

Chỉ Yêu Mình Em

Contents

Chỉ Yêu Mình Em	2
1. Chương 1: Trở Về	2
2. Chương 2: Nữ Thừa Phụ Nghiệp	6
3. Chương 3: Hẹn Hò	10
4. Chương 4: Vũ Hội Triệu Gia	14
5. Chương 5: Tình Yêu Cuồng Nhiệt	20
6. Chương 6: Tình Biến	25
7. Chương 7: Hoa Hồng Đỏ, Hoa Hồng Trắng	30
8. Chương 8: Âm Toán	35
9. Chương 9: Nỗi Đau Chia Ly	40
10. Chương 10: Đêm Chi Hội	44
11. Chương 11: Lễ Vật	50
12. Chương 12: Quá Yêu	56
13. Chương 13: Mùa Xuân Bắc Bình	63
14. Chương 14: Nỗi Sóng	69
15. Chương 15: Bụi	76
16. Chương 16: Âm Lưu Dừng Động	82
17. Chương 17: Người Gây Họa	87
18. Chương 18: Chắp Niệm	94
19. Chương 19: Nếu Còn Có Ngày Mai	101
20. Chương 20 : Cảm Ơn Tình Yêu	103
21. Chương 21: Hào Môn Sâu Như Biển	103
22. Chương 22: Hôn Lễ Màu Đen	110
23. Chương 23: Từ Nay Về Sau Nhà Họ Tiêu Là Người Qua Đường	121
24. Chương 24: Đắm Chìm Trong Mộng	128
25. Chương 25: Thứ Xa Cách Lâu Ngày Sẽ Như Sao Hôm Và Sao Mai	140
26. Chương 26: Chờ Đợi	151
27. Chương 27: Nói Em Yêu Anh	163
28. Chương 28: Kinh Biến Bến Thượng Hải	178
29. Chương 29: Giao Chiến	184
30. Chương 30: Ân Oán Tình Thù	193
31. Chương 31: Sinh Mệnh Mới	201
32. Chương 32: Gợn Sóng	215
33. Chương 33: Ra Khơi	224
34. Chương 34: Câu Chuyện Nhỏ	235
35. Chương 35: Ngoại Truyện 1: Thanh Mai Trúc Mã	236
36. Chương 36: Ngoại Truyện 2: Không Cần Chờ Đợi	240
37. Chương 37: Ngoại Truyện 3: Loạn Thế Hoa Nhan	244
38. Chương 38: Ngoại Truyện 4: 8cj	249
39. Chương 39: Ngoại Truyện 5: Những Năm Tháng Hồn Nhiên Trong Sáng	255
40. Chương 40: Ngoại Truyện 6: Tự Bạch Của Tôi	259

Chỉ Yêu Mình Em

Giới thiệu

Bất luận em là ai, yêu là yêu. Phải ! Chỉ như thế tình yêu lúc nào cũng ích kỷ bởi lẽ đã san sẻ thì kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-minh-em>

1. Chương 1: Trở Về

Ban đêm tối tăm lạnh lẽo, không có ánh trăng, sao cũng chẳng tìm thấy, trong thời tiết hoàng hôn nặng nề, nghi ngờ sẽ có tuyết rơi, cuối cùng chỉ có mưa rơi lác đác kèm theo gió âm u lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy thê lương tiêu điều.

Tiêu Hữu Thành chống hai cánh tay trên hàng rào đầu thuyền, anh chăm chú nhìn vào nơi xa xăm, trời và biển vô hạn, một mảnh tối mịt mùng, cái gì cũng không tìm được, cũng không nhìn thấy thứ gì, chỉ còn nửa điều thuốc lá, đốm lửa bốc cháy lúc sáng lúc tối, tại đây gió lạnh rét mướt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể dập tắt ngọn lửa.

Cách đó không xa truyền đến tiếng ho khan nhẹ nhàng, anh kinh ngạc quay đầu nhìn, có một người đứng ở phía cuối chiều gió cách chỗ anh không xa, khoang thuyền chính lộ ra vài tia sáng, có thể mơ hồ nhìn thấy thân hình nổi bật cao gầy, mái tóc ngắn bay lên trông rất xinh đẹp, đoán chừng là một cô gái trẻ tuổi. Tiêu Hữu Thành cầm điều thuốc trong tay vẫn chưa tắt lửa, tiện tay quăng đi, vừa khéo ném vào thùng rác cách năm thước bên ngoài boong tàu.

Vốn chỉ có anh đứng một mình ở đầu thuyền này, hưởng thụ giây phút đơn độc, bây giờ có thêm một người, Tiêu Hữu Thành cho rằng bản thân sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng không có, cô gái kia cũng không nói gì, anh ra ngoài hút thuốc, ngay cả tiếng ho khan nhỏ cũng không nghe thấy, anh đột nhiên chán ghét sự tối tăm im lặng này, tịch liêu vô tận, hy vọng cô gái có thể nói mấy câu hay là hai tiếng ho khan cũng tốt.

Dường như ông trời cố ý đối đầu với anh, cô gái chỉ đứng một hồi, chắc là không thích cái lạnh nên cô quay vào trong khoang thuyền, anh xoay người lại tựa vào mép thuyền, nhìn theo bóng lưng của cô gái, cô mở cửa khoang thuyền, nhờ vào ánh sáng, trong nháy mắt, anh rốt cục thấy rõ hình dáng của cô gái, áo khoác ngoài bằng len màu đen dài đến đầu gối, chỉ liếc mắt một cái, cửa khoang thuyền khép lại ngay sau lưng cô.

Trước đây, anh cho rằng hễ là phụ nữ đều không hợp với áo khoác màu đen, ở nước ngoài anh cũng thường thấy phụ nữ mặc y phục màu đen, nữ tu sĩ hát thánh ca trong giáo đường, những cô gái nổi loạn bên ngoài quán bar, hoặc lạnh lẽ, hoặc ngây thơ. Cô không giống họ, áo khoác ngoài màu đen là trang phục tự sửa, kiểu dáng vô cùng đơn giản, làm tôn lên khí chất hơn người, trông có vẻ vừa già dặn vừa nữ tính.

Tiêu Hữu Thành vốn có tư tưởng như vậy nhưng lại bị một người con gái phá vỡ, chỉ nhìn một lần bóng lưng của cô, hơn nữa chỉ trong phút chốc.

Tiêu Hữu Thành ở trên boong tàu ngây người một hồi cũng cảm thấy có chút lạnh, thời tiết tháng mười hai vẫn là trời đông giá rét.

Anh đẩy cửa khoang chính ra, không khí ẩm áp phả vào mặt, thân thể đông cứng trong nháy mắt đã được ẩm lại. Không ồn ào như anh tưởng tượng, chỉ có một cây đàn dương cầm, giai điệu thong thả nhẹ nhàng, lắng lắng chảy vào trong lòng.

Hôm nay là ngày dương lịch 24 tháng 12, theo truyền thống của người phương Tây là đêm Bình an. Đây là tàu đi biển xuất phát từ Liverpool, Anh, vượt Đại Tây Dương, đi vào nước Mỹ, dừng lại bảo trì một chút, rồi đi qua Thái Bình Dương đến phía đông Nhật Bản và Trung Quốc. Vì vậy, trên thuyền hơn phân nửa là người phương Tây, cũng có học sinh du học trở về, phần lớn ảnh hưởng phong cách nước ngoài, họ vui vẻ tham gia lễ Giáng Sinh.

Trên tàu này, gian lớn nhất là khoang chính bây giờ đã được bố trí thành tiệc rượu, người ngồi đầy phòng, Tiêu Hữu Thành khó khăn lắm mới tìm được một chỗ trống ở trong góc, anh ngồi xuống kê một ly rượu đỏ, ánh mắt tùy ý lướt nhìn xung quanh, phát hiện mọi người đang nhìn về một chỗ, anh cũng nhìn theo những tầm mắt kia, ở trung tâm đại sảnh có một cây đàn dương cầm màu đen, một cô gái ngồi ngay ngắn trước cây đàn diễn tấu, âm nhạc thong thả nhẹ nhàng phát ra từ ngón tay đánh đàn của cô gái đó.

Tiêu Hữu Thành vô ý thức nheo mắt, cô gái kia... Là người mà anh vừa gặp được trên boong tàu, bộ y phục màu đen kia, cả khí chất kia nữa, anh chắc chắn không sai.

Vị trí từ chỗ anh có thể thấy một bên mặt của cô gái, tuổi còn trẻ, so với trong tưởng tượng còn trẻ hơn, gương mặt tinh xảo, mang vài phần ngây thơ, kỳ lạ thay cũng mang vài phần sắc bén.

Nốt nhạc cuối cùng từ ngón tay cô gái đánh xuống, không biết ai hô lên “lần nữa”, mọi người giống như bị thức tỉnh, tiếng “lần nữa” liên tục, cô gái chỉ cười ngượng ngùng, đẩy nắp đàn dương cầm không chút do dự.

Đang lúc cô gái đứng dậy, người phục vụ đưa lên một giỏ hoa hồng, là hoa hồng đỏ tươi, âm thanh “lần nữa” ngay lập tức bị thay thế, tàu đi trên biển đã được mấy tháng, ai lại có bản lĩnh lớn như vậy, tìm ra hoa hồng còn tươi?!

Người phục vụ không biết nói gì đó bên tai cô gái, rồi đưa tay chỉ về phía đông nam, cô gái nhìn theo cánh tay của người phục vụ, mọi người cũng quay qua nhìn, một gã đàn ông trẻ tuổi, gương mặt phương Đông, mặc lễ phục màu trắng, hấn đeo một đôi mắt kính gọng vàng, dáng dấp lịch sự nhã nhặn. Cô gái rút ra một cây bông trong giỏ hoa hồng, nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang mỉm cười, rồi cô di chuyển, hướng về phía Tiêu Hữu Thành.

Thật sự là đến nơi của Tiêu Hữu Thành, thậm chí dừng lại ở chỗ ngồi của anh, Tiêu Hữu Thành sững sờ, lập tức tìm ra nguyên nhân, có một chiếc khăn quàng cổ màu trắng đang nằm trên ghế đối diện, đây là chỗ ngồi của cô gái đó.

Tiêu Hữu Thành cảm thấy hơi khó xử, trên mặt anh có vẻ ngượng ngùng, nhìn cô gái gật đầu xin lỗi, đang khi chuẩn bị rời khỏi, cô lại mở lời: “Tiên sinh nếu không ngại thì cùng nhau nói chuyện.”

Lời còn chưa dứt, cô đã thoải mái ngồi xuống đối diện với anh, đây là lần đầu tiên Tiêu Hữu Thành nghe được giọng của cô, hơi thấp, giọng miền Nam nhỏ nhẹ, êm dịu, tai nghe cảm thấy dễ chịu nói không nên lời.

Tiêu Hữu Thành đương nhiên vui vẻ nhận lời, anh trả lời với cô gái: “Làm sao cô biết tôi là người Trung Quốc?”

Cô hơi nghiêng đầu, “Đoán thôi.”

Dáng vẻ thật sự rất đáng yêu.....

Kìm lòng không được, Tiêu Hữu Thành muốn cười, sự thật thì anh cũng đã cười. Cô gái có lẽ không biết câu trả lời của mình có chỗ nào đáng cười, nhưng cũng không để ý, cô gọi người phục vụ kêu một tách cà phê.

“Đã trễ thế này mà còn uống cà phê sao?”

Cô gái nhún nhún vai, “Quen rồi.”

Hai người lần đầu gặp mặt đều không phát hiện, giữa họ có sự ăn ý hoà hợp với nhau, như là đã quen biết lâu rồi.

Người phục vụ nhanh chóng đưa đến một tách cà phê, hơi nóng toả ra, cô gái không vội uống, chỉ để hai tay chung quanh cái tách dường như muốn sưởi ấm, Tiêu Hữu Thành đột nhiên phát sinh một ý nghĩ trong đầu, muốn đem tay cô lại đây, bao bọc trong tay mình giúp cô sưởi ấm. Nhưng anh nhanh chóng bị ý nghĩ của bản thân dọa nhảy dựng lên! Bọn họ chỉ là lần đầu gặp mặt, thậm chí anh còn không biết tên của cô.

Người đàn ông mặc lễ phục màu trắng nhẹ nhàng bưng lên một ly rượu rồi đứng dậy, hẳn muốn đi về phía cô gái, nhưng thấy rõ đối diện cô là người nọ, hẳn giật mình trở về chỗ ngồi của mình.

Trong lúc tán gẫu ngắn ngủi, Tiêu Hữu Thành biết được cô học thanh nhạc tại Vienna, còn cô thì biết anh học trường quân sự ở Mỹ.

“Trở về cô dự định làm gì? Đi học làm giảng viên?”

Cô gái cười nhợt nhạt, không trả lời, lúc này Tiêu Hữu Thành mới phát giác, câu hỏi của mình không phù hợp.

Hai người rơi vào trầm mặc ngắn ngủi, Tiêu Hữu Thành khẽ uống một ngụm rượu đỏ, làm như vô ý mở lời: “Có thể nói cho tôi biết tên của cô không?”

Cô gái vẫn mỉm cười, “Chris.” Tiêu Hữu Thành không ngờ nhận được một câu trả lời như vậy, anh cũng cười, bất đắc dĩ đáp lại: “Tôi gọi là Richard.”

Đúng vậy, bọn họ sắp đến nơi, trước mắt là cảnh tiêu điều của cổ hương, con đường phía trước dài đằng đẵng không thể biết được, cho dù biết tên nhau, họ có thể làm được những gì?

Tiếng chuông điểm mười hai giờ vang lên, tiệc rượu trong phòng đang trong không khí tương bình, trong góc phòng nho nhỏ này, một đôi nam nữ ngồi đối diện nhau lại rơi vào trầm lặng một lần nữa.

Tiếng còi kéo dài chói tai làm cho Đại Lê bình tĩnh trong giấc mơ, trên boong tàu thuyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, cùng với tiếng la hét ầm ĩ và tiếng khóc lóc đứt quãng của trẻ nhỏ, Đại Lê nhớ lại, đêm nay hẳn là đến Yokohama.

Cô không thể tiếp tục ngủ yên, quyết định mặc áo khoác ngoài đi lên boong tàu. Yokohama là cảng lớn nhất của Nhật Bản, rất nhiều hành khách rời thuyền, tuy là ban đêm, trên bến tàu có rất nhiều đèn điện sáng trưng chiếu rọi lên con tàu, bình tĩnh như ban ngày.

Bến tàu rất rộng lớn, lại chi chít đông nghẹt người, có hành khách xuống thuyền, có công nhân khuân vác hành lý, hơn nữa lại có thêm người lên thuyền. Có một cô gái trẻ đeo bông tai, tóc ngắn, có lẽ là gặp được người nhà, cô ấy quăng đi hành lý, hét chói tai lao ra, nhào vào trong lòng một người đàn ông trung niên và khóc lớn, hẳn là cha của cô ấy, ông đang ân cần an ủi cô bé. Đại Lê đột nhiên cảm thấy chua xót quay đầu không nhìn nữa.

Trong đám người cuộn cuộn đột nhiên xuất hiện một con đường, tất cả mọi người cung kính mà khom người hành lễ, một đoàn xe chậm rãi chạy vào bến tàu. Trên thuyền, đường hành lang vốn có chút chen chúc liền lập tức được rộng mở, một gã đàn ông trẻ tuổi dẫn theo tùy tùng đi qua, một gương mặt phương Đông mà người Nhật Bản đều khom lưng hành lễ.

Đại Lê đại khái cũng biết một ít, Nhật Bản sau Minh Trị Duy Tân*, chế độ đẳng cấp vẫn nghiêm khắc như trước, dân thường gặp được quý tộc nhất định phải khiêm nhường cung kính. Gương mặt của người đàn ông trẻ tuổi kia trông rất quen thuộc, đợi hẳn lên xe Đại Lê mới nhớ ra, mấy ngày trước đây vào đêm Bình an chính là người đàn ông này đã tặng hoa hồng cho cô, trí nhớ của cô vốn luôn rất tốt, nhưng hôm nay do hẳn mang kính mắt, cô nhất thời không thể nhận ra ngay.

(*) là một chuỗi các sự kiện cải cách, cách mạng dẫn đến các thay đổi to lớn trong cấu trúc xã hội và chính trị của Nhật Bản.

Thời gian trôi qua, tiếng ầm ĩ trên bến tàu dần dần lắng xuống, cuối cùng hoàn toàn im lặng, con tàu chưa lập tức khởi hành, hẳn là ở lại cung cấp bổ sung một số thứ. Đại Lê vốn không nghĩ tới sẽ ở bên ngoài ngày

ngốc lâu như vậy, cô chỉ mặc áo khoác len mỏng manh, hiện giờ tay chân đều bị đông cứng mà không bước đi được.

Mãi cho đến khi bầu trời phía đông đã lộ ra một vài tia sáng, Đại Lê mới nhớ tới nên trở về khoang thuyền, hai chân đã tê dại, cô mạnh mẽ nhảy vài bước, gắng gượng có một chút cảm giác.

Trở về chỗ khoang thuyền của cô phải đi qua một cầu thang chật hẹp, mới vừa bước lên hai bước, có ba người mặc đồ đen xẹt qua bên người cô, nhạy cảm trời sinh khiến cho Đại Lê lập tức sinh ra cảnh giác, tuy rằng bọn họ có động tác cực nhanh, hành lang lại tối tăm, nhưng cô vẫn có thể nhận ra, là trang phục của ninja Nhật Bản.

Tuy rằng họ không hướng về phía Đại Lê, nhưng dây thần kinh của cô vẫn căng thẳng, mỗi bước chân lên cầu thang đều rất cẩn thận... Không đúng! Hơi thở không đúng! Nơi này nhất định còn có người!

Đại Lê đột nhiên ngừng đầu, cô đối diện với một đôi mắt sáng đẹp! Trong đêm tối, giống như hai ngôi sao sáng ngời, Đại Lê nhanh chóng đưa tay ra sau lưng... Cùng lúc đó, người nọ từ đầu khoang thuyền trở mình xuống, “Là tôi.” Âm thanh rất nhỏ, nhờ ánh sáng nhạt của bình minh, Đại Lê mơ hồ thấy được gương mặt của người nọ, chính là người gặp tại đêm Bình an, Richard.

Tiêu Hữu Thành không ngờ lúc này, ở tại đây lại gặp được cô, nếu không phải thời cơ không thích hợp, anh thật sự rất muốn mời cô một tách cà phê.

Anh vội vàng lên tiếng chào hỏi, đang khi chuẩn bị rời đi, cô gái đột nhiên giữ chặt ống tay áo của anh, anh kinh ngạc quay đầu lại, có một vật cứng đưa tới tay anh... Không cần xem, bởi anh có học qua về súng ống, chỉ sờ một lần là biết, Browning M1910, 7.65mm súng ngắn tự động, sản xuất mới nhất của Bỉ.

Một cô gái trẻ, vì sao lại mang bên mình một cây súng như vậy, sáng sớm đã xuất hiện ở nơi này...

Chỉ là do dự trong nháy mắt, cô lại cảm giác được, cô nhìn anh khẽ cười, khoe miệng cong lên, “Một mình tôi ở nước ngoài học, dù sao vẫn nên có chút phòng bị.”

Anh đương nhiên không tin nhưng vẫn đưa tay nhận súng. Giữa ánh sáng nhạt mờ lung, nụ cười của cô không thật, nhưng ấm áp, sự ấm áp đó tiến vào lòng anh, khẩu súng trong tay mang theo một chút độ ấm, anh nhớ lại, một khắc trước khẩu súng kia vẫn dán sát vào người cô... Dưới tay anh bất giác nắm thật chặt.

Không lời nói chia tay, cô trên, anh dưới, ở cuối hành lang, hai người cùng lúc quay đầu lại, khoảng cách mờ tối ngăn chặn ánh mắt vốn muốn đan vào nhau.

Sau ngày hôm đó, Đại Lê không thấy anh nữa, cũng không biết về sau sẽ như thế nào...

Suy nghĩ của cô bị tiếng la hét ầm ĩ cắt ngang, trên boong tàu đông nghẹt người, tất cả bọn họ vô cùng kích động khi nhìn thấy hải cảng ở nơi xa sắp đến gần... Có hương, cuối cùng đã gần kề.

Tàu đến cảng Thiên Tân lại không có cảnh ồn ào náo động, trên bến tàu im lặng, ba bước là một tốp người, năm bước là một trạm canh gác, đồng phục quân đội màu xanh thẫm, tất cả đều được trang bị vũ khí.

Nhóm người xa quê vốn kích động, nhưng tình hình thực tế đã dập tắt đi cảm xúc ấy, mọi người xuống thuyền đều rất cẩn thận, người ở lại thuyền cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

Vừa vặn, đứng bên cạnh Đại Lê là hai người đang lặng lẽ nhỏ giọng thảo luận.

“Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Nhìn xem đồng phục của những người lính đó, có phải là quân đội phía Bắc của Tiêu gia không?”

“Anh cũng không nghĩ xem Thiên Tân này là địa bàn của ai? Ngoại trừ Tiêu gia còn có ai dám điều binh ở đây?”

“Vậy lúc này đang làm gì?”

“Hình như nghe nói là trên thuyền có một nhân vật quan trọng.... Đại thiếu gia của Tiêu gia....?”

Âm thanh dần dần nhỏ lại, chắc là phát hiện chủ đề này không thể nói ra tùy tiện, hai người kia nhanh chóng im lặng.

Đại Lê không muốn ở trên boong tàu cảm nhận bầu không khí ngột thở, nên cô xoay người quay về khoang thuyền, từ xa, cô thấy một người phục vụ người Hoa đang đứng ở cửa khoang thuyền.

Người phục vụ thấy cô, gương mặt tươi cười hỏi: “Là tiểu thư Chris phải không?”

Đại Lê gật đầu, người phục vụ đưa cho cô một hộp sơn mài màu đen, “Vừa rồi có vị tiên sinh một mực muốn đưa cho tiểu thư, có lẽ vị tiên sinh đó phải xuống thuyền, thật sự chờ không kịp, cho nên nhờ tôi chuyển vật này cho tiểu thư.”

Đại Lê vừa nhận lấy vừa nói lời cảm ơn, cô muốn cho hắn một chút tiền boa, người phục vụ liên tục nói không cần vì đã lấy rồi. Đại Lê đành phải thu tiền, cầm chiếc hộp quay về khoang thuyền.

Cô tưởng người nọ gửi trả súng ình, mở ra thì thấy không phải, là một miếng ngọc bích xanh biếc óng ánh, nắm trong tay cảm thấy lạnh lẽo.

Đại Lê xuất thân giàu sang, kỳ trân dị bảo cũng gặp qua không ít, cô nhận biết miếng ngọc bích này là vô giá, cô đoán rằng người nọ còn cần dùng khẩu súng ngắn, không tìm được vật thích hợp để đền đáp nên tặng lại ngọc bích này, về sau nếu có thể gặp lại thì phải trả cho người ta. Cô lập tức tự cười mình, biển người mênh mông, làm sao dễ dàng gặp lại lần nữa? Nhưng cô cũng nên giữ gìn miếng ngọc thật tốt, cẩn thận cất vào trong hộp.

Con tàu này vượt qua hơn phân nửa địa cầu, cuối cùng cũng sắp đến cảng nơi cô muốn tới, Đại Lê đứng ở đầu thuyền, nhìn nơi xa xa hiện ra hình dáng của thành phố, nhất thời trong lòng có trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

Rốt cục đã trở về, ba năm xa cách quê nhà —— Thượng Hải.

2. Chương 2: Nữ Thừa Phụ Nghiệp

(*) con gái thừa kế sản nghiệp của cha

Đại Lê vừa mới thu dọn hành lý xong, bên ngoài khoang thuyền liền truyền đến tiếng đập cửa “thùng thùng thùng,” “Đại tiểu thư?”

Đại Lê chạy nhanh ra mở cửa, cô sửng sốt vài giây mới nhận ra, là người bên cạnh cha A Tam và A Tứ, ba năm không gặp, thoáng một cái, thân hình họ cũng cường tráng hơn.

Ba năm rồi bỗng gặp lại người quen, vẻ mặt của Đại Lê không khỏi kích động, A Tam và A Tứ vừa phấn chấn theo vừa cảm thấy hơi mất tự nhiên, họ ngây ngô cười khúc khích, không dám nhìn thẳng vào mắt Đại Lê, họ cúi đầu nhận lấy hành lý của cô, chỉ nói phụ nhân đang ở bến tàu, một mực chờ cô rời thuyền.

Đoàn người bên ngoài đông đúc, dàn hàng bên cạnh hai chiếc ô tô màu đen, một người phụ nữ nhỏ nhắn đứng ở bên ngoài xe, bà mặc chiếc áo khoác dài lông chồn màu trắng, chỉ để lộ ra mắt cá chân dưới áo sườn xám bằng gấm màu quả mọng, tóc búi lên một cách tỉ mỉ, bà đang ngẩng đầu nôn nóng nhìn xung quanh, đi theo phía sau là vài người thanh niên khỏe mạnh, bọn họ đều có ánh mắt sắc bén.

Trong đám người, đầu tiên bà trông thấy A Tam và A Tứ, bọn họ ở bên cạnh người nọ... Thường Phi gần như muốn ngất đi, chẳng phải đó là con gái của bà sao? Tóc ngắn như vậy, tuy hiện tại đang thịnh hành một kiểu tóc ngắn của phụ nữ, nhưng không ai giống cô ngắn đến như vậy nha! Đang mùa đông, nhưng cô chỉ mặc một chiếc áo khoác len mỏng. Thường Phi vừa đau lòng vừa vui mừng, bà không kịp nghĩ nhiều thì con gái đã vội chạy tới, nhào vào trong lòng bà, trước khi đi du học cô chỉ cao hơn bà nửa cái đầu, bây giờ rõ ràng cao lên một chút nữa. Thường Phi ôm con gái, nước mắt tuôn rơi, ôm một hồi lâu, lúc này bà mới nâng mặt con gái lên, cẩn thận tỉ mỉ nhìn cô: “Gầy, gầy rồi.”

Hốc mắt Đại Lê cũng ẩm ướt, cô nhẫn nhịn không cho phép mình khóc rồi đưa tay lau nước mắt ẹ: “Mẹ, con trở về không phải là chuyện tốt sao? Đừng khóc, phấn trang điểm đều nhòa hết rồi này.”

Thường Phi dờ khóc dờ cười, A Tam A Tứ bên kia cũng nhỏ giọng thúc giục: “Phu nhân, đại tiểu thư, nên đi về trước.”

Thường Phi kéo tay con gái vào trong xe, một khắc cũng không muốn buông ra, lão Lưu người tài xế hỏi đi đâu.

“Về nhà.”

“Gặp cha cháu.”

Âm thanh của mẹ và con gái cùng vang lên một lúc, lão Lưu không biết nên nghe theo ai, nhưng vẫn khởi động xe, dù sao cũng nên chạy ra khỏi bến tàu trước.

Thường Phi nhìn con gái: “Đi về trước đi, ngồi trên tàu lâu như vậy, con trở về nghỉ ngơi cho khoẻ một chút.”

Đại Lê cúi người nằm trên đùi mẹ, đây là việc cô thích làm nhất lúc còn bé: “Con muốn gặp cha.”

Thường Phi không lên tiếng, bà yên lặng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, nước mắt đã ngừng nay lại tuôn rơi.

Ô tô dừng lại ngoài cổng bệnh viện Thánh Lăng, đây là bệnh viện do người Đức mở nằm trong tô giới Đức. Thường Phi dẫn Đại Lê lên một phòng riêng biệt trên tầng ba, ngoài cửa có hai người đàn ông đang canh gác, thấy phu nhân và đại tiểu thư họ liền cúi đầu chào.

Theo mẹ vào cửa, Đại Lê thấy cha đang nằm trên giường bệnh tái nhợt gầy gò, mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nước mắt kìm nén đã lâu không thể nén xuống mà trào ra mãnh liệt, Đại Lê quỳ gối trước giường cha khóc nức nở. Khi còn bé, mỗi lần gặp chuyện oan ức bên ngoài, cô đều nằm trong lòng của cha như vậy, lúc đó bàn tay to lớn của ông đã cho cô sự ấm áp và dũng khí, bàn tay này.... sẽ không bao giờ vỗ lưng cô nữa.

Cha của cô, Đại Mặc Tường, lão đại của bang Hải Thiên, uy chấn ở bến Thượng Hải đã hơn mười năm, bởi vì tai nạn xe cộ ba tháng trước, ông chỉ có thể lẳng lặng nằm trong bệnh viện, trở thành người sống đời sống thực vật.

Trên đường trở về nhà không ai nói gì, xe chạy vào một dinh viện kiểu châu Âu ở tô giới Anh, người canh cửa thấy xe nhà, chạy nhanh ra mở cửa sắt khắc hoa màu đen, xe chậm rãi đi vào, dừng lại trước một ngôi nhà màu trắng ba tầng theo phong cách phương Tây. Đại Lê xuống xe, vừa vào trong nhà thì có một người phụ nữ trung niên lập tức chạy đến cầm tay cô: “Ai u đại tiểu thư của tôi, rốt cuộc cũng về nhà rồi, cô đi ba năm nay, phu nhân không có ngày nào là không nhắc đến cô.”

Đại Lê che giấu tâm tình lúc này, để không khí ấm áp làm nhạt đi tâm trạng buồn bã vừa rồi, “Mẹ Dương, người vẫn còn trẻ như vậy.”

Trên mặt mẹ Dương lập tức vui mừng, “Nhanh mau lên lầu tắm rửa, tôi vừa mới chuẩn bị nước ấm, mẹ Dương đã nấu canh gà cho cô, hầm đã được nửa ngày rồi, trông thân thể cô gầy quá.”

Thường Phi ở một bên mỉm cười, “Tôi đã nói là gầy mà nó không chịu thừa nhận.”

Đại Lê lẩm bẩm than thở, cô trở về phòng tắm rửa, ba tháng ảm đạm trong nhà, cuối cùng sự trở về của cô đã làm cho không khí vui lên một chút.

Mẹ Dương nấu thức ăn đầy bàn, đều là những món mà Đại Lê thích, cô ăn liền hai chén cơm, liên tục nói ngon miệng, Thường Phi rất đau lòng, hỏi cô: “Ở nước ngoài, con không có cơm để ăn phải không?”

Đại Lê nuốt vào một miếng thịt kho tàu, mở miệng: “Không phải không có, chẳng phải trong thư con đã nói sao, con có mời một người Hoa giúp việc mà, cũng thường nấu đồ ăn Trung Quốc, trù nghệ tất nhiên không bằng mẹ Dương.”

Thường Phi lúc này mới bớt buồn một chút, bà nhìn con gái ăn cơm một cách yêu thương, thỉnh thoảng gấp rau mức canh cho cô.

Ăn gần no, Đại Lê mới nhớ tới còn có một người chưa gặp, cô hỏi mẹ: “Anh Tiểu Dẫn đâu mẹ?”

“Hôm nay trong bang có một số việc, nó nói tối nay sẽ đến gặp con.”

Nhắc đến tào tháo thì tào tháo đến, vừa dứt lời, một cô bé giúp việc đến thông báo, nói là Trần đường chủ đã đến.

Trần Tiểu Dẫn là đường chủ của Hắc Ưng đường trong bang Hải Thiên, từ nhỏ đã mất cha mẹ, là Đại Mặc Đường nhặt về lúc anh ta đang ăn xin lang thang trên đầu đường xó chợ, từ lúc đó ông dẫn theo anh ta bên người, khổ tâm đào tạo như là con ruột của mình. Đại Mặc Đường chỉ có một đứa con gái bảo bối, người trong bang phái thường hay nói đùa, nếu Trần Tiểu Dẫn cưới Đại Lê, chuyện này sẽ giúp chỗ đứng của anh ta vững vàng trong Hải Thiên. Đại Mặc Đường đối với cách nói này gần như ngầm thừa nhận, trái lại Thường Phi chỉ hy vọng con gái có thể lấy người bình thường, rời xa những việc chém giết này.

Một chàng thanh niên trẻ tuổi bước vào, gương mặt hơi ngăm đen, vẻ mặt khí khái anh hùng, ngay cả khi cố ý không tỏ ra nhưng trong con mắt vẫn lộ ra khí chất đó.

Đại Lê từ chỗ ngồi liền nhảy lên, nhào vào trong lòng anh ta, “Anh Tiểu Dẫn!”

Thường Phi có chút không vui, trách cô: “Đã là người lớn rồi, sao lại giống con nít như vậy!”

Đại Lê đưa lưng về phía Thường Phi, đối mặt Trần Tiểu Dẫn lén thè lưỡi ra, Trần Tiểu Dẫn muốn cười nhưng lại không dám, đành phải cố gắng đè nén.

Đại Lê quay người lại nói với Thường Phi: “Mẹ, con cùng anh Tiểu Dẫn ra ngoài một chút.”

Thường Phi bắt ngờ, “Vừa trở về, cơm còn chưa ăn xong nữa!”

Nhưng Đại Lê đã cầm áo khoác đi ra ngoài, “Đã ăn no rồi, con cùng anh Tiểu Dẫn ra ngoài đi một vòng, nhìn sự thay đổi của Thượng Hải, một hồi sẽ trở lại.”

Trần Tiểu Dẫn hướng về Thường Phi chào tạm biệt, anh ta cũng cam đoan nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Đại Lê, rồi vội vàng đi ra cửa.

Trần Tiểu Dẫn tự mình lái xe, Đại Lê ngồi trên ghế lái phụ, “Em muốn đi đâu?” Trần Tiểu Dẫn hỏi cô, trên mặt Đại Lê không còn vẻ mặt tươi tỉnh vừa rồi, giọng nói cô rầu rĩ, “Đi đâu cũng được.”

Trần Tiểu Dẫn khởi động xe, dọc đường đi hai người cũng không nói chuyện, Đại Lê nhìn ra ngoài cửa sổ xe, giống như đang nhìn lại không phải đang nhìn.

Rất lâu sau, cô rốt cục mở miệng: “Tai nạn xe của ba, thật sự là ngoài ý muốn sao?”

Trần Tiểu Dẫn biết cô sớm muộn cũng sẽ hỏi chuyện này, trước đó trong đầu anh ta có rất nhiều lý do, nhưng lại không thể nói ra miệng, cuối cùng đành phải thành thật trả lời: “Bây giờ vẫn chưa điều tra ra.”

Sau một hồi trầm mặc, cô lại mở miệng: “Tình hình trong bang hiện tại như thế nào? Ai đứng ra chủ trì?”

Trần Tiểu Dẫn nói rõ ràng tình hình thực tế cho cô biết, “Cả bang đều loạn, không ai chịu phục ai, Phương Đại Bằng của Bạch Hổ đường cho rằng ông ta ở trong bang lâu nhất, Hồ Quang của Thanh Long đường có thể lực lớn nhất không chịu nhún nhường.”

Đại Lê hừ lạnh nhạt, “Cha vẫn còn ở bệnh viện mà đã muốn tranh giành quyền lực.”

Trần Tiểu Dẫn chau mày, không nói tiếp.

“Anh Tiểu Dẫn, phiền anh thông truyền xuống, ba ngày sau, em sẽ họp với các bang hội ở tổng đường.”

Trần Tiểu Dẫn đột nhiên dừng xe ngay lập tức, anh ta kinh ngạc trợn mắt nhìn cô, “Em..... Em.....”

Đại Lê quay lại nhìn anh ta một cách kiên định, tươi cười, “Đúng vậy, em muốn tiếp nhận bang Hải Thiên.”

Trần Tiểu Dẫn nửa ngày không nói được gì, nhìn ánh mắt cô, anh ta khâm phục lại thương tiếc, “Em chỉ là một người phụ nữ...”

Đại Lê giả vờ giận dữ, “Thế nào? Anh cũng xem thường phụ nữ?”

Trần Tiểu Dẫn nghe cô nói vậy có chút hoảng hốt, anh ta vội vàng giải thích: “Em biết anh không phải có ý này.”

Đại Lê không đùa với anh ta nữa, khẽ cười, “Em biết, em biết anh lo lắng cho em... Nhưng bang Hải Thiên là tâm huyết nửa đời người của cha, em không thể không quản.”

“Vậy em dự định quản lý cho tới khi nào?”

“Chờ cha tỉnh lại, ông ấy nhất định sẽ tỉnh lại.” Lúc nói câu này, ánh mắt và giọng nói của cô vô cùng kiên định, kiên định đến mức Trần Tiểu Dẫn gần như tin tưởng, Đại Mặc Tường nhất định sẽ tỉnh lại.

“Phu nhân sẽ không đồng ý đâu.”

“Em biết, cho nên em sẽ hợp với bang hội trước, anh không thể nói ẹ biết.” Đại Lê nháy mắt, ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ của một cô bé.

Trần Tiểu Dẫn vịn vào mái tóc ngắn của cô một cách cứng chiều, nếu được, anh thật hy vọng, cô vĩnh viễn được che chở, rời xa thế giới phân tranh hắc ám này.

Ba ngày sau, tại biệt thự chính ở Thượng Hải.

Phượng Đại Bằng từ trên xe bước xuống nổi giận đùng đùng, vừa vào toà nhà ông ta liền mắng mỏ: “Con mẹ nó! Huynh đệ chúng ta liều mạng cùng nhau gây dựng địa bàn, nhưng lại bị sai bảo bởi một con bé không biết gì! Lúc lão tử tắm máu bên Thượng Hải, nó vẫn còn bú sữa trong lòng mẹ!”

Phó đường chủ của Bạch Hồ đường, Lưu Minh, tính tình cẩn thận hơn một chút, hấn ta khuyên Phượng Đại Bằng đừng lớn tiếng, phải nhẫn nhịn, “Nói như thế nào thì cô ta cũng đang ngồi vị trí của lão Đại, hô hoán truyền ra tin đồn cũng không tốt.”

Bên này Lưu Minh đang khuyên, Phượng Đại Bằng lại càng giận hơn: “Dựa vào ghế lão Đại! Lão tử không phục, nó chỉ biết ở nhà! Nếu không nhờ vào lão tử, nó dựa vào cái gì mà có thể ngồi ở vị trí này! Chỉ là một tiểu nha đầu biết đánh đàn ca hát, ta khinh! Còn chưa tính đến Trần Tiểu Dẫn, tiểu tử Hồ Quang kia cũng không biết đúng sai mà đứng về phía con bé kia!”

Lưu Minh từ từ hút một điếu thuốc, “Tôi cảm thấy chuyện này cũng không xấu, con bé kia ngồi ghế lão Đại cũng không làm nên chuyện gì, chỉ ra mặt cho có lệ, trên địa bàn của chúng ta, muốn làm thế nào thì làm, không có ai ràng buộc, lúc trước lão Đại không cho buôn bán thuốc phiện, bây giờ thì....” hấn ta hướng về phía Phượng Đại Bằng mà cười, Phượng Đại Bằng hiểu ý, tức giận liền tiêu tan một nửa.

Mùa hoa nhài lại đến toả ra mùi hương thơm ngát, Đại Lê về nhà, tiếp nhận bang Hải Thiên đã hơn nửa năm.

Ngồi trên vị trí chủ trì tại tổng đường để nghị sự, Đại Lê ngắm nghía khối đá hình con kỳ lân bạch ngọc trong tay, bộ dáng rất nhàn rồi nhàm chán, Phượng Đại Bằng đứng cách đó không xa, mặc một chiếc áo choàng ngắn bằng gấm màu đen, vừa khô vừa ẩm ướt, ẩm ướt rồi lại khô, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Đại Lê đột nhiên trượt tay, khối đá kỳ lân “bộp” rơi vào tảng đá trên mặt đất, một âm thanh trong trẻo vang lên, Phượng Đại Bằng sợ tới mức giật mình, cuối cùng chịu mở miệng.

“Đại tiểu thư việc này tôi thật sự không hiểu! Cũng không biết kẻ nào dám ở sau lưng tôi làm ra chuyện khốn nạn này, khi trở về tôi nhất định sẽ điều tra nghiêm khắc! Bảo đảm sẽ cho cô một lời giải thích!”

Đại Lê nhặt khối đá lên, cẩn thận lau chùi bụi đất dính lên khối đá, lau sạch sẽ xong mới để xuống, cô giương mắt nhìn Phượng Đại Bằng, mở miệng: “Phượng đường chủ, nửa năm nay, bến tàu của ngài đã phát hiện sáu thuyền thuốc phiện, nếu ngài không thể quản lý nghiêm khắc anh em của mình, chỉ sợ lần sau bọn họ không chỉ lén vận chuyển thuốc phiện, mà là mạng sống của ngài.”

Con người đen nhánh của cô bình thường sáng như ngọc, nhưng lại làm cho Phượng Đại Bằng không dám nhìn thẳng vào, ông ta cúi đầu, liên tục gật đầu, một mực vâng dạ.

Giọng nói Đại Lê thoáng chậm lại, “Phượng đường chủ, lại nói, ngài là trưởng bối của tôi, có rất nhiều chuyện tôi làm không đúng, cũng xin ngài chỉ bảo nhiều hơn, nhưng không được đụng chạm vào thuốc phiện là quy củ mà cha tôi đã lập ra từ trước, so với tôi ngài nhất định rõ ràng hơn.”

“Dạ, dạ, dạ phải....”

Đang nói, Trần Tiểu Dẫn vội vã vào phòng nghị sự, “Đại tiểu thư, có chuyện lớn!” Đại Lê và Phương Đại Bằng đều nhìn về phía anh ta.

“Bắc quân của Tiêu gia đang đánh thẳng tới đây, chỉ sợ không lâu sẽ chiếm đóng Thượng Hải!”

Phương Đại Bằng kinh hoàng, còn Đại Lê chỉ cười nhợt nhạt, “Tôi còn tưởng chuyện gì, ai quản việc họ tới, chẳng lẽ không cho làm ăn sao?”

Phương Đại Bằng nhìn thấy vị Đại tiểu thư này rất bình tĩnh, ông ta nghĩ rằng lúc trước khinh thường cô không biết gì quả là phạm phải một sai lầm nghiêm trọng nhất.

3. Chương 3: Hẹn Hò

Lúc này đây, Đại Lê lại sai lầm rồi.

Thật sự không cho buôn bán.

Tiêu thiếu soái đích thân dẫn binh, chỉ hai ngày đã chiếm đóng Thượng Hải, hiệu buôn cửa tiệm đều ngừng kinh doanh trong một thời gian. Tiêu thiếu soái dẫn theo một đội vệ binh cư trú tại nơi vốn là phủ đô đốc, Bắc quân ở ngoài thành đóng giữ, không hề quấy nhiễu người dân.

Ngày hôm sau khi Tiêu thiếu soái vào thành phố, ông chủ ngân hàng liên doanh Thượng Hải Triệu Thiên Cần muốn đến thăm hỏi, nghe nói Triệu Thiên Cần ngày trước ở Bắc Bình có chút giao tình cùng Tiêu đại soái. Triệu Thiên Cần đến phủ đô đốc, buổi chiều cùng ngày, ngân hàng liền được mở cửa kinh doanh lại, vì thế mọi người đều yên tâm, tất cả bắt đầu khai trương, nhanh chóng khôi phục lại sự phồn thịnh ở Thượng Hải. Nhưng mà, có một nhóm người lại lâm vào cảnh khốn khó — bang phái.

Bắc quân ra lệnh, phạm là việc làm ăn liên quan với bang phái, trước tiên phải niêm phong, đợi giấy phép đặc biệt của Bắc quân mới có thể mở cửa lần nữa, mà giấy phép đặc biệt này chỉ có một người có thể ký — Tiêu thiếu soái.

Mục đích của Bắc quân cũng rất rõ ràng, họ muốn đàn áp sự kiêu ngạo của các đại bang phái ở Thượng Hải. Nhóm lão Đại tuy rằng tức giận mắng mỏ, nhưng không còn cách nào khác, cuối cùng không dám rước lấy họa, họ đành phải thành thật đến phủ đô đốc, cầu xin để lấy được giấy phép đặc biệt.

Khi Trần Tiểu Dẫn lại một lần nữa lắc đầu trở về bang Hải Thiên, Đại Lê ý thức được sự việc có chút nghiêm trọng.

Bên dưới tổng đường bang Hải Thiên có ba đường — Bạch Hổ đường, Thanh Long đường và Hắc Ưng đường, Bạch Hổ đường kiểm soát việc làm ăn trên thuyền và bến tàu, dưới danh nghĩa của Thanh Long đường là vũ trường, khách sạn, sòng bạc và các khu giải trí, Hắc Ưng đường mua bán súng ống, cũng nhận một số việc ám sát. Lấy được giấy phép đặc biệt đối với Hắc Ưng đường không có ảnh hưởng lớn, nhưng Bạch Hổ đường và Thanh Long đường thì khác, việc làm ăn đã bị ngừng hai tuần, không nói đến các anh em, thuộc hạ cũng cần tiền kiếm sống.

Trần Tiểu Dẫn đại diện bang Hải Thiên đem lễ vật đến phủ đô đốc, đồ đều bị đưa trở về vẫn còn nguyên, thăm dò mới biết tình huống của các bang phái khác cũng như thế, Đại Lê cảm thấy vị Tiêu thiếu soái này làm vậy, sợ rằng ả này khó qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đại Lê một mình đi vào phủ đô đốc, phủ này kỳ thật là một dinh viện kiểu cũ, phía trước là gian phòng dùng để xử lý chính vụ, nhưng ở phía sau trong hoa viên xây dựng một ngôi nhà kiểu phương Tây, trước đây dành cho gia quyến của đô đốc. Giới thượng lưu ở Thượng Hải thường xuyên cười nhạo sở thích của vị đô đốc này, lúc này thì không, chưa hưởng thụ được vài năm thì đã bị đuổi ra ngoài.

Đại Lê chỉ nói mình là nhân viên văn phòng của bến tàu Đại Phúc (một sản nghiệp của Đại gia đã bị niêm phong), cô muốn gặp Tiêu thiếu soái, hiển nhiên là không cho phép, Đại Lê nhét cho lính gác cửa năm đồng

bạc, hẳn ta mới miễn cưỡng đồng ý để cô chờ ở chỗ tiếp khách, nói là có thể sắp xếp cho cô gặp người thư ký bên cạnh thiếu soái một lần.

Một lúc sau, rồi chờ tới buổi chiều, ngay cả một mảnh áo của người thư ký cũng chưa thấy, Đại Lê chỉ sợ khi ra cửa sẽ chẳng dễ dàng vào lại, trên người cô đã chuẩn bị một phong thư, nhưng lại không muốn tùy tiện giao ra, cô nghiêng răng, cơm trưa cũng chưa ăn mà tiếp tục chờ.

Khi cửa phòng tiếp khách mở ra, mỗi lần có tiếng bước chân đến gần, cô đều đứng lên, nhưng chỉ là người nào đó đi qua cửa, cô lại thất vọng ngồi xuống.

Lần này, khi cô vừa ngồi xuống thì nghe thấy bước chân người kia vốn đã đi xa lại quay trở về, không đợi cô lấy lại tinh thần, một người trẻ tuổi xuất hiện ở cửa, hai người đột nhiên đối diện nhau, họ đều sững sờ.

Anh có gương mặt gầy, chiếc mũi cao thẳng, đôi lông mày rậm, đôi mắt híp lại một nửa, bình tĩnh nhìn qua..... Đại Lê nhận ra anh là ai.

“Quả nhiên là em.” Mặt người nọ giãn ra rồi tiến vào trong.

Đại Lê thấy anh mặc quân phục, cô cảm thấy vận may của mình hôm nay cũng không quá tệ.

Anh và cô ngồi xuống trong phòng tiếp khách, anh lắng nghe cô nói nguyên nhân xuất hiện ở chỗ này. Bây giờ Đại Lê là một nhân viên văn phòng của bến tàu Đại Phúc, bởi vì bến tàu đã lâu không được phép vận chuyển, nhóm công nhân không có việc làm, không thể lãnh tiền công, cuộc sống đã khá cấp bách.

“Tôi có một phong thư muốn gửi cho thiếu soái, hy vọng lúc ngài ấy xem qua có thể thông cảm cho việc khó khăn của công nhân ở bến tàu.”

“Thư đâu?” Anh hỏi.

Cô đối với quân phục không hiểu cho lắm, nhìn không ra cấp bậc của anh, anh nhận thư nói là có biện pháp giúp cô chuyển giao bức thư này, quả nhiên anh liền đi ra ngoài, chỉ một lúc sau, hai tay trống trơn mà trở về, Đại Lê vô cùng cảm ơn, anh khẽ cười, “Vừa rồi tôi đã xin nghỉ, cùng nhau đi bộ một chút được không?”

Đáng giá cả buổi sáng cô phải đối mặt với mọi thứ ngăn trở, còn bỏ ra năm đồng bạc cho lính gác cửa, anh cùng cô ra ngoài, rồi anh nghiêm trang chào theo nghi thức quân đội một cách tỉ mỉ.

Buổi chiều mùa hè, ánh sáng mặt trời thật chói chang, bọn họ cùng nhau đi dưới bóng cây, nhưng vẫn đổ mồ hôi, anh đề nghị tìm một chỗ ngồi xuống, rất hợp ý cô, “Tôi vẫn chưa ăn cơm đâu.” Cô mỉm cười nói.

Anh chọn một nhà hàng cơm Tây, nơi này do người Tây Dương mở, vào mùa hè có máy điều hoà, giá cả đương nhiên không dành cho người bình thường, cô biết anh du học trở về, vừa rồi người lính kia lại hết sức cung kính với anh, cô nghĩ chức vị của anh trong quân đội cũng không thấp, nên không thấy gì lạ.

Đại Lê đói bụng lắm, cô vui đầu vào miếng thịt bò bít tết tiêu đen trước mặt, anh chỉ cần một tách cà phê, nhìn cô ăn. Ăn xong rồi cô cũng muốn một tách cà phê.

“Không phải em học thanh nhạc à? Tại sao lại làm việc ở bến tàu?” Ngay từ đầu anh đã thắc mắc điều này.

Ngụy trang của cô vốn không thể nhìn thấu, cô đến phủ đô đốc, ngay cả xe nhà mình cũng không ngồi, nhưng lại bị phá hỏng trước mắt người đàn ông từng nói chuyện với mình vào lúc kia.

Cô hướng về anh cười cười, không trả lời. Anh thấy cô ăn mặc rất bình thường, áo sơmi trắng, quần đen, mang đôi dép lê, vì chuyện bến tàu không phát tiền công mà đến phủ đô đốc chờ cả buổi sáng, cơm cũng chưa ăn.....

Đại Lê không biết, nụ cười “xấu hổ” của mình đã làm cho bang Hải Thiên nhận được giấy phép đặc biệt vào hôm sau.

“Tôi nhận được một miếng ngọc bích ở cảng Thiên Tân, là anh đưa phải không?”

Anh gật đầu.

“Ngày mai tôi sẽ gửi đến phủ đô đốc cho anh được không? Khẩu súng của tôi không đáng giá như vậy đâu?”

“Khẩu súng của em đã bị mất ở Bắc Bình rồi.” Lời nói anh giống như ảo não.

Cô bật cười, “Không sao, mời tôi ăn bánh ngọt là được rồi! Thực ra tôi chưa ăn no.”

Anh cũng cười, hỏi: “Chỉ cần một miếng bánh ngọt thôi à?”

Cô quả nhiên nghĩ lại, “Vậy thì thêm bánh pút-đing vị dâu tây xanh, một ly kem vani.”

Họ vẫn ngồi ở quán cơm Tây cho đến lúc mặt trời lặn, anh mời cô đi xem phim, lúc ấy các cửa hàng sắp đóng cửa, người đi trên đường rất nhiều, nửa ngày cũng không gọi được một chiếc xe kéo, rạp chiếu phim gần nhất cũng cách xa nơi này, không còn cách nào khác, họ phải đi xe điện đông nghẹt người, trên xe đương nhiên không có chỗ ngồi trống, chỉ có thể đứng.

Hai người đang nói chuyện, xe đột nhiên ngừng lại! Cô đứng không vững, nghiêng về phía trước, anh phản ứng nhanh nhẹn, nhanh chóng kéo cô lại. Trên xe, hành khách la ó oán giận cùng lúc, người lái xe mắng to một mạch, nói bằng giọng gốc Thượng Hải, anh nghe không hiểu, cô nghe ra là vừa rồi trên đường đột nhiên có một đứa nhỏ nghịch ngợm lao ra, người lái xe mắng dữ dội, nhóm hành khách ngược lại không dám nói tiếp nữa.

Đại Lê lấy lại tinh thần, cô chuẩn bị giải thích cho anh nghe, lại phát hiện có điều không bình thường, tay anh vẫn còn đỡ eo cô.

Đột nhiên cô mất đi dũng khí đối mặt với anh, cô cúi đầu, suy nghĩ nên mở tay anh ra hay giả bộ như chẳng có việc gì xảy ra? Đang do dự thì xe điện dừng lại, một nhóm học sinh lú lú đi lên xe, bên trong vốn đã đứng đầy người, hiện nay lại chật chội hơn, đẩy dùn ồn ào, bọn họ bị dồn vào một góc, mà khoảng cách giữa họ lúc đầu cũng không nhiều lắm, bây giờ lập tức không còn chỗ trống, hai thân mình dính sát vào nhau, cánh tay kia của anh cũng vòng lên eo cô....

Tư thế của họ bây giờ chính là ôm nhau, hơn nữa ôm nhau một cách thân mật nhất. Trong xe chật ních người, mọi người phàn nàn về sự chen lấn và nóng bức, không ai chú ý tới góc này, cho dù có chú ý cũng không ngạc nhiên, thời đại thay đổi, hiện giờ nam nữ bình đẳng, tự do yêu đương, hướng chi ở Thượng Hải đã được tây phương hoá? Người Tây Dương đều dám hôn nhau trước mặt mọi người trên đường phố, tình nhân ôm nhau, thật sự không có gì to tát.

Lúc này Đại Lê không so đo với những chuyện này, cô chỉ cảm thấy suy nghĩ trong đầu như bị cạn kiệt, cô không nhìn thấy đám người, không nghe thấy tiếng ồn ã. Mùa hè vốn đã nóng, hiện giờ trên xe chen chúc, hai người ôm nhau chặt như vậy, hai lớp quần áo hơi mỏng đã sớm ướt đầm mà dán sát trên người, cảm giác giống như là... Từ đầu đến chân, trên người cô không có phần da thịt nào là không nóng bỏng...

Anh gần như cao hơn cô một cái đầu, khuôn mặt của cô chôn vùi trong ngực anh, trên người anh có mùi mồ hôi xen lẫn hương bạc hà nhàn nhạt, chúng pha trộn thành một mùi cơ thể duy nhất, không thể nói rõ tốt xấu, nhưng đủ làm cho cô ghi nhớ hương vị của anh... Bên tai là nhịp tim của anh, kịch liệt, dồn dập, có lẽ anh cũng đang khấn trương...

Tiêu Hữu Thành thật không cho rằng mình đang khấn trương, anh chỉ là ngẩn ngơ, cứ như vậy ôm lấy cô, mềm mại đến lạ lùng, mỏng manh đến khó tin. Vóc dáng cô kỳ thật khoảng một mét bảy mươi lăm, cao hơn nhiều so với nam giới, nhưng khung xương mảnh mai, ôm vào trong ngực, như là búp bê bằng nước, không, là búp bê bằng sữa, trên thân thể cô phảng phất mùi hương của sữa... Vải áo hơi mỏng của cô cách lớp mồ hôi kia khiến cho ngực mềm mại dính sát vào anh...

Cô gái này... Người phụ nữ này...

Xe điện đến trạm, người trên xe đã xuống bớt, hai người vẫn chưa phát giác... Cho đến khi âm thanh của tài xế hùng hùng hổ hổ ở cách đó không xa vang lên, Đại Lê mới bừng tỉnh, cô nhanh chóng đẩy anh ra rồi nhảy xuống xe điện, cô đón lấy ngọn gió nóng và ẩm ướt, đi thật xa, lúc này mới nhớ tới quay đầu lại, anh đi theo cách đó không xa, sắc mặt cũng ửng hồng.

Nơi này là hăng xe điện ở vùng ngoại ô, làm sao có rạp chiếu phim? Hai người đứng đối diện, yên lặng không lên tiếng...

Đại Lê phát ra một tiếng cười khê đầu tiên, anh cũng cười theo, hai người càng cười càng lớn làm cho trong hăng xe điện có người đẩy cửa sổ ra tức giận mắng, anh đương nhiên không hiểu người đó mắng gì, anh nhanh chóng nắm tay cô, cười lớn tiếng bỏ chạy.

Chạy một mạch thật xa, anh không biết đường, chỉ cảm thấy nắm tay cô, bắt luận anh đi nơi nào. Cô ngoan ngoãn để cho anh nắm tay, ngoan ngoãn chạy theo anh, bắt luận anh đi nơi nào.

Thể lực của cô vẫn là kém hơn so với anh, cô không chạy nữa, đứng ở ven đường, khom nửa lưng miệng thở hổn hển, anh ở một bên nhìn thấy, cũng thở hồng hộc. Đợi hai người đều bình tĩnh trở lại, anh vươn tay về phía cô... Cô mỉm cười, khoe miệng giương lên độ cong xinh đẹp, giống như hai cái dấu móc nhỏ đáng yêu, ngón tay nhỏ trượt vào lòng bàn tay anh, anh lập tức nắm chặt.

Hai trái tim, trong nháy mắt kéo lại gần nhau.

Hãng xe điện đã tan tằm, vùng ngoại ô lại không dễ dàng gặp xe kéo, bọn họ đành phải đi bộ đến nội thành, tay trong tay, bước chân cũng nhẹ nhàng. Đại Lê cảm thấy trong ngực giống như biến hoá huyền ảo thành một con bướm xinh đẹp nhẹ nhàng, mở rộng đôi cánh màu sắc rực rỡ, đón gió, bay ra ngoài.

Vào thành, họ gặp một đội tuần tra vừa muốn chào theo kiểu quân đội, nhưng chỉ một ánh mắt của anh liền khiến những người đó đứng tại chỗ. Đợi khi đi xa, cô hỏi anh: “Vừa rồi Bắc quân đang làm gì vậy? Về mặt thật kỳ lạ.”

“Ngày hôm qua mấy người kia đánh bạc thua anh, thấy anh tựa như thấy túi tiền bay qua biển cả, họ sợ lại bị mất tiền.” Quả nhiên chọc cho cô cười.

Đi vào cửa rạp chiếu phim, đã không còn ai, anh đến chỗ bán vé thử vận may, cô đứng chờ ở ven đường, đường cái đối diện có mấy người anh em của Thanh Long đường thấy cô, họ định đến chào hỏi, cô liên tục xua tay, mấy người đó không hiểu cho nên đưa mắt nhìn nhau rồi lui trở về.

Anh trở lại, nói là phim đã bắt đầu, vé mua xong rồi, hai người không quan tâm, vốn cũng không vì xem phim. Cô nhớ tới anh còn chưa ăn cơm, vì thế cô đề nghị đi ăn tối, đi ngang qua Vương Gia Sa, cô thấy có bán bánh bao chiên có giới hạn, cô thêm ăn, anh liền đi xếp hàng, quân phục trên người xen lẫn ở giữa đám đông với các cô dì già trẻ, anh trông rất bắt mắt, đừng nói là người xung quanh, ngay cả người đi đường cũng liên tục quay đầu nhìn. Anh vẫn bình tĩnh, toàn tâm toàn ý xếp hàng.

Cô chờ đợi đã thấy chán, quay sang nhìn đồ trang sức trong tủ kính trưng bày của một công ty bách hoá ven đường, cô để ý một chiếc khăn lụa màu đen, trên mặt vải có đường viền màu bạc. Đang nhìn thì có một túi bánh bao chiên đưa tới trước mắt, cô cười, anh cũng cười, một túi bánh bao chiên lại có thể làm cho cô vui vẻ đến như vậy.

Đại Lê dẫn Tiêu Hữu Thành vào một quán món ăn cay Tứ Xuyên, cha mẹ cô nguyên quán đều ở Tứ Xuyên, trong nhà người làm cũng phần lớn là từ quê nhà đến, từ nhỏ cô đã quen ăn món cay Tứ Xuyên. Buổi chiều mới ăn cơm Tây, khi này vừa ăn bánh bao chiên, cũng biết là không nên ăn thêm, nhưng cô vẫn có thể nuốt trôi. Cô nói mình cũng biết nấu ăn, lúc ở Vienna có mời người Hoa giúp việc, nhưng đồ ăn Trung Quốc làm không ngon như lời mẹ cô chỉ, không biết tại sao cô chỉ nói cho anh nghe.

Tiêu Hữu Thành kỳ thật không thể chịu nổi đồ ăn cay như vậy, anh cố gắng thích ứng, thường xuyên ngẩng đầu nhìn cô, cái miệng nhỏ nhắn khi ăn cay trở nên đỏ bừng, thỉnh thoảng cô còn vươn đầu lưỡi liếm trên đôi môi đỏ mọng, cổ họng anh cũng căng thẳng theo.

Anh không biết trong quán ăn Trung Quốc sẽ như thế nào, từ nhà bếp có khói dầu bay ra, một lớp khói trắng hơi mỏng ở giữa phòng chính, anh đột nhiên phát sinh một loại hoảng hốt, chỉ thấy tình cảnh này, cô ở trước mắt, đã gặp qua ở nơi nào...

Cơm nước xong, Tiêu Hữu Thành tiễn Đại Lê về nhà, ánh trăng đã lên cao giống như một cái đĩa bạc treo giữa không trung. Hai người vốn không phải là người nói nhiều, tán gẫu nửa ngày trời, họ không tìm ra đề tài thì đơn giản không nói gì, mười ngón tay đan vào nhau nhàn nhã lắng lơ, chỉ hy vọng vĩnh viễn không đến nơi.

Ở một góc đường, cô rút cục ngừng lại... Hai người lẳng lặng đứng một hồi...

“Anh ở đây chờ em.” Cô đột nhiên lên tiếng, “Em về nhà, lấy miếng ngọc bích kia trả cho anh.”

Anh gật đầu, cô biến mất ở chỗ rẽ, chỉ một hồi, cô quay trở về thăm dò, thấy anh vẫn đứng chờ, cô hí hóp mắt cười, “Không được đi đấy!”

Nhà cô cách nơi này kỳ thật còn có hai con phố, cô chạy một mạch trở về, lúc quay lại thậm chí vẫn mở xe, cô dự đoán sắp đến nên xuống xe rồi chạy tới...

Rốt cuộc anh vẫn là đi rồi, chỗ đứng lúc đầu chỉ để lại một hộp nhưng màu xanh, cô khom người nhặt lên, mở ra, trước tiên cô thấy một mảnh giấy viết một chuỗi số, hẳn là số điện thoại, nằm lẳng lẳng dưới mảnh giấy là một chiếc khăn lụa màu đen, đường viền màu bạc dưới ánh trắng trong treo nhưng lạnh lùng toả ra ánh sáng nhỏ bé.

Mãi đến khi cô cầm chiếc hộp nhưng biến mất một lần nữa ở chỗ rẽ, chiếc bóng của anh mới chính thức rời khỏi.

4. Chương 4: Vũ Hội Triệu Gia

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Tiểu Dẫn đi tới tổng đường của bang Hải Thiên, phó đường chủ của Hắc Ưng đường là A Lôi ra nghênh đón với sắc mặt hoang mang, hẳn nói là người của phủ đô đốc đến đây, đã đợi một hồi lâu.

Trần Tiểu Dẫn nghĩ không ra vì sao phủ đô đốc lại phái người tới nơi này, cũng không có thời gian nghĩ nhiều, anh ta chạy nhanh đến phòng khách, quả nhiên nhìn thấy một vị sĩ quan trung niên, nhìn biểu tượng trên vai, dường như quân hàm không thấp.

Trần Tiểu Dẫn tiếp đón người sĩ quan, trong lòng anh ta thấp thỏm không yên, người sĩ quan lấy ra một tờ giấy hơi mỏng, anh ta đưa hai tay tiếp nhận thì thấy đó là giấy phép đặc biệt?! Mấy ngày nay, anh ta đều đến phủ đô đốc để xin tờ giấy phép này!

Trần Tiểu Dẫn trong lúc nhất thời còn chưa rõ ràng về tình hình này, anh ta không biết vì sao giấy phép đặc biệt tới tay như vậy, không ngờ vị sĩ quan của Bắc quân sáng đích thân đưa đến trước cửa, câu tiếp theo của ông ta càng làm cho anh ngạc nhiên nghĩ ngờ, “Suốt đêm ngày hôm qua, thiếu soái đã ký giấy phép đặc biệt này, phân phó sáng sớm hôm nay nhất định đưa đến quý bang, còn mời quý bang nên bắt đầu lại việc buôn bán, đừng trì hoãn nữa.” Nói xong ông ta liền vội vàng cáo từ, Trần Tiểu Dẫn đích thân tiến ra cửa, anh ta mời người sĩ quan một bữa ăn đơn giản vào buổi tối, nhưng bị từ chối “Trong quân có nghiêm lệnh, e rằng không tiện.”

Trần Tiểu Dẫn lập tức đem giấy phép đặc biệt đến Đại phủ, a hoàn Tiểu Hương nói Đại tiểu thư còn chưa thức dậy, quả nhiên, đợi một hồi lâu trong phòng khách mới thấy Đại Lê từ cầu thang đi xuống, bộ dạng chưa tỉnh ngủ, xoa mắt, ngáp liên tục, trong giọng nói của cô lộ ra chút lười biếng, khàn khàn như mới rời giường, “Sớm như vậy đã xảy ra chuyện gì?”

Tim Trần Tiểu Dẫn đột nhiên đập một hồi nhanh, anh ta quay lại nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, “Không còn sớm, đã hơn tám giờ. Tối hôm qua em có hẹn à?”

Vốn là không có lòng dạ trêu chọc, nhưng trên mặt cô lại đỏ lên, Trần Tiểu Dẫn ngồi xuống chiếc sofa đối diện. Anh ta cầm trong tay giấy phép đặc biệt đưa qua cho cô, đem tình hình sáng nay nói sơ lược. Đại Lê liền thay đổi dáng vẻ khác, nhìn tờ giấy phép trong tay, cô chau mày, ngón trỏ tay phải gõ nhẹ lên tờ giấy, đó là thói quen mỗi khi cô suy nghĩ.

“Các bang phái khác thì sao? Cũng đều lấy được?”

“Anh đã sai người đi hỏi thăm, sẽ sớm có tin tức.” Quả nhiên, sau một hồi A Lôi tiến vào, nói là chỉ có bang Hải Thiên lấy được giấy phép đặc biệt, bang Hoàng Hưng sáng sớm hôm nay đã đi qua phủ đô đốc, bên kia trả lời là phải chờ thêm một thời gian nữa.

Đại Lê chau mày càng sâu, cô vốn tưởng là ảnh hưởng của bức thư... Nhưng vì sao chỉ giúp một mình Hải Thiên? Bang khác cũng có bến tàu, cũng có công nhân thất nghiệp ở nhà. Chẳng lẽ là anh? Cũng không đúng, trong quân đội coi trọng nhất là lai lịch vai vế, anh trẻ tuổi như vậy, cho dù có du học ở nước ngoài

cũng không có sức ảnh hưởng lớn như vậy khiến cho Tiêu thiếu soái ký liền vào giấy phép đặc biệt ngay đêm hôm qua.

Nghĩ không ra nguyên nhân, cô bỏ tờ giấy xuống, Đại Lê lấy nó đưa cho Trần Tiểu Dẫn, “Mặc dù việc này có điểm kỳ lạ, nhưng hiện tại đối với chúng ta cũng không có hại, nếu đã ký, hôm nay liền khai trương.”

Tiêu Hữu Thành vừa ở trong phòng sách ngồi vào chỗ mình không lâu thì có người gõ cửa, là thư ký Tôn Phụ, cầm vài tờ báo cáo đi vào, “Thiếu soái, chuyện tối hôm qua ngài phân phó điều tra đã làm xong, bên tàu Đại Phúc chỉ có một nữ nhân viên văn phòng, ba mươi bốn tuổi, ở goá...” Tiêu Hữu Thành nhíu mày nhìn tấm ảnh trên bản báo cáo, quả nhiên không phải...

“Tốt lắm,” Tiêu Hữu Thành khoát tay, “Đi xuống đi.”

Người thư ký lặng lẽ đóng cửa, Tiêu Hữu Thành kéo bàn bên tay phải, anh mở ngăn kéo của tầng thứ hai, một khẩu súng lục Browning xuất hiện trước mắt, đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt sơ qua thân súng nho nhỏ, lần theo đường viền của nó...

Khi Đại Lê cầm lấy ống nghe, cô mới nhớ tới mình chưa biết tên anh, hay là đừng gọi nữa.

Tại phủ đô đốc, trong phòng sách và phòng ngủ của thiếu soái, hai đường dây điện thoại cá nhân vang lên cùng một lúc, thiếu soái không ở đây, chẳng ai dám nhận máy, mãi cho đến khi tiếng chuông vang lên lần thứ ba, thư ký Vương Chí đoán rằng không chừng phủ đại soái ở Bắc Bình có việc gấp, cho nên anh ta đi vào phòng sách nhận điện thoại, nhưng là giọng nói của một cô gái trẻ, tìm cái gì Thụy cái gì Đức, “Gọi lộn số.” Vương Chí tức giận cúp điện thoại.

Buổi chiều Tiêu Hữu Thành từ doanh trại trở về, vừa khéo gặp được Vương Chí kể lại chuyện khi nãy, “Thiếu soái, số điện thoại riêng của ngài đặc biệt như vậy mà cũng có người gọi nhầm.”

Tiêu Hữu Thành cảm thấy căng thẳng, “Làm sao biết là gọi lộn số?”

“Chiều hôm nay, có một cô gái gọi đến tìm cái gì Đức hay cái gì đó.”

Sắc mặt của Tiêu Hữu Thành ngay lập tức trầm xuống, “Gọi Tôn Phụ vào đây.” Tôn Phụ là thư ký cao cấp, Vương Chí không biết tại sao thiếu soái lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, anh ta nơm nớp lo sợ đi ra ngoài.

Tôn Phụ vừa mới bước vào phòng, chợt nghe tiếng Tiêu Hữu Thành hừ lạnh, “Thư ký của anh không biết hạn chế sao? Ngay cả điện thoại của tôi cũng dám nghe?” Tôn Phụ không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, anh ta đành phải nhận lỗi trước.

“Cẩn thận phân phó xuống dưới, về sau tất cả mọi người không được phép nhận điện thoại riêng của tôi. Người thư ký kia, trả về cơ sở học lại, học cho biết cái gì gọi là quân lệnh.”

Tôn Phụ liên tục gật đầu, cũng không biết Vương Chí nhận cuộc điện thoại gì mà khiến cho thiếu soái giận như vậy, Vương Chí thì rất buồn bực, mới vừa điều sang bên cạnh thiếu soái chưa đến một tháng lại bị đưa trở về.

Chỉ một mình bang Hải Thiên lấy được giấy phép đặc biệt, chuyện này đã gây ra xôn xao không nhỏ giữa các bang phái lớn khác ở Thượng Hải, tất cả đoán rằng bang Hải Thiên có phải tìm được phương pháp gì hay không, thậm chí giới kinh doanh cũng muốn thăm dò tình hình. Nhưng gần đây, bên Thượng Hải có một sự kiện đáng chú ý hơn — ông chủ ngân hàng liên doanh Triệu Thiên Cần sắp tổ chức vũ hội tại nhà.

Gia đình quyền quý mở vũ hội vốn là chuyện bình thường, không có gì lạ, nhưng vũ hội của Triệu gia hiếm thấy là vì ông ta mời được Tiêu thiếu soái!

Tin tức này giống như một quả bom nặng, nhanh chóng gây ra sự náo động cho các tầng lớp xã hội ở Thượng Hải, trong một thời gian, thiệp mời tham dự vũ hội của Triệu gia trở thành thứ mà ai cũng muốn có, mọi người đều muốn tham gia vũ hội, gặp mặt vị thiếu soái kia, nhân cơ hội này cùng thiếu soái thiết lập giao tình, những tiểu thư quyền quý đều muốn tạo ấn tượng sâu sắc với thiếu soái, nghe nói anh vẫn chưa kết hôn, nếu ở vũ hội có thể lọt vào mắt anh... Năm một nửa giang sơn của Tiêu gia, vị trí thiếu phu nhân này hiển nhiên đủ sức hấp dẫn.

Đại Lê không hề thấy vũ hội này có quan hệ gì với cô, trước khi đi du học cô cũng rất ít xuất hiện ở những trường hợp như thế này, bây giờ tiếp nhận bang Hải Thiên cô càng không muốn tham gia vũ hội. Vì vậy, khi mẹ đặt thiệp mời trước mặt cô, Đại Lê vẫn giả vờ làm nũng như trước kia, nhưng lần này dường như Thường Phi đã quyết tâm, mặc cho cô nói thế nào cũng không được.

Chiều hôm nay, Đại Lê phát hiện mình bị khoá trái trong phòng, biết mẹ không muốn mình trốn đi.

“Lê Lê, tuổi con không còn nhỏ, thừa dịp này quen biết thêm bạn bè, sau vài năm thì tính chuyện kết hôn. Trong phòng đã chuẩn bị quần áo đẹp cho con, tự con chọn một bộ, dù có nói gì thì đêm nay cũng phải đi.”

Đại Lê bĩu môi, xem ra đêm nay không tránh được rồi, có nên nói ẹ biết mình đã có bạn trai? A, không đúng, chưa xem là bạn trai, là người trong lòng...

“Ba!” Hai tay Đại Lê vỗ trên đôi má nóng hổi của mình, cô nhìn chằm chằm vào gương mặt đỏ bừng ở trong gương, “Lại nghĩ đi đâu đấy?!!”

Trên sofa quả nhiên bày ra đầy quần áo, quần lụa màu phấn hồng? Không cần, tơ tằm trắng tuyết? Không cần. Áo phục vàng nhạt? Không cần. Lễ phục màu tím nhạt? Không cần...

Mẹ biết cô có thể nhảy qua cửa sổ dễ dàng chạy trốn cho nên bà cố ý chuẩn bị những trang phục này, cố tình biến cô thành một con búp bê, đúng là không muốn tha cho cô nha...

Khó khăn lắm mới lấy ra một bộ sườn xám hình trăng lưỡi liềm, Đại Lê nhớ lại sau năm mười lăm tuổi cô chưa hề mặc lại sườn xám, cô chọn một đôi giày cùng màu có gót giày thấp nhất, nhìn trước gương, cảm thấy cổ áo hơi thấp, đôi mắt cô đảo mắt qua nhìn chiếc hộp nhung màu xanh trên bàn trang điểm, cô lấy ra khăn lụa màu đen quấn lên cổ, nhìn lại một lần, cảm thấy hài lòng.

Toà nhà kiểu phương Tây của Triệu gia nằm ở vùng ngoại thành, nghe nói là vì Triệu lão thái gia thích sự yên tĩnh, nhưng đêm nay nhất định không được, một hàng xe xếp dài trong hoa viên của Triệu gia, quả thật phải sắp xếp ra ngoài cửa.

Dựa theo thông lệ trước đây, khách nữ tham gia vũ hội không cần thiệp mời, nhưng lần này lại khác, thiệp mời của khách nữ ngược lại được kiểm tra rất nghiêm khắc, Đại Lê nhìn thấy mẹ mở giỏ xách ra lấy thiệp mời, cô chỉ hy vọng là bà đã quên mang theo, nhưng bà cẩn thận như vậy sao lại được như cô mong muốn?

Đại Lê và ngân hàng liên doanh đã từng qua lại, nhưng cô chưa tới Triệu phủ lần nào, lúc đầu đi vào phòng khách chỉ cảm thấy chói mắt, hoa văn trên trần nhà cực cao nạm bằng vàng, ở giữa là một đèn chùm lớn theo phong cách tây phương, những mảnh thủy tinh phát ra ánh sáng lung linh xung quanh, sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu trắng được đánh bóng loáng, chiếu rọi bóng người lên trần nhà nạm vàng trong phòng khách, có thể gọi là “quang khả giám nhân*”, e rằng chỉ có như vậy mới hình dung được sàn nhà sáng như thế nào.

(*) Sáng đến mức có thể phản chiếu được bóng người, ý nói là rất sáng sủa.

Các cô gái đều tới sớm một chút, trên thiệp mời viết là tám giờ, mọi người đều biết thói quen khi xã giao, sao có thể thật sự đúng giờ mà bắt đầu, “muộn” gần như là “đức tính” của tất cả vũ hội, mọi người suy tính thời gian, sợ rằng xuất hiện quá sớm sẽ mất thân phận. Dàn nhạc cũng vừa mới đến, nhìn thấy Đại Lê và Thường Phi, họ cùng nhau đến chào hỏi, Đại Lê lúc này mới nhận ra dàn nhạc đêm nay chính là từ vũ trường của Thanh Long đường. Phí tổn mời dàn nhạc đến nhà không thua kém gì với bao trọn cả đêm ở quán, Đại Lê thầm nói, Triệu gia thật đúng là hào phóng.

Qua tám giờ rưỡi, trong phòng khách đã đầy người, dàn nhạc diễn tấu du dương chậm rãi, thỉnh thoảng có vài đôi nam nữ lên sàn nhảy, nhiều người đứng thành tốp nhỏ nói chuyện với nhau, đôi khi hướng về phía cửa nhìn xung quanh, đã nhiều năm qua, e rằng đây lần đầu tiên ở Thượng Hải có một vũ hội mà khách mời gần như có mặt đông đủ sớm như vậy, mọi người không biết thói quen của Tiêu thiếu soái, hiển nhiên họ không dám tới quá muộn, nhớ ra đến trễ hơn vị thiếu soái kia thì đúng là hổ thẹn.

Đại Lê và mẹ ngồi bên cạnh sàn nhảy một lát, thỉnh thoảng có tới lui chào hỏi người quen, thời gian khác thì không có gì để làm — không ai mời cô khiêu vũ. Nhìn thấy dáng vẻ kia của mẹ có chút lo lắng, Đại Lê cũng không lo cho bà mà muốn cười trộm, bây giờ cô quản lý bang Hải Thiên, nam giới đối với cô sẽ cảm thấy hứng thú sao? Họ làm sao dám chống lại chủ kiến của cô? Ai lại muốn lấy một “Lão Đại” của bang

phái về làm vợ? Tình cảnh như vậy đã hoàn toàn dự liệu trong đầu, mẹ cô chỉ là không muốn tin mà thôi. Đúng lúc, những công tử “phong lưu phóng khoáng” tự tình siêu phàm cũng không lọt vào mắt cô, nhân cơ hội này cô chỉ muốn được yên tĩnh.

Đại Lê nói muốn đi sang khu bên cạnh ăn chút gì đó, Thường Phi cũng tùy ý để cô đi. Chén ô mai nhỏ vẫn chưa ăn xong, nhóm người đột nhiên im lặng, Đại Lê ngậm cái thìa hướng về phía cửa nhưng không có ai. Nhìn lần nữa, thì ra là một vị tiểu thư đang từ trên lầu đi xuống, tay vịn cầu thang xoắn ốc, duyên dáng thướt tha mà đi xuống dưới, cô ta mặc một chiếc váy dài màu đỏ lộ ra đôi vai trần, mái tóc dài đen nhánh uốn thành kiểu gợn sóng kiểu tây phương, đồ trang sức trên tóc, bông tai, vòng cổ, là một bộ trang sức tròn vẹn, ánh đèn chiếu vào càng làm cho chúng trở nên rực rỡ.

“Là ai vậy?” Một vị tiểu thư bên cạnh nói ra thắc mắc trong lòng Đại Lê.

“Tam tiểu thư của Triệu gia mà cô cũng không biết.” Một vị tiểu thư khác rõ ràng đối với vấn đề này rất xem thường, “Mỹ nhân nổi tiếng nhất ở cả Thượng Hải này đó!” Lời này, có chút ghen tị.

“Tam tiểu thư của Triệu gia đêm nay hao tâm tổn trí trang điểm như vậy, e rằng vị Tiêu thiếu soái kia nhất định sẽ thích cô ta!” Lại là tiếng của một cô gái khác xen vào.

“Nhưng phải phụ thuộc vào vị thiếu soái kia nhìn cô ta như thế nào!... Nhưng mà anh ta cũng thật quá phô trương, sắp chín giờ mà ngay cả người cũng chưa thấy.”

Phía dưới thảo luận cái gì Đại Lê không thể hiểu hết, bởi vì cô ăn xong món này lại chạy sang món khác.

Tôn Phụ nhìn đồng hồ trên tay, đã chín giờ rồi! Anh ta nhẹ nhàng gõ cửa phòng sách, “Thiếu soái, chín giờ rồi.”

Tiêu Hữu Thành “Ừ” một tiếng, cuối cùng lại nhìn thoáng qua điện thoại, mấy ngày nay anh ít khi ra ngoài, cô lại không gọi tới.

Đoàn xe vừa mới chạy vào hoa viên của Triệu gia thì có người đến thông báo, khi Tiêu Hữu Thành đi vào phòng khách, một mảnh im lặng, ánh mắt mọi người đều ở trên người anh...

Khoé miệng Tiêu Hữu Thành gợi lên một nụ cười nhạt, khí chất thanh thoi, ung dung, tao nhã, cũng rất đẹp trai, nụ cười kia của anh không dứt, nhưng mọi người không nhìn thấy vẻ thâm trầm và lạnh lẽo trong đôi mắt anh.

“Hữu Thành vươngng bận chút chuyện cho nên đến trễ, mong các vị thứ lỗi.” Nói xong anh cúi đầu ngang ngực, nghi thức lễ phép kiểu Tây Dương.

Triệu Thiên Cầm chạy nhanh đến, “Không sao, không sao, thiếu soái quân vụ bận rộn, có thể bớt thời gian hạ mình đến dự thì đã làm vẻ vang tề xá của kẻ hèn này!”

Chỉ một câu, tất cả ánh mắt vẫn dừng lại trên người anh, các người đàn ông cảm thấy ghen tị, tức giận, bất bình, vì sao người đàn ông này lại có được mọi thứ?! Giang sơn, quyền thế, tiền tài, lại có phong thái như vậy! Những người phụ nữ một mặt ngạc nhiên với vị thiếu soái đẹp trai trẻ tuổi kia, mặt khác hết sức lo lắng cách trang điểm của họ, tâm hồn thiếu nữ, trong nháy mắt đắm chìm, chỉ có một trường hợp.

Đại Lê không chứng kiến điểm xuất sắc của vị thiếu soái kia, cô không thích sự âm ỉ trong phòng khách, giày cao gót lại hành hạ chân cô, tuy rằng đã chọn đôi thấp nhất. Vì vậy, lúc này Đại Lê đang ngồi trong vườn hoa nhỏ bên ngoài phòng khách, hưởng thụ sự yên lặng và dễ chịu... Cô cởi giày ra...

Lần này Tiêu Hữu Thành tham dự vũ hội của Triệu gia, đơn giản chỉ là đã đến thời cơ để ột nhân vật nổi tiếng như anh lộ mặt, đúng lúc, anh cũng muốn lấy thể diện cho cụ ông, Triệu Thiên Cầm khi ở Bắc Bình cùng cụ ông xem như đã từng qua lại.

Triệu Thiên Cầm giới thiệu con gái của mình cho anh quen biết, ông ta làm như vậy hy vọng anh có thể mời cô ta khiêu vũ, đáng tiếc, hôm nay Tiêu Hữu Thành không có tâm tình. Đã gặp gỡ một số người mà anh cần quen biết, Tiêu Hữu Thành chẳng muốn xã giao nữa, nhưng bây giờ rời khỏi thì không tốt, cho nên anh lấy điều thuốc ra hút, đi bộ đến hoa viên, tuy rằng có người muốn đi theo sau, nhưng người sĩ quan theo bên cạnh kia về mặt âm thầm cùng với súng bên hông...

Tiêu Hữu Thành dù thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, cứ như vậy mà trông thấy cô...

Dưới ánh trăng, quần áo của cô là một chiếc sườn xám màu trắng hình trăng lưỡi liềm... Nhìn thấy sự khác biệt so với lần gặp lần trước, dường như trong nháy mắt cô đã cởi bỏ vẻ ngây ngô. Chất vải mềm mại như vậy, hoàn toàn phác họa sự đầy đặn và thanh mảnh... Cô không làm gì cả, chỉ lẳng lặng mà ngồi chỗ kia, nhưng tư thế kia, vẻ duyên dáng kia, khí chất kia... đang hoàn toàn lơ đãng, sự quyến rũ dập dờn, quyến rũ đến tận xương cốt...

Anh hầu như quên đi suy nghĩ, tại sao cô lại xuất hiện ở trong này...

Đại Lê nhanh chóng cảm nhận có người đến, cô quay đầu lại, con người có cảnh giác sau khi nhìn thấy anh ngay lập tức liền sưng sốt, sau đó có ngạc nhiên mừng rỡ, có e thẹn, có kinh ngạc.... Anh thích ánh mắt của cô lúc này.

Tiêu Hữu Thành mỉm cười đến gần cô, “Quần áo rất đẹp.” Cô càng thêm thẹn thùng, hình như muốn nói tiếp nhưng lại bị anh giành nói trước câu thứ hai, “Khăn lụa đẹp hơn nhiều.”

Về mặt cô lập tức nghiêm túc, liếc ngang anh một cái, sóng mắt lưu chuyển, trong trẻo khao khát, sự quyến rũ không kể xiết, vẻ đẹp không thể diễn tả.

Trong khoảnh khắc anh say mê đắm chìm trong ánh mắt đó, cô cười một tiếng mới khiến anh tỉnh lại.

“Tại sao em lại ngồi ở chỗ này? Không thích bên trong ầm ĩ sao?”

Cô gật đầu, nhìn anh như tìm được tri âm.

“Anh cũng không muốn ở lại, hay là chúng ta chạy trốn đi?”

“Nhưng mẹ em vẫn còn ở bên trong.”

“Lúc còn nhỏ chưa từng không nghe lời ư? Chưa từng làm chuyện mẹ không cho làm?”

Cô quả nhiên nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nở nụ cười giống như con tiểu hồ ly vậy. Anh biết mình xúi giục thành công, nên kéo cô đứng lên, cô lại xua tay, “Chờ một chút.”

Anh cúi đầu nhìn, thì ra cô đã cởi giày, giờ đang luống cuống tay chân mang vào, anh cười một cách nuông chiều, ngồi xổm xuống giúp cô mang giày.

Đại Lê sưng sờ tại chỗ... Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng toả sáng trong hoa viên một lớp sương trắng mỏng, cô đột nhiên sinh ra một loại hoảng hốt, chỉ cảm thấy tình cảnh này, anh ở trước mắt, đã gặp qua ở nơi nào...

Nhờ sự giúp đỡ của anh, hai người thành công trèo tường ra ngoài, nếu không phải bởi vì hôm nay cô mặc sườn xám thì cũng không cần người khác giúp đỡ, vì vậy cô không thích mặc vậy, rất bất tiện.

Đi trên đường lớn, có xe kéo chạy qua hỏi, anh đều từ chối. Bọn họ mười ngón tay đan vào nhau giống như trước, không nói lời nào, từ từ mà đi, ánh mắt thỉnh thoảng giao nhau, rồi nhìn đối phương mỉm cười.

Chân cô đột nhiên ngừng lại, anh quay đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô chau mày nhìn đôi giày, hoá ra gót giày bị gãy, cô dứt khoát cởi ra, định để chân trần mà đi, nhưng anh ngăn cản, “Không được, con đường không sạch sẽ, nếu bị cắt trúng chân thì phải làm sao?”

Cô cho rằng anh muốn kêu xe, nhưng anh chỉ đứng trước mặt cô, bất động, vẻ mặt có chút lúng túng.

“Sao vậy?”

“Anh có thể ôm em trở về.”

Lần này đến lượt cô lúng túng.

“Đường quá xa.... Anh không đủ sức đâu.”

“Khi anh học ở học viện quân sự, nhân viên hậu cần đã từng khiêng hai trăm cân đi qua đường núi 10 km, dù sao đi nữa em cũng không vượt quá hai trăm cân đâu nhỉ?”

Cô lườm anh một cái, anh lập tức ra tay, ôm lấy cô...

Gần quá... Cô nghiêng mặt tựa trên vai anh.

“Ôm lấy anh.” Tiêu Hữu Thành nói bên tai Đại Lê, gần như muốn ngậm vành tai của cô.

Lỗ tai đỏ ửng thiêu đốt đến phía sau, cô ngoan ngoãn vòng tay lên cổ anh, một lần nữa lại thân mật kết hợp...

Dọc theo đường đi, họ vẫn không nói chuyện, trao đổi ánh mắt cũng không có, nhưng hai trái tim nối kết với nhau.

Hôm nay anh mặc áo sơmi, bởi vì thời tiết nóng, khi ra khỏi Triệu gia anh liền tháo ra hai nút áo, để cổ lộ ra bên ngoài. Mùa hè vốn đã nóng, hơi thở thổi ra thật có chút cảm giác mát lạnh, anh chỉ thấy một làn gió thật nhẹ nhàng, hơi mát, lướt qua cổ mình cảm thấy tê dại, như là vết xước ở trong lòng. Ngực cô mềm mại đang tựa vào ngực anh, bước đi của anh, nhẹ nhàng mà xao động, rung động nhỏ nhất, anh lại cảm nhận hết sức rõ ràng, cứ như vậy mà cọ sát lẫn nhau, cọ sát lẫn nhau...

Cô mặc sườn xám bằng gấm, chất vải kia vốn rất trơn bóng, sườn xám lại xẻ cao, anh bị trượt tay mà chạm vào phần da thịt ở chỗ áo xẻ lên, dò xét đi vào...

Cô run rẩy một cái, miệng phát ra tiếng ưm rất nhỏ như tiếng mèo kêu, ngoài lần đó ra thì trở về tình trạng im lặng... Mồ hôi chảy trên trán anh...

Anh không phải quân tử, sẽ không lấy tay ra, nhưng cũng không phải tiểu nhân mà tiếp tục dò xét bên trong... Chất liệu vải tuy mỏng, cũng ngăn cách và không ngăn cách, rốt cuộc không giống với... Lòng bàn tay kẻ sát da thịt của cô, nóng bỏng, mu bàn tay kẻ sát vải gấm, mát lạnh... Chất vải mềm mỏng như vậy, hoá ra thua kém hơn da thịt của cô... Mịn màng, trơn bóng, mềm mại, êm ái...

Trong đầu cô trống rỗng, không biết là từ lúc anh bắt đầu ôm lấy cô, hay là khi thân thể cùng anh dán sát vào nhau, hay là khi anh đưa tay vào trong... Cô không còn sức lực để suy nghĩ chuyện gì, cũng không muốn suy nghĩ... Cứ như vậy tựa vào trong lòng anh, chỗ dựa của thân thể và trái tim... Cảm giác như vậy, thật tốt...

Mặc kệ Tiêu Hữu Thành đi chậm như thế nào thì họ vẫn tới nhà của Đại Lê, anh đặt cô xuống ở một góc ngoài cửa lớn, thân thể tách rời, trái tim đột nhiên trống rỗng.

Cô mặc sườn xám kiểu mới, tay áo chỉ đến khuỷu tay, hai tay anh vì thế vuốt ve cánh tay mịn màng của cô, chậm rãi, một lần lại một lần nữa... Thân thể cô hơi nghiêng về phía trước, đem trán tiến vào ngực anh.

Góc đường này có vài cây ngô đồng, tháng giêng là mùa cây lá nảy nở um tùm, thỉnh thoảng có vài làn gió thổi qua, lá cây lay động, ma sát lẫn nhau, phát ra âm thanh “sần sật.” Ánh trăng đã lên cao, ánh sáng rất trong trẻo xuyên thấu qua cành lá rậm rạp, đổ ra bóng của cô loang lổ trên thân cây, giống như một ảo ảnh không thật, nhưng lại thật sự tựa vào trong lòng anh, nhịp tim hai người đập cùng nhau.

Xa xa truyền đến tiếng còi ô tô, không lớn nhưng nhắc nhở họ đã đến lúc chia tay. Anh kiên trì muốn mang giày vào cho cô, đi đến con đường, một sâu một cạn, anh ở phía sau theo dõi trong im lặng.

Đi được hai bước, cô đột nhiên dừng lại, tâm tư anh cũng dừng lại theo.

Cô xoay người, đối mặt với anh, hai tròng mắt bình thường đen nhánh như ngọc nhìn thẳng vào trong mắt anh, “Anh không hỏi gì sao?”

Anh liền cười nhợt nhạt, ven đường có bóng đèn, ngọn đèn mỏng manh, mờ nhạt, chiếu vào khuôn mặt tươi cười của anh, ấm áp, dịu dàng... Giọng anh không lớn, nhưng kiên định mạnh mẽ.

“Bất luận em là ai, yêu là yêu.”

Cô cũng mỉm cười, nụ cười vui vẻ, giống như đoá hoa nở rộ, rực rỡ tươi đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn khê nhếch, âm thanh rõ ràng, như là một nốt nhạc đang nhảy múa.

“Bất luận anh là ai, yêu là yêu.”

5. Chương 5: Tình Yêu Cuồng Nhiệt

Đại Lê cũng không thể nào nghĩ đến, anh chính là vị Tiêu thiếu soái kia.

Điện thoại bàn xinh xắn ở đầu giường, màu cà phê sữa, màu sắc rất hiếm thấy, cô cầm lấy ống nghe, đột nhiên phát hiện dây số chỉ gọi qua một lần mà đã nhớ rõ.

Lần này khác với lần trước, chỉ ngay sau một tiếng chuông thì nhận máy, “A lô?” Là giọng nói của anh, có hơi vội vàng, hơi chờ đợi.

Cô lúc này mới phát hiện giọng mình có chút khàn, cô đặt ống nói ra xa để thông cổ họng, rồi mở miệng: “Tiêu Hữu Thành?”

Đầu dây bên kia im lặng trong giây lát, “Đại Lê?”

“....” Cô có thể đoán ra thân phận của anh, anh đương nhiên có thể đoán ra cô là ai... Đại Lê không biết phải nói gì.

“Em đang ở đâu?”

“Trong nhà.”

Một hồi “soạt soạt” vang lên, như là âm thanh lật mở trang sách, “Nửa tiếng sau, anh chờ em ở chỗ tối hôm qua chia tay.”

Cô sửng sốt trong vài giây mới hiểu được anh đang nói cái gì, “Ah.” Nghe được tiếng vọng lại của mình trong ống nói có chút ngớ ngẩn.

Đại Lê ngồi yên trong phòng một lát, cũng không biết suy nghĩ cái gì, cô nhìn lên, không ngờ đã đến thời gian giao hẹn! Cô lao xuống cầu thang, thấy mẹ đang giúp mẹ Dương chuẩn bị cơm trưa.

“Trong bang có chút việc.” Nói xong cô liền vội vàng đi ra ngoài, Thường Phi ở phía sau nhắc nhở cô không ngồi xe, Đại Lê không quay đầu lại, chỉ giơ cánh tay lên mặc áo khoác vào, rồi chạy nhanh ra bên ngoài, Thường Phi biết rõ cô không nghe thấy, bà vẫn không thể không cảnh báo: “Mặt trời độc hại như vậy, không chịu ngồi xe, ngay cả ô cũng không biết đem theo!”

Mẹ Dương đề nghị để cho lão Lưu chạy xe đuổi theo, nhưng Thường Phi lắc đầu, chuyện trong bang, bà không can thiệp vào, lúc trước là chồng, bây giờ là con gái.

Cô chạy một mạch đến góc đường, anh đang đợi ở đó, là bộ quân phục như trước, anh dựa lưng vào một chiếc ô tô màu đen, nhìn thấy cô, lông mày anh hơi nhíu lên, không biết là vì cô đến muộn, hay là vì thấy cô thở hồng hộc.

Cái gì cũng chưa nói, anh đón lấy cô, dắt tay đưa vào ngồi trên ghế phụ, lúc ngồi lên chỗ bên cạnh, anh vừa khởi động xe vừa hỏi cô: “Em muốn đi đâu ăn cơm?”

Đại Lê liếc anh một cái, không nói lời nào. Tối qua Tiêu Hữu Thành xuất hiện tại vũ hội của Triệu gia, chỉ sợ có thể bị người ta nhận ra ngay.

Cuối cùng họ đi phủ đô đốc, vị đô đốc kia vốn là người Hồ Nam, món ăn Hồ Nam nấu ra đủ tiêu chuẩn.

Thoạt đầu Tôn Phụ rất kinh ngạc, thiếu soái tuy nhiều bạn gái nhưng cũng không mang về nhà, sau đó anh ta nghĩ lại, dù sao phủ đô đốc không phải là phủ đại soái ở Bắc Bình.

Món canh cuối cùng mới vừa bung lên, Tôn Phụ vội vàng tiến vào, đối diện Tiêu Hữu Thành thì thắm vãi câu, sắc mặt anh hơi thay đổi, nhưng trong nháy mắt khôi phục lại thái độ bình thường, anh sai Tôn Phụ ra ngoài, rồi cùng Đại Lê uống hết canh.

Đại Lê đoán rằng anh có việc, cơm nước xong thì cô chuẩn bị rời khỏi, nhưng anh mở miệng trước: “Anh ra ngoài một lát, em ở đây chờ anh, thấy chán thì đi xung quanh đây.”

“Em phải trở về.” Nói xong cô bèn đứng dậy muốn đi ra ngoài, anh duỗi cánh tay dài ra kéo cô trở về trong vòng tay mình, “Chờ anh trở lại, có chuyện muốn nói với em.”

Cô không biết là anh có phải cố ý hay không, nói chuyện cứ như là sẽ cản vành tai của cô, phía sau lỗ tai đỏ bừng một mảng lớn, không đợi cô trả lời anh đã đi ra ngoài.

Chờ đợi một hồi cho đến khi hoàng hôn đã biến mất.

Trong phòng sách của Tiêu Hữu Thành có một cửa sổ bằng kính hướng về phía tây, Đại Lê nghiêng nửa người tựa vào cửa sổ. Có mấy điều hoà trong phòng, cửa sổ và cửa ra vào đều đóng, ánh sáng của nắng chiều xuyên qua kính làm ọi thứ trong phòng đều được mạ một lớp vàng nhạt. Ngoài cửa sổ là một cây hoa quế cách đó không xa, còn có thể nhìn thấy trên cành hoa có hai con chim sẻ đang trêu đùa, rất cuộc là nhất gan bị một tiếng còi ô tô vang lên hù dọa mà bay đi.

Đại Lê nhìn xuống sân nhà ở dưới lầu, một chiếc xe Cadillac màu đen chậm rãi tiến vào dừng lại trước nhà, một thân hình cao ngất từ trên xe bước xuống, cảm giác được có người đang chăm chú nhìn mình, anh ngẩng đầu lên, hướng về tầm mắt của cô rồi mỉm cười, ở giữa ánh chiều tà, nụ cười hết sức sáng lạn, cô không thể kiềm chế mà rung động trong lòng.

Trong chớp mắt, anh đã đẩy cửa vào, vẫn là nụ cười sáng lạn đó, “Trong quân đội có chút việc, anh không ngờ sẽ làm lỡ cả buổi chiều, em có sốt ruột không?”

Cô vẫn giữ nguyên tư thế ngồi dựa vào cửa sổ, chỉ vịn vẹo tay mình nhìn anh, “Tại sao là anh?”

Đầu tiên anh sững sốt, sau đó hơi nhướn mày, “Anh cũng muốn biết, tại sao là em?”

Cô hơi cúi đầu, một vài sợi tóc lưa thưa trước mắt che đi vẻ mặt của cô. Anh tiến lên vài bước, nắm lấy tay phải của cô, mười ngón tay giao nhau, tay kia áp sát vào trán cô, vén mái tóc đến bên tai rồi buông xuống dưới, lại áp sát bên tai lần nữa rồi buông xuống dưới...

Cô không để ý đến bàn tay đang bị nắm lấy, cũng chẳng để ý anh luôn vuốt tóc mình, cô chỉ cúi đầu, có lẽ đang nhìn gì đó hay là suy nghĩ điều gì, một lúc sau thì cô mở miệng: “Anh muốn nói chuyện gì với em?”

“Hà?”

Cô rớt cục ngắc đầu, đôi mắt vừa đen vừa sáng nhìn anh, “Buổi trưa anh nói là có chuyện muốn nói.”

“Ah!” Lúc này anh dường như mới lại, “Anh muốn nói là... Tối hôm qua lúc trở về, anh rất nhớ em.”

Cô híp mắt lại, vẻ mặt không thay đổi, trong mắt từ từ dâng lên sự giận dữ. Anh cũng không sợ, thậm chí còn di chuyển thân mình đến gần cô hơn, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, “Em thì sao, có nhớ anh không?”

Trái tim cô bỗng nhiên đập mạnh! Sự giận dữ trong mắt vẫn chưa phai nhạt nay lại thêm vài phần hoảng sợ, anh tiếp tục tiến sát người cô gần như muốn phủ trên mặt mũi cô, giọng điệu anh cũng trở nên có chút vô lại, “Có nhớ không?”

..... Rất nhiều cảm xúc, cuối cùng hoá thành một tiếng thở dài nhẹ nhàng, cô từ từ mở miệng: “Bây giờ buông tay, vẫn còn kịp.”

Rốt cục trán anh đặt trên trán cô, mũi hai người chạm vào nhau, hơi thở quấn quanh; cánh môi anh hé ra, khẽ chạm vào cô, “Không kịp nữa rồi.” Tay kia vén mái tóc cô, từ cánh tay trượt xuống cho đến khi nắm lấy tay trái của cô, mười ngón quấn vào nhau.

Đại Lê rũ mắt xuống, cô mím chặt môi mình, nhưng môi anh lại gần như vậy... như gần như xa... như là sợi lông mềm mại nhất của một chú chim non gãi nhẹ nhàng bên môi... Toàn thân cô mềm nhũn, không có chỗ nào không tê dại, ngay cả ngón chân chỉ có thể hơi cong lên...

“Thùng thùng thùng,” tiếng gõ cửa không đúng lúc vang lên, cô sững sốt, liên tục lui về phía sau vài bước.

“Thiếu soái, có cần dọn dọn nhà bếp chuẩn bị bữa tối không?” Là tiếng của Tôn Phụ.

“Biết rồi.”

Biết rồi? Có ý gì đây? Chuẩn bị hay là không chuẩn bị? Nhưng Tôn Phụ không có can đảm hỏi câu thứ hai, anh ta nghe ra giọng của thiếu soái rõ ràng là đang đè nén lửa giận.

Trong phòng ngủ của Tiêu Hữu Thành có một máy hát, hai người cùng nhau chọn đĩa nhạc, cuối cùng lựa chọn “Clair de Lune”, không có đèn chiếu sáng trong phòng, chỉ có ánh trăng chiếu qua cửa sổ, để lại một bóng mờ trên mặt đất.

Đại Lê ngã người vào trong sofa mềm mại, buổi tối ăn cơm Tây, uống một ly rượu vang đỏ nhỏ, sức uống rượu của cô không cao cho nên cảm thấy hơi say, tiếng nhạc du dương bên tai, cô nhắm nửa mắt nhìn vào có chút mê ly.

Tiêu Hữu Thành ngồi ở một bên sofa ngắm nhìn, cảm thấy cô trước mắt giống như một con mèo biếng nhác xinh đẹp... Anh đưa tay kéo cô vào trong lòng, cô rõ ràng đã nhắm mắt, nhưng tay thật tự nhiên vòng qua eo anh, cọ cọ trước ngực anh tìm một vị trí thoải mái, không muốn động đậy nữa. Anh cũng không nhúc nhích, nhắm mắt lại, đem khuôn mặt chôn vùi vào trong mái tóc mềm mại của cô.

Chỉ còn tiếng nhạc du dương...

Đĩa nhạc rốt cục cũng hát xong, không gian trong phòng bỗng nhiên yên lặng... Anh nghe tiếng hô hấp của cô, nhẹ nhàng, đều đặn, tưởng như là đang ngủ...

“Em phải đi.”

Ý thức anh đã mơ hồ, đột nhiên nghe được một câu như vậy, anh thật kinh ngạc! Tỉnh táo lại, cô vẫn như cũ im lặng nằm trong lòng mình, anh nghĩ đó là một giấc mơ... Trong chớp lát, cô động đậy... Rốt cục rời khỏi vòng tay ấm áp của anh...

Anh vẫn đi bộ tiễn cô về nhà, vẫn dắt tay cô, vẫn đi thật chậm, vẫn trầm lặng đi trên đường.

“Tối rồi.” Cô đứng ở góc đường.

“Ừ.” Anh cũng dừng lại nhưng không buông tay.

Lặng lẽ đứng một lúc, cô quay lại... Ngón tay, từng chút, từng chút, rồi từng chút một rút ra khỏi lòng bàn tay anh.

Ngay khi ngón tay hoàn toàn tách rời, trong tích tắc, cô xoay người lại, Tiêu Hữu Thành xông lên phía trước ôm lấy cô, hưng phấn hôn lên môi cô... Đại Lê không biết mình muốn gì, không biết mình đang làm gì, cô đã mất đi khả năng suy nghĩ, cô chỉ lắng nghe khát vọng từ nơi sâu thẳm trong trái tim, chỉ làm theo bản năng dục vọng của cơ thể... Chấp nhận tất cả những gì anh đã dành cho cô, sau đó học cách đáp lại anh... Bọn họ ôm chặt như vậy, dùng hết toàn bộ sức lực, hận không thể đem đối phương hoà tan vào trong cơ thể mình... Như hai ngọn lửa bùng rực, thiêu đốt lẫn nhau, không hề giữ lại cho đến lúc kiệt sức...

Sau đêm đó, hai người giống như đứa trẻ mới nếm thử mật ngọt, thời gian ở cùng nhau thật có hơn phân nửa chỉ dùng để hôn...

Có một lần, anh ra khỏi thành để tuần tra lực lượng phòng thủ, khi trở về thì đã rất muộn, cô đã ngủ rồi thì ghét nhất là bị người khác quấy nhiễu giấc ngủ, ra cửa thấy anh cô liền nổi giận, nhưng bị một câu của anh chặn miệng, “Hôm nay còn chưa hôn em.” Trên thực tế, quả thật là bị anh bịt miệng...

Anh quấy nhiễu giấc ngủ của cô không chỉ có lúc này, có hôm sáng sớm anh gọi cô ra ngoài, cô vẫn mặc một chiếc áo ngủ thật lớn, rộng thùng thình khoác lên người, trước ngực áo là hình một con mèo ngốc nghếch, miệng cười to. Anh cảm thấy bộ dáng còn buồn ngủ của cô so với con mèo ngốc còn ngớ ngẩn và dễ thương hơn.

Anh bèn kéo cô vào lòng ôm chặt, “Sao em lại mặc áo ngủ ra đây?”

Cô xoa xoa mắt, ngáp một cái, giọng nói vừa nhỏ vừa êm dịu, “Em vẫn chưa tỉnh ngủ đâu!”

“Về sau em không được như vậy, bộ dạng mặc áo ngủ không thể để cho người khác nhìn thấy, biết chưa?”

“Ồ.”

Anh hôn lên trán cô một cái, rồi lấy ra một túi giấy màu nâu, “Bánh bao thịt gà của Hạnh Hoa Lâu.”

Hai mắt cô lập tức sáng lên, bánh bao thịt gà của Hạnh Hoa Lâu chỉ bán vào buổi sáng, cô thích ăn nhưng lại không muốn dậy sớm, anh nói mời sư phụ đến phủ đô đốc đặc biệt làm riêng cho cô, Đại Lê nghe nói vậy liền mất hứng thú.

Cô không lập tức nhận lấy, hơi bĩu môi, “Người khác làm, em không ăn.”

Anh nhịn không được mà nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, “Đại tiểu thư của anh thật khó hầu hạ, là anh đích thân đi xếp hàng.”

Thế là mặt cô giãn ra, khoé mắt và lông mày đều đang cười, hôn lên hai má anh, “Cậu bé ngoan.”

“Cậu bé ngoan” chỉ vào môi mình, cô lắc đầu, “Chưa đánh răng đâu.”

“Không sao, để anh đánh cho.” Lời còn chưa dứt, anh đã ngậm lấy môi cô.

Thường Phi phát hiện gần đây con gái có chút khác thường. Số lần ăn cơm ở nhà ngày càng ít, hay lơ đãng, miệng luôn nở nụ cười ngọt ngào; cô để tâm đến quần áo của mình hơn so với lúc trước, không có gì thì luôn thích nhìn vào gương; có mấy lần Thường Phi nói chuyện với cô, rõ ràng cảm giác được tâm trí của cô đã ở nơi nào đó...

Sáng sớm hôm nay Đại Lê đã rời khỏi giường, vừa ăn sáng vừa hát ngâm nga.

Thường Phi mở miệng: “Khi nào thì mang bạn trai về nhà? Để mẹ xem mặt.”

Đại Lê thiếu chút nữa là bị sặc, cô ho hai tiếng, mắt giãn ra, kinh ngạc nhìn Thường Phi.

Thường Phi cười nói, “Chuyện như vậy, con cho rằng có thể lừa gạt mẹ.”

Gương mặt Đại Lê lập tức đỏ ửng, cô vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, “Ah

~ chúng con mới vừa quen nhau không lâu, vốn định để qua một thời gian nữa sẽ nói với mẹ.”

“Cậu ta làm gì?”

“Nhậm chức trong Bắc quân.”

“Biết tình hình trong nhà không?”

“Vâng.”

“Con rất thích cậu ta.”

“Ah? Vâng.” Đại Lê sắp vùi mặt mình vào trong đĩa trứng chiên.

Thường Phi vẽ mặt yêu thương, nhẹ nhàng vỗ tay cô, “Qua mấy ngày nữa, mời cậu ta đến nhà ăn cơm, Lê Lê đã thích thì mẹ nhất định sẽ thích.”

Đại Lê nghiêng người hôn lên mặt mẹ, có chút vui mừng cũng có chút ngượng ngùng, “Cám ơn mẹ.”

Hôm nay ở phủ đô đốc cùng nhau dùng cơm trưa xong, cô nói trong bang còn có việc, anh mở cửa xe đưa cô về tổng đường của bang Hải Thiên.

Tới nơi, cô đang chuẩn bị xuống xe thì bị anh ôm lại, “Khi nào thì tới đón em?”

Cô suy nghĩ một chút, “Hôm nay cứ thế đi, lát nữa em còn muốn đến bến tàu, không biết khi nào có thời gian rảnh.”

Cửa xe đã mở một nửa, anh còn không buông tay, cô quay người lại, “Còn chuyện gì nữa?”

“Em vẫn chưa hôn anh đấy.”

“Hôm nay không phải đã...” Cô nói không được, giận dữ liếc anh một cái, hai gò má nổi lên màu hồng nhạt, anh chỉ cảm thấy đáng yêu, anh vẫn duy trì hôn cô...

Nụ hôn sâu triền miên, cô ở trên xe đợi một hồi lâu mới hồi phục lại nhịp tim bình thường, khuôn mặt ửng hồng, cô phát hiện anh vẫn nắm chặt tay cô không chịu thả, rốt cục cô có chút không kiên nhẫn, “Anh lại làm sao vậy?”

Tiêu Hữu Thành cứ nắm tay cô, từ trong túi áo trước ngực lấy ra một chiếc nhẫn bạc, đeo vào ngón áp út trên bàn tay phải của cô.

Anh lặng lẽ làm tất cả, ở trên cây có một con ve sầu cách đó không xa, tiếng kêu ve sầu huyền ảo làm cho trong xe càng im lặng hơn, Đại Lê chỉ nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của mình như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô mở miệng, giọng nói rung rung cực kỳ nhỏ, “Anh làm gì vậy?”

“Tặng em một lễ vật.” Anh lấy tay mình giơ lên, để lên cùng một chỗ với tay cô, “Anh cũng có một chiếc giống em.”

Quả nhiên là giống nhau, chiếc nhẫn đơn giản như nhau, của cô khắc lên một chữ “Hữu”, còn anh khắc lên một chữ “Lê”.

“Cái này không được phép lấy ra.” Anh biết cô có thói quen đeo đồ trang sức, thường xuyên thay đổi nhẫn.

Cuối cùng, cô có một chút bình tĩnh, giọng điệu thoải mái, “Nếu một ngày nào đó không ở cùng nhau, cũng không cho lấy ra sao?”

Anh đột nhiên sững sờ tại chỗ, cô cũng ý thức được có chút không tốt, nhưng đã lỡ nói ra.

Tiêu Hữu Thành cười một tiếng phá vỡ bầu không khí khó xử, “Xa nhau cũng không cho lấy ra, trừ phi... em không hề yêu anh.”

Đại Lê xuống xe, vừa hướng về phía tổng đường, cô vừa vuốt ve chiếc nhẫn bạc trên tay phải, trong đầu liên tục xoay quanh câu cuối cùng của anh, và trong mắt anh loé lên một tia đau đớn.

“Lê Lê.”

Cô nghĩ quá mê mẩn đến mức khi nghe tiếng gọi thì cảm thấy hoảng sợ, cô xoay người, là Trần Tiểu Dẫn đứng cách đó không xa.

“Anh đã nhìn thấy.”

Cô trở mắt một cái, biết được anh ta nói đến điều gì, trên mặt cô nhất thời ửng đỏ, từ trước đến nay cô đều xem Trần Tiểu Dẫn chính là anh trai mình, hiện giờ bị anh ta thấy...

“Anh ta là Tiêu Hữu Thành? Tiêu thiếu soái?”

Cô gật đầu.

“Phu nhân đã biết thân phận của anh ta chưa?”

“Em vẫn chưa nói với mẹ.”

“Lê Lê, em hiểu rõ anh ta sao?”

Cuối cùng cô nhận ra có cái gì đó không đúng, cô ngẩng đầu nhìn Trần Tiểu Dẫn, gương mặt đỏ ửng đã không còn.

“Em có biết, anh ta ở Bắc Bình đã từng có bao nhiêu bạn gái không?”

Đại Lê có chút buồn bực, không đáp lời, cô xoay người bỏ đi, sau lưng truyền đến giọng nói của Trần Tiểu Dẫn, “Anh ta đã có vị hôn thê.”

Đại Lê đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như trước, Trần Tiểu Dẫn rất hiểu cô nhưng lại tinh tường nhìn thấy một tia chớp từ trong mắt cô xẹt qua.

Trần Tiểu Dẫn mỉm cười, chưa xót lại cô đơn, “Chuyện như vậy, anh sẽ lừa em sao?”

Cô cúi đầu, trầm mặc trong giây lát, sau đó cô mở miệng, “Cám ơn anh, em sẽ làm rõ chuyện này.”

6. Chương 6: Tình Biến

Đã mười ngày Đại Lê không gặp Tiêu Hữu Thành. Buổi tối hôm đó, anh gọi điện thoại đến, nói là Bắc Bình có việc gấp cần quay trở về, anh vội vàng nói mấy câu liền cúp máy, sau đó hoàn toàn không có tin tức.

Bắc Bình..... Tiêu gia..... Bạn gái..... Vị hôn thê..... Từ ngày gặp lại ở phủ đô đốc, đến lúc thổ lộ tình cảm, cho đến tình yêu cuồng nhiệt, tất cả đều xảy ra quá nhanh, quá đẹp, quá thuận lợi, khiến cô dễ dàng bị tình yêu mê hoặc, cho rằng anh là người yêu của cô... Thời gian xa cách ngắn ngủi, sự thật lạnh lẽo khiến cho cô đột nhiên tỉnh táo, từ trước đến giờ anh chưa phải là người yêu của cô, anh sinh ra tại Tiêu gia Bắc Bình, anh là thiếu soái của Bắc quân, anh đã có một vị hôn thê...

Cô vô thức vuốt ve chiếc nhẫn bạc trên bàn tay phải, trên đó khắc lên một chữ “Hữu”.

“Bất luận em là ai, yêu là yêu.” Anh nói như vậy, cô cũng nói như thế, tưởng rằng tình yêu là chuyện của hai người, không quan hệ với người khác, hoá ra lại không phải. Cô, Đại Lê, làm sao có thể trở thành một trong những bạn gái của Tiêu thiếu soái? Làm sao có thể trở thành “hồng nhan tri kỷ” ngoài hôn nhân của anh?

Khoẻ miệng gợi lên một nụ cười lạnh lùng xinh đẹp. Tiêu Hữu Thành, anh và em yêu nhau, ngay từ đầu đã là sai lầm, chúng ta không phải là người mà mình muốn tìm.

Gần đây, cô luôn đặc biệt bận rộn ở bến tàu, vũ trường, sông bạc... Chuyện gì cũng phải đích thân làm, Trần Tiểu Dẫn nói, Lê Lê, việc này không cần em bận tâm, có thể dặn dò cấp dưới đi làm.

Cô chỉ cười, màu mắt lúc đó trở nên xám nhạt. Đại Lê đã suy nghĩ cẩn thận, chữ “tình” này, cuối cùng sẽ làm con người bị thương.

Đêm cuối hè mát nhẹ, cô đang đi bộ một mình về nhà, thói quen này hình thành bởi mỗi lần đi cùng anh. Gió hơi lớn thổi bay tóc cô, cảm thấy có chút lạnh.

Từ ngày anh rời đi cho đến bây giờ đã được mười chín ngày. Mười chín ngày, cô đã đợi anh, cho dù là một sai lầm, cô vẫn phải mặt đối mặt với anh, cùng anh kết thúc.

Xa xa, Đại Lê nhìn thấy một chiếc Cadillac màu đen đậu ở góc đường mà mỗi lần bọn họ chia tay, lòng ngực cô cảm thấy như có gì đó ngăn lại, bước chân cũng có vài phần hỗn loạn. Cô đi tới gần, như dự đoán anh không có xuống xe, chiếc xe đậu ở đây lặng lẽ, không nghe thấy tiếng động, cô suy nghĩ cho rằng anh không ở bên trong.

Cô hơi cúi đầu, thấy anh ngồi trong xe, đầu ngửa lên dựa vào ghế, ngủ rất ngon. Cô chưa từng thấy qua bộ dạng khi ngủ của anh, không ngờ lại có vài phần ngây thơ, còn lại là vẻ mặt đầy mệt mỏi.

Đại Lê đứng cách cửa xe mà lẳng lặng nhìn, cô vẽ khuôn mặt của anh, một lần, hai lần... Đầu ngón tay chạm vào kính, không cảm giác được độ ấm... Rốt cục cả lòng bàn tay đặt lên kính...

Anh ngạc nhiên mở mắt, ánh mắt ban đầu vốn đề phòng nhưng khi nhìn thấy cô, trong mắt lập tức tràn đầy vui sướng cùng với sự dịu dàng, anh mở cửa xe kéo cô vào trong lòng, tư thế như vậy thật không thích hợp để cô nói chuyện với anh, trong khoảnh khắc do dự, cô đã ngồi lên hai chân của anh.

“Muốn dọa anh chết à.” Tiêu Hữu Thành dùng cằm không ngừng vuốt ve trán cô, giống như một con chó được nuông chiều đang làm nũng, trên cằm râu mọc lúng phúng làm cho cô thấy vừa ngứa vừa tê dại.

Đại Lê nhìn chăm chú vào chiếc nút áo tròn thứ ba nằm trước ngực anh, đèn bên đường chiếu vào nút áo kim loại làm nổi lên màu sắc nhợt nhạt.

Anh ôm cô rất lâu, vuốt ve cô rất lâu, ngoại trừ nói ra một câu nhớ nhung kia, thì không nói thêm gì cả, anh không nói cho cô biết mấy ngày qua anh đi đâu? Làm cái gì? Có lẽ, anh cảm thấy không cần phải nói với cô, như là chuyện anh đã có vị hôn thê.

Vòng tay rất quen thuộc, nhưng đêm nay lại không thể cho cô sự ấm áp.

Khi sườn mặt Đại Lê tránh đi nụ hôn của anh, Tiêu Hữu Thành phát hiện sự khác thường của cô.

“Lê?” Anh cẩn thận gọi cô, muốn xoay gương mặt cô về phía mình, ngón tay vừa chạm đến cằm, lập tức bị cô chặn lại.

Anh không dám cử động, cơ thể cũng có chút cứng ngắc, cô đứng dậy muốn rời đi, nhưng bị anh ôm chặt lấy, “Lê, có phải em giận anh đi lâu như vậy mà không liên lạc với em? Lúc đi anh đã nói, có việc gấp ở Bắc Bình...”

“Tiêu Hữu Thành, chúng ta không thích hợp.”

“....”

....

Cửa xe đã đóng chặt, không gian khép kín nhỏ hẹp khiến cho người ta cảm thấy bị đè nén, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu không thông.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiêu Hữu Thành, chúng ta không thực sự hiểu rõ đối phương, tình cảm này nhất định sẽ không có kết quả, em không muốn tiếp tục nữa.” Khi nói những lời này, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt rất bình tĩnh khiến người ta không nhìn ra sự thăng trầm của cảm xúc.

Hô hấp của anh dần dần nặng nề hơn, có thể nghe thấy tiếng thở dốc rất rõ ràng, giọng nói anh trầm lắng, khẽ run, “Em có ý gì?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt đen như hai nguồn suối sâu thẳm, tĩnh mịch. Hai cánh tay anh vô thức siết chặt bên hông cô, khiến cô cảm thấy hơi đau.

“Anh đã có vị hôn thê.”

Trong mắt anh đột nhiên quay cuồng với vô số cảm xúc, vẻ mặt căng thẳng thành linh có một chút thả lỏng, “Lê, hãy cho anh hai phút, nghiêm túc nghe anh nói xong... Cô ấy là con gái của dì, là em họ của anh, hồi nhỏ, mẹ và dì ấy luôn nói đùa muốn hai gia đình thân càng thêm thân. Năm cô ấy năm tuổi, dì dưỡng lần lượt qua đời, mẹ mang cô ấy về nhà nuôi dưỡng, đau lòng vì còn nhỏ đã mất cha mẹ, cho nên đặc biệt yêu thương cô ấy, mẹ vẫn hy vọng anh có thể lấy cô ấy, anh đối với cô ấy từ trước đến giờ chỉ là tình anh em, bọn anh cũng không có chính thức đính hôn. Em từng du học nước ngoài hẳn là biết, anh và cô ấy là anh em họ, rất gần huyết thống, căn bản là không thể kết hôn.”

Khuôn mặt Đại Lê vốn bình tĩnh, rốt cục hơi gợn sóng, khẽ chau mày, “Chuyện như vậy, tại sao anh không nói cho em biết?”

Anh thấy vẻ mặt cô gần như trở lại bình thường, trái tim anh đang bị treo cao giờ được hạ xuống, “Anh chưa từng muốn kết hôn với cô ấy, chưa từng nghĩ rằng cô ấy sẽ trở thành rào cản giữa chúng ta.”

Hai hàng lông mày của cô chau lại càng sâu, có vài phần buồn bực, “Anh muốn thế nào là chuyện của anh, nhưng anh nên nói cho em biết.”

Sự tức giận của cô khiến anh hoàn toàn thoải mái hơn, khoe miệng cũng nở ra nụ cười, “Anh sai rồi! Lần sau không dám nữa!”

Cô liếc anh một cái, đại khái có ý là, “Còn muốn có lần sau?” Đại Lê cau mày suy tư một lúc rồi mở miệng: “Tiêu Hữu Thành, có một chuyện, hôm nay em phải nói rõ ràng với anh. Lúc trước anh thế nào, em không quản được, nhưng từ nay về sau, nếu anh có tâm tư khác.... Em lập tức rời xa anh.”

Anh nắm chặt tay cô, đưa đến bên môi, hôn thật sâu... Hai mắt khoá chặt chẽ trên gương mặt cô, “Tiêu Hữu Thành anh lấy vợ, cô dâu nhất định là em!”

Trong lòng cô ngọt ngào, sắc mặt dịu dàng hơn nhiều, cô hơi nghiêng người, ngã vào trong ngực anh. Anh nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, một lần rồi lại một lần, vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay cô.

“Lê, vạn nhất lại có hiểu lầm như vậy, anh nói là vạn nhất, hy vọng em có thể giống như hôm nay, cho anh một cơ hội để giải thích.”

Ngày hôm đó trong Đại phủ hết sức náo nhiệt, tất cả người hầu trong nhà đều đã thức dậy từ sáng sớm, trong ngoài bận rộn, Thường Phi lúc thì vào nhà bếp để xem các món ăn, lúc thì sai người bày biện cây hoa trong phòng ăn, lúc khác lại thức giục nha hoàn cẩn thận lau chùi hai chiếc bình cổ trong phòng khách. Tiếng đồng hồ trên tường vang lên thông báo đã chín giờ, lúc này bà mới nhớ tới con gái còn chưa rời giường, bà vội vàng đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên tiểu nha đầu vẫn đang ngủ ngon.

“Lê Lê, thức dậy đi.”

Đại Lê rụt đầu vào trong chăn, mơ mơ màng màng mở miệng, “Để con ngủ, hôm nay trong bang không có việc gì.”

“Tối nay không phải mời người ta đến sao?”

“Còn sớm mà.” Giọng điệu cô bắt đầu không kiên nhẫn.

“Thức dậy, để cho Tiểu Thanh vào trong dọn dẹp một chút.”

“Anh ấy sẽ không vào phòng con.” Đầu cô đã hoàn toàn vùi vào trong chăn, chỉ còn mái tóc ngắn mượt mà lộ ra bên ngoài.

Thường Phi nhắc chăn lên, “Thức dậy!”

“Mẹ

~”

Sáu giờ tối, trong hoa viên truyền đến tiếng còi ô tô, Thường Phi ra cửa nghênh đón, nhưng cảm thấy có chút không ổn, cho nên bà quay trở về phòng khách.

Mới vừa ngồi ổn định trên sofa không lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Thường Phi đứng dậy, cùng lúc đó nhìn thấy con gái dẫn một chàng trai trẻ vào nhà.

“Mẹ, đây là Tiêu Hữu Thành.” Đại Lê chuyển về hướng Tiêu Hữu Thành nói: “Mẹ em.”

Tiêu Hữu Thành vội vàng khom lưng ân cần thăm hỏi: “Bác gái, cháu chào bác.”

Thường Phi dường như muốn mỉm cười, cuối cùng chỉ giữ nguyên khoé miệng, “Hoá ra là thiếu soái.”

Tiêu Hữu Thành tiếp tục khom người, “Bác gái, người gọi cháu là Hữu Thành được rồi.”

Thường Phi không nói tiếp, bà mời khách ngồi xuống, nha hoàn Tiểu Hương đưa tách trà tới, phòng khách lớn như vậy, chỉ nghe thấy âm thanh yếu ớt của tách trà chạm nhẹ vào bàn.

Đại Lê ngồi bên cạnh Tiêu Hữu Thành, lặng lẽ nhìn sắc mặt của Thường Phi, cô nhỏ giọng mở miệng: “Mẹ, mẹ đã biết anh ấy từ trước.”

“Vũ hội lần trước tổ chức tại nhà ông chủ Triệu, thiếu soái cũng tham dự.” Thường Phi cầm tách trà lên, không mặn không nhạt nói, “Thiếu soái mời dùng trà.”

“Cám ơn bác gái.”

Không ai nói nữa, bầu không khí trong phòng trở nên im lặng, có phần kỳ lạ.

May mắn thay, chỉ một lúc sau, mẹ Dương đi vào xin ý kiến có thể dọn cơm ra chưa, Thường Phi mời khách vào phòng ăn, Tiêu Hữu Thành liên tục khen ngợi tay nghề của đầu bếp, Thường Phi rất ít nói, nhưng thực ra là ngượng ngùng mà ăn không nhiều.

Sau khi ăn xong, ngồi uống trà một lát, Tiêu Hữu Thành đứng dậy cáo từ, Đại Lê đưa anh ra ngoài cửa lớn, khi về nhà thì thấy mẹ ngồi một mình, thân hình nhỏ nhắn hoàn toàn rơi vào trong sofa nhìn tách trà còn dư một cách xuất thần.

Đại Lê nhẹ nhàng đi qua ngồi bên cạnh, cúi người nằm trên đùi mẹ. Chỉ nghe thấy Thường Phi thở dài, “Lê Lê...”

“Con biết.” Đại Lê nhắm mắt lại, mở miệng, “Con biết mẹ đang lo lắng điều gì, con biết có bao nhiêu khó khăn, con không muốn không làm gì mà từ bỏ hạnh phúc của mình, con phải đi tranh thủ.”

“Đứa bé ngốc... Con không sợ đến cuối cùng người bị thương chính là con.”

“... Sợ... Nhưng con sẽ không hối hận.”

Giờ phút này nhìn thấy con gái nằm trên đùi mình, dịu dàng giống như một con mèo nhỏ, nhưng Thường Phi biết, con gái tuy rằng khôn khéo vâng lời, nhưng nó có chủ kiến của mình, nếu đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi tâm ý, tựa như năm đó một mình đi Vienna, sau khi về nước tiếp nhận bang Hải Thiên, cho dù không thích hay là đau lòng, Thường Phi cũng không nói ra...

“Thiếu soái, nửa tháng trước tôi đã đặt sẵn ghế lô tốt nhất tại vở diễn của Hoà tiểu thư, lần này ngàn vạn lần mời ngài đến dự.” Tháng này, đã là lần thứ ba Triệu Thiên Cần chạy đến phủ đô đốc.

“Thật không phải tôi muốn từ chối ông chủ Triệu, tôi thật sự không có hứng thú nghe diễn.” Tiêu Hữu Thành dùng từ khách khí, giọng điệu cũng không nén được, Triệu Thiên Cần tại sao lại nghe không ra? Nhưng ông ta vẫn cố gắng thuyết phục, “Thiếu soái, ngài đến Thượng Hải, không xem Hoà tiểu thư biểu diễn, tuyệt đối là một điều đáng tiếc.”

Khoé miệng Tiêu Hữu Thành kéo ra một nụ cười lạnh, Triệu Thiên Cần là người thông minh, làm sao ngay cả những lời nói không có chừng mực cũng nói ra được? Nhớ tới đêm nay Đại Lê có việc bận trong bang, cho nên anh đồng ý đi xem diễn, anh thật muốn coi Triệu Thiên Cần rốt cuộc muốn làm gì. Anh cũng không muốn, lời hứa vô tâm này dẫn đến phiền toái.

Tuy nhiên, khoảng sáu giờ, trời chưa tối đen, tại Tàng Xuân Viên đã đậu đầy xe, vô cùng náo nhiệt, những người bán hàng rong cũng tụ tập ở đây, bán hoành thánh, hạt dưa, thịt kho, thuốc lá, hầu hết là bán cho những người tài xế.

Tàng Xuân Viên không phải là rạp hát lớn nhất ở Thượng Hải, không phải nổi tiếng nhất, cũng không có nhiều ngôi sao lừng danh, nhưng mỗi ngày thứ ba và mười sáu hàng tháng, Tàng Xuân Viên tuyệt đối là rạp hát náo nhiệt nhất, bởi vì hai ngày này là ngày Hoà tiểu thư lên sân khấu.

Hoà tiểu thư tên chỉ có một chữ là “Hoà”, mọi người không biết nên xưng hô như thế nào, cứ gọi là Hoà tiểu thư.

Bảy giờ hai mươi phút, chính thức bắt đầu vở diễn còn mười phút nữa, chỉ thấy trên đường đến Tàng Xuân Viên là ba chiếc xe quân đội đang chạy vào rồi dừng trước cổng, những người lính mặc quân phục bước ra khỏi xe, trên lưng đeo súng trường, hai người một đội, cách nhau ba thước, đứng là bên ngoài Tàng Xuân Viên sắp xếp thành một nơi đóng giữ.

Khi những chiếc xe quân đội xuất hiện, tiếng nói của mọi người lập tức biến mất, ngã tư đường vốn ồn ào, nay yên lặng đến mức ba mươi thước bên ngoài một tiếng ho khan đều có thể nghe được rõ ràng, mọi người đều ngẩng cổ nhìn xung quanh, khẩn trương và chờ đợi bầu không khí yên lặng này trôi đi.

Ngay sau đó, ba chiếc xe màu đen chậm rãi chạy vào, Tiêu Hữu Thành từ chiếc xe thứ hai bước xuống, thấy tình thế như vậy, anh khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn người sĩ quan bên cạnh, nhưng không nói gì mà cất bước đi vào trong rạp hát.

Triệu Thiên Cần đã sớm chờ đợi ở cửa, thấy Tiêu Hữu Thành đến gần, lúc này ông ta mới dám ra tiếp đón, dẫn Tiêu Hữu Thành lên ghế lô ở trên lầu.

Tiếng động ngoài cửa như vậy, người bên trong rạp hát đã sớm cảm nhận được, họ đều ló đầu ra nhìn xung quanh, có rất nhiều người trông thấy Tiêu Hữu Thành, thấy mắt anh lướt qua, họ nhanh chóng khom người chào. Kỳ thật Tiêu Hữu Thành chẳng nhìn thấy ai, chỉ là thói quen nhìn một vòng trong phòng lớn.

Lên lầu hai, đẩy cửa ghế lô chính ra, anh thấy một cô gái trẻ đang đứng trong đó, hiện nay đã là đầu thu, buổi chiều có chút mát lạnh, nhưng cô ta lại mặc một chiếc váy ngắn tay cổ thấp, để lộ cánh tay và cổ trắng như tuyết.

Cô gái trẻ ngênh đón anh, cười dịu dàng gọi một tiếng thiếu soái, Tiêu Hữu Thành khẽ gật đầu, Triệu Tầm Mai chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống, cô ta cực kỳ thất vọng, dáng vẻ này của anh hoàn toàn không nhớ ra cô ta.

Triệu Thiên Cần nói xen vào, “Thiếu soái, đây là tiểu nữ Tầm Mai, ngài đã gặp qua.”

Tiêu Hữu Thành lại gật đầu, anh chọn một chỗ ngồi xuống, đây là mục đích của Triệu Thiên Cần? Chỉ vì giới thiệu con gái của ông ta? Nhìn thấy trên sân khấu đã bắt đầu diễn, Tiêu Hữu Thành chỉ cảm thấy tế nhạt. Trong lòng anh bắt đầu dự tính, ngày mai khi nào thì đi gặp Đại Lê.

Vai chính đương nhiên sẽ không lên sân khấu sớm như vậy, Tiêu Hữu Thành vừa xem diễn vừa suy nghĩ, mặt khác nghe Triệu Tầm Mai nói về giai thoại của Hoà tiểu thư.

Vị Hoà tiểu thư này, khoảng chừng nửa năm trước nổi danh ở Thượng Hải, mỗi tháng chỉ có ngày thứ ba và mười sáu mới lên sân khấu tại Tàng Xuân Viên, không biết cô đã từng diễn chỗ nào, không ai biết tên thật của cô, thậm chí cũng không ai biết, cô lên sân khấu hát gì và đóng vai gì. Có lẽ là cô đào, có lẽ là đào võ, có thể là đào mã, ngay cả vai tiểu sinh cũng từng diễn qua. Cô học nhiều loại như vậy, đương nhiên không thể thông thạo mọi thứ, nhưng lúc cô hát hí khúc lại khiến người nghe đặc biệt thoải mái trong lòng, động tác khi diễn cũng vô cùng tốt, có một số công tử phong lưu thậm chí nói xằng xiên, Hoà tiểu thư đứng trên sân khấu chỉ dùng con ngươi nhìn xuống cũng đủ làm cho người lạnh đến xương cốt. Nhưng cho đến bây giờ, gương mặt thật đằng sau lớp hoá trang của Hoà tiểu thư vẫn chưa có ai nhìn thấy. Tàng Xuân Viên này là sản nghiệp dưới tên của bang Hải Thiên, có bang phái che chở, những công tử kia tuy sót ruột nhưng không còn cách nào khác để biết được gương mặt thật của Hoà tiểu thư.

Tiêu Hữu Thành thấy có phần không đúng, một đào kép bình thường mà lại thần bí như vậy, chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ, muốn lấy thanh danh để gây chú ý cho người khác thôi.

Trên sân khấu có hai ba diễn viên ra hát, vai chính vẫn chưa xuất hiện, Tiêu Hữu Thành chuẩn bị rời khỏi, ngay lúc anh sắp mở miệng cáo từ, ghé lô bên trái đang trống chỗ đột nhiên có vài người đi vào, ngồi giữa là một vị phu nhân trung niên, mặc một chiếc váy dài màu tím đậm, búi tóc cẩn thận tỉ mỉ, đứng là Thường Phi.

Tiêu Hữu Thành vội vàng rời khỏi Triệu Thiên Cần, đến ghé lô bên trái, lúc Thường Phi tiến vào rạp hát đã thấy binh lính đeo vũ khí xếp thành hai hàng bên ngoài chỗ đậu xe, trông thấy anh bà cũng không xem như bất ngờ, bà khách khí chào hỏi vài câu.

Lầu trên lầu dưới có cả trăm khán giả, nhưng không ai chú ý trên sân khấu đang hát cái gì, họ đều lặng lẽ hướng lên hai ghé lô trên lầu này, ngày thường Tiêu Hữu Thành và Đại Lê cũng không kiêng kị, bởi vậy ít nhiều cũng truyền ra tin đồn, lúc đầu mọi người nhìn thấy tam tiểu thư của Triệu gia cùng Tiêu thiếu soái xem diễn, nhưng sau khi Đại phu nhân đến, Tiêu thiếu soái bỏ rơi tiểu thư của Triệu gia, chủ động đến ân cần thăm hỏi Đại phu nhân, dáng vẻ khiêm tốn kia cực kỳ giống con rể đến chào mẹ vợ, vì thế mọi người không hện mà cùng cảm thán, vé xem diễn lần này quả thật rất đáng giá! Hoà tiểu thư vẫn chưa lên sân khấu, nhưng trước mặt đã xem được một tiết mục đặc sắc như vậy.

Thường Phi tưởng rằng Tiêu Hữu Thành chỉ đến chào hỏi vài câu rồi đi, ai ngờ anh lại ngồi xuống một bên, ân cần rót trà mời bà, Thường Phi có phần không được tự nhiên, đặc biệt là ghé lô ở giữa, người phụ nữ của Triệu gia kia liên tục bắn ánh mắt về phía này.

“Thiếu soái, ngài bận việc thì cứ đi trước.”

“Bác gái đừng gọi như vậy, thật là Hữu Thành phải xấu hổ.”

Thường Phi không nói gì nữa, cũng không đuổi anh đi, đúng lúc đó dưới sân khấu có một tiếng vang như sấm, Hoà tiểu thư xuất hiện trên sân khấu!

Chỉ thấy một cô gái trong vai đào mã (phụ nữ giỏi võ nghệ), mặc áo măng bào (lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc) đồ thắm, sang trọng lộng lẫy. Chưa hát chưa diễn, chỉ là một hình ảnh đã khiến cho người ta thấy được khí thế phi phàm! Lần này cô đóng vai hoàng hậu Kính Thụy trong lịch sử, nghe nói vị hoàng hậu kia ngày thường vô cùng tuần tú, nam trang phóng khoáng, nữ trang nhu mì, lên ngựa xuống ngựa dũng mãnh. Vai diễn của Hoà tiểu thư thể hiện ra tính chất đặc biệt của vị hoàng hậu này một cách thần kỳ, một xuống một ngậm, một chiêu một thức, khí khái anh hùng nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, phóng khoáng lại không mất đi sự nhu mì, vừa động tay vừa nhắc chân, thu hút mọi con mắt trong rạp hát, không ai chú ý đến chuyện ở trên lầu nữa. Trên thực tế cũng chẳng xảy ra chuyện gì trên lầu, ngay cả Tiêu Hữu Thành cũng bị hình ảnh trên sân khấu thu hút...

Ban đêm, một mảnh yên lặng trong phủ đô đốc, binh lính canh gác bên ngoài với khẩu súng trường thật dài, nhờ vào ánh trăng có thể thấy lưỡi lê sáng loáng, phản chiếu ánh sáng trong trẻo...

Tiêu Hữu Thành đang cùng Đại Lê kích tình triền miên... Trong giấc mơ của Tiêu Hữu Thành... Anh là người đàn ông trắng niên bình thường, ngủ mơ như vậy cũng không kỳ lạ, nhưng gương mặt Đại Lê ngày càng mơ hồ, dần dần biến thành Hoà tiểu thư! Ngồi xa như vậy, anh kỳ thật vẫn chưa thấy rõ diện mạo của cô, chỉ cảm thấy cô rất quyến rũ, rất phong tình... Đột nhiên, gương mặt Hoà tiểu thư rõ ràng hơn, đúng là Đại Lê! Đại Lê lạnh lùng nhìn anh rồi mở miệng, nếu anh có tâm tư khác, em lập tức rời xa anh!

Anh đột nhiên hoảng sợ ngồi dậy, chân trời xẹt qua một tia sáng, ngay sau đó tiếng sấm vang lên, mưa xối xả đi theo sau. Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng lau trán, đúng là một lớp mồ hôi mỏng.

Rốt cuộc ngủ không được, bên ngoài mưa rơi, không khí trong phòng đặc biệt khó chịu, anh đẩy cửa sổ ra để cho gió mưa bay vào, lúc này anh mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, tay mở ngăn bàn lấy hộp thuốc lá, anh lần mò nửa ngày cũng không tìm ra, chợt nhớ tới, bởi vì Đại Lê không thích khói thuốc, chính mình đã bỏ thuốc lá từ lâu.

7. Chương 7: Hoa Hồng Đỏ, Hoa Hồng Trắng

Ngày thứ hai anh đi gặp Đại Lê, cô thấy anh liền hỏi: “Ngày hôm qua sao anh lại đến xem diễn?”

Tiêu Hữu Thành khởi động xe, đáng vẻ thờ ơ, “Triệu Thiên Cầm đã mời vài lần, bắt quá anh phải đi.”

“Anh cảm thấy Hoà tiểu thư kia như thế nào?”

Tiêu Hữu Thành vẫn chưa nghĩ đến cô sẽ hỏi cái này, trong lòng anh đột nhiên có chút hoảng sợ, cũng không để ý giọng điệu và vẻ mặt của cô, anh hầu như chưa suy nghĩ liền vội vàng nói ra: “Thường thôi.”

Trong xe chợt yên tĩnh, dừng lại vài giây anh mới phát hiện điều khác thường, quay đầu nhìn Đại Lê, anh cảm thấy sắc mặt của cô có chút bất thường, “Làm sao vậy?”

Cô vẫn chưa quay đầu, chỉ liếc anh một cái, sau đó đôi mắt liền nhìn về phía trước, trái tim anh đập thình thịch, trong lòng ẩn giấu một bí mật, giọng nói sắc bén trong trẻo, hiện ra vẻ thẳng thắn thành khẩn, không che giấu chỗ nào.

Khó khăn lắm mới chạy xe đến nhà hàng, xuống xe, cô đi phía sau anh đột nhiên “A” một tiếng, thực ra, thần kinh anh sớm đã căng thẳng, nếu không phải anh huấn luyện nghiêm khắc nhiều năm mà giữ được vẻ mặt bình tĩnh “vững vàng như núi Thái Sơn”, chỉ sợ cô sẽ phát hiện ra manh mối.

“Thời tiết đã vào thu, tại sao quần áo anh vẫn còn ướt đầm mồ hôi?”

Anh chỉ cười không trả lời, may mà cô cũng không truy cứu tới cùng.

Buổi chiều Tiêu Hữu Thành và Đại Lê trò chuyện qua điện thoại, cuối cùng cô đột nhiên nói: “Mỗi ngày thứ ba và mười sáu hàng tháng, mẹ em đều đến Tàng Xuân Viên xem Hoà tiểu thư biểu diễn, hai ngày nữa là lúc bến tàu kiểm tra kho hàng, em không thể bỏ đi, anh hãy đi cùng mẹ em.”

“Anh không thích xem diễn.”

“Thái độ của mẹ em đối với anh, chắc anh cũng biết, một cơ hội như vậy, anh tự lo liệu đi.”

Tắt điện thoại, Tiêu Hữu Thành dựa nửa người vào đầu giường, anh vẫn ngồi trong đêm khuya, đem tình huống ban ngày tỉ mỉ hồi tưởng nhiều lần. Bản thân anh còn chưa để ý rõ ràng đến cảm xúc đó thì làm sao cô có thể nhìn thấu? Anh tự cười mình, cảm thấy trái tim mình quá nhỏ bé, anh không cho phép bất cứ nguy cơ nào có thể làm mất đi cô, cho dù là do chính anh tạo thành, anh phải tiêu diệt trước khi nó hình thành.

Nửa tháng nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, lại đến ngày Hoà tiểu thư lên sân khấu. Lần này Tiêu Hữu Thành không mang theo người hầu, một mình anh đến Tàng Xuân Viên, ngay cả quân phục cũng thay bằng một chiếc áo sơ mi đen bình thường, anh nhìn ra Thường Phi không hề thích thân phận thiếu soái của anh.

Tàng Xuân Viên là sân nghiệp dưới danh nghĩa của bang Hải Thiên, mỗi khi đến ngày ba và mười sáu hàng tháng sẽ đặc biệt giữ lại ghế lô cho Thường Phi. Bởi vì Đại Lê đã dặn dò từ trước, khi Tiêu Hữu Thành vừa mới vào rạp hát đã có người dẫn anh đến ghế lô của Thường Phi.

Thường Phi tới trễ, trông thấy Tiêu Hữu Thành bà hiển nhiên rất bất ngờ nhưng nhanh chóng hiểu được. Tiêu Hữu Thành ân cần như vậy, Thường Phi không để mặt lạnh nhạt nữa, thái độ đối với anh cũng dần dần ôn hoà hơn.

Khi Hoà tiểu thư lên sân khấu, không khí cũng náo động như lần trước, lần này Tiêu Hữu Thành có sự đề phòng, ánh mắt nhìn thân ảnh trên sân khấu nhưng ép phải lấy ra khỏi tâm tư của mình, vừa nhìn vừa vùi lấp vào bên trong...

Hôm nay Hoà tiểu thư đóng vai đào võ, giáp trụ to lớn, mũ giáp kiên định, trang phục diễn nặng nề như vậy, rõ ràng là đang cất giấu một thân hình mảnh mai.

Tiêu Hữu Thành đột nhiên mở miệng: “Bác gái, vị Hoà tiểu thư này có phải có quan hệ sâu xa với quý phủ không?”

Thường Phi vốn đang chuyên tâm xem diễn, vừa nghe anh nói như thế, bà cúi mặt xuống rồi lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, “Tại sao thiếu soái lại nói như vậy?”

“Cháu cảm thấy... vị Hoà tiểu thư này... và Lê Lê có vài phần giống nhau.”

Thường Phi vô thức nắm lấy miếng vải sườn xám bằng gấm trên đầu gối, “Thiếu soái nói đùa, trên mặt hoá trang đậm như vậy, cho dù người có đứng trước mặt thì cũng không thể nhìn ra diện mạo.”

“Thật không phải là diện mạo,” Tiêu Hữu Thành nhú mày, suy nghĩ về hình dáng mơ hồ, “Cháu không chắc chắn... chỉ là... cảm thấy...”

Trên sân khấu lúc này, Hoà tiểu thư đang diễn với một cây hoa thương (giống cây giáo nhưng ngắn hơn) xinh xắn, khán giả dưới sân khấu đang ột tràng pháo tay rộn ràng, Thường Phi cũng vỗ tay theo, lời nói nửa chừng kia của Tiêu Hữu Thành cứ như vậy mà bị chìm ngập trong tiếng vỗ tay.

Ngày hôm sau, Đại Lê không đề cập qua chuyện Hoà tiểu thư nữa, Tiêu Hữu Thành tự nhiên cũng không chủ động mở lời. Có một lần thì sẽ có lần thứ hai, vẫn là giấc mơ đó, lần này tới lần khác lại hoá thành hình dáng của Đại Lê, khiến cho anh sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Ngày hôm đó anh cùng Thường Phi xem diễn, trên sân khấu hát xong hai câu thì lầu dưới đột nhiên ồn ào lên, lý do là có bảy tám người của Bắc quân đi vào chiếm vị trí của người khác, không ai muốn rước lấy hoạ từ quân lính, nên chỉ một hồi liền nhường chỗ. Trên sân khấu còn ca hát, Tiêu Hữu Thành không thể xuống chỉnh bọn họ vào lúc này, về mặt anh xấu hổ, “Bác gái, Hữu Thành dạy quân không nghiêm để cho người phải chê cười.”

Thường Phi mỉm cười nhẹ, tiếp tục xem diễn. Tiêu Hữu Thành lạnh nhạt nhìn mấy người ở dưới lầu kia, dẫn đầu là Tiền Văn Dũng, ý vào cha có chút địa vị trong quân đội mà hành vi suồng sã.

Hoà tiểu thư chưa hát xong, Tiền Văn Dũng lại dẫn người rời đi trước, chuyện này khiến anh tức giận, trong lòng anh bắt đầu tính toán là nên giáng hấn ta xuống mấy cấp.

Tan cuộc, Tiêu Hữu Thành tiễn Thường Phi vào trong xe rồi mới mở cửa xe mình, khi anh chuẩn bị chạy về phủ đô đốc thì đột nhiên bị một chiếc xe chặn lại, anh thấy Thường Phi vội vàng đi tới, “Thiếu soái, có chuyện xin ngài giúp đỡ.”

Chạy vào Tàng Xuân Viên lần nữa, anh đi theo Thường Phi đến hậu đài, quả nhiên thấy Tiền Văn Dũng dẫn người đứng ở đó, trong miệng phun ra lời nói ô uế, “Chỉ là một con hát hạ lưu, giả bộ thanh cao cái rắm! Lão tử không tin hôm nay không làm gì được người.”

Một tràng gào thét hỗn loạn, dường như là mâu thuẫn từ hai phía, Tiêu Hữu Thành trầm giọng quát lên: “Dừng tay!”

Mọi người bị một tiếng quát này làm kinh sợ, họ đều nhìn qua, mấy người Bắc quân thấy Tiêu Hữu Thành như là cái trống ở trong sương giá, nhất thời khô héo, ngay cả Tiền Văn Dũng cũng bắt đầu lo sợ, lần này hắn ta tự ý vào thành, sợ nhất là gặp phải thiếu soái, mà còn để cho thiếu soái thấy mình xung đột với người khác, hắn ta biết tính tình của thiếu soái, nhất định không được gây rối, cha hắn để hắn ta làm thủ hạ của thiếu soái là muốn rèn luyện ý chí của hắn ta.

Tiền Văn Dũng nhanh chóng đến gần anh, “Thiếu soái, ngài cũng ở đây.”

Tiêu Hữu Thành ngay cả mắt cũng không thèm liếc tới hắn ta, “Không biết là lệnh của thiếu tá nào mà không ở ngoài thành đóng giữ, lại chạy đến đây giải trí?” Cách đó không xa, Hoà tiểu thư đang ngồi tại bàn trang điểm, hiển nhiên chưa tẩy đi lớp hoá trang, cô vẫn mặc trang phục diễn nặng nề, cúi đầu... cô ấy... ăn diện?! Tiêu Hữu Thành chỉ thấy lồng ngực đang run rẩy...

Tiền Văn Dũng nghe ra sự tức giận trong lời nói của Tiêu Hữu Thành, nên hắn ta không dám nói tiếp, chỉ im lặng cúi đầu đứng bên cạnh, trong lòng hắn ta than khổ, thiếu soái nhiều lần nhắc nhở không được quấy nhiễu người dân, lần này nhất định sẽ không tha cho hắn ta. Đợi một hồi lâu, một tay của Tiền Văn Dũng đã ướt đầm mồ hôi, hắn ta rốt cục nghe thấy Tiêu Hữu Thành mở miệng: “Trước tiên xin lỗi Hoà tiểu thư, rồi dẫn người của anh trở về.”

Tiền Văn Dũng mặc dù có trăm ngàn bất đắc dĩ, nhưng buộc lòng phải đến xin lỗi, ngược lại Hoà tiểu thư tiếp tục đánh phấn lên mặt, hoàn toàn không để ý đến hắn ta. Tiêu Hữu Thành vẫn chưa nghĩ đến, Hoà tiểu thư lúc ở trên sân khấu và phía sau sân khấu dường như là hai người khác nhau, bình tĩnh như vậy, lạnh nhạt như vậy... Tranh chấp này, rõ ràng là bởi vì cô mà ra, nhưng cô lại không quan tâm; rõ ràng ngồi ở đó, nhưng lại giống như xa cách ngàn vạn dặm. Thế mà không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô, chỉ có khí chất này là giống với Hoà tiểu thư lúc ở trên sân khấu.

Sau khi Tiền Văn Dũng rời khỏi, Tiêu Hữu Thành lại một lần nữa vì Bắc quân thất lễ mà xin lỗi, rất nhiều người vây quanh hậu đài, có ông chủ của Tàng Xuân Viên, cũng có một vài người đàn ông trẻ tuổi với khí thế cường tráng muốn vào giúp đỡ, thấy được tình hình này, họ biết anh là Tiêu thiếu soái nên cũng không làm phiền nữa, chỉ khách khí đáp lại vài câu. Hoà tiểu thư từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng, hoá trang xong rồi vào trong đổi trang phục. Khi cô đứng dậy, liếc qua gương một cái, khuôn mặt nhìn Tiêu Hữu Thành trong giây phút đó, ánh mắt họ tách rời, Tiêu Hữu Thành giật mình rồi bình tĩnh đứng tại chỗ... đôi mắt như vậy... tại sao có đôi mắt như vậy...

Nhìn thấy Hoà tiểu thư vào buồng trong, Thường Phi đi tới gửi lời cảm ơn, trong lời nói thấp thoáng lộ ra ý tứ muốn tiễn khách, Tiêu Hữu Thành tìm không ra lý do để ở lại, cho nên anh cùng Thường Phi ra ngoài nhưng không thấy xe của Đại phủ, Thường Phi nói tài xế trong nhà có việc gấp nên trở về trước. Tiêu Hữu Thành đương nhiên không thể để Thường Phi tự mình kêu xe, thế là anh kiên trì muốn đưa bà trở về, Thường Phi thấy vậy cũng không từ chối nữa.

Ra khỏi Đại phủ, anh chạy như bay đến bến tàu Đại Phúc, bến tàu trống rỗng, chỉ có mấy kho hàng, ánh sáng mờ mờ hiện ra. Anh dừng xe ở trước kho hàng, lập tức có vài người bao vây xung quanh, trong tay họ đều mang súng, hung dữ quát mắng, “Ở đâu tới?”

Bên cạnh xe Tiêu Hữu Thành, cách anh gần nhất là một tên mập lùn muốn lục soát người anh, nhưng lại bị anh trở tay đẩy ra, tên đó tức giận mắng, mấy khẩu súng đồng thời chia vào trán anh, nhưng Tiêu Hữu Thành chỉ ung dung cười, “Tôi muốn gặp Đại tiểu thư của các người.”

Khí thế của anh làm cho họ kinh sợ, mấy người đó yên lặng nhìn anh một hồi rồi không hỏi nhiều nữa, anh đẩy tên mập kia ra đi đến phía kho hàng, khẩu súng của những người kia vẫn để trên đầu anh.

Kho hàng chỉ có một bóng đèn điện, ánh sáng phát ra cũng không mạnh lắm, nhưng từ chỗ tối nhìn qua thấy cửa lớn cách đó không xa, có mấy người dựa trên vách tường, họ đều mặc áo ghi lê tay ngắn, đầu đội mũ. Trong đó có một vị mặc áo và đội mũ khác màu với những người khác, dáng người nhỏ gầy, thoát nhìn qua rất đặc biệt.

Tên mập lùn đi đến trước mặt người nọ, nói cái gì đó, hần ta đưa ngón tay chỉ ra ngoài, người đó từ cánh tay hần ta nhìn qua, bên ngoài tối như vậy, đương nhiên cái gì cũng không thấy, người đó xoay qua dặn dò với người bên cạnh rồi theo tên kia ra kho hàng.

Người nọ dần dần đến gần, Tiêu Hữu Thành nhìn kho hàng một hồi, ánh mắt nhất thời chưa thích ứng với bóng tối thì nghe thấy người nọ trầm giọng mở miệng: “Tất cả đi vào.”

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Hữu Thành có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của cô, anh tức khắc quên đi mục đích của chuyến đi này, anh chỉ cảm thấy không vui, lặng lẽ lấy áo khoác từ ghế xe phía sau choàng lên người cô, anh dùng sức siết chặt làm cô hơi đau.

Đại Lê nhìn ra anh khó chịu, “Đã hơn nửa đêm sao anh lại chạy đến đây tức giận với em?”

Anh cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi, “Bây giờ là mùa nào? Em lại ăn mặc như vậy?”

Cô bật cười, “Mọi người đều mặc như vậy, em cũng không thể quá cầu kỳ.”

Tiêu Hữu Thành lại bực bội, hô hấp nặng nề hơn, “Em là một cô gái sao lại so sánh với đàn ông? Còn nữa, hơn nửa đêm mà ăn mặc như vậy cùng với đám đàn ông xen lẫn trong một chỗ.”

Cô hơi thay đổi sắc mặt, tuy rằng không thấy rõ nhưng anh biết sắc mặt cô thay đổi, giọng điệu cô cũng trở nên lạnh nhạt, “Anh tìm em làm gì?”

Lúc này anh mới nhớ tới mình đến đây làm gì, cô ở trước mắt, áo ghi lê quần dài, xinh đẹp gọn gàng, cùng với vẻ phong tình mê hoặc kia của Hoà tiểu thư, thật khác rất nhiều, nhưng đôi mắt kia, làm sao lại giống nhau như thế? Trong trẻo như vậy, thông suốt như vậy, thuần khiết như vậy.

Anh mở miệng nói, bỗng nhiên muốn gặp em.

Ngày 16 tháng 9, tám giờ tối, bên trong Tàng Xuân Viên là một cảnh náo nhiệt ồn ào, trái lại ở cửa sau đặc biệt yên lặng, ngay cả người đi đường cũng rất ít xuất hiện. Thấp thoáng trong bóng đêm, một chiếc xe màu đen dừng trước cửa, trên xe có một người đi xuống, quần áo màu đen, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, chỉ qua dáng người mảnh khảnh kia có thể phân biệt đó là một cô gái.

Cô gái từ phía sau đi thẳng vào hậu đài của Tàng Xuân Viên đến một phòng hoá trang độc lập, sớm đã có một sư phụ hoá trang ở đó, ông chủ Tàng Xuân Viên nghe thông báo cũng đi vào chào hỏi, “Cô chủ Hoà, người đã tới.” Gọi một tiếng “cô chủ” này kỳ thật rất xứng đáng, bởi vì, cô mới là chủ nhân chân chính của rạp hát này.

Phòng hoá trang không xem là lớn lắm, một bàn trang điểm, một giá treo trang phục diễn, không gian còn lại đều bị hoa tươi bao phủ, mỗi lần Hoà tiểu thư lên sân khấu, lăng hoa đưa tới quả thật nhiều đếm không xuể.

Hôm nay có chút khác biệt, toàn là hoa bách hợp mộc mạc, màu trắng tinh khiết, làm cho cả căn phòng sáng hơn rất nhiều so với ngày thường. Sư phụ hoá trang là một vị phụ nhân trung niên bốn mươi tuổi, lúc trước Thường Phi còn ca hát cũng do bà ta hoá trang, bởi vậy có phần quen biết, bà ta cũng tùy ý nói chuyện, vui đùa nói: “Hôm nay tất cả chợ hoa ở Thượng Hải e rằng cũng không tìm thấy hoa bách hợp trắng”, Hoà tiểu thư cũng hiểu được sự đồng nhất kỳ lạ này, như là cùng một người tặng, cô tiện tay mở ra một tấm thiệp trên lăng hoa, sắc mặt cô lập tức thay đổi, sư phụ hoá trang nhìn ra điều không bình thường nhưng không dám hỏi, bà ta len lén nhìn qua, chỉ thấy phần ghi tên, nét chữ rất cứng cáp —— “Tiêu Hữu Thành”.

Đêm nay tâm tình của Hoà tiểu thư rõ ràng không được tốt, mỗi lần xuống thay trang phục, một chữ cũng không nói, mặc dù lúc trước cô hay trầm lặng, nhưng ít nhất cũng nói một vài câu.

Đợi cho đến khi buổi diễn kết thúc, Hoà tiểu thư đi về hậu đài, lại phát hiện mọi người đều trầm mặc, ông chủ rạp hát vội vàng chào đón, sắc mặt có phần bối rối, ông ta nhỏ giọng mở miệng: “Tiêu thiếu soái đang đợi người.”

Quả nhiên cô thấy anh ngồi ở chỗ kia mỉm cười nhìn qua, sắc mặt Hoà tiểu thư lập tức u ám, cô để ý nhưng cũng không để ý, đi thẳng về phòng hoá trang, Tiêu Hữu Thành muốn theo vào, vài tên thanh niên cường

trắng đi lên ngăn cản, nhưng phía sau anh là mấy người sĩ quan đang chặn những người kia lại, hôm nay anh dẫn người đến đây.

Hoà tiểu thư biết Tiêu Hữu Thành đi theo cô vào phòng hoá trang, cô nhẫn nhịn nổi xung động muốn tát anh một cái, trong lòng không rõ có cảm xúc gì, cô vừa tức giận vừa đau buồn, chỉ trong phút chốc sững sờ, anh đã đến phía sau cô, khoảng cách gần như vậy, gần như muốn đem cả người đặt lên người cô, cô rất cục không thể nhịn được nữa, nhanh chóng xoay người lại giơ một bàn tay lên, nhưng anh nhanh hơn nắm lấy cổ tay cô. Cô giãy dụa, nhưng sức lực không đánh lại, cô chỉ dùng đôi mắt lườm anh, sắc bén giống như muốn khoét lỗ trên mặt anh.

Tiêu Hữu Thành chớp mắt, anh cúi người xuống, khoảng cách với cô ngày càng gần hơn, Tiêu Hữu Thành khoá đôi mắt cô nhìn vào anh, nhẹ giọng mở miệng: “Chơi vui không?. Lê.”

Ngay lập tức vẻ mặt cô đông cứng, yên lặng đối diện với anh, cuối cùng cô lạnh lùng hừ một tiếng, “Chơi rất vui.”

Anh không thể tưởng tượng được cô còn có thể nổi giận, anh chau mày, “Người bị trêu đùa là anh, em tức giận gì chứ?”

“Em nói rồi, nếu anh có tâm tư khác, em lập tức rời xa anh.”

Lòng ngực anh phập phồng mãnh liệt, anh rất tức giận, có chút kích động không rõ ràng, “Anh đã sớm nhận ra em.”

Cô hơi hất mặt lên, vẻ mặt lạnh lùng, “Em cũng sớm nhận ra, anh đã động lòng với ‘Hoà tiểu thư’.”

Đôi mắt anh đang chớp chớp biến đổi, gần như trở thành một vết nứt khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, tay kia nắm cổ tay cô sức lực cũng gia tăng, cổ tay mảnh khảnh như vậy suýt nữa bị anh bẻ gãy, nhưng không ai để ý tới. Bốn mắt nhìn nhau, họ đều chứa đựng lửa giận, đốt cháy hừng hực, không ai nhường ai.

Cuối cùng người bại trận là anh, đôi mắt rũ xuống, anh thu lại vẻ kiêu ngạo, mở miệng, âm thanh hơi khàn, từng chữ từng chữ một đều như cọ sát vào lòng cô, có chút đau, có chút tê dại, còn có một chút mãn nguyện.

Anh nói, Lê, anh thừa nhận, lúc anh chưa biết Hoà tiểu thư là em, anh đã động lòng... Nhưng ở thời điểm đó anh liền bắt đầu nghi ngờ, nghi ngờ cô ấy chính là em... Sự khác nhau của hai người cho anh cảm giác, giống như là... Lê, anh không biết em có tin vào duyên phận, tin tưởng số mệnh, tin tưởng tình cảm chân thật là ông trời đã định trước hay không... Lúc trước anh không tin... Nhưng mà, Lê, mặc kệ diện mạo, đáng vẻ, hay thân phận của em như thế nào, chỉ cần là em... Anh nhất định có thể tìm được em, nhận ra em, sau đó, yêu thương em...

Trong căn phòng hoá trang nhỏ nhỏ này, một góc nhỏ bé này cực kỳ yên tĩnh.

Hiện tại cũng không thực sự yên tĩnh, bên cạnh là cửa sổ bằng kính, ngoài cửa sổ là một gốc cây chuối, gió thổi vù vù, cây lá bay theo, phát ra tiếng “Ba,” “Ba,” “Ba” trên cửa sổ; bên ngoài người của Hắc Ưng đường và người của Bắc quân còn đang tranh chấp, thỉnh thoảng có thể nghe thấy vài tiếng mắng mỏ tức giận; xa hơn nữa, rạp hát đã tan cuộc nhưng khán giả vẫn chưa đi hết, tiếng nói nhao nhao ồn ào, mơ hồ không rõ mà truyền vào trong.

Nhưng hai người lúc đó vẫn yên lặng như vậy, tiếng gì cũng không nghe thấy. Sau khi anh nói xong những lời kia, trong đầu cô rối loạn, lời nói của anh rất hoang đường, nhưng từng chữ đều đi sâu vào lòng cô... Người ở trước mắt, là anh, vừa lại không phải anh... Cô đột nhiên sinh ra một loại hoảng hốt, bọn họ quen biết nhau, rồi yêu nhau, dường như đã thật lâu... Thật lâu rồi...

Suy nghĩ của Tiêu Hữu Thành cũng hỗn loạn, nói ra những lời đó, kỳ thật anh cũng không có chuẩn bị, anh thậm chí không biết bản thân vì sao lại nói như vậy, anh chỉ biết là tìm lâu như thế, khó khăn lắm mới tìm được cô, cho nên anh không thể buông tay.

“Em không tin cái gọi là ông trời đã định trước.” Một lúc lâu sau, là giọng nói của cô, trái tim anh như rơi xuống vực thẳm, anh phải mất đi cô sao? Không! Không thể!

Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu nhìn Đại Lê, anh bất ngờ phát hiện, ánh mắt của cô gần như dịu dàng hơn.

“Nhưng mà, lý do của anh đã làm em cảm động, lần này em sẽ không so đo với anh.”

Nhịp tim anh đập mạnh, kịch liệt đập trong lồng ngực, cô nói cái gì? Tiểu yêu tinh này thích tra tấn người ta! Cũng dám hù dọa anh! Phải cho cô biết sự lợi hại! Anh lập tức hôn cô, nhưng cô đưa tay ra ngăn lại, nụ hôn ướt sũng chỉ rơi vào lòng bàn tay cô.

“Em cũng không tha thứ cho anh.”

Tiêu Hữu Thành sửng sốt, nghe mấy câu nói của Đại Lê khiến lòng anh chột cao chột thấp, cảm xúc hoàn toàn bị cô tác động, nhấp nhô lên xuống, anh có phần buồn bực, “Lê! Đừng giận!”

“Em không nói đùa với anh.” Cô thoát khỏi sự kiềm chế của Tiêu Hữu Thành, vẻ mặt dĩ nhiên, “Mặc kệ ra sao, anh chung quy đã từng ‘thay lòng đổi dạ.’” Nói xong cô hướng tới phía cửa, anh giữ chặt cô, “Em muốn như thế nào?”

Đại Lê muốn bỏ tay anh ra, lần này lại vung ra không được, “Chúng ta xa nhau vài ngày, tạm thời đừng gặp mặt.”

Cô trừng mắt liếc anh một cái, anh đành phải thả tay cô ra, anh đi theo phía sau, “‘Vài ngày’ là mấy ngày? Dù sao cũng phải có thời hạn chứ?”

Đại Lê mở cửa trước, rồi quay đầu lại, trong mắt cô rõ ràng lộ ra ý cười, “Chờ em nghĩ thông suốt, tự nhiên sẽ đi tìm anh.” Sau đó cô kéo cửa ra, làm một tư thế tiễn khách, “Em phải thay đồ.”

Bên ngoài đột nhiên yên tĩnh lại, mấy chục ánh mắt cùng nhau nhìn qua, Tiêu Hữu Thành không muốn làm phiền nữa, anh chậm rãi đi ra ngoài, mới vừa bước ra khỏi phòng, phía sau cửa đóng lại một cách yên lặng. Anh bình tĩnh lại, giận không được, trách không được, vui cũng không được.

Cuối cùng, anh có chút bi ai phát hiện số phận đã định, cả đời này của anh, e rằng phải nghe theo người phụ nữ của mình.

8. Chương 8: Âm Toán

Xa cách lần này không ngờ lại dài đằng đẵng. Thực ra, sau ngày thứ năm cô đã dự định đi tìm anh, nhưng lúc anh nhận điện thoại, “Lê, chiến sự ở phía nam mới phát sinh, anh phải qua đó gấp.”

Đầu dây bên kia lơ mơ nghe thấy tiếng của rất nhiều người, trong khoảnh khắc sững sờ cô gần như đã quên, anh là thiếu soái của Bắc quân, phải dẫn binh đi đánh giặc.

“Khi nào thì anh đi?”

“Tiền tuyến căng thẳng, nửa đêm phải lên đường.”

Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ tối.

“Em...”

“Em biết rồi.” Âm thanh nhỏ bé như muốn nói thêm gì đó.

“Anh sẽ nhanh chóng trở về, em nhớ chăm sóc tốt cho bản thân. Đúng rồi, khi này em muốn nói gì?”

“Không có việc gì, em chờ anh.”

Không khí đột nhiên trầm lặng, đầu dây điện thoại bên kia càng âm ỉ hơn, trong chốc lát dường như có người gọi anh, anh vội vàng lên tiếng, “Anh phải đi.”

“Vâng.” Tiếng cô đáp lại cùng tiếng ngắt máy đồng thời vang lên, kỳ thật cô muốn nói, em muốn gặp anh.

Cả đêm trần trọc khó ngủ, giống như mơ giống như tỉnh, ngày hôm sau cô thức dậy muộn, đầu có chút mờ mịt, ra cửa thì nhìn thấy anh nghiêng người dựa vào bức tường màu than chì, đôi mắt anh đỏ ngầu, trên cằm râu mọc lún phún, anh hướng về cô mỉm cười, một nụ cười trong trẻo.

Đại Lê tưởng mình đang mơ, cố sức trừng mắt nhìn, anh vẫn ở trước mắt.

“Không phải đêm qua anh đã đi sao?”

Ý cười trên mặt anh ngày càng đậm hơn, vẻ mặt cũng dịu dàng, “Đêm qua anh thực sự đã xuất phát, nhanh chóng đến Hàng Châu rồi suốt đêm quay trở về.”

Lời còn chưa dứt, cô như một cơn gió nhào vào trong lòng anh, Tiêu Hữu Thành ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô. Đem khuôn mặt mình vùi thật sâu vào cổ của cô.

Họ cứ ôm nhau chặt chẽ như vậy, hấp thu hơi thở và sự ấm áp của đối phương, bất luận nói gì cũng đều là dư thừa.

Không biết qua bao lâu, anh buông cô ra, đặt cô tựa vào vách tường, anh hôn lên môi cô, không hề dịu dàng như lúc trước, lần này nụ hôn có chút nóng, mãnh liệt, trực tiếp xâm nhập vào miệng cô, mỗi một nơi đều ném thử qua, cùng với lưỡi cô liều chết dây dưa.

Nụ hôn quá say đắm, một tay anh ôm lấy cô, một tay lại xoa ngực cô, Đại Lê ngạc nhiên, theo bản năng liền đẩy anh ra, kỳ thật cô đã mất đi sức lực khi bị anh hôn mà trở nên mềm nhũn, kháng cự không được, cô đẩy vài lần rồi lại thuận theo anh. Trời đã vào thu, cô mặc một chiếc áo sơmi cotton, bên ngoài còn có áo khoác lửng bằng nhung tơ, anh từ cổ áo rộng rãi của chiếc áo khoác rộng thùng thình kia luồn vào trong, cách lớp áo sơmi mà dịu dàng vuốt ve. Hai tay cô nắm chặt lấy góc áo anh, chiếc áo kia bằng len, nắm vào có chút đau, nhưng bất chấp, cái gì cũng bất chấp, tất cả suy nghĩ đều đắm chìm trong nụ hôn của anh, bàn tay của anh, cả con người như sáp sửa hoà vào nhau.

Nụ hôn thật dài, ý thức cô dường như mất đi, Đại Lê cố gắng thoát khỏi miệng anh, cô nằm trên vai anh thở hổn hển, tất cả cảm giác đã được thu hồi, lúc này cô mới phát hiện, trong lúc chặt chẽ ôm lấy thân anh, đúng là có sự thay đổi, mặc dù không rõ ràng, cô cũng có thể đại khái đoán được, vì thế cô hốt hoảng đẩy anh ra, gương mặt vốn đã đỏ, nay lại ửng đỏ đến cả cằm cổ, anh biết cô phát hiện điều gì nên mặt cũng hơi đỏ, anh xấu hổ quay sang một bên, hai người đều không dám đối diện nhìn nhau.

Tiêu Hữu Thành kỳ thật không có nhiều thời gian để nán lại, cảm xúc bình tĩnh lại, anh nhất định phải đi. Xa cách là điều hết sức khó khăn hơn cả quay trở về, họ vừa ôm vừa hôn, khó khăn lắm anh mới lên xe, ánh mắt lưu luyến nhau, rốt cục biến mất ở góc đường.

Đại phủ nằm ở một khu dân cư xa hoa trong tô giới Anh, ít nhà, ít người qua lại, vào buổi tối gần như không có bóng người, cũng may có đèn đường, màu vàng mờ nhạt chiếu trên đường. Hôm nay có chút khác thường, trong lòng Đại Lê âm thầm nhớ lại, dọc theo đường đi đã có bốn ngọn đèn bị phá hủy.

Quả nhiên, trong một góc, loáng thoáng thấy vài bóng người, đèn đường gần đó cũng bị làm hỏng, căn bản nhìn không rõ ràng lắm. Đại Lê không thở mạnh, cô yên lặng đến gần, mùi nguy hiểm rõ ràng như vậy, sờn gai ốc, nhưng cô vẫn không do dự mà đi tiếp.

Tiếng người canh gác vang lên, vài người khác đồng thời xông tới, lưu manh trên ghẹo: “Cô bé, đã trễ thế này sao đi có một mình?”

Đoạn đường này tối đen, nhờ vào ánh sáng nhạt của ánh trăng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng người, Đại Lê cười lạnh trong lòng, hôm nay cô mặc trang phục đàn ông nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn ra.

Đại Lê không lên tiếng, tay phải lặng lẽ di chuyển ra sau người rồi nhanh chóng cầm lấy một khẩu súng, có một người đứng gần cô nhất đã vươn tay ra muốn kéo vai cô, “Đi cùng với các anh nào!!!” Đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết cùng với tiếng súng vang lên, người nọ lập tức quỵ rạp xuống đất, biến cố bất ngờ làm cho những người còn lại sợ tới mức phải liên tục lui về phía sau, một người hoảng sợ: “Con bé này dẫn theo người!” Nhất thời tác điệu thú tán*, chỉ chừa lại người trúng đạn nọ ôm chân rên rỉ lớn tiếng.

(*) một đám người kích động mà né ra bốn phía một cách chật vật.

Nửa đêm, tổng đường bang Hải Thiên đèn đuốc sáng trưng, tiếng kêu thảm thiết sắc bén một lần nữa lại vang lên, may mắn là gần đây không có nhà, bằng không thì sẽ giết mình tỉnh lại giữa đêm khuya. Đại Lê đẩy cửa của một gian phòng ra, có một người đang nằm trên giường, là một gã đàn ông nhỏ gầy, khuôn mặt khô vàng, trên đầu gối có vết thương do đạn bắn, phó đường chủ của Hắc Ung đường A Lôi đang lấy viên đạn ra cho hắn ta, tiếng kêu thảm thiết đó xuất phát từ người này.

“Tiêm thuốc gây tê cho hắn.” Đại Lê dựa vào vách tường, mở miệng.

Về mặt A Lôi khó tin: “Đại tiểu thư! Cứu hắn đã là một ân huệ to lớn! Còn quản việc hắn có đau hay không?”

Đại Lê không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn, A Lôi biết tính tình của vị Đại tiểu thư này, anh ta đành phải lấy thuốc tê trong hòm thuốc, trong lòng anh ta khó chịu, liền trút giận lên gã đàn ông nhỏ gầy kia: “Nếu không nhờ lòng tốt của Đại tiểu thư chúng tao, mẹ nó mày sớm đã bị ném vào sông Hoàng Phố rồi.”

Một cây kim đâm xuống, người kia sợ đau, gây tê cũng làm cho hắn ta đau kêu ra tiếng, nếu không phải Đại tiểu thư đang ở bên cạnh, A Lôi thật muốn cho hắn ta một quyền, anh ta gầm lên: “Mẹ nó mày có phải là đàn ông hay không? Lá gan thể này mà cũng dám giở trò trên đường.”

Không biết là vì A Lôi mắng nên tỉnh táo lại, hay là do tác dụng của thuốc gây tê, gã đàn ông nhỏ gầy kia rốt cục ngừng kêu đau, hắn ta nhỏ giọng nói: “Tôi đã nói, tôi đến Thượng Hải mới ba ngày, chẳng biết hoàn cảnh ra sao, bằng không, dù cho tôi mượn một trăm lá gan cũng không cố ý đánh Đại tiểu thư.”

Lời này, lúc vừa vào bang Hải Thiên hắn ta đã nói qua, hắn ta nói hắn ta gọi là A P đến từ nông thôn miền nam, hồi nhỏ chỉ đi học mấy lớp, ở quê hoàn hành ngang ngược vài năm, hắn ta nghe nói Thượng Hải khắp nơi đều là bảo vật, đâu đâu cũng có cơ hội nên chạy đến đây để thay đổi vận mệnh, kết quả không quen biết ai, không thể làm gì trong thành phố kỳ quái này, hắn ta muốn trở về nhưng sợ bị người khác chê cười, đang ngồi xồm ven đường rầu rĩ thì có người tìm hắn ta, nói là làm xong sẽ cho hắn ta một trăm đồng tiền, thấy người xa lạ hiểu cảnh ngộ của mình vì thế hắn ta liền nhận lời.

Một lúc sau, Trần Tiểu Dẫn đi vào, nói nhỏ với Đại Lê: “Đã điều tra qua, thằng nhóc này không nói dối, nhưng dựa vào mô tả của nó thì không tìm được người kia là ai.”

Đại Lê gật đầu, đang muốn rời khỏi, A Lôi ở phía sau hỏi: “Tên lang thang này phải xử trí như thế nào?”

A P nghe mọi người đang nói tới mình, hắn ta lập tức lên tinh thần, miệng la lên: “Đại tiểu thư, xin cô hãy cho tôi ở lại, tôi nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho cô...” A Lôi rốt cục không thể nhịn nữa, đánh một quyền vào mặt A P, thành công làm cho hắn ta ngậm miệng.

“Vậy ở lại đi.” Đại Lê thuận miệng nói một câu, từ đấy thay đổi số phận của một anh chàng nhỏ bé.

Trong một đình viện kiểu cũ ở phía nam thành phố Thượng Hải, một lão già đang nằm nghiêng người hút thuốc, nếp nhăn trên mặt rất sâu tưởng chừng như có thể kẹp được con muỗi, ông ta híp nửa con mắt, xoay xoay một quả cầu bằng thép, bên cạnh là một người thiếu phụ khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc sườn xám bằng gấm xanh biếc, châm lửa lên tẩu hút thuốc phiện bằng vàng, đưa vào trong miệng lão già.

Một mảng khói bay lượn lơ, người hầu vào thông báo có khách đến thăm, lão già “Ừ” một tiếng, một lúc sau, một người đàn ông trung niên đi vào, mặc một bộ âu phục màu xám đậm phẳng phiu, không biết hắn ta dùng bao nhiêu keo xịt tóc mà tóc bóng lưỡng, đeo kính mắt, dáng dấp cũng rất nhã nhặn.

Người đàn ông trung niên theo quy củ gọi một tiếng “Khương gia” rồi không nói thêm gì nữa, người thiếu phụ hiểu ý, biết điều mà đứng lên rời khỏi, người đàn ông trung niên lúc này mới mở miệng.

Lão già vẫn híp nửa con mắt, thuốc cũng không hút một hơi, ông ta chỉ cầm quả cầu bằng thép trong tay không nhanh không chậm mà xoay.

Người đàn ông trung niên nói một lần cho hết lời, lẳng lặng đợi một hồi lâu thì nghe thấy lão già lạnh lùng hừ, “Ba lão già họ Hồng kia! Lúc trước đã bị Đại lão đại dồn ép, bây giờ ngay cả con nha đầu kia cũng sợ đầu sợ đuôi, kỹ thuật bắn súng của nha đầu kia tuyệt đối sẽ không thua súng thần Trần Tiểu Dẫn, ấy tên bụi đời đến đó, không phải rõ ràng tự tìm cái chết sao!”

“Hồng tam gia cũng sợ chuyện bị bại lộ sẽ gặp phiền phức, trong bang Hải Thiên tuy nói là con nha đầu kia hiện đang trấn giữ, nhưng dù sao cũng có Tiêu gia làm chỗ dựa vững chắc, quả thật cũng không dễ làm.”

Lão già hút một hơi thuốc, hỏi: “Phía nam nói như thế nào?”

“Ý tứ của phía nam, hy vọng có thể xong hết mọi chuyện.”

Lão già nhíu mày suy tư một hồi, quả cầu trong tay càng xoay nhanh hơn, “Không ổn, Đại lão đại gặp chuyện không may mới một năm, hưởng hồ, vạn nhất thật sự đắc tội với phía bắc, được một mất mười.” Ông ta dừng một chút rồi nói tiếp: “Cho nha đầu kia thấy lợi hại một chút, xuống tay nghiêm trọng cũng không sao.”

“Dạ.”

“Chờ một chút.”

“Khương gia?”

“Dừng dừng người mình, hãy mua sát thủ.”

“Dạ.”

Ngoài cửa bệnh viện Thánh Lăng ở tô giới Đức đột nhiên có mấy chiếc xe quân đội chạy vào, một đám binh lính đi tới, đây là bệnh viện của giáo hội, mấy ngày nay, nhóm bác sĩ y tá mắt thấy rất nhiều người của bang hội hùng hổ lui tới, hiện giờ lại tới nhiều hơn nữa... lần này còn có người trong quân đội, họ chỉ biết nắm chặt cây thánh giá trước ngực, yên lặng cầu nguyện.

Binh lính vây quanh bệnh viện chặt chẽ dày đặc, chỉ có vài người vào trong bệnh viện, dẫn đầu là một người đàn ông trẻ tuổi, khuôn mặt khô ngô tuấn tú nhưng có tình để vẻ mặt nghiêm trang, trong mắt lạnh lùng quả thật khiến cho người khác thấy mà run lên.

Đi tới trước một phòng bệnh trên lầu ba, có bốn người đàn ông mặc đồ đen canh cửa không cho tiến vào, một người đã vào trong xin chỉ thị, Trần Tiểu Dẫn nhanh chóng đi ra, thấy Tiêu Hữu Thành, anh ta lạnh lùng nhìn một cái, nghiêng người không nói gì cả.

Tiêu Hữu Thành đẩy cửa phòng ra, ngón tay anh đã cứng ngắc, nửa ngày mới đẩy ra được, thấy người trên giường bệnh được quấn nhiều lớp băng vải, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng anh vẫn đau lòng cảm thấy gần như không thở được nữa, từng bước một đi qua, anh thấy rõ ràng từng chút, cô tiều tụy như vậy, ngay cả môi cũng tái nhợt, lúc ngủ mà vẫn chau mày, vết thương nhất định là quá đau đớn.

Lông mi như cánh bướm khẽ run, cô mở mắt ra nhìn thấy anh, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì nở nụ cười, đáng vẻ tươi cười gây yếu, xinh đẹp khiến cho người ta phải đau lòng.

“Anh trở về lúc nào?” Âm thanh của cô mềm mại, dường như không có sức lực.

Anh cũng không nói chuyện, không hề chớp mắt mà nhìn cô, kể từ lúc anh vào cửa chính là nhìn như vậy, như để xác minh rằng tất cả chuyện này không phải là thật.

“Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Anh vẫn bất động, không nói chuyện.

“Em muốn uống nước.”

Anh yên lặng lấy phích nước nóng ở đầu giường rót một ly nước, thử độ ấm, thổi thổi, rồi thử độ ấm, lại thổi lần nữa, lúc này anh mới đỡ cô ngồi dậy, một tay ôm cô để cô tựa vào ngực mình, một tay cho cô uống nước. Cô thực sự cũng không khát, chỉ uống hai ngụm, sau đó cô tất nhiên nép mình vào trong lòng anh. Bị thương nhiều ngày như vậy, chỉ có hiện tại là không biết đau.

Tiêu Hữu Thành vẫn không nói lời nào, anh cẩn thận ôm lấy Đại Lê trong lòng như là một con búp bê dễ vỡ, chỉ dùng một chút sức lực cũng sợ sẽ bị nứt mẻ.

Anh không nhìn thấy con búp bê vui đùa vào trong lòng anh kỳ thật đang mỉm cười rất ngọt ngào.

“Chiến sự ở phía nam suôn sẻ chứ?”

“Ừm.”

“Chỉ bắn trúng vai trái, viên đạn lập tức được lấy ra, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.”

“...”

“Hữu Thành, anh biết em làm việc gì..... Chuyện như vậy thực ra cũng bình thường.”

“...”

“Anh không cần nhúng tay vào.”

“...”

“... Về sau em sẽ cẩn thận gấp đôi.”

“Em bị tập kích hai lần, lần đầu tiên rõ ràng có thể tránh thoát.”

“...”

.....

Đại Lê rời khỏi vòng tay ấm áp của anh, cô giãy dụa muốn xuống giường, “Em đưa anh đi gặp một người.”

Tiêu Hữu Thành rất cục vắn nổi giận: “Bị thương như vậy còn muốn đi đâu?”

“Ngay sát vách thôi, hơn nữa, chân em không bị thương.” Lời còn chưa dứt, người đã bị anh ôm lấy, cô có chút hoảng hốt: “Anh muốn làm gì?”

“Để anh ôm em đi, nếu không thì đừng bàn nữa.”

“Nhưng bên ngoài có nhiều người trong bang như vậy...” Về mặt anh không cho phép cô chất vấn, cô than thở, rồi thuận theo ý anh, rõ ràng là cô bị thương, không biết vì sao cuối cùng người sai lại là cô.

Đi vào phòng sát vách, anh đặt cô trên sofa trước giường, nghiêng người cô dựa vào mình, Đại Lê lẳng lặng nhìn người đàn ông trung niên nằm trên giường bệnh không hề hay biết gì, cô mở miệng: “Em đã từng nói qua với anh về cha em.”

Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng ôm lấy cô, biết cô còn có lời muốn nói, cho nên anh yên lặng không lên tiếng.

“Cha nằm trên giường đã được một năm, tai nạn xe cộ kia không thể là việc ngoài ý muốn... Nhưng vẫn chưa tìm ra manh mối... Bây giờ có người muốn ám sát em, có lẽ từ chuyện này sẽ tìm ra chút đầu mối.”

“Việc của bác trai em không cần lo lắng, anh có thể...” Ngón tay cô che môi anh lại, cô nhìn anh, một đôi mắt sáng trong suốt lại loé lên một tia kiên định quật cường, “Không được, đừng nói anh có thể giúp em, đây là chuyện của bang Hải Thiên, đây là chuyện nhà của Đại gia... Em hy vọng, anh có thể tôn trọng em.”

Anh thuận thế hôn lên đầu ngón tay của cô, cũng nhìn cô, “Anh có thể đồng ý với em, nhưng em cũng phải hứa với anh, sau này gặp chuyện, em phải suy nghĩ cho sự an toàn trước tiên, không được lấy chính mình mạo hiểm nữa.”

Cô cúi xuống, gật đầu, anh ôm lấy cô một lần nữa, “Lê, lần này anh ở tiền tuyến đặc biệt cẩn thận, em có biết tại sao không?”

“Sao thế?”

“Bởi vì anh không chỉ vì mình mà bảo trọng thân thể, còn muốn cho em... Em hiểu ý của anh không?”

“... Em hiểu được.”

Trong phòng bệnh im lặng, chỉ nghe tiếng nước của ống truyền dịch nhỏ giọt, mùi thuốc khử trùng tràn ngập trong không khí... Bọn họ nắm chặt hai bàn tay của nhau, vẽ diêm tinh trên khuôn mặt... Không có vấn đề gì, một phần tình cảm kia, một phần ăn ý kia đã ở trong lòng.

9. Chương 9: Nỗi Đau Chia Ly

Đại Lê dựa nửa người trên giường bệnh, đôi mắt màu đen như ngọc bích đang mở thật to, cô nhìn Tiêu Hữu Thành sai người di chuyển đồ đạc vào trong phòng bệnh, bàn, giá áo, chăn mỏng, khăn mặt, chén ngà... Cô rốt cục nhìn không được mở miệng: “Anh không phải ở đây chứ?”

“Phải,” Tiêu Hữu Thành cho cô một câu trả lời chắc chắn, anh mỉm cười ngồi bên mép giường, “Anh muốn chăm sóc em.”

“Có bác sĩ y tá mà!”

“Sao có thể chăm sóc cẩn thận bằng người nhà.”

Đại Lê liếc xéo Tiêu Hữu Thành một cái, anh cười đến mức dịu dàng vô tư, nói như vậy mà cũng không thấy nửa phần ngượng ngùng.

“Anh không có việc gì làm sao?”

“Việc làm ở phủ đô đốc cũng có thể làm ở đây, anh sẽ không quấy rầy em.”

“Mẹ em sẽ không đồng ý.”

“Anh đã tìm bác gái nói chuyện, bác ấy đồng ý rồi.”

Đại Lê há hốc miệng vì kinh ngạc, đáng vẻ có chút ngớ ngẩn, mẹ rõ ràng không thích anh, nhưng lại cho phép chuyện như vậy.

Tiêu Hữu Thành kim lòng không được mà ôm cô, anh tự hào nói: “Con rể giống anh tốt như vậy, bác gái làm sao có thể không thích?” Anh rốt cục thành công nhận được một ánh mắt khinh bỉ từ cô.

“Mỗi ngày anh đến nhìn em không phải như nhau sao? Tại sao phải biến thành giống như một phút cũng không rời?”

“Một phút anh cũng không rời khỏi em.”

“...”

“...”

“Anh ngủ ở đâu?”

“Sô pha.”

“Không thoải mái.”

“Thực ra,” anh cong khoé miệng, nụ cười có ba phần hư hỏng, “Giường của em rất rộng rãi.”

“Anh nên ngủ trên ghế sô pha đi.”

“...”

Tiêu Hữu Thành cũng không thể lúc nào ở bên cạnh cô, có nhiều lúc anh phải đi tới quân doanh, Thường Phi đến nhiều hơn vào ban ngày, lúc trước Trần Tiểu Dẫn cũng hay đến, bây giờ Tiêu Hữu Thành ở chỗ này, mỗi ngày anh ta chỉ đến trong chốc lát, báo cáo tình hình trong bang cho Đại Lê.

Hôm nay Tiêu Hữu Thành từ quân doanh trở về, Thường Phi vẫn còn ở trong phòng, Tiêu Hữu Thành gọi một tiếng bác gái, rồi ngồi ngay ngắn đằng hoàng, Thường Phi đứng dậy muốn sang phòng sát vách, anh tiến bà đi qua, sau khi trở về thì trực tiếp ngồi trên mép giường.

“Buổi trưa em đã làm gì?”

“Không có gì, chỉ cùng mẹ nói chuyện phiếm.”

Thực ra anh đã sớm thấy một góc bìa màu xanh thẫm nằm dưới gối, anh nhanh chóng rút ra, là một cuốn sổ sách thật dày, anh nhìn cô với ánh mắt trách cứ.

Cô mím môi, vẻ mặt như một đứa trẻ bị bắt gặp làm chuyện sai, nhưng vẫn thấy mình có lý, “Xem sổ sách không làm ảnh hưởng đến sự hồi phục của vết thương.”

“Bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi! Không thể hao tâm tổn sức!” Khẩu khí anh nghiêm khắc, thực sự đang giáo huấn cô.

“Mỗi ngày nằm ở chỗ này không làm gì cả, thật nhàm chán.” Giọng nói cô mềm mại, nũng nịu.

Anh cau mày, chống cự lại sự mê hoặc.

“Hữu Thành

~~” cô cố ý kéo dài âm cuối, nhẹ nhàng than thở, quả thực muốn làm người ta mềm lòng.

Tiêu thiếu soái ngoan cường kháng cự, thà chết chứ không chịu khuất phục, “Không được! Gọi anh yêu cũng không được!”

“Anh yêu.”

“..... Được rồi..... Mỗi ngày chỉ cho xem một chút...”

Khoé miệng cô uốn cong lên, cười giống như mèo, cô nhanh chóng hôn lên má anh.

Sáng hôm sau anh ra ngoài, sau khi trở về thì đưa cho cô mấy quyển sách, “Cho em giải buồn.”

Cô vô cùng vui vẻ nhận lấy, nhưng trong nháy mắt khuôn mặt chợt đen lại, -_-/// tranh liên hoàn*.

(*) Truyện tranh cổ Trung Quốc liên hoàn họa là một loại hình kể chuyện theo tranh vẽ đặc trưng của Trung Quốc. Các câu truyện mang tính lịch sử, thần thánh được thể hiện theo lối tranh liên hoàn giúp người đọc phần nào tưởng tượng được về cốt cách nhân vật, khung cảnh xã hội, thiên nhiên và con người trong những giai đoạn của lịch sử Trung Quốc. [nguồn: ptic]

Anh bước vào phòng trong thay quần áo, cao giọng nói: “Truyện tranh liên hoàn rất tốt, không tốn nhiều tinh thần, bộ này do anh cố ý lựa chọn, chữ lớn, tranh vẽ in rất rõ ràng.”

-_-///

Đại Lê cảm thấy thoải mái, buổi chiều anh không ra cửa, chỉ ở trong phòng xem văn kiện, bởi vì Thường Phi bị cảm mạo nên hôm nay không tới, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tiêu Hữu Thành lật xem văn kiện, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô, có khi ánh mắt anh chỉ lướt qua, có khi lại ngắm nghía thật lâu, nhưng Đại Lê không phát hiện, cô chỉ tập trung vào truyện tranh nằm trong tay, khẽ cười một lúc, chau mày một lát, một hồi lại cắn môi, thậm chí có một lần lộ ra vẻ u oán trong ánh mắt... Vẻ mặt này chưa bao giờ thấy trên mặt cô, khiến cho người ta cực kỳ mâu thuẫn, vừa muốn yêu cô, lại vừa muốn “khi dễ” cô... Đương nhiên, anh cũng chỉ có thể suy nghĩ...

Tiêu Hữu Thành chuyên tâm xem báo cáo chiến sự ở tuyến phía tây, cũng không biết trải qua bao lâu, khi anh ngẩng đầu lần nữa, không ngờ cô đang ngủ, hai ngón tay còn kẹp quyển truyện tranh, tấm chăn chỉ kéo lên trước bụng, một nửa khuôn mặt nghiêng qua ngã vào chiếc gối dựa mềm mại, hơi hơi gục người xuống.

Anh vô cùng thận trọng đến bên cô, bước chân không phát ra một chút âm thanh, nhẹ nhàng đi đến, anh rút truyện ra, không dám đụng đến cánh tay cô, rồi anh lấy tấm chăn mỏng trên sofa đắp lên người cô, chỉ để hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Thời tiết đang vào cuối thu, quang cảnh buổi chiều khoảng ba bốn giờ, đây là phòng bệnh cao cấp, phía trước cửa sổ có hai lớp màn, một lớp vải bố, một lớp vải lụa, lúc này chỉ có một lớp, ánh mặt trời xuyên qua lớp vải lụa mỏng kia chiếu vào trong, ánh nắng mùa thu không còn mạnh mẽ, lại vào buổi chiều, ánh sáng nhạt nhẽo dịu dàng rơi vào trán cô, đi qua những sợi tóc lất phất trên gương mặt để lại những bóng mờ gợn sóng.

Có lẽ cô đã ngủ lâu rồi, hai gò má ửng hồng nhàn nhạt còn đẹp hơn cả son môi. So với gương mặt tái nhợt của mấy ngày trước, môi cô đã hồng hào hơn nhiều. Anh trông thấy từ khoé miệng cô dần dần chảy ra một giọt nước bọt nho nhỏ, óng ánh trong sáng. Anh dùng tay lau đi giúp cô, chỉ trong phút chốc làm vậy, anh cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô lướt qua tay anh.

Cô không tỉnh dậy, cũng không có dấu hiệu bị quấy nhiễu giấc ngủ, vẫn bình thản ngủ ngon như vậy, anh cúi người xuống, hôn lên môi cô, khẽ chạm vào, dùng tất cả sự dịu dàng trong nụ hôn ấy.

Anh chỉ ngồi trên ghế ở trước giường, nhìn cô, chỉ nhìn một mình cô. Hạnh phúc, hoá ra là như vậy.

Bất tri bất giác, anh cũng ngủ thiếp đi...

Trong lúc ấy, y tá đã vào phòng một lần, nhìn thấy tình cảnh trong phòng bệnh, cô ta đứng ngay cửa, ngơ ngác nhìn một hồi, thật sự không đành lòng quấy rầy không gian ấm áp bên trong, muện một chút đến đổi thuốc cũng không sao, rồi cô ta lặng lẽ lui ra ngoài.

Lúc cô tỉnh lại thì trời đã xế chiều, ánh sáng trong phòng là một lớp vàng nhạt mông lung, từng đợt từng đợt nhẹ nhẹ di chuyển như một dòng nước. Điều đầu tiên cô chú ý là tấm chăn mỏng, sau đó thấy anh ở trước giường, một tay chống cằm, cứ như vậy mà ngủ, lông mày anh nhíu lại, có đường vân trên mi tâm, dưới mí mắt lộ ra một lớp thâm đen, cô biết vào buổi tối anh ngủ không được ngon giấc, nhưng cũng biết, nếu không cho anh ở lại trông coi cô, anh lại càng ngủ không được.

Đại Lê ôm tấm chăn trước ngực lẳng lặng nhìn anh. Khoé miệng của anh mang theo nụ cười, vẻ mặt thanh thoát dịu dàng, thoạt nhìn trông rất hạnh phúc. Cô nhận ra được dáng vẻ hạnh phúc, bởi vì giờ phút này, hạnh phúc đang trong lòng cô.

Qua vài ngày, vết thương đã lành lại, Đại Lê yêu cầu chuyển về nhà tỉnh dưỡng, hàng đêm anh ngủ trên sofa cô cũng rất đau lòng. Tiêu Hữu Thành không vui, thừa dịp trong phòng không có ai mà ôm cô, không biết thẹn mà nói: “Anh đã quen ngủ trên sofa, quay về phủ đô đốc sẽ không ngủ được.”

“Phủ đô đốc không phải cũng có sofa sao?” Đại tiểu thư bất vi sở động (không có hành động nào), vẻ mặt vô tội.

Anh nhìn thấy đôi mắt mềm mại của cô có thể làm nước tràn ra, “Sofa trong phủ đô đốc không có em bên cạnh.”

Bốn cánh môi sắp chạm vào nhau, Trần Tiểu Dẫn đẩy cửa đi vào, “Lê....” Hai người nhanh chóng tách ra, gương mặt Trần Tiểu Dẫn không chút thay đổi, giống như chưa thấy gì cả, “Lê Lê anh đến giúp em thu dọn đồ đạc.”

Hai ngày nay, trong phủ đô đốc im lặng khác thường, mọi người biết tâm tình của thiếu soái gần đây không được tốt, làm việc gì cũng đặc biệt cẩn thận. Tiêu Hữu Thành vừa nghe xong điện thoại nhà thì không được vui vẻ cho lắm, buông ống nghe không bao lâu, lại có tiếng “reng reng reng,” vang lên, anh bực bội cầm lấy điện thoại, vừa muốn mở miệng thì nghe thấy giọng nữ quen thuộc, “Trưa nay anh có rảnh không?”

Tâm tình anh lập tức tốt lên, giọng nói cũng dịu dàng: “Có.”

“Mẹ em có nấu món cá ngừ vị hương, ngày đó anh nói thích ăn, buổi trưa qua đây nhé.”

“Anh đến ngay.”

Tấm lòng của Tiêu Hữu Thành như vậy, thái độ của Thường Phi đối với anh sớm đã dịu đi, nhưng bà vẫn kiên trì gọi anh là thiếu soái. Vết thương của Đại Lê khôi phục khá tốt, cô có thể xuống lầu ăn ba bữa cơm, mấy ngày nay Tiêu Hữu Thành cũng thường đến, sáng sớm đã đến thăm hỏi nên không cảm thấy lúng túng, không khí trên bàn cơm hết sức vui vẻ thoải mái.

Cơm nước xong, Thường Phi theo thói quen mà đi nghỉ trưa, Đại Lê và Tiêu Hữu Thành ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, nhất thời hứng khởi mà lấy tập ảnh ra xem, kỳ thực chụp hình vẫn là điều mới mẻ. Sau khi sinh Đại Lê, hàng năm Thường Phi đều kiên trì mời người đến chụp ảnh cho cô, ngay cả mấy năm trước Đại Lê xuất ngoại, trong thư nhà nhất định phải kèm theo hình, vì vậy mà có một quyển tập ảnh thật dày. Tiêu Hữu Thành rất có hứng thú mà cẩn thận lật xem, thì ra bộ dạng lúc nhỏ của cô là vậy, cô từng mặc quần áo giống như một con búp bê, tóc cô cũng từng thắt bím, lúc sáu tuổi đã dám cầm súng... Nhìn những tấm ảnh cũ đó, nghe Đại Lê kể lại chuyện hồi nhỏ, anh vừa thấy vui vẻ vừa tiếc nuối, vui vẻ khi cô bằng lòng chia sẻ chuyện riêng tư với anh, tiếc nuối là trong quá khứ rực rỡ của cô lại không có anh.

Tiêu Hữu Thành nói ra ý nghĩ của mình cho cô biết, Đại Lê thản nhiên cười: “Không có vấn đề gì, sau này còn nhiều thời gian.”

Đây là lần đầu tiên anh nghe cô mở miệng nói đến sau này, gần như là một lời hứa hẹn, anh nhất thời động tình, ôm vai cô, trong lòng không rõ có mùi vị gì, ngọt ngào, cũng có chút lo lắng cho con đường không rõ ràng phía trước.

Xem xong tập ảnh, anh lật lại xem một lần nữa, vừa xem vừa nói: “Hình lúc nhỏ của anh không nhiều như thế này, chỉ có một vài tấm, sau này đi Bắc Bình anh sẽ cho em xem.”

Khi nói lời này anh chú ý đến phản ứng của cô, Đại Lê ở bên cạnh giúp anh lật từng trang ảnh, quả nhiên động tác tay trở nên rất nhanh, lại dường như không có việc gì.

Buổi chiều Tiêu Hữu Thành phải trở về phủ đô đốc, lão Lưu tài xế ra mở cửa xe cho anh, Tiêu Hữu Thành vẫn nắm tay cô đi đến cửa lớn, lão Lưu đứng ngoài xe liền trở vào trong nhà, anh cũng không muốn cô quay về, “Theo anh ngồi trong xe một lát.”

Cửa xe vừa đóng lại, anh lập tức đã kéo cô vào lòng, đồng thời hôn lên môi cô, Đại Lê bị thương nhiều ngày như vậy, trong bệnh viện, ở nhà, hai người không dám làm càn. Tuy rằng anh sốt ruột, nhưng nhớ đến cô còn bị thương, anh không dám dùng sức, nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn cô một cách dịu dàng, Đại Lê nhanh chóng chìm đắm trong hơi thở của anh, chìm đắm trong sự dịu dàng của anh. Sau đó, không biết vì sao anh có phần mất kiểm soát, sức lực dần dần mạnh hơn, anh hôn từ đôi môi cô rồi xuống chiếc cổ mịn màng trơn bóng của cô, tay anh cởi nút áo khoác, cách lớp áo len mà vuốt ve ngực cô, nhưng khiến cho cô cảm thấy có chút đau đớn.

Đại Lê từ ý loạn tình mê mà tỉnh táo lại, mi tâm khẽ nhăn, cô mở miệng: “Anh rốt cuộc làm sao vậy?”

Thân thể anh cứng đờ, dừng động tác lại, anh từ từ ngẩng đầu lên, cài lại từng chiếc nút trên áo cô.

“Nơi này đã gần như ổn định, phía Bắc Bình hối thúc anh trở về.”

Ánh mắt Đại Lê nhìn ra ngoài cửa sổ, ven đường có vài cây ngô đồng, cây cối sớm đã phai tàn, lá cây sắp sửa rụng hết, còn lại vài lá cũng lung lay sắp rơi, gió thổi qua, rốt cục không có phiến lá nào chịu đựng nổi, chúng rời khỏi cành, từ từ bay xuống nằm bên cạnh rễ cây già cỗi. Lá vàng khô héo, mất nước, không còn sinh mệnh, mất đi sự dẻo dai, viên lá thoáng cuộn lên, rốt cuộc sự khác biệt nhỏ nhoi lúc trước, bây giờ lại đột ngột biến đổi vô cùng rõ ràng.

Trầm lặng trong thời gian dài, cuối cùng Tiêu Hữu Thành không kiên trì nữa, anh dùng sức xoay người cô lại, bắt buộc cô nhìn mình, Đại Lê liền nhìn anh, nhìn vào ánh mắt anh, thấy anh hướng về cô bày tỏ sự mong đợi, khẩn cầu sự bằng lòng, nhưng cô không thể trả lời điều gì cả, chỉ có trầm mặc.

Anh nhìn cô, vẫn luôn nhìn cô, cố chấp như vậy, quật cường như thế, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, buộc cô nhượng bộ, nhưng cô cũng ương bướng, cứng đầu như anh.

Lại một lần nữa anh là người bại trận, mở miệng trước: “Đi theo anh.”

“Không.” Câu trả lời của cô gần như nói ra cùng lúc với anh, đó là đáp án đã chuẩn bị từ lâu, đó là câu trả lời sớm đã biết trước, anh và cô đều hiểu rõ nhau.

Đêm đó Đại Lê phát sốt nhẹ, bởi vì vết thương trên vai chưa hoàn toàn lành lại, Thường Phi hết sức lo lắng mặc dù Đại Lê nhiều lần cam đoan nói cô không sao, bác sĩ gia đình vẫn đến vào lúc nửa đêm, cho đến khi rạng sáng, trong phòng không còn người khác, lúc này Đại Lê mới đi ngủ. Không biết ngủ bao lâu, cô mơ mơ màng màng cảm thấy có người thỉnh thoảng ra vào phòng, nhẹ nhàng chạm vào trán cô. Đại Lê chỉ mệt mỏi, chỉ buồn ngủ, không còn sức lực để mở mắt.

Cuối cùng nghe thấy có người gọi cô, “Lê Lê, Lê Lê.”

Cô nhận ra đó là giọng nói của mẹ, phải hao tốn nhiều sức lực cô mới nói ra: “Con muốn ngủ.”

Thường Phi thấy cô đã tỉnh, bà không hề kiên trì mà vỗ nhẹ vào má cô: “Ăn một chút rồi ngủ tiếp, đã trưa rồi.”

Đại Lê nửa muốn ăn nửa chỉ muốn ngủ, nhưng cô lại không muốn mẹ lo lắng, cố gắng ngồi dậy, thực ra cô đã bớt sốt, cũng không thấy chóng mặt, ăn xong một chén cháo, tinh thần quả nhiên tốt hơn rất nhiều, Thường Phi nói lấy thêm một chén nữa, cô cũng không từ chối. Khi vào phòng lần nữa, Thường Phi nói:

“Buổi sáng mẹ Dương mua thức ăn trở về, nói là thấy xe của thiếu soái đậu ở bên ngoài, vừa rồi lão Lưu nói với mẹ, xe thiếu soái vẫn ở đó, tại sao ngày hôm qua cậu ta không lái xe trở về?”

Cô cảm thấy trong đầu xoay vòng vòng, vô thức đưa tay lên trán, Thường Phi vội vàng đến gần, hỏi: “Không thoải mái chỗ nào?” Bà thử nhiệt độ vài lần trên trán cô, dường như không sao.

Đại Lê miễn cưỡng ăn chén thứ hai, khó khăn lắm mới ăn xong, cô nói muốn đi ra ngoài xem, lúc này Thường Phi mới cảm thấy có điều bất thường, bà không hỏi gì cả, chỉ mặc thêm áo cho cô.

Mặc một chiếc áo khoác da cừu màu tím, Đại Lê ra khỏi cửa lớn, quả nhiên trông thấy xe anh, vẫn đậu ở chỗ ban đầu. Cô lặng lẽ đứng ngoài cửa trong chốc lát rồi đến gần, xuyên qua cửa kính, cô chỉ thấy bên trong xe có một lớp khói thuốc lơ lửng, cô gõ cửa xe, kính xe từ từ hạ xuống, khói thuốc dày đặc lập tức bay ra khiến cô bị sặc mà rơi nước mắt, cô cau mày che mũi, mơ hồ trông thấy một đôi mắt đỏ thẫm như máu.

Tiêu Hữu Thành ngửa mặt ngồi ở chỗ kia, anh dựa vào ghế, suy sút, tiêu tụy, vẻ mặt trước kia đã không thấy nữa, trong mắt có muôn ngàn sợi tơ máu kết lại như gai đâm vào mắt, liếc mắt một cái đã cảm thấy đau đớn, cô muốn tránh, nhưng thân thể như bị giữ lại, không thể trốn thoát, chỉ có thể nhìn thấy sự đau đớn.

Anh mở miệng, giọng nói đã khàn khàn, nhưng mỗi chữ đều rất rõ ràng, “Đi theo anh.”

Đại Lê mỉm cười, chính mình cũng thấy kỳ lạ, đến lúc này vẫn có thể cười, cô nói: “Anh không thể vì em ở lại, em cũng không thể vì anh rời khỏi.” Sau đó cô mỉm cười, tiếp tục mỉm cười, thật tốt, trong lòng rơi lệ, trên mặt lại mỉm cười, thật là tốt.

Môi anh mấp máy, dường như muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói, anh kéo tay cô dán sát vào ngực mình, nói: “Nơi này rất đau.”

Cô gật đầu, gật đầu, không ngừng gật đầu.

Biết, em biết, bởi vì, em cũng đau.

10. Chương 10: Đêm Chi Hội

Màn đêm buông xuống, lồng đèn, đèn neon muôn màu muôn vẻ cùng đan xen vào nhau toả sáng lấp lánh, ánh sáng óng ánh rực rỡ chiếu rọi xung quanh, trang hoàng cảnh sắc bên ngoài của thành phố phương đông không bao giờ ngủ nổi tiếng này trở nên hết sức lôi cuốn. Tại đêm chi hội nhộn nhịp xa hoa nhất này, chỉ cần mong muốn thì có thể ở trong này mê say đến bình minh, đương nhiên, điều kiện trước tiên chính là có đủ tiền trong túi.

Sau chín giờ, đêm chi hội mở cửa vào thời gian náo nhiệt trong ngày, có bốn chàng trai trẻ đang khom người tiếp đón, khách khứa nối đuôi nhau tiến vào, những công tử mặc âu phục giày da, những lão gia thì mặc trường sam kiểu xưa, còn có những phu nhân quý phái mặc áo lông sừng xám, tiểu thư trẻ tuổi thì mặc âu phục tân thời, thậm chí còn có rất nhiều người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, khung cảnh rộn ràng nhộn nhịp, vô cùng sôi nổi.

Đêm chi hội có tổng cộng ba tầng lầu, lầu một là phòng khiêu vũ, lầu hai là sòng bạc, lầu ba là ghế lô. Không có ngăn cách phòng trên lầu một, chỉ là một hội trường thật lớn, sàn nhảy nằm ở giữa, chỗ ngồi rải rác bốn phía, trước mặt sàn nhảy là một cái bục không cao, trên sân khấu có một nữ ca sĩ, mặc sườn xám màu rượu đỏ, xẻ lên thật cao để lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, chiếc áo choàng đen mỏng rộng rãi có hoa văn hình hoa hồng, tay cô ta cầm mi à uốn éo vòng eo nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu, đôi môi đỏ thẫm mở ra, hát lên một bài hát xa xưa: “Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải, là một thành phố không bao giờ ngủ. Đèn rực rỡ sáng chói, âm thanh xe cộ, ca múa mừng cảnh thái bình...”

Một mảnh xa hoa trụy lạc, ngợp giữa vàng son, đột nhiên truyền ra một tiếng la hét âm ỉ không hài hoà, chỉ thấy trong một góc của sàn nhảy, một cô gái mặc áo xanh ngã xuống đất, cúi đầu che mặt, nhưng ngón

tay kia thật sự rất mảnh mai, che không được gương mặt có một dấu tay đỏ thẫm, tóc búi lên của cô gái đã lỏng lẻo, bây giờ những sợi tóc đã buông rũ xuống bên tai, thân mình cô gái run rẩy có phần chấn động. Bên cạnh là một người đàn ông trung niên mặc trường bào bằng gấm với hoa văn kim tiền, hắn ta mập mạp thấp người, vẻ mặt bóng loáng, hắn ta chỉ vào cô gái nằm trên mặt đất mắng to: “Kỹ nữ thói tha! Mẹ nó mày thật coi bản thân mình là tiểu thư? Hừ! Một vũ nữ, con mẹ nó còn không phải là kỹ nữ, cho ông đây sờ mày hai cái không được sao? Mẹ nó, bây giờ ông đây có thể bóc lột mày!” Nói xong, hắn ta nắm lấy chiếc áo màu xanh của cô gái kia cởi ra, thật sự đưa tay gỡ bỏ từng nút trên chiếc áo sườn xám, cô gái kia sợ tới mức không nói ra được, chỉ có thể phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ, liều mình lùi về phía sau. Khách khứa xung quanh nhìn qua, nhưng đều thờ ơ, ở chỗ như vậy, chuyện thế này nhìn đã quen.

Người quản lý dẫn theo hai người tay chân chạy tới, lại đối xử tốt với người khách động thủ, ôn hoà khuyên nhủ, người đàn ông trung niên đang nổi nóng, làm sao chịu nghe lời? Mắt thấy một lớp quần áo mỏng của cô gái kia bị xé ra, hắn ta đột nhiên lão đảo té ngã, bản thân không biết chuyện gì đang xảy ra, hắn ta ngơ ngác nhìn xung quanh.

Biến cố vừa rồi trái lại thu hút sự chú ý của rất nhiều người, bên lề không biết khi nào xuất hiện một nam một nữ, người đàn ông mặc một bộ âu phục xám xanh, mái tóc đen dày, khuôn mặt tuấn tú không giả tạo, khoé miệng còn lộ vẻ thản nhiên, nhưng anh ta chỉ có cảm giác xa cách như người quá cao quý khiến người ta không dám đến gần. Cô gái mặc một chiếc váy dài màu tím sẫm, làn váy lấp lánh rực rỡ, cẩn thận nhìn, có thể lờ mờ thấy những viên đá kim cương nhỏ vụn khảm trên chiếc váy, áo choàng màu vàng kim rủ xuống tới đầu gối, mái tóc dài như một đám mây, đôi mắt kia, lông mày kia, một bức tranh thần tiên khó tả.

Trong chốc lát bốn phía đều im lặng, sự xuất hiện của đôi nam nữ này tuyệt đẹp đến không thật. Chỉ thấy người đàn ông lấy ra một chiếc khăn màu xanh từ trong túi áo của bộ âu phục, thông thả lau tay, một tay kia của anh ta thuận tiện cố ý đánh vào mặt người đàn ông trung niên. Người đàn ông chậm chạp kia giờ phút này ý thức được là ai gây chuyện với hắn ta, khuôn mặt hắn ta đen lại, sưng to như một lá gan heo, từ mặt đất hắn ta giận dữ đứng lên, gơ tay định đánh trả, nhưng lại bị hai tên tay chân ngăn cản, hắn ta vừa giãy dụa vừa chửi ầm lên, cảnh tượng vô cùng thú vị.

Ngay thời khắc hỗn loạn này, chỉ nghe có người lạnh lùng mở miệng: “Ồn ào cái gì?” Âm thanh trầm thấp nhưng khiến mọi người kinh sợ.

Đó là một mệnh lệnh trong đêm nay mà suốt cả đời của Bạch Nguyệt Nhi không thể quên, đầu tiên cô ta bị nhục nhã bởi một người khách, ngay lúc cô ta tuyệt vọng, thì một người đàn ông để vương ra tay cứu giúp, chỉ một cái nhìn, cô ta biết mình đã yêu người đàn ông này, anh ta là một người xuất sắc khiến cho người ta không thể không đem lòng yêu, đồng thời, cô ta cũng biết mình có hy vọng xa vời, bên cạnh anh ta là cô gái kia, xinh đẹp vô song, cô ta lúc này mới biết được, thật sự có một người phụ nữ xứng đáng với danh hiệu “Khuyên quốc khuyên thành,” hai người đứng cạnh nhau, thật là một đôi tiên lữ giai ngẫu. Sau đó cô ta nhìn thấy cô.

Một câu hỏi lạnh lùng, chất vấn nhiều hơn là nghi ngờ, Bạch Nguyệt Nhi giống với mọi người, bị âm thanh này cắt ngang tất cả suy nghĩ, không kịp nghĩ mà nhìn qua, vì thế trông thấy cô. Quần dài đen, áo sơ mi trắng, áo khoác đen, trang phục của cô không giống như một người phụ nữ, một chút cũng không giống, ngay cả Bạch Nguyệt Nhi trước đây không biết, phụ nữ cũng có thể ăn mặc như vậy, nhưng cô mặc rất duyên dáng, vẻ đẹp quý phái, không khí, liêu linh, hồn nhiên, biếng nhác, và quyến rũ pha lẫn với nhau, khí chất phức tạp mâu thuẫn như vậy, cô chỉ dùng quần áo trắng đen đơn giản thế này lại thể hiện ra một cách sống động.

Sau này, Bạch Nguyệt Nhi thấy cô mặc sườn xám, váy tây dương, còn thấy cô mặc ki-mô-nô, mới biết được, bất luận cô mặc cái gì cũng khiến người ta say mê, có thể thấy sự khác biệt mà không cần mở mắt. Vừa rồi còn ngưỡng mộ vẻ đẹp thần tiên của cô gái mặc áo tím, nhưng nếu so sánh với cô thì cô gái kia đúng là dong chi tục phấn (phấn son bình thường).

Mỹ nhân chân chính hoá ra là như vậy.

Phản ứng đầu tiên của người quản lý là nhanh chóng đi nghênh đón, cung kính gọi một tiếng, Đại tiểu thư.

Phàm là những người có chút kiến thức về bến Thượng Hải, lập tức biết rõ người đến là ai, con gái độc nhất của Đại lão đại, hiện giờ là chủ sự của bang Hải Thiên, người chủ thật sự của đêm chi hội, Đại gia Đại tiểu

thư, Đại Lê.

Quản lý là người tinh tế, chỉ vài ba câu đã đem chuyện hỗn loạn này giải thích rõ ràng, Đại Lê vừa nghe nói vừa lướt mắt qua nhìn toàn cảnh, mọi người đều cho rằng tầm mắt của cô dừng lại trên người mình, thực ra chưa từng dừng lại.

Người quản lý nói xong rồi lùi sang một bên, Đại Lê thản nhiên nhìn về người đàn ông trung niên phía trước, nhàn nhạt nói: “E rằng tiên sinh đã đến nhầm chỗ, nơi này là phòng khiêu vũ.”

Cô rõ ràng không mang theo ánh mắt và âm thanh cảm tình, người đàn ông lại cảm nhận được da đầu run lên từng đợt, lạnh gai ốc, mơ hồ ngậm miệng không biết nói gì nên kẹp đuôi chạy trốn.

Đại Lê xoay người lại nhìn đôi nam nữ kia, “Chi phí đêm nay của hai vị sẽ ghi vào sổ của tôi, hy vọng không quá nhiều hứng thú của hai người.” Cô khẽ gật đầu chào hỏi, vừa muốn rời đi lại nghe người đàn ông thấp giọng gọi: “Chris.”

Đại Lê ngoảnh đầu lại, cô quả thật cảm thấy anh ta trông rất quen mặt, nhất thời lại nghĩ không ra. Nghi hoặc trong mắt cô hiển nhiên làm tổn thương người đàn ông kia, mặc dù che dấu nhưng vẻ mặt thất vọng rất rõ ràng, anh ta nhẹ nhàng nói ra bốn chữ, “Paris, một ngày.”

Hoá ra là anh ta.

Với sự xuất sắc của anh ta, trí nhớ của cô vốn không thể quên, nhưng mà xa cách ba năm, cô không ngờ lại gặp anh ta ở chỗ này.

Ngày nghỉ đầu tiên ở học viện âm nhạc Vienna, một mình cô đi Paris, bọn họ quen biết trên một chiếc thuyền trên dòng sông Seine, không nhớ rõ là ai bắt chuyện trước, gặp đồng bào ở nước ngoài chắc chắn khiến cho người ta có cảm giác thân thiết, dĩ nhiên bọn họ trò chuyện với nhau, nói về Paris, nhạc kịch, ẩm thực, Shakespeare... Hoặc không nói gì cả, chỉ lẳng lặng thưởng thức cảnh đẹp bên hai bờ sông, khi đó đang là đầu thu, bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời trong veo, cây ngô đồng bên bờ xanh um tươi tốt, cành lá sum suê, thấp thoáng là một toà nhà cao quý cổ xưa, vừa xinh đẹp vừa lãng mạn.

Anh ta mời cô ăn tối, nhà hàng nằm bên bờ sông Seine, bọn họ ngồi gần cửa sổ, có thể dùng cơm trong khi ngắm cảnh đêm của sông Seine. Sau khi xem xong vở ca kịch tại sân khấu kịch Paris, anh ta tiễn cô về khách sạn, ngày hôm sau lại đến tìm nhưng cô đã rời khỏi.

Anh ta chưa từng hối tiếc như vậy, ngoại trừ tên tiếng Anh, đối với cô anh ta hoàn toàn không biết gì cả... Mong một ngày nào đó sẽ gặp lại, anh ta cho rằng rốt cuộc đã đợi được cô.

Cũng không ngờ bỏ lỡ một năm chính là bỏ lỡ cả đời.

“Đó là ngày cuối cùng tôi ở Paris, sáng sớm hôm sau đã trở về Vienna.” Biết được anh ta từng đi tìm mình, Đại Lê giải thích như vậy. Lúc này bọn họ đã ngồi xuống, khi cô nói những lời này, vẻ mặt lạnh nhạt của anh ta rốt cục chịu tin rằng, năm đó người động tình chỉ có anh ta.

“Tôi tên là Dung Đình Hiên.” Anh ta vươn tay về phía cô, ánh sáng đầy màu sắc di chuyển xung quanh sàn nhảy, trùng hợp lướt qua khuôn mặt anh ta, nét mặt tươi cười tuần tú toả ra một sắc thái rực rỡ thoáng qua. Cô mỉm cười, bắt lấy tay anh ta, “Tôi là Đại Lê.” Dưới tay anh ta hơi căng thẳng, “Rất vui khi gặp lại cô.”

Cô gái áo tím ngồi cùng chỗ luôn im lặng quan sát tất cả, Dung Đình Hiên giới thiệu: “Đây là bạn học ở Anh quốc của tôi, Tiết Phi Dao.”

Hai người gật đầu qua lại chào hỏi, Tiết Phi Dao đột nhiên cười lên thích thú, “Thì ra là cô.” Lời này khiến cho Đại Lê thấy khó hiểu, Dung Đình Hiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đang chuẩn bị mở miệng thì bị cắt ngang.

Người đi đến là một cô gái trẻ, mặc một chiếc sườn xám màu nhạt, khiến cho làn da nổi bật kia lại càng trắng thêm, trong tay cô gái cầm một ly rượu, hướng về phía Dung Đình Hiên nhỏ giọng nói: “Cám ơn tiên sinh cứu nguy, Nguyệt Nhi không có gì đền đáp, chỉ xin kính một ly rượu nhạt để bày tỏ sự cảm ơn.” Hoá ra là cô gái vừa rồi bị tên kia sỉ nhục.

Tiết Phi Dao cười nói: “Thế nào lại không có gì đền đáp? Tiểu thư xinh đẹp như vậy, lấy thân báo đáp anh ấy nhất định sẽ vui.”

Gương mặt tái xanh của Bạch Nguyệt Nhi chợt đỏ ửng, đứng ở đó, nói gần cũng không phải gần nhưng cũng không xa, cô ta lúng túng tưởng chừng như muốn khóc. Dung Đình Hiên cầm ly rượu lên nhẹ nhàng chạm vào ly của cô ta nói: “Tiểu thư không cần để ý, vị này là bạn của tôi mới từ nước ngoài trở về, cô ấy có thói quen nói đùa, cũng không có ác ý.” Bạch Nguyệt Nhi vội vàng uống cạn ly rượu, đỏ mặt rời khỏi.

Tiết Phi Dao lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi không thích nhìn những người phụ nữ có kiểu cách cổ xưa như vậy, ông ọo ngượng ngùng, làm bộ làm tịch, giúp cô ta không phải một mình Dung Đình Hiên, tại sao chỉ cảm ơn một mình anh ấy?”

Dung Đình Hiên cười nói: “Trách tôi vừa rồi không nói rõ ràng với vị tiểu thư kia, thực ra là Tiết tiểu thư muốn giúp cô ấy.”

Tiết Phi Dao không nói tiếp, xoay qua nâng ly với Đại Lê, “Tôi rất thưởng thức Đại tiểu thư, dù cho không có Dung Đình Hiên, tôi cũng rất vui khi được kết bạn với cô.”

Đại Lê mỉm cười, nói lời cảm ơn, nâng ly cùng uống với cô ta.

Ba người đều từng học ở Châu Âu, đương nhiên có rất nhiều đề tài chung để tán gẫu, đang nói đến cảnh tuyết trên núi Alps* thì một người tiếp viên đi tới, cúi xuống bên tai Đại Lê nhỏ giọng nói gì đó, Đại Lê nhìn về hai người Dung Tiết xin lỗi cáo từ, Dung Đình Hiên đứng dậy đưa tiễn, ánh mắt vẫn nhìn theo cô, cho đến khi thân ảnh của cô biến mất chỗ cầu thang.

(*) là một trong những dãy núi lớn nhất, dài nhất châu Âu, kéo dài từ Áo, Ý và Slovenia ở phía Đông, chạy qua Ý, Thụy Sĩ, Liechtenstein và Đức tới Pháp ở phía Tây.

“Ngày mai anh sẽ không cùng tôi quay về Nghiễm Châu sao?”

“Tôi sẽ phái hai người trợ thủ đắc lực đi cùng cô.”

Tiết Phi Dao hiểu rõ mỉm cười, hướng về phía anh ta nâng ly, “Chúc mừng anh, nhưng đừng để đánh mất cô ấy lần nữa.”

Khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ, vẻ mặt vui sướng và tự tin, nét tươi cười của Dung Đình Hiên thoát nhìn càng thêm mê người, “Không bao giờ.” Lời nói vô cùng kiên định.

Trong phòng hoá trang của đêm chi hội, Bạch Nguyệt Nhi ngơ ngẩn ngồi xuống, đưa ngón trỏ tay phải đặt lên môi, lúc cô ta cụng ly với Dung Đình Hiên, ngón tay của anh ta đã chạm vào chỗ này.

Hai người vũ nữ tiến vào trong trang điểm thêm, líu ríu nói chuyện với nhau.

“Hôm nay là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Đại tiểu thư, quả nhiên là danh bất hư truyền, so với nhiều đàn ông thì đẹp trai hơn đấy!”

Người còn lại cười nhạo nói, “Cô mới tới đêm chi hội vài ngày à? Tôi đã làm lâu như vậy, cũng chưa nhìn thấy Đại tiểu thư vài lần.”

“Người đàn ông cùng ngồi với cô ấy là Tiêu thiếu soái phải không? Cùng với Đại tiểu thư thật là xứng đôi nhỉ!”

“Cô có thể làm việc ở đêm chi hội, thế nhưng ngay cả tin tức Tiêu thiếu soái trở về Bắc Bình cũng không biết.”

“A? Tiêu thiếu soái đi rồi? Vậy người đàn ông kia là ai? Có thể để cho Đại tiểu thư đích thân tiếp khách.”

“Cô xem như hỏi tất cả mọi người, nhìn cả cái bên Thượng Hải này, bây giờ chỉ sợ không mấy người có thể nhận ra anh ta.”

Bạch Nguyệt Nhi nhìn qua, thì ra hai người đang nói chuyện chính là Kiều Kiều và Lê Ti, bởi vì gần đây Lê Ti quan hệ mật thiết với một ông chủ cửa hàng tây, cho nên nghe được các loại tin tức.

Về mặt Lệ Ti kiêu ngạo, khoe khoang tin tức mới của mình, “Anh ta cũng không phải là nhân vật bình thường, cô biết Dung gia lừng lẫy nổi tiếng không? Trên đời này, e rằng không có việc làm ăn nào bằng Dung gia, mọi người đều nói, tài sản của Dung gia có thể so sánh với quốc khố ngày xưa. Anh ta là thiếu gia con vợ cả, thế hệ duy nhất trong Dung gia, nghe nói từ nhỏ được đưa đi nước ngoài, mới trở về hai ngày nay.”

Kiều Kiều nghe được thì ngậy người, Bạch Nguyệt Nhi cũng ngẩn ngơ theo, Lệ Ti lại nói: “Còn nữa, cô gái áo tím ngồi với bọn họ cũng có bối cảnh lợi hại, là tiểu thư của Tiết gia.”

“Tiết gia? Tiết gia là ai?”

Lệ Ti có phần kinh thường mà nhìn Kiêu Kiều liếc một cái, “Tiết gia cô cũng không biết sao? ‘Bắc Tiêu Nam Tiết’ đấy!”

Kiều Kiều rớt cục hoảng sợ lên tiếng, Lệ Ti trêu ghẹo cô ta nói: “Tiết tiểu thư với cô không có liên quan gì, nhưng thật ra có thể có biện pháp tiếp cận với Dung thiếu gia kia.”

Kiều Kiều xì một hơi, nói: “Chúng ta là loại thân phận này, làm sao có thể hy vọng tiến vào gia đình như vậy.”

“Kết hôn?” Lệ Ti giống như nghe được truyện cười rất hài hước, thất lực thiếu chút nữa không đỡ dậy nổi, “Vào được loại gia đình đó, cô còn trông mong được người ta cưới hỏi đàng hoàng ư? Đừng có nằm mơ! Người ta nếu chịu nuôi cô cũng đã là phúc lớn.”

Kiều Kiều cúi đầu không nói, không khí trong phòng hoá trang đột nhiên nặng nề, qua hồi lâu, Lệ Ti thở thật dài: “Đừng nói là thân phận của cô như tôi, ngay cả Đại tiểu thư, e rằng cũng không vào được cửa của Tiêu gia.”

“Tại sao lại không? Đại tiểu thư tuổi còn trẻ đã quản lý bang Hải Thiên, đáng người lại xinh đẹp như vậy.”

“Tiêu gia là loại người gì? Lời nói đại nghịch bất đạo giống như hoàng thất không khác là mấy, nghe nói, Tiêu phu nhân vẫn theo quy củ triều đình, Đại tiểu thư khác biệt với những tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng, cả ngày xuất đầu lộ diện, làm sao Tiêu gia sẽ để cô ấy vào cửa?”

Kiều Kiều há to miệng, cuối cùng không nói ra lời nào. Chỉ chốc lát sau, hai người trang điểm lại rồi đi ra ngoài.

Bạch Nguyệt Nhi vẫn ngồi ngơ ngác, cô ta cảm thấy lạnh lẽo vô hạn, ngay cả Đại tiểu thư xinh đẹp cao quý còn như thế, huống chi là cô ta? Anh ta là mây trên trời, cô ta tất nhiên là một vũng bùn, cả đời này, chỉ có thể nhìn lên, tuyệt đối sẽ không cùng nhau xuất hiện.

Trần nhà thấp treo vài chiếc lồng đèn nhỏ, phát ra ánh sáng màu da cam trong hành lang mờ tối, Đại Lê nhận ra dây số trên ghế lô có chút vết vữa. Đường chủ của Thanh Long đường Hồ Quang mời cô đến đêm chi hội, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng, hẳn ta để cô ở dưới lầu chờ hồi lâu, nay lại tìm người mời cô đến ghế lô của lầu ba, không biết bên trong muốn làm cái gì.

Cuối cùng tìm được ghế lô 309, cô gõ cửa một hồi, không ai trả lời, cửa chỉ khép hờ, một tay cô nhẹ nhàng đẩy ra, một tay đặt lên súng bên hông.

Mùi khói thuốc đậm đặc phả vào mặt, trộn lẫn với một mùi thơm kỳ lạ, bên trong cũng mờ tối, chỉ có một ngọn đèn tường phát ra ánh sáng, Đại Lê nhìn xung quanh một cách cảnh giác, không đợi cô nhìn rõ ràng, có một vật cứng lạnh lẽo đột nhiên đặt trên trán cô, đồng thời súng trong tay bị đè lại, xem ra, đối phương rất quen thuộc với cô.

“Buông tay.” Âm thanh khàn khàn, giống như giấy nhám cọ sát trên mặt đất, khẩu súng trên trán cô tăng thêm sức lực, Đại Lê chân chừ, tay cầm súng nơi lỏng ra rồi bị người ta đoạt lấy, ném xuống chỗ xa xa, đồng thời lưỡi dao mỏng được cô nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cùng lúc cửa ở phía sau khép lại, đèn cũng sáng lên chói lóa chiếu vào mắt cô. Đột nhiên trời đất quay cuồng, cô bị ôm lấy hung hăng ném trên giường.

Đại Lê sững sốt với phản ứng chậm chạp của mình, cô lại không thể khởi động thân mình, lạnh lùng nhìn người nọ trước giường, hắt ta mặc một áo choàng tấm màu đỏ, cổ áo rộng rãi, có thể thấy rõ con rồng xanh ở trước ngực, dữ tợn đáng sợ, bên miệng còn ngậm một tẩu thuốc, trong tay hắt ta vẫn cầm súng, hòng súng tối om đối diện với cô.

“Hồ đường chủ, anh dám làm ra chuyện như vậy, rốt cuộc là muốn thương lượng cái gì?”

Hồ Quang cười nói: “Quả nhiên là Đại tiểu thư, trông rất ngon mắt! Nằm trên giường của tôi, còn có thể bình tĩnh như vậy.”

Ngay lập tức, trong mắt Đại Lê ngưng tụ băng giá, ánh mắt kia lại đâm vào trong lòng Hồ Quang khiến hắt ta run lên, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, “Đại tiểu thư, hôm nay mời cô đến chỉ có một việc, cô gả cho tôi, nhân tiện lấy bang Hải Thiên làm của hồi môn.”

“Mơ tưởng!”

“Đại tiểu thư, cũng không thể nói chắc chắn như vậy, chờ tôi và cô hôm nay trở thành vợ chồng thật sự, cô không muốn lấy chồng cũng phải lấy.” Vừa nói hắt ta vừa lấy cặp mắt thêm khát kia lướt qua người Đại Lê.

Đại Lê cười lạnh một tiếng, “Hồ đường chủ thật sự là ngây thơ, nếu anh dám đụng đến tôi, tôi sẽ cho anh sống sao?”

Hồ Quang lắc đầu, trong miệng tắc tặc, đưa tay sờ lên hai má của Đại Lê, cô giờ tay chặn lại, nhưng trong nháy mắt rơi vào trạng thái đông cứng! Tay cô lại mềm nhũn không có sức lực!

Hồ Quang thấy bộ dáng kia của cô, biết thuốc đã có tác dụng, hắt ta trầm tĩnh lại, lời nói cũng suông sã hơn, “Em gái, anh trai nhớ em cũng không không phải ngày một ngày hai, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ không bạc đãi em, trong ly rượu vừa rồi em uống đã bỏ thêm thuốc rất tốt, anh trai sẽ cho em vui vẻ đến cực điểm, ha ha ha ha ha!!!”

Trong mắt Đại Lê rốt cục xuất hiện một tia bối rối, mũi được cũng bắt đầu phát huy tác dụng, thân mình cô ngày càng khô nóng, hô hấp ngày càng dồn dập, hai má ửng hồng, dáng vẻ này của cô khiến cho trong người Hồ Quang nóng lên, hắt ta hít thở nặng nề, hận không thể lập tức nhào vào người cô, nhưng hắt ta phải áp chế dục vọng, cao giọng gọi, “Đi ra!”

Trong phòng còn có người! Chỉ thấy từ phòng trong có một người chậm rãi đi ra, gầy còm, đầu đội mũ lưỡi trai, hai tay nhắc lên một cái giá ba chân bằng sắt, ở trên đó là... máy chụp hình!

Đại Lê nheo hai mắt lại, mười ngón tay nắm chặt khăn trải giường, Hồ Quang nói: “Em gái, anh trai biết tính tình em mạnh mẽ, khó khăn lắm mới nghĩ ra chủ ý tốt như vậy, để cảnh hai ta vui sướng chụp lại, nếu sau này em trở mặt, ảnh chụp này không chừng sẽ đưa tới tay của Đại phu nhân, hoặc là Tiêu thiếu soái, hoặc là xuất hiện trong tiêu đề của các tờ báo lớn, đưa khắp đại giang nam bắc, em cảm thấy như thế nào?”

Ánh mắt Đại Lê đã bình tĩnh nhìn về phía hắt ta, đó là một loại bình tĩnh khiến cho người ta sợ hãi, bởi vậy trong lòng Hồ Quang có một chút sợ hãi, hắt ta thăm mắng chính mình vô dụng, lại đi sợ ánh mắt đe dọa của một con nha đầu. Hắt ta ném súng đi, đưa tay cởi cúc áo của cô, “Em gái không cần sợ, chỉ cần em ngoan ngoãn theo anh trai, đưa ra bang Hải Thiên, ảnh chụp này, anh để ở trong nhà tự mình xem.”

Hắt ta phân tâm cởi cúc áo, chỉ một lúc không chú ý, một ánh sáng sắc bén loé lên trước mắt, hắt ta nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ cảm thấy ở cổ đau đớn nóng rát, đưa tay lau, tất cả đều là máu!

Đáng tiếc, Đại Lê vốn không còn sức lực, cô dùng hết sức cũng không lấy được tính mạng của hắt ta, hành động này trái lại chọc giận Hồ Quang, hắt ta nắm chặt tóc cô, “Bốp bốp” là hai cái tát, “Con mẹ nó, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Giả bộ ra vẻ phụ nữ trinh tiết cho ông xem! Hừ! Mẹ nó mày theo Trần Tiểu Dẫn lại còn có tên họ Tiêu, con mẹ nó ông đây chưa từng ghét bỏ mày!”

Khoé miệng của cô đã nứt ra, máu đỏ tươi chảy xuống chiếc cằm trắng nõn, tạo thành một vệt đẹp thê lương, Hồ Quang đã vô cùng kích thích, hắt ta nhanh chóng cởi hết quần áo của mình, rồi trực tiếp cởi lưng quần của cô, mới vừa tháo ra một nửa, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng vang, Hồ Quang không hiểu chuyện gì xảy ra cũng đã ngã xuống.

Đại Lê vốn đã nhắm mắt, lúc này hơi mở ra, cô chỉ thấy gã đàn ông nhỏ gầy đội mũ lưỡi trai đứng cách đó không xa, hai tay vẫn cầm súng, toàn thân run run dữ dội, người nọ đột nhiên hét lên một tiếng, nhanh chóng quăng súng xuống.

Người nọ run rẩy đến trước giường, mở miệng: “Đại Đại Đại Đại Đại tiểu thư, cô cô cô cô có sao không?”

Đại Lê chỉ cảm thấy toàn thân giống như đang bốc cháy, cô ngoan cường kiên trì, không ỉn phát ra một tiếng rên rỉ, “Anh là ai?”

“Tôi là A P đây, Đại tiểu thư cô không nhớ tôi sao? Tôi là người cô đã thu nhận, cho A P làm trâu làm ngựa, Đại tiểu thư tôi....”

“Anh đến tổng đường, mời Trần đường chủ lại đây, mau!”

A P sửng sốt một chút, vội vàng gạt đầu, nhanh như chớp chạy ra ngoài. Lúc đầu, bởi vì Hồ Quang muốn làm chuyện này bí mật, thân tín cũng không dám dùng, hẳn ta cố ý chọn người mới, vừa lúc nghĩ tới thằng nhãi con mới đến dễ kiểm soát, cho nên cố tình đưa A P đến Thanh Long đường ngay sau đó. Lúc này Hồ Quang ngã trên mặt đất, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt.

Trần Tiểu Dẫn nhanh chóng đến nơi, Đại Lê cuộn người lại, thân thể run rẩy gần như muốn co rút, Trần Tiểu Dẫn đưa một viên thuốc vào miệng cô, cởi áo khoác choàng lên người cô, anh ta nhẹ nhàng ôm lấy Đại Lê, xoay người về phía thi thể của Hồ Quang liên tục bắn hơn mười phát súng cho đến khi trở thành một vũng máu thịt lẫn lộn, A P đi theo sau thấy vậy nôn ra tại chỗ.

Khi Trần Tiểu Dẫn khởi động xe, Đại Lê cơ bản đã tỉnh táo, “Chuyện này xử lý như thế nào?”

“Người của Hắc Ưng đường đã phái đi, lấy danh nghĩa phản bội mà ra lệnh giết chết.”

Đại Lê khẽ nhú mày, “Đừng để liên lụy quá nhiều người, tất cả gia quyến đều buông tha.”

Trần Tiểu Dẫn trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng mở miệng: “Đã biết.”

“Việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

“Em biết.”

Đại Lê dường như rất mệt mỏi, cô nhắm mắt rút người vào trong chỗ ngồi, nhỏ giọng nói: “Đi tổng đường trước, em muốn thay quần áo, không thể để ẹ em nhìn thấy.”

Một hồi lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp nhỏ nhẹ đều đều của cô, nhưng Trần Tiểu Dẫn biết cô không ngủ, cõi lòng anh ta tan nát trần trụi đau đớn, “Lê Lê, thấy khó chịu thì khóc ra đi được không?. Coi như anh cầu xin em.”

Đại Lê nhẹ nhàng cười, bởi vì khoé miệng bị thương, cô hít một hơi thật sâu, “Em chỉ hơi mệt một chút.... Anh không phải đã báo thù thay em rồi sao....”

Trần Tiểu Dẫn cười khổ, trong lòng đau càng thêm đau, cô em gái nhỏ kia lúc trước thích đi theo phía sau anh ta, anh ta toàn tâm toàn ý che chở cho cô em gái, bây giờ, ngay cả khóc ở trước mặt anh ta cũng không nguyện ý.

Lê Lê, từ lúc nào em đã lén lút trưởng thành, độc lập như vậy, kiên cường như vậy, đã không cần sự bảo vệ của anh, ngay cả người có thể cho em dựa vào để khóc, cũng không còn là anh rồi, từ lâu đã không phải...

11. Chương 11: Lễ Vật

Tết âm lịch sắp đến, bất luận là phía bắc phía nam, người giàu người nghèo, mọi nhà đều bận rộn đón tết, tuy rằng năm tháng không ổn định, chiến loạn không ngừng, nhưng mọi người vẫn hy vọng có thể vui vẻ đón mừng năm mới, coi như là tìm kiếm một dấu hiệu tốt cho năm mới.

Phủ đại soái ở Bắc Bình, từ mười tám tháng chạp sẽ không còn yên tĩnh như trước, thống lĩnh ở các nơi đóng quân đều sẽ trở về kinh đô, đương nhiên phải đến phủ đại soái thăm viếng trước.

Phủ đại soái là một dinh viện thật lớn kiểu xưa, nghe nói trước đây là phủ đệ của một vị vương gia, mùa đông ở phía bắc vốn đã lạnh lẽo, vào ban đêm, gió thổi vào khuôn mặt như là dao cắt, trong phòng khách của phủ đại soái lại vô cùng náo nhiệt, không thấy một dấu hiệu của sự lạnh giá. Hoá ra, Tiêu Hữu Thành đang ở nơi này mở tiệc chiêu đãi các vị thống lĩnh các nơi.

Những vị này đều không mang theo người nhà, một bàn toàn là đàn ông, chủ đề nói chuyện không phải quân lính thì cũng là đánh trận, qua ba ly rượu, đề tài nói chuyện tự nhiên kéo phụ nữ vào, lúc thì có người cười thêm vợ bé, người khác thì có tình nhân bên ngoài, hoặc là thấy cô bé nhà nào vừa ý thì nghĩ biện pháp để lấy tới tay. Có một vị Nghiêm thống lĩnh dường như uống rượu hơi nhiều, lại dám lấy chuyện riêng của Tiêu Hữu Thành ra nói, “Tôi nói này, vợ bé hay tình nhân của ai, tất cả đều thua kém bạn gái của Tiêu thiếu soái, tôi đã nghe một tên tay sai nói qua, mẹ nó rất nhiều điều tốt, so với xinh đẹp còn hơn vài phần, chắc chắn chắc, thiếu soái thật có điểm phúc quá!”

Người bên cạnh sớm đã phát hiện vẻ mặt khó chịu của Tiêu Hữu Thành, âm thầm ra hiệu với vị Nghiêm thống lĩnh kia, nhưng người này thật sự uống quá nhiều làm sao có thể để ý tới, vẫn không biết chừng mực nói: “Lúc trước, bạn gái của thiếu soái ở Thượng Hải cũng rất lợi hại, là quản lý bang phái gì đó! Đàn bà mà lẫn lộn trong bang phái, mẹ nó với kiến thức của ông đây còn chưa thấy bao giờ, thiếu soái, người đàn bà kia phải có sở thích đặc biệt hay không?”

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!” Không ai thấy rõ khi nào Tiêu Hữu Thành rút súng ra, chỉ thấy anh bắn loạn xạ dưới chân của vị Nghiêm thống lĩnh kia, khiến ông ta sợ đến mức phải liên tục giơ chân lên, thiếu chút nữa là không kiểm soát được tình hình, tất cả mọi người đều ngớ ra đứng tại chỗ, không dám phát ra một tiếng động nào cả, đạn trong súng của Tiêu Hữu Thành đều đã bắn hết, ngay cả khi súng trống không vẫn tiếp tục bắn ra, lúc này anh mới từ từ thu súng lại, chậm rãi nói: “Thật ngại, thời tiết hanh khô, súng nổ nhất thời. Hữu Thành thấy không được thoải mái, xin cáo lui, mời các vị tiếp tục.” Nói xong anh thực sự xoay người rời khỏi, để lại mọi người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau.

Trở về phòng ngủ đã là mười một giờ, đoán rằng có lẽ cô đã ngủ, anh do dự một hồi lâu, vẫn là cầm lấy điện thoại, chỉ vang lên hai tiếng liên bất máy, “A lô?” Giọng nói của cô có phần miễn cưỡng, có lẽ đang ngủ.

“Là anh.”

“Hôm nay không phải đã gọi điện rồi à, tại sao lại gọi nữa?” Nghe được cô có phần kinh ngạc vui mừng.

“Nhớ em.”

Đại Lê không nói lời nào, dường như khẽ cười, anh cũng vô thức mà cười theo, buồn bực trong lòng đã biến mất.

“Hôm nay đã làm gì?”

“Đã nói với anh rồi.”

“Lặp lại lần nữa.”

Thế là cô lại nói lần nữa, từ sáng đến tối đã ăn gì... Rốt cục anh phát hiện giọng nói của cô không bình thường, “Tại sao giọng mũi lại nặng như vậy?”

“Bởi vì còn chưa tỉnh ngủ mà.”

“Không đúng! Em bị cảm!”

“A! Tiêu đạo sĩ đoán mò!”

“Còn cười! Có phải mặc ít quần áo hay không? Bác gái làm sao lại nuông chiều em như vậy! Đã tiêm thuốc chưa? Không cần hỏi khẳng định là em chưa làm! Dù sao vẫn phải uống thuốc? Nên uống thuốc gì đây? Phải uống nhiều nước sôi biết không? Còn phải nghỉ ngơi nhiều, ngày mai không được ra ngoài, chuyện trong bang dặn dò người khác đi làm, buổi tối khi ngủ phải đắp nhiều chăn, đừng lo đổ mồ hôi #%&(*&% #@ % #&*(%* @# %..”

“...”

“Lê? Lê?”

“Ừm.”

“Em có nghe không?”

“Vâng.”

“Chê anh lải nhải sao?”

“Ừm.”

“... Lê... Thực ra anh chỉ trách bản thân... Em bị bệnh, anh cũng không ở bên cạnh em...”

“...”

“...”

“Hữu Thành, bây giờ anh có thể thấy bầu trời bên ngoài không?”

“Có thể, sao vậy?”

“Từ cửa sổ nhà, em nhìn thấy ánh trăng rất sáng đấy, anh có thấy không?”

“Thấy được, rất sáng.” Thực ra Bắc Bình đã mấy ngày liên trời u ám, bầu trời tối đen nặng nề, không thể thấy gì cả.

Qua tết âm lịch vài ngày, do vẫn còn trong tháng giêng nên tiệc tùng còn rất nhiều, Dung Đình Hiền gọi điện thoại đến nói muốn hẹn cô ngày tám cùng nhau ăn tối, Đại Lê thấy hôm đó không có việc gì nên nhận lời.

Từ ngày gặp lại nhau ở đêm chi hội, Dung Đình Hiền liên tục hẹn gặp cô, Đại Lê có lẽ phát hiện ý tứ của anh ta, nên khéo léo tỏ vẻ với anh ta là mình đã có bạn trai, Dung Đình Hiền buồn rầu mấy ngày, rồi lại gọi điện thoại tới: “Đại tiểu thư, lúc trước quả thật tôi muốn theo đuổi cô, nếu chúng ta không có duyên phận này, vậy thì, có thể làm bạn bè bình thường không?”

Đại Lê không ngại ngần, thấy anh ta thành thật nên đồng ý, Dung Đình Hiền chỉ thỉnh thoảng hẹn cô ra uống cà phê, quả thực nếu không đề cập đến chuyện tình cảm, Đại Lê thật muốn làm bạn với anh ta.

Hôm nay là ngày tám, ra ngoài nhìn thấy nhiều cô bé cầm giỏ bán hoa hồng, lúc này Đại Lê mới nhớ tới hôm nay là ngày mười bốn tháng hai dương lịch, lễ tình nhân của phương Tây, tuy rằng cô du học ở nước ngoài, nhưng lễ tình nhân đối với người độc thân như cô không quan hệ, cho nên lúc trước không để ý. Cũng không biết Dung Đình Hiền có cố ý chọn ngày hôm nay không, nhưng cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, cô không thể mất lịch sự, nếu đã đồng ý với người ta, dù sao đi nữa vẫn phải đến nơi hẹn.

Khoảng bảy giờ tối, địa điểm là một nhà hàng trong tô giới Pháp, lúc trước cô và Tiêu Hữu Thành đã đến đây, biết nhà hàng kia mời đầu bếp từ Pháp, nấu món ăn Pháp chính hiệu.

Xuống xe, Đại Lê cảm thấy không bình thường, trước nhà hàng một chiếc xe cũng không có, người Pháp thích nhất là sự lãng mạn, tại sao lễ tình nhân lại không có ai đến nhà hàng ăn cơm? Vào trong, quả nhiên là vắng vẻ, người bồi bàn dẫn cô lên lầu hai, phòng lớn như thế, chỉ có Dung Đình Hiền đang ngồi vào bàn bên cửa sổ chờ đợi, thấy cô anh ta lập tức đứng dậy đón chào cho đến khi cô được đưa vào chỗ ngồi.

“Chuyện này là như thế nào?”

Dung Đình Hiền mỉm cười, “Hôm nay tôi bao chỗ này.”

Đại Lê có chút phản cảm, giọng nói không được vui, “Phương Tây không phải nói công bằng tự do sao? Vậy mà cũng vì tiền làm loại chuyện này?”

Dung Đình Hiền cười nhẹ, “Tôi là chủ của nhà hàng này.”

Đại Lê càng khinh thường, mấy ngày nay cô có ấn tượng tốt với anh ta nhưng bây giờ đã gần như biến mất.

Trên mặt Dung Đình Hiên vẫn lộ vẻ mỉm cười, chỉ là nụ cười kia ngày càng cô đơn, “Tôi biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, cô cho rằng tôi khoe của. Thực ra không phải, nếu tôi thật muốn phô bày sự giàu sang thì đã không dùng cách ngây thơ như vậy, hơn nữa, chuyện này cũng không có gì lớn.”

Đại Lê cúi đầu xoay ly nước trong tay, không nói tiếp.

Bồi bàn đưa cơm lên, tốc độ nhanh như vậy, nhất định là đã sớm chuẩn bị, hai người im lặng ăn cơm, không có ai lên tiếng, cuối cùng, Đại Lê cầm tách cà phê nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ tới gì đó, cô quay đầu nhìn Dung Đình Hiên, anh ta mỉm cười: “Cô rốt cục đã nhớ năm đó chúng ta ở Paris, chính là ngồi trong một nhà hàng ăn tối như vậy, cùng vị trí, cùng thức ăn, ngay cả năm của rượu vang cũng giống thế.”

Đại Lê hơi chau mày, Dung Đình Hiên lập tức nói: “Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ đơn giản muốn ôn lại chuyện xưa, kỷ niệm của hai chúng ta.”

Sao trên trời giống như đều lọt vào trong mắt anh ta, phát ra ánh sáng lấp lánh, Đại Lê buông tách cà phê xuống, “Tôi phải đi.”

Dung Đình Hiên tiễn cô đến cửa nhà hàng, muốn lái xe đưa cô về nhưng bị cô từ chối, vừa ngồi vào trong xe mình thì có một bó hoa tulip hồng phấn đưa đến trước mặt, cô nhú mày nhìn anh ta, Dung Đình Hiên cười nói: “Chỉ là quà tặng, không cần nghĩ nhiều, cũng không phải là hoa hồng.”

Dung Đình Hiên đã nói như vậy, cô cũng không từ chối nữa, nói lời cảm ơn rồi nhận lấy bó hoa. Về đến nhà, cô tìm một bình hoa thủy tinh cắm vào, lúc này mới nhớ tới, mùa này, hình như chưa bao giờ thấy hoa tulip hồng phấn ở chợ hoa.

Tắm rửa xong ngồi ở bên giường, Đại Lê muốn gọi điện cho Tiêu Hữu Thành, ngay lúc này thì chuông điện thoại vang lên, quả nhiên là anh, nhưng chỉ có một câu, “Anh có một món quà tặng cho em, mười phút sau ra cổng nhà em lấy.”

Không đợi cô nói câu nào thì cúp máy, cô sững sờ nhìn ống nghe một hồi lâu, mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn thay quần áo ra ngoài. Mới vừa đứng ở cổng không lâu, thấy ánh sáng của hai bóng đèn xe chiếu tới đây, cô đoán rằng hẳn là có người giúp anh đưa quà đến, chuẩn bị chào hỏi thì cửa xe đột nhiên mở ra, một cánh tay kéo cô vào trong xe, lúc cô định lấy súng ra thì động tác chợt dừng lại.

Hương vị này, sự ấm áp này, vòng tay này... Đây là Hữu Thành của cô.

Trong tô giới cũng không có không khí sôi nổi của năm mới, khu này vẫn im lặng, ngọn đèn đường gần xe nhất đúng lúc bị hỏng, đèn xe tắt đi, chỉ còn lại một mảng đen tối, không nhìn thấy cái gì cả.

Cô ngồi trên đầu gối anh, ngả vào lòng anh, nhắm mắt lại. Nhịp tim của anh ngay bên tai, bắt đầu có chút dồn dập, dần dần trở lại bình thường, cô nghe nhịp tim của anh, cảm nhận được một sự an tâm trước giờ chưa từng có, những ngày anh không ở đây, cô một mình đối mặt với nhiều chuyện, gặp rất nhiều khó khăn, một mình cô lặng lẽ chịu đựng, không thể nói ra chuyện rui ro đau khổ, bây giờ rốt cục cô có thể bỏ xuống sự đề phòng, đem bản thân giao cho anh, ở trong lòng anh nghỉ ngơi, tuy rằng cô không hề đem chuyện khó khăn của mình kể cho anh nghe, nhưng anh có thể cho cô một chỗ dựa, cho cô sự ấm áp, cho cô thêm sức mạnh.

Đại Lê thỏa mãn hít một hơi thật sâu, khắp nơi đều là hơi thở của anh, một loại hơi thở duy nhất chỉ thuộc về anh mà cô ngày ngày mong nhớ, hơi thở anh như một chiếc lưới vô hình, nhẹ nhàng dịu dàng, bao bọc cả con người cô vào trong chiếc lưới đó, khiến cho cô chìm đắm như trong thế giới của mình, chỉ có một mình anh.

Anh ôm cô vào trong lòng, thân thể mềm mại mảnh khảnh như vậy, rốt cục lại một lần nữa chặt chẽ hoà hợp vào anh, xa nhau đằng đằng sáu mươi mốt ngày, đêm ngày đều nhớ nhung, cuối cùng anh đã được ôm cô vào lòng. Không phải là âm thanh xa xôi qua điện thoại, không phải là vẻ mặt lạnh như băng trên tấm ảnh, cũng không phải trong giấc mơ, tình cảm dịu dàng hư ảo.

Tóc của cô hơi ẩm ướt chạm vào hai má của anh, mái tóc mơ hồ toả ra hương thơm tươi mát, nhẹ nhàng từng đợt, như có như không, vương vấn trong hơi thở của anh, giống như giấc mơ thật sự. Qua hồi lâu, anh

không cảm thấy đó là mái tóc cô, hơi thở cô bao bọc trái tim và thân thể của anh, tràn ngập tất cả, giống như trong thế giới anh, chỉ có một mình cô.

Thỉnh thoảng mơ hồ truyền đến tiếng pháo nổ, xa như thế, thoáng như cảnh trong mơ, chỉ có thế giới nhỏ bé của anh và cô mới là chân thật.

Không biết đã qua bao lâu, cô ngủ thiếp đi trong lòng anh, Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng lấy áo khoác bao bọc người cô, cho cô sự ấm áp khiến cô thoải mái, Đại Lê phát ra một tiếng ưm thoải mái rất nhỏ, vô thức cọ cọ trước ngực anh rồi im lặng mà quay về giấc ngủ, nhưng anh không nỡ nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ muốn cảm nhận cô thật sự đang trong lòng anh.

Màn đêm tối đen chuyển thành nhàn nhạt, dần dần chuyển thành lờ mờ xám xịt, một đêm không động dậy, thân thể anh đã tê dại, gần như không còn cảm giác, cô nhẹ nhàng ngáp một cái, lúc này anh mới phát hiện cô thức dậy.

“Trời sáng rồi sao?” Đại Lê xoa xoa đôi mắt, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, ngây thơ nhìn anh.

“Em ngủ thiếp đi.” Tiêu Hữu Thành cúi đầu, hôn lên trán cô, nhẹ nhàng hoạt động hai tay của mình.

Đại Lê cố gắng chớp mắt, rốt cuộc đã tỉnh táo, cô dường như có chút ngượng ngùng, nhếch môi rử mắt xuống, không biết đang nhìn gì.

“Lê.”

“Ừm, a

~~” cô vừa nhấc đầu lên lập tức bị anh ngậm lấy đôi môi, anh trần trọc liếm mút cánh môi mềm mại ấm áp của cô, sau một lúc, cô vô thức hé miệng ra, lưỡi anh thừa cơ trượt vào trong, cùng triền miên nhảy múa với lưỡi cô. Ngay từ đầu, hai người hôn nhau rất dịu dàng, theo cảm xúc mà nóng lên, nụ hôn cũng trở nên ngày càng kịch liệt, hai tay cô vòng qua cổ anh, tay anh lại trượt vào trong áo ngủ của cô, vì Đại Lê nhanh chóng ra ngoài, phía dưới áo len kỳ thật còn mặc áo ngủ, chất vải mềm mại, anh dễ dàng từ vạt áo ngủ rộng thùng thình kia dò xét đi vào, thân thể cô nóng bỏng, còn tay anh thì lạnh lẽo, lòng bàn tay anh sờ qua mỗi một tác da thịt, đều có thể cảm giác cô đang run rẩy.

Đại Lê không mặc áo lót, anh đưa tay lên phía trên tìm tòi, trực tiếp nắm lấy bộ ngực đầy đà của cô, Đại Lê bỗng nhiên run lên, rời khỏi môi anh, cách lớp quần áo bắt lấy bàn tay to không an phận của anh, trên mặt cô nóng ran không dám nhìn anh, chỉ tựa đầu vào trong ngực anh. Tiêu Hữu Thành vẫn kiên nhẫn, do cái nắm tay của cô, cuối cùng anh nhượng bộ, chậm rãi buông ra, sau đó anh từ từ xoa người cô, lúc trước cách lớp quần áo, cảm giác đúng là khác biệt như vậy, cô mềm mại trơn mềm khiến anh phải run sợ, anh không dám dùng sức như là đối xử với bảo bối trân quý nhất mà dịu dàng vuốt ve. Bởi vì cảm sung nhiều năm, ngón tay anh có vết chai mỏng manh, chạm vào da thịt của cô mang đến từng đợt tê dại không thể tả, cô nhanh chóng cắn môi dưới, mười ngón tay khoá chặt bên hông anh, thân thể dè dặt không được mà run nhẹ nhẹ.

Trong không khí lũng lờ, hơi thở thơm mát dày đặc pha trộn với hô hấp cực nóng gần như muốn cắn nuốt lý trí của anh. Khi Tiêu Hữu Thành ý thức được bản thân không thể kiềm chế dục vọng, anh liền mạnh mẽ cắn răng, khó khăn lấy tay ra khỏi quần áo của cô. Thân thể căng thẳng của Đại Lê rốt cuộc được thả lỏng, mềm nhũn tê liệt ngã trong lòng anh, thở dốc kịch liệt.

Trời xám xịt dần sáng lên ngoài cửa sổ, hai người lưu luyến chấm dứt nụ hôn thắm thiết cuối cùng, Đại Lê xuống xe về nhà, người gác cổng đương nhiên biết tiểu thư ra ngoài đêm qua, sáng sớm mới trở về, cũng không nhiều chuyện, Thường Phi chưa thức dậy, Đại Lê lặng lẽ trở về phòng, đúng là không bị phát hiện.

Nhiều ngày tiếp theo, hai người đều ở cùng nhau, ngày mười lăm tháng giêng, Đại Lê và Thường Phi đến bệnh viện thăm Đại Mặc Tường trước, bởi vì buổi tối có hẹn với Tiêu Hữu Thành, gần tối cô mới quay về Đại phủ thay quần áo, vừa cởi áo khoác ra, Tiểu Thanh gõ cửa, “Đại tiểu thư, thiếu soái đã đến.”

“Để anh ấy chờ một lát.” Động tác của Đại Lê nhanh chóng.

Nhưng mà vài phút sau, Tiểu Thanh lại gõ cửa, “Đại tiểu thư, Dung tiên sinh đến.”

“Đã biết.” Đại Lê chau mày, tốc độ càng nhanh hơn.

Trong phòng khách, hai người đàn ông cao quý tuấn nhã giống nhau ngồi đối diện, trên mặt đều hiện ra một nụ cười khiến người ta khó mà nắm bắt.

“Sau khi Dung thiếu về nước, hình như đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

“Lúc tôi trở về Thượng Hải, thiếu soái đã quay về Bắc Bình, vốn định chờ qua mấy ngày mới đến quý phủ thăm hỏi, cũng không lường trước có thể gặp nhau ở đây.”

Bên cạnh sofa là một cái bàn thấp, trên đó đặt lên một bình hoa thủy tinh, trong bình cắm đầy hoa tulip hồng phấn, Tiêu Hữu Thành tiện tay rút ra một cành hoa, vừa ngắm nghía, vừa nhàn nhã mở miệng: “Nghe nói, Dung thiếu vì vận chuyển một bó hoa tulip, mà không tiếc sử dụng xe riêng, vừa lịch thiệp lại hào phóng, nhưng hoa này hoá ra là tặng cho người phụ nữ của tôi.” Anh trượt tay, cành hoa tulip mềm mại rơi xuống sàn nhà lạnh như băng.

Dung Đình Hiên khẽ cười: “Thiếu soái, lời này tôi nghe không hiểu, nam chưa kết hôn nữ chưa gả chồng, cái gì gọi là người phụ nữ của anh?”

Tiêu Hữu Thành không cười nữa, liếc Dung Đình Hiên một cái, “Tôi rất nghiêm túc.”

Dung Đình Hiên cũng không cười, nghiêm mặt nói: “Tôi cũng nghiêm túc.”

Không khí trong phòng khách đột nhiên căng thẳng, chỉ cần quẹt diêm là có thể bốc cháy, nhưng vào lúc này, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, hai người đồng thời quay đầu nhìn, cùng lúc sững sờ tại chỗ.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu đỏ mỏng, màu đỏ tươi đẹp, thường ngày cô không mặc màu sắc như vậy, nước da trắng nõn được tôn lên qua màu áo đó.

Đại Lê không tiếp đón Tiêu Hữu Thành, chỉ hỏi thăm Dung Đình Hiên, ba người tán gẫu vài câu không liên quan đến chuyện cảm tình, Dung Đình Hiên đứng dậy cáo từ, Tiêu Hữu Thành giống như chủ nhân cùng Đại Lê tiễn anh ta tới cửa.

Khách đã rời khỏi, chủ nhân cũng ra ngoài hẹn hò, hai người rất ăn ý không nhắc đến Dung Đình Hiên, tay trong tay đi dạo.

(ý nghĩa của hoa tulip hồng phấn: tình yêu vĩnh viễn)

Cô dẫn anh đi ăn chợ đêm, nói là chợ đêm, thật ra cũng chỉ là một con hẻm chật hẹp, hai bên đông nghịt cửa của các quán ăn nhỏ, có một cửa hàng bán các loại thức ăn nhẹ, cũng có một tấm vải bố trải ra bên ven đường bán một chút hoa quả khô.

Đá dưới đường từ lâu đã bị sứt mẻ, gồ ghề; mặt đường ướt sũng, thỉnh thoảng còn có người dội nước ra ngoài; khói dầu từ bên trong các tiệm bay ra, làm cho ngõ hẻm phủ lên một lớp sương trắng mỏng manh, đèn dầu trong tiệm phát sáng, cũng có cửa hàng treo lồng đèn, ánh sáng mờ nhạt, chiếu xuống mặt đường những hình bóng nhợt nhạt.

Có rất nhiều đứa nhỏ chạy trong hẻm, rượt nhau vui đùa âm ỉ, mặc quần áo thật dày, lại nghịch ngợm, cầm pháo nhỏ phóng khắp nơi, vừa vặn có một cái nổ dưới chân Đại Lê, phản ứng đầu tiên của cô chính là nhảy vào lòng Tiêu Hữu Thành, sau đó mới ý thức được mình đã làm một chuyện mất mặt, cô đường đường là tổng đường chủ của bang Hải Thiên, làm sao lại để một tiếng pháo hù dọa? Vì thế cô tránh ra khỏi người anh, muốn giả bộ giống như không có việc gì xảy ra, Tiêu Hữu Thành hé miệng cười, cười đến mức dịu dàng như một ánh mặt trời sáng lạn, vài cô gái trẻ đứng đối diện, ngây người nhìn anh đỏ mặt, cuối cùng Đại Lê đưa ra một ánh mắt cảnh cáo mới làm cho nụ cười rạng rỡ của thiếu soái vụt tắt.

Hai người vào một quán ăn tên là “Lại ký thang viên” (lại nhớ bánh trôi), phía trước quán ăn tuy nhỏ, nhưng rất sạch sẽ ngăn nắp, ông chủ và người hầu bàn đều là người Tứ Xuyên, Đại Lê hình như quen biết với bọn họ, dùng tiếng Tứ Xuyên chào hỏi, họ nói gì đó mà Tiêu Hữu Thành nghe không hiểu, anh chỉ cảm thấy giọng nói của cô rất êm tai.

Sau khi hai người ngồi xuống, ông chủ chỉ vào một cái đỉnh bằng đồng ở giữa quán, hỏi Tiêu Hữu Thành: “Tiên sinh ngài cảm thấy cái đỉnh kia như thế nào?” Chỉ là một cái đỉnh bằng đồng bình thường, không thấy có gì đặc biệt, Tiêu Hữu Thành không hiểu nhìn Đại Lê, phát hiện cô đang cười trộm, anh khó khăn

đổi phó với ông chủ xong mới từ lời Đại Lê biết được, ông chủ này vốn cho rằng cái đỉnh kia là đồ cổ thời Lạc Bình, luôn hỏi mọi người câu này, hy vọng có thể tìm được người trong nghề biết hàng.

“Tại sao không nói trước cho anh biết?”

Đại Lê cười như một tiểu hồ ly, vỗ vỗ bờ vai của anh, “Bộ dạng vừa rồi của anh rất đáng yêu.”

Không đợi anh nổi giận, bánh trôi đã được bưng lên trong chén sứ hình vuông, một chén có bốn viên tròn vo màu trắng, bộ dáng thềm nhỏ dãi của Đại Lê, nhắm mắt hít sâu mùi hương, lập tức chuẩn bị ăn, Tiêu Hữu Thành chưa chuẩn bị thiếu chút nữa đã bị độ nóng làm phồng miệng, vì thế anh vô cùng lo lắng cho Đại Lê, không ngừng dặn dò, “Cẩn thận nóng.” “Cẩn thận.” “Ăn từ từ.”

Đại Lê ăn xong rồi nhìn trước mặt mình, trong chén Tiêu Hữu Thành còn lại hai cái, đôi mắt cô mở to nhìn rõ ràng, “Trong chén anh còn gì đó?” Anh múc một viên đưa lên mép cô, cô há to miệng ăn một ngụm rồi nuốt xuống, đôi má nhỏ phồng ra, khoé miệng dính hạt mè, anh chuẩn bị lấy khăn lau cho cô, đến lúc đó lại thay đổi chủ ý, cúi người gần sát bên môi cô, nhẹ nhàng liếm, quả nhiên hương vị thật ngọt ngào.

Mặt cô đỏ bừng làm nổi bật chiếc áo màu đỏ tươi, hết sức kiều diễm. Anh bỗng nhiên khó có thể kiềm chế, cũng không muốn kiềm chế, anh kéo tay cô chạy đi, chạy đến một hẻm nhỏ mờ tối yên tĩnh, say sưa ôm hôn.

Bên ngoài hẻm huyên náo ồn ào, như xa như gần, hai người trốn trong góc bí mật này, chia sẻ hương vị ngọt ngào của tình yêu.

“Anh chị đang làm gì vậy?” Bên tai đột nhiên vang lên tiếng trẻ con, hai người nhanh chóng tách ra, cùng nhìn qua, vốn không biết giới tính của đứa nhỏ mặc quần áo giống như cái bánh chưng đang tò mò trừng mắt nhìn, “Tại sao anh chị ăn miệng?”

Hai người vừa buồn cười vừa xấu hổ, Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng ho một tiếng, Đại Lê cào tóc, đưa tay tìm trong túi áo, lấy ra một cây kẹo que màu sắc rực rỡ, đứa trẻ trong hẻm chưa thấy qua cây kẹo đẹp như vậy, lập tức đã quên đi vấn đề “Ăn miệng”, ôm cây kẹo que vui vẻ chạy đi.

Họ quay về quán bánh trôi trả tiền, ông chủ hỏi: “Còn một viên bánh trôi đấy, không ăn sao?”

Đại Lê cười lắc đầu rồi kéo Tiêu Hữu Thành rời khỏi.

Rất nhiều năm sau, khi Đại Lê lẻ loi một mình, việc làm ăn của quán “Lại ký thang viên” ngày càng náo nhiệt, cái đỉnh bằng đồng kia vẫn ở giữa quán ăn, ông chủ vẫn hỏi từng người khách về nó, nhưng mà, Đại Lê không nhớ nữa, không ăn bánh trôi nữa.

Cảnh còn người mất.

12. Chương 12: Quá Yêu

Đại Lê cùng Tiêu Hữu Thành ăn uống đi dạo trong chợ đêm, đến cuối hẻm đã ăn no, sắc trời không còn sớm nữa, vì thế họ cùng nhau quay trở về, ở đầu hẻm họ gặp một cô bé mười tuổi, mặc quần áo hơi mỏng, mang một đôi giày vải, không ngừng giậm chân cho bớt lạnh, cô bé dùng lớp vải bông mang một chiếc giỏ tre trước người. Đại Lê tiến về phía cô bé hỏi, hoá ra là bán hạt dẻ.

Đại Lê chưa kịp nói gì, Tiêu Hữu Thành liền mở miệng muốn mua tất cả hạt dẻ, cô bé mừng rỡ, lấy tờ báo cũ gói lại mở hạt dẻ còn lại, thực ra cũng không ít, gói lại thành một bao lớn.

Trăng dần dần lên cao, tuy nói là ngày hội nguyên tiêu, nhưng mọi người vẫn theo cách thức cũ ngấm đèn xong rồi trở về nhà, còn những người theo lối sống mới phần lớn đến vũ trường vui chơi, trên đường rất vắng vẻ, ánh trăng tròn đã lên cao đem cái bóng của hai người kéo dài phía sau.

Tiêu Hữu Thành ôm túi giấy trong ngực, toàn tâm toàn ý bóc vỏ hạt dẻ, Đại Lê đi phía sau anh, vừa đi vừa nhảy, giẫm lên cái bóng của anh, Tiêu Hữu Thành thỉnh thoảng quay đầu lại, đưa hạt dẻ đã lột vỏ vào miệng cô.

Bao hạt dẻ ăn hết một nửa, đến lúc tới nhà, đương nhiên là duyên tiếc chia tay, Tiêu Hữu Thành đặt bao hạt dẻ ở ven đường, anh lau tay, cởi nút áo khoác, đem choàng lên cả người của Đại Lê, rồi ôm chặt cô vào trong ngực. Hai tay Đại Lê vòng qua thắt lưng anh, nhắm mắt lại vui đầu trước ngực anh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe thấy Tiêu Hữu Thành khẽ nói: “Ngày mai anh phải về Bắc Bình.”

Cô dường như mơ hồ trả lời, nghe cũng không rõ ràng, anh suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Chuyện em họ, anh đã nói với mẹ, mẹ đã đồng ý từ bỏ chuyện này.”

Lần này anh nghe rõ, cô “Ừm” một tiếng, trước đó anh vừa cân nhắc lý do thoái thác nhiều lần nhưng rồi suy nghĩ một lúc, mới nói: “Lê, chúng ta như vậy không phải biện pháp, nền tảng của Tiêu gia ở phương Bắc, dời đô là chuyện không thể được.”

Cô nằm trong lòng anh trầm mặc hồi lâu, nghe thấy nhịp tim của anh dần dần dồn dập, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, miệng anh hơi trầm xuống, hai hàng lông mày chau lại, trong mắt chứa đựng nỗi sợ hãi khẩn trương, anh thấp thỏm nhìn cô, Đại Lê vô thức đưa tay xoa nhẹ mi tâm của anh, mở miệng nói: “Hãy cho em thời gian.”

Khuôn mặt anh đột nhiên thay đổi, hai mắt như ngôi sao nhỏ sáng ngời, toả ra tia sáng vui mừng, vẻ mặt kích động không ngừng lại được, anh tập trung hôn lên mỗi nơi trên khuôn mặt cô, Đại Lê ngại ngùng, vừa cười vừa trốn, làm sao anh chịu thả cô ra, hai người hôn nhau vui đùa, đến cuối cùng lại thành ôm nhau chặt chẽ, nụ hôn sâu triền miên.

Mặt trăng giống như một chiếc đĩa bạc dần dần sinh ra một lớp đỏ ửng nhàn nhạt, chắc là thấy hai người yêu nhau ngọt ngào như vậy, cho nên gương mặt lên lút đỏ bừng.

Mùa xuân phương Bắc đến muộn, giữa tháng ba, mưa bụi tí tách rơi vẫn mang theo một chút giá lạnh, Tôn Phụ đang cầm ô đứng trước sân ga, phía sau là hai hàng binh lính mặc quân trang chỉnh tề, sân ga lớn như vậy, yên tĩnh trống trải không có người nào khác.

Đoàn tàu âm vang đi tới, cửa xe mở ra, xuống trước là hai hàng binh lính, đứng hai bên trái phải, sau đó mới là Tiêu Hữu Thành, Tôn Phụ che ô cho anh đi vào trong xe, sau đó chính mình ngồi vào ghế lái phụ, qua kính xe anh ta lén nhìn Tiêu Hữu Thành vài lần, anh nhắm mắt dựa vào lưng ghế, tuy rằng ngồi xe riêng, nhưng con đường từ Thượng Hải đến Bắc Bình dài như vậy rốt cục anh vẫn mệt mỏi, lại vừa rời khỏi Đại Lê, tâm tình anh cũng không tốt, sắc mặt đương nhiên rất kém, Tôn Phụ nhiều lần muốn nói gì đó vẫn không thể nói ra.

Vào phủ đại soái, Tiêu Hữu Thành tự ý trở về phòng nghỉ ngơi, khi đi ngang qua phòng khách, anh nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đàn dương cầm lưu loát, biết đánh đàn ở nơi này chỉ có Tiêu Hữu Tình, Tiêu Hữu Thành nghĩ mấy tháng nay thường xuyên chạy đi Thượng Hải, hơn mười ngày chưa gặp em gái, vì thế liền vào phòng khách, nhưng anh dừng lại ở cửa, ngồi trước đàn dương cầm rõ ràng là một cô gái xa lạ.

Cô ta mặc một chiếc váy hoa hồng đỏ, kiểu váy là mới nhất, dáng người lả lướt tinh tế, mái tóc đen nhánh mềm mại dài tới bên hông, lộ ra một khuôn mặt tròn, làn da trắng như tuyết, mắt hạnh môi anh đào, khí chất khoan thai thanh lịch, đó là cách nhìn của Tiêu Hữu Thành đối với quốc sắc thiên hương, không thừa nhận cũng không được đây là người đẹp thuần chất.

Người đẹp hiển nhiên cũng chú ý tới tiếng động ngoài cửa, cô ta quay đầu nhìn, gặp một người đàn ông xa lạ, cô ta thật không thấy nửa phần ngại ngùng, ánh mắt như đèn sáng thẳng tắp nhìn qua, quan sát Tiêu Hữu Thành một phen, cô ta bỗng nhiên mỉm cười, “Xin chào, tôi là Tiết Phi Dao.”

Bắc Bình ngày hôm đó cũng giống như ngày thường, không có gì khác biệt, thời tiết nửa âm u, ban ngày thỉnh thoảng có đám mây, cũng có một chút hương vị lười biếng, chỉ có một số ít người quan trọng trong quân đội, quan to hiển hách mới biết được, hôm nay ở Bắc Bình sắp xảy ra một đại sự, biệt viện ở thành nam của đại soái mở tiệc tẩy trần cho ngũ tiểu thư của Tiết gia.

Tiết gia nằm trong tay bẫy tinh của phía Nam, hiện tại là quân phiệt duy nhất có thể đứng ngang hàng với Tiêu gia, chỉ tiếc, tư lệnh Tiết Trường Phục liên tiếp có sáu người con gái, đến nay không có con trai, sau

khi chết, ông ta không muốn để con rể kế thừa toàn bộ quân đoàn, trong sáu vị tiểu thư của Tiết gia, phải nói đến ngũ tiểu thư là người con được Tiết tư lệnh cưng chiều nhất, Tiết tư lệnh gần như đáp ứng tất cả yêu cầu của cô ta, bởi vậy, người đàn ông nào theo đuổi ngũ tiểu thư quả thật như cá gặp nước. Hiện tại, vị tiểu thư này mang theo một vài người, một mình đến Bắc Bình, đại soái lại giống trống khua chiêng mở tiệc vì cô ta, ý tứ trong đó, không nói cũng hiểu được. Nam Bắc thông gia, thiên hạ thống nhất, điều này không phải là sự kiện lớn sao? Đại sự làm chấn động trong và ngoài nước!

Khác với đình viện kiểu cũ theo phong cách cổ xưa của phủ đại soái, biệt viện ở thành nam của Tiêu gia có nhà lầu hoa viên theo kiểu dáng Tây Âu chính thống, rộng rãi mà không mất đi sự tinh tế, trước toà nhà ba lầu là một hồ phun nước kiểu La Mã, ban đêm mở đèn bảy màu sáng chói, phát sáng như những ngôi sao. Phòng khách lầu một rất rộng rãi, đèn thủy tinh treo trên trần nhà lầu ba thật hoa lệ vĩ đại, rọi sáng căn phòng nguy nga lộng lẫy.

Trong đại sảnh màu sắc rực rỡ đủ chứa hơn trăm người, y hương kẻ ảnh*, có thể được mời đến đây đều là những nhân vật nổi tiếng quan chức cấp cao, mọi người đều trông ngóng chờ đợi, mong đợi có thể chứng kiến sự kết hợp của hai đại gia tộc hiển hách nhất này.

(*) hình dung dáng vẻ người con gái thanh tao lịch sự, quần áo trang sức diêm lệ [nguồn: baike]

Tuy rằng những khách mời có mặt đều là người có kiến thức rộng rãi, sự xuất hiện của Tiết Phi Dao vẫn mang đến một trận xôn xao không nhỏ, hôm nay cô ta đặc biệt chú ý trang điểm, làn da trắng như tuyết, đôi môi mọng đỏ, mái tóc đen xoã ra, tao nhã tự nhiên, xinh đẹp đến mức làm cho người khác loá mắt, đúng là làm cho căn phòng lộng lẫy phồn hoa trong nháy mắt mất đi màu sắc.

Thế là một tia ảo tưởng cuối cùng của những tiểu thư độc thân rốt cục đã biến mất. Với thân phận ngũ tiểu thư của Tiết gia, lại thêm nhan sắc xinh đẹp như vậy, khí chất cao quý thế này, cùng với thiếu soái hoàn mỹ như nhau, thật sự là tuyệt phối! Về sau có muốn gả vào làm thiếp của Tiêu gia e rằng không được.

Nhân vật chính khác của tiệc rượu, Tiêu thiếu soái, giờ phút này còn đang ở trong phòng mình tại phủ đại soái, anh vừa mới tắm rửa xong, khoác một chiếc áo choàng tắm, đang cầm khăn không nhanh không chậm mà lau tóc, Tôn Phụ ở ngoài cửa lại giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ không ngừng đi vòng vòng.

“Thiếu soái, khách đã đến đông đủ, dù sao đi nữa ngài cũng phải đến bữa tiệc!”

Tiêu Hữu Thành vẫn không nhanh không chậm mà lau tóc, “Là tiệc rượu của cha, không phải của tôi, hơn nữa, tôi chưa bao giờ đồng ý sẽ tham dự bữa tiệc này.”

“Thiếu soái, ngài có biết tiệc rượu lần này quan trọng như thế nào không?”

Tiêu Hữu Thành bỏ khăn xuống, đột nhiên cười nhàn nhạt, “Vì vậy tôi lại càng không đi.” Cha chưa thương lượng với anh mà đã sắp xếp một tiệc rượu như vậy, một khi anh xuất hiện, điều đó chứng tỏ thái độ đồng ý của anh cho tất cả mọi người trong thiên hạ.

Đêm lạnh đầu xuân, nhưng Tôn Phụ lại đổ mồ hôi đầy người! Tuy anh ta đa mưu túc trí, có thể hùng biện, nhưng bây giờ trong đầu chỉ còn lại một mớ tương hồ, biện pháp gì cũng không nghĩ ra. Lúc này Tiêu Hữu Thành đã cầm lấy điện thoại, giọng nói dịu dàng như vậy chỉ có thể đối với một người, Tôn Phụ dù có một trăm lá gan cũng không dám vào quấy nhiễu anh lúc này, anh ta đành phải rời đi mà báo cho đại soái.

Tất cả mọi người đều mong đợi tiệc rượu xa hoa này nhưng nó kết thúc một cách bất ngờ, không ai nghĩ đến thiếu soái lại có thể vắng mặt!

Đại soái thật sự rất tức giận, khi về phủ liền gọi Tiêu Hữu Thành đến phòng sách gặp ông, Tiêu Hữu Thành sớm đã đoán được cha sẽ tìm anh, ở ngoài cửa gõ vài cái nhưng không có người lên tiếng trả lời, anh liền tự ý đẩy cửa vào, trong phòng chỉ có một chiếc đèn bàn phát sáng, nhờ ánh sáng yếu ớt kia, Tiêu Hữu Thành nhìn thấy lưng cha đứng hướng về phía cửa sổ, một tay để ở phía sau, một tay đặt trên bệ cửa sổ, kẹp một đầu xì gà.

Tiêu Hữu Thành ngồi xuống sô pha, gọi một tiếng cha, Tiêu Quyền không trả lời cũng không nói gì, Tiêu Hữu Thành cũng không nói nữa, trong phòng sách im lặng, một chút âm thanh cũng không có, người giúp việc ở ngoài cửa bởi vậy càng thêm sợ hãi.

Qua một hồi lâu, Tiêu Quyền hút một hơi xì gà, rót cục trầm giọng mở miệng: “Con giận ta không thương lượng với con, hay là con thật sự không dự định lấy Tiết tiểu thư làm vợ?”

Tiêu Hữu Thành tiện tay ngắm nghía một chiếc bình ngọc trên bàn trà, đáp: “Cha, con sẽ không vì loại chuyện này mà bực bội.”

Âm thanh Tiêu Quyền đè nén xuống càng trầm hơn, nghe được sự ảm nhẫn, “Lý do.”

Tiêu Hữu Thành để chiếc bình ngọc xuống bàn trà, trầm mặc trong chốc lát, nói: “Con đang yêu.”

Tiêu Quyền đột nhiên quay đầu lại, mắt sáng như đuốc, hướng thẳng về phía Tiêu Hữu Thành, ông cất tiếng cười to, “Tốt! Tốt! Tốt! Đây đúng là đứa con ngoan của Tiêu Quyền ta.”

Người giúp việc ngoài cửa nghe được đại soái cười như vậy, sợ tới mức vội vàng đi bấm báo phu nhân, Tiêu phu nhân lại ung dung tháo trang sức, chỉ nói một câu: “Mặc cho bọn họ ồn ào đi.”

Trong phòng sách khôi phục lại sự im lặng trong phút chốc, chỉ là không khí càng thêm áp lực, bất cứ lúc nào cũng sợ sẽ thở không nổi.

Điều xì gà trong tay sắp tàn, Tiêu Quyền hướng về phía bàn, dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn, ngồi xuống ghế da thật mạnh, mắt híp lại một nửa nói: “Cha rất thất vọng về con.”

Tiêu Hữu Thành vốn không muốn trả lời, anh cân nhắc một lát, vẫn nói: “Con xin lỗi, cha, nhưng con biết cái gì quan trọng hơn với con.”

Tiêu Quyền dường như không kiên nhẫn được nữa, phát tay ý bảo anh lui ra: “Chuyện này về sau sẽ nói.”

Tiêu Hữu Thành vừa chuẩn bị đóng cửa, lại nghe thấy Tiêu Quyền mở miệng, “Con vẫn còn trẻ, quá coi trọng chuyện tình cảm, về sau con sẽ hiểu được, đối với người đàn ông mà nói, phụ nữ không phải là thứ quan trọng nhất, lại càng không phải là một người phụ nữ.” Tiêu Hữu Thành không dừng lại, anh đóng cửa rồi nhanh chóng rời khỏi.

Mới vừa bước vào phòng, một mùi thơm thoang thoảng của hoa nhài phả vào mặt, anh đi vào buồng trong, quả nhiên thấy một cô gái ngồi trên ghế sofa, mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, giống như mùa xuân vừa chớm nở, thuần khiết đáng yêu.

Tiêu Hữu Thành cũng không chào hỏi cô gái, anh đi thẳng đến bàn làm việc dọn dẹp văn kiện: “Đã khuya, mau trở về phòng ngủ.”

Cô gái liếc nhìn đồng hồ treo tường, từ sofa nhảy lên: “Chưa muộn! Mới mười một giờ!” Cô gái nhào người lên bàn nhìn Tiêu Hữu Thành, “Anh, lại cãi nhau với cha à!” Tiêu Hữu Thành gõ nhẹ lên đầu cô gái một cái, “Chuyện người lớn con nít đừng hỏi!” Cô gái tên là Tiêu Hữu Tình, em gái cùng cha khác mẹ với Tiêu Hữu Thành, mẹ ruột đã qua đời hai năm nay, Tiêu phu nhân đối xử với cô không mặn không nhạt, đại soái thì rất nghiêm túc, thường ngày cô chỉ thân thiết với người anh trai này.

Tiêu Hữu Tình xoa đầu bĩu môi, “Em không phải con nít! Tháng sau là mười sáu tuổi rồi!” Trong nháy mắt cô lại thay đổi vẻ mặt, “Anh, chị dâu tương lai của em thật lợi hại! Còn chưa vào cửa đã khiến anh vì chị ấy mà náo loạn một trận với mẹ, giờ lại cãi nhau một trận với cha.”

Tiêu Hữu Thành lại gõ lên đầu cô, “Đi ngủ mau.”

Tiêu Hữu Tình phớt lờ, tiếp tục nói: “Anh, em ủng hộ anh, em không thích chị họ, cả ngày như một bông hoa u buồn, thật tương bản thân mình như là Lâm Đại Ngọc vậy! Em cũng không thích Tiết tiểu thư này, rất hoàn mỹ, giống như người giả dối.”

Tiêu Hữu Thành nhin không được mà nở nụ cười, nói: “Nói đi, có chuyện gì?”

Tiêu Hữu Tình bị anh nhắm trúng tâm sự, trên mặt có phần lúng túng, cô ngượng ngùng cười nói: “Anh, em cùng với mấy bạn học muốn tổ chức một buổi văn nghệ, nhưng chưa tìm được chỗ.”

“Ngày mai đi tìm Tôn Phụ, thích chỗ nào thì để anh ta mua.”

Tiêu Hữu Tình cách bàn làm việc hôn lên hai má của Tiêu Hữu Thành, “Em yêu anh trai nhất!”

Trước đây hai anh em cũng có hành vi thân thiết giống vậy, nhưng lần này Tiêu Hữu Thành lại xụ mặt giáo huấn cô nói: “Đã là cô gái trưởng thành, sao lại giống như con nít không biết cách cư xử!”

Tiêu Hữu Tình lanh lợi rời khỏi phòng, ở cửa quay đầu lại nói: “Chị dâu tương lai sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ? Hi hi, chị dâu ở đây em sẽ không hôn, để anh khỏi phải quỳ trên ván giặt đồ.” Cô bé không chờ Tiêu Hữu Thành nổi giận mà chạy đi nhanh như chớp.

Sáng hôm sau, Tiêu Hữu Thành nhận được một lời mời bất ngờ, là của Tiết tiểu thư, mời anh đến ăn tối tại khách sạn quốc tế, tối ngày hôm trước không tham dự tiệc rượu cảm thấy có chút áy náy đối với vị Tiết tiểu thư này, anh suy nghĩ rồi nhận lời mời.

Bảy giờ tối, Tiêu Hữu Thành đến khách sạn quốc tế, quản lý biết xe của Tiêu Hữu Thành cho nên nghênh đón từ ngoài cửa, đích thân đưa Tiêu Hữu Thành đến ghế lô lầu hai, trong ghế lô này không có đèn chỉ có hai ngọn nến đỏ trên bàn phát ra ánh sáng, trông vô cùng hữu tình. Tiêu Hữu Thành lập tức nghĩ đến, sau khi Đại Lê đến Bắc Bình muốn dẫn cô đến nơi này ăn cơm.

Ánh sáng đèn cầy mờ lung lộn ra một dung nhan tinh xảo, thì ra Tiết Phi Dao đã tới, Tiêu Hữu Thành giải thích: “Xin lỗi, tôi đã đến trễ.”

Tiết Phi Dao khẽ cười, “Không sao, là tôi tới sớm.” Tiết Phi Dao thật không giống như là tức giận, Tiêu Hữu Thành thầm nghĩ mình không cần phải giả vờ, lần này Tiết Phi Dao đến Bắc Bình, chắc là cũng vâng theo ý của người nhà.

Hai người đều không nhắc tới tiệc rượu hay là việc kết hôn, chỉ có ăn cơm, nói chuyện vài câu về Bắc Bình, thời tiết, hoặc là thời cuộc. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi dùng cơm, Tiêu Hữu Thành đối với vị Tiết tiểu thư này đã thay đổi cách nhìn triệt để, khó trách Tiết tư lệnh thương yêu cô ta nhất, vị tiểu thư này quả thật có tư duy và quan niệm sâu sắc, nghĩ đến đây không khỏi nhìn cô ta, hôm nay Tiết Phi Dao không ăn mặc lộng lẫy, một chiếc áo len dệt kim, áo khoác mỏng màu xanh, đơn giản nhưng cũng rất tân thời, vẫn là mái tóc dài xoã ra, trên mặt chỉ trang điểm nhàn nhạt.

Tiêu Hữu Thành bởi vậy lại không nhận được mà nhớ tới, quen biết Đại Lê lâu như vậy, ngoại trừ lúc làm “Hoà tiểu thư” trên sân khấu, thường ngày chưa từng thấy cô trang điểm, khi còn bé anh học quốc văn, đọc được “Những ngai sơn phần làm bản nhan sắc,” mới hiểu được ý tứ người xưa muốn nhấn mạnh, hoá ra có người con gái tự nhiên đoan trang như vậy.

Tiết Phi Dao thấy anh nhìn mình, khuôn mặt cô ta chợt dịu dàng, trong lòng không khỏi động tâm, mở miệng nói: “Nghe nói tối hôm qua thiếu soái bị bệnh, bây giờ đã khoẻ hơn chưa?”

Tiêu Hữu Thành thấy cô ta rốt cục nói đến vấn đề chính, anh cũng chuẩn bị tinh thần, “Tối hôm qua Hữu Thành không có bệnh, chỉ là không muốn tham gia tiệc rượu thôi, không thể dự tiệc tẩy trần của Tiết tiểu thư, xin cô thứ lỗi.”

Tiết Phi Dao không ngờ anh nói thật, cô ta hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cười nói: “Tính tình thiếu soái như vậy, trái lại tôi rất thích.”

Trong lòng Tiêu Hữu Thành có một chút ngờ vực không vui, nhưng trên mặt mỉm cười, “Tiết tiểu thư chắc hẳn biết, tiệc rượu ngày hôm qua không chỉ là tiệc tẩy trần, lần này Tiết tiểu thư đến Bắc Bình, cũng là nghe theo lệnh cha phải không?”

“Không, là tôi tự muốn đến.” Tiết Phi Dao để thức ăn xuống, nghiêm mặt nhìn anh.

Tiêu Hữu Thành sững sốt, nụ cười dần trở nên lúng túng, “Tôi không rõ ý tứ của Tiết tiểu thư.”

Tiết Phi Dao không nhìn anh, bưng chiếc ly thủy tinh lên một cách nhẹ nhàng, nhìn rượu đỏ gợn sóng lăn tăn trong ly, “Mấy năm nay tôi ở nước ngoài có một thói quen, thích thu thập báo chí, đặc biệt báo chí có in hình ảnh của thiếu soái, đáng tiếc tin tức của thiếu soái rất ít ỏi, học trường quân sự ở Mỹ hai năm, sau đó thì không biết thêm gì nữa, vì thế, tôi muốn đến Bắc Bình để nhìn xem con người thật của thiếu soái.”

Tiêu Hữu Thành nhướn mày nhìn cô ta, không biết vị tiểu thư này rốt cục muốn bày tỏ điều gì, lại nghe cô ta nói tiếp, “Gặp được thiếu soái, tôi nghĩ, kết hôn cũng không phải là không được.”

Tiêu Hữu Thành cuối cùng hiểu được, kinh ngạc, “Tiết tiểu thư, việc này thật sự không có đạo lý.”

Tiết Phi Dao thản nhiên cười, ánh mắt chuyển về phía anh, vô cùng dịu dàng, “Có đạo lý thì không phải tình yêu.”

Tiêu Hữu Thành bất vi sở động, “Thật xin lỗi, Hữu Thành sợ rằng phải phụ lòng ý đẹp của Tiết tiểu thư, tôi đã có người yêu.”

Tiết Phi Dao vẫn cười, vẻ mặt tự tin kiêu ngạo, “Chuyện tình lúc trước của thiếu soái tôi cũng có nghe qua, không có vấn đề gì, bởi vì anh còn chưa gặp tôi.”

Trong lòng Tiêu Hữu Thành hơi trầm xuống, chuyện này so với dự đoán còn phiền toái hơn.

Ngày hôm sau Tiêu Hữu Thành đến công sở, vừa mới vào cửa Tôn Phụ liền đến báo cáo, nói là phòng thư ký điều đến một người mới, chức vụ như vậy cũng không cần Tiêu Hữu Thành phải đích thân giải quyết, anh gật đầu coi như đã biết.

Buổi sáng gọi điện thoại để phòng thư ký đưa tới một phần văn kiện, chỉ chốc lát sau liền có người gõ cửa, Tiêu Hữu Thành vừa xem văn kiện vừa lên tiếng trả lời, nghe thấy âm thanh giày cao gót đến gần, anh nghi hoặc ngẩng đầu, trước bàn là một cô gái duyên dáng xinh đẹp đang đứng, âu phục màu xám đơn giản với thắt lưng nhỏ bé, trên cổ buộc khăn lụa màu hồng nhạt, tóc dài đã được búi ra sau, lông mày nhàn nhạt, thành thạo giỏi giang, đúng là Tiết Phi Dao.

Tiêu Hữu Thành buông bút, thân thể nhẹ nhàng ngã ra sau, mười ngón tay đan vào nhau để trước ngực, mày nhíu lại, “Tiết tiểu thư?”

Tiết Phi Dao cầm văn kiện trong tay đặt lên bàn, cười nhợt nhạt, “Đây là văn kiện anh muốn, tôi ở phòng sát vách, hy vọng chúng ta có thể làm việc chung vui vẻ.”

Thái độ nghiêm trang của cô ta khiến cho Tiêu Hữu Thành bật cười, “Tiết tiểu thư thật sự dự định làm việc ở đây sao?”

Khuông mặt sáng ngời của Tiết Phi Dao vẫn lộ ra nụ cười yếu ớt, “Lúc nhỏ tôi đã lớn lên trong quân đội, tốt nghiệp trường Oxford, Anh quốc, thừa sức để làm một thư ký.”

“Tiết tiểu thư hẳn là biết tôi không có ý này.”

“Như vậy,” Tiết Phi Dao dần dần cười mơ hồ, “Anh sợ làm việc cùng tôi trong thời gian dài, sẽ nảy sinh tình cảm với tôi sao?”

Tiêu Hữu Thành rốt cục bật cười thành tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, “Yêu hay không yêu đều không liên quan đến tôi, tôi chỉ là suy nghĩ cho Tiết tiểu thư, thẳng thắn mà nói, cô làm như vậy chỉ là lãng phí thời gian.”

“Thời gian là của tôi, có lãng phí hay không, chỉ có riêng tôi phán đoán được.”

“Hữu Thành đã nói như vậy, nếu Tiết tiểu thư cố chấp, xin cứ tự nhiên.” Tiêu Hữu Thành không nhìn cô ta, trở lại xem văn kiện, “Tính tình Hữu Thành không tốt, nghiêm khắc với cấp dưới, sợ là sau này không tránh được làm mất lòng Tiết tiểu thư, xin cô thứ lỗi.”

Tiết Phi Dao cười rời đi, ở cửa đột nhiên xoay người nói: “Cà vạt của anh hôm nay rất đẹp.”

“Cám ơn, là bạn gái tôi tặng, tôi cũng rất thích.” Tiêu Hữu Thành không ngẩng đầu.

Nụ cười của Tiết Phi Dao trong nháy mắt đông cứng lại, sau đó liền giãn ra, nhanh nhẹn rời khỏi.

Buổi chiều mùa xuân, mặt trời ấm áp, dễ dàng khiến người ta buồn ngủ, Tiêu Hữu Thành đang có chút mơ màng, nghe thấy một giọng nữ dịu dàng, “Cà phê hay trà?”

“Cà phê.” Nhanh chóng cảm thấy có điểm kỳ lạ, Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu, thấy một gương mặt như hoa sen, “Tiết tiểu thư không cần làm việc này.” Trong công sở, có người chuyên môn phụ trách trà nước.

Một tách sứ mạ vàng đã đưa tới trước mặt anh, lượn lờ hơi nóng làm nền cho khuôn mặt tươi cười trong suốt của Tiết Phi Dao, “Người bạn học ở Anh thường khen tôi pha cà phê rất ngon, hãy nếm thử xem.”

Một tách cà phê khác được đưa tới trước mắt Đại Lê, cô ngẩng đầu nhìn Dung Đình Hiên nói lời cảm ơn, rồi tiếp tục nhìn sổ sách. Bắt đầu từ năm trước, bang Hải Thiên vốn hợp tác cùng ngân hàng tư nhân Phú

Khang nhưng bắt đầu xung đột, mâu thuẫn ngày càng nghiêm trọng, ngân hàng tư nhân Phú Khang do bang Hoàng Hưng quản lý, sau khi Đại Mặc Tường gặp tai nạn xe, quan hệ giữa hai đại bang phái không còn như trước, vừa vặn Đại Lê cũng không thích ngân hàng tư nhân theo cách thức cũ, cô dứt khoát hợp tác với ngân hàng khác, bàn bạc so sánh vài tuần, cuối cùng lựa chọn ngân hàng Dung Sinh của Dung gia, lúc bắt đầu hợp tác, Đại Lê đích thân đến Dung Sinh kiểm tra tài khoản, Dung Đình Hiên cũng “đúng lúc” đến Dung Sinh thị sát.

Đại Lê ngồi ở bên ngoài phòng giám đốc, nhân viên ngân hàng ở cùng phòng lấy đủ loại lý do để đi ra ngoài, chỉ có một mình cô, cùng với Dung Đình Hiên thỉnh thoảng ra vào phòng giám đốc. Đại Lê cũng không bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng, chỉ chuyên tâm xem sổ sách.

Khi Dung Đình Hiên đi ra từ phòng giám đốc một lần nữa, phát hiện Đại Lê đang nằm trên bàn ngủ. Anh ta rón rén đi qua, cởi áo khoác, nhẹ nhàng đắp lên người cô, do dự một hồi, không muốn rời khỏi, anh ta ngồi ở vị trí bên cạnh, yên lặng nhìn cô, cũng chỉ có lúc này, anh ta mới có thể nhìn cô như vậy. Năm tháng không để lại dấu vết gì trên người cô, dung nhan vẫn mềm mại xinh đẹp như ba năm trước lúc họ gặp nhau, như trong những giấc mơ của ba năm qua.

Thật không công bằng, anh ta rõ ràng nhớ được lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của cô, nhớ rõ ràng mỗi nét mặt và động tác, nhớ rõ ràng ngày hôm đó bọn họ nói những gì, đã làm gì, tất cả đều nằm trong trí nhớ đến ngày hôm nay, ở trong đầu, trong giấc mơ, là hồi ức suốt ba năm qua, nhưng ba năm sau gặp lại, cô không chỉ gần như quên anh ta, thậm chí còn yêu người khác.

Anh ta luôn cho rằng chính mình có được tất cả, sức khỏe, trí tuệ, học thức, xuất thân, tài phú, đáng vẽ... Nhưng hoá ra, không chiếm được người phụ nữ mình yêu, cũng không có hạnh phúc cả đời.

Cô khẽ hừ nhẹ một tiếng, anh ta ngạc nhiên, nghĩ cô tỉnh dậy, nhưng không có, chỉ là trở người, khuôn mặt lúc đầu dựa vào cánh tay hiện ra một dấu vết ửng đỏ, trên ngón áp út của tay phải cô đeo một chiếc nhẫn bạc, lúc ngủ bề mặt của chiếc nhẫn in lên gương mặt. Đó là một chiếc nhẫn bạc rất đơn giản, Dung Đình Hiên liếc mắt nhìn ra, là hàng thủ công sản xuất tại Ý, anh ta cũng đồng thời nhớ lại, đã từng thấy trên tay của Tiêu Hữu Thành đeo một chiếc nhẫn giống như vậy.

Anh ta đột nhiên mất đi dũng khí đối mặt với cô, không dám nhưng lại liếc một cái, rồi xoay người bước vào phòng giám đốc. Một loại vô vọng, một loại tuyệt vọng, quả thực anh ta đã bị đánh bại.

Hôm tết nguyên tiêu, anh ta tự mình làm chuyện khinh bỉ —— lén theo dõi bọn họ. Anh ta biết xuất thân của hai người nên không dám đến quá gần, chỉ ở xa xa nhìn họ, mặc dù ở khoảng cách như vậy, xa đến mức chỉ nhìn thấy bóng dáng, anh ta vẫn có thể cảm nhận rõ ràng lúc hai người thân mật ân ái, thế giới kia như chỉ thuộc về hai người họ, không có chỗ cho bất kỳ hạt bụi nào. Cũng ngay lúc đó, hạnh phúc trong sự tưởng tượng của anh ta đã bị vỡ tan.

Duyên phận tốt đẹp như vậy đã định trước không thuộc về anh ta.

Trời gần tối, Đại Lê mới tỉnh lại, phát hiện áo trên người, cô đến gõ cửa phòng giám đốc, ngay lúc cô nghĩ không có ai, thì nghe thấy tiếng trả lời rất thấp, cô đẩy cửa ra, kéo rèm cửa trong phòng, rất u ám, lơ mơ thấy phía sau bàn làm việc, có một người ngồi trên ghế dựa, dáng vẻ cô đơn.

Đại Lê cầm áo đặt trên sofa ở cạnh cửa, nói lời cảm ơn, vừa mới xoay người, cô nghe thấy thanh âm trầm thấp khàn khàn, “Tại sao?” Đại Lê không biết anh ta muốn hỏi cái gì, nhưng dường như lại biết anh ta muốn hỏi gì, cô đứng đó, không biết nên mở miệng như thế nào.

Qua hồi lâu, lại nghe giọng nói của anh ta, “Rõ ràng là tôi quen biết cô trước, rõ ràng là tôi yêu cô trước, tại sao lại là anh ta?”

Đại Lê không nói, cũng không rời khỏi, vẫn đứng ở đó.

“Nếu ngày hôm sau tôi tìm được cô, hoặc là tìm thấy cô trước anh ta, mọi chuyện sẽ khác phải không?”

Đại Lê nhú mày, lời bên miệng muốn nói ra vài lần nhưng chưa thể nói ra, cuối cùng cô nói: “Tôi không biết... Nhưng trên đời này không có nếu như.” Bước chân cô rời khỏi.

Ban đêm, ngân hàng Dung Sinh tắt đi ngọn đèn cuối cùng, Dung Đình Hiên ngồi trên xe trước cửa ngân hàng đã lâu, trợ thủ Tiểu Lâm bên cạnh mở miệng: “Hong tam gia của bang Hồng Hưng đưa giấy mời, nói muốn hẹn ngài uống trà.”

“Không gấp.”

“Khoản tiền của bang Hải Thiên cùng kết giao với ngân hàng tư nhân Phú Khang cũng không thuận lợi.”

“Nói với bang Hoàng Hưng, tháng trước bọn họ có một lượng lớn súng ống bị mắc kẹt trên biển, nếu như không vận chuyển đến Thượng Hải, tôi không ngại bán cho người khác.”

“Thiếu gia, chúng ta không cần phải trở mặt cùng bang phái.”

“Chuyện này một chút cũng không được để lộ ra ngoài.”

“..... Đã biết.”

Đầu tháng tư, Đại Lê nhận được một phong thư đến từ Bắc Bình, là một người bạn nữ học chung với cô lúc trước gửi đến, nói là tháng sau kết hôn với con trai của một vị bộ trưởng trong Bắc quân, mời cô đến tham dự hôn lễ. Lúc này, Trần Tiểu Dẫn ở bên ngoài quản lý Hắc Ưng đường, anh ta đã ngầm khống chế Thanh Long đường, Phương Đại Bằng của Bạch Hổ đường cũng dần dần thu lại dáng vẻ kiêu ngạo, nền tảng bên trong của bang Hải Thiên đã được ổn định, cộng thêm Đại Lê cũng muốn Trần Tiểu Dẫn có thời gian ở lại trong bang để lập uy tín, vì thế cô quyết định inh một kỳ nghỉ dài hạn, một chuyến đi đến Bắc Bình.

13. Chương 13: Mùa Xuân Bắc Bình

Đại Lê đến Bắc Bình đã được hai ngày nhưng vẫn chưa gặp Tiêu Hữu Thành. Cô muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, trước khi xuất phát cô có nói qua điện thoại sẽ đi một chuyến đến vùng nông thôn, không tiện liên lạc trong vài ngày tới. Khi đến Bắc Bình cô mới biết được, cho dù là phủ đại soái hay công sở, nơi nào cũng là giới nghiêm, người bình thường căn bản không thể đến gần, chuyển lời dùm cũng chẳng được.

Chạng vạng, rặng mây đỏ đầy trời, Đại Lê đứng ở cuối ngã tư đường nhìn bức tường cao che kín bởi hàng rào điện, trên tường in lên ánh sáng hoàng hôn màu đỏ vàng làm tăng thêm sự yên tĩnh.

Đại Lê quyết định không chờ đợi nữa mà quay về khách sạn điện thoại cho anh, mới vừa đi ra hai bước, phía sau truyền đến tiếng kèn ô tô, kỳ thật cô không đi ở giữa đường xá nhưng vẫn xê dịch sang bên cạnh.

Một chiếc ô tô màu nâu đỏ chạy qua người Đại Lê, nhưng đột nhiên ngừng lại ở phía trước cách đó không xa, một cô gái bước xuống xe, cô ta mặc một chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt, ước chừng là ngại gió lớn, cô ta quấn khăn quàng cổ hoa văn dây leo màu xanh nhạt, đeo một cặp kính râm màu trà che khuất đi nửa khuôn mặt, không hề để cho người ta nhìn thấy tầm mắt của cô ta dừng lại ở đâu.

Ngay khi Đại Lê đi qua xe cô ta, cô gái đó lên tiếng, “Đại tiểu thư?”

Đại Lê quay đầu, giờ phút này cô ta tháo kính râm xuống, đồng thời nói: “Tôi là Tiết Phi Dao, chúng ta đã gặp nhau ở Thượng Hải.”

Đại Lê lập tức nhận ra cô ta, mỉm cười thăm hỏi, gọi một tiếng Tiết tiểu thư. Tiết Phi Dao dường như rất vui vẻ, hỏi: “Đình Hiên cũng đến Bắc Bình à? Đang ở chỗ nào?”

Đại Lê biết cô đã bị hiểu lầm, trên mặt vẫn mỉm cười, “Thật ngại, hành trì của Dung tiên sinh tôi không rõ lắm.”

Tiết Phi Dao sững sờ trong phút chốc, sau đó cười gượng gạo, “Người nên ngại phải là tôi, đêm nay Đại tiểu thư có rảnh không? Tôi biết một nhà hàng Tây ở gần đây nấu ăn rất ngon, cùng đi nhé?”

Lời mời của Tiết Phi Dao rất chân thành, Đại Lê ở Bắc Bình quả thật không có chuyện gì gấp, tối nay điện thoại lại cho anh cũng không sao, vì vậy cô đồng ý nhận lời mời.

Lúc này hai người đến nhà hàng vẫn còn sớm, khách không nhiều lắm, họ ngồi trong đại sảnh lầu một, chiếc bàn cạnh bên cửa sổ. Ăn cơm, nói chuyện phiếm với nhau, đây là lần thứ hai họ gặp mặt, cũng không xem là bạn bè quen thuộc, nên nội dung trò chuyện cũng hạn chế, với lại Đại Lê cũng là người ít nói, cho nên phần lớn thời gian đều im lặng. Sau đó Tiết Phi Dao làm bộ như lơ đãng mà quan sát cô, hôm gặp nhau ở đêm chi hội, ánh sáng đầy màu sắc xung quanh khiến cô ta không để ý, hôm nay mới phát hiện, hoá ra khuôn mặt của cô rất tinh xảo, làn da trắng mịn, đúng là không có một chút trang điểm trên gương mặt.

Trong đại sảnh của nhà hàng, trên mỗi đầu bàn đều treo một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng chiếu vào những ngón tay dài thanh mảnh của Đại Lê, quá trắng mịn có vẻ trong suốt, giống như ngọc tinh thể óng ánh, tỏa ra vàng sáng ấm áp. Tiết Phi Dao nhìn không được mà cảm thán lên tiếng, “Cô rất đẹp!”

Lời khen ngợi thẳng thắn khiến Đại Lê có phần ngượng ngùng, nụ cười hơi lúng túng, nói tiếng cảm ơn.

Tiết Phi Dao nhìn hồi lâu, không thể không hỏi: “Đại tiểu thư, tôi muốn đường đột hỏi một câu, vì sao cô không cùng Đình Hiên... Nếu cô cảm thấy không tiện nói ra cũng không sao.”

“Tôi đã có người yêu.” Đại Lê không ngại ngùng, vẻ mặt vẫn thản nhiên.

Tiết Phi Dao đột nhiên thở dài, vừa vì cảm thấy tiếc cho Dung Đình Hiên, vừa nhớ tới những lời giống như vậy mà người kia đã nói với mình.

Bản tính trời sinh của phụ nữ rất cuộc thấy tò mò, cũng không ngoại lệ người tao nhã như Tiết Phi Dao, cô ta lại hỏi: “Đại tiểu thư lần này đến Bắc Bình là vì người yêu sao?”

Đại Lê cười cười không trả lời, im lặng là ngầm thừa nhận, Tiết Phi Dao cười nói: “Thật khéo, lần này tôi đến Bắc Bình cũng là vì người yêu, chỉ có điều là chồng tương lai.”

Đại Lê cũng không truy hỏi, lúc này vừa ăn xong bữa chính, sau đó ăn tráng miệng, hai người đều ăn bánh pút đing, khác ở chỗ, của Tiết Phi Dao là vị chanh, còn Đại Lê là dâu tây xanh.

Bánh mới ăn được một nửa thì có vài người tiến vào đại sảnh nhà hàng, Tiết Phi Dao ngồi ở phía hướng về cửa, cô ta ngẩng đầu liền thấy một khuôn mặt anh tuấn bao quanh bởi vài gương mặt phương Tây, cô ta cười nói: “Nhắc tào tháo tào tháo liền đến, chính là anh ấy.”

Đại Lê không có hứng thú, nhưng vì lịch sự mà quay đầu nhìn, Tiêu Hữu Thành đã lên lầu, chỉ nhìn thấy thoáng qua một bóng lưng, Đại Lê hơi ngạc nhiên, cô lập tức nhẹ nhàng nhú mày, nét mặt biến đổi khó thấy như vậy trùng hợp rơi vào trong mắt của Tiết Phi Dao.

Đại Lê quay đầu lại, cùng Tiết Phi Dao bốn mắt nhìn nhau, một đôi nghi hoặc, một đôi thẳng thắn vô tư, Đại Lê mở miệng: “Anh ấy là bạn trai của tôi.”

Tiết Phi Dao đầu tiên kinh ngạc, sau đó gượng gạo, rồi bật cười, cuối cùng cô ta chau mày, “Tại sao lại là cô?”

Hai người không nói nữa, cũng không tiếp tục ăn bánh, trên bàn ăn tồn tại một sự yên tĩnh khác thường, Đại Lê thì rất bình thản, còn trong lòng Tiết Phi Dao lại có vô số cảm xúc quay cuồng, cô ta đắn đo rất nhiều lần, cuối cùng nói: “Bây giờ tôi là thư ký của anh ấy, mỗi ngày sớm chiều đều ở cùng nhau.”

“Vất vả rồi.”

Tiết Phi Dao nhìn Đại Lê, muốn tìm trên gương mặt cô cho dù là một điểm rất nhỏ, vẻ mặt nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng không có, khuôn mặt Tiết Phi Dao dần dần trở nên lạnh lùng, “Rốt cuộc là cô xem thường tôi, hay là không cần anh ấy?”

Đại Lê ngược mắt lên, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, “Chuyện mà tôi không thể kiểm soát được, tôi sẽ không lo lắng.”

Hai giờ sau, Đại Lê ngồi ở bàn ăn một mình, trong tay cầm tách cà phê, thỉnh thoảng nhìn về phía cầu thang, Tiết Phi Dao ngồi ở trong xe đậu bên ven đường, xuyên qua cửa kính rộng lớn của nhà hàng kia, cô ta luôn luôn nhìn cô.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy Đại Lê đột nhiên đứng lên, dường như kêu lên câu gì đó, Tiết Phi Dao theo ánh mắt của cô nhìn qua thì thấy một thân ảnh bay nhanh tới, hai người ôm nhau thật chặt, không coi ai ra gì.

Những người phương Tây đi theo Tiêu Hữu Thành đang đứng phía sau vỗ tay, Tiết Phi Dao cảm thấy trái tim như có một cây kim nhỏ đâm vào đau buốt, về sau cô ta mới biết được, tâm trạng xa lạ này gọi là ghen ghét.

Sáng hôm sau đến công sở, Tiết Phi Dao theo thường lệ pha cà phê cho Tiêu Hữu Thành, anh đến muộn hơn so với ngày thường, tinh thần xem ra rất tốt, vẫn khách khí cảm ơn khi Tiết Phi Dao đưa tách cà phê. Cô ta không đoán được anh có biết chuyện ngày hôm qua hay không, trong bụng đầy tâm sự, nhưng trên mặt vẫn tươi cười không cho người khác nhìn ra tư tưởng của mình.

Tiêu Hữu Thành đến muộn, không sớm như thường ngày, chưa đến giữa trưa đã chuẩn bị rời khỏi, anh nói với thư ký buổi chiều anh sẽ không trở lại, có chuyện gì cứ báo cho Tôn Phụ.

Lúc ấy Tiết Phi Dao đang lấy nước, sau khi Tiêu Hữu Thành đi khỏi, ánh mắt mọi người đều thu hồi lại, thư ký Lưu Dương đứng bên cạnh Tiết Phi Dao kêu lên: “Tiết tiểu thư!” Tiết Phi Dao lúc này mới lấy lại tinh thần, cô ta lập tức cảm nhận được ngón tay đau rát, ngừng tay không kịp nên nước sôi từ trong tách tràn ra, khiến cho làn da mềm mại của cô ta lưu lại một mảnh sưng đỏ. Ngủ tiểu thư của Tiết gia lớn lên trong chúng tinh phủng nguyệt *, lần đầu tiên ném trái mìn vị đau đớn của ngón tay và cả trong lòng.

(*) ý nói lúc nào cũng được mọi người vây lấy, che chở, xem bản thân như là cái rốn của vũ trụ

Ngược lại với tâm tình của Tiết Phi Dao, giờ phút này Tiêu Hữu Thành giống như sắp bay lên trời, anh đến khách sạn đón Đại Lê, rồi hai người cùng nhau đi ăn. Đại Lê dự định ở lại Bắc Bình một khoảng thời gian, dù sao ở trong khách sạn cũng không được tiện cho lắm, cô muốn tạm thời thuê phòng, Tiêu Hữu Thành đề nghị mua nhà, sau khi cưới sẽ dọn ra khỏi phủ đại soái cùng nhau ở bên ngoài, Đại Lê lo lắng sau khi kết hôn muốn thường xuyên quay về Thượng Hải, ở lại phủ đại soái quả thật bất tiện, vì thế cô tán thành ý kiến anh. Buổi chiều hai người cùng đi xem nhà, bởi vì là “Nhà” sau này, họ đặc biệt để tâm chọn lựa kỹ càng.

Hơn một tuần liên tục tìm kiếm, khó khăn lắm mới vừa ý một căn nhà lớn theo phong cách phương Tây ở ngoại ô phía nam, ngôi nhà hai lầu tường trắng ngói đỏ, trong đình viện có trồng cây trúc xanh và hoa mai vô cùng tươi tốt, cảnh vật xung quanh thanh tịnh, đẹp đẽ, nhất là phía sau ngôi nhà có một hồ nước không lớn cách đó không xa, xuyên qua cửa sổ lầu hai có thể trông thấy mặt nước xanh biếc trong veo, Đại Lê thích nhất là sống gần biển, ở đây có hồ nước cũng tốt.

Đây là biệt thự của một thương nhân người Anh, chỉ ở được vài ngày, chỗ nào cũng còn mới tinh, người thương nhân cũng không nguyện ý bán, ra giá bao nhiêu cũng không được, ngay khi Đại Lê nghĩ không còn cơ hội thì người kia đột nhiên thay đổi chủ ý, lập tức bán lại. Về phần Tiêu Hữu Thành dùng thủ đoạn gì ở sau lưng cũng tự hiểu không cần phải nói.

Tất cả đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, Đại Lê đến Bắc Bình cũng không mang nhiều thứ, tất cả đồ đạc chỉ sắp xếp trong một chiếc va ly nhỏ, ngày hôm đó cô liền dọn vào.

Sau khi thu xếp qua loa, hai người bắt đầu xem từng nơi trong nhà thật kỹ lưỡng, vừa xem vừa dự tính, để sofa ở đâu, đặt đàn dương cầm ở chỗ nào, phòng ngủ ở đâu, phòng sách nơi nào, xem xong tất cả các phòng trên lầu hai, Tiêu Hữu Thành đột nhiên nói: “Nhà này vẫn hơi nhỏ, chờ chúng ta có đứa con thứ tư, nhất định phải đổi sang chỗ khác.”

Đại Lê vẫn là cô gái chưa chồng, trên mặt liền thẹn thùng, giận dữ liếc anh một cái, ở trong mắt Tiêu Hữu Thành chỉ nhìn thấy phong tình vô hạn, anh ôm lấy cô đặt lên một nụ hôn.

Xung quanh tĩnh lặng, chỉ có ánh sáng mặt trời, bóng dáng cửa sổ, âm thanh của gió, chỉ có ngọt ngào kẻ rằng, mặt ngọt trong lòng, chỉ có nhịp tim và hơi thở của nhau... Mọi việc trần thế, dù có bao nhiêu người, bao nhiêu trở ngại, khó khăn, nhưng được ở trong lòng của đối phương, quyền rũ mà ẩm cúng là đủ rồi.

Mùa xuân ẩm áp tháng tư, mặc dù ban đêm ở Bắc Bình không lạnh, Tiêu Hữu Thành mang một chiếc ghế mây vào trong phòng ngủ, vẫn trải lên một tấm chăn lông cừu rồi bế Đại Lê ngồi trên ban công. Gió nhẹ

thổi vào mặt, mang đến mùi đất trong lành, không khí lạnh của hồ nước, mùi cỏ xanh thơm ngát...

Đại Lê cuộn người trong lòng Tiêu Hữu Thành, cô nhắm mắt lại hưởng thụ không khí mùa xuân tươi đẹp, thanh âm của Tiêu Hữu Thành vang lên bên tai, “Em biết sao chúc nữ không?” Thì ra anh đang ngắm sao, Đại Lê mở mắt ra, bầu trời đêm đầy sao, ánh sáng lấp lánh đua nhau toả sáng, Đại Lê không khỏi thở dài: “Thật đẹp.”

“Sao chúc nữ chỗ nào?” Tiêu Hữu Thành lại hỏi.

Kỳ thật Đại Lê đối với chòm sao không hiểu biết nhiều, cô mờ mịt tìm trên bầu trời, “Em không biết, hẳn là ở ngân hà gần đây.”

“Còn sao ngưu lang ở đâu?”

“..... Ở ngân hà bên kia thì phải.”

Đáp án mơ hồ này đã làm cho Tiêu Hữu Thành vừa lòng, anh thở dài, “Thật đáng thương, giống như chúng ta vậy.”

“.....” Đại Lê rốt cục biết mục đích của anh khi hỏi những câu lạ lùng này, cô nhất thời dở khóc dở cười, ngẩng đầu nhìn anh, “Em không phải đến đây rồi sao?”

“Vĩnh viễn ở bên cạnh anh mới tốt.” Anh chăm chăm nhìn cô như một đứa trẻ đáng thương. Đại Lê miễn cưỡng cười, hôn lên môi anh một cái, dịu dàng dỗ dành, “Bạn nhỏ ngoan nhé, chị ở Bắc Bình nghỉ ngơi hơn một tháng đấy!”

Anh cúi người kề sát môi cô, “Miệng của chị rất ngọt, em muốn nếm thử nữa.”

Hai người vui đùa một hồi, sau đó yên tĩnh lại, tích tụ trong lòng gần như tiêu tan. Cô nhẹ nhàng thở hổn hển, vùi đầu vào gáy của anh, khoe miệng khe khẽ. Gió xuân vẫn dịu dàng thổi vào mặt, mang đến một mùi thơm ngát như có như không.

“Có mùi thơm thoang thoảng.”

“Ừm.”

“Ở đâu?”

“Trên người em.”

“Nói thật đi.”

“Không phải mùi thơm trên người em sao?”

--///

Đèn sáng lên trong sân, hai người đi dạo trong vườn hoa phát hiện mấy đoá hoa màu trắng nhỏ, nhìn nửa ngày cũng không biết là loài hoa gì. Gây sức ép hồi lâu, sắc trời cũng đã tối, Tiêu Hữu Thành mặc áo khoác quay về phủ đại soái, động tác anh chậm chậm, hẹn ngày mai ăn sáng cùng nhau, Đại Lê tiễn anh đến cửa, cánh cửa chưa đóng lại đã thấy anh quay đầu: “Em ở một mình, anh không yên tâm.”

Đại Lê hơi hást cảm: “Đi.”

Thấy Tiêu Hữu Thành muốn nói thêm gì nữa, Đại Lê ngẩng đầu hôn lên mặt anh, rồi nhanh chóng đóng cửa lại, “Ngủ ngon.”

Nửa đêm khát nước, Đại Lê rời giường uống nước, bởi vì ánh trăng rất sáng, không cần đèn cũng có thể tạm nhìn thấy, Đại Lê rót một ly nước, cô phát hiện có gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, thì ra vẫn chưa đóng cửa, một tay cầm ly nước, một tay khép cửa lại, nhưng động tác đột nhiên ngừng lại, xe của anh còn đậu ở bên ngoài.

Cô đứng trước cửa sổ ngẩn ngơ thật lâu, ly nước sớm đã lạnh đi, sau khi trở về giường, lăn qua lộn lại không ngủ được cô quần lẩy tẩm chăn lúc này trên ghế dựa, cô ghé người trên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vậy mà một lúc sau đã ngủ thiếp đi.

Khi Đại Lê thức dậy thì trời đã sáng, nghiêng người nhìn xuống dưới, xe đã đi mất, cô liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, vừa qua bảy giờ, đoán rằng anh đã trở về chợp mắt một lát. Sau đó cô ngủ lại rất ngon, khi tỉnh lần nữa chờ đến vài giây, cô nhìn đồng hồ treo tường, đã qua chín giờ, trong lòng cô nghi ngờ, vội vàng rửa mặt thay quần áo, xuống lầu thì nhìn thấy anh, quần áo đã thay, đang ngồi trong phòng khách xem báo, nghe tiếng bước chân của cô, anh ngẩng đầu lên cười nói: “Con sâu lười nhỏ cuối cùng đã thức dậy.”

Trên mặt cô có chút ngượng ngùng, “Anh đến lúc nào? Tại sao không gọi em?” Lúc nói chuyện anh đã đến trước mặt, rồi cô bị anh kéo vào trong lòng, “Quấy nhiễu giấc ngủ của em, để em giận anh à.” Khi anh nói những lời này, trong giọng nói không có nửa phần trách cứ, chỉ tràn đầy sự nuông chiều. Cô tỉnh táo nhìn anh một phen, tinh thần vẫn tốt, khuôn mặt cũng sạch sẽ, chỉ là đôi mắt lúc này đã đỏ ngầu tiết lộ bí mật, cô đau lòng, dịu dàng vuốt ve đường viền của đôi mắt anh, “Tôi hôm qua không ngủ ngon sao?”

Anh chỉ cười, “Rất tốt.” Rồi anh kéo tay cô đi về phía bàn ăn, trong ngôi nhà này, tuy rằng phòng bếp có đầy đủ dụng cụ, nhưng bởi vì lúc trước chủ nhân không dùng đến trong thời gian dài, cũng không có đồ ăn dự trữ, bữa sáng là do anh đi mua từ sáng sớm, may mà mua thức ăn kiểu Tây, không cần chú ý nóng lạnh, chỉ cần đem sữa hâm nóng là có thể uống, cô thấy anh ngửi mùi thơm, hỏi anh: “Đói bụng à?”

“Ừm.” Miệng anh nhét một lát bánh mì, vẫn còn ngậm thức ăn mà trả lời hỗn độn.

“Sao anh không ăn trước?”

Anh ăn xong lát bánh mì, giọng nói rõ ràng, “Phải cùng nhau ăn.”

Trong lòng cô ngọt ngào, trên mặt vô thức mỉm cười đáng yêu, vô cùng xinh đẹp, rực rỡ như là đi ra từ niềm hạnh phúc. Trong thời gian ăn sáng, Tiêu Hữu Thành vậy mà cũng ngớ ngẩn nhiều lần.

Ăn xong, đem chén đĩa rửa sạch sẽ, Đại Lê thấy phòng bếp vẫn dùng được, cô đề nghị trưa nay nấu ăn trong nhà, vừa vặn ngày hôm đó Tiêu Hữu Thành không có việc gì, vì thế họ cùng nhau đi mua đồ ăn.

Đậu xe ở bên ngoài chợ bán thức ăn, hai người tay trong tay đi dạo bên trong, tuy rằng Đại Lê sẽ nấu ăn, ở Vienna cô cũng tự mình mua đồ ăn, nhưng chưa từng đi chợ ở trong nước, Tiêu Hữu Thành đương nhiên chưa từng đi qua, cái gì cũng thấy mới mẻ. Những người nông dân bán đồ ăn còn cảm thấy mới mẻ hơn, làm sao được gặp một cặp đôi xinh đẹp sáng sủa như vậy? So với kim đồng ngọc nữ trên báo chí còn đẹp hơn.

Nhưng phiền phức liên tục xảy ra, tiền sử dụng ở nơi này đều là tiền xu, Tiêu Hữu Thành nào có tiền lẻ như vậy? Mua mấy cọng hành cũng chỉ có thể đưa ra tờ tiền có giá trị lớn, người nông dân bán hành một ngày cũng không kiếm được nhiều như vậy, đi đâu để thối tiền lẻ cho anh chứ? Một chuyến đi như vậy, không mua được bao nhiêu thứ, tiêu xài ngược lại không ít, hẳn là hai người vào xem cửa hàng nào, chủ của những nơi đó đều mặt mày hớn hờ.

Đại Lê muốn làm gà xào măng, vì thế cô mua một con gà còn sống, về nhà hai người không biết làm sao, Đại Lê lấy ra một con dao từ phòng bếp đưa cho Tiêu Hữu Thành, ý tứ là việc này phải do người đàn ông làm, bản thân cô đứng xa xa nhìn. Tiêu Hữu Thành bất chấp khó khăn đi bắt con gà trong cái lồng ra, do con gà kia giãy dụa thật sự quá lợi hại, cuối cùng anh tuột tay, con gà chạy thoát ra ngoài, ở trong sân “Ác, ác, ác” tán loạn, lông gà bay đầy trời. Đại Lê vội vàng chạy vào nhà đóng cửa, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Tiêu Hữu Thành sốt ruột, lấy súng ra, kỹ thuật bắn súng của thiếu soái đương nhiên hơn người, con gà đã chết cũng không có gì đau đớn, nhưng mà dùng súng giết gà, e rằng thiếu soái là người đầu tiên, Đại Lê cười đến nổi thất lực không dậy nổi, đau sốc hông mấy lần.

Anh không nấu cơm, ngay cả trợ thủ cũng không có tư cách, nhưng anh vẫn ở lại trong phòng bếp, lúc thì đưa cho cô cái chén, lúc thì giúp cô mở bình dấm, thời gian còn lại chỉ đứng nhìn cô, nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Đại Lê, đáng vẻ chăm chú làm việc của cô lại đẹp như thế này.

Cuộc sống hằng ngày của cặp vợ chồng bình thường nhất, ở cùng cô, cũng có thể khiến người ta say mê.

Gà xào măng cuối cùng không thực hiện được, mà bà đậu hũ, măng xào, ngư hương nhục ti, đều là những món ăn bình thường. Vốn chỉ cần Đại Lê đích thân nấu, như thế nào Tiêu Hữu Thành cũng đều thấy ngon miệng, huống chi quả thật rất ngon, một vài món ăn như vậy nào ngờ hai người đều ăn sạch sẽ. Đại Lê

không thích rửa chén, công việc hiển nhiên thuộc về thiếu soái, Tiêu Hữu Thành đeo một cái tạp dề màu trắng, để Đại Lê cười hì hì đứng phía sau anh, cô đặt cằm trên vai anh, vừa giám sát vừa khẽ hát.

Thời tiết nóng khác thường, sau trận mưa vào buổi chiều, gần tối không khí càng cảm thấy oi bức gay gắt, Tiêu Hữu Thành lái xe chở Đại Lê đến mái che ngoài trời của một khách sạn xa hoa ăn kem, chỉ cần một ly xài chung một cái muỗng.

Trong lúc vành tai tóc mai chạm vào nhau, họ chợt nghe một tiếng gọi trong trẻo ở phía sau: “Anh!”

Đại Lê và Tiêu Hữu Thành cùng quay đầu lại, nhìn thấy bên cạnh sân thượng đi tới vài thiếu niên nam nữ, họ đều mặc đồng phục học sinh một màu, chỉ có một cô gái mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, đường viền ren trắng, tóc uốn quăn xinh đẹp, thông minh thanh lịch, cô chạy đến phía sau Tiêu Hữu Thành, hai tay vòng quanh cổ anh, nói: “Anh! Vài ngày không gặp anh rồi!” Khi nói chuyện, ánh mắt cô bé trộm nhìn Đại Lê.

Gặp nhau thế này, Tiêu Hữu Thành không thể không giới thiệu hai người với nhau, rốt cuộc đây là lần đầu tiên Đại Lê gặp “em chồng”, nhưng trong trường hợp vội vàng như vậy, Tiêu Hữu Thành sợ cô sẽ không được tự nhiên, thấy cô chào hỏi thoải mái thanh thản, anh cũng an tâm.

Tiêu Hữu Tình trái lại nhìn chằm chằm vào Đại Lê, đột nhiên nói: “Thì ra chị chính là Juliet của anh trai!”

Lúc ấy Tiêu Hữu Thành vừa uống xong một ngụm cà phê, anh bị sặc nước, ho khan dữ dội, Đại Lê nhẹ nhàng xoa lưng giúp anh. Khi hô hấp trở lại bình thường, Tiêu Hữu Thành chau mày, trách em gái, “Nói lộn xộn gì đó?”

Tiêu Hữu Tình có chút sợ lại có chút không phục, “Em khen ngợi anh chị mà! Tình yêu của Romeo và Juliet làm cho người ta cảm động nhất!” Bởi vì gần đây cô bé đọc Shakespeare, rất mê câu chuyện này, cho rằng khi nói đến chuyện tình yêu, lấy ra làm ví dụ đó là lời khen ngợi tốt nhất.

Tiêu Hữu Thành vẫn nghiêm mặt, Tiêu Hữu Tình bĩu môi, muốn nói anh mê tít, nhưng cuối cùng có phần sợ anh trai, cô bé không dám mở miệng. Lại nghe Đại Lê cười nói: “Tóc của Juliet có lẽ không cắt ngắn như tóc của chị nhỉ?” Ba người cùng cười lên.

Tiêu Hữu Thành hỏi em gái tại sao lại đến đây, Tiêu Hữu Tình nhìn về phía mấy người bạn học nói: “Mấy người bạn ở nhóm văn học của em không muốn tham gia tiệc sinh nhật tại nhà ngày mai, cho nên em mời bọn họ trước.” Hai ngày nay Tiêu Hữu Thành chỉ lo cho Đại Lê, thiếu chút nữa đã quên sinh nhật của em gái, may mắn hôm nay gặp được, gương mặt anh bình tĩnh nói: “Vậy em đi tiếp đón bạn bè, hoá đơn để lại tính chung với anh.”

Ai ngờ Tiêu Hữu Tình ngồi xuống ghế bên cạnh, cười hì hì nói: “Anh, ở đây vẫn còn chỗ, không bằng ngồi chung với nhau đi!” Không để ý đến sắc mặt khó coi của Tiêu Hữu Thành, cô bé muốn nhìn chị dâu tương lai, hiếu kỳ tìm hiểu mọi chuyện, rồi phát tay gọi bạn học, mấy người học sinh đợi hồi lâu ở bên kia, thấy thế, do dự vài giây rồi tới đây.

Sắc mặt của Tiêu Hữu Thành lại không tốt, sau khi mấy người học sinh ngồi xuống Tiêu Hữu Tình liền giới thiệu, không nhiều người lắm, chỉ có hai nam một nữ, đều là học sinh trường Bắc Đại, Tiêu Hữu Tình học ở trường giáo hội của người Anh quốc, bạn học đều là con cháu của gia đình hiển hách, Tiêu Hữu Thành nghĩ cô bé tham gia vào nhóm văn học chỉ cho vui, không ngờ lại kết giao với một số bạn tốt.

Tiêu Hữu Thành và Đại Lê vốn đã thu hút sự chú ý của người khác, nay lại đến thêm mấy thiếu niên nam nữ trẻ tuổi, khách ngồi xung quanh đều ghé mắt nhìn chiếc bàn này. Trong đó có một nam sinh tên Chu Thuần là người nổi bật nhất, răng trắng mắt sáng, diện mạo có ba phần nữ tính, may mà một đôi mày kiếm tăng thêm mấy phần khí khái anh hùng.

Thừa dịp Đại Lê đứng dậy đi toilet, Tiêu Hữu Tình nghiêng người đến bên tai anh trai nói: “Chị dâu này em thích.”

Tiêu Hữu Thành muốn cười nhưng kìm nén, “Em không phải không thích người quá hoàn mỹ sao?”

“Chị dâu không giống với người thích sự hoàn mỹ.”

Tiêu Hữu Thành cười cô bé một câu già mồm át lễ phải, trong lòng anh cảm thấy thoải mái.

Đại Lê từ toilet đi ra, rửa tay ở ngoài cửa, cô ngửi được mùi thuốc lá thổi đến, mới đi ra vài bước thì thấy một nam sinh dựa vào vách tường ở chỗ rẽ, áo khoác màu đen mở ra, áo sơ mi trắng bên trong cũng cởi ra một vài nút áo ở phía trên, đôi mắt phượng híp lại, liếc xéo cô một cái, rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục hút thuốc, Đại Lê nhận ra cậu ta là một nam sinh ngồi cùng bàn, cô đi ngang qua gạt đầu, vốn định nhắc nhở cậu ta nơi này cấm hút thuốc, nhưng cô không mở miệng.

Chưa đi được vài bước, có một người ở bên cạnh sải bước đi nhanh qua, sát bên người cô nói một câu, “Dây giày bung rồi.” Đại Lê cúi đầu nhìn, quả là vậy. Cô muốn nói tiếng cảm ơn nhưng người đã đi xa.

Trở lại chỗ, người nam sinh kia đã ngồi xuống, trong những người học sinh, cậu ta vẫn im lặng nhất, ngay cả lúc nói chuyện với Tiêu Hữu Thành cũng chỉ đáp lời ít ỏi, sau khi ăn xong bữa tối, Đại Lê cũng nhanh chóng quên đi người này.

14. Chương 14: Nỗi Sóng

Ngày hôm sau trong phủ đại soái mở tiệc sinh nhật, Tiêu Hữu Tình là con của vợ thứ cho nên không được chú trọng, chỉ là theo lệ làm một tiệc sinh nhật cho cô, nhưng bởi vì tổ chức tại Tiêu gia, là một bữa tối phô trương xa hoa, chung quy gia đình bình thường cũng không bằng được.

Khi Tiêu Hữu Thành từ Nam Giao trở về thì bữa tiệc đã bắt đầu, bàn chủ nhân theo thứ tự ngồi xuống Tiêu đại soái, Tiêu phu nhân, biểu tiểu thư, Tiêu Hữu Tình, Tiết Phi Dao. Chỉ có vị trí ở giữa Tiêu đại soái và Tiết Phi Dao là còn trống để cho Tiêu Hữu Thành ngồi xuống.

Tiết Phi Dao ngồi ở bàn chủ nhân kỳ thực cũng không thoả đáng, đại soái an bài như thế cho thấy được dụng ý rất rõ ràng. Biểu hiện của Tiết Phi Dao trái lại rất hào phóng khéo léo, kiểu cách nói chuyện cũng rất dễ thương. Kết thúc bữa tiệc, Tiêu Hữu Tình đi tìm bạn học; biểu tiểu thư Tô Giáng Ưu thì im lặng một mình trở về phòng; Tiết Phi Dao và hai vị bộ trưởng phu nhân cùng Tiêu phu nhân đánh mạt chược; chỉ còn Tiêu Hữu Thành và Tiêu Quyền cùng nhau uống trà.

Người ngoài đều tản ra, Tiêu Quyền mới nói: “Nghe nói con mua một căn nhà ở bên ngoài, nuôi dưỡng một người phụ nữ sao?”

Tiêu Hữu Thành không trả lời, anh nâng tách trà lên thử nhiệt độ, vẫn còn nóng nên đặt lại trên bàn. Tiêu Quyền liếc anh một cái lại nói: “Ngày hôm qua Tiết tư lệnh gọi điện cho biết, ông ta bằng lòng đưa ra một tỉnh cho con gái làm của hồi môn, chờ sau này có cháu ngoại, bình quyền đều do nó thừa kế.”

Dáng vẻ của Tiêu Hữu Thành vẫn thanh thản như trước, giọng nói không nhanh không chậm, “Cha, chuyện này chúng ta đã nói qua.”

Tiêu Quyền đột nhiên nhìn thẳng vào anh, lạnh lùng nói: “Cha nhớ rõ năm ấy con mười tuổi, lập chí phải nhất thống thiên hạ, vậy mà con đã quên rồi à?”

Rốt cuộc Tiêu Hữu Thành nhìn thẳng vào cha, nói năng có khí phách, “Đương nhiên con không quên.”

Giọng nói thoảng trở lại bình thường, Tiêu Quyền nói thành khẩn khuyên nhủ: “Hữu Thành, cha luôn tự hào về trí tuệ của con, lần này cuối cùng là do chướng ngại ma quỷ gì? Cha không ngăn cản con nuôi phụ nữ ở bên ngoài, nếu con thích cũng có thể kết hôn, Tiết tiểu thư là người thông minh, biết chuyện gì không nên nhìn thấy, con cưới Tiết tiểu thư, thiên hạ sẽ có được dễ như trở bàn tay, trăm lợi mà vô hại, không có tổn thất gì! Tại sao con không suy nghĩ rõ ràng?”

Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng lắc đầu, anh nhìn về phía cha, ánh mắt lại ở nơi xa xa, dường như thì thào tự nói, “Nếu con mất cô ấy... Mất đi cô ấy, chính là đánh mất mạng sống của con.”

Cách hai phòng là phòng làm việc nhỏ, hai vị bộ trưởng phu nhân đang đánh mạt chược nghe thấy tiếng lách cách của đồ vật rơi vỡ, khoé mắt của họ lặng lẽ nhìn Tiêu phu nhân, thấy vẻ mặt của bà lạnh nhạt giống như không nghe thấy gì, ngay cả sắc mặt của Tiết Phi Dao cũng biến đổi một chút, nhưng cô ta vẫn

mang theo một chút ý cười, hai vị bộ trưởng phu nhân đương nhiên không dám hỏi gì, cũng giả bộ làm như không nghe, “dụng tâm” đánh mặt chước như trước.

Thời tiết ngày hôm đó vô cùng tốt, bầu trời quang đãng, gió nhẹ mây thưa, ánh sáng mặt trời cũng ảm áp dào dạt làm cho người ta ưa thích, Đại Lê giúp thím Mặc phơi chăn, cô đeo một cái tạp dề đơn giản để làm việc. Tiêu Hữu Thành lo lắng Đại Lê ở một mình, cho nên mời một vị phu nhân đến ở trong nhà, chồng của bà ta họ Mặc vì thế Đại Lê gọi bà ta là thím Mặc.

Đang ở trong vườn hoa làm cỏ thì chuông cửa vang lên, thím Mặc bỏ lại cái cuốc mà đi mở cửa, Đại Lê tưởng là Tiêu Hữu Thành nên cũng không để ý, cô vẫn bận rộn trong vườn hoa, mặc dù Tiêu Hữu Thành có chìa khoá, miễn là khi anh ở lại đây nghỉ ngơi thì luôn phải bấm chuông.

Tiếng bước chân không quen thuộc, chỉ nghe thấy thím Mặc kêu to tiểu thư, Đại Lê vừa lau mồ hôi vừa xoay người lại, cô đối diện với người khách, cả hai đều sửng sốt.

Người đến là một đôi thiếu niên nam nữ, cô gái mặc một chiếc váy màu hồng, trang điểm xinh đẹp đáng yêu, đúng là Tiêu Hữu Tình, còn một chàng thiếu niên đứng bên cạnh so với cô bé còn đẹp hơn vài phần, Đại Lê nhận ra đó là cậu nam sinh hút thuốc cô đã gặp đêm hôm đó.

Tiêu Hữu Tình thấy bộ dáng làm việc trong vườn hoa của Đại Lê thì nhìn chăm chăm, rất là kinh ngạc, thói quen của Chu Thuần thì híp nửa con mắt, đôi mắt phượng kia ngày càng trở nên mảnh khảnh mê ly.

Đại Lê là người đầu tiên có phản ứng, cô mỉm cười đưa khách vào trong nhà, thừa dịp thím Mặc đi pha trà cô trở về phòng thay quần áo, khi đi ra lần nữa, cô đã mặc một bộ đồ nhẹ nhàng thoải mái.

Hoá ra Tiêu Hữu Tình vô cùng yêu thích người chị dâu tương lai này, nên lặng lẽ hỏi thăm chỗ ở của Đại Lê, nhưng ngưỡng ngừng phải đến một mình, vì thế cô kéo bạn bè đi cùng, Chu Thuần vốn không đồng ý đi với cô, chẳng qua Tiêu Hữu Tình cứ đi theo anh ta, cũng không ôm hy vọng, nhưng không ngờ anh ta lại đồng ý.

Ba người trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, Đại Lê vốn lớn hơn Tiêu Hữu Tình vài tuổi, đối với Chu Thuần cũng không khác biệt nhiều, lúc bắt đầu nói chuyện cũng rất hợp ý. Đại Lê là con gái một trong nhà, không có chị em, thấy Tiêu Hữu Tình hồn nhiên đáng yêu lại là em gái của Tiêu Hữu Thành, trong lòng cô vốn đã mong muốn được thân thiết với nhau, tâm tư của Tiêu Hữu Tình cũng như vậy, kể từ đó, bầu không khí nói chuyện mau chóng hoà hợp. Nhưng mà Chu Thuần vẫn ít nói như trước, phần lớn thời gian chỉ ngồi bên cạnh trầm mặc, giống như không để ý chút nào.

Không biết làm sao nói đến đàn dương cầm, từ nhỏ Tiêu Hữu Tình đã học đàn, cô bé nghe nói Đại Lê đã từng học ở học viện âm nhạc tại Vienna, liền muốn nghe cô đàn một khúc, Đại Lê cũng không từ chối, tiện tay đàn một bản nhạc đơn giản nhẹ nhàng.

Trong lúc người diễn tấu tận hứng, còn người nghe thì say mê, Chu Thuần đột nhiên ngồi xuống bên cạnh Đại Lê, ngón tay thon dài chạm vào phím đàn, anh ta định cùng Đại Lê hợp tấu, bởi vì cô bất ngờ nên tạm dừng trong nháy mắt, nhưng mau chóng phản ứng lại, cố gắng phối hợp với anh ta, vừa mới đàn cùng nhau một vài phút, bản nhạc một lần nữa phát ra âm thanh lưu loát. Thoạt đầu Tiêu Hữu Tình chỉ ngạc nhiên, bốn bàn tay đẹp để phối hợp vô cùng ăn ý, trong thời gian ngắn như vậy mà bọn họ có thể tâm ý tương thông, cô bé dần dần đắm chìm trong tiếng đàn du dương, nâng cảm dựa trên thân đàn, lẳng lặng nhìn về phía hai người đang đánh đàn.

Buổi chiều mùa xuân, ánh nắng tươi sáng, từng tia sáng trong lành tinh khiết xuyên qua, chiếu vào mái tóc mềm mại của Đại Lê, đôi mắt mông lung của Chu Thuần, chiếc mũi vênh lên của Đại Lê, đôi môi hồng phấn của Chu Thuần... Hai người xinh đẹp như vậy, hợp tấu nhịp nhàng một cách vô thức... Thành linh, trong lòng Tiêu Hữu Tình sinh ra một loại đau đớn, đau mà không có lý do, rốt cuộc là một cô nàng nhanh nhẹn nhanh miệng, nói thiếu suy nghĩ: “Chị dâu, em thật ghen tị với chị.”

Tiêu Hữu Thành đứng yên ở cửa một hồi lâu, tâm trạng lúc này không chỉ là ghen tị.

Sau bữa tối, họ cùng nhau tiễn hai người Tiêu Chu ra cửa, bộ mặt đã giấu đi cả đêm của Tiêu Hữu Thành rốt cục cũng lộ ra, anh giận tái mặt, đi nhanh trở về phòng không thèm để ý tới Đại Lê. Cô đoán ra nguyên

nhân tức giận của anh, có chút buồn cười, cô theo sau dỗ dành nhưng không có hiệu quả, rồi dứt khoát để anh tự giận dữ, cô lên lầu đi tắm rửa.

Tắm xong từ trên lầu đi xuống thì thấy anh ngồi ở sô pha không nhúc nhích, cô về phòng hong khô tóc, lại trở ra xem lần nữa, anh vẫn bất động, Đại Lê đành phải xuống lầu ngồi bên cạnh anh một lát rồi nói: “Anh nên trở về.” Tiêu Hữu Thành quả nhiên cầm lấy chìa khoá xe bước đi, Đại Lê cuối cùng cũng tức giận, cô lạnh lùng nhìn anh rời khỏi.

Qua một hồi lâu, cô không nghe thấy tiếng ô tô khởi động, Đại Lê tò mò đi ra ngoài, phát hiện anh còn đứng ở trong sân. Tiêu Hữu Thành có lẽ nghe được tiếng bước chân của Đại Lê nên quay đầu lại nhìn. Bởi vì vào ban đêm, trong sân không có đèn, Đại Lê nhìn không rõ bộ mặt của anh, chỉ thấy một đôi mắt sáng lấp lánh trong suốt.

Tiêu Hữu Thành nói, anh ăn đấm chua.

Giọng điệu kia có vài phần bá đạo, vài phần giận dữ, vài phần uất ức, còn có vài phần làm nũng.

Đại Lê chỉ cảm thấy như viên đường tan chảy trong lòng, ngọt ngào mà mềm mại, cô đi vài bước rồi chạy ào vào trong lòng anh, vòng tay qua cổ anh, chủ động hôn lên môi anh, nụ hôn đáp trả của Tiêu Hữu Thành vừa mãnh liệt vừa cuộn trào khiến cho cả người cô mềm nhũn trong lòng anh.

Cuối cùng tới ngày người bạn học nữ của Đại Lê kết hôn, sáng sớm Tiêu Hữu Thành vẫn như trước đến Nam Giao cùng cô ăn điểm tâm, sau đó anh đưa cô đến nhà người bạn học, nơi có hoa mơ rơi đầu ngõ, trong ngõ hẻm nhỏ sớm đã đông đúc xe cộ như ngựa rồng.

Tiêu Hữu Thành dừng xe ở đầu ngõ, anh nghĩ đến một ngày không nhìn thấy cô thì đã không khỏi cảm thấy buồn phiền. Người bạn học của Đại Lê kết hôn với con trai thứ hai của bộ trưởng bộ giao thông, thực ra Tiêu Hữu Thành cũng muốn tham dự, nhưng anh phải dự tiệc của nhà trai, còn Đại Lê dự tiệc của nhà gái, cả hai không thể gặp nhau. Đại Lê nhìn ra tâm tư của Tiêu Hữu Thành, chỉ cảm thấy gần đây anh càng ngày càng dính vào cô, nói mình không vui là giả vì cô rõ ràng có chung cảm giác với anh, Đại Lê nhìn đám người ở bên ngoài xe rồi nghiêng người hôn lên gương mặt anh.

Khi Đại Lê vào phủ thì cô dâu đã trang điểm xong, đang cùng nói chuyện với vài người bạn thân trong phòng, rồi cô ta kéo Đại Lê qua chỗ bọn họ. Cô dâu tên là Hà Ninh Kiều, gia đình buôn bán tơ lụa, trước kia ở Thượng Hải là bạn thời trung học của Đại Lê, cảm tình của hai người khá tốt, sau đó bởi vì việc làm ăn của cha mà cả gia đình chuyển tới Bắc Bình, cô ta vẫn giữ liên lạc với Đại Lê qua thư từ, vì vậy khi kết hôn dĩ nhiên sẽ gửi thiệp mời cho cô. Đại Lê đương nhiên không biết bạn bè của Hà Ninh Kiều ở Bắc Bình, nên cô chỉ yên lặng ngồi một bên. Hà Ninh Kiều tự do yêu đương với con trai thứ hai của bộ trưởng bộ giao thông, đã từng đấu tranh một phen với gia đình của chú rể, bây giờ cuối cùng có thể đạt được mong muốn, trong lòng cô ta vui mừng khôn xiết, không chú ý đến Đại Lê ở góc này cũng là chuyện bình thường.

Hôm nay Hà Ninh Kiều mặc một bộ y phục thêu hoa màu đỏ, phối hợp với đồ trang sức trở thành một cô dâu xinh đẹp rực rỡ. Đại Lê và Tiêu Hữu Thành đang yêu nhau sâu sắc, nhìn thấy tình cảnh như vậy, cô không khỏi sinh ra một loại cảm xúc và chờ mong, sơ suất của chủ nhân vừa vụng về cho Đại Lê suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Giữa trưa mọi người dùng cơm ở trong phủ, buổi chiều cô dâu lên xe hoa, trước khi đi cô ta rất cục cựa nhớ đến Đại Lê bị lạnh nhạt, nên cố ý dặn dò em gái tiếp đãi cô thật tốt, Đại Lê vốn muốn rời khỏi khi cô dâu đi rồi, nhưng như vậy không được tốt, lại bị em gái của Hà Ninh Kiều kéo về phòng nói chuyện phiếm, Hà Ninh Nhã vốn có ý lấy lệ, do cô ta muốn đi du học, nghe nói Đại Lê đã từng đi du học, cô ta lập tức có hứng thú hỏi rất nhiều điều, bất giác trời đã tối cho nên giữ Đại Lê ở lại ăn cơm tối.

Bữa tối chưa ăn xong, Hà Ninh Kiều đã gọi điện thoại đến nói Ninh Nhã dẫn khách mời nữ bên nhà gái đến Trình gia tham dự vũ hội, hoá ra chú rể là người theo lối sống mới, có tác phong của người nước ngoài, anh ta tổ chức một buổi vũ hội tại nhà, cô dâu cảm thấy cũng nên mời một ít bạn bè của mình sang đây, vì thế Đại Lê bị kéo đến Trình gia.

Tại vũ hội ở Trình gia, người duy nhất có thể sánh ngang với cô dâu và chú rể là Tiêu Hữu Thành và Tiết Phi Dao, tuy rằng họ không có hành vi thân mật, rất ít nói chuyện với nhau, nhưng đối với người bên ngoài bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn.

Khi nhóm người của Hà Ninh Nhã sang đây, bởi vì họ đều là những khách nữ trẻ tuổi cho nên gây ra một trận xôn xao nhỏ, Tiêu Hữu Thành không có hứng thú để nhìn, anh đứng gần cửa sổ nâng ly rượu, đang suy nghĩ nên lấy lý do gì để rời khỏi thì anh cảm thấy có người đi đến bên cạnh, gương mặt đang nhăn lại một nửa liền được giãn ra, dung nhan như ngọc, chẳng lẽ giờ phút này cô đọc được nỗi nhớ trong lòng anh sao?

Việc Đại Lê đi đến bên cạnh Tiêu Hữu Thành đều lặng lẽ rơi vào trong tầm mắt của mọi người, thoát đầu Hà Ninh Nhã rất lo lắng, cô ta cho rằng Đại Lê không quen biết Tiêu Hữu Thành, có lẽ muốn ôm ý tưởng mơ mộng gì đó, nhưng cô ta nhanh chóng cảm thấy bất thường, hai người thân mật như vậy rõ ràng là một đôi tình nhân!

Vũ hội tân hôn này dần dần tràn ngập một mạch nước ngầm, trong lòng mỗi người đều phỏng đoán, nhưng trên mặt vẫn ung dung thản nhiên trò chuyện như trước.

Tiết Phi Dao ngồi ở trong một góc, bất tri bất giác mà uống hết hơn phân nửa ly rượu đỏ, đầu cô ta hướng về phía này, ánh mắt có vẻ nghi ngờ, có lẽ là thương hại, hoặc là cười trên nỗi đau của người khác, cũng không thể thấy được tâm trạng trong đôi mắt của cô ta. Phiền muộn của cô ta chính là nhìn chăm chú vào hai người kia trên sàn nhảy, Tiêu Hữu Thành ôm Đại Lê nhảy liên tục ba điệu, thời gian khác cũng chỉ nghỉ ngơi bên cạnh Đại Lê, anh hoàn toàn không đi xã giao với người khác.

Thực ra cô ta vô cùng chờ mong vũ hội này, từ khi Đại Lê đến Bắc Bình, Tiêu Hữu Thành gần như chuyển tất cả việc công dọn về ngôi nhà ở Nam Giao, rất nhiều ngày đã không thấy mặt anh, cô ta đợi ở chỗ này lại có ý nghĩa gì?

Tiết Phi Dao cầm ly rượu trên bàn lên, đột nhiên đứng dậy, cô ta đi vài bước đến trước mặt Tiêu Hữu Thành, vươn tay ra, trên mặt mỉm cười, “Có thể mời thiếu soái nhảy một điệu không?”

Phái nữ mới phái nam khiêu vũ vốn không có gì ngạc nhiên, nhưng cảnh tượng này thật sự làm cho người ta kinh ngạc đến cực điểm, sàn nhảy lớn như vậy, đám người lại ồn ào náo động, mà lại có vài giây lặng ngắt như tờ.

Mặc dù được phái nữ mời nhảy, phái nam cũng không nên từ chối, Tiêu Hữu Thành nhận lời mời của Tiết Phi Dao đồng thời liếc nhìn thoáng qua Đại Lê, một cái liếc mắt lơ đãng này khiến trong lòng của Tiết Phi Dao gieo trồng hạt giống oán hận.

Rốt cuộc Tiết Phi Dao cũng có thể nhảy với Tiêu Hữu Thành, cánh tay anh vòng qua thắt lưng của cô ta, còn tay cô ta thì vịn trên vai anh, nhưng không thể nào làm cho cô ta run sợ.

“Tiêu Hữu Thành, anh thật không muốn cho em một chút cơ hội sao?” Xưng hô với anh cũng đã thay đổi.

“Tôi khác với Tiết tiểu thư, tôi không có thời gian để lãng phí.”

Ngón tay của Tiết Phi Dao đặt trên vai Tiêu Hữu Thành, bởi vì dùng quá sức mà đầu ngón tay hiện ra màu đỏ, “Em vì anh ngàn dặm xa xôi đến Bắc Bình, vì anh mà một mình sống ở nơi đất khách quê người, vì anh mà làm việc, lấy lòng cha mẹ của anh, tận sức làm tất cả cho anh, kết quả là ngay cả một cơ hội để đổi lại cũng không được sao?”

“Tôi xin lỗi.”

“Em cũng không phải ép anh yêu em, chỉ hy vọng anh có thể cho em một cơ hội, cũng cho chính anh một cơ hội.”

“Tôi xin lỗi.”

Tiết Phi Dao đột nhiên đẩy anh ra, thân thể mềm mại khẽ run, con ngươi ở giữa tròng mắt nén giận, “Hôm nay em bỏ xuống sự kiêu ngạo, không phải muốn nghe anh nói tôi xin lỗi.”

Tiêu Hữu Thành khom người như một quý ông, rồi rời đi, không nói câu nào nữa. Tiết Phi Dao nhìn thấy anh đi về phía Đại Lê, nhìn thấy anh mỉm cười với cô vô cùng dịu dàng, là một vẻ tuấn tú mà cô ta chưa bao giờ thấy.

Đôi bàn tay nắm chặt, móng tay thật dài đâm vào làn da mềm mại, sơn móng tay màu đỏ ngấm vào màu máu đỏ tươi, tạo thành một vẻ đẹp thê lương, bứt rứt gai mắt.

Cô bưng ly sữa đẩy cửa phòng sách ra, Tiêu Hữu Thành vẫn đang xem văn kiện, Đại Lê vừa đi vừa hỏi: “Còn chưa trở về à?”

Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, “Một lúc nữa.” Nhìn thấy ly sữa trong tay Đại Lê, anh cười ngọt ngào, “Cho anh à?”

Đại Lê chớp mắt mấy cái, “Là cho em uống.” Lời còn chưa dứt, cô như sợ bị người ta đoạt lấy mà nhanh chóng uống một ngụm, kết quả là vì uống quá vội vã mà bị sặc, tay cầm ly cũng không ổn định làm đổ hơn phân nửa ly sữa lên người, cô vừa mới tắm xong, mặc một chiếc áo ngủ tơ lụa màu đen, vừa vịn bị sữa làm ướt một lớp vải mỏng trước ngực, phác họa hình dáng bộ ngực đầy đặn tinh xảo.

Hai tròng mắt của Tiêu Hữu Thành trong nháy mắt trở nên sâu xa, anh kéo Đại Lê đang có ý đồ trốn thoát, hai bàn tay vòng quanh chặt chẽ chiếc eo nhỏ nhắn của cô, anh nhẹ nhàng liếm phần sữa đã vấy trên người cô, bắt đầu từ khoe môi, một đường uốn lượn tới cái cằm xinh xắn, cái cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo.....

Ngón tay anh lặng lẽ dao động đến bên thắt lưng của cô, nhẹ nhàng tháo xuống, không biết là tơ lụa trơn bóng hay là da thịt rất trơn mịn của cô, áo ngủ như nước nhanh chóng chảy xuống dưới chân, đột ngột có cảm giác mát lạnh khiến cho cả người Đại Lê run lên, hai cánh tay theo bản năng che trước ngực, nụ hôn của Tiêu Hữu Thành cũng dừng lúc đến nơi này, anh kéo cánh tay của cô ra, theo đường cong lả lướt ở trước ngực cô, dùng đầu lưỡi mà liếm...Sữa...

Đại Lê lúc này mới biết sức lực của Tiêu Hữu Thành mạnh đến bao nhiêu, cánh tay cô bị anh cố định ở sau người, không động đậy được chút nào. Môi anh giống như ngọn lửa cháy trên người cô, thiêu đốt thẳng vào xương cốt, máu toàn thân sắp sôi lên, tất cả lý trí và suy nghĩ trong giờ khắc này đã hoá thành tro.

Anh lưu luyến thật lâu trước ngực cô, trần trọc triền miên, khoe mắt lơ đãng mở ra, cảnh trí của ngực cô khiến cho anh bỗng nhiên sững sờ ở đó.

Đó là một vết bớt màu đỏ tươi, rất tuyệt diệu, xung quanh vết bớt là một vòng hoa văn phức tạp khó phân biệt, giống như cây tử đằng quấn quanh vết bớt màu đỏ, lại giống như long phượng đang tranh đoạt ngọc trai.

Suy nghĩ của cô bởi vì động tác trì hoãn của anh mà quay về, theo ánh mắt của anh thấy hoa văn kia ở trước ngực mình vốn có từ lúc mới sinh, cô nói mấy câu giải thích cho anh. Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt ngạc nhiên, “Mấy năm trước, anh có một khối huyết ngọc (ngọc thạch màu đỏ), cùng với hoa văn này giống nhau như đúc.”

Cô cũng ngạc nhiên theo, thân thể trần trụi rốt cuộc khiến cho cô lấy lại tinh thần, để tránh anh không thể kiểm chế, cô nhanh chóng nhặt áo ngủ lên mặc vào rồi chạy ra ngoài. Tiêu Hữu Thành lật văn kiện nhưng không nhìn vào một chữ nào.

Không biết trải qua bao lâu, cửa phòng sách lại bị đẩy ra, lần này là một cái đầu nhỏ ló vào, cô nói, em đói bụng.

Anh vô cùng tuân mệnh mà đứng dậy, đi về phía cô, “Em muốn ăn gì?”

“Bánh ngàn tầng của Phỉ Thuý Viên.”

Anh đến trước người cô, khụy người xuống, “Hôn một cái.” Cô ngoan ngoãn nghe lời, dâng lên đôi môi của mình, hai người triền miên một hồi, anh miễn cưỡng đi xuống cầu thang, cô giống như một người vợ đức hạnh giúp anh lấy áo khoác, dặn anh đi mau rồi trở về, lúc gần đi anh lại hôn cô một cái mới bằng lòng ra ngoài.

Đại Lê thuận tay mở một quyển sách ngồi ở trên sofa, nhìn nhìn rồi ngủ thiếp đi...

Cô nằm mơ rất nhiều, nhưng khi tỉnh lại một cái cũng không nhớ rõ. Cô bị lạnh mà thức giấc, toàn thân giống như ngâm trong nước lạnh, sự giá lạnh ngấm vào trong xương tủy, nhịn không được mà hắt hơi hai cái liên tục, ngủ thẳng từ nửa đêm cho đến sáng đương nhiên là sẽ lạnh. Phỉ Thuý Viên cách đây không xa,

lái xe đi về mất khoảng nửa giờ, cô không biết vì sao đã hai giờ sáng mà còn chưa thấy anh trở về, ngồi ở sô pha một lúc, rồi cuộc cô không ngồi nữa, choàng áo khoác đứng ở cửa chờ, bởi vì trong lòng nôn nóng chỉ cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm.

Đợi chờ một giờ như là đợi chờ một năm, cuối cùng cô đã đợi được anh.

“Tại sao còn chưa ngủ?”

“Tại sao lâu như vậy?”

Thanh âm của hai người đồng thời vang lên, anh ôm lấy cô đi vào trong nhà, “Sư phụ làm điểm tâm của Phi Thuý Viên đã hồi hương, nên anh đi một chuyến đến chi nhánh ở Thiên Tân.”

Đại Lê kinh ngạc nhất thời không thể nói nên lời, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh, cô kìm lòng không được mà đưa tay khẽ vuốt, hồi lâu mới nói: “Thật là gốc.” Giọng điệu cô hờn dỗi lại đau lòng.

Tiêu Hữu Thành cười, “Anh chỉ muốn cưng chiều em.”

Còn có thể nói gì? Còn dùng gì để nói? Cô dựa sát vào lòng anh, vòng tay của anh thực ra cũng không ấm áp, áo khoác ngoài ngưng tụ độ ẩm và lạnh lẽo của ban đêm, loáng thoáng pha lẫn với mùi vị thuốc lá và tiêu thạch. Nhưng trong lòng cô chỉ còn lại muôn vàn tình cảm dịu dàng, cái gì cũng nguyện ý cho anh.

Đợi lâu như vậy, cô chưa ăn cái gì cả, nên ăn một miếng bánh ngàn tảng, rồi sau đó anh giúp cô nhét chân vào bao bọc cơ thể, hôn lên trán của cô, “Ngủ đi.”

Cô nhắm mắt lại cùng một lúc, nụ cười trên mặt anh nhạt dần, anh ngồi trên mép giường lặng lẽ nhìn cô. Đèn tường ở đầu giường mờ đi, để lại một tia sáng mờ nhạt, cô sớm chìm vào giấc ngủ, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn, vẻ mặt cô lúc ngủ thuần khiết như là trẻ con, không biết đang mơ gì mà bên miệng lại mỉm cười ngọt ngào như vậy, ngọn đèn vàng nhạt ở đầu giường toả ra vàng sáng từng chút một trên khuôn mặt trắng mịn bóng loáng của cô, chắc là cô ngủ rất ấm áp, hai gò má dần dần lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt, yên tĩnh thanh bình, xinh đẹp như một thiên thần.

Trong phòng tối om giống như không có giới hạn, mang cả người anh chìm trong bóng đêm lạnh lẽo, chỉ có cô là nguồn sáng duy nhất, sự ấm áp duy nhất, niềm hy vọng duy nhất. Trong lòng anh đột nhiên vô cùng đau đớn, vừa tuyệt vọng lại còn thêm ray rứt, càng nhìn cô càng cảm thấy đau hơn, nhưng anh luyến tiếc không nhìn cô, không nỡ chớp mí mắt một cái, đẹp đẽ như vậy cả đời này cũng xem không đủ.....

Anh trông coi cô suốt một đêm, trong tay nắm chặt khối huyết ngọc kia.

Bởi vì anh dần vất cho đến rạng sáng mới ngủ, nên ngày hôm sau gần trưa mới thức dậy, anh lấy ngọc bội đưa cô xem, cô rất ngạc nhiên, rồi xâu vào một sợi tơ, tự mình đeo lên cổ anh, vui đùa nói: “Duyên phận của chúng ta thì ra đã sớm định trước.”

Anh cùng cười với cô, trong lòng cô chính là vui mừng, không thể phát hiện được nụ cười của anh không chân thật.

Buổi chiều Tiêu Hữu Thành không có việc gì làm nên cùng Đại Lê đi cửa hàng Tây xem đồ dùng nội thất, cô không phải là người kén cá chọn canh, chỉ là có ý tưởng hoặc chọn lựa thứ mà đa số người khác hay chọn. Không lâu sau cô sẽ quay về Thượng Hải, chỉ cần rèm cửa, đèn tường.... Tất cả đều chọn đầy đủ, phần lớn là hàng không có sẵn, phải từ nước ngoài gửi sang đây.

Cô rất cẩn thận viết ra một danh sách để lại cho anh, “Chuyến đến chậm nhất là đồ nội thất cổ điển từ Italy, làm bằng thủ công, hơn nữa thời gian vận tải bằng đường biển là năm tháng sau mới có thể đến, khi đó em hẳn là đã giao lại vị trí tổng đường chủ của bang Hải Thiên, khi quay về Bắc Bình.....” Lời phía dưới cô ngượng ngùng không nói ra miệng, cho rằng anh sẽ nói tiếp, nhưng không có, anh ở phía sau ôm cô nhìn danh sách trong tay mà không nói gì. Cô có chút bất ngờ, nhũn mảy nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Ở trong cửa hàng đợi nửa ngày, buổi tối hai người đi khách sạn quốc tế ăn cơm, lúc chờ cơm thì cô xem báo chí trong ngày, mới biết đã xảy ra chuyện lớn! Vào buổi tối ngày hôm trước người Nhật Bản phát binh ở Đông Bắc! Cô hỏi anh tình hình thế nào, anh thần nhiên cười: “Không có gì, chỉ là xung đột nhỏ ở vùng biên giới, báo chí phóng đại lên thôi!”

Cô thấy anh có tâm tình cùng cô đi xem đồ dùng trong nhà, nghĩ rằng không có gì quan trọng nên yên tâm.

Anh đề nghị buổi tối đưa cô đến Tây Sơn xem cảnh đêm, cô mệt mỗi nửa ngày nên không muốn, “Lần sau đi, có rất nhiều thời gian.”

Anh ngẩn ngơ cười: “Đúng vậy, có rất nhiều...”

Hai chữ “thời gian” vướng lại trong cổ họng, làm sao cũng không nói nên lời...

Anh tiễn cô về nhà, cô nói vào nhà sẽ ngủ ngay để cho anh trở về nghỉ ngơi, ngay lúc cô đẩy cửa xe ra, anh ở sau lưng khẽ gọi, “Lê.”

Thanh âm kia không làm cho cô thấy căng thẳng, cô quay đầu lại, cả người anh chìm trong bóng tối, chỉ còn lại bóng dáng mơ hồ, trong lòng cô đột nhiên sinh ra một loại đau khổ kỳ lạ, hỏi anh, “Làm sao vậy?”

Trong bóng đêm, anh thấy hai tròng mắt của cô như ngôi sao sáng ngời, trong veo thăm thẳm, dịu dàng và say đắm như vậy mà nhìn anh, anh làm sao có thể nói ra được? Anh làm sao có thể tổn thương cô? Anh lấy mạng sống để yêu một người phụ nữ, anh sao có thể đối mặt với đôi mắt này mà tổn thương cô?

Con dao kia đâm vào trái tim anh, lại một lần nữa cắt xén nỗi đau ra từng mảnh, Tiêu Hữu Thành nghe thấy âm thanh của vết thương chảy máu, nhưng anh thẳm nghĩ nên mỉm cười, chỉ có thể mỉm cười, anh nói, “Em còn chưa hôn anh đấy?”

Nụ cười trên mặt anh nở rộ, vẻ đẹp khiến cho người ta tan nát cõi lòng, cô hôn lên môi anh, “Ngủ ngon.”

Nhìn thấy cô xuống xe, nhìn thấy cô mở cửa, nhìn căn phòng sáng đèn rồi lại tắt, anh ngồi ở trong xe không dám cử động. Cánh môi còn lưu lại hương vị của cô, từ nay về sau, hương vị này chỉ tồn tại trong trí nhớ của anh.

Đại Lê thật sự rất mệt mỏi, về đến nhà tắm rửa xong, còn chưa kịp hong khô tóc đã đi ngủ, mơ mơ màng màng dường như đã ngủ thật lâu, cô cảm thấy chóng mặt, miệng lại khô đắng, rốt cục tỉnh lại, cô liếc mắt nhìn đồng hồ, vừa mới mười giờ, trong đầu căng ra đau đớn kịch liệt, cô đoán rằng do đêm hôm trước ngủ trên sofa nên bị cảm lạnh. Lúc này thím Mặc đã ngủ từ lâu, cô cũng không muốn làm phiền bà ta nên tự mình vùng vẫy rời khỏi giường, đầu nặng như chì, lòng bàn chân như đứng trên vải bông, nhẹ nhàng bay bổng. Từ trong hộp thuốc lấy ra nhiệt kế, cô kẹp vào trong nách, là 38 độ 7, hộp thuốc là do anh tự mình trang bị, đầy đủ các loại thuốc, cô uống vào một viên aspirin rồi uống một cốc nước nóng, nghiêng ngả lão đảo lẩn mò đi đến giường.

Mê man không biết ngủ lại bao lâu, trong đầu đầy cảnh trong mơ ngẩn ngủ mờ nhạt, có lẽ chỉ là một số trí nhớ vụn vặt, tiếng chuông sắc bén lạnh lốt đột nhiên khiến cô bừng tỉnh! Cô sững sốt vài giây mới phản ứng lại, là điện thoại ở đầu giường.

Cô mệt mỏi lấy ống nghe, mặc dù đang bệnh nhưng chỉ nghe hơi thở cô cũng biết được đầu dây bên kia là ai, đang nóng sốt khó chịu cô định làm nũng với anh, không biết vì sao, lời muốn thốt ra nhưng lại không nói được.

Tiêu Hữu Thành vẫn không nói gì, chỉ nghe thấy hơi thở, Đại Lê tỉnh tỉnh mê mê mà chờ, rồi đột nhiên tỉnh táo lại! Đầu đầu dường như trong nháy mắt đã không còn, đầu óc trở nên minh mẫn! Ban đêm hoá ra yên tĩnh như vậy, trong phòng chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường, bên ngoài ngôi nhà có tiếng côn trùng kêu vang hỗn độn nho nhỏ, ngày thường không chú ý đến, bây giờ lại nghe được rõ ràng.

Ống nghe ở trong tay cô vừa trượt xuống, thì ra trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, sau đó cô mới phát hiện, cả người đều là mồ hôi, vải tơ lụa gấp ẩm ướt nhầy trơn dính trên người, không thể nói rõ là thoải mái hay là khó chịu.

Ngay phút chốc cô phân tâm, âm thanh của anh bên ống nghe truyền đến, yếu ớt và xa lạ giống như đến từ phía chân trời xa xôi, không biết có phải là quá nóng sốt, một hồi lâu cô mới phân biệt rõ ràng, anh nói là, anh xin lỗi.

15. Chương 15: Bụi

Tiêu Hữu Thành chết lặng mà buông ống nghe, anh không biết mình nói những gì, cũng không biết cô nói những gì, đêm đã khuya, trong phòng sách không có bật đèn, bức màn cửa thật dày ngăn chặn ánh trăng mỏng manh ở bên ngoài. Anh muốn hút một điếu thuốc, nhưng vì ngón tay run rẩy mà thật lâu vẫn chưa lấy được, nhờ ánh sáng mỏng manh từ ngọn lửa đang đốt cháy, anh có thể thấy trên bàn làm việc đặt một tờ báo, là báo của sáng sớm ngày hôm nay, bởi vì vừa mới được in ấn đã nhanh chóng đưa đến đây nên vẫn còn thoang thoảng mùi mực in.

Tối hôm qua anh vốn định nói hết tất cả cho cô biết, mặt đối mặt nói với cô là điều không thể, anh chẳng nói nên lời, khi đối diện với cô anh thực sự không nói được.

Nhớ lại lúc ban đầu, yêu là yêu, bất luận em là ai. Anh tự tin như vậy, tự tin đến mức gần như cuồng vọng, cho rằng chỉ cần anh nguyện ý, chỉ cần cô nguyện ý, bất cứ điều gì cũng không thể ngăn cản. Bây giờ anh mới biết, kiên trì của mình chịu không nổi một kích như vậy, có thể bị sụp đổ trong giây lát.

Điếu thuốc giữa ngón tay đã cháy hết, anh lại tiếp tục một điếu nữa. Lúc trước vì cô, anh ra sức bỏ thuốc lá nhưng nay dễ dàng hút lại. Chuyện gì người nào, một khi trở thành nghiện, vứt bỏ lúc nào cũng là việc khó khăn, anh đã tốn bao nhiêu sức lực mới có thể thuận theo lòng mình mà buông tha cho cô?

Anh lập tức cười nhạo ý nghĩ của mình, trong bóng đêm, không ai có thể nhìn thấy nụ cười thống khổ đến vận vẹo, buông tha cho cô? Anh lại vọng tưởng có thể buông tha cho cô? Cô là chất độc mạnh nhất, là mật ngọt nhất, là cơn nghiện sâu nhất, từ lâu đã gieo trồng vào trái tim anh, ngấm vào máu anh, đục khoét xương cốt của anh.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng đừng hòng... quên đi cô... quên chính mình vẫn yêu cô.

Ánh sáng nhạt của sáng sớm xuyên qua bức màn, lờ mờ chiếu vào trong phòng sách, bên ngoài có người gõ cửa, sau khi không nhận được câu trả lời thì rất cẩn thận mở miệng: “Thiếu soái, Đại tiểu thư muốn gặp ngài.”

Tôn Phụ ở ngoài cửa, đầu tiên nghe thấy một tiếng “bùm” vang lên, không biết là thanh âm của vật gì bị lật đổ, cửa phòng nhanh chóng được kéo ra, anh ta thấy gương mặt của Tiêu Hữu Thành, tiều tụy tái nhợt, giọng anh khàn khàn, dồn dập bối rối, “Cô ấy ở đâu?”

Tôn Phụ hạ mí mắt, “Đại tiểu thư ở ngay bên ngoài phủ.”

Trầm mặc một lát, chỉ nghe thấy hô hấp của Tiêu Hữu Thành nặng nhọc lại hỗn loạn, “Mời cô ấy vào.” Anh lại nói thêm: “Đưa cô ấy đến phòng sách phía Nam.” Trong căn phòng này, mùi thuốc quá nặng, cô sẽ không thích.

Đại Lê đi theo Tôn Phụ vào phủ đại soái, sốt cao chẳng những không giảm lại còn nặng hơn vài phần, cô lờ mờ nhìn không rõ bất cứ cảnh nào trong phủ, cuối cùng họ dừng lại, Tôn Phụ gõ cửa, khẽ gọi: “Thiếu soái.”

Dường như có người lên tiếng trả lời, Tôn Phụ đẩy cửa ra, Đại Lê tự ý đi vào, cô nhìn thấy Tiêu Hữu Thành khoanh tay đứng trước cửa sổ, chỉ có bóng lưng của anh.

Cô đứng ở cửa lặng lẽ nhìn bóng lưng của anh, dần dần trở nên có chút mơ hồ, cô lui về phía sau hai bước, nhờ tác dụng của vách tường mà chống đỡ thân thể của mình.

Cô mở miệng, hỏi, “Vì sao?”

Cô không hiểu, rõ ràng đang tốt đẹp, tất cả đều tốt đẹp, ngày hôm qua anh còn cùng cô đi xem đồ trong nhà, lúc chia tay bởi vì đòi hôn mà làm nũng với cô, tại sao có thể sau vài giờ ngắn ngủi, anh nói xin lỗi, anh muốn kết hôn với người khác...

Trước kia anh từng nói với cô, ngộ nhỡ lại có hiểu lầm, anh hy vọng cô có thể cho anh một cơ hội để giải thích, vì vậy bây giờ cô tìm anh, cho anh cơ hội giải thích, chờ anh nói với cô, tất cả việc này chỉ là một hiểu lầm. Có thể chỉ là hiểu lầm hay không?

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, anh không quay đầu lại, nói, “Lê, em có biết thân phận của cô ta, gia thế của cô ta. Cưới cô ta, anh không cần tốn binh lính mà có thể thống lĩnh thiên hạ.”

Hai tay cô chống vách tường, chống đỡ không cho thân thể của mình trượt xuống, đầu ngón tay hơi run rẩy, toàn thân cô đều có phần run rẩy, âm thanh yếu ớt từ đôi môi run run phát ra, “Em, không, tin.”

Hình như anh nở nụ cười, vẫn không quay đầu lại, “Lê, anh yêu em, rất yêu... Vì vậy anh đã từng do dự, phân vân giữa em và đất nước, từng nghĩ đến lựa chọn em... Thế nhưng, Lê, một phần hấp dẫn này, thật là quá lớn...”

Tuy là căn phòng theo phong cách cũ, trên vách tường lại dán lớp giấy in hoa kiểu Pháp, nhưng vẫn lạnh lùng mình từng đợt, xâm nhập vào tim vào phổi, đầu ngón tay bám trên tường trở nên trắng bệch, sắc mặt của người đang sốt vốn đã ửng đỏ cũng trắng bệch, hoàn toàn mất màu máu, cô sắp chống không được nữa, thân thể không chống đỡ được, ý thức cũng không chống được, trong đầu căng nhức giống như sắp sửa nổ tung, tầm mắt của cô mơ hồ, cảnh nền của anh lạnh nhạt, càng thối càng xa... càng thối càng xa...

Ngay khi ý thức của Đại Lê sắp sửa tan rã, cửa phòng bị đẩy ra, cùng với thanh âm dịu dàng trong trẻo của một cô gái, “Hữu Thành, đã hẹn hôm nay xem lễ phục, anh...” Lời nói chợt ngừng lại, chắc là thấy hai người trong phòng, cô ta sửa lại, “Quấy rầy rồi, các người nói chuyện.”

Từ tiếng khoá nặng nề, Đại Lê giật mình một cái đứng thẳng lên, Tiêu Hữu Thành rốt cục xoay người lại, anh không nhìn cô, cúi đầu đi thông thả hai bước về phía cửa, cách chỗ cô mấy mét lại dừng lại, giọng anh buồn bực mở miệng: “Hôm nay anh còn có việc... Để Tôn Phụ đưa em trở về...”

Đại Lê chậm chạp xê dịch cơ thể, hoá ra không nhờ vách tường chống đỡ tự cô cũng có thể đứng vững, sau khi bình tĩnh một chút, trong nháy mắt rất nhiều nghi vấn xuất hiện trong lòng, cô hỏi anh: “Anh cũng không phải mới vừa quen biết cô ta, tại sao bây giờ đưa ra quyết định này?”

Tiêu Hữu Thành trầm mặc nửa phút, rồi nói: “Cha của cô ta ngày hôm qua đồng ý cho anh một số điều kiện...” Thanh âm của anh ngày càng thấp, khó có thể mở miệng.

Đại Lê nhìn chăm chú một đoá hoa mẫu đơn màu đỏ tía lộng lẫy trên tấm thảm kia, nhìn chăm chăm một hồi lâu, cô có chút mờ mịt song vẫn gặt đầu, thì ra là thế... Ngay từ đầu, cô biết sẽ rất khó, cũng biết có lẽ không có kết quả... Nhưng không ngờ, người buông tha sẽ là anh... Nếu anh muốn buông tay, như vậy, ngay cả cần phải đấu tranh cũng không có...

Không biết làm sao ra khỏi phủ đại soái, Đại Lê mù quáng đi trên đường, toàn thân đều là mồ hôi, cơ thể cũng hơi hệt, bất cứ lúc nào cũng có thể giống như trôi nổi, đã vào mùa hè, ánh mặt trời hừng hực mọc trên cao sáng chói chiếu thẳng vào cơ thể con người, không để lại một chút chỗ trống để thở dốc, người ven đường, phong cảnh đường phố, ồn ào náo động sầm uất, như là cách cô một cái lòng, tồn tại trong thế giới kia.

Trong phòng sách phía Nam của phủ đại soái, Tiêu Hữu Thành nhắm chặt hai mắt ngã ngời trên chiếc ghế, anh như đã kiệt sức, Tôn Phụ vội vàng vào báo cáo: “Đại tiểu thư không cho tôi tiến, tự mình rời khỏi.”

Tiêu Hữu Thành nhú mày, nhưng không mở mắt: “Đi theo sau, đừng để cô ấy xảy ra chuyện.”

Đại Lê ngần ngừ đi tới, một chiếc xe suýt nữa đụng phải cô! Khó khăn lắm mới ngừng lại bên người, tiếng thắng lại chói tai như tiếng người nghiêng rặng, Đại Lê hồn nhiên không biết nguy hiểm, cô chết lặng nhìn người tài xế ló đầu ra mắng to rồi lại đột nhiên im tiếng, cô vẫn mù quáng đi tới phía trước, cũng không biết phải đi hướng nào.

Không biết từ lúc nào gió nổi lên, thổi tung bay mái tóc ngắn của cô khiến nó rối loạn. Về mặt của những người đi trên đường đều vội vàng, chỉ có cô chậm chạp đi tới.

Gió lớn cuộn cuộn thổi bay tờ báo, vừa lúc dừng ở dưới chân cô, cô đột nhiên đứng lại, hàng chữ chỉ chút kia, cô đọc không hiểu chữ nào, chỉ nhìn thấy hai nét mặt tươi cười, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp.

Cô nhìn thẳng nét mặt tươi cười của anh, nhìn chăm chú nụ cười của anh, bên tai cô vang lên những lời anh đã nói.

Anh nói, yêu là yêu, bất luận em là ai.

Anh nói, Tiêu Hữu Thành anh lấy vợ, cô dâu nhất định là em.

Anh nói, phải cùng nhau.

Anh nói, anh chỉ muốn cưng chiều em.

Anh nói, ...

Anh nói

Anh

Nụ cười sáng lạn của anh đột nhiên bị ướn nhẹp, cô ngỡ ngàng sờ hai má, không có nước mắt, chỉ là một lớp mồ hôi ẩm ướt bóng nhờn. Một giọt, một giọt, lại một giọt, nét mặt tươi cười dần dần ướn dầm, hoá ra là mưa, càng rơi càng lớn, càng rơi càng dày đặc, trong nháy mắt trên đường không có bóng người, chỉ còn lại mình cô, tại cơn mưa to tầm tã, cô tịch đứng một mình.

Cô chỉ đứng ở đó, không né không tránh, tùy ý để cơn mưa dội vào thân thể phong phanh của mình, gây yếu giống như một chiếc lá mùa thu, lung lay sắp rụng... Mưa dần dần bóp méo nụ cười của anh, tầm mắt của cô mơ hồ.

Không hề có giọt mưa rơi trên người, qua thật lâu cô mới phát hiện, hoá ra trên đầu sớm đã một chiếc ô che mưa, vì cô mà bảo vệ một chỗ nho nhỏ của trời đất. Đại Lê quay đầu lại, nhìn thấy dung mạo tuấn tú đồng thời trước mặt tối sầm...

Dung Đình Hiên đứng trước giường, nhìn bác sĩ gia đình Smith kiểm tra thân thể cho Đại Lê, sau khi cẩn thận kiểm tra xong, bác sĩ Smith nói: “Không có vấn đề gì lớn, người bệnh chỉ sốt cao.” Y tá tiêm thuốc hạ sốt cho Đại Lê, Dung Đình Hiên không yên lòng nên để bác sĩ Smith ở lại phòng dành cho khách.

Đại Lê vẫn hôn mê, khuôn mặt phai màu máu tái nhợt khiến người ta đau lòng, khoé miệng trầm xuống, mày khê nhều, như là búp bê thủy tinh mỏng manh nhất, Dung Đình Hiên trông chừng cô, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng, anh ta cảm thấy chỉ không cẩn thận một chút thì cô sẽ vỡ.

Đại Lê đột nhiên rên rỉ một tiếng, Dung Đình Hiên kinh ngạc, cho rằng cô đã tỉnh, y tá cũng vội vàng lại xem, hoá ra chỉ là nói mê, Dung Đình Hiên nghiêng người, nghe thấy thanh âm yếu ớt nhỏ vụn của cô, dường như gọi, “Hữu Thành...”

Vào buổi chiều, trợ lý Tiểu Lâm gõ cửa vào nhà, nói câu gì đó bên tai Dung Đình Hiên, anh ta hơi nhú mày, đi đến phía trước cửa sổ, kéo ra bức màn nhưng tơ nhìn xuống, tỉ mỉ quan sát hồi lâu, quả nhiên phát hiện có rất nhiều tốp người canh gác quanh quần một chỗ ở dưới lầu, tuy rằng ăn mặc bình thường, ánh mắt tinh tường và tay đặt gần cạnh thắt lưng lại tiết lộ bí mật. Dung Đình Hiên buông bức màn, thần nhiên nói: “Không có việc gì.”

Đang lúc hoang hôn, trước căn nhà lặng lẽ chạy đến một chiếc Lincoln màu đen, trợ lý Tiểu Lâm lại vào nhà thì thầm, Dung Đình Hiên cũng không kinh ngạc, anh ta rời khỏi phòng xuống lầu, Tiêu Hữu Thành đã vào phòng khách, có lẽ vội vàng chạy đến, vẻ mặt có chút nôn nóng, thấy Dung Đình Hiên anh liền nói: “Tôi muốn gặp cô ấy.”

Dung Đình Hiên không lập tức trả lời, cho đến khi xuống lầu, đứng ở trước mặt Tiêu Hữu Thành, lúc này anh ta mới chậm rãi gật đầu, Tiêu Hữu Thành nhanh chóng chạy lên lầu, Dung Đình Hiên ở phía sau anh nói: “Tôi chỉ vì cô ấy, khi cô ấy hôn mê đã gọi tên anh.” Bước chân của Tiêu Hữu Thành trong phút chốc ngưng trệ, sau đó liền lên lầu.

Y tá cũng rời khỏi phòng, chỉ vào lúc tiêm thuốc mới vào trong, Dung Đình Hiên đứng ở cửa nhìn một lúc, thấy anh ngồi ở mép giường, thỉnh thoảng dùng môi thử nhiệt độ trên trán của cô, rồi anh lấy tấm bông thấm nước làm ẩm cánh môi khô héo của cô, Đại Lê khê rên rỉ hai tiếng, anh cúi người ôm lấy cô, dịu dàng dỗ dành vài câu gì đó, cho đến khi cô dần dần im lặng, phần lớn thời gian anh đều nắm tay cô, lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

Màn đêm buông xuống, Dung Đình Hiên trần trọc thật lâu trên giường, rạng sáng anh ta mới mơ mơ màng màng đi ngủ, vừa ngủ không bao lâu lại nghe tiếng gõ cửa, thì ra Tiêu Hữu Thành phải rời khỏi.

Sắc mặt của Tiêu Hữu Thành vô cùng kém, lộ ra vẻ hết sức mệt mỏi tiêu tụy, hốc mắt đặc biệt sưng đỏ, anh khàn giọng nói với Dung Đình Hiên: “Cơn sốt của cô ấy đã giảm, có lẽ sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Cảm

ơn anh... chăm sóc cô ấy.”

Dung Đình Hiền không nói lời nào, tiễn Tiêu Hữu Thành thẳng tới ngoài cửa, trước khi lên xe anh ta mới mở miệng: “Có nói với cô ấy anh đã đến không?”

Tiêu Hữu Thành nặng nề nhắm mắt, trầm giọng nói: “Đừng cho cô ấy biết.”

Đại Lê quả nhiên nhanh chóng tỉnh lại, sau khi biết được vì sao mình ở chỗ này, cô khách khí nói lời cảm ơn với Dung Đình Hiền, tuy rằng sắc mặt vẫn kém, vẻ mặt mê man bị thương không có sức lại được giấu đi.

Dung Đình Hiền cảm thấy lồng ngực dần dần đau đớn, sự yếu đuối của cô khiến anh ta đau lòng, sự kiên cường của cô càng khiến anh ta đau lòng hơn. Sau khi nói cảm ơn cô tỏ vẻ muốn rời khỏi, Dung Đình Hiền tất nhiên không đồng ý, anh ta hy vọng cô có thể ở lại dưỡng bệnh, Đại Lê cười nhợt nhạt: “Không phải muốn khách sáo với Dung tiên sinh, nhưng phát sốt là bệnh nhỏ, hướng hồ tôi đã giảm sốt.” Trên khuôn mặt tái nhợt của cô là nụ cười thoáng qua, vẫn xinh đẹp như vậy.

Cuối cùng Đại Lê để y tá tiêm cho cô thêm một mũi, hơn nữa ở lại ăn bữa sáng, tuy rằng cả ngày truyền nước chưa ăn, nhưng bởi vì bệnh mới khỏi, ăn uống vẫn còn yếu, cô thậm chí ăn cháo trắng với dưa cải, thực ra trong phòng bếp bất cứ lúc nào cũng có thức ăn, sau khi Đại Lê rửa mặt chải đầu đơn giản thì theo người làm dẫn đến phòng ăn, thức ăn đã được dọn lên. Dung Đình Hiền và cô cùng nhau dùng cơm, mới ăn được một nửa, người gác cổng báo cáo có khách tìm Đại tiểu thư. Đại Lê và Dung Đình Hiền đều rất bất ngờ, chỉ thấy một anh chàng vội vàng đi vào, giống như trong mắt chỉ có Đại Lê, tiến lên vài bước, anh ta nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Lê Lê, anh tới đón em về nhà.”

Đại Lê đỏ mắt, thoáng cúi đầu che giấu. Ra khỏi Dung phủ, đầu tiên là đi Nam Giao một chuyến, Tiêu Hữu Thành đương nhiên không ở đây, tuy rằng thím Mặc không biết chữ, không đọc hiểu báo chí, nhưng tin tức thiếu soái đình hôn lớn như vậy bà ta vẫn biết, cũng không hỏi nhiều, bà ta yên lặng giúp đỡ Đại Lê thu dọn hành lý, ở Bắc Bình này hơn một tháng, tuy rằng mua thêm rất nhiều thứ, một món Đại Lê cũng không lấy, vẫn chiếc va ly bằng da nhỏ, chỉ một ít quần áo và đồ vụn vặt của cô mang đến từ Thượng Hải.

Trần Tiểu Dẫn mua vé xe quay về Thượng Hải vào hôm sau, họ tìm một khách sạn ở lại, tinh thần của Đại Lê còn kém, cả ngày vẫn ngủ thẳng đến hoàng hôn mới thức dậy, rất cực cảm thấy đói bụng, vì thế Trần Tiểu Dẫn cùng cô đến quán cơm Tây ở phố đối diện ăn cơm.

Đề tài nói chuyện của khách trong quán hiếm khi được nhất trí, họ đều bàn luận về lễ đính hôn của thiếu soái vào ngày mai, đám hỏi của hai nhà Tiêu Tiết. Mặc dù vị trí của bọn họ ở trong góc, vẫn có âm thanh dứt quãng truyền qua. Trần Tiểu Dẫn lo lắng, thỉnh thoảng nhìn Đại Lê, bên cạnh bàn có một cửa sổ bằng kính được sơn màu, tia nắng chiều xuyên qua cửa kính, chiếu nghiêng vào trên mặt cô lưu lại bóng dáng đậm nhạt, tạo thành một loại điểm tĩnh khác thường, trong lòng Trần Tiểu Dẫn đột nhiên hoảng hốt, anh ta nhận không được khẽ gọi ra tiếng, “Lê Lê.”

Đại Lê ngẩng đầu nhìn anh ta, con người trong trẻo rõ ràng như hồ nước, anh ta nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy cô, chính là đôi mắt thuần khiết thế này hấp dẫn linh hồn, trôi qua nhiều năm như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hai người đều đã trưởng thành, chỉ có hai tròng mắt của cô vẫn trong suốt như trước.

Anh ta vốn muốn nói, em không sao chứ? Mở miệng lại biến thành, “Giáo huấn tiểu tử kia như thế nào? Cánh tay? Chân? Hay là đứt khoát muốn mạng của hắn? Chỉ cần em vui vẻ.”

Đại Lê hơi sững sốt, rồi mỉm cười, ánh nắng giống như chậm rãi lan rộng trên mặt cô, thay đổi hình dáng, biến đổi màu sắc, cô nhẹ nhàng lắc đầu, đáp phi sở vấn*, “Chúng ta về nhà.”

(*) hỏi một đằng trả lời một nẻo

Đêm nay Trần Tiểu Dẫn vẫn đến phủ đại soái, với bản lĩnh là sát thủ đệ nhất trong bang Hải Thiên của anh ta, hơn nữa phủ đại soái cũng không có đề phòng, anh ta tránh thoát trạm canh gác dễ dàng, lặng lẽ tìm phòng của Tiêu Hữu Thành đi vào.

Đêm đã khuya nhưng Tiêu Hữu Thành vẫn chưa ngủ, anh ngồi trước cửa sổ, trong phòng không bật đèn, chỉ có đốm lửa đốt cháy yếu ớt từ điều thuốc kẹp giữa đầu ngón tay.

Tiêu Hữu Thành đã phát hiện Trần Tiểu Dẫn vào nhà, khi hòng súng đặt trên trán, anh không có chút kinh ngạc, vẫn chậm chậm hút một hơi thuốc. Thanh âm của Trần Tiểu Dẫn trong bóng tối đặc biệt nặng nề, “Hủy bỏ lễ đính hôn ngày mai.”

Tiêu Hữu Thành dường như cười một tiếng, nghe không ra là châm biếm hay là bi thương, nhưng giọng nói nhẹ nhàng như có như không: “Không có khả năng.”

Trần Tiểu Dẫn hí mắt, nghiêng răng dữ tợn, tiếng bóp cò “Ba”, nhả hòng súng xuống nặng nề, anh ta rất muốn bắn anh! Rất muốn! Ngay cả khi anh có quyền thế ngập trời, anh ta không sợ! Cùng lắm thì một mạng đền một mạng! Nhưng không thể, Lê Lê luyến tiếc, anh ta biết, tiểu tử này tổn thương cô như vậy, cô vẫn luyến tiếc.

Phiền muộn trong lồng ngực vô tận không có chỗ trút ra, một tay Trần Tiểu Dẫn nắm chặt áo của Tiêu Hữu Thành, tay kia trở thành nắm đấm đánh vào mặt anh! Tiêu Hữu Thành không né tránh, nhận lấy nắm đấm này, anh rầu rĩ hừ một tiếng, một cú qua đi, Trần Tiểu Dẫn lại khó khăn đè nén xung động, quả đấm thép như bão tố rơi xuống, Tiêu Hữu Thành cũng không đánh lại, tùy ý để anh ta trút giận, rên rĩ cũng không rên rĩ.

Tiêu Hữu Thành rốt cuộc bị đánh đến cơ thể không thể chống đỡ, sau đó lảo đảo vài bước, một bước không cẩn thận mà đá trúng cái ghế, lính cảnh vệ ngoài cửa nhỏ giọng hỏi thăm: “Thiếu soái?”

“Không có việc gì.”

Lính cảnh vệ lui xuống, Trần Tiểu Dẫn cũng mệt mỏi, anh ta dừng lại thể tấn công, thở hổn hển, Tiêu Hữu Thành dựa người vào cửa sổ, hỏi: “Cô ấy có khỏe không?”

Trần Tiểu Dẫn tức giận, “Không liên quan đến anh.”

Tiêu Hữu Thành để ngoài tai, tự mình nói tiếp: “Tuy rằng thời tiết nóng, bệnh của cô ấy vừa khỏe, khi ra ngoài nên khuyên cô ấy mặc nhiều quần áo, nếu cô ấy không chịu nghe lời thì hờ hết, việc nhỏ thế này, dễ dàng thì cô ấy sẽ nghe lời; ở trên xe đừng mở cửa, đừng để bị lạnh nữa, tuy rằng thoát nhìn cô ấy kiên cường, thực ra rất sợ ngã bệnh, cũng sợ tiêm thuốc; tôi biết cô ấy đem bang Hải Thiên giao cho anh, tuy rằng bây giờ không cần, tôi vẫn hy vọng anh có thể tiếp nhận trọng trách này; cô ấy thích ngủ dậy trễ, buổi sáng thường xuyên không ăn cơm, nhờ bác gái nhắc nhở trông coi cô ấy; cô ấy thích uống cà phê đắng, uống như thế sẽ không tốt cho sức khỏe, lên ột viên đường Riga vào trong ly, cô ấy sẽ không đổ bỏ đâu.”

Tiêu Hữu Thành hắng giọng, phun ra một miệng máu, anh tiếp tục nói: “Cô ấy ghét mùi thuốc lá, tuy rằng sẽ không nói ra, ở trước mặt cô ấy đừng hút thuốc; tử lượng của cô ấy cũng không tốt, uống nhiều còn thích nói chuyện, khi xã giao với những lão đại kia đừng để cô ấy đi; cô ấy thích sưu tập đĩa nhạc, tặng thứ này cô ấy sẽ vui vẻ; cô ấy thích chơi đàn dương cầm vào lúc hoàng hôn; thích nuôi động vật như mèo; thích trồng cây cối như cây xương rồng; khi ăn cơm cố gắng đừng nói chuyện với cô ấy, khi ngủ đừng quá nhiều cô ấy...”

“Đủ rồi!” Trần Tiểu Dẫn rốt cuộc lên tiếng gầm nhẹ, cắt ngang lời dặn dò giống như vô tận của Tiêu Hữu Thành, “Tôi và cô ấy quen biết mười tám năm, cùng cô ấy lớn lên, đối với chuyện của cô ấy tôi hiểu rõ hơn anh!”

Tiêu Hữu Thành bưng tỉnh “A” một tiếng, không thềm nhắc lại, trong phòng đột nhiên yên lặng, ánh trăng màu bạc xuyên qua cửa sổ, rọi trên người anh, như là được bao phủ bởi một lớp sương hơi mỏng, lạnh lẽo và cô đơn.

Sau hồi lâu, Tiêu Hữu Thành mới nói: “Anh cũng được, Dung Đình Hiền cũng được, hay là người nào khác cũng được...” Anh hít một hơi thật sâu, ho khan vài tiếng, rồi lại phun ra một miệng máu, “Quan trọng nhất là, phải chiều cô ấy, mặc kệ cô ấy nói gì làm gì, cho dù cô ấy đúng hay sai, phải chiều cô ấy, dễ dàng cô ấy, nên làm cho cô ấy vui vẻ, khiến cô ấy hạnh phúc...” Thanh âm của anh có chút nghẹn ngào, anh cúi đầu, cơ thể hơi run rẩy, tuy rằng chỉ có ánh trăng mờ lung, Trần Tiểu Dẫn thấy rõ ràng, anh đang run rẩy... Lời nói tiếp theo cuối cùng anh không thể nói ra.

Ngày hôm sau, chuyến xe lửa vào giữa trưa, hai người ăn chút gì qua loa ở khách sạn, cũng không có hành lý gì, vốn định kêu một chiếc xe kéo, nhưng ra khách sạn mới phát hiện, Dung Đình Hiền đích thân mở cửa

xe đang đợi. Dung Đình Hiền còn có việc ở Bắc Bình nên không cùng bọn họ quay về Thượng Hải, chỉ là đưa đến nhà ga.

Khí sắc của Đại Lê hôm nay đã tốt hơn nhiều, áo sơ mi mỏng màu hồng nhạt, còn choàng áo khoác màu trắng, phần lót trên mặt cũng nhẹ nhàng, thực ra cô không muốn mặc áo khoác, chẳng qua khi ra ngoài, Trần Tiểu Dẫn khẳng khẳng bảo cô mặc nhiều một chút.

Hôm nay là ngày đính hôn của Tiêu Hữu Thành và Tiết Phi Dao, giờ phút này anh lại ngồi ở trong xe, ở một góc kín đáo tại sân ga, trộm nhìn người yêu của anh, trông thấy cô lên xe, tìm được vị trí ngồi xuống, cô muốn mở cửa sổ nhưng bị người đàn ông đối diện ngăn cản, vì thế cô đem trán tựa bên cửa sổ, dường như muốn ngủ.

Anh tham lam dõi theo, tuy rằng không thấy rõ ràng, chỉ mơ hồ một bóng dáng... Suy nghĩ dần dần trở về buổi tối kia của bốn ngày trước...

Anh đi Phủ Thúy Viên mua bánh ngàn tầng cho cô, nhưng bởi vì mẹ của sư phụ làm bánh đã qua đời ở quê nhà nên vội vàng hồi hương chịu tang, anh lập tức nghĩ đến đi chi nhánh ở Thiên Tân mua cho cô, xe chạy được không bao lâu, trạm canh gác ở giao lộ bị chặn lại, họ nhận ra xe của anh, nói có chuyện lớn xảy ra, đại soái muốn anh trở về phủ.

Trở về phủ đại soái anh mới biết được, quả nhiên có chuyện lớn xảy ra! Người Nhật Bản tuyên bố, một binh sĩ của bọn họ ở vùng biên giới Đông Bắc bị Bắc quân sát hại, họ bèn mượn cớ này phát binh, người Nhật Bản kỳ thật từ lâu đóng quân xung quanh vùng biên giới Đông Bắc, hiện nay đột nhiên phát động chiến sự ngoài dự đoán, cũng là dự liệu bên trong.

Tiêu Hữu Thành không hề hoảng loạn, anh tham gia hội nghị quân sự do cha chủ trì, sắp xếp đâu vào đấy, Tiêu Quyền thấy anh trở về, lại dẫn anh vào phòng sách.

Châm lên một điếu xì gà, Tiêu Quyền nói với anh: “Vừa mới nhận được mật báo, Tiết gia ở biên giới phía Nam tăng binh.”

Tiêu Hữu Thành sợ run một lúc, “Bọn họ muốn làm gì?”

Tiêu Quyền cười lạnh, “Con nói xem bọn họ muốn làm cái gì?”

Tiêu Hữu Thành không tự tin mà lắc đầu, “Không có khả năng!”

“Người khác khó nói, nhưng Tiết Trường Phục con cáo già này, con và cha hiểu rõ nhất.”

Tiêu Hữu Thành nắm chặt tay, huyết thái dương nhảy thành thạch, trong lòng có đáp án gì đó như thật, nhưng anh không muốn nghĩ đến, không dám nghĩ đến, anh hít sâu hạ quyết tâm nói: “Chia binh làm hai đường, cũng không phải không thể được.”

Tiêu Quyền nhìn Tiêu Hữu Thành thật sâu, ông có thể cảm giác, đứa con đang khẩn trương, biết được người Nhật Bản phát binh, vừa mới trong hội nghị quân sự, Tiêu Hữu Thành đều không khẩn trương. Nhưng điều nên nói vẫn phải nói: “Cho dù chia binh làm hai đường, thậm chí chúng ta vứt bỏ mấy tỉnh phía Nam, còn quân hậu cần thì phải làm sao? Đây là trận chiến vội vàng, mặc dù phía Bắc có dự trữ, kiên trì không đến một tháng, một khi phía Nam phát động, phân phối quân đội là việc không cần phải nói, quân hậu cần theo không kịp thì làm sao đánh với người Nhật Bản?”

Tiêu Hữu Thành đứng tại chỗ, không động đậy chút nào, anh chỉ cảm thấy một chậu nước đá từ đỉnh đầu đổ thẳng xuống, trái tim chết cứng, anh không biết mình mở miệng thế nào, “Nếu con kết hôn với Tiết Phi Dao, Tiết gia sẽ không xuất binh?”

Tiêu Quyền lại không dám nhìn anh, “Tiết Trường Phục đã cam đoan như vậy.”

Thanh âm của Tiêu Hữu Thành cũng kết thành băng, “Nếu con nói không thì sao?”

Dường như đã sớm đoán trước điều này, Tiêu Quyền hút một hơi xì gà, nói: “Vây cũng không còn cách, con đem đất nước cha vất vả gây dựng nửa đời người cứ như vậy chấp tay tặng cho người Nhật Bản, cha không có cách nào khác oán con, ai bảo con là con của ta. Nhưng ngàn vạn lần đừng lâm vào tình thế diệt vong vì mất nước, không biết bọn họ có thể tha thứ cho con hay không? Mất tất cả những thứ này, con vẫn có

thể mang theo người phụ nữ của mình ra nước ngoài, gia sản của Tiêu gia cũng đủ để các con tiêu xài cả đời, chỉ cần con suy nghĩ đến những điều này, bởi vì cuộc sống của các con mà người trong nước khổ cực lắm than, con còn có thể an tâm, còn có thể an tâm hưởng thụ cái gọi là tình yêu của con.”

Cơ thể của Tiêu Hữu Thành bỗng nhiên hoảng loạn, gần như không thể chống đỡ, ý nghĩ toàn thân phát ra một sự bi thương dày đặc, Tiêu Quyền lắc đầu, vỗ bờ vai của anh, “Con hãy nghĩ lại đi, tối nay còn có thể đổi ý, nếu không, sáng sớm ngày mai báo sẽ đăng lên tin tức các con đính hôn.”

Trong khi Tiêu Quyền bước ra phòng sách thì nghe thấy thanh âm của Tiêu Hữu Thành, giống như đã kiệt sức, “Xin cho con thời gian một ngày nữa.”

Tiêu Quyền lấy một tiếng thở dài làm câu trả lời.

Suy nghĩ của anh bị tiếng còi trong sân ga cắt ngang, xe lửa đã khởi động, Đại Lê dường như cũng bị đánh thức, cô hơi ngồi thẳng dậy, khuôn mặt hướng ngoài cửa sổ nhìn một vòng, Tiêu Hữu Thành cảm thấy nên né tránh, anh lập tức tự giấu, cách xa như vậy, anh lại ẩn trong góc, ngồi trong xe, cô làm sao có thể thấy...

Cuối cùng cô vẫn cởi áo khoác, có lẽ trong xe nóng, làn da hồng nhạt tinh tế, xe lửa chuyển động, dần dần, dần dần rời xa tầm mắt của anh... Cho đến khi, biến mất, không bao giờ gặp nữa...

Cứ như vậy, lấy đi mạng sống của anh, tất cả màu sắc...

Hai tay cầm tay lái không thể khống chế mà đang run rẩy, anh ngơ ngàng nhìn phía chân trời trống trơn, trống trơn...

Lê, em sẽ hận anh sao? Sẽ ghê tởm anh chứ? Anh là người đàn ông không có trách nhiệm, anh là người đàn ông lật lọng, vì đất nước vứt bỏ em, em sẽ cảm thấy yêu anh là một sai lầm chẳng?

Nếu em có thể nghĩ như vậy là... tốt nhất... Lê, nếu anh không thể cho em một cuộc hôn nhân, như vậy, anh tình nguyện để em lấy lại tình yêu, đừng để nó ở lại chỗ này với anh, nếu không, mặc dù gả cho người khác, em cũng không có được hạnh phúc chân chính... Sự thật cũng được, nói dối cũng thế, đều sẽ khiến em đau... Anh tình nguyện lựa chọn lừa dối em... Tổn thương này có lẽ nặng một chút, nhưng có thể lành nhanh hơn một chút... Mà một tổn thương khác... sẽ vĩnh viễn ở lại trong đáy lòng... Thoáng chạm vào một chút, cũng có thể đau thấu nội tâm... Nỗi đau như vậy, nên để một mình anh nhận lấy...

Lê, em nên có được nét mặt tươi cười hạnh phúc nhất trên đời này... Anh chưa từng nói với em, anh thích dáng vẻ của em khi cười... giống như là... ánh sáng tươi đẹp nhất... trong mùa xuân...

Bầu trời xám xịt, bụi đất vô cùng vô tận, tựa như đời người của Tiêu Hữu Thành, từ nay về sau chỉ còn lại bụi.

16. Chương 16: Âm Lưu Dững Động

(*) mạch nước ngầm bắt đầu khởi động

Mùa thu năm nay đặc biệt tới sớm, áo choàng mỏng ngắn mới vừa cất lại không bao lâu, mấy trận mưa đi qua, những cây ngô đồng trên con đường kiểu Pháp, lá cây trong một đêm lại ủa vàng.

Dường như cố ý phối hợp theo mùa, Thượng Hải sầm uất ngày xưa phụ họa với lá khô đầy đường cũng dần dần hiện ra vài phần tiêu điều, trạng thái suy đồi, từ khi phía Đông Bắc khởi binh, đây là lần thứ ba vật giá tăng lên, đối với dân chúng tầng lớp thấp mà nói, cuộc sống chỉ càng khó khăn hơn.

Càng khốn khổ hơn chính là dân chạy nạn từ chiến trường Đông Bắc đến lánh nạn, bọn họ làm công việc cực khổ nặng nhọc nhất, nhận được một chút thù lao ít ỏi, có lẽ còn chưa đủ no bụng một ngày ba bữa cơm, nhưng mặc dù việc làm như vậy, cũng không phải mỗi người đều có cơ hội đi làm.

Hứa Tiểu Thuý đã ba ngày chưa ăn thứ gì, cô bé chỉ mặc một bộ quần áo cũ nát, cuộn mình ở ngoài cửa sổ tại đêm chi hội, cửa sổ kiểu dáng Tây Âu kéo dài ra ngoài, ít nhiều có thể che mưa gió cho cô bé, năm nay cô bé chỉ mười một tuổi, thôn quê đã bị người Nhật Bản đốt sạch, ông nội bà nội không thể chạy đã chôn

vùi trong biển lửa. Cha mang theo cô bé và mẹ, khó khăn lắm mới trốn thoát chạy lên thuyền chạy nạn trên biển, nhưng bởi vì vết thương của cha bị nhiễm trùng nên đã chết ở trên thuyền. Sau khi đến Thượng Hải, mỗi ngày mẹ đều nhờ vào việc may vá quần áo cho người ta mà kiếm chút thu nhập ít ỏi, mấy tháng qua cô bé không có một ngày ăn no. Tháng trước bởi vì mẹ không nộp “phí bảo vệ” mà bị những người đàn ông trong bang hội lấy roi đánh, vì thân thể quá mức suy yếu bà đã chết ngay tại chỗ, cô bé là một đứa trẻ chưa trưởng thành, nhỏ gầy yếu ớt, không làm được việc gì, chỉ dựa vào xin cơm để sống.

Cuộc sống như vậy, e rằng cũng không qua bao lâu, Hứa Tiểu Thuý mơ mơ màng màng suy nghĩ, ngủ một giấc có lẽ được nhìn thấy cha mẹ...

Chỉ mê man một lát, da đầu đột nhiên nóng rát, thân mình nhỏ gầy bị một người nâng lên, ném thật mạnh ra con đường, người đàn ông mắng gì đó cô bé nghe không hiểu, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân giống như sắp đau đến rã rời. Ngay tại giờ phút này, trong tầm mắt của cô bé xuất hiện một người con gái, mặc sườn xám màu trắng hình trăng lưỡi liềm, da mặt trắng như tuyết, Hứa Tiểu Thuý trước khi hôn mê đã nghĩ, là Quan Thế Âm Bồ Tát đến đón con đi sao...

Đêm nay Bạch Nguyệt Nhi vừa ra khỏi cửa đêm chi hội thì thấy một tiểu nha đầu ăn xin bị ném ra giữa đường, vừa lúc rơi vào dưới chân cô ta, cô ta vốn không muốn quản, mỗi ngày ở bến Thượng Hải, ăn mày thế này chẳng biết chết bao nhiêu người, nhưng sau khi nhìn thấy mặt mũi của tiểu nha đầu cô ta lại thay đổi chủ ý, tuy rằng gương mặt rất bẩn, lở mồm có thể nhìn ra là một đứa nhỏ xinh đẹp, cô ta ở đêm chi hội đúng lúc còn thiếu một nha đầu để sai khiến, vì thế liền cho người ta cứu Hứa Tiểu Thuý. Một năm nay, Bạch Nguyệt Nhi tại đêm chi hội dần dần có chút tiếng tăm, nói chuyện cũng mạnh mẽ hơn nhiều, vì vậy ngay lập tức có người lo liệu, Hứa Tiểu Thuý cứ thế mà mơ hồ nhận lại mạng sống, ở đêm chi hội thật khác biệt...

Đã được ở lại đêm chi hội vào hai ngày cuối tuần, Hứa Tiểu Thuý nhìn thấy đại sảnh tráng lệ, khách khứa mặc quần áo lụa và lông cừu, cô bé vẫn sợ đến ngớ ngẩn, trên đời lại có chỗ như vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì cả đời của cô bé cũng không tưởng tượng ra sự xa hoa thế này...

Bạch Nguyệt Nhi trở lại phòng hoá trang dặm thêm phấn thì một ly sữa được đưa lên, Hứa Tiểu Thuý là một nha đầu lanh lợi, nhanh chóng học xong những việc mà mình cần làm, Bạch Nguyệt Nhi cũng rất hài lòng với nha đầu này, cô ta mỉm cười, Hứa Tiểu Thuý đứng ở một bên lại thấy choáng váng, “Chị Bạch, chị thật xinh đẹp.”

Lời khen như vậy, thiệt tình hoặc là giả ý, mỗi ngày Bạch Nguyệt Nhi đều nghe không biết bao nhiêu lần, từ lâu đã tê dại, nhưng mà, một câu cô ta muốn nghe nhất... Bạch Nguyệt Nhi vẫn cười, bất đắc dĩ có bị thương, “Tiểu Thuý, em chưa bao giờ thấy qua mỹ nhân chân chính...”

Sau khi Bạch Nguyệt Nhi rời khỏi phòng hoá trang, Hứa Tiểu Thuý thu dọn ly sữa, vừa rồi cô bé cũng không nói gì, mỹ nhân chân chính mà cô ta muốn cô bé gặp qua là...

Đó là ngày thứ ba cô bé đi vào đêm chi hội, đang lúc hoàng hôn, khách khứa chưa tới, nhóm vũ nữ cũng chưa đến đi làm, một mình cô bé ở trong đại sảnh trống rỗng tìm tòi... Đột nhiên nghe được âm thanh thùng thùng leng keng, cô bé hoảng sợ, theo bản năng liền ôm đầu gối xỏm người xuống, đây là di chứng để lại khi ở quê nhà tại Đông Bắc trốn tránh máy bay ném bom của người Nhật Bản, qua một hồi lâu cô bé mới nhớ tới, nơi này là Thượng Hải, không có người Nhật Bản, không có máy bay ném bom, cô bé nơm nớp lo sợ đứng lên, lặng lẽ đi về phía trước...

Cô bé nhìn thấy một người con gái, quần đen áo đen, ngồi phía trước một chiếc hộp màu đen rất lớn, tiếng nhạc êm tai từ đầu ngón tay thon dài của cô nhấn xuống mà phát ra, về sau cô bé mới biết được, chiếc hộp màu đen gọi là đàn dương cầm, cô gái kia đang đánh đàn dương cầm...

Thoạt đầu, cô bé chỉ để ý tới mặt mũi của cô gái mặc đồ đen, trong đại sảnh không có bật đèn, thị lực không rõ ràng vào buổi chiều, chỉ có ánh sáng màu vàng của nắng chiều xuyên qua cửa sổ bằng kính rộng mở, nó êm dịu và yên tĩnh chiếu rọi trên người của cô gái mặc đồ đen, làm sao để diễn tả thời điểm nhìn thấy kia, Hứa Tiểu Thuý sẽ không, cô bé chỉ biết, cả đời này của cô bé có lẽ sẽ không quên hình ảnh xinh đẹp như vậy...

Sau đó, cùng với tiếng nhạc, cô gái cất tiếng hát, Hứa Tiểu Thuý nghe không hiểu cô hát gì, chắc là tiếng

nước ngoài của người tóc vàng mắt xanh, thanh âm trầm lắng, hầu như cúi đầu nỉ non... Hứa Tiểu Thuý nhớ tới quê nhà ở Đông Bắc xa xa, nhớ tới thời thơ ấu vô tư vô lự, tuy rằng nghèo nàn, nhưng cô bé đã từng rất vui vẻ, có ông nội bà nội, có cha có mẹ, có thầy giáo, có rất nhiều bạn nhỏ, còn có con chó nhỏ A Hoàng... Cô bé không biết cô gái mặc đồ đen đứng đây từ lúc nào, cô đi đến trước mặt cô bé, lấy ra một chiếc khăn tay bằng vải bông giúp cô bé lau đi nước mắt ràn rụa...

Sau đó, cô nói với cô bé, có lẽ cũng nói với bản thân, cô nói rằng, quá khứ đã qua...

Ánh mặt trời đầy phòng, Đại Lê cúi mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã qua chín giờ, cô mặc quần áo rửa mặt qua loa rồi đi xuống lầu, nhận lấy sữa mẹ Dương đưa qua, trong miệng ngậm một cái bánh sừng bò, cô đi vào nhà kiếng trồng hoa, mẹ quả nhiên ngồi ở chỗ kia đọc báo.

Cô ngồi xuống bên cạnh mẹ, mẹ Dương vừa mang lên trứng chiên đặt trên chiếc bàn nhỏ bằng mây tre, Đại Lê ngồi tại chỗ bắt đầu ăn bữa sáng, “Có tin tức gì vậy mẹ?”

“Người Nhật Bản ký hiệp nghị đình chiến.” Thường Phi tháo kính mắt xuống, khẽ xoa mi tâm.

“À?” Đại Lê vội vàng uống một hớp sữa, trong mắt đều là vui sướng, “Thật sự là tin tốt!”

“Còn có...” Thường Phi nhìn Đại Lê nhét bánh mì đầy miệng, bà yêu thương sờ lên mái tóc mềm mại của cô, ở trong mắt người mẹ, con gái vĩnh viễn không lớn lên, “Không có gì...”

Buổi chiều trước khi ra ngoài thì có điện thoại gọi đến, Dung Đình Hiền hẹn cô buổi tối cùng nhau ăn cơm, Đại Lê đồng ý rồi lái xe đến bệnh viện Thánh Lăng thăm cha. Xe chạy trên đường mới biết được mình đã tính toán không chu đáo, hiện tại đang chúc mừng thắng lợi khánh Nhật, cờ màu biểu ngữ vũ động đầy đường, ô tô đứng là khó đi nữa bước, cô dứt khoát bỏ lại xe mà đi bộ. Nhìn thấy những khuôn mặt trẻ tuổi lại có tinh thần phấn chấn ở trước mặt, Đại Lê bất giác sinh ra vài phần xúc động, bản thân mình đã già rồi... Lập tức lại cảm thấy buồn cười, năm nay cô cũng chỉ có 23 tuổi... Thời gian trôi qua chậm chạp, nửa năm nay, trôi qua chậm chạp như vậy...

Đi vào bệnh viện, vẫn là A Đại và A Nhị canh giữ ngoài phòng bệnh, bọn họ đi theo Đại Mặc Tường hơn 20 năm, mặc dù hiện tại ông nằm trong bệnh viện, bọn họ một tắc cũng không rời. Mời hai người chú xuống lầu uống trà nghỉ ngơi một chút, Đại Lê ngồi trước giường bệnh, đọc báo cho cha.

Tin tức lớn của ngày hôm nay đương nhiên là thành công kháng Nhật, “Từ khi phía Đông Bắc khởi binh, Bắc quân anh dũng kháng địch, thiếu soái lại lấy mình làm gương, đích thân đi...” Đột nhiên không có tiếng, trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh lại... Hàng chữ in trên tờ báo, từng chữ từng chữ chen lấn, vội vàng nhảy vào trong mắt cô... Thiếu soái lại lấy mình làm gương, đích thân đi đến tiền tuyến, bất chấp an nguy, hành động anh dũng, bị bắn trên vai còn có vết thương ở bụng, đến nay vẫn đang dưỡng thương...

Ngón tay yếu ớt mất sức lực giữ không được tờ báo mỏng, để nó chậm rãi trượt ra khỏi đầu ngón tay, nhẹ nhàng bay xuống tấm thảm màu xanh thẫm... Thất thần một hồi lâu, Đại Lê đứng dậy, ngồi vào một bên của ghế sofa màu trắng gạo, cô vô thức xoa miếng vải ren in hoa thuần trắng phủ lên tay vịn của sofa... Ánh mắt lại thả ở ngoài cửa sổ... Bầu trời xanh như vậy, ánh mặt trời tốt như thế, gần như có thể nhìn thấy hạt bụi nhỏ bé bay lượn trong không khí...

Cũng vào một ngày mùa thu như vậy, cũng vào một buổi chiều như vậy, ngay tại căn phòng này, ngồi ở trên sofa này...

Cô cuộn tròn trong lòng anh, mười ngón tay đan vào nhau, nghe anh nói, anh không chỉ vì mình mà bảo trọng thân thể, còn muốn cho em...

Mặt trời dần dần lặn xuống, ánh nắng xuyên qua phía Tây cửa sổ trên tường, vừa vắn chiếu vào mắt của cô, cô hơi híp mắt, giơ cánh tay lên che lại, ánh sáng theo khe hở lẳng lặng đi vào, xuyên qua tay cô, trên dung mạo của cô hạ xuống bóng dáng loang lổ.

Hồi ức luôn đến bất ngờ khi cô cho rằng sắp quên mất...

Khi nào thì mới có thể quên...

Khi nào thì bọn họ mới có thể quên đi đối phương...

Từ trong bệnh viện đi ra, sắc trời đã mờ tối, lúc này cô mới nhớ tới xe đã bỏ lại trên đường, vừa định ngăn đón một chiếc xe kéo thì truyền đến tiếng còi ô tô vang lên phía sau, cô quay đầu lại, trông thấy một anh chàng nghiêng người dựa lên thân xe, mặc quần áo màu cà phê đang mỉm cười với cô.

Vừa ngồi vào trong xe, Dung Đình Hiên không biết từ đâu biến ra một bó hoa bách hợp màu hồng phấn đưa tới trước mặt cô, cô mỉm cười tiếp nhận, nói tiếng cảm ơn. Dung Đình Hiên thích tặng hoa cho cô, tulip, hoa hồng, hoa oải hương, bách hợp... Tiêu Hữu Thành lại chưa từng tặng, không đúng, chỉ một lần, anh tặng “Hoà tiểu thư” hoa bách hợp thuần trắng đầy phòng, có lẽ anh không hiểu phải tặng hoa như thế nào cho con gái... Nghĩ đến đây cô bất giác khẽ cười, Dung Đình Hiên để ý, hỏi cô: “Suy nghĩ gì đó? Vui vẻ như vậy.”

“Không có gì.” Đại Lê nhẹ nhàng lắc đầu, đặt bó hoa nằm ngang trên đùi, rồi yên lặng nhìn bên ngoài cửa xe.

Cô đang suy nghĩ đến anh, Dung Đình Hiên biết, mỗi khi cô xuất hiện vẻ mặt như vậy, nhất định suy nghĩ đến anh... Tâm sự của cô, Dung Đình Hiên không dám hỏi, không thể hỏi, càng không có tư cách để hỏi... Bọn họ chỉ là bạn bè, bạn bè bình thường.

Dung Đình Hiên mang cô đi ăn cơm Tây, anh ta không biết, thực ra cô không thích ăn cơm Tây, cô đối với anh ta, cuối cùng là lịch sự.

Cô lại nghĩ tới Tiêu Hữu Thành, nhớ đến ngày đầu tiên bọn họ hẹn hò, cô dẫn anh đi ăn món cay Tứ Xuyên mà mình thích nhất, cũng không hỏi anh có thích hay không, sau này mới biết anh không thích ăn cay, chẳng qua nhanh chóng học cho quen. Hoá ra, tuy hứng cũng là một loại thân mật, thì ra duyên phận kỳ lạ như vậy.

Ăn xong, Dung Đình Hiên tiễn cô về nhà, cô nhờ anh ta chạy đến đường giao lộ mà ban ngày cô đậu xe lại, rồi cô đến mở xe mình, Dung Đình Hiên lo lắng, “Tôi đưa cô về? Đã khuya rồi.”

Cô nghiêng đầu, động tác như trẻ con, vẻ mặt cũng tự tin đến duyên dáng, ngữ khí lại có vài phần nghịch ngợm, “Đừng quên tôi làm gì, không cướp bóc là tốt rồi.”

Dung Đình Hiên bị cô chọc cười ra tiếng, anh ta vẫy tay chào tạm biệt với cô, trông thấy xe cô chạy đi anh ta mới trở về xe mình, thật lâu không có khởi động, anh ta chỉ chậm rãi vuốt ve chỗ cô ngồi lúc nãy... Sự ấm áp, có lẽ là do nhiệt độ cơ thể của cô lưu lại, có lẽ chỉ là nhiệt độ vốn có của da thuộc...

Nhưng anh ta không nỡ dừng lại... Đây là cơ hội duy nhất của anh ta có thể chạm vào cô...

Cô không muốn cho anh ta cơ hội, lúc trước cô và Tiêu Hữu Thành yêu nhau, cô giao trái tim cho Tiêu Hữu Thành, hiện tại, bọn họ chia tay, cô lại khoá cả trái tim, khoá thật chặt, không cho bất cứ ai.

Anh ta không dám tiếp cận quá nhanh, cô nhạy cảm lại quật cường, trước sau vẫn duy trì khoảng cách thoả đáng với anh ta, ngay cả tin nhắn nửa đêm cũng không chịu gửi lại cho anh ta... Có lẽ cô cho rằng cuối cùng anh ta sẽ chết tâm, sẽ chỉ là bạn của cô...

Cô không thực sự hiểu anh ta, tựa như anh ta cũng không thực sự hiểu cô... Làm sao có thể hết hy vọng, làm sao có thể không yêu... Anh ta bằng lòng dùng cả đời chờ đợi... Dù cho chờ một người vĩnh viễn không có kết quả...

Chín giờ tối, đối với những người sống về đêm ở Thượng Hải cũng không coi là muộn, nhưng trên đường dường như không thấy bóng người, Đại Lê đoán rằng, có lẽ ban ngày học sinh náo nhiệt quá lớn, chính phủ Bắc quân sợ rằng không thể khống chế, nên sớm đã giới nghiêm ban đêm.

Đang suy nghĩ như thế thì bên đường đột nhiên lao ra một bóng người loạng choạng! Đại Lê vội vàng thắng lại, không kém một ly, suýt nữa dừng lại trước người nọ, người đó lại bất động, yếu ớt dựa trước xe, đèn xe chiếu lên gương mặt của anh ta, tràn đầy vết máu.

Đại Lê cảm thấy người này có vài phần nhìn quen mắt, cô cho là anh em của đường nào ở bang Hải Thiên, cô nhanh chóng xuống xe đi đầu, cánh tay vừa mới chạm vào thắt lưng của anh ta thì người nọ nghiêng mặt, bốn mắt nhìn nhau, nhất thời sững sốt! Hai bên đều gặp được người mà họ không thể tưởng tượng nhất.

Đôi mắt phượng dài nhỏ của Chu Thuần bởi vì dính máu nơi khoé mắt mà gần như không mở ra được, hơi nheo lại, thoạt nhìn có chút mơ hồ, Đại Lê đỡ anh ta lên xe, cuối cùng giẫm chân ga, thân xe đột nhiên chạy nhanh như tên bắn ra ngoài. Cửa kính xe không đóng lại hoàn toàn, bởi vì tốc độ xe quá nhanh, gió mạnh tiến vào bên trong, nhẹ nhẹ vén mái tóc ngắn của cô bay lên.

Chu Thuần nằm sâu vào chỗ ngồi, tay phải che bụng thật chặt, máu tươi từ khe hở càng không ngừng tràn ra, từ góc áo, ống quần chảy xuống, tích tấp... Không có sức lực dư thừa để chuyển dời tầm mắt, cũng không muốn, anh ta vẫn nhìn chăm chú vào ngón tay thon dài mảnh khảnh của cô... Ngón tay uốn cong có thể diễn tấu trên đàn dương cầm thật tuyệt vời, anh ta từng nghĩ rằng, ngón tay tương phản với phím đàn màu đen trắng... Hiện tại nắm chặt tay lái, trong đêm tối trên đường phố Thượng Hải, đua xe bằng tư thế mạnh mẽ anh tuần nhất...

Đoạn đường chạy xe vốn hai mươi phút, cô chỉ tốn có bảy phút, chạy xe vào sân sau của tổng đường bang Hải Thiên, nơi này có một tầng hầm ngầm, rất ít người có thể tìm được.

Đại Lê xem xét thương thế của Chu Thuần qua loa, rồi nhanh chóng lấy ra hộp thuốc, “Miệng vết thương của cậu phải lập tức xử lý, không kịp tìm người khác, cách làm của tôi không coi như thuần thực, cậu chịu đựng một chút.”

Chu Thuần gật đầu, yên lặng nhìn cô xử lý vết thương của mình, vẻ mặt nghiêm túc, phương pháp “không thuần thực”... Trong đầu anh ta, cô mỉm cười, cô chơi đàn dương cầm, cùng với trước mắt, cô nghiêm túc, cô lấy viên đạn, tất cả lần lượt thay nhau hiện lên... Đau đớn vốn khó có thể chịu đựng lại gần như bị quên mất.

“Cô không sợ, cứu người không nên cứu sao?” Thanh âm của Chu Thuần rất nhẹ, yếu ớt lúc có lúc không.

“Xin đừng quấy rầy tôi.” Cô đang khâu miệng vết thương, hết sức chuyên chú, ngữ khí lạnh đạm, không liếc nhìn anh ta một cái.

Chu Thuần đột nhiên cười ra, lặng lẽ mà cười thật sự vui vẻ, cả đời này của anh ta có được vui vẻ chân chính vô cùng ít ỏi.

Chu Thuần ở tại tầng hầm ngầm dưỡng thương, chuyện đêm nay, hai người không bao giờ nói lại, mỗi ngày Đại Lê đến xem anh ta một lần, đổi thuốc cho anh ta, đưa đồ ăn và nước uống đến, họ ít khi nói chuyện với nhau, chỉ ngẫu nhiên, khi cô đang nhìn vết thương trên bụng của anh ta, cô sẽ trở mắt một chút, thời gian quá ngắn nhưng anh ta chú ý tới.

Ngày thứ mười ba cứu Chu Thuần, khi Đại Lê đến, người đã đi trong phòng trống rỗng, khăn trải giường được xếp chỉnh tề, trên đó còn có một bức thư, sau vài chữ cảm tạ đơn giản, cả bức thư đem chuyện của nửa năm trước nói ra rành mạch, Tiết gia xuất binh, hai phía của Bắc quân khó khăn nguy hiểm, thậm chí một số điều khoản cụ thể kèm theo trên hiệp định bí mật của hai nhà.

Xem thư xong, Đại Lê tìm một chiếc bật lửa, “Phịch” một tiếng châm lửa, đôi mắt nhìn thấy ngọn lửa màu lam nhạt nho nhỏ thiêu đốt lá thư từng chút từng chút một.

Phần quà tặng cảm ơn này của Chu Thuần thật sự rất lớn.

Trong lúc anh bất đắc dĩ, đêm đó cô hôn mê anh canh giữ suốt đêm, thậm chí ngày đó cô quay về Thượng Hải, anh lén đến nhà ga tiễn cô...

Thực ra cô đều biết tất cả.

Thành phố phía Nam của Thượng Hải, Khương trạch, một chiếc xe yên lặng đậu ở cửa sau, phía sau xe có hai người đàn ông đang ngồi, một người toàn thân âu phục tây màu nâu, chải tóc sáng choang, người còn lại thì mặc một chiếc áo khoác màu đen, viền nón rộng rãi che hơn phân nửa khuôn mặt, hoàng hôn thấp thoáng hiện vào trong nhà.

Trong phòng khách, cao lương mỹ vị, của ngon vật lạ đầy bàn, một lão già đợi bên cạnh bàn, thấy người tới, ông ta đứng dậy đón chào với khuôn mặt tươi cười, “Đàm tiên sinh.” Ba người ngồi xuống, sau khi hàn huyên khách khí một hồi thì nhanh chóng nói tới đề tài chính.

Lão già này tên là Khương Thịnh, xưng là Khương gia, là lão đại dẫn đầu bang Thanh Hợp, oai phong ở bến Thượng Hải đã hơn 20 năm, cùng Hồng tam của bang Hoàng Hưng và Đại Mặc Tường của bang Hải Thiên nổi tiếng ngang nhau, rất nhiều năm qua, ba phái hoặc tranh hoặc hợp, cùng nhau nắm giữ thế lực hắc đạo của bến Thượng Hải. Người đàn ông mặc đồ đen được gọi Đạm tiên sinh tên là Đạm Quý Duy, thân là phụ tá chính rất được coi trọng của tổng tư lệnh Tiết Trường Phục đứng đầu bảy tỉnh phía Nam.

Người hầu sớm được cho lui, Khương Thịnh đích thân rót một chén rượu cho Đạm Quý Duy, hỏi: “Nguyên nhân lần này đến đàm phán với người Nhật Bản là gì mà phải đích thân Đạm tiên sinh đi một chuyến?”

Đạm Quý Duy cười cười, hồi lâu sau mới từ từ nói: “Lần này lão đệ chẳng qua tới để an bài một chút, không quá mấy ngày, Tiết tư lệnh muốn đến Thượng Hải.”

Khương Thịnh cả kinh, việc này không thể coi thường, ông ta bất giác lặp lại nói: “Tiết tư lệnh muốn đến Thượng Hải?”

Đạm Quý Duy chậm chậm gật đầu, không đợi Khương Thịnh hỏi lại mà giải thích nói: “Lúc này, thiếu gia của gia tộc Cận Vệ phía Nhật đến đây.”

Khương Thịnh cười nói: “Đạm tiên sinh, cậu cũng biết lão hủ là một người thô lỗ, đối với những gia tộc gì đó của người Nhật Bản, tôi không rõ ràng cho lắm.”

Đạm Quý Duy lại khách sáo khiêm tốn một hồi, lúc này mới nói: “Cận Vệ là họ của thế gia quý tộc tại Nhật Bản, lịch sử gia đình lâu đời, nhân tài trong gia tộc xuất hiện tầng tầng lớp lớp, phát triển chính trị nhiều năm, thế hệ có dòng dõi hoàng gia, ở Nhật Bản có địa vị cực kỳ cao quý, vì vậy Tiết tư lệnh đặc biệt coi trọng.” Trước kia Đạm Quý Duy từng học tại đại học Tokyo, đối với Nhật Bản có chút hiểu biết, đây là thế lực điển hình của Nhật Bản.

Nghe xong lời nói của Đạm Quý Duy, Khương Thịnh thổn thức một hồi, tiếp theo họ tán gẫu một số việc vặt vãnh, qua ba lần rượu lại tới Dung gia, Khương Thịnh nói: “Hiện tại Dung lão gia cơ hồ xem như ẩn lui, không hề hỏi đến công việc, người chủ sự của Dung gia hiện giờ là Dung Đình Hiên, thằng nhóc này tuy rằng trẻ tuổi nhưng rất xảo quyệt, có mối quan hệ tốt với các phương diện, rất khó lôi kéo, hơn nữa,” Khương Thịnh cố ý dừng một chút, “Nghe phía dưới báo cáo, hắc đường như có ý với nha đầu của Đại gia.”

Đạm Quý Duy biết bản khoản của Khương Thịnh, hắc không nói tiếp, ngược lại nói: “Con gái một này của Đại Mặc Tường, Tiết tư lệnh lại rất muốn gặp một lần.”

Khương Thịnh đột nhiên hỏi: “Có chuyện tôi vẫn nghĩ không ra, nửa năm trước, vì sao Tiết tư lệnh ngừng khởi binh? Nếu lúc ấy có thể cùng quân Nhật Bản tấn công từ hai phía thì đã sớm chia cắt địa bàn của Tiêu gia.”

Đạm Quý Duy thở dài, “Tiết tư lệnh từ trước đến nay đều làm việc quả quyết, uy hiếp duy nhất chính là ngũ tiểu thư.”

Khương Thịnh nhíu mày, “Ý của Đạm tiên sinh là chỉ đám hỏi của hai nhà Tiêu Tiết? Ngũ tiểu thư coi trọng thằng nhóc của Tiêu gia? Nhưng nếu có thể nắm lấy địa bàn của Tiêu gia, đến lúc đó, chỉ dựa vào thân phận cao quý của ngũ tiểu thư, tại sao phải sợ hắc sẽ không vứt bỏ nha đầu của Đại gia? Ngay cả làm cho Tiêu Hữu Thành ở rể cũng không phải không có khả năng.”

Đạm Quý Duy cười cười, không nói nữa, Khương Thịnh trầm nghĩ: phụ nữ chung quy có kiến thức hạn hẹp, không thể làm chuyện lớn. Trước mặt Đạm Quý Duy đương nhiên ông ta sẽ không nói ra.

17. Chương 17: Người Gây Họa

Cuối mùa thu, ngàn dặm tiêu điều, vạn vật điêu linh, nếu gặp phải ngày mưa, gió lạnh cuốn cơn mưa vỗ trên gò má cũng không lập tức cảm thấy lạnh bao nhiêu, nhưng sự rùng mình này, từng cơn từng cơn ngấm vào trong xương cốt khiến cho người ta run rẩy từ đáy lòng.

Sau khi ăn tối không bao lâu, Đại Lê đã sớm chui vào trong ổ chăn, lúc trước cô cũng không sợ lạnh như vậy, còn nhớ hồi nhỏ, trong mùa đông gặp được trận tuyết rơi hiếm thấy, cô còn có thể theo Trần Tiểu Dẫn lên ra cửa đi ném tuyết vào lúc nửa đêm, không biết vì sao, hai năm nay, cô càng ngày càng sợ lạnh lẽo, năm nay càng sợ hơn.

Đang ngủ say, cô mơ thấy lễ Giáng Sinh ở Vienna, có bạn học cầm cái chuông không ngừng lắc bên tai, đinh đang đinh đang, tiếng vang cực kỳ làm phiền cô, nhưng làm sao cũng không trốn ra được, ngay tại thời điểm bực bội nhất, cô bỗng chốc mở mắt ra tỉnh dậy.

Trố mắt vài giây, phát hiện bên tai thật sự có tiếng vang, hoá ra là chuông điện thoại.

Thuận tay lấy qua ống nghe, cô lười biếng “A lô” một tiếng, chắc là tỉnh dậy trong giấc mơ, suy nghĩ của cô còn có vài phần ngẩn ngơ.

Đầu ống nghe bên kia là thanh âm của đàn ông, quen thuộc nhất cũng xa lạ nhất, yếu ớt mang theo giọng mũi nặng nề, mơ hồ không rõ, nhưng từng chữ như tiếng sấm nổ tung ở bên tai cô.

“Lê, khi nào thì em về nhà?”

“Ầm” một tiếng! Trong nháy mắt máu toàn thân dồn lên đỉnh đầu! Cô đột nhiên không biết đặt mình trong hoàn cảnh nào, không biết mình đang làm gì nên làm cái gì, cô ngồi dậy bất động tại chỗ, khắp nơi đều là trống không.

Thanh âm của người đàn ông ở đầu ống nghe bên kia lại truyền tới tai cô, kỳ lạ chính là, đầu óc rõ ràng là một mảnh trống rỗng, nhưng có thể nghe được lời nói của anh rõ rệt.

“Lê, đồ dùng trong nhà sản xuất tại Ý hôm nay đã đưa tới, anh đích thân kiểm tra nhận hàng, thủ công rất tinh xảo, khi nào thì em về nhà xem?”

“Lê, em vẫn không về nhà, anh không biết bố trí như thế nào, khi nào thì em về nhà?”

“Lê, màn cửa của phòng ngủ đưa tới ba loại màu sắc, muốn anh treo màu nào trước? Hay là chờ em về nói sau?”

“Lê,” anh ngừng một chút, giọng nói thốt ra càng không rõ ràng lắm, “Chúng ta đã quên phải bố trí phòng trẻ con...”

....

Sau đó, lời nói dần dần không có ý nghĩa, ý tứ cầu xin lại càng phát ra rõ ràng, rốt cục chỉ trở thành một câu,

“Khi nào thì em về nhà?”

“Khi nào thì em về nhà?”

“Khi nào thì em về nhà?”

....

Anh vẫn lặp đi lặp lại câu hỏi này, lặp lại hết lần này đến lần khác... Thanh âm càng ngày càng thấp, càng ngày càng trầm, càng ngày càng yếu... Đến cuối cùng, trở nên nỉ non như có như không, chỉ mơ hồ mà còn cố chấp lặp lại, về nhà, về nhà, về nhà...

Không biết từ khi nào, cô từ trong ngõ ngách không biết làm sao mà lấy lại tinh thần, ý thức được anh không bình thường, cô càng khẩn trương gắn liền với tin tức anh bị thương xem trên báo chí trước đó, cô gọi anh vài tiếng, không có phản ứng, nhưng anh vẫn tiếp tục thấp giọng lẩm bẩm, muốn cô về nhà.

Đại Lê hoảng hốt đứng lên, không biết anh ở bên kia rốt cuộc là tình huống thế nào, tay cầm ống nghe không thể không chế mà run rẩy, tay kia đỡ ống nghe mới miễn cưỡng ổn định, cô nghe thấy lồng ngực đập “thùng thùng thùng”, nhưng lại không thể bắt mình bình tĩnh, cách xa như vậy, cô phải nghĩ biện pháp, phải tỉnh táo lại suy nghĩ biện pháp... Mồ hôi lạnh dọc theo cái trán trơn bóng chảy xuống trượt vào khoeo mắt, vừa giật mình vừa đau xót.

Cô nhanh chóng phân tích tình hình, quyết đoán cúp điện thoại, rồi lại cầm lấy lần nữa gọi số của phòng thư ký công sở, lập tức có người nhận máy, Đại Lê vội la lên: “Tôi tìm Tôn Phụ tiên sinh, xin hỏi số điện thoại nhà của anh ấy là bao nhiêu?” Đối phương đương nhiên không chịu nói, vặn hỏi thân phận của cô, cô chỉ nói mình họ Đại, có chuyện quan trọng. Họ “Đại” này không phổ biến, thư ký lập tức đoán được bảy phần thân phận của cô, vừa vặn Tôn Phụ còn ở tại công sở vào lúc này, anh ta lập tức nhận điện thoại.

Nghe Đại Lê miêu tả đơn giản xong, Tôn Phụ cũng hoảng hốt, anh ta liên lạc bệnh viện, lúc này mới phát hiện không thấy thiếu soái, những sĩ quan theo hầu tức khắc được phái ra khắp nơi, theo suy đoán của Đại Lê, Tôn Phụ đích thân dẫn người đi Nam Giao, quả nhiên tìm được Tiêu Hữu Thành đã hôn mê đến bất tỉnh nhân sự, ngón tay giữ chặt ống nói, làm sao cũng không gỡ ra được, cuối cùng đành phải xoắn đường dây, mang cả điện thoại cùng về bệnh viện.

Chuyện lớn như vậy đương nhiên không thể giấu diếm, đại soái và phu nhân đến bệnh viện trong đêm, Tiết Phi Dao cũng chạy qua, hỏi rõ ràng mới biết được đây không phải là lần đầu tiên Tiêu Hữu Thành ra ngoài một mình, sĩ quan đi theo phụ trách bảo vệ trong bệnh viện vẫn bị đè nén không dám báo, không ngờ lúc này lại xảy ra chuyện.

Miệng vết thương bị nhiễm trùng dẫn đến sốt cao không giảm, Tiêu Hữu Thành lâm vào tình trạng hôn mê lần nữa, may mắn được cấp cứu tức thời, điều trị hơn nửa đêm, cuối cùng không đáng ngại, đợi cho tình trạng của Tiêu Hữu Thành ổn định, Tôn Phụ lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

Đại Lê cuộn người ngồi ở đầu giường, cánh tay vây quanh đầu gối chặt chẽ, hai tròng mắt cố định nhìn thẳng vào điện thoại, trong lòng không thể nói rõ có cảm nhận gì, thân thể cô đã sớm tê dại, không động đậy chút nào.

“Rìng rìng rìng!” Tiếng chuông đột nhiên vang lên kinh động khiến cô giật mình một cái, cô nhanh chóng cầm ống nghe, thanh âm thốt ra lại khàn khàn, “Thế nào?”

“Đã không có việc gì.” Tôn Phụ nói xong thì nghe thấy đầu dây bên kia thở ra một hơi thật dài, vì thế anh ta bạo gan nói: “Đại tiểu thư, có một câu, tôi không biết có nên nói hay không... Lúc trước thiếu soái, có bất đắc dĩ của anh ấy...” Đầu dây bên kia không có động tĩnh gì, chỉ im lặng, Tôn Phụ cắn răng một cái, dứt khoát nói: “Đại tiểu thư, không biết có thể xin cô đến Bắc Bình một chuyến hay không? Tình trạng vết thương của thiếu soái dù sao vẫn chưa ổn định...”

Đầu điện thoại bên kia vẫn im lặng. Đại Lê hơi ngẩng đầu, trong bóng đêm mờ lung, hoa văn trên trần nhà nhợt nhạt như vậy, đương nhiên không nhìn thấy được.

Qua hồi lâu, Tôn Phụ suất nữa nghi ngờ Đại Lê có còn giữ điện thoại hay không thì lại nghe cô mở miệng, “Tôi xin lỗi.”

Thực ra Tôn Phụ cũng không ôm hy vọng, anh ta vội nói: “Không sao không sao, là tôi đường đột, nếu như thiếu soái biết làm phiền tiểu thư thế này nhất định sẽ giận dữ.”

Cúp điện thoại, Đại Lê vẫn ôm đầu gối ngồi ở đầu giường, lẳng lặng mà xuất thần.

Mưa rơi một đêm, đến tận rạng sáng mới dần dần ngừng lại, xa xa truyền đến tiếng gào to ngân nga, nghe ra không nóng vội, cũng không biết rốt cuộc đang rao hàng gì.

Đại Lê xoa hai chân, xuống giường kéo màn, đẩy cửa sổ ra, gió lạnh cuốn hơi nước phả thẳng vào, cô lập tức hắt xì một cái, ý thức lại tỉnh táo rất nhiều, lúc này mới phát hiện, mưa không ngừng hắt vẫn lặng yên rơi lác đác, đem cảnh vật ngoài cửa sổ nhốt vào một mảng mờ lung, ngấm ngấm rả rích mờ mịt, như vẽ một bức tranh vẩy mực trên giấy Tuyên*.

(*) Giấy “Tuyên” được làm ở vùng Tuyên thành tỉnh An Huy, do đó có tên là “Tuyên”. Nó do vỏ cây thanh đàn và rơm rạ tạo thành một loại giấy rất quý, bề mặt giấy mịn nhẵn, chất giấy mềm mại và dẻo dai, thấm mực đều đặn và có tính thấm nước mạnh. Vì là một loại giấy rất quý nên từ thời Đường đã trở nên rất nổi tiếng, do nó có hiệu quả đặc biệt đối thư pháp và hội họa Trung Quốc vì thế mà rất được các nhà tư pháp và họa sĩ nổi tiếng coi trọng.

Thực ra Tiêu Hữu Thành đã tỉnh lại từ lâu, chỉ là không chịu mở mắt, anh mơ một giấc mộng, mơ mình gọi điện thoại cho cô, trong mơ rốt cuộc phóng túng một hồi, tùy hứng một hồi, ích kỷ một hồi, đem nhớ nhung

khắc cốt ghi tâm của rất nhiều ngày giấu trong lòng tận tình trút ra hết ... Vì vậy anh không muốn tỉnh, anh muốn tiếp tục ngủ nữa, tiếp tục mơ nữa, chỉ ở trong mơ anh mới dám nói, nói anh nhớ cô bao nhiêu...

Nhưng anh đã hy vọng xa vời, mùi hăng của thuốc khử trùng nặng nề kích thích thần kinh của anh, cho dù cố gắng như thế nào vẫn ngủ không được... Quá nhiều tiếc nuối, trong mơ anh còn chưa gặp cô, anh khát khao đến mức lồng ngực luôn co rút đau đớn, chẳng qua anh muốn thấy cô...

Cuối cùng anh buông tha, mở mắt ra, lập tức có rất nhiều người xông tới, bác sĩ người Đức kiểm tra cho anh, lúc này anh mới nhớ lại, hôm qua là ngày ký nhận đồ dùng trong nhà, anh đi một chuyến đến Nam Giao, về “nhà” của bọn họ... Sau đó thế nào lại tới bệnh viện, anh nghĩ không ra, cũng lười suy nghĩ...

Bác sĩ báo cáo tình trạng của anh đã tốt, những âm thanh ân cần thăm hỏi quan tâm xung quanh anh, Tiêu Hữu Thành lại nhắm mắt, “Tôi mệt chết đi được.” Bác sĩ cũng phối hợp nói người bệnh cần yên tĩnh, trong phòng bệnh nhanh chóng khôi phục sự im lặng.

Khi mở mắt lần nữa, trong phòng đã không còn người khác, màn cửa được kéo rất kín, không xuyên vào một chút ánh sáng, chẳng phân biệt rõ là ban ngày hay là đêm tối, chỉ có một ngọn đèn tường ở đầu giường phát ra ánh sáng mờ nhạt.

Cửa phòng đột nhiên có tiếng động, là Tôn Phụ đến thăm, Tiêu Hữu Thành đang muốn phát cáu thì lại nghe anh ta nói: “Thiếu soái, chuyện tối hôm qua...”

“Chuyện gì?” Tiêu Hữu Thành nghi hoặc.

Tôn Phụ cũng nghi hoặc, dừng một chút rồi nói: “Không có gì, ngài nghỉ ngơi cho khoẻ.” Anh ta lui ra ngoài.

Vừa tỉnh lại thì trời đang lúc hoàng hôn, cả đêm hôm qua không ngủ, lại ngủ suốt ban ngày, thần hồn điên đảo như vậy, cơ thể thật không thoải mái, trong đầu cô mờ mịt, nhưng không thể không dậy, bởi vì mấy ngày trước bang hội xảy ra một trận xung đột ở trong tô giới Anh, đêm nay cô mở tiệc chiêu đãi lãnh sự Anh quốc.

Sau khi rửa mặt chải đầu, cô tiện tay lấy ra một chiếc áo sơ mi màu đỏ từ trong tủ quần áo, mặc vào lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, cô nhìn trước gương kỹ càng, hoá ra phía eo rộng rãi, cô đối diện với chính mình trong gương cười cười, sau đó phát hiện sắc mặt không tốt, suy nghĩ một chút, nên thoa một chút son môi.

Trần Tiểu Dẫn lái xe đến đón cô, vừa thấy gương mặt của cô liền hỏi: “Nghỉ ngơi không tốt à?” Đại Lê cười cười tỏ vẻ không có việc gì.

“Không thoải mái thì đừng đi!” Trần Tiểu Dẫn lại nói.

“Không sao, đi thôi.” Khi nói chuyện, Đại Lê đã lên xe, Trần Tiểu Dẫn cũng chỉ biết lái xe. Lúc nào cũng vậy, anh ta luôn không có cách nắm bắt cô, tuy rằng anh ta lớn hơn cô ba tuổi, mặc dù đang ở bang Hải Thiên, thậm chí ở cả bến Thượng Hải, từ lâu anh ta là một nhân vật uy chấn khắp nơi, nhưng anh ta không có cách nắm bắt cô, chẳng có cách nói một chữ “Không” với cô.

Tiệc tối được an bài ở một nhà hàng Tây của tô giới Anh, hai ngày trước, Thanh Long đường trong tô giới Anh và bang Hoàng Hưng nổi lên xung đột, đập phá mấy cửa hàng, bị người Anh quốc bắt vào phòng tuần bộ, lúc đầu chuyện này không xem là chuyện lớn, nhưng bởi vì liên quan đến tô giới, phòng tuần bộ không dám thả người, muốn bọn họ tìm đến lãnh sự Anh quốc, thái độ của lãnh sự cũng hoà nhã bất ngờ, nói thẳng không truy cứu, ngày mai có thể thả người. Tiếng Anh của Đại Lê nói cho cùng cô đã ở Châu Âu, cùng trao đổi với vài vị lãnh sự cũng coi như vui vẻ, sau bữa tối cô mời họ đến đêm chi hội, khiêu vũ vốn chính là thú vui của Tây Dương nên nhóm lãnh sự vui vẻ nhận lời.

Lúc đầu Trần Tiểu Dẫn định đưa Đại Lê về nhà trước, nhưng thấy cô ra ngoài lâu như vậy, sắc mặt đã không còn tái nhợt khi mới ra cửa, anh ta không muốn cô buồn bã ở nhà, vì thế cùng đi đêm chi hội.

Một đêm chi hội này hết sức náo nhiệt.

Bạch Nguyệt Nhi vội vàng trở về phòng hoá trang, cẩn thận trang điểm lại một lần, từ trong hộp lấy ra một chai nước hoa Pháp quốc vẫn tiếc không dùng. Bạch Nguyệt Nhi coi như là người biết chuyện, với trực giác

của cô ta, vị khách đêm nay tuyệt đối không phải hạng thường.

Một lần nữa nhớ lại người khách bên cạnh, bày ra nụ cười tự cho là mê người nhất, nhìn người đàn ông bên cạnh, Bạch Nguyệt Nhi càng phát ra cảm giác mình đoán đúng, tuy rằng toàn thân chỉ là bộ âu phục màu đen, đeo mắt kính gọng vàng, nhưng cử chỉ lơ đãng toát ra khí chất cao quý và phong độ... Ở đêm chi hội gặp qua những người khách muôn hình muôn vẻ, có thể so sánh cũng chỉ có một người kia...

Người đàn ông dường như có phần lơ đãng, trong tay cầm một ly thủy tinh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng giữ vành ly, lúc nhanh lúc chậm, đột nhiên người đó quay đầu nói với Bạch Nguyệt Nhi: “Tiểu thư đêm nay có rảnh không?” Khẩu âm có một chút giọng Bắc Kinh, Bạch Nguyệt Nhi sửng sốt... Cho đến bây giờ, cô ta chưa bao giờ tiếp khách... Đám vũ nữ luôn khuyên cô ta, nếu đã vào nhóm người thế này, trái phải không phân rõ ràng, không bằng ra nghề, không nói đến kiếm nhiều tiền, nếu tốt số còn có thể làm bé của người ta... Nhưng trong lòng cô ta luôn nhớ thương một người... Cũng biết là mơ mộng hão huyền...

Cô ta vẫn trầm mặc, có lẽ người đàn ông cho rằng cô ta không muốn, cũng không nói nhiều lời, hần đứng dậy muốn rời khỏi, Bạch Nguyệt Nhi đột nhiên hạ quyết tâm nói: “Có rảnh.”

Loại “sống riêng” này, mặc kệ là vũ trường, Bạch Nguyệt Nhi cũng phải xin quản lý cho nghỉ, rồi cô ta nhận lấy áo khoác ngoài mà Hứa Tiểu Thuý đưa qua, khi trở lại phòng lớn kia mới phát hiện trước sân khấu vừa có một trận hỗn loạn, mấy người đàn ông trong bang hội mắng mỏ lớn tiếng, dường như chê nữ ca sĩ hát không hay, tay chân xung quanh đi lên nhưng bị hạn chế giữ lại, ai chẳng biết đêm chi hội chính là địa bàn của bang Hải Thiên? Dám gây rối ở đây, nhất định không phải là du côn lưu manh bình thường.

Tình cảnh dần dần có phần không thể khống chế, đến tháng này, không phải là lần đầu tiên có người gây rối, nhưng Bạch Nguyệt Nhi không có thời gian nhìn qua, người đàn ông thấy cô đi ra thì lập tức ra ngoài, đối với những chuyện hỗn loạn này, hần rất lạnh lùng.

Khi sắp tới cửa, đột nhiên trông thấy một chàng trai ở phía đối diện đang đi tới, khuôn mặt của Bạch Nguyệt Nhi hơi đỏ, nhịp tim mạnh mẽ, cúi đầu không dám nhìn anh ta, nhưng thực ra, Dung Đình Hiên đã sớm không nhận ra cô ta...

Trên sân khấu bỗng nhiên truyền đến thanh âm hơi thấp của một cô gái, người đàn ông ra ngoài lơ đãng quay đầu một cái, đột nhiên hần đứng tại chỗ... Bạch Nguyệt Nhi vô thức nhìn, cũng đứng tại chỗ...

Nữ ca sĩ lúc đầu không biết đi đâu, trên sân khấu là cô gái kia, tóc ngắn, áo sơ mi đỏ, chất liệu vải lụa mềm mại dán sát trên người, quần dài màu đen bao lấy đôi chân thon dài... Một tay cầm mic, một tay khoát bên hông, thanh âm bình thản, không nghe ra cảm xúc gì, “Đã có khách không thích nghe Đêm Thượng Hải, như vậy tôi sẽ hát ọi người một bài, Dạ Lai Hương.”

Khi nói lời này, cô hoàn toàn không nhìn đến những tên lưu manh gây rối, chỉ thản nhiên lướt nhìn toàn hội trường, cô quay lại giơ tay với dàn nhạc ra hiệu, “Chỉ cần đàn dương cầm, cảm ơn.”

Khúc nhạc dạo nhanh chóng vang lên, tiếng nhạc đơn giản lại thông thả, sau đó xen lẫn hoà vào giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lẽo, uyển chuyển ngâm nga,

Gió thổi phía nam mang đến không khí mát mẻ và tươi mới

Tiếng hót của chim hoạ mi thê lương

Dưới ánh trăng tắt cả đoá hoa đang ngủ

Chỉ có dạ lai hương

Toả hương thơm

...

Hai tay cầm lấy mic, cô cúi đầu, đôi môi đỏ mọng gần như muốn hôn lên mic, du dương như vậy, nhưng cả người cô có vẻ lạnh lạnh... Thỉnh thoảng cô cũng sẽ nâng mắt lên, tia sáng trong mắt khiến người ta nín lặng... Giống như nhìn thế gian vạn dặm, chỉ một mình cô đứng ở bên ngoài... Lại giống như quan sát chúng sinh, dùng phong thái vương giả...

Thời gian đứng im, tại bài hát này, dừng lại... Mỗi một người trong phòng khiêu vũ đều đang nhìn cô, yên lặng, không phát ra một âm thanh...

Tiếng ngân nga cuối cùng phát ra từ khoé môi, cô cúi đầu trầm mặc vài giây, đột nhiên xoay người rời đi, tay buông mic rồi sải bước... Để lại hơn trăm người trong đại sảnh, lặng ngắt như tờ...

Cũng không biết trải qua bao lâu, một âm thanh “Ông” vang lên, mọi người rớt cục hoàn hồn, thảo luận sôi nổi. Trong góc, Đàm Quý Duy nói với người bên cạnh: “Tư lệnh, cô ta chính là Đại Lê.”

Người nọ chỉ nhẹ nhàng di chuyển miếng ngọc bích trong tay trái, qua hồi lâu mới chậm rãi nói ra hai chữ, Vưu vật (thường chỉ phụ nữ đẹp)

Mặc áo khoác ngoài vào, Đại Lê rời khỏi đêm chi hội từ cửa sau, Trần Tiểu Dẫn đang chờ đợi, sau khi lên xe Đại Lê hỏi: “Sao anh cũng đi ra?”

“Dung tiên sinh đến đây, đang ở cùng các vị lãnh sự, để anh đưa em trở về.”

Đại Lê gật đầu, Trần Tiểu Dẫn đang muốn khởi động, trong đêm chi hội đột nhiên chạy đến một người tiếp viên, gõ cửa kính xe, đưa một bó hoa cho Đại Lê, “Đại tiểu thư, của một vị tiên sinh bảo tôi đưa cho cô.”

Đại Lê tiếp nhận hoa hồng đỏ tươi, trong xe mờ tối, những đoá hoa nở rộ vô cùng xinh đẹp. Không có thiệp hoa, Đại Lê tiện tay ném hoa hồng vào ghế sau, không quan tâm đến.

Tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông pha lẫn rên rỉ mềm mại của người con gái, đem bóng đêm nhuộm đậm kiêu diễm không giới hạn, một trận tuôn trào mãnh liệt qua đi, người đàn ông gào nhẹ một tiếng, hét thảy quay về tĩnh lặng.

Hắn xoay người xuống giường, choàng áo ngủ, mở cửa gọi người: “Đưa tiểu thư trở về.” Bạch Nguyệt Nhi ngơ ngậy từ trên giường ngồi dậy, đây là lần đầu tiên của cô ta... Người đàn ông thấy lạc hồng cũng không có phản ứng gì. Cô ta cắn răng mặc quần áo xong, khi tới cửa có người đưa một xấp tiền mặt cho cô ta, nó đủ một tháng làm việc ở đêm chi hội... Bạch Nguyệt Nhi kéo ra một nụ cười nhạt, đem đầu của cô ta quả nhiên bán được một giá tốt.

Khi rời khỏi phòng, cô ta quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ trong tích tắc thấy người đàn ông đứng bên cửa sổ, trong tay hắn cầm một cái bình trong suốt, bên trong bình dường như là... cánh hoa? Cánh hoa khô héo, đỏ sẫm?

Ngày hôm sau Đại Lê thức dậy sớm hơn mọi ngày, cô đang cùng Thường Phi ăn bữa sáng, người hầu Tiểu Hương bưng một bó hoa hồng đỏ thật lớn vào nhà, “Đại tiểu thư, người gác cổng nhận được bó hoa này, là tặng cho cô.”

Đại Lê buông đĩa nhận lấy, không có thiệp hoa, cô lập tức nghĩ đến bó hoa hồng tối hôm qua, có lẽ là do một người làm, nhưng cô không nói gì, chỉ bảo Tiểu Hương tìm một bình hoa cắm vào, Thường Phi cũng không hỏi, hai mẹ con vẫn im lặng ăn cơm.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... Hoa hồng đưa đến Đại phủ đúng giờ, màu hoa như nhau, loại hoa cũng vậy, số lượng cũng thế, luôn giống nhau không có thiệp hoa.

Sau đó, Thường Phi rốt cuộc nhịn không được, mỗi ngày một bó hoa tươi vào mùa đông Thượng Hải thật sự là hiếm thấy. Bà đến hỏi Đại Lê, nhưng cô hình như đã quên chuyện này từ lâu, đang ở trong phòng sách không biết làm gì, nghe thấy mẹ hỏi, cô từ phía sau chồng sách cao ló đầu ra, vẻ mặt có chút mê mang, “Hoa hồng? Mẹ bảo Tiểu Hương cắm vào bình đi, con đang bận.”

Thường Phi thật có chút dở khóc dở cười, tính tình của con gái càng giống cha nó, gặp chuyện đều rất bình tĩnh, e rằng so với cha, cô còn chịu đựng hơn. Bà đi qua hỏi cô, “Bận gì đó?”

“Tìm một quyển sách của cha.”

.....

Hôm nay, Thường Phi ra ngoài thành thăm một người chị em ở trong gánh hát trước đây, sáng sớm bà đã ra ngoài, cho đến gần tối vẫn chưa thấy bóng dáng, nếu là bình thường thì cũng không có gì, nhưng gần đây

bang Hải Thiên và bang Hoàng Hưng xung đột không ngừng, Đại Lê không khỏi có chút sốt ruột, cô đang mặc áo khoác đi ra ngoài thì xa xa thấy hai ngọn đèn chiếu rọi tiến vào trong sân, người gác cổng mở cửa sắt cho xe chạy vào, trong lòng Đại Lê vừa thả lỏng thì lập tức lại căng thẳng, chạy vào không phải là xe của nhà mình.

Nhưng Thường Phi xuống xe cùng một người đàn ông trẻ tuổi, người đàn ông mặc áo gió màu đen, làm nổi bật thân hình cao lớn, cổ tay áo có mấy nút áo bằng bạc, loáng thoáng loé lên ánh sáng nhạt, sắc trời đã hơi tối sầm, nhìn không rõ khuôn mặt hắn, chỉ lờ mờ trông thấy hình dáng kiên nghị, đường nét thẳng tắp, thể nhưng có vài phần quen thuộc...

Đại Lê bước xuống bậc thang nghênh đón, Thường Phi nói với người đàn ông kia: “Đây là con gái, Đại Lê.” Rồi bà nói với Đại Lê: “Vị này chính là Kim tiên sinh, xe ở ngoài thành bị nổ lốp xe, lão Lưu nói đổi lốp xe phải đến một giờ, mẹ sợ con sốt ruột, may mắn gặp Kim tiên sinh tốt bụng, mẹ ngồi xe cậu ấy trở về.”

Trong lòng Đại Lê hơi sợ hãi, mẹ dễ dàng ngồi xe của người lạ như vậy, cũng may không gặp chuyện bất trắc. Hai người mời Kim tiên sinh vào nhà ngồi, dưới ánh đèn trong cái bóng thủy tinh, cô nhìn thấy hắn rõ ràng, áo gió không cài nút, bên trong mặc một chiếc áo len màu xám nhạt, quần áo được cắt xén vô cùng tinh tế, Đại Lê biết tay nghề kia, xuất phát từ một nhà thiết kế người Anh, cô từng mua quần áo cho Tiêu Hữu Thành ở cửa tiệm này. Tinh tế hơn chính là khuôn mặt của hắn, mỗi một chỗ đều như là tạo hình tỉ mỉ, chỉ là cảm thấy càng quen thuộc...

Bất ngờ nhất chính là thanh âm của người nọ lại có ba phần giống Tiêu Hữu Thành, vừa vặn cũng là giọng Bắc Kinh, e rằng có năm phần tương tự, trong khi trò chuyện một lát, tinh thần Đại Lê lúc nào cũng hoảng hốt... Mẹ Dương đến phòng khách hỏi có thể ăn cơm chưa, Kim tiên sinh lại muốn cáo từ, đương nhiên Thường Phi giữ lại, hắn nói buổi tối còn có hẹn, bà thấy không giống như lời thoái thác nên thôi, Đại Lê cùng tiễn khách tới ngoài cửa, trước khi lên xe, Kim tiên sinh đột nhiên xoay người nói: “Không biết Kim tôi có vinh hạnh mời Đại tiểu thư cùng dùng bữa tối không?”

Đại Lê sửng sốt, lập tức khách khí cười nói: “Là tôi nên mời Kim tiên sinh.”

Tối hôm sau quả nhiên có xe tới đón cô, hẹn lúc sáu giờ, đúng là không sai phút nào, tài xế chính là một ông lão, khoảng chừng 60 tuổi, tóc hoa râm, lại chải đầu rất gọn gàng, cũng mặc âu phục cẩn thận tỉ mỉ đứng thẳng, loại khí chất và giáo dục tuyệt đối không giống như tôi tớ bình thường.

Xe chạy vào tô giới Đức, dừng lại trước một toà nhà kiểu Tây Dương nhỏ, Đại Lê vừa muốn đẩy cửa thì người từ bên ngoài đã kéo cửa xe ra, hôm nay hắn mặc áo len cao cổ màu xanh đậm, quần dài màu xám nhạt, trang phục tùy ý thoải mái. Đại Lê xuống xe, lịch sự lên tiếng chào hỏi, người nọ cũng lịch sự đưa cô vào toà nhà.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, một người hầu nữ tóc vàng bưng cà phê lên, Đại Lê nếm thử, đúng là cà phê đẳng mà cô thích.

Trong phòng khách có một ngọn đèn thủy tinh treo trên cao, ánh sáng lấp lánh lướt qua ngón tay thon dài của cô, trắng như vậy, thật sự mịn màng, đầu ngón tay giữ cái tách màu đen, chắc là dùng sức mà hiện ra màu hồng phấn trên các đốt ngón tay, màu phấn hồng gần như trong suốt, làm cho hắn nhớ tới cuối mùa xuân, hoa anh đào bay lượn đầy trời.

Lại một người hầu nữ tóc vàng đưa tới một bó hoa hồng, đầu tiên chuyển cho Kim tiên sinh, rồi tự Kim tiên sinh đưa đến trước mặt Đại Lê, ba mươi đóa hoa tươi. Trong chớp mắt, trong đầu Đại Lê chợt loé lên tia sáng, gắn liền rất nhiều đoạn ngắn đứt quãng...

Buông tách cà phê, Đại Lê giương mắt nhìn người nọ ở đối diện, “Xin hỏi, ‘Kim’ tiên sinh thật sự họ Kim sao?”

Người đàn ông sửng sốt, biểu tình sau đó không thể nói rõ là vui mừng hay là kích động, thanh âm cũng hơi khác thường, “Đại tiểu thư còn nhớ tôi?” Đại Lê không đáp lại, chỉ hờ hững nhìn hắn.

“Thật sự không phải cố ý lừa gạt...” Người đàn ông dừng một chút, “Tôi là Cận Vệ Tín Thụ.”

“Nếu biết là Cận Vệ tiên sinh mời, tôi sẽ không tới.”

Cận Vệ Tín Thụ dường như là không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, hần nói: “Đại tiểu thư, tôi vốn không muốn trực tiếp như vậy... Một tháng nay, hoa hồng quả thật đều do tôi tặng...” Hần nhìn cô chăm chú, “Ý của tôi hần là tiểu thư rất rõ ràng... Tuy nói người phương Đông chú ý hàm súc, tôi cho rằng đối với cô trực tiếp một chút cũng không sao...” Hần nhìn vào đôi mắt của cô, “Tôi thích cô.”

Không có rung động gì, trong mắt cô không có rung động gì, bình tĩnh đến mức khiến hần hoảng hốt, hai quả đấm bất giác nắm thật chặt.

Cô mở miệng, ngữ khí lạnh lùng, “Nếu Cận Vệ tiên sinh đã nói thẳng, tôi đây cũng nói thẳng với tiên sinh, không có khả năng.”

Hần hơi híp mắt, trái tim nhanh chóng chìm xuống! Giả thiết trước các loại tình huống cũng không dự đoán cô từ chối thẳng thừng như vậy, hoàn toàn không để lại đường sống, “Đại tiểu thư đã nhận giáo dục lối mới... Tình yêu, chẳng phân biệt dân tộc...”

Cô cười cười, trong mắt lại là nụ cười châm biếm, “Nhưng tôi cho rằng không có gì vượt qua thù nước hận nhà.”

Cận Vệ Tín Thụ đứng ở bên cửa sổ nhìn cô rời đi, cô từ chối ngồi xe của hần. Bó hoa kia vẫn nằm trên sô pha, lẳng lẳng tỏa hương thơm.

Một ông lão đi vào đứng phía sau Cận Vệ Tín Thụ, khom nửa người, cung kính mở miệng: “Thiếu chủ nhân, Bạch tiểu thư đến đây.”

Thanh âm của Cận Vệ Tín Thụ lạnh như băng: “Không gặp.”

Ông lão ra khỏi cửa, qua hồi lâu lại đến phía sau Cận Vệ, “Thiếu chủ nhân, chủ nhân đã gửi ba điện tín khẩn cấp liên tục, mời ngài về nước.” Ông lão tên là Cao Kiều Điền Nhất Lang, là thuộc hạ của dòng họ Cận Vệ, mấy đời tận hiến cho dòng họ Cận Vệ.

“Đã biết.” Thanh âm Cận Vệ vẫn lạnh như băng.

“Chủ nhân hy vọng thiếu chủ nhân ngài đừng quên, mang theo lễ vật của điện hạ Hoà Tử...”

“Cao Kiều,” Cận Vệ đột nhiên gọi một tiếng, sau đó nói: “Gửi một điện tín cho cha, mấy ngày nữa tôi sẽ về nước, sau khi về, lập tức hủy bỏ hôn ước với công chúa Hoà Tử.”

Cao Kiều không thể tin vào lỗ tai của mình! “Đông” một tiếng quỳ xuống, ngữ khí bởi vì quá kích động mà run rẩy, “Thiếu chủ nhân! Thiếu chủ nhân! Ngài không thể như vậy!”

Cận Vệ rời khỏi cửa sổ, vẻ mặt lặng lẽ đi qua bên người Cao Kiều, trong tay hần nắm chặt cái bình thủy tinh.

Từ trước đến nay, chỉ có hần không muốn, không có hần không chiếm được.

Cánh hoa hồng khô héo, ở trong bình lại tàn lụi một lần.

18. Chương 18: Chấp Niệm

Chấp niệm [] : Là một loại ham muốn vô cùng mãnh liệt, “chấp” [], đơn giản là cố chấp, ý nghĩa của từ “chấp niệm” [] : Một người nào đó cố chấp đến mức khó mà có thể thay đổi được ý nghĩ (hoặc cách nghĩ). (Theo Hudong) [nguồn: Phong Nhã Lâu]

Đại Lê mở mắt ra, cảnh vật ở trước mắt mờ nhạt, hơi hơi lắc lư, bên tai lặp lại âm thanh “Bang đang, bang đang”, đơn điệu lại huyền ảo. Đại mộng sơ tỉnh*, cô ngồi chỗ mình, không gian khép kín kiềm nén, mặc dù là toa xe hạng nhất nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy ngột thở.

(*) ý chỉ bị sai lầm che mắt một hồi lâu, bây giờ bắt đầu tỉnh ngộ.

Cửa sổ xe ngay phía tay trái, thì ra là rèm nhung màu xanh thẫm, buổi chiều khi ngủ cô đã kéo lại, lúc này kéo màn ra thì ngoài cửa sổ đã là một mảnh tối đen, trên kính mờ mờ hồ hồ, chỉ nhìn thấy bóng dáng của bản thân. Nhắc cửa kính xe lên một chút, lập tức có gió thổi vào, xe di chuyển trong gió, mang theo độ ẩm dày đặc và khí lạnh, như là có rất nhiều khối nước đá đập trên mặt, lạnh đến mức phát run.

Cô mặc áo khoác ngoài, vẫn lạnh như trước, nhưng cô luyến tiếc hơi thở trong lành như vậy, thà rằng chịu lạnh cũng không muốn bị đè nén.

Đèn tường sáng một chút, cô nhìn đồng hồ, dự đoán gần đến Nam Kinh, đúng lúc có người gõ cửa, nhân viên phục vụ trên tàu tới hỏi có muốn ăn cơm hay không, trên xe lửa đương nhiên không có gì ăn, Đại Lê nhìn thực đơn, tùy tiện chọn hai món khác nhau, sau đó người nhân viên lại đến đưa cơm, còi kêu một tiếng dài, vừa vặn dừng lại.

Đèn đuốc trên sân ga lại sáng trưng, bình tĩnh như ban ngày, một tốp người canh gác xếp hàng ngay ngắn, ánh sáng màu bạc của lưới lê lấp lánh bởi ngọn đèn chiếu vào.

Nhân viên phục vụ trên tàu là một thanh niên 20 tuổi, thấy cục diện lúc này, anh ta sợ hãi cũng tò mò, ló đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, rồi nhỏ giọng nói với Đại Lê: “Vị tiểu thư này, trên xe sắp có một nhân vật lớn đấy!” Nhưng anh ta không chiếm được câu trả lời của Đại Lê mà thấy cô chau mi tâm lại, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, anh ta nhịn không được trấn an nói: “Tiểu thư đừng sợ hãi, bên kia đã dọn dẹp một toa xe riêng biệt, nhân vật lớn như vậy sẽ không đi dạo sang đây.”

Đại Lê đang suy nghĩ, vẫn không để ý đến người nhân viên nói gì đó, nhưng cô vẫn cười với anh ta, người nhân viên đỏ mặt rồi lui ra ngoài.

Xe lửa rời khỏi trạm Nam Kinh, quả nhiên nhanh chóng khôi phục sự yên lặng, ở trên xe lửa vốn cũng không có việc gì làm, Đại Lê lại lên đường một mình, nên chỉ có ngủ, không biết là do buổi chiều đã ngủ, cuối cùng cô vẫn không ngủ được.

Có lẽ, cách anh rất gần...

Tâm tư cũng rối loạn...

Rốt cuộc làm sao ngủ cũng không nhớ rõ, khi cô tỉnh lại thì đã gần trưa, đến thời gian ăn trưa, nhân viên phục vụ trên tàu sang đây hỏi, Đại Lê không thèm ăn, nhớ tối qua chè sâm bổ lượng cũng không tệ lắm, cô chỉ cần vị chè.

Ngay sau đó, người nhân viên trở lại, nói là không có nhân khô và táo đỏ, chúng đã được làm hoa quả khô tặng cho hành khách khác, dường như sợ Đại Lê tức giận, người đó còn tận lực giải thích nói: “Chính là vị tối hôm qua lên xe tại Nam Kinh, là vị hôn thê của thiếu soái.”

Bắc Bình, công sở.

Tôn Phụ gõ cửa vốn đã rộng mở, “Thiếu soái, Tiết tiểu thư sắp đến.”

Tiêu Hữu Thành không ngẩng đầu, Tôn Phụ đóng cửa lại đi vào trong phòng, nhỏ giọng mở miệng: “Thiếu soái, trước khi đến nơi, đừng để Tiết tiểu thư nhận ra thì tốt hơn.”

Lại đợi một lúc, mới nghe Tiêu Hữu Thành nói: “Chuẩn bị xe.”

Sau một hồi còi ngân nga vang lên, xe lửa rốt cuộc chạy vào trạm cuối cùng, các hành khách giống như quên đi mệt mỏi của đường dài mà chen lấn nhau vội vàng xuống xe, người người nối tiếp nhau trên sân ga, phu xe khuôn vác buôn bán hàng hoá, vốn đã cực kỳ chật chội, số người gom lại di chuyển, lại thêm một tốp người đứng canh gác bao vây một khoảng đất trống lớn, tuy nói không phong toả sân ga nhưng có một đám người vác súng trên vai, mọi người tự nhiên không dám tiếp cận, dòng người chuyển động phía xa xa, để lại một chỗ này yên lặng trang nghiêm cùng với ồn ào náo động gần trong gang tấc kia giống như hai thế giới.

Tuy rằng không nhiều người ngồi toa xe hạng nhất, cũng không chen chúc, nhưng Đại Lê không vội vã xuống xe, cô chỉ thu xếp xong hành lý rồi ngồi sau cửa sổ xem chừng.

Đột nhiên có người gõ cửa sổ, Đại Lê cúi đầu thì thấy, chính là Dung Đình Hiên! Người trên sân ga rất nhiều, cô không để ý anh ta đến đây lúc nào, cũng không ngờ anh ta sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Ngay sau đó, Dung Đình Hiên vào ghế lô, vừa giúp cô lấy hành lý vừa nói: “Sao cô đến Bắc Bình cũng không nói cho tôi biết một tiếng? Đừng nói cô không biết tôi ở gần đây.” Đại Lê cười cười, thắt khăn quàng cổ rồi cùng anh ta đi ra cửa, Dung Đình Hiên lại nói: “Tôi đã đặt khách sạn rồi và hẹn gặp bác sĩ Phúc Đặc vào chiều mai.” Nếu anh ta biết cô đến Bắc Bình thì cũng không kỳ lạ khi biết mục đích của chuyến đi lần này, Đại Lê cười nói tiếng cảm ơn, Dung Đình Hiên đột nhiên xoay người lại, dường như để ý dường như vui đùa, “Giữa bạn bè cần phải khách sáo như vậy sao?”

Hai người nhìn nhau cười, thêm vài phần ăn ý.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe Lincoln màu đen chạy vào sân ga, Tiết Phi Dao chậm chậm bước xuống xe lửa, hôm nay cô ta mặc một chiếc áo khoác ngoài màu vàng rực rỡ, ở giữa một mảng quần phục màu xanh sẫm trông hết sức nổi bật.

Tiêu Hữu Thành xuống xe, nhàn nhạt chào hỏi một tiếng, sau khi Tiết Phi Dao lên xe, anh cũng đang chuẩn bị lên xe, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, anh lơ đãng nghiêng đầu, khoảng cách xa như vậy, cách dòng người chen chúc như vậy, cách tiếng ồn ào quá mức như vậy, anh đã khoá tại đôi mắt của cô...

Bốn mắt nhìn nhau, lập tức cầm cự ở một chỗ, ngay cả cách nhau khá xa, ngay cả dưới ánh mắt của mọi người, giờ phút này họ chỉ còn đối phương, trong mắt chỉ còn có nhau...

Tiêu Hữu Thành đột nhiên dời bước, tốp người canh gác lập tức tách ra hai bên, Tôn Phụ nhíu mày không dám gọi, Tiết Phi Dao cắn môi không muốn gọi. Đại Lê thấy Tiêu Hữu Thành hướng về chính mình, cô như tỉnh lại, thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi.” Dung Đình Hiên liếc nhìn Tiêu Hữu Thành một cái rồi đi theo, Tiêu Hữu Thành thấy cô xoay người, anh lập tức không bước đi mà chạy, chạy như điên hướng về cô, anh muốn gọi, nhưng khi mở miệng lại không gọi được...

Rốt cuộc vẫn không kịp, anh trở mắt nhìn chiếc xe chạy đi ngay trước mặt, trở mắt nhìn cô rời khỏi ngay trước mặt, trở mắt nhìn thấy, nhìn thấy cô rời đi cùng người đàn ông khác...

Tiêu Hữu Thành khom lưng, há miệng thở dốc, một tay che bụng, đôi mắt khoá chặt chiếc xe chạy về phía xa xa.

Ghen tị giống như con rắn phun độc đỏ tươi quấn quanh trái tim anh, anh hy vọng cô có thể yêu thương người khác, anh cho rằng mình có thể chúc phúc cho cô, nhưng hoá ra chỉ là lừa gạt bản thân, hiện giờ tận mắt nhìn thấy, sự thật phá tan tất cả ảo mộng, anh ghen tị đến phát điên!

Nhớ nhưng như con dao có lưỡi nhọn sắc bén lăm trỗi trái tim anh, anh nhớ cô bao nhiêu, muốn gặp cô cỡ nào, hiện giờ gặp mặt, nhưng chỉ là uống rượu độc giải khát, chỉ khiến anh càng nhớ cô hơn, một giây trước gặp lại, một giây sau nhớ nhưng... Anh nhớ cô, anh thật sự muốn điên rồi...

Đường phố Bắc Bình nhộn nhịp, cửa hàng nhà hàng xếp dài như răng lược, ban đêm đèn màu rực rỡ phồn hoa. Thêm nhà hàng nằm ở trên con đường này, trong một gian ghé lô xa hoa ở lầu hai, một đôi nam nữ trẻ tuổi xinh đẹp ngồi đối diện dùng cơm, nhưng không khí nặng nề áp lực cùng với nhộn nhịp ngoài cửa sổ, hình thành tương phản rõ rệt.

“Ngày hôm qua cha lại gọi điện tới thúc giục, khi nào thì kết hôn.”

“Vết thương của tôi còn chưa lành.”

Tiết Phi Dao cười nhạo một tiếng, vừa vặn có người gõ cửa, nhân viên phục vụ đưa tới món ăn tráng miệng, khuôn bàn ăn có hoa văn mạ vàng, cạnh bàn còn trang trí ba đoá hoa cắm chướng màu tím nhạt, giữa bàn là một miếng bánh pút-đing dâu tây xanh, tất cả làm nổi bật vẻ bên ngoài xinh đẹp đáng yêu, còn chưa đưa đủ món ăn lên, Tiết Phi Dao đột nhiên giắt lấy miếng bánh hắt ra ngoài, chỉ nghe tiếng “bộp” vang lên, bàn ăn tan rã, bát chén đều vỡ vụn, bánh ngọt và hoa tươi trộn lẫn rơi xuống thảm.

Nhân viên phục vụ không rõ cho nên hốt hoảng không biết phải làm sao, Tiết Phi Dao lại chỉ cười nhợt nhạt, đoan trang nhã nhặn lịch sự nói với người nhân viên, nhưng ánh mắt nhìn về Tiêu Hữu Thành, ngữ khí lại bình thản, “Đã nói bao nhiêu lần, tôi thích bánh pút-đing vị chanh, không phải dâu tây xanh.”

Người nhân viên vội vàng nhận lỗi, trong lòng than khổ không ngừng, bọn họ đâu biết rằng rốt cuộc cô ta thích ăn cái gì, chẳng qua chiều theo món ăn của người khách mà thôi.

Ngay cả giương mắt lên Tiêu Hữu Thành cũng không làm, anh lấy khăn ăn lau miệng, “Bảo bọn họ mang một phần khác lên, tôi đi trước, cô dùng từ từ.” Nói xong anh thực sự đứng dậy rời đi, trong lòng Tiết Phi Dao cực kỳ tức giận, rốt cuộc không thể che giấu, khuôn mặt cô ta lạnh lùng, hung hăng đặt cái nĩa bạc xuống, cô ta chột đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tiêu Hữu Thành, anh tội gì phải như vậy! Tiết Phi Dao tôi tự nhận không nợ anh cái gì, không cần phải nhìn sắc mặt của anh!”

Tiêu Hữu Thành nhắm mắt làm ngơ, nhận lấy áo khoác ngoài do người sĩ quan đi theo chuyển qua, rồi anh hờ hững rời đi.

Vừa mặc quần áo vừa xuống lầu, hai người sĩ quan đi đằng trước, hai bên mở cửa kính ra, vừa vặn có một đôi nam nữ đang ở trước cửa tiệm đi lên bậc thang, cô gái đi trước một bước, rồi xoay người lại nói chuyện với người đàn ông, khi quay lại lần nữa thì muốn tránh cũng không thể tránh.

Ba người đứng yên, trầm mặc, gượng gạo.

Tiêu Hữu Thành ngừng thở, si ngốc nhìn cô, gương mặt ngày đêm tra tấn anh, rốt cuộc gần trong gang tấc, hai quả đấm siết chặt, đầu ngón tay dưới ống tay áo run nhẹ, anh cần phải cố gắng nỗ lực rất nhiều mới có thể bắt buộc chính mình kiềm nén xúc động muốn ôm cô vào trong lòng, tất cả tình yêu lưu luyến thiết tha của anh đối với cô chỉ có thể thiêu đốt ở trong lòng.

Đại Lê hạ tầm mắt, chiếc cằm giấu trong khăn quàng cổ màu đen dày rộng, vài sợi tóc rủ xuống che đi cái trán, anh chỉ nhìn thấy màu da tái nhợt, tái nhợt của trầm tĩnh, tái nhợt đến trầm tĩnh.

Dung Đình Hiên cất bước lặng lẽ vào nhà hàng, không cần nói gì, không cần đợi gì, anh và cô, thế giới của hai người.

Rốt cuộc anh suy nghĩ muốn mở miệng, mở miệng rồi lại không biết nói gì, có nhiều lời muốn nói với cô, nhưng giờ phút này anh không biết nói gì.

“Em... có khoẻ không...” Vấn đề ngớ ngẩn cỡ nào, khách sáo đến không thật, nhưng khi anh mở miệng, đành chỉ có một câu như vậy, có lẽ lời nói này là từ trong đáy lòng anh, là điều anh lo lắng nhất... Lê, em vượt qua được không...

Cô gật đầu, không nói gì, sợi tóc trên trán khẽ lung lay rồi nhanh chóng dừng lại.

Anh dần dần suy nghĩ một chút, “Sao em đến Bắc Bình?”

“Vì cha, đến gặp bác sĩ.” Lần đầu tiên cô mở miệng, lúc nói chuyện vẫn không giương mắt lên, thực ra anh may mắn, thực ra anh không dám nhìn vào mắt cô, anh sợ hãi, anh sợ trong mắt cô đã không còn anh.

“Em đang ở đâu?” Lời vừa ra khỏi miệng, anh lập tức hối hận, quan hệ của cô và Dung Đình Hiên... Anh không khẳng định...

“Khách sạn Hợp Gia.”

Anh âm thầm thả lỏng sau đó định nói tiếp, lại nghe cô nói, “Nếu không có việc gì, em đi vào.”

Anh không đáp lại, đôi mắt vẫn khoá chặt tại người cô, gần như muốn thoát ra... Đừng đi... Nhưng anh không thể nói gì cả... Trong nháy mắt Đại Lê đi qua, cô rốt cuộc nhìn anh một cái, đôi mắt thâm quầng... Anh đứng tại chỗ, thật là lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh...

Xuyên qua cửa kính mờ mờ, anh thấy cô ngồi đối diện với Dung Đình Hiên, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng anh khẳng định, cô đang cười, mỉm cười với Dung Đình Hiên...

Lòng bàn tay di chuyển, không biết từ lúc nào đã nắm chặt khẩu súng ở bên hông.

“Đại Lê.” Dung Đình Hiên gọi một tiếng, qua vài giây Đại Lê mới bừng tỉnh nhìn anh ta, “Cái gì?”

“Không có việc gì,” Dung Đình Hiên cười ôn hoà, “Có hợp khẩu vị không?”

“Rất ngon.”

Tiếp theo lại là trầm mặc, tuy rằng Đại Lê có thói quen ít nói chuyện khi ăn cơm, Dung Đình Hiên cũng biết, nhưng hôm nay anh ta không muốn thấy cô trầm lặng, anh ta muốn tâm sự với cô, suy nghĩ muốn dẫn cô ra ngoài, cố hết sức suy nghĩ nhưng cũng uống công.

Nhân viên phục vụ mới vừa đưa cơm lên, phía sau Đại Lê truyền đến thanh âm của một cô gái trẻ tuổi, “Đình Hiên?”

Dung Đình Hiên ngẩng đầu, thần sắc khê giật mình, Đại Lê cảm thấy thanh âm kia có vài phần quen thuộc, cô quay đầu lại, cách đó không xa, một cô gái mặc quần áo màu vàng vừa mới bước xuống cầu thang, xinh đẹp nho nhã, hoá ra là Tiết Phi Dao.

Tiết Phi Dao dừng lại tại cầu thang, khê cười với Đại Lê, “Quả nhiên là Đại tiểu thư.”

Đại Lê cũng mỉm cười, dáng vẻ xinh đẹp giống nhau, “Xin chào.”

Tiết Phi Dao lại đi tới, khuôn mặt hiền lành, nói cười dịu dàng, “Tôi có thể ngồi xuống không?” Lúc nói chuyện cô ta đã nhân tiện kéo ghế qua bên cạnh Dung Đình Hiên, rồi gọi nhân viên phục vụ yêu cầu tách cà phê.

Cà phê nhanh chóng đưa lên, hơi nóng hừng hực phả ra, Tiết Phi Dao không uống, chỉ lấy cái thìa bạc khuấy một lúc, trong cử chỉ tạo ra vẻ tao nhã thanh thản, “Lần này Đại tiểu thư đến Bắc Bình, sẽ ở lại bao lâu?”

“Vẫn chưa quyết định.”

Tiết Phi Dao khê uống một ngụm cà phê, rồi chậm rãi đặt xuống, “Tôi và Hữu Thành sắp tổ chức hôn lễ, không biết đến lúc đó Đại tiểu thư còn ở Bắc Bình không?”

Đại Lê cười lạnh nhạt, “Cho dù có ở hay không, tôi xin chúc phúc Tiết tiểu thư trước, chúc cô đạt được mong muốn.”

Lời này nói ra từ miệng Đại Lê, nghe vào trong tai Tiết Phi Dao thật sự vô cùng châm chọc, ngón tay cô ta nắm cái thìa bất giác hung hăng nắm thật chặt, cô ta vẫn không mất dáng vẻ mà thản nhiên cười nói, “Cảm ơn.”

Cà phê chưa uống xong, Tiết Phi Dao đã nói tạm biệt, Dung Đình Hiên cảm thấy bữa ăn này quả nhiên nhạt như nước ốc, đặc biệt một tâm, anh ta còn như thế, hưởng chi là Đại Lê.

Đưa Đại Lê về khách sạn, Dung Đình Hiên không đi đến phòng, chỉ ở tại cửa tạm biệt cô, nhưng anh ta không lập tức rời khỏi mà dựa vào hành lang hút xong một điếu thuốc, thực ra anh ta rất ít hút thuốc, lồng ngực không tránh khỏi khó chịu, khách sạn này là một sản nghiệp tư nhân dưới tên của anh ta, anh ta vốn định ở cạnh phòng cô, suy nghĩ vẫn cảm thấy không ổn, cuối cùng chỉ dặn dò giám đốc đặc biệt chiếu cố, ra khỏi cửa lớn của khách sạn, anh ta ngẩng đầu nhìn phòng cô, đã tắt đèn, anh ta cho rằng đường đi một nhọc nên cô ngủ sớm.

Say sưa nhìn cửa sổ, tiếng còi ô tô vang lên truyền đến từ con đường đối diện, Dung Đình Hiên vô thức quay đầu nhìn, dưới đèn đường mờ nhạt, một cô gái đứng dựa vào xe, vạt áo khoác thật dài màu vàng rực rỡ, nhẹ nhàng bay trong gió, cô gái cười yếu ớt, xinh đẹp sống động, cô ta mở miệng nói: “Beverly vẫn chưa đóng cửa.” Trong lúc Dung Đình Hiên ngẩn ngơ, anh ta nhớ đến năm đó ở Oxford.

Khi đó Tiết Phi Dao mới vừa vào học, bởi vì sức quyến rũ hơn người, cô ta nhanh chóng trở thành tiêu điểm chú ý, lúc đó Dung Đình Hiên đã là nhân vật phong vân trong trường học, họ lại đều là người Châu Á, đương nhiên thường được nhắc tới cùng nhau. Ngày đó Dung Đình Hiên rời khỏi lớp trẻ, ra cửa liền thấy cô ta dựa ở thân xe, lúc ấy cô ta cũng nói một câu như vậy, Beverly vẫn chưa đóng cửa.

Sau đó bọn họ mến nhau, các bạn học đều tưởng cô ta theo đuổi anh ta, thực ra, bọn họ đã quen biết nhau từ nhỏ.

Sau khi Dung Đình Hiên xuống xe, nhìn đèn neon lập loè, đúng là “Beverly”, anh ta kinh ngạc nhìn Tiết Phi Dao, thấy cô ta cười nói: “Lần đầu đến đây, tôi cũng cảm thấy kinh ngạc, lúc ấy đã nghĩ, ngày nào đó sẽ hẹn anh tới đây ngồi.”

Bà chủ đương nhiên không phải là người mà bọn họ quen, gọi một chai Scotland Whiskey, Tiết Phi Dao ngửa đầu uống một ly, Dung Đình Hiên không uống, nhẹ nhàng đóng đũa ly rượu, nhìn chằm chằm màu nâu nhạt trong suốt dao động ở đáy ly.

Tửu lượng của Tiết Phi Dao rất tốt, một chai rượu sắp cạn, cô ta muốn một chai nữa, nhưng bị Dung Đình Hiên ngăn cản, “Đủ rồi!”

Tiết Phi Dao cười ha ha, “Anh còn không rõ ràng tửu lượng của tôi? Đêm đó ở Oxford, tôi thật uống hết hai chai.” Đó là bởi vì mẹ cô qua đời, Dung Đình Hiên nói trong lòng, nhưng cũng mở miệng, “Nếu đau khổ như vậy, cần gì còn muốn làm khó?”

“Làm khó?” Tiết Phi Dao nhú mày, cười lạnh một tiếng, “Tôi làm khó ai? Anh ta không hiểu, anh cũng không hiểu sao? Các người thật cho rằng bình quyền của Tiết gia nằm ở trong tay tôi sao, tôi nói cái gì chính là cái đó? Tôi mất rất nhiều công sức mới khuyên ngăn cha, vậy tôi làm khó ai?”

Dung Đình Hiên thấy cô ta như vậy, biết là có vài phần say, “Hiện tại chuyện đã qua rồi.”

Tiết Phi Dao lại cười lạnh, “Cho nên sao? Tôi nên buông tay tác thành bọn họ? Trả lại quyền tự do cho Tiêu Hữu Thành?”

Dung Đình Hiên không đáp lời, tại quán rượu do người Anh quốc mở, phong cách Anh quốc đầy phòng, trong góc có một dàn nhạc, hiện đang diễn tấu, Dung Đình Hiên nhìn trong chốc lát, suy nghĩ xa dần, giống như thật sự trở về England năm đó... Anh ta mở miệng, ngữ khí nhẹ nhàng, “Phi Dao, ở trong ấn tượng của tôi, cô không phải thế này... Tôi vẫn khâm phục lòng dũng cảm của cô... Năm ấy cũng ở Beverly, tôi đề nghị chia tay, cô thậm chí có thể mỉm cười chúc phúc cho tôi...”

Tiết Phi Dao yếu đuối ngồi sâu vào trong sofa, hai mắt nhắm hờ, thanh âm cũng nhẹ nhàng, “Đó là bởi vì chúng ta không hề yêu nhau.”

Dung Đình Hiên đột nhiên quay đầu nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén, “Cô thực sự yêu anh ta sao?”

“Có lẽ vậy...” Tiết Phi Dao cười thản nhiên, “Có lẽ, tôi chỉ là không cam lòng... Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa bao giờ thất bại, nhưng hai lần đều thua trong tay cùng một người phụ nữ... Tôi không cam lòng...”

“Phi Dao, chuyện tình cảm, không luận thành công hay thất bại.”

Tiết Phi Dao tự nói tiếp, “Nếu đối là người phụ nữ khác, nếu các anh yêu người phụ nữ khác, có lẽ tôi coi nhẹ... Nhưng vẫn cứ là cô ta... Lần đầu tiên tôi thật sự tán thưởng một người phụ nữ, cũng thật sự muốn thắng cô ta...”

Dung Đình Hiên nhìn sâu vào mắt cô ta, lời nói đến bên miệng lại chậm chạp không thể mở miệng.

Tiết Phi Dao liếc anh ta một cái, lại cười nhàn nhạt, “Cảm thấy tôi rất ngốc có phải không? Biến thành tình trạng bây giờ, ba người đều đau khổ... Đình Hiên, không phải mỗi người đều giống anh, bởi vì yêu cho nên buông tay...” Cô ta nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thanh âm gần như nỉ non, “Không đi đến cuối cùng, không ai biết được, kết quả sẽ như thế nào...”

Dung Đình Hiên rốt cục hoàn toàn trầm lặng, họ ở quán rượu vẫn là tên của năm đó, cô gái bên cạnh vẫn là dáng vẻ của năm đó, nhưng đến cùng vẫn không phải năm đó.

Bác sĩ Phúc Đặc là bác sĩ nội khoa nổi tiếng ở Mỹ, được Bắc Quân dùng danh nghĩa chính phủ mời đến Bắc Bình khám bệnh ba tháng. Khi Đại Lê và bác sĩ Phúc Đặc gặp mặt, cô đem tình hình của cha nói sơ lược, hy vọng có thể mời bác sĩ đến Thượng Hải xem, bác sĩ Phúc Đặc cũng rất khó xử, bởi vì chính phủ Bắc Quân mời ông ta tới Bắc Bình, tự tiện chạy đi Thượng Hải thật là không ổn.

Đang nói chuyện với nhau thì cô y tá đưa tới một công văn, ý chính là lần này mời bác sĩ Phúc Đặc đến khám bệnh, không giới hạn ở Bắc Bình, chỉ cần là gia đình quân nhân ở phía Bắc, bác sĩ Phúc Đặc có thể du lịch các nơi, chính phủ địa phương sẽ tiếp đãi long trọng như khách quý. Bác sĩ Phúc Đặc rất hiếu kỳ đối với phần công văn đúng lúc vừa mới đến, ông ta cảm thán Đại Lê thật có vận may, bởi vì trong tay còn có bệnh nhân, thời gian xuất phát dự kiến là một tuần sau.

Đại Lê ở Bắc Bình cũng không có bao nhiêu bạn bè để thăm hỏi, hôm nay không có việc, cô đi mua quà cho người nhà, ra khách sạn mới phát hiện, sắc trời âm u tối tăm, mưa bụi triền miên tung bay, người giữ cửa đứng lúc đưa cho cô một cây dù, Đại Lê nói tiếng cảm ơn nhưng không nhận lấy, cô đối mặt với cơn mưa phùn, cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Từ công ty bách hoá đi ra, mưa đã thật lớn, tiếng mưa to ào ào giống như than thổi, giọt nước rơi chi chít trên mặt đất, một giọt lại một giọt, trên đường gần như đã không còn người đi đường, cũng ít gặp xe kéo, khó khăn mới sang đây một chiếc nhưng người bên cạnh lại giành lên trước. Đại Lê cũng không nóng vội, cô đứng tại cửa dưới lầu, lẳng lặng nhìn mưa lớn tầm tã.

Một chiếc xe Lincoln màu đen đậu ở bên đường đối diện, Tiêu Hữu Thành ngồi trong xe, mãi mê nhìn cô. Chiếc áo khoác len mỏng màu đen dài tới đầu gối, chiếc áo đó dường như cô mặc vào lần đầu tiên họ gặp nhau, góc áo tung bay lên xuống, tùy tiện vẫy vùng ở trong gió lớn, chiếc khăn quàng cổ bằng len màu xám đen nổi lủng xung quanh cổ, làm nổi bật gương mặt trắng mịn nhỏ bé, cách trận mưa tầm tã, vẻ mặt của cô mơ hồ nhưng lại rõ ràng tồn tại trong mắt anh.

Đèn neon bên đường dần dần sáng lên, đỏ lục lam tím, xuyên qua cơn mưa ảm đạm phản chiếu trong vũng nước trên mặt đường, pha lẫn tạo thành hình ảnh bóp mép vỡ vụn.

Một chiếc xe chậm rãi chạy qua đây, bánh xe bắn bọt nước tung toé, vừa lúc nó dừng lại trước mặt Đại Lê, cửa xe mở ra, đầu tiên là một cây dù màu đen giương ra, dù che người nọ, một thân quân phục, mặc dù không thấy rõ khuôn mặt, nhưng chỉ bằng ánh mắt kia, Đại Lê cũng biết, Anh là ai.

Trong xe ảm lên, lúc này Đại Lê mới phát hiện thân thể đã đông cứng từ lâu, mái tóc cũng ẩm ướt, cô nhận lấy khăn mặt Tiêu Hữu Thành đưa qua, nói tiếng cảm ơn, anh mím môi, không nói gì.

Đại Lê lau mái tóc ẩm ướt, cân nhắc một lát rồi nói, “Chuyện bác sĩ Phúc Đặc, cảm ơn anh.”

Tiêu Hữu Thành lại mím môi, rốt cục mở miệng: “Bác trai và bác gái đều khoẻ chứ?”

“Rất tốt.”

Đại Lê lau khô tóc rồi đặt khăn mặt sang một bên, ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không có ý nói chuyện với nhau nữa. Tiêu Hữu Thành híp mắt, tay cầm tay lái càng chặt, cô đối xử với anh như người xa lạ lại còn khách sáo.

Xem ra mưa không nhỏ, giọt mưa rơi trên cửa xe, đốc đốc đốc đốc, như là đập vào lòng người, đem tất cả lục phủ ngũ tạng trộn lẫn với nhau, anh nói, cùng đi ăn cơm. Cô nói, không cần. Anh “Ừ” một tiếng, không nói chuyện nữa.

Xe đột nhiên ngừng lại, cô cho rằng đến nơi, muốn xuống xe lại cảm thấy không thích hợp, thanh âm của anh vang lên, lộ ra vài phần mệt mỏi, “Mưa lớn quá.”

Cô không nói gì, cũng không quay đầu lại, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn cửa xe bên phải, trên cửa xe đều là vệt nước mơ hồ đan xen khắp nơi, lần lượt thay đổi vẫy vùng, rất nhanh lại bị một vòng mưa mới cọ rửa.

Không biết trải qua bao lâu, trời đất chỉ còn lại hơi nước trắng xoá, hai người ngồi lẳng lặng, yên lặng không lên tiếng, gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời.

Trong không gian yên tĩnh, chợt nghe thấy âm thanh “lộp bộp” vang lên, Đại Lê lấy lại tinh thần, hoá ra móc cài đồng hồ bị lỏng, rơi xuống khe hở giữa chỗ ngồi, cô khom lưng muốn nhặt lên, đúng lúc anh cũng xoay người, trán này đặt lên trán kia, đầu ngón tay chạm nhau, hai chiếc nhẫn bạc rúc vào một chỗ, ánh sáng mờ mờ, chảy xuôi vào một nơi.

Đột nhiên cô hơi choáng, thân thể anh đã đến gần, để cô dựa vào trong chỗ ngồi, nụ hôn đổ ập xuống, dừng trên mỗi một chỗ trên khuôn mặt cô, cô giãy dụa, anh không để ý, dù cho cô đánh anh, anh chỉ hung hăng hôn cô, sau đó cô vắn vớ vào vai anh, nhưng không phân biệt rõ ràng, là giãy dụa hay là đáp lại.

Trong lúc dây dưa mật thiết, chưa bao giờ có kịch liệt nóng bỏng, lại chỉ có tuyệt vọng, càng dây dưa càng tuyệt vọng, càng yêu nhau càng tuyệt vọng.

Rốt cuộc đã mệt mỏi, anh buông môi cô ra, chôn vùi khuôn mặt vào cổ cô, thở dốc thật sâu, hai cánh tay anh vòng qua thắt lưng nhỏ bé của cô, ôm thật chặt như muốn bẻ gãy cô.

Sau đó cô nghe thấy anh nói bên tai, thanh âm rất thấp, rất nhẹ, sần sật lại rõ ràng khác thường, nói, anh nhớ em.

Giống như ngàn vạn cây kim nhỏ đâm vào gốc mũi, đau xót đến mức không thể chịu nổi, cô ngẩng đầu nhìn nóc xe, tầm mắt lại mơ hồ, giống như là mưa rơi vào trong xe, một mảnh sương mù.

Khi xe dừng trước cửa khách sạn Hợp Gia thì mưa đã nhỏ dần, anh đưa dù cho cô, còn bản thân thì xách đồ cho cô, Đại Lê muốn nhận lấy đồ đạc ở cửa nhưng anh phớt lờ mà tự ý vào trong, khi đi qua đại sảnh, giám đốc đích thân nghênh đón, đưa cho Đại Lê một bó hoa hồng phấn, nói là dặn dò của Dung tiên sinh, thân kinh anh căng thẳng, toàn thân phát ra hơi thở lạnh giá, khiến giám đốc không có lý do mà rung mình một cái.

Vào phòng, Đại Lê nhận đồ đạc rồi bỏ xuống, cô nói cảm ơn, ý đuổi khách quá rõ ràng, Tiêu Hữu Thành cũng biết mình cần phải đi, không có lý do để ở lại, nhưng dường như chân anh làm sao cũng không bước đi mà bất động, hai mắt lại dán chặt lên người cô.

Cô thấy anh không có ý rời khỏi, cũng không quản anh, cô tìm bình hoa cắm hoa hồng, cởi áo khoác và khăn quàng cổ, đem quà tặng vừa mua phân loại dọn dẹp, sau khi tất cả thu xếp ổn thoả, cô rót ỉn ly nước ấm, mở sách ra, cuộn người vào trong sofa đơn giản gần cửa sổ.

Bởi vì khi xuống xe không che dù, nước từ mái tóc rơi trên áo anh, trong phòng có lò sưởi, cổ tay áo có vài giọt nước, chỉ cần trở tay ra phía sau thì đã hong khô, làn da kéo căng giống như bị siết chặt.

Qua một hồi lâu, quyển sách trên tay cô cuối cùng lật đến trang cuối cùng, trong lòng không yên, lồng ngực tắc nghẽn buồn bực, cô chợt khép quyển sách lại, đó là quyển sách bìa cứng bản tiếng Anh, có lẽ dùng quá sức, chỉ nghe một tiếng “bộp” giòn vang, kêu lên trong căn phòng yên lặng, khiến cô và anh kinh sợ.

Anh biết không thể đợi nữa, khàn tiếng nói tạm biệt, rồi chậm rãi rời khỏi phòng. Mưa ở bên ngoài không biết từ khi nào đã trở thành tuyết.

Trong khi mở cửa xe, anh ngẩng đầu nhìn lên, động tác trong nháy mắt cố định tại cửa sổ của cô, phía sau bức màn che, cô đang nhìn anh.

Đại Lê biết anh phát hiện ra mình, cô dứt khoát không trốn, cứ yên lặng đối diện như vậy... Cô nhớ tới mùa hè năm ấy, tại phủ đô đốc ở Thượng Hải, cô cũng như vậy, đứng sau cửa sổ nhìn anh, khi đó cô động lòng, đến nay vẫn còn trong lòng... Nếu lúc ấy có thể đoán trước kết quả của hôm nay, cô sẽ cự tuyệt anh sao... Cô nghĩ rằng cô vẫn sẽ lựa chọn ở cùng anh... Bông tuyết rất lớn, bay lả tả, rơi tựa lông ngỗng, bởi vì giọt nước trên mặt đất đã sâu, không dễ dàng thành tuyết, nhưng tuyết trên người anh dần dần tích tụ, đem mái tóc kia, lông mày kia, tất cả đều nhuộm trắng.

Cô kéo bức màn một chút, tầm mắt ngăn cách lẫn nhau, cô biết nếu không làm như thế thì anh sẽ không đi.

Anh chờ đợi hồi lâu, tê dại mà tiến vào xe, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, anh cúi người lần mò tại khe hở giữa ghế ngồi, quả nhiên tìm được một chiếc đồng hồ, mặt đồng hồ hơi lớn, có dấu hiệu chữ thập, là Vacheron Constantin, anh cẩn thận cầm chiếc đồng hồ, cất vào trong túi áo bên người, vị trí gần trái tim nhất.

19. Chương 19: Nếu Còn Có Ngày Mai

Khi Dung Đình Hiền chạy tới bệnh viện thì đang tiến hành giải phẫu, lính canh gác chặt chẽ đến nỗi không có một làn gió bay vào, Dung Đình Hiền tốn rất nhiều công sức, cuối cùng tìm được Tôn Phụ anh ta mới có thể đi vào bệnh viện, Tôn Phụ cũng bận rộn nhiều việc, tiếp đón Dung Đình Hiền rồi vội vàng rời đi, hoàn toàn không thấy phong độ của ngày thường, Dung Đình Hiền cũng biết lúc này anh ta không có sự lựa chọn, nhưng anh ta không yên lòng về cô.

Bên ngoài phòng phẫu thuật im lặng khác thường, yên lặng đến nỗi khiến người ta ngạt thở, Tiêu đại soái khoanh tay đứng ở cửa sổ, không nhìn thấy vẻ mặt, Tiêu phu nhân ngồi ở băng ghế dài, nhắm hai mắt, trong miệng dường như lẩm bẩm nhưng không phát ra tiếng; Tiêu Hữu Tình che mặt khóc nức nở, cũng không biết đã khóc bao lâu, ánh mắt cô sưng đỏ như quả đào; Tô Giáng Ưu cũng khóc, có lẽ bởi vì thân thể rất yếu ớt, cuối cùng ngất xỉu phải gọi người khiêng ra ngoài; Tiết Phi Dao dựa lưng vào vách tường, không biết đang nhìn cái gì, đôi mắt có chút vô thần.

Cuối cùng Dung Đình Hiền tìm được cô, trong góc âm u, một mình cô co quắp, hai cánh tay ôm đầu gối, ngồi chồm hổm trên mặt đất, khuôn mặt cô chôn trong khuỷu tay, im lặng...

Dung Đình Hiền nhìn cô, chậm rãi đi qua, nhưng đi vài bước rồi dừng lại... Anh ta dốc sức chạy tới đây trước tiên là muốn an ủi cô, cho cô chỗ dựa... Nhưng khi đối mặt với cô, anh ta mới phát hiện mình không làm được gì cả...

Kim phút đồng hồ chạy qua bốn vòng như là đi qua bốn thế kỷ, cửa chính phòng giải phẫu vẫn đóng chặt, Tiêu phu nhân đã không thể chống đỡ mà được người đỡ vào phòng bệnh; Tiêu đại soái bắt đầu hút xì gà, hút điếu này đến điếu khác; Tiêu Hữu Tình sớm đã khóc mệt, ánh mắt cô mờ dần ngồi ở chỗ kia; Tiết Phi Dao cúi đầu, mái tóc dài che đi khuôn mặt của cô ta... Chỉ có Đại Lê vẫn cuộn mình ở góc tường như cũ, bốn tiếng đồng hồ này, cô không hề động đậy chút nào... Dung Đình Hiền đứng trước người cô, đôi chân đã không còn tri giác, lúc trước, anh ta luôn chê thời gian trôi quá nhanh, thúc đẩy nhiều việc chờ anh ta xử lý, hôm nay mới phát hiện, hoá ra thời gian chậm lại có thể tra tấn con người như vậy... Anh ta không dám suy nghĩ, tâm tình của cô vào lúc này...

Khi kim phút đồng hồ sắp đi qua vòng thứ năm, chỉ nghe một âm thanh “ba” vang lên, cửa chính phòng phẫu thuật được mở ra, sau khi mọi người sững sờ một chút, trong nháy mắt liền đi lên vây quanh.

Bác sĩ điều trị chính là người Đức, nói tiếng Đức, y tá bên cạnh làm phiên dịch, “Giải phẫu rất thành công, nhưng bởi vì mất quá nhiều máu, người bệnh vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nếu vài ngày nữa có thể tỉnh lại thì không có việc gì.”

“Nếu không tỉnh thì sao?” Không biết là ai nôn nóng hỏi một câu.

Bác sĩ nhún vai không nói gì, y tá biết thiếu soái có thân phận to lớn, vô cùng áy náy nói, “Chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Khi sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người bác sĩ, Dung Đình Hiền vẫn nhìn Đại Lê, bác sĩ đi ra khỏi phòng phẫu thuật cô vẫn không động đậy, Dung Đình Hiền gần như cho rằng, thực ra cô đang ngủ... Nhưng khi y tá nói câu kia, chúng tôi đã cố gắng hết sức, thân thể của cô đột nhiên run rẩy, run rẩy kịch liệt, cô chậm rãi ngước mắt lên, gương mặt tiêu tụy lộ ra, Dung Đình Hiền gần như không nhận ra, cô lại giống như không thấy anh ta, ánh mắt chẳng biết dừng ở nơi nào, bên trong trống rỗng khiến người ta sợ hãi.

Vừa mới chuyển qua phòng bệnh, tất cả mọi người vội vàng muốn đi vào, bác sĩ người Đức lại bắt đầu nói chuyện, y tá cũng vội vàng phiên dịch, “Thật ngại quá, người bệnh cần tĩnh dưỡng, chỉ có thể đi vào một người.”

“Để tôi vào.” Phía sau truyền đến thanh âm rất nhỏ, nhưng lộ ra sự kiên định không thể nghi ngờ, mọi người quay đầu lại nhìn, Đại Lê dựa vào vách tường, miễn cưỡng khởi động thân thể, sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, ngay cả môi cũng trắng bệch. Lặng im một hồi lâu, Tiêu Quyên trầm giọng nói: “Để cô ta vào.”

Chắc là không hoạt động trong thời gian dài, Đại Lê đi rất chậm, Dung Đình Hiền đứng ở bên cạnh cô, nghĩ muốn giúp cô nhưng rốt cuộc không có, tất cả mọi người đang nhìn cô, cô lại không thấy bất cứ ai, tuy rằng bước chân hơi lệt, sắc mặt tái nhợt, nhưng cô đi từng bước một hướng đến phòng bệnh.

Sau khi cửa phòng lặng lẽ khép lại, Đại Lê dừng chân, cô dựa lưng vào cửa phòng, xa xa nhìn khuôn mặt anh... Nhưng bản thân cô cũng không biết, cơ thể mình đang phát run... Phòng bệnh vào buổi chiều, ánh mặt trời tốt như vậy, tia sáng màu vàng giống như vẩy trên mặt anh, nhưng khuôn mặt của anh chỉ còn gầy yếu tiêu tụy, không đúng, cô nhớ rõ ràng, buổi sáng không phải thế này, anh rất tốt, rõ ràng hết thấy đều tốt, anh nói chuyện với cô, anh còn ôm cô...

Cho đến khi khuôn mặt anh dần dần mơ hồ, cô mới biết mình đang khóc, nước mắt cứ rơi xuống mà không thể dừng lại, tất cả ngay trước mắt, chợt xa chợt gần, bỗng bênh bất định giống như giấc mộng, có người nào có thể nói với cô, tất cả chỉ là một giấc mộng?

Bác sĩ y tá thỉnh thoảng ra vào, đo lường nhiệt độ cơ thể, thay đổi bình truyền dịch, thay đổi túi máu, tiêm thuốc kháng sinh, Đại Lê ngồi ở bên giường, cô chỉ nắm chặt tay anh, tay anh rất lạnh, nguyên do chắc là vì truyền dịch cuối cùng không còn nhiệt độ, hơi lạnh truyền qua tay cô, nhưng một phút cô cũng không buông ra, cô mong mỗi dùng ấm áp của mình sưởi ấm cho anh.

20. Chương 20 : Cảm Ôn Tình Yêu

21. Chương 21: Hào Môn Sâu Như Biển

Sau khi về nước, đầu tiên Tiêu Hữu Thành cùng Đại Lê trở về Thượng Hải một chuyến, chuẩn bị những quà biếu quý giá lại khéo léo đến Đại phủ thăm hỏi. Thường Phi đương nhiên không nói nhiều, quanh quẩn một vòng lớn, hai đứa trẻ rốt cục cũng trở về bên nhau, tâm trạng hiện giờ của Thường Phi vừa vui mừng lại buồn phiền, cũng có trăm mối lo lắng, thế nhưng trước mặt tất cả bà chỉ biểu hiện ra dáng vẻ vui mừng. Đại Lê phát hiện tâm tư của mẹ mình, vì thế cô liền quyết định ở lại Thượng Hải một thời gian, chăm sóc mẹ và xử lý một số chuyện.

Tiêu Hữu Thành phải mau chóng quay trở về Bắc Bình, ý của Đại Lê muốn anh đi trước, nhưng Tiêu Hữu Thành lại kiên trì muốn hai người đi cùng nhau, họ không tránh khỏi tranh chấp, sau đó lại biến thành tranh cãi, lần đầu tiên bọn họ cãi nhau, lần đầu tiên “nổi giận” đối lập nhau, tính khí của Đại Lê bùng bình, một khi đã quyết định chuyện gì thì không nghe khuyên bảo, Tiêu Hữu Thành giận dữ, nhưng không có cách nào khác với cô, anh chỉ có thể hung hăng hờn lên với cô....

Có lẽ lửa giận trong lòng đều không kìm chế được nên động tác của hai người kịch liệt hơn bình thường rất nhiều, quần áo cũng bị xé rách, sau khi tất cả kết thúc, toàn thân Đại Lê dường như không còn sức lực, cô nép vào lòng Tiêu Hữu Thành, hít thở cũng mệt mỏi.

Hai tay Tiêu Hữu Thành chu du trên cơ thể cô, nhẹ nhàng vuốt ve từng nơi trên cơ thể, dễ chịu đến mức làm cho cô muốn ngủ một giấc thật sâu....Đột nhiên một nụ hôn ấm áp và ướt át hạ xuống vai, hoá ra là đầu lưỡi của anh khẽ liếm.

Cô nhỏ giọng lầm bầm cái gì đó, nhưng vẫn không mở mắt ra.

“Còn đau không?” Giọng nói của anh rất dịu dàng, cô không hiểu, đôi mắt buồn ngủ lơ mơ nhìn sang bả vai, nơi đó có một dấu vết nho nhỏ màu hồng phấn, là vết thương sau lần bị trúng đạn để lại.

“Không có cảm giác từ lâu rồi.” Cô tỉnh táo một chút, cũng lần mò trên người anh, vai và bụng đều có vết sẹo, đầu ngón tay cô sờ trơn lưng anh, dọc theo bờ lưng nhẵn bóng hướng lên trên từng chút một, đến xương bả vai, quả nhiên tìm thấy một nơi lồi lõm, cô nâng tầm mắt lên, trong mắt chứa chan dịu dàng, cô cũng hỏi anh, “Còn đau không?”

Anh cười, khẽ hôn lên đôi má cô, cũng nói: “Sau này chúng ta có con gái, da dễ phải tốt như em mới được, sẽ không lưu lại vết sẹo.”

Cô quả nhiên dời đi sự chú ý, “Nếu là con trai thì sao?”

Anh lại cười, có vài phần không đứng đắn, “Con trai phải giống anh, đỡ đạn vì người phụ nữ mình yêu, lưu lại vết sẹo khiến cô ấy vĩnh viễn ghi nhớ.”

Trong lúc nhất thời cô không biết phải xấu hổ hay là phát cáu, mặt đỏ ửng, đôi mắt đen như mực tàu tròng lên nhìn anh, đột nhiên cô đưa đôi môi đỏ mọng sát lại gần, nhằm thẳng môi anh mà hôn...

Máu trong người anh như chảy ngược, kích động đến mức không kiềm chế được, anh gầm nhẹ một tiếng đem cô đặt dưới thân, trong phút chốc cả người cô mềm đi, bàn tay đặt trên ngực anh chống đỡ, lông mày khẽ nhíu lại, cất tiếng êm ái, “Em mệt.” Giọng nói vừa nhỏ vừa êm dịu, ánh mắt như phải chịu ảm ức, cứ như vậy yếu ớt nhìn anh.

Anh hung hăng nheo mắt, cô là cố ý! Cô cố ý dằn vặt anh! Anh hít thở liên tục, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể cô, thật sự không khác gì uống rượu độc giải khát, ngọn lửa trong mắt dường như muốn tuôn trào ra, một tay anh dịu dàng ôm lấy cô vào trong lòng, hận không thể giày vò, tiến sâu vào trong cô, khuôn mặt cô chôn chặt trong ngực anh, len lén cười xấu xa.

Sau đó, cuối cùng lại là một trận mây mưa.

Một buổi sáng sớm của nửa tháng sau, tàu hỏa lặng yên chạy đến Bắc Bình. Vừa mới trải qua một trận mưa, bầu trời xanh lam như mới được gột rửa, lá cây dương bên đường cũng được cơn mưa cọ rửa, màu xanh bóng, phẳng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện ra một giọt nước, giọt nước theo mép xe chậm rãi rơi xuống tạo thành một vệt nước dài trên cửa sổ thủy tinh.

Bên ngoài có người gõ cửa, Đại Lê nói mời vào, là vị phó thống chế Thượng Hải hộ tống cô đến Bắc Bình, cúi đầu, không dám nhìn cô, cung kính nói, “Đại tiểu thư, chuẩn bị vào trạm.”

Đại Lê khách khí nói cảm ơn, phó thống chế đóng cửa lại rồi lui ra ngoài, lần này tới Bắc Bình, Tiêu Hữu Thành để cô ngồi xe chuyên dùng, cô không chịu, cuối cùng hai người nhường một bước, bởi vì anh sai người đưa cô về, kỳ thật cô không phải là một cô gái mảnh mai yếu đuối, cũng không phải lần đầu tiên một mình xa nhà, nhưng anh nuông chiều cô như vậy, cô đương nhiên cũng vui mừng.

Tới trạm, anh đích thân đến đón cô, đã sớm chờ đợi từ lâu, cô còn chưa kịp bước xuống xe, anh đã xông lên phía trước, chặn đường kéo cô ôm vào trong lòng, cô lúng túng, đỏ mặt ghé vào bên tai anh, “Mọi người nhìn kia!”

Anh nghiêm nghị quát, “Ai đang nhìn!”

“Bộp, bộp” hai tiếng, tiếng giày chạm đất, động tác nhanh nhẹn gọn gàng, hai tốp lính gác chỉnh tề xoay người đi chỗ khác, nhìn không chớp mắt. Đại Lê đã không còn cái kính, để mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Cùng nhau ngồi vào trong xe, một tay Tiêu Hữu Thành vòng qua eo cô, một tay đan vào bàn tay cô, ghé vào bên tai cô thì thầm, khuôn mặt đỏ bừng của Đại Lê khi nãy vừa mới trở về bình thường nay lại đỏ lên lần nữa, cô liếc mắt nhìn chỗ ngồi phía trước, cũng không biết Tôn Phụ đang lái xe có nghe thấy không, cô liên tục vuốt tóc không để ý đến Tiêu Hữu Thành, trước đây tại sao không phát hiện ra, người đàn ông này....Thực sự là....Chuyện gì cũng dám làm, cái gì cũng dám nói...

Lại một buổi sáng, Tiêu Hữu Thành mở mắt ra, rèm cửa sổ màu hồng chỉ có một lớp, ánh ban mai xuyên qua lớp vải mỏng, đem tất cả mọi thứ trong phòng tạo thành màu hồng hồng nhàn nhạt, phẳng phất như những bông hoa mai trôi lững lờ.

Trong ngực trống không, anh hơi kinh ngạc, cô vốn ham ngủ, trước đến giờ luôn dậy muộn hơn anh. Từ trong phòng thay quần áo truyền đến một âm thanh rất nhỏ, anh khoác áo ngủ vào đi sang....

Cô mặc một chiếc áo ngủ bằng tơ tằm màu đen, thắt lưng bên hông chỉ buộc hờ, cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp, vạt áo ngủ chỉ đến đầu gối, bắp chân nhỏ trắng nõn, chân trần giẫm trên tấm thảm lông cừu, lúc đầu anh cho rằng thảm trong phòng thay quần áo là màu trắng, hôm nay nhìn thấy bàn chân ngọc của cô thì mới phát hiện hóa ra là màu trắng đục.

Chắc là thắt lưng bên hông thực sự lỏng lẻo, áo ngủ từ bên vai trái của cô dần dần tuột xuống phía dưới, cổ họng anh khô khốc, anh biết, bên trong áo ngủ cô không mặc gì cả...

Cô đưa tay kéo áo lên, thoáng nhìn anh đang đứng bên cửa, rõ ràng là vừa mới ngủ dậy, vẻ mặt anh biếng nhác, hơi nheo mắt lại, vẫn còn buồn ngủ, gần đây cô luôn dậy muộn hơn anh, rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ anh như thế này, cô nhìn không được mà quan sát thật kỹ, phát hiện anh có chút lộn xộn, vài sợi râu trên cằm mới nhú màu đen đen, áo ngủ màu đen chỉ buộc hai nút cuối cùng ở phía dưới, cổ áo mở rộng lộ ra

vùng ngực rắn chắc.... Không chỉnh tề như thường ngày, rất lười biếng, có vài phần trẻ con.... Cũng rất gọi cảm.....

Trong lòng cô rung động, tiến đến phía trước anh, đặt một nụ hôn lên bờ môi anh... Hối hận cũng đã muộn, trong phòng thay quần áo, anh thực sự ôm lấy cô làm liều một trận.

Từ trong phòng tắm đi ra đã là một giờ sau đó, tóc của cô còn chưa kịp hong khô, trực tiếp chạy về phòng thay quần áo, anh liền cầm theo khăn bông đi theo phía sau lau tóc cho cô. Cô không thích dùng máy sấy, luôn dùng khăn bông để lau tóc, lúc trước đều là cô tự tay làm, hiện tại công việc này thuộc về anh.

Anh biết thói quen mặc quần áo của cô, khi đi ra ngoài chỉ thuận tay lấy một bộ ra mặc, bởi vì ngày hôm nay phải đến phủ đại soái nên cô chọn y phục rất nghiêm túc, anh vừa vui vẻ vừa cảm động, tỉ mỉ hong khô tóc cho cô, cũng nói cho cô sở thích của mẹ mình, đáng tiếc là trong tủ quần áo không tìm được một chiếc sườn xám, âu phục cũng không có, cuối cùng cô mặc một chiếc quần trắng, kết hợp với áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là áo len màu vàng nhạt, trông rất thanh tú xinh đẹp lại lạnh lợi hoạt bát, như là một đóa hoa cúc nhỏ trên ngưỡng cửa sổ vừa chớm nở vào sớm mai.

Anh ngắm nhìn cô một lát, đột nhiên nói, “Có mang miếng ngọc lúc trước anh tặng em không?” Cô lập tức hiểu ra, anh muốn nói đến miếng ngọc đã tặng cô lúc ở trên thuyền, suýt nữa coi là tín vật đính ước, đương nhiên luôn mang theo bên người, cô nhanh chóng mở ngăn kéo bàn trang điểm lấy nó ra, anh giúp cô mang lên, đeo ở ngoài áo len, màu xanh ngọc lóng lánh trên nền áo vàng nhạt, thực sự nhìn rất đẹp.

Đây không phải lần đầu tiên cô đến phủ đại soái, tâm trạng hoàn toàn khác lúc trước, sau khi xuống xe, cô hít sâu một hơi, anh để ý nên quay đầu lại nhìn cô, cô le lưỡi, cười yếu ớt, “Hơi khẩn trương.” Dáng vẻ thẳng thắn của cô khiến anh vừa yêu vừa xót, cũng không nhìn xung quanh xem có người không, anh cúi đầu hôn lên trán cô, “Tất cả mọi chuyện đã có anh.”

Bên ngoài thoạt nhìn đã biết phủ đại soái to lớn trang nghiêm, quả nhiên là nhà cao cửa rộng, toàn bộ căn nhà được trang hoàng đậm đặc theo phong cách cổ xưa. Tiêu Hữu Thành nắm lấy bàn tay Đại Lê, đi rất lâu mới bước vào trong sân nhỏ, đi qua con đường lát gạch, trước gian nhà chính có hai cô gái trẻ, mặc một chiếc quần màu xám áo cộc tay màu xanh, cúi người gọi một tiếng, “Thiếu soái!”, dường như là phép tắc của thời trước.

Đi vào phòng chính, sớm đã có một người hầu đứng ở sương phòng phía đông kéo chiếc rèm ra, cung kính thông báo, “Phu nhân, thiếu soái tới.”

Đại Lê theo Tiêu Hữu Thành đi vào sương phòng, chỉ thấy bên cửa sổ sát giường có một người phụ nữ ngồi ung dung ngay ngắn ở đó, trông diện mạo khoảng chừng chưa đến bốn mươi tuổi, dùng một cây trâm ngọc bôi tóc lên, bà mặc một chiếc áo dài bằng sa tanh màu xám tro có hoa văn màu xanh lục, vạt áo và ống tay áo lằn vẩy đều thêu những bông hoa cỏ linh chi nhỏ màu xanh, quần áo như vậy, không phải là sườn xám, cũng không phải là trang phục của phụ nữ thời Mãn Thanh, chắc là quần áo đã được cải tiến kiểu cách.

Đại Lê lại nhớ tới đêm qua, Tiêu Hữu Thành nói với cô về mẹ của anh... Ông ngoại của anh là hoàng thân tiền triều, mẹ anh là con của vợ cả, vừa sinh ra đã được phong hào, được hưởng sự nuông chiều của hoàng gia. Cha của anh xuất thân từ con nhà binh, đến nay có thể nắm giữ hai mươi một tỉnh phía Bắc, năm đó rất được phu nhân mình giúp đỡ, bởi vậy ông cực kỳ tôn trọng bà.

Nghĩ đến phải ra mắt một bà mẹ chồng tương lai như vậy, Đại Lê không khỏi cảm thấy có phần căng thẳng, hiện giờ gặp mặt cô ngược lại rất bình tĩnh, tự nhiên gọi một tiếng “Bác gái”, bà lão ở bên cạnh tiến lên nhận món quà trong tay cô.

Thực ra khi Tiêu Hữu Thành bị thương, cô đã gặp qua bà ở trong bệnh viện, chỉ là lúc đó tình huống như vậy, hai bên đều không để ý đến đối phương. Tiêu phu nhân bất động thanh sắc, quan sát Đại Lê từ trên xuống dưới, khi nhìn thấy miếng ngọc bội trước ngực cô, sắc mặt có phần buông lỏng.

Tiêu Hữu Thành ôm lấy Đại Lê, ngồi trên chiếc ghế gỗ lim lót vải nỉ màu tím ở phía đông, ở trước mặt mẹ mình cũng không mấy may che đậy sự thân thiết giữa hai người. Người làm mang trà và điểm tâm lên, Đại Lê nói lời cảm ơn, cô thiếu nữ kia kinh sợ, ngón tay khê run, rất nhanh thu lại tâm tình, cúi đầu đi ra khỏi cửa.

Tiêu phu nhân ho nhẹ một tiếng, bà lão theo hầu vội vàng mời trà, Tiêu phu nhân cầm tách trà trong tay, không nhanh không chậm cầm mở nắp gậy lá trà, Tiêu Hữu Thành cười nói, “Mẹ, Lê biết mẹ thích uống trà Ô Long, có lòng tặng mẹ chiếc đỉnh Quan Âm.”

Tiêu phu nhân đem tách trà đặt lên chiếc bàn nhỏ được chạm trổ hoa văn ở bên cạnh, xong rồi mới nói, “Làm phiền Đại tiểu thư rồi.”

Đại Lê từ đầu tới cuối luôn nở nụ cười, “Bác gái khách khí rồi, người có thể gọi con là Đại Lê.” Giọng nói rất chân thành cung kính.

Tiêu phu nhân không nói lời nào, Tiêu Hữu Thành lại nói, “Mẹ, chúng con muốn nhanh chóng kết hôn.”

Tiêu phu nhân cười cười, nói với Tiêu Hữu Thành, “Đến thư phòng gặp cha con một lát đi.”

Tiêu Hữu Thành nhú mày, không hề động đậy. Tiêu phu nhân vừa cười, “Mẹ muốn nói chuyện riêng với Đại tiểu thư.” Cũng nhìn về phía Đại Lê.

Đại Lê lặng lẽ vỗ lên mu bàn tay của Tiêu Hữu Thành, anh nhẹ nhàng nắm chặt bờ vai Đại Lê, vừa đứng dậy vừa mở miệng, giống như đang đùa, “Mẹ đừng làm cô ấy khó xử!”

Tiêu Hữu Thành vừa ra khỏi sương phòng. Tiêu phu nhân liền thu lại ý cười, nhìn vào miếng ngọc trước ngực Đại Lê, bà mở miệng, “Đại tiểu thư, tôi có thể xem dây chuyền của cô được không?” Đại Lê sớm nhận thấy điều bất thường, theo lời của bà mà tháo miếng ngọc xuống, Tiêu phu nhân cầm miếng ngọc trong tay, nhìn hồi lâu, dường như lẩm bẩm, “Đây là Tả Vũ Thuý, là vật yêu quý của Thụy hoàng hậu năm đó, sau do gia tộc bên mẹ của tôi có được, liên tục truyền thừa xuống dưới Hữu Thành từ sau khi từ Mỹ trở về, nói là nó đã đánh mất.... Hóa ra trước kia đã đưa cho Đại tiểu thư...”

Đại Lê chỉ biết miếng ngọc này có giá trị rất lớn, cũng không nghĩ là ‘truyền gia chi bảo’, cũng hiểu rõ nguyên nhân Tiêu Hữu Thành muốn cô đeo nó. Trong khi đang suy nghĩ, miếng ngọc đã nằm trong tay cô, Đại Lê nắm chặt bàn tay, chỉ thấy lạnh ngắt thấm tận vào xương.

Tiêu phu nhân bưng tách trà lên, uống một ngụm, chậm rãi nói, “Vết thương của Hữu Thành lành lại mau như vậy, may mà có Đại tiểu thư chăm sóc.”

Trong lòng Đại Lê có chút lo sợ, hòa nhã cất lời, “Bác gái khách khí quá.”

“Tâm tư của Hữu Thành đối với Đại tiểu thư.... Tôi biết không thể khuyên nhủ.... Đại tiểu thư, đây là lời thật lòng, tôi không hy vọng cô tiến vào Tiêu gia, luận về tài đức tướng mạo, cô và Hữu Thành thật cũng xứng đôi, có thể Đại tiểu thư đã biết, nhà họ Tiêu không phải gia thế tầm thường, ở nơi này trong Nam ngoài Bắc, có bao nhiêu người đang quan sát.... Những cái khác không nói, chỉ riêng xuất thân của Đại tiểu thư... Thông gia tầng lớp thấp sẽ khiến Tiêu gia khó xử.”

Từ lời nói của Tiêu phu nhân, tâm tư Đại Lê dần trầm xuống, cô chăm chú nhìn Tiêu phu nhân, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc, “Bác gái, cha mẹ con từ trước đến nay đều đường đường chính chính làm người, không có chỗ khiến cho người khác phải cảm thấy khó xử, con tự hào vì bọn họ.”

Nghe cô nói như vậy bà Tiêu luôn nhìn cô với ánh mắt bình tĩnh, vậy mà lại có chút mất tự nhiên, bà miễn cưỡng cười cười, “Đại tiểu thư, có thể tôi nói quá... Đó là cái nhìn riêng của cô, cô có thể đảm nhận tốt vai trò thiếu phu nhân của nhà họ Tiêu sao? Hữu Thành sớm muộn gì cũng phải thống lĩnh đất nước này, là vợ của nó, không phải là một chuyện đơn giản như cô suy nghĩ.”

Đại Lê lại trầm tư, nhưng rất nhanh đáp lại, “Con sẵn sàng thử.” Có một số vấn đề, từ lâu cô đã nghĩ đến, nhưng nếu lựa chọn ở bên anh chính là lựa chọn cùng anh đối mặt, có rất nhiều chuyện cô sẽ không hiểu, nhưng vì anh, cô sẵn sàng học, sẵn sàng thử.

Tiêu phu nhân chắc là không nghĩ đến cô sẽ trả lời như vậy, trong lúc nhất thời không biết mở miệng thế nào, cánh tay khẽ di chuyển, bà lão theo hầu nhanh chóng nhận lấy tách trà, trầm mặc hồi lâu, Tiêu phu nhân thở dài, “Mà thôi.... Vú Tần.” Bà lão lên tiếng trả lời, Tiêu phu nhân lại nhìn về phía Đại Lê, “Vú Tần là người theo tôi từ lúc ở Vương phủ đến giờ, trước tiên cô theo bà ấy học chút quy củ.”

Đại Lê cảm thấy kinh ngạc, không biết bản thân mình có chỗ nào “không quy củ”, cô cũng chỉ gật đầu vâng lời Tiêu phu nhân, thái độ cung kính. Tiêu phu nhân thấy bộ dáng này của cô, sắc mặt dần ra phần nào,

“Là con gái con nhà tử tế, mặc quần cắt ngắn như vậy còn thành ra thể thống gì nữa? Tôi nhìn không quen.” Đại Lê không hề cãi lại, chỉ lắng nghe giáo huấn.

Tuy chỉ ở cùng trong thời gian ngắn ngủi, Đại Lê có dáng vẻ thông minh ngoan ngoãn, không kiêu ngạo cũng không xu nịnh, lại có thái độ lễ phép khiêm tốn. Tiêu phu nhân không có chỗ nào không vừa lòng, thành kiến đối với cô lúc trước cũng phai nhạt đi vài phần, bà nói với vú Tần, “Ta nhớ ở trong kho còn có vài xấp vải lụa từ Giang Ninh cống nạp là gấm Vân Nam dệt bằng máy, bà đi chọn mấy tấm có màu sắc thanh nhã thuần khiết, đưa đến Cẩm Tú phường.” Rồi lại quay sang nói với Đại Lê, “Ngày mai để cho bọn họ đo kích thước của cô, may mấy bộ sườn xám trước.”

Đang khi nói chuyện, người giúp việc từ bên ngoài sương phòng kéo rèm cửa, “Phu nhân, thiếu soái tới.”

Tiêu Hữu Thành bước vào nhà, đầu tiên là liếc mắt nhìn Đại Lê, sau đó lập tức hướng về phía bà Tiêu vừa cười vừa nói, “ Mẹ, hai người nói chuyện gì thế?”

Tiêu phu nhân cười, lại không để ý đến Tiêu Hữu Thành mà nói với Đại Lê, “Cũng không còn sớm nữa, buổi trưa ở lại đây, ăn bữa cơm thường.”

Nói là cơm thường, nhưng thực sự bữa ăn không hề đơn giản, hơn nữa, bây giờ Tiêu phu nhân tỏ vẻ tán thành đối với Đại Lê, mặt khác, cũng là nhân tiện muốn giới thiệu Đại Lê với toàn bộ người làm trong nhà họ Tiêu. Tiêu Hữu Thành vô cùng vui vẻ, thái độ của mẹ so với dự đoán của anh còn nhiệt tình hơn vài phần, trong lòng Đại Lê tuy có phần lo lắng, nhưng đại khái vẫn vui vẻ.

Cũng vui vẻ như vậy còn có Tiêu Hữu Tình, khi Tiêu phu nhân giới thiệu, cô không hề nói mình đã biết Đại Lê từ trước, làm ra vẻ ngại ngùng lần đầu mới gặp, thừa dịp không có ai để ý mà lén nháy mắt với Đại Lê.

Biểu tiểu thư Tô Giáng Ưu vốn viện cớ bệnh không đến, thế nhưng trước khi bắt đầu bữa ăn lại có mặt. Tiêu phu nhân dường như còn có điều cố kỵ, bà vẫn chưa giới thiệu hai người với nhau, chỉ có điều, hai bên chẳng lẽ còn lạ gì nhau? Tô Giáng Ưu thoát nhìn gầy yếu, áo mặc ngoài thật dài cùng với áo cánh và váy bao bọc lấy cơ thể yếu ớt, giống như là một cung nữ bước ra từ bức tranh cổ, đôi mắt có làn hơi nước mỏng che phủ giống như vừa oán giận vừa đau thương nhìn về phía Đại Lê. Đại Lê phát hiện ra cô ta luôn nhìn mình, liền mỉm cười đầy thiện ý, nụ cười như ánh nắng ban mai, phẳng phất đâm vào mắt Tô Giáng Ưu, khiến cô ta không có dũng khí ngẩng cao đầu.

kiểu áo Tô Giáng Ưu mặc là giống thế này

Nhà ăn rộng rãi, ngoại trừ các chủ nhân được ngồi, bên cạnh có rất nhiều người giúp việc, truyền đồ ăn, châm trà, rót rượu, hoặc chẳng làm cái gì cả chỉ đứng thẳng. Cũng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh rất nhỏ của đồ vật chạm vào nhau, không ai nói câu nào cả, chẳng qua vừa mới bắt đầu ăn, Tiêu Quyên đột nhiên hỏi Đại Lê, “Cha cô là Đại Mặc Tường?” Sau khi Đại Lê trả lời, Tiêu Quyên không nói thêm câu nào nữa.

Từ trước đến nay khi ở nhà hoặc khi cùng dùng bữa với Tiêu Hữu Thành, Đại Lê cũng không hay nói chuyện, chỉ là bầu không khí này hoàn toàn khác, ở đây, chỉ có áp lực, đến thói quen ăn uống của cô cũng bị người làm quan sát, trước những ánh mắt nhìn chăm chăm, ăn một “Bữa cơm đoàn viên” càng giống như là biểu diễn, mệt chết đi được.

Khó khăn lắm mới ăn xong bữa cơm, Tiêu đại soái về doanh trại, Tô Giáng Ưu trở về phòng trong, Tiêu Hữu Tình muốn học bài, Đại Lê vốn cũng muốn về, nhưng Tiêu phu nhân lại lên tiếng trước, chuẩn bị trà trong phòng khách nhỏ.

Bên ngoài nhà ăn là phòng khách nhỏ, trang trí tinh xảo, có một bộ sofa kiểu Tây, Tiêu phu nhân ngồi ở vị trí người chủ, Đại Lê ngồi trên chiếc ghế sofa đơn ở phía Nam, Tiêu Hữu Thành vào sau cùng đi thẳng đến ngồi bên mép ghế, ôm lấy cô.

Hành động vừa tùy ý lại tự nhiên như vậy, hai người đều không phát hiện ra có gì không thích hợp, nhưng lại khiến Tiêu phu nhân bất mãn, ở đâu có nguyên tắc phụ nữ ngồi trên ghế lại để đàn ông ngồi ở thành ghế? Huống chi Tiêu Hữu Thành lại có thân phận như vậy? Chỉ một chi tiết nhỏ bé trong sinh hoạt, nhưng có thể dễ dàng nhìn ra hai người đang sống chung.

Tiêu phu nhân cũng không muốn đem bất mãn trong lòng nói ra, chỉ là càng ngày càng cho rằng việc Đại Lê học quy củ là quan trọng và cần thiết, bà nói với Đại Lê, “Ta đã bảo vú Tần đi sắp xếp, sẽ trở về cùng

các con.”

Đại Lê khẽ nhú mày, đang tự hỏi làm sao để từ chối khéo, Tiêu Hữu Thành thì kinh ngạc, liền hỏi mẹ, “Vú Tần theo chúng con về làm gì?”

“Dạy Đại Lê một số quy củ, còn cả con nữa.” Tiêu phu nhân liếc anh một cái đầy thâm ý, “Cũng phải học.”

Tiêu phu nhân cảm thấy hơi mệt, không nói chuyện được bao lâu, vừa trở lại phòng ngủ, lại phát hiện vú Tần vẫn ở đây, “Sao lại không đi?”

Vú Tần cúi đầu xin lỗi, “Thiếu gia không cho lão nô theo.”

Tiêu phu nhân đang muốn tức giận, lại thấy Tiêu Hữu Thành ở đằng sau, bà lạnh lùng hừ một tiếng, “Lời của mẹ, hôm nay một câu con cũng không muốn nghe đúng không?”

Tiêu Hữu Thành cười theo, “Mẹ dạy đúng, đương nhiên con sẽ nghe.”

Sắc mặt của Tiêu phu nhân lạnh hơn, “Ý của con là, mẹ đã sai rồi?”

Tiêu Hữu Thành tiến đến chiếc giường nhỏ, ngồi bên cạnh bà Tiêu, “Mẹ, Lê không cần phải học quy củ nào cả, cô ấy như bây giờ là tốt nhất.”

Tiêu phu nhân giận dữ không hề cười, lạnh lùng nói, “Xem ra anh đã quá mê muội rồi! Trong mắt anh, con bé đó cái gì cũng tốt!”

Tiêu Hữu Thành hơi giật mình, suy nghĩ một chút, mẹ anh nói có phần đúng, Lê của anh, đúng là bối không ra được một điểm khiến anh không thích, thế nên mẹ tức giận, anh có thể hiểu được.

Trong nháy mắt, Tiêu phu nhân nhìn sắc mặt của con trai trở nên dịu dàng, tư vị trong lòng thực sự là không nói rõ được, bà vỗ vỗ bàn tay Tiêu Hữu Thành, “Con muốn kết hôn với cô ta, mẹ đồng ý với con, con muốn ra ngoài ở riêng với cô ta, mẹ cũng đồng ý, hôm nay chỉ muốn con bé học một chút quy củ, có gì nghiêm trọng đâu? Mẹ làm tất cả những điều này còn không phải vì nhà họ Tiêu, vì con sao?”

Tiêu Hữu Thành chăm chú nhìn bà Tiêu, “Mẹ, sau chuyện kia, mẹ hẳn đã biết, cô ấy với con mà nói còn quan trọng hơn cả tính mạng, con không thể để cô ấy chịu một chút uất ức.”

Vẻ mặt của Tiêu phu nhân trở nên nghiêm nghị, “Chuyện kia? Anh còn dám nhắc đến chuyện kia? Vì một người phụ nữ, ngay cả tính mạng cũng không cần! Anh không làm cha anh thất vọng sao? Không làm mẹ anh thất vọng sao? Hay là không làm cho giang sơn cơ nghiệp này thất vọng sao?” Bà Tiêu càng nói càng kích động, cuối cùng ho ra tiếng.

Tiêu Hữu Thành vội vàng xoa nhẹ lưng mẹ, chờ bà bình tĩnh lại, mới mở miệng, “Mẹ, con nhớ rõ mẹ đã từng nói, mong muốn lớn nhất là con cái được hạnh phúc... Hiện tại, con rất hạnh phúc.”

Sau một hồi nói qua nói lại, Tiêu phu nhân thất thần trong chốc lát, rất lâu sau mới từ từ thở dài, bà khoát tay, dường như mất hết khí lực, “Đi đi... Ta mệt rồi.”

Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng ôm mẹ một cái rồi rời khỏi phòng.

Vinh quang cùng với trách nhiệm, trước hết bà vẫn là một người mẹ.

Bọn họ nhanh chóng đính hôn, ý tứ của Đại Lê không thích quá phô trương, trải qua một trận tranh chấp và thỏa hiệp, cuối cùng quyết định tổ chức tại biệt viện phía Nam của Tiêu gia, tổ chức tiệc tối.

Trang phục của Đại Lê trong bữa tiệc tối hiển nhiên trở thành tiêu điểm của cuộc tranh luận, lần này Tiêu Hữu Thành đứng về phía mẹ anh, mong muốn Đại Lê mặc sườn xám, Thường Phi từ Thượng Hải đến đây cũng khuyên nhủ cô, Đại Lê cũng muốn chọn, nhưng trong phòng đều là sườn xám màu đỏ, cô tùy ý chọn một cái.

Tiêu Hữu Thành còn hăng hái hơn cả cô, một mực ở bên cạnh tư vấn cho cô, Lê, cái này mặc vào rất thanh thoát, Lê, cái này rất thoải mái, Lê, em mặc cái này nhất định sẽ rất đẹp...Đang lúc cô đau đầu chọn lựa, anh lại ghé vào tai cô nói nhỏ, “Thực ra, lúc em không mặc cái gì mới là đẹp nhất.” Lời vừa nói xong liền bị vị hôn thê không nề tình đá một cước bay ra ngoài.

Ngày đính hôn, anh ở dưới lầu nôn nóng chờ đợi mỹ nhân sườn xám của anh, nghe thấy tiếng động cô đang xuống lầu, anh kích động nghển cổ lên nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy một màu đen... Khoác bên ngoài sườn xám của cô là áo gió màu đen, che kín hết cả người, xem ra dù anh có là vị hôn phu cũng không có đặc quyền.

Đi thẳng tới biệt viện, vào trong phòng nghỉ cô mới cởi bỏ áo khoác, như một ngọn lửa, một vầng sáng, lập tức đốt cháy ánh mắt của Tiêu Hữu Thành... Không biết phải hình dung người con gái trước mắt như thế nào.... Tất cả ngôn ngữ đều không diễn tả được... Thực ra cô chọn một bộ sườn xám đơn giản lại bảo thủ, thế nhưng vẫn quyến rũ phong tình... Sau cùng, anh chỉ nghĩ tới hai chữ —— họa thủy. Anh muốn lấy áo gió bao bọc người cô một lần nữa, không cho ai xem cả...

Khách mời lần lượt đến, Tiêu phu nhân sai người gõ cửa phòng nghỉ vài lần, nhưng không có người đáp lại, người làm cũng không dám tự ý quấy nhiễu. Lúc này, Đại Lê nằm gọn trên sofa bị Tiêu Hữu Thành hôn đến mức thở không nổi, tay chân cô đều bị anh giữ chặt, không thể động đậy, cuối cùng, cô gần như sắp tức giận, anh mới lưu luyến buông cô ra, may mà chiếc sườn xám này không dễ bị nhăn, tóc cô ngắn nên chỉ cần vuốt lại là được, hơn nữa trang sức lại trang nhã đơn giản, có thể nhanh chóng chỉnh trang... Nếu không, đúng là chẳng còn cách nào khác làm được...

Khắc mời cũng không nhiều lắm, tiệc tối đơn giản mà long trọng, thông báo đính hôn vừa mới truyền ra lúc sáng sớm, hiện tại, chắc rằng ngay cả nước ngoài cũng biết đến tin tức thiếu soái Bắc quân đính hôn, anh hận không thể thông báo cho toàn thế giới biết, Lê của anh, cuối cùng đã thuộc về anh.

Bởi vì không phải là lễ kết hôn, phía bên Thượng Hải chỉ có Thường Phi, Trần Tiểu Dẫn, cùng với chú hai, người anh em lâu năm của Đại Mặc Tường, chú hai nhìn Đại Lê lớn lên, hôm nay đặc biệt tới dự lễ đính hôn của cô, Đại Lê rất cảm động, nhưng mà nghĩ đến cha, lại có chút buồn phiền, nếu như đến khi cô kết hôn cha tỉnh lại thì thật tốt.

Tiêu phu nhân đối đãi với Thường Phi rất lễ độ khách khí, điều đó phần nào làm tan biến đi lo lắng ban đầu của Đại Lê, bởi vì cuộc nói chuyện trước đó nên cô cho rằng Tiêu phu nhân sẽ khó ở chung, nhưng chỉ ít hiện tại xem ra khá là hòa hợp. Trưa nay, cô và Thường Phi được mời tới phủ đại soái, cùng với cha mẹ Tiêu Hữu Thành ăn bữa cơm, hiện giờ, cô gọi Tiêu phu nhân là mẹ, Tiêu Hữu Thành gọi Thường Phi là mẹ... Rất ngọt ngào, nhưng cũng rất ngọt ngào, từ nay về sau, cô và anh thực sự là người một nhà.... Sắp rồi.

Đêm nay, Tiêu Hữu Thành say rượu, trên đường về nhà anh luôn miệng nhấn mạnh nói mình không say, nhưng cô biết là anh đã say, cũng không trách được, tử lượng của anh dù tốt, nhưng tất cả những ly rượu kính cô đều do anh thay mặt uống giúp.

May mà anh say nhưng không hề đồ, vẫn còn có thể tự bước đi, cô dìu anh vào phòng tắm, xả nước vào bồn để anh tắm rửa, anh lại ôm lấy cô từ phía sau, liên tục nói, Thiếu phu nhân, người thực sự rất xinh đẹp, Thiếu phu nhân, người là phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng thấy, Thiếu phu nhân, ngày hôm nay tôi mới biết, khuynh quốc khuynh thành, hoá ra thực sự có một người như vậy....

Anh lặp lại những lời khen ngợi cô của khách mời trong bữa tiệc tối nay, cô vừa bực mình vừa buồn cười, say đến thành như vậy, còn không quên ghen tuông...

Xả nước xong, cô giúp anh cởi quần áo, chỉ còn lại một thứ cuối cùng bị che lấp, cô vẫn ngượng ngùng, cứ như vậy dìu anh vào bồn tắm, anh ngồi xuống, cô vừa định đứng dậy thì lập tức bị anh kéo về, cô ngã vào bồn tắm, nằm gọn trong ngực anh.

Cô vẫn đang mặc sườn xám, toàn thân đều ướt nhẹp, cô giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng anh nhanh chóng kéo cô ôm vào trong ngực, không thể động đậy được. Anh gần như trần truồng, cô thì mặc sườn xám, thực sự cũng rất mỏng lại còn thấm nước, chiếc áo dính sát vào người, mà giờ lại dính chặt vào lòng anh... Hô hấp của anh vừa nóng rực vừa nặng nề, quả nhiên là chờ không kịp, giữa hai chân nóng lên, bàn tay anh đã từ sườn xám của cô tiến vào dò xét.

Trong miệng của anh còn vương mùi rượu, hôn đến mức cô cũng cảm thấy say, sườn xám của cô ngấm nước, không dễ dàng cởi ra, mà tay anh không tìm đúng vị trí, đến chiếc móc ở vạt áo cô, không tài nào tháo ra được, cô vừa định đề tay anh lại để tự mình cởi, không ngờ anh vô cùng sốt ruột, một tay xé vạt áo ra. Ngăn cản đã không kịp, chiếc sườn xám mới may cứ như vậy bị xé tan, hơn nữa là đồ mặc đính hôn, có ý

nghĩa kỷ niệm, cô không vừa lòng bất giác nói ra, anh vừa tiếp tục xé sườn xám của cô, vừa mơ hồ nói, “Chỉ là một bộ quần áo... Chúng ta còn có lẫn nhau...”

Sáng sớm ngày hôm sau khi Tiêu Hữu Thành tỉnh lại, anh cảm thấy rất khát, Đại Lê vẫn đang ngủ say, anh thật cẩn thận rút cánh tay mình ra, vừa mới chuẩn bị xuống giường thì thấy trên tủ đầu giường có một ly nước ấm.

Chẳng qua chỉ là nước lọc, khi anh uống vào lại có cảm giác ngọt như mật, từng giọt từng giọt, thấm vào trong tim. Uống nước xong, anh không ngủ nữa, nhưng cũng không muốn dậy, vì thế anh chỉ ngắm cô.

Đại Lê mơ màng chớp mắt, mở mắt ra thì liền thấy anh đang chống tay nhìn cô, ánh mắt chăm chú đến ngây dại, bên môi còn vương nụ cười, từ khóe mắt đến chân mày, tất cả đều là dịu dàng say đắm.

Giường rất êm, chăn nhung bọc lấy người như là đang nằm trên những đám mây bông bồng bênh, Đại Lê lười nhác không muốn di chuyển, cô chỉ nheo mắt ngắm nhìn anh.

Không biết đã qua bao lâu, hai người đều bất động cũng không nói gì, ngay cả sắc mặt cũng không hề thay đổi, thứ duy nhất thay đổi chỉ có ánh mắt của Tiêu Hữu Thành, dần dần trở nên sâu xa....Dáng vẻ biếng nhác vào sáng sớm của cô khiến người khác không thể chịu nổi...

Anh hành động nhanh nhẹn, bàn tay đã trườn lên bờ lưng trần của cô từ lúc nào, trước khi cô có bất kỳ phản ứng nào, đôi môi tức thì bị anh cướp đi...

Lại là một cảnh xuân dào dạt...

Lúc sau, cô nằm úp sấp trên ngực anh đã ẩm ướt mồ hôi, nhịp tim và hơi thở dồn dập đã yên tĩnh trở lại, cô không biết người khác như thế nào, nhưng mà giữa bọn họ... hình như hơi nhiều....

Cô uyển chuyển nói ý nghĩ này với anh nhưng chỉ khiến anh buồn cười, lồng ngực phập phồng kịch liệt, anh đột nhiên xoay người đè cô dưới thân, bốn mắt nhìn nhau, anh nở nụ cười xấu xa nói, “Ai bảo em cứ quyến rũ anh.”

Đại Lê mặc kệ anh, ở trong mắt anh, tất cả những việc cô làm đều là dụ dỗ. Anh cũng rất mau chóng thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc, “Lê, sau này đừng mặc sườn xám nữa.”

Cô nhìn anh lúc lâu, hiểu rõ gật đầu, dùng ngón tay nhỏ nhắn khẽ dí vào ngực anh, “Anh lúc nào cũng bá đạo như vậy.”

Anh nhanh chóng nắm tay cô, đặt ở trong lòng, nhú mày nói, “Anh nói thật, ánh mắt bọn họ nhìn em, anh không chịu nổi.” Anh cúi đầu, gần sát cô, “Chỉ mặc ở nhà thôi, ỳnh anh ngắm, nhé?”

”

Đại Lê miễn bình luận, môi tiến gần đến tai anh nói câu gì đó, sắc mặt Tiêu Hữu Thành trở nên bối rối, anh cuống quýt giải thích: “Tất cả đều là chuyện quá khứ! Trước khi anh biết em!” Sau đó mới phát hiện cô chẳng hề tức giận mà cười mỉm nhìn anh, anh mạnh mẽ hôn cô thắm thiết....

22. Chương 22: Hôn Lễ Màu Đen

Hôn lễ dự định tổ chức vào ngày hai mươi hai tháng năm, ngày này do Tiêu phu nhân cầm theo ngày sinh tháng đẻ của Tiêu Hữu Thành và Đại Lê, đích thân đến Sùng Minh Tự xin ngày lành tháng tốt, có người nói trăm năm khó gặp.

Ngày kết hôn đang đến gần, Tiêu phủ từ trên xuống dưới bận rộn vô cùng, Đại Lê đương nhiên không hề rảnh rỗi, luôn bị gọi tới phủ Đại soái, Tiêu phu nhân hết sức cẩn thận tỉ mỉ, Đại Lê cuối cùng cũng được lĩnh giáo, chỉ là lễ phục, từ kiểu dáng Trung Quốc đến kiểu dáng Tây Âu, đã thử không dưới một trăm bộ.

Nếu như chỉ là chuẩn bị cho hôn lễ thì không nói, đằng này việc làm cho Đại Lê đau đầu chính là thiệp mời, ngày hôm qua phu nhân của thống chế Sơn Đông mời cô đi xem hý kịch, ngày hôm nay phu nhân bộ trưởng Diêm Vụ hẹn cô đánh bài, ngày mai phu nhân của quản lý cửa hàng tây Bách Thuận lại mời cô đi thưởng hoa... Nghiễm nhiên tất cả đều coi cô là Thiếu phu nhân, nữ chủ nhân tương lai của Tiêu gia, tuy rằng có mười lần thì đến chín lần Đại Lê muốn từ chối, nhưng cô biết không thể hoàn toàn cự tuyệt, có một số việc, dù sao cũng phải đối mặt, là một phần cuộc sống nên tập thành thói quen.

Hôm nay Đại Lê phải đến phủ Đại soái nên dậy sớm hơn, Tiêu Hữu Thành lừa cô ngủ thêm một lúc nữa, nói đến muộn không sao, nhưng mà Đại Lê vẫn kiên trì bắt anh phải rời giường, làm gì có đạo lý trưởng bối phải ngồi chờ. Trên bàn ăn cơm Đại Lê ngáp ngủ mấy lần, Tiêu Hữu Thành thấy vậy thì xót xa, anh nghĩ rằng cần phải nói chuyện riêng với mẹ.

Tiêu Hữu Thành tự mình lái xe đưa cô tới phủ Đại soái, một nửa thời gian cô ngủ ở trên xe, tới nơi, anh đương nhiên sẽ không gọi cô dậy, có cảnh vệ thấy anh tới đang định chạy ra mở cửa xe, nhưng bị ánh mắt của anh sai khiến trở về.

Giấc ngủ của cô không sâu, một lát sau liền tỉnh, trước khi xuống xe họ vẫn hôn thắm thiết một lúc, anh nhìn theo bóng lưng của cô, mãi cho đến khi cô hoàn toàn biến mất trong tầm mắt anh mới rời khỏi.

P phủ Đại soái tuy lớn, nhưng đến thường xuyên như thế này, Đại Lê đã trở nên quen thuộc, đi qua vườn hoa phía Nam thì đúng lúc gặp Tô Giáng Ưu, cô ta mặc một bộ váy dài màu trắng bạc, có mấy sợi tua rua màu xanh biếc rủ xuống chân váy, cô ta cầm một bình men sứ màu xanh trong tay, Đại Lê có nghe nói qua, Tô Giáng Ưu thích thu thập những cánh hoa còn đọng sương sớm nước mưa hoặc tuyết, cụ thể để làm cái gì Đại Lê không rõ lắm, đại khái là có một ít tác dụng với phong hoa tuyết nguyệt.

Nếu là gặp nhau, đương nhiên phải chào hỏi, Tô Giáng Ưu không thích cô, Đại Lê biết, chỉ là không nghĩ tới cô ta hoàn toàn không để ý đến cô, Tô Giáng Ưu đứng ở nơi đó, hơi cúi thấp đầu, không nhìn rõ lắm sắc mặt của cô ta, ánh mắt ai oán, dường như là bị Đại Lê ức hiếp, khiến cho Đại Lê cảm thấy xấu hổ, miễn cưỡng bắt chuyện hai câu, sau đó đi ngay.

Đi vào vườn chính của khu nhà, bên ngoài phòng thấy Tiêu Quyền đang ngồi ở ghế đọc báo, Đại Lê khom người gọi một tiếng cha, Tiêu Quyền gật đầu coi như là chào hỏi, vú Tần dường như nghe thấy giọng nói, từ trong buồng đi ra, gọi cô vào.

Vừa vào nhà không lâu, hai người hầu kéo chiếc rèm màu tím sẫm lên, bên trong màn che Tiêu phu nhân hiển nhiên vừa mới thức dậy, bộ quần áo bằng gấm màu nghệ, đang ngồi ở trước bàn trang điểm chải đầu. Đại Lê và Tiêu Hữu Thành khác biệt chẳng qua là một nghi thức, từ trong đến ngoài Tiêu gia, đều cung kính gọi cô là Thiếu phu nhân, Tiêu phu nhân trước mặt cô cũng tùy ý khá nhiều, thật ra là cách đối xử với con dâu.

Bởi vì Đại Lê đã ăn sáng rồi nên chỉ cùng Tiêu phu nhân dùng một chén tổ yến, sau khi ăn xong, còn chưa kịp uống trà, vú Tần đến báo, nói Đỗ tiên sinh tới rồi.

Đỗ tiên sinh là một ông già sáu mươi tuổi, toàn bộ tóc đều là màu trắng, thế nhưng sắc mặt rất tốt, ông ta cùng với Tiêu phu nhân nói chuyện phiếm một lúc, Đại Lê ngồi ở một bên, dáng vẻ chăm chú lắng nghe, đột nhiên nghe thấy Tiêu phu nhân bảo cô đưa tay ra, cô không hề nghĩ ngợi liền duỗi tay ra.

Đỗ tiên sinh đặt ngón tay lên cổ tay cô, lúc này Đại Lê mới có phản ứng, mơ hồ đoán được chuyện gì, sắc mặt cô ửng hồng. Đỗ tiên sinh bắt mạch xong, quay sang lắc đầu với Tiêu phu nhân, Đại Lê cũng biết không có, nguyệt sự của cô vừa qua không lâu lắm.

Tiêu phu nhân lại nhíu mày, nhìn Đỗ tiên sinh cũng không nói gì, chỉ bảo ông ta cắt cho vài thang thuốc, càng nhanh càng tốt.

Đỗ tiên sinh đi rồi, Tiêu phu nhân mới nói, “Thời gian cũng không ngắn, sao chưa có tin tức gì cả?”

Loại chuyện như thế này hầu như là riêng tư, Đại Lê ngại nên không muốn nói, chỉ cúi đầu không nói lời nào cả, Tiêu phu nhân cũng đoán được là cô xấu hổ, bà cũng không hỏi lại, chỉ bảo, “Đỗ tiên sinh trước đây là thái y trong cung, phương thuốc của ông ấy có hiệu quả rất tốt.” Thấy Đại Lê không nói gì bà lại than

thở, “Thân thể ta không tốt, chỉ sinh được một đứa con là Hữu Thành...Đời sau của Tiêu gia đều trông cậy vào con.”

Đại Lê mím môi, xoay tròn tách trà bạch ngọc trong tay, Tiêu phu nhân nhìn cô như vậy, đúng là có vài phần giống trẻ con, câu nói cuối cùng đã tới bên miệng lại miễn cưỡng nuốt trở vào.

Vừa vặn, ngày hôm đó Tiêu Hữu Thành mở tiệc chiêu đãi mấy vị tướng lĩnh, sau khi ăn bữa tối mới về nhà, vừa xuống xe, anh thấy thím Mặc ở ngoài cửa, nói là Thiếu phu nhân còn chưa về.

Tiêu Hữu Thành nghe xong, lập tức lái ô tô đến phủ Đại soái, nghe người hầu bẩm báo nói Thiếu phu nhân đang ở chỗ phu nhân. Tiêu Hữu Thành đi tới nơi ở của mẹ mình, trong căn phòng cạnh phòng khách, anh quả nhiên thấy Đại Lê cùng với mẹ và hai vị phu nhân, họ đang chơi bài mạt chược.

Vị trí của Đại Lê đối diện với cửa, nghe người hầu bẩm báo, cô lập tức ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của anh, rồi lại nhanh chóng cúi đầu chơi bài, hai vị phu nhân còn ngồi ở đây, vẫn chưa đứng dậy, chỉ gọi một tiếng Thiếu soái.

Tiêu Hữu Thành đi tới phía sau Đại Lê, người hầu đã sớm mang ghế tới, Tiêu Hữu Thành cũng không ngồi, anh cúi người, hai tay chống lên bàn, tư thế này như là muốn ôm Đại Lê vào trong ngực, nhìn bài trước mặt Đại Lê, anh cười nói, “Hóa ra em còn biết chơi cái này.”

Đại Lê chưa kịp đáp, Vương phu nhân ở bên phải đã ngay lập tức tiếp lời, “Trưa nay, ngoại trừ phu nhân, thì kể ra Thiếu phu nhân toàn thắng.”

Hóa ra đã đánh bài đến trưa, ban nãy Đại Lê liếc mắt nhìn anh, mặc dù dường như là bình thường, nhưng ẩn sâu trong đó lại là tâm tình chắc hẳn chỉ có anh hiểu được, Tiêu Hữu Thành nhìn về phía mẹ, nói, “Mẹ gần đây bận bịu chuẩn bị cho hôn lễ đã mệt nhọc rồi, mẹ nên đi nghỉ sớm thôi.”

Hai vị phu nhân đều là người tinh ý, lặng lẽ trao đổi ánh mắt, Trịnh phu nhân gờ cổ tay nhìn đồng hồ, ai u một tiếng, “Hóa ra đã muộn thế này rồi! Đúng là phải về rồi! Đã quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi, thực sự là vô ý quá!”

Ván bài nhanh chóng tan rã, cùng Tiêu phu nhân nói chuyện một lúc, Tiêu Hữu Thành nắm tay Đại Lê rời đi, còn chưa lên xe, vú Tần đã đuổi tới, đưa hai túi giấy lớn cho Đại Lê, “Thiếu phu nhân, cô đã quên lấy thuốc.”

Tiêu Hữu Thành trong lòng hoảng hốt, vội vàng hỏi Đại Lê, “Em bị làm sao?” Vừa nói anh vừa căng thẳng nhìn cô. Đại Lê nhú nhú mày, vẫn chưa nhận thuốc, nói, “Vú Tần, phiền người nói với mẹ, cháu không có bệnh, không cần uống thuốc.”

Thấy tình hình như vậy, Tiêu Hữu Thành nhanh chóng đoán được bảy tám phần, trên đường trở về nhà, Đại Lê không nói lời nào, cô mở cửa sổ xe, để cho gió thổi vào làm tóc bay loạn.

Tiêu Hữu Thành không dám quấy nhiễu cô, cũng không nói gì, anh chỉ chuyên tâm lái xe, trong lòng đang có chút buồn bực, anh chợt nghe thấy cô nhỏ nhẹ gọi một tiếng, Hữu Thành.

Anh nhanh chóng thắng xe lại rồi quay đầu, cô đang nhìn anh, trong xe rất tối, chỉ có ánh mắt của cô chợt lóe lên sự yếu ớt, rốt cuộc khiến trong ngực anh sinh ra một loại đau nhức.

Có lẽ cô muốn nói gì đó nhưng chậm chạp không mở miệng được, lòng mày nhíu chặt, nếp nhăn thành một chữ số tám nhỏ (), cô khó xử như vậy. Anh không thể nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc này, anh liền ôm cô vào trong lòng, khẽ vuốt lưng cô, dịu dàng dỗ dành cô, “Anh biết em muốn nói gì... Chuyện em không muốn, em có thể nói ‘không’ với mẹ.”

Một lúc lâu sau, cô ở trong lòng anh rầu rĩ mở miệng, “Em xin lỗi.” Anh cười xoa nhẹ tóc cô, “Nha đầu ngốc, giữa chúng ta không nên dùng ba chữ này nữa.”

Ở Tiêu phủ cả một ngày, Đại Lê thật sự mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác, thêm vào buổi sáng không ngủ đủ giấc, sau khi về nhà cô tắm rửa qua loa một cái rồi đi ngủ.

Đại Lê nằm sấp trên giường, Tiêu Hữu Thành hong khô tóc cho cô trước, sau khi làm xong, bởi vì Đại Lê nói đánh bài nửa ngày trời, xương sống thắt lưng đau nhức, nên anh giúp cô mát xa, thủ pháp của anh là

học từ một vị nữ mẫu trước đây, đã từng làm cho cha mẹ vài lần và được khen ngợi, cảm giác mới mẻ qua đi liền không còn nhiệt tình, hiện giờ lại có công dụng.

Bắt đầu từ cái cổ thon dài của cô, từ vòng eo nhỏ nhắn đi xuống, xoa bóp thẳng đến chân ngọc, cô phát ra tiếng rên rĩ đứt quãng mơ hồ, người đang tiếp xúc thân thể cô nghe thấy, dần dần kích thích dục vọng của anh.

Đầu ngón tay ở toàn thân cô dao động qua hai vòng, cô mơ hồ đang ngủ, hô hấp đều đặn, anh rất cẩn thận cởi bỏ vạt áo bên hông, cởi ra áo ngủ của cô từng chút một.

Cô không mặc áo lót, bên trong áo ngủ chỉ có một cái quần nhỏ, anh nghiêng người nằm bên cạnh cô, nhẹ nhàng kéo cô qua để cô dựa lưng vào anh, ngả trong lòng anh.

Anh tinh tế hôn lên da thịt mềm mịn bên gáy cô, một tay luồn dưới nách vòng đến trước ngực cô, nắm lấy bầu ngực đầy đặn trắng như tuyết, dùng lực đạo không nặng không nhẹ mà vuốt ve, tay kia thì lướt qua thắt lưng đến xương hông, xâm nhập vào giữa đôi chân thon dài...

Cô tỉnh dậy, ý thức vẫn có chút mơ hồ, quay đầu lại bị anh ngậm lấy đôi môi đỏ mọng, giữa lúc dây dưa thân mật đến mất hồn, nó càng khiến ý thức của cô thêm mơ hồ, trong chốc lát cô nhớ lại những chuyện lúc ban ngày, cha, mẹ, Tô Giáng Ưu, Tiêu Hữu Tình, thái y, lấy thuốc, đánh bài... Những sự việc và con người lần lượt hiện lên, trong chốc lát cô lại chuyên chú với triền miên nhiệt tình lửa nóng của anh, ngón tay anh, lòng bàn tay anh, môi anh... đều như mơ...

Anh buông tha môi cô, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hôn lên bầu ngực mềm mại của cô, dùng đầu lưỡi mút vào trêu đùa, cô bắt đầu rên rĩ thành tiếng, giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh, suy nghĩ vẫn hỗn loạn, cũng không biết nghĩ gì, cô mơ hồ mở miệng: “Hôm nay gặp Hữu Tình... Tâm tình của em ấy hình như không tốt.”

Vào lúc này cô lại không chuyên tâm... Anh cởi ra quần nhỏ của cô, khoá chặt vòng eo của cô, động thân một cái... Sự xâm nhập bất ngờ khiến cô đột nhiên tỉnh táo, cuối cùng ý thức được tình trạng bây giờ, tư thế có chút kỳ lạ, nhưng có thể làm cho cô không quá mệt mỏi.

Bàn tay cầm lấy bầu ngực đầy đặn trượt xuống, vịn vòng eo của cô, mà tay kia vốn đã khoá chặt vòng eo của cô, anh chậm rãi vuốt ve cánh tay bóng loáng của cô, cuối cùng đan vào ngón tay của cô, môi lưỡi anh lưu luyến gò má phấn hồng và cổ cô, mỗi một nơi của thân thể của anh đều kết hợp cùng mỗi chỗ của cô, tư thế như vậy rất thân mật.

Không thể kiên trì lâu lắm vì cô hay chê mệt, anh từ từ lui ra, cô rời khỏi vòng tay của anh, lăn về drap giường tơ lụa nằm úp sấp, anh nhẹ nhàng phủ trên người cô, lồng ngực dán chặt vào lưng ngọc trần trụi của cô, anh dùng môi lưỡi mơn trớn xương bả vai tinh xảo của cô, rồi dùng hai đầu gối cùng một cánh tay chống đỡ trọng lượng của cơ thể, tay kia thì thoáng nâng bụng cô lên, anh tiến vào, thông thả mà kiên định...

Cô không phối hợp như mọi ngày, chỉ dựa vào động tác của anh, mệt nhưng cũng rất thoải mái... Trong cơn khát khao, thân thể của anh gần như ma túy, dục tiên hoặc muốn chết, cực kỳ mệt mỏi, cô nặng nề ngủ thiếp đi...

Ring ring ring ring! Tiếng chuông chói tai phá tan sự im lặng trong đêm, Đại Lê phát ra một tiếng rên rĩ thống khổ, cô che đôi tai, rồi co lại trong lòng Tiêu Hữu Thành, anh cũng rất buồn bực, gần như muốn ném điện thoại, nhưng nếu dám tìm anh vào lúc này tất nhiên là sự việc vô cùng quan trọng.

Một tay anh ôm cô, một tay cầm ống nghe, chưa nghe xong hai câu thì anh lập tức tỉnh táo, cơ thể anh căng cứng làm cho cô tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn anh, anh nhanh chóng buông ống nghe rồi ôm cô cùng ngồi dậy, “Không tìm thấy Hữu Tình.”

Ba chữ “không tìm thấy” đối với người của Tiêu gia có thể đại biểu rất nhiều hàm ý, đến phủ đại soái mới biết được, Tiêu Hữu Tình để lại một lá thư rồi trốn khỏi nhà.

Cửa thành lập tức đóng lại, phong toả mọi nhà ga, nhanh chóng thiết lập trạm kiểm soát trên những con đường, Đại Lê nhìn lá thư này, chỉ một vài chữ nói, đi phía Nam, vì tình yêu.

Tiểu thư còn chưa hiểu việc đời bị truy bắt trong thiên la địa võng, cuối cùng không chạy được xa, tảng sáng ngày hôm sau lập tức được đưa về phủ đại soái, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Tiêu Hữu Tình chạy trốn, chỉ duy trì bốn tiếng đồng hồ.

Tiêu Quyền đương nhiên giận dữ không thể đè nén, nhất là khi biết mục đích và địa điểm chuyển đi lần này của Tiêu Hữu Tình —— Nghiễm Châu, nơi đóng quân của Tiết Trường Phục, hơn nữa đi tìm một vị tướng lãnh trẻ tuổi trong quân đoàn, cô chọn ngay thời kỳ nhạy cảm Tiêu Hữu Thành sắp kết hôn với Đại Lê, mà Tiết Phi Dao ở phía Nam đã từng là vị hôn thê của Tiêu Hữu Thành.

Cánh tay Tiêu Quyền giơ cao, mắt thấy khuôn mặt non nớt của Tiêu Hữu Tình sắp bị tát, cô không né tránh, cũng không khóc như lúc trước, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tiêu Quyền, ánh mắt đó lại giống như người mẹ đã mất của cô. Tiêu Quyền mềm lòng, chán nản buông cánh tay xuống, ông chỉ dặn dò người trông chừng cô, không cho phép bước ra khỏi Tiêu phủ một bước.

Tiêu Hữu Thành và Đại Lê nhanh chóng trao đổi ánh mắt, anh đi theo sau cha, Đại Lê và Tiêu Hữu Tình trở về phòng.

Khi trở về phòng Tiêu Hữu Tình mất đi sự trấn định bình tĩnh, cô nằm trong lòng Đại Lê khóc, kể lại chuyện đứt quãng, cái chết của mẹ ruột, áp lực của gia đình này, mối tình đầu của cô, chàng thiếu niên kia...

Đại Lê dần dần nhú mào, “Chu Thuần?”

Tiêu Hữu Tình gật đầu, vẫn tiếp tục nức nở, “Chị đã gặp anh ấy, anh ấy đã từng đàn với chị.”

Đại Lê đương nhiên nhớ rõ, trên con đường ở Thượng Hải trong đêm khuya, máu đầy người, tầng hầm ngầm, mật hầm...

“Hiện tại cậu ta là thuộc hạ của Tiết Trường Phục?”

“Vâng, em cũng vừa mới biết không lâu, em vốn tưởng rằng anh ấy sang Nga du học, mấy hôm trước mới biết, hiện tại anh ấy đang ở Nghiễm Châu.” Tâm trạng của Tiêu Hữu Tình ổn định một chút, lời nói đã lưu loát hơn.

“Cậu ta bảo em đi?”

“Gì ạ?” Tiêu Hữu Tình ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía Đại Lê.

“Chị nói là...” Đại Lê thoáng cân nhắc chọn lời, “Có phải cậu ta bảo em đi Nghiễm Châu, hoặc là hai em đã từng có giao hẹn gì đó...”

Tiêu Hữu Tình ngỡ ngàng lắc đầu, “Không có, em thích anh ấy, cho nên đi tìm anh ấy.”

Đối mặt với Tiêu Hữu Tình như vậy, Đại Lê nhất thời không biết khuyên nhủ từ đâu, thân phận của Chu Thuần không rõ ràng, anh ta lại đang ở phía quân địch, thậm chí, anh ta rất có thể không có cùng tình cảm đối với Tiêu Hữu Tình... Tiêu Hữu Tình dừng cảm theo đuổi tình yêu nhưng cũng lỗ mẫn.

Cuối cùng, Đại Lê chỉ vỗ vai Tiêu Hữu Tình, cho cô một nụ cười ấm áp, ngữ khí cũng thoải mái, “Chuyện bây giờ em phải làm là đi tắm nước nóng, thư giãn ngủ một giấc, chuyện khác để cho ngày mai.”

Tiêu Hữu Tình ngẩn ngơ một lúc, cái hiểu cái không, có lẽ cũng rất mệt mỏi, cô ngoan ngoãn tắm rửa xong rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Đại Lê giúp cô đắp chăn, nhẹ nhàng đóng cửa lại, vừa quay đầu lập tức ngã vào vòng tay ấm áp.

“Thế nào?”

“Ngủ rồi.”

Anh hôn hai má của cô, “Vợ anh thật sự có tài!”

Cô không có tâm tư đùa theo câu nói buồn nôn của anh, “Chuyện của Hữu Tình, em hơi lo lắng.” Cô đem tình hình nói với anh, nhưng trong tiềm thức, cô không muốn nói về đoạn thời gian Chu Thuần ẩn náu ở Thượng Hải.

Tiêu Hữu Thành nhú mày, “Mặc kệ thằng nhóc kia có thích Hữu Tình hay không, nếu bây giờ cậu ta làm việc cho Tiết gia, giữa bọn họ không có khả năng.”

Đại Lê nhướn mày nhìn anh, “Hoá ra anh cũng là một gia trưởng phong kiến.”

Anh cười nịnh nọt, ôm chặt cô, anh cúi người để trán mình đặt lên trán cô, rồi dịu dàng thì thầm, “Nếu cậu ta yêu Hữu Tình được một phần mười của anh yêu em thì có thể đem chuyện không thể biến thành có thể.”

Chuyện Tiêu Hữu Tình rời khỏi nhà từ đây bỏ mặc, mấy ngày sau Tiêu Hữu Tình đến trường cũng bị hạn chế, tất cả như mọi ngày, chỉ là bên cạnh phân công rất nhiều người ngầm trông chừng, Tiêu Hữu Tình có lẽ cũng biết nên không trốn đi nữa.

Ngày kết hôn đến gần, Đại Lê trái lại được rảnh rỗi, cô vốn mê ngủ, mỗi ngày khi Tiêu Hữu Thành ra ngoài thường thường cô vẫn chưa dậy, anh dùng xong bữa sáng thì nhất định sẽ trở về phòng, đút cho cô một ly sữa nóng, Đại Lê ngủ rất ngon, trong lúc lơ mơ mặc anh điều khiển, mắt cũng chẳng mở ra. Có lần anh nói đùa, cho cô thuốc độc cũng không biết, cô miễn cưỡng liếc xéo anh một cái, “Bỏ được sao?” Đáp lại cô là một nụ hôn nồng nhiệt.

Bỏ được sao?

Vài ngày trước hôn lễ, Tiêu phu nhân vì muốn may mắn nên kiên trì bảo Tiêu Hữu Thành dọn về phủ đại soái, sau khi kết hôn mới cho phép ở chung, mặc dù Tiêu Hữu Thành không đồng ý, nhưng anh cũng không muốn vì nguyên nhân nhỏ như vậy mà tranh chấp với mẹ nên dọn về.

Đại Lê rất nhàn rỗi, trong mấy ngày nay không có việc gì làm, ngoại trừ thỉnh thoảng ra ngoài cùng Tiêu Hữu Tình thì chỉ ở nhà.

Ngày đó cô thu dọn lại tủ quần áo, cô xem một lượt những chiếc đồng hồ đeo tay của anh thì thấy một cái Vacheron Constantin, cô cảm thấy vô cùng quen mắt, nhìn kỹ càng, quả nhiên là đồng hồ của mình đã mất đi, lúc ấy cô đoán được bị anh lấy, sau đó ở cùng nhau cô cũng quên hỏi.

Dây đồng hồ bị hỏng một khớp cài, cô chợt có ý nghĩ, cầm đồng hồ, thay quần áo ra ngoài, cô tiện tay lấy một bộ quần áo, một chiếc sườn xám đen lụa Hàng Châu, hiện giờ trong tủ quần áo của cô hơn phân nửa là sườn xám, đều là Tiêu phu nhân sai người may theo yêu cầu. Thực ra Đại Lê cũng không gạt bỏ váy áo, chỉ là trước đây cảm thấy bất tiện, cũng mặc không quen, bởi vì tôn trọng mẹ nên cô mặc qua vài lần, cô là một cô gái thích làm đẹp, sườn xám mặc vào nhìn rất đẹp, đương nhiên cô cũng thích.

Cô vẫn chưa quen thuộc với Bắc Bình, tự mình lái xe rồi hỏi người chỉ đường, cuối cùng tìm được một tiệm đồng hồ. thợ sửa đồng hồ biết đây là đồ cao cấp, tuy rằng chỉ là vấn đề nhỏ, ông ta vẫn cầm kính lúp xem hồi lâu, rồi bảo cô ngày mai tới lấy, ngày mai đương nhiên không có thời gian, cô tỏ ý có thể chờ một chút, thợ sửa đồng hồ gọi người làm, mời cô lên lầu hai ngồi.

Lầu hai là gác lửng, có bàn ghế, độ dốc của mái nhà mở ra một cửa mái nhỏ, góc cửa sổ là chữ thập, ánh hoàng hôn vào đầu hè xuyên qua cửa sổ đang mở, nghiêng nghiêng chiếu vào, bởi cửa sổ quá nhỏ, bên trong phòng cũng không sáng tỏ mà chảy vào yên tĩnh mông lung.

Gác lửng không coi là nhỏ lắm, nhưng chật chội, khắp nơi đều là đồng hồ cùng với âm thanh tích tắc rất nhỏ, sàn nhà bằng gỗ có lẽ đã lâu năm, bước chân lên liền vang tiếng cọt két, người làm đưa lên một tách trà rồi xuống lầu làm việc, trên lầu chỉ còn lại một mình Đại Lê, hai tay cô đang cầm tách trà, tò mò nhìn xung quanh.

Mặt bàn tủ đồng hồ rất sạch sẽ, hẳn là mỗi ngày đều có người lau sạch, trên tường có một tấm lịch, mỹ nhân sườn xám duyên dáng thướt tha, dường như là ngôi sao điện ảnh nào đó, trên lịch có chữ to màu đen: ngày 21 tháng 5, đúng là hôm nay.

Cô chuyên chú ngắm nhìn một chiếc đồng hồ treo tường Tây Dương thật lâu, cảm thấy rất giống với cái đã hỏng ở trong nhà hồi nhỏ, cô vươn ngón trỏ thật cẩn thận chọc vào quả lắc đồng hồ, quả nhiên động đây, hồi nhỏ Đại Lê rất thích làm vậy, cô bất giác bật cười.

Phía sau truyền đến tiếng động của sàn nhà, cô tưởng rằng đồng hồ đã sửa xong, người làm muốn gọi cô xuống, nhưng khi quay đầu lại, trên mặt còn mang theo nụ cười trẻ con cô nhìn thấy anh, toàn thân là bộ

quân phục, hơi thở dồn dập.

Tiêu Hữu Thành đi một chuyến đến quân doanh, khi trở về anh nhìn thấy xe cô ở ven đường, anh lập tức xuống xe chạy lên, cô ở trước mắt lại khiến anh nheo mắt lại...

Sườn xám tơ lụa màu đen, vải vóc mềm mại được cắt xén vừa người phác họa thân hình lả lướt, sườn xám không tay dài đến đầu gối, lộ ra cánh tay và cẳng chân trắng như tuyết nổi bật dưới sườn xám màu đen, như là ngọc thạch thượng hạng, trên vạt áo chằng chịt vài khuy áo hạt san hô, tựa như đậu đỏ.

Chưa ngấm xong, người kia đã nhào vào trong lòng anh, vòng tay qua cổ anh, cô cười giống như con mèo, dịu dàng xinh đẹp lại đáng yêu, cô nghiêng đầu, nhìn trái nhìn phải ngắm anh, nghịch ngợm nói: “Mấy ngày không gặp, thiếu soái lại đẹp trai hơn một chút.”

Vẻ mặt của anh lại không thay đổi, từ khi nhìn thấy cô vẫn không đổi, chỉ bình tĩnh nhìn cô, lúc anh không cười, khoe miệng hơi trầm xuống, trông rất nghiêm túc.

Cô thu lại nét mặt tươi cười, cũng bình tĩnh nhìn anh, một đôi đồng tử đen nhánh trầm lắng như vậy, nhìn anh gần như vậy, cô không biết, đối với anh mà nói hấp dẫn đến thế nào.

Không có cảnh báo, anh đột nhiên hôn cô, cuồng nhiệt kịch liệt, giống như cảm xúc thình lình bùng nổ, cô nhất thời có chút mê loạn, không biết từ lúc nào, thân thể đã bị anh dồn ép đến vách tường, lưng cô tựa trên mặt tường.

Cô vẫn vòng tay qua cổ anh, họ kích động hôn nhau, trên vai anh có quân hàm, kim loại lạnh như băng chạm vào cánh tay trần trụi, cứng rắn cũng lạnh lạnh.

Anh hôn cô, bàn tay lại cởi bỏ hạt san hô màu đỏ của vạt áo, lòng bàn tay từ viền áo lót dò xét vào trong, vỗ về vuốt ve, tay kia thì trượt vào bên trong sườn xám vuốt nhẹ, từ viền quần lót cũng dò xét đi vào...

Thân thể cô cứng đờ, rốt cuộc ý thức được anh muốn làm cái gì, cô nhanh chóng dè tay anh lại, thấp giọng quát: “Anh điên rồi!”

Anh đúng là điên rồi! Suốt bảy ngày không gặp cô không chạm vào cô, anh nhớ cô nhớ sắp muốn điên rồi! Bất ngờ gặp nhau, cô lại xuất hiện với dáng vẻ trẻ người như vậy ... Anh điên cũng là lỗi của cô.

Vì vậy, anh không để ý tới cô, vùi đầu trong ngực cô, dùng răng môi vén áo lót của cô lên, cảm nhận nụ hoa mềm mại của cô, ở trong miệng anh nụ hoa nở rộ giống như hạt san hô màu đỏ xinh đẹp, diêm dúa lắng lơ.

Cô rất khấn trương, muốn phản kháng, nhưng cơ thể bị anh khóa chặt, càng ép vào vách tường, cô có thể cảm giác anh thật sự muốn cô.

Cô không dám làm bất cứ động tác mạnh mẽ nào, tiếng động trên sàn nhà kịch liệt nhất định dưới lầu sẽ nghe thấy, cô cũng không dám rên rỉ hay nói chuyện lớn tiếng, cửa sổ ở mái nhà mở ra, anh xuất hiện ở trong này, ngoài cửa nhất định có lính canh gác.

Cô chỉ có thể vịn vai anh, cắn răng gọi anh: “Tiêu Hữu Thành!” Thanh âm rất thấp, lộ vẻ nôn nóng giận dữ và bối rối của cô.

Môi anh từ ngực cô hướng lên trên, hôn lên cổ cô, đi tới bên tai trêu đùa, liếm vành tai nhỏ trắng mịn của cô, thanh âm của anh khàn khàn, “Anh đã dặn dò, không cho phép ai đi lên.”

“Vậy cũng không được!” Cô bất chấp thân thể đang run rẩy mà hung hăng trừng anh, nhưng anh lại mỉm cười, ngậm lấy môi cô, tinh tế tỉ mỉ hôn cô triền miên. Cô đang giằng xé giữa trầm luân và phản kháng, cảm giác ngọt ngào và kích thích xen lẫn trong tâm trí, lòng dạ cô rối bời.

Cửa sổ ở mái nhà đối diện khuôn mặt của cô, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào thật nhẹ thật mềm mọng, rất rõ ràng cũng rất trong suốt hiện ra bụi bặm nhỏ bé trong không khí, ánh mặt trời từ sau lưng anh vấy đến, mỗi một sợi tóc của anh đều lộ lên màu vàng nhạt, cô thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng lông tơ thật nhỏ trên mặt anh cũng nhuộm thành màu vàng nhạt... Nụ hôn của anh rơi xuống chỗ nào liền dẫn ánh sáng đến chỗ đó, làn da trắng nõn của cô bị ánh mặt trời chiếu vào, lại nổi lên vẻ rạng rỡ êm dịu ôn hòa, giống như sắp sửa chuyển động, xinh đẹp như vậy, khiến người ta nhìn không được mà muốn giữ lại thời gian, xin nó dừng ở giây phút này.

Anh vén mở sườn xám của cô, cởi quần lót của cô, vòng đôi chân thon dài của cô trên thắt lưng anh, cô tức khắc mất trọng tâm, đành phải ôm chặt anh, sườn chân chạm vào vật cứng lạnh lẽo, cô lập tức hiểu được đó là cái gì, khẩu súng giắt ở bên hông anh, nó đã từng là vật tùy thân mà cô nhất định phải mang theo, nhưng hiện tại, đã bao lâu cô không cầm súng...

Ngay lúc cô ngẩn người, anh cởi quần dài tiến vào người cô, cô kêu lên, tiếng thét chỉ vang lên một nửa, nửa kia đã bị bịt trong miệng, cô chỉ có thể kéo áo anh rồi hung hăng cắn lên cổ anh, đem rên rỉ phát tiết... Trong lúc thân mật, tất cả đều là hương vị của anh, cô quen thuộc với hương vị yêu thương này... Từ mỗi một lần xâm nhập của anh, xâm nhập...

Căn phòng nhỏ của gác lửng mờ tối, thỉnh thoảng có tiếng chạy, có hình ảnh của ánh mặt trời chuyển động, hình chữ thập của góc cửa sổ ở phía sau anh chiếu ra một chữ thập màu đen phẳng phất trên lưng.

Đến giờ, một hồi chuông hỗn loạn vang lên, bao trùm tiếng gầm nhẹ của anh và rên rỉ không thể đè nén của cô, bọn họ cùng đưa nhau lên đỉnh...

“Ai da

” anh đau đớn lên tiếng, tay cô cố ý đè nặng hơn, anh hít một hơi lạnh, oan ức nhìn cô, “Em mưu sát chồng!”

Cô không ngừng đầu lên, “Còn chưa kết hôn đâu.”

Thanh âm của anh lại oan ức, “Anh đã là người của em, em phải có trách nhiệm với anh.”

Vết thương vừa rồi bị cô ấn xuống lại chảy ra máu, cô đau lòng có chút hối hận, không để ý tới sự vô lại của anh, cô nhẹ nhàng cẩn thận băng bó vết thương cho anh, rồi giúp anh mặc quần áo, vết thương ở cổ, nút áo trên cùng không thể hoàn toàn che khuất, cô nhú mày.

Anh nở nụ cười, xoa nhẹ mi tâm của cô, lòng bàn tay anh rất ấm áp, luôn có thể làm cho cô yên tâm, anh nói, “Đừng lo lắng, lễ phục ngày mai có nơ sẽ che khuất.” Lòng mày của cô vừa mới giãn ra, anh lại nói, “Cưới một con hổ nhỏ về nhà, anh tự biết lo liệu.”

Cô liếc ngang một cái rồi xoay người thu dọn hộp thuốc trên bàn, anh đưa tay muốn kéo cô qua, “Đừng động đây, để anh ôm một lát.”

Có lẽ mấy ngày không gặp, hôm nay cô đặc biệt nghe lời, ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng anh, phía trước cửa sổ có một gốc cây hoa mộc hương, vừa lúc nở ra, hoa trắng như tuyết, màu vàng như gấm, theo từng cơn gió mát, mùi hoa nhàn nhạt quanh quẩn trong phòng khách, cô nghe thấy nhịp tim của anh giống như là nhịp tim của mình, cũng như một khúc hát ru, dần dần có chút buồn ngủ...

Anh nói bên tai cô, thanh âm rất nhẹ nhàng rất mềm mại, giống như đại dương làm cho cô đắm chìm vào, anh nói, “Đêm nay anh không muốn rời khỏi.”

Thiếu chút nữa là cô buột miệng đồng ý với anh, may mắn lý trí còn sót lại, con người cũng tỉnh táo, “Không được! Ngày mai bận rộn cả ngày, đêm nay anh hãy nghỉ ngơi cho khỏe.” Ngày mai quả thật bề bộn nhiều việc, còn có hai đợt nghi thức, giữa trưa là kiểu tây, là chủ ý của Tiêu đại soái, để thể hiện sự văn minh của Bắc Quân cho nước bạn, buổi tối còn có hôn lễ kiểu Trung Quốc, là Tiêu phu nhân kiên trì muốn làm. Đại Lê cũng biết, hôn lễ này từ lâu đã không phải là chuyện của cô và Tiêu Hữu Thành.

Anh nhìn cô, giúp cô vén vài sợi tóc trên trán, anh nín cười mở miệng, “Em suy nghĩ gì đó? Anh chỉ muốn ôm em ngủ.”

Cô nheo mắt lại, lấy cái gối nhỏ ném vào người anh, cái gối mềm mại bị anh đoạt lấy, anh cười ha ha, rồi cúi người xuống muốn hôn cô, cô nghiêng đầu, nụ hôn liền dừng lại ở hai má.

Cô bĩu môi, hai gò má hiện ra màu hồng phấn, như là đám mây màu đỏ cực kỳ xinh đẹp, vì thế anh nói thật, “Bảo bối, đáng vẻ tức giận của em thật là đẹp mắt.” Cô cắn môi, khoé miệng không thể không chế mà gương lên, độ cong của viền môi nhỏ, như là hai cái dấu móc nhỏ.

Anh nhin không được mà cúi đầu hôn lên dấu móc nhỏ đó, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, vừa ngứa vừa tê dại, toàn thân đều rã rời khiến cô không còn chút sức lực mà tùy ý để anh hôn, từ khoé miệng đến cánh môi, lại đến lưỡi rồi triển miên mỗi một chỗ trong miệng cô.

Anh vẫn phải đi, cô tiễn anh, vừa mở cửa mùi hoa càng nồng đậm, bên ngoài rất tối, giống như mực tàu màu đen, cô nhất thời không thể thích ứng, anh khẽ hôn lên trán cô rồi bảo cô quay vào trong nhà đóng cửa trước, cô không chịu, muốn nhìn anh rời khỏi, màu đen nhạt dần, cô nhìn bóng lưng của anh, trong bóng đêm mỏng manh, anh càng lúc càng xa, cô bỗng nhiên gọi một tiếng “Hữu Thành”. Thanh âm rất thấp, gần như nỉ non, cô tưởng rằng anh không nghe thấy, nhưng anh quay đầu lại, đi vài bước đến trước mặt cô rồi ôm cô vào trong ngực, ôm một hồi lâu, anh nói, “Ngày mai gặp lại, chúng ta chính là vợ chồng.”

Trong lòng cô xao động ngọt ngào, mỉm cười trong ngực anh.

Đại Lê nằm ở trên giường ngược lại không ngủ được, cô nghĩ có lẽ là vì đổi giường. Cô ngủ ở phòng khách, bởi vì phòng ngủ của bọn họ làm phòng tân hôn nên đêm nay không thể ở. Cô trằn trọc hồi lâu, liếc mắt nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ, trong lòng vội vàng muốn ngủ, lại càng không ngủ được, cô đứng dậy, đến ngoài cửa phòng của Thường Phi, cô thử gõ nhẹ hai cái, sau đó nghe thanh âm của mẹ, “Vào đi.”

Thường Phi đã đến Bắc Bình từ mấy ngày trước, Đại Lê đẩy cửa ra, phát hiện mẹ vẫn chưa ngủ, bà tựa vào đầu giường đọc sách, Đại Lê đứng ở cửa, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con không ngủ được.”

Thường Phi buông sách xuống, tháo mắt kính rồi nói với cô, “Lại đây đi.”

Đại Lê tiến vào trong chăn, Thường Phi tắt đèn tường, cũng nằm xuống, bà nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an cô, “Năm đó, vào đêm trước ngày cưới mẹ cũng không ngủ được.”

Qua hồi lâu, Thường Phi tưởng Đại Lê đã ngủ, nhưng bà nghe thấy cô nói: “Mẹ, con xin lỗi.”

Thường Phi bật cười, “Con gái ngọc, kết hôn là chuyện vui, nói mê sáng gì đó!”

“Để mẹ một mình ở Thượng Hải, con xin lỗi.”

Thường Phi cười nói: “Thật sự là con gái ngọc, còn có ba con ở cùng với mẹ mà.” Thanh âm của bà có chút nghẹn ngào.

Lại qua hồi lâu, Đại Lê nói: “Mẹ, kể chuyện xưa cho con nghe đi, chuyện của cha và mẹ ấy.”

“Chuyện này con đã nghe lâu rồi.”

“Con muốn nghe một lần nữa... Con nhớ cha.” Thanh âm của cô cũng hơi nghẹn ngào.

Khoé mắt của Thường Phi đã ướt ướt, bà vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng cô, chậm rãi mở miệng: “Năm đó, mẹ diễn hí khúc ở trong rạp hát, hôm đó lại nhiễm phong hàn, không tìm được người thay thế nên chủ gánh hát bắt mẹ lên sân khấu, mẹ đứng trên đó, ánh đèn điện chói lọi chiếu vào làm ắt mẹ tối sầm rồi ngã xuống, lại ngã trong lòng của ông ấy...”

Nhớ tới trước kia, những ngày có cười có khóc, đợi đến khi bà trở lại hiện tại thì Đại Lê đã ngủ thiếp đi, im lặng nằm ở đó, Thường Phi nhìn con gái, nhẹ nhàng xoa tóc cô, đáng vẻ khi ngủ của cô vẫn không thay đổi, giống như đút hồi nhỏ, thuần khiết và nhu thuận. Khi còn bé thỉnh thoảng cô không ngủ được thường xin bà kể lại chuyện xưa, nghe một lúc thì ngủ thiếp đi... Có lẽ lúc này là thời khắc thân thiết nhất của hai mẹ con, cũng là lúc cô biểu lộ về ý lại... Thường Phi biết, con gái từ nhỏ đã kiên cường, rất ít khi ý lại vào mẹ. Năm ấy cô sáu tuổi bị người ta bắt cóc, khi được cứu ra, trong mắt ngấn lệ nhưng không khóc, bàn tay nhỏ bé lau đi nước mắt ràn rụa của mẹ, cô nói: “Mẹ, con không sợ.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Thường Phi lại đau xót, bà khẽ vuốt mặt Đại Lê, làm một người mẹ, bà tình nguyện để con gái nhu nhược một chút, khi bị thương ít nhất sẽ khóc ra... Bà càng hy vọng, ngày nào đó con gái vĩnh viễn sẽ không khóc nữa.

Thường Phi nhắm mắt lại, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, cầu nguyện chồng mình có thể tỉnh lại, cầu nguyện con gái cả đời bình an hạnh phúc.

Sau đó bà lặng lẽ nhắm mắt ngủ say của con gái, cả đêm không ngủ...

Ngày hôm sau mới tờ mờ sáng, Thường Phi đã gọi Đại Lê dậy, cô không mê ngủ như thường ngày, nhanh chóng đứng lên rửa mặt chải đầu, dưới sự đốc thúc của Thường Phi cô ăn sáng hăng hái, vừa ăn xong thì thợ trang điểm đã tới.

Cô mặc áo cưới kiểu dáng phương tây, nhận lời đến trang điểm là một phu nhân người Pháp, sau khi “giày vò” Đại Lê một hồi, bà ta mở to mắt, liên tục khen ngợi: “Thật đẹp! Thật đẹp! Cô là cô dâu xinh đẹp nhất mà tôi đã từng gặp.”

Đại Lê không nói gì, chỉ nhìn chính mình trong gương... Là cô, cũng không phải cô... Mái tóc, mặt mũi, thân hình đều là của cô, nhưng cũng không phải, không phải là cô bé giả trai xuyên qua ngõ hẻm cùng chơi với các cậu bạn nhỏ; không phải là cô gái Châu Á trong miệng người nước ngoài du học ở đất khách quê người; cũng không phải lão đại bang phái lạnh nhạt tàn bạo oai phong ở bến Thượng Hải... Người con gái trong gương mặc áo cưới, là màu trắng thuần khiết nhất, trên mặt tràn đầy vẻ xinh đẹp, e thẹn và hạnh phúc chỉ thuộc về cô dâu...

Thường Phi bưng một mâm hoa quả đi vào, nhìn thấy con gái, trong nháy mắt khuôn mặt bà ươn ướt.

Nghi lễ được cử hành ở một giáo đường lớn ở phía Bắc, trang điểm xong, thời gian còn lại cũng không nhiều, đoàn xe đã chờ ở ngoài cửa, Đại Lê ôm mẹ một lát, rồi vén làn váy lên, đang chuẩn bị xuống lầu thì trông thấy A Nhị ở trước mặt, cô vui vẻ gọi một tiếng “chú Hai”, nhưng A Nhị không trả lời, vẻ mặt nghiêm túc, “Đại tiểu thư, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô.”

Thường Phi nói: “Chú Hai có chuyện gì để ngày mai hằng nói, hôm nay thật sự không thích hợp.”

A Nhị chỉ chăm chú nhìn Đại Lê, ánh mắt phức tạp lại kiên định, Đại Lê cảm thấy nặng nề, cô vỗ nhẹ vai mẹ, nói với A Nhị: “Chú Hai, chúng ta vào trong nói.”

Cửa vừa đóng lại, A Nhị quỳ xuống “bụp” một tiếng, “Đại tiểu thư, anh em chúng tôi có lỗi với cô.”

Đại Lê hết sức kinh ngạc, vội vàng muốn đỡ A Nhị đứng lên, khẩn cấp nói: “Chú Hai, người đừng như vậy!”

A Nhị vẫn kiên trì quỳ gối, Đại Lê không còn cách nào, cô đành phải cũng quỳ xuống trước mặt ông ấy, chỉ nghe tiếng đau đớn của A Nhị nói: “Đại tiểu thư, chuyện này chỉ có hai anh em chúng tôi biết, khi cô du học trở về, tiếp nhận bang phái thì chúng tôi đang bí mật điều tra chuyện này, chúng tôi cũng biết, chỉ là đối thủ quá lợi hại, vẫn không dám nói với cô, lại không nghĩ rằng, không nghĩ tới...”

Trái tim Đại Lê ngày càng thắt chặt, thân thể yếu dần, vẻ mặt cũng có chút ngơ ngác. A Nhị nhìn cô, con gái của đại ca, chính mình chứng kiến cô bé lớn lên từng ngày, bây giờ mặc trang phục xinh đẹp đi lấy chồng, sắp gả cho người cô yêu... Cứ như vậy trong nháy mắt, A Nhị gần như muốn dao động, nhưng đây là cơ hội cuối cùng của ông ấy, do dự nữa, sẽ thực sự chậm trễ! Ông ấy cắn răng mạnh mẽ, cúi đầu không dám nhìn cô nữa, “Đại tiểu thư, ngay từ đầu biết chuyện của cô và con ông ta, chúng tôi đã muốn nói, nhưng trong lòng luôn muốn giữ lại một tia hy vọng nhỏ nhoi, cho rằng hai người không hẳn có thể thành đôi... Lần đó cô đính hôn, tôi chủ động yêu cầu cùng phu nhân đến Bắc Bình, vốn là muốn nói với cô, nhưng...Đại tiểu thư...”

Thời tiết hôm này đặc biệt tốt, mặt trời chiếu sáng, bầu trời quang đãng, đúng là một chút mây cũng không thấy, nói là trăm năm khó gặp chắc cũng có lý lẽ, ngoài cửa sổ có một con chim cu kêu “cúc cu cúc cu” vui sướng, vỗ cánh lướt qua bầu trời bao la, rất nhanh biến mất ở phía chân trời, rốt cuộc không còn nhìn thấy.

Giáo đường Quang Thánh, trong ngoài đều náo nhiệt tưng bừng, mặc dù bốn phía giáo đường có lính canh gác dày đặc, nhưng người xem náo nhiệt vẫn chen chúc nhau, dân chúng có lẽ cũng biết đây là ngày vui của thiếu soái, những lính canh gác ở đây tuyệt đối không dễ dàng nổ súng, bởi vậy lá gan của họ lớn hơn ngày thường một chút.

So với ở ngoài thì bên trong giáo đường im lặng hơn, các tiên sinh phu nhân trong âu phục váy dài, hơn phân nửa là sứ quán đến từ các quốc gia, dùng tiếng Trung không quen chào hỏi nhau, hoặc là nói thẳng tiếng mẹ đẻ.

Trong phòng nghỉ, Tiêu Hữu Thành xem đồng hồ liên tục, anh đứng ngồi không yên, Tiêu phu nhân ở một bên, lãnh đạm nói: “Con bé muốn làm cái gì? Vào lúc này còn giở tính đùa nghịch sao?”

Đương nhiên sẽ không! Vì vậy Tiêu Hữu Thành càng sốt ruột, cuối cùng anh không thể ngồi nữa, bất chấp tiếng gọi của Tiêu phu nhân, anh lao ra cửa, đoạt lấy một chiếc xe quân đội chạy đi!

Về đến nhà, đoàn xe vẫn còn đợi ngoài cửa, các tài xế nhìn thấy anh đều hành lễ, Tiêu Hữu Thành vào phòng, anh thấy Thường Phi trước tiên trong phòng khách, bà đang nhú mây ngồi trên sô pha, lắc đầu nói với anh: “Không biết tại sao ở trong phòng không chịu ra.”

Linh cảm không rõ ràng ập xuống trái tim, Tiêu Hữu Thành đi hai ba bước lên lầu, anh đẩy cửa phòng ngủ ra, sau đó đứng tại chỗ.

Trong phòng có rất nhiều khung chạm trổ hoa văn bằng đồng theo phong cách phương Tây, trên giàn hoa tất cả đều là hoa hồng, màu sắc rực rỡ, có màu đỏ chu sa, có màu vàng thạch anh, có màu tím sương mù, có màu hồng phấn nhạt, có màu trắng ngọc trai, có màu hồng hoa anh đào... Từng đoá từng đoá vừa nở ra, mềm mại lại rụt rè. Giữa sắc màu rực rỡ, cô đưa lưng về phía cửa, đứng trước cửa sổ trong bộ áo cưới trắng tinh, làn váy xoè ra trên mặt thảm, như khói như nước, gió lướt nhẹ qua, tấm voan mỏng nhẹ nhàng lay động, nhẹ nhàng lay động...

Anh lại không dám đi một bước đến phía trước, chỉ cảm thấy nếu không cẩn thận, cô liền theo gió bay đi, rốt cuộc không tìm thấy...

Không biết qua bao lâu, cô cất tiếng, “Em...” Cô dừng lại, mở miệng mới phát hiện, trong cổ họng có một con dao đâm vào nơi đó, từng câu từng chữ bị con dao nhọn đâm một nhát, đau đớn như vậy, gần như không thể chịu đựng, cô thậm chí có thể cảm giác máu cuộn cuộn chảy xuống trong lòng...

“Em không thể kết hôn với anh.” Cô nhắm mắt, nói một hơi. Từ thiên đường xuống địa ngục, chỉ là trong nháy mắt.

Anh vẫn đứng tại chỗ nhìn cô, anh nghĩ rằng anh đang nằm mơ; tất cả trước mắt thật đẹp, anh nghĩ anh đang nằm mơ; cạnh cửa có bức tranh, anh đột nhiên đập mạnh lên đó, khung kính vỡ nát, mảnh thủy tinh đâm đầy tay anh, đều là máu nhưng anh không có cảm giác đau đớn, anh nghĩ rằng, anh nhất định là đang nằm mơ.

Trong mộng cô lại cất lời, thanh âm rất trầm thấp, cũng thật xa xôi, “Tai nạn xe cộ của cha em là do cha anh phá người làm.”

Trong tai anh vang lên tiếng ong ong, không nghe thấy cô nói gì, nói gì cũng không có quan trọng, đều là mơ, có cái gì quan trọng chứ...

Nói xong, cô lẳng lặng đứng ở đó, không mở miệng nữa, cô cúi đầu, lộ ra cái gáy phía sau thon dài duyên dáng, trắng mịn mảnh mai, giống như thoáng dùng một chút sức lực thì có thể bẻ gãy.

Mà anh, từ đầu đến cuối chưa nói qua một chữ.

Chỉ có ngọn gió vẫn cứ mơn trớn làn váy của cô, say đắm như vậy... Không thể dứt bỏ, không thể dừng lại, không thể nghĩ ngơi.

“Bình bịch bình bịch” tiếng bước chân dồn dập hoảng loạn, cùng với tiếng hô hoán của Tôn Phụ, “Thiếu soái! Thiếu soái! Đại soái bị ám sát! Đe dọa đến tính mạng!”

Hai người trong phòng đều giật mình, nhất thời không thể phản ứng, Tôn Phụ đã chạy tới ngoài cửa, mặt đã đỏ lên, thở hồng hộc, kìm nén một hơi, anh ta la lên: “Thiếu soái! Mau lên!”

Đột nhiên tỉnh lại! Đại Lê nhanh chóng ngoảnh đầu, cùng đối diện với Tiêu Hữu Thành trong nháy mắt, thời gian tầm mắt giao nhau quá ngắn, cho nên không nhìn rõ ánh mắt của đối phương, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Anh đi rồi, cô lập tức tê liệt ngã trên mặt đất, thân mình đụng phải cạnh giàn hoa, lọ thủy tinh trên đó lay động vài cái, không thể ổn định mà rơi trên vai cô, vỡ nát, hoa hồng màu hồng nhạt vấy đầy làn váy màu trắng, tô điểm vẻ lãng mạn ảm áp không đúng lúc.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên ngoài cửa, Thường Phi chạy vào, bà luống cuống tay chân ấn vai cô, cô mới phát hiện trên vai đã bị thương, máu không ngừng tuôn ra ngoài, nhuộm dần áo cưới màu trắng, ở phía trên trắng toát nở rộ hoa hồng, hoa hồng đỏ thắm nhất.

Cô rớt cục sụp đổ, ngã trong lòng mẹ, cô chỉ khóc, Thường Phi không biết đã xảy ra chuyện gì, bà ôm con gái lặng lẽ rơi lệ.

Cô khóc thật lâu, khóc mãi khóc mãi, sau đó lại bắt đầu ho khan, cuối cùng lại nôn ra, nhưng không nôn được gì, nhưng cô cứ nôn khan gay gắt như vậy, giống như đào khoét thật sâu tâm can trong lòng, chỉ nhìn thấy bờ vai gầy yếu, co rúm mạnh mẽ. Bờ vai co rút làm nứt miệng vết thương, hở ra rồi co lại, co lại rồi hở ra. Thường Phi ở bên cạnh nước mắt rơi như mưa, tim như bị dao cắt, bà hận không thể thay con gái nhận lấy tất cả đau đớn.

Tiêu Hữu Thành chạy nhanh đến bệnh viện, anh chỉ nhìn thấy thi thể của cha.

Là cao thủ nhất nhì của bến Thượng Hải, sư phụ của Trần Tiểu Dẫn, kỹ thuật bắn súng của A Nhị đương nhiên siêu phàm, một phát toi mạng. Nhưng chính ông ta cũng đã chết trong dòng súng hỗn loạn.

Việc mừng biến thành tang sự, hôn lễ biến thành tang lễ, Tiêu phu nhân không chịu nổi đả kích trầm trọng như vậy, bà ngất đi tại chỗ. Bệnh viện, phủ đại soái, giáo đường, tất cả đều là tình cảnh hỗn loạn.

Tiêu Hữu Thành phớt lờ tất cả, chỉ đứng bên giường cha, anh cúi đầu, im lặng thật lâu.

Cha ở trong trí nhớ anh vĩnh viễn là người có quyền thế to lớn, cứ như vậy đột nhiên ra đi, không kịp để lại một câu... Anh và cha, thực ra không coi là cha con thân thiết, từ nhỏ anh đã quật cường, thường thường tranh chấp với cha, có khi cha thật sự nổi giận, cầm côn dài đánh anh, có đánh anh cũng không cầu xin tha thứ, khi đó, anh đã từng hận cha... Có một lần, sau khi anh bị đánh đến mê man trên giường, nửa đêm không biết vì sao tỉnh lại, ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc, anh giương mắt trông thấy cha đang kẹp điếu xì gà, đứng trước cửa sổ. Đêm đó anh không ngủ, bởi vì anh biết cha trông coi anh cả đêm...

Lúc Đại Lê được đưa vào thì vẫn chưa thay áo cưới. Tiêu Hữu Thành nâng lên đôi mắt đỏ thẫm, như thú vật bị vây sắp chết bị thương tuyệt vọng, miếng vải màu trắng trên áo cô là một mảng đỏ tươi đậm ra máu.

Đôi mắt Đại Lê sưng đỏ, cô nhìn người trên giường mà sững sờ, bị người sĩ quan đẩy mạnh, cô lao đảo vài bước, ngã ngồi trước người Tiêu Hữu Thành, Tiêu Hữu Thành đột nhiên xoay tay lại rút súng ra, chĩa vào trán cô! Một tia sáng của thân súng màu đen lướt qua, họng súng biến mất như là ngôi sao băng xuyên qua bầu trời đêm, ánh sáng óng ánh lướt qua trong giây lát.

Browning M1910, 7.65mm, năm đó cô đưa cho anh, hiện tại chĩa vào trán cô.

23. Chương 23: Từ Nay Về Sau Nhà Họ Tiêu Là Người Qua Đường

Tại cõi xay gió trên mặt đất, mặc dù mới là đầu mùa hè, nhưng mà rất lạnh, giống như là băng tuyết, vô cùng lạnh giá, lại tựa như khẩu súng ghì trên trán cô lúc này.

Cô đã từng đối mặt với nhiều họng súng, không hề cảm thấy xa lạ, chỉ là chưa từng nghĩ đến, có một ngày, người cầm súng chính là anh.

Có lẽ bởi đã khóc to một trận, nên giờ phút này cô đã bình tĩnh hơn, cô cúi đầu, màu áo cưới trắng noãn ngay trước mắt, chất vải mềm mại, bông bồng như đám mây quây quanh ngực trông rất đẹp. Lúc này cô mới nhớ ra hôm nay là hôn lễ của mình, một ngày kéo dài như một thế kỷ, trong lòng cô sinh ra một loại cảm giác vô lực cùng với chán ghét, nhiều nỗ lực như vậy, nhiều cố gắng như vậy, tưởng rằng hạnh phúc là phải tranh thủ, nhưng không ngờ lại là trò đùa của ông trời, chỉ trong một nháy mắt, cô thậm chí mong muốn, anh có thể nổ súng.

Họng súng run rẩy, cô cảm nhận được, cũng không thể ngăn đầu, cũng không hận hay là trách mắng anh, chỉ là không muốn nhìn thấy anh, bộ dạng của họ lúc này chỉ có thể khiến đối phương càng đau đớn.

“Nói cho anh biết, cái chết của cha, không liên quan đến em!” Giọng nói lạnh như băng, phối hợp cùng với hành động của anh, như là uy hiếp, nhưng khi đến tai cô, chỉ là cầu xin.

Cô lặng im không nói, họng sùng càng thêm run rẩy, “Nói! Không liên quan đến em!” Giọng nói của anh trở nên hung dữ, thế nhưng cô vẫn chỉ nghe ra được sự cầu xin. A Nhị ám sát Tiêu Quyên, cô không hề biết, nhưng cô không có cách nào nói ra câu “Không liên quan đến em”, A Nhị vì cha cô mà báo thù, mặc dù không phải là ý của cô, nhưng cũng không thể không liên quan đến cô.

Cô càng trầm mặc anh càng căng thẳng, anh quát lớn, lời nói như ra lệnh, “Nói!” Âm cuối rõ ràng nghẹn lại, cô không thể chịu đựng hơn nữa liền ngẩng đầu, chỉ thấy hai mắt đỏ hoe, mọng nước, như là tràn đầy huyết lệ.

Nước mắt tràn mi lập tức làm nhòe đi tầm mắt của cô, nước mắt của cô khiến cho anh trong chốc lát trở nên thất thần không biết phải làm sao, anh còn muốn đưa tay lên lau những giọt nước mắt kia, khi bàn tay khẽ động anh mới phát hiện trên tay vẫn còn cầm súng, họng sùng vẫn còn chìa vào cô.

Trái tim từ lâu đã không còn cứng rắn, đối với cô, kỳ thực anh chưa bao giờ mạnh tay, giọng điệu của anh lúc này thực sự là cầu xin, “Lê, chỉ cần em nói, anh sẽ tin! Chỉ cần em nói!” Trong mắt anh chỉ còn lại bi thương cùng với tuyệt vọng, nhìn cô chằm chằm, khát khao cầu xin cô cho anh hy vọng duy nhất.

Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu, nước mắt rơi lã chã ngày càng nhiều... Xin anh đừng hỏi nữa, giữa chúng ta đã không còn khả năng, mặc kệ em nói cái gì, giữa chúng ta đã không thể nào...

Trong mắt anh rốt cục chỉ còn lại tuyệt vọng, chậm rãi buông súng, cổ họng có cái gì đó, anh phun ra một ngụm máu, vệt máu dày đặc, tung tóe trên chiếc quần trắng của cô, cũng dính trên cả lễ phục của anh, cô hoảng hốt, cuống quýt đứng dậy dìu anh, nhưng trước mắt lại tối sầm, cô ngã xuống, được anh kịp thời kéo vào trong lòng, anh ôm lấy cô điên cuồng lao ra ngoài, khiến cho ai nấy đều kinh hãi! Cô đầu chú rể, cô đầu mất đi tri giác, yếu ớt nằm ở trong lòng chú rể đang nổi giận đùng đùng, lễ phục màu trắng của họ đã nhuộm toàn màu máu.

Bác sĩ nói cô chỉ là thiếu máu, hơn nữa là do chịu kích thích nên mới bị ngất, không phải vấn đề lớn. Vấn đề của anh quan trọng hơn, giận dữ khiến cho vết thương cũ tái phát, bác sĩ đề nghị anh kiểm tra, nhưng anh căn bản không để ý tới, anh như vậy, không ai dám khuyên ngăn, liền để cho anh ngồi lại bên giường trông nom cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chôn trong gối, vẫn còn hôn mê, hai đầu lông mày nhíu chặt lại, làn da tái nhợt như tờ giấy, từ trước đến nay anh không hề biết cô thiếu máu. Khóe mắt vẫn còn vương mấy giọt nước mắt, anh đưa mu bàn tay nhẹ nhàng lau đi, vết thương trên vai được băng bó lần nữa, quần áo vẫn còn dính máu, của cô hay là của anh, từ lâu không phân biệt được, chỉ còn màu đỏ đã khô nhìn qua rất chói mắt.

Khi cô tỉnh lại, đã là hoàng hôn, nằm trên giường mềm mại, cô ngậy ngẩn nhìn lên trần nhà, trong đầu trống rỗng, ánh chiều tà chiếu vào trong phòng, mờ mịt lại yên tĩnh giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Khi anh đẩy cửa vào, thấy ngay hình ảnh cô như vậy. Anh thay quần áo cho cô, mang một chậu nước nóng để bên giường, anh vén tấm chăn mỏng trên người cô ra, cởi bỏ lễ phục dính máu, thậm chí cởi cả nội y, cô vẫn chỉ nhìn lên trần nhà, không hề nhúc nhích, mặc cho anh sắp đặt, anh vắt khô khăn mặt, nhẹ nhàng lau người cho cô, lau nhẹ từng nơi trên cơ thể cô, sau đó, anh lấy một bộ quần áo ngủ mặc vào cho cô, rồi lại đắp tấm chăn mỏng lên người cô rồi ra ngoài. Không ai nói một câu gì.

Khi anh bước vào lần nữa, đêm đã khuya, trong phòng rất tối, anh không mở đèn trần, đứng ở cửa một hồi lâu, con mắt thích ứng với màn đêm, anh bưng một chén cháo, cẩn thận đặt ở đầu giường, anh mở đèn áp tường, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, cô vẫn nhíu chặt lông mày.

Anh đỡ cô ngồi dậy, lấy hai chiếc gối mềm đặt ở sau lưng để cô dựa vào, anh đút cô ăn cháo, cô rất ngoan, giống y như buổi chiều, anh vừa đút vừa nói, “Em thiếu máu.”

“Em biết.” Cô đột nhiên dừng lại, gương mặt nhìn anh, “Còn anh?”

Anh đưa một thìa cháo tới môi cô, “Anh không sao.”

Cô cụp mắt, không nói nữa, ăn xong chén cháo rất nhanh. Cô cho rằng anh sẽ đi, nhưng anh cởi áo ngoài ra, tắt đèn, ôm lấy cô ngủ.

Hôm nay là đêm tân hôn của bọn họ... Giá như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Anh không làm gì khác, chỉ lẳng lẳng ôm lấy cô, cô không ngủ được, cô biết anh cũng không ngủ được.

“Mẹ sao rồi?”

“Ở nhà, biết em không có chuyện gì rồi.”

....

“Nguyên nhân cái chết của cha đã tuyên bố với bên ngoài là do Tân đảng ám sát.”

“Thi thể chú hai ở đâu?”

“Đã xử lý rồi!”

“...Em muốn mau chóng trở về Thượng Hải.”

Anh không nói nữa, ôm lấy cánh tay của cô nắm thật chặt, cô đột nhiên muốn khóc.

Vốn tưởng rằng cả đêm sẽ không ngủ được, không ngờ rằng họ ngủ rất ngon, thể xác và tinh thần đều bị tổn thương nặng nề, cả hai người đều kiệt sức, họ dựa sát vào nhau, cùng cảm nhận sự ấm áp của đối phương, mặc dù, bọn họ có gia thù.

Hai ngày sau, tại trạm xe lửa Bắc Bình, chuyến tàu đi Thượng Hải chuẩn bị khởi hành, hành khách âm ỉ chen chúc nhau, một người thanh niên đang nhìn chăm chú người con gái, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, không che đậy được vẻ tao nhã, chỉ là sắc mặt có chút tiêu tụy, dường như bị bệnh nặng vừa mới khỏi.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, nhưng đến buổi trưa lại thay đổi, từng đám mây màu xám nặng nề xuất hiện, cứ như vậy, như là đè lên ngực, khó chịu đến mức không thở nổi.

Trên sân ga, Tiêu Hữu Thành mặc bộ quần áo màu đen, vừa mới lo liệu đám tang của cha anh xong. Màu sắc của hai người tương phản như vậy, hiển nhiên có thể nhận ra đối phương trong đám đông, Thường Phi đã lên xe trước, Đại Lê bước tới trước mặt Tiêu Hữu Thành, cô cúi đầu, không biết phải nói gì.

Sắc trời càng lúc càng u ám, màu mây xám dần dần trở nên đen kịt, gió lớn nổi lên, rất lớn, thổi tung bay áo sơ mi đen trắng của họ, xe lửa cất lên tiếng còi tu tu, Đại Lê khẽ nói, “Em đi đây.” Vừa mới xoay người, cô đã bị anh kéo lấy ôm chặt vào trong lòng.

Bọn họ ôm chặt lấy nhau, đem tất cả tình yêu say đắm mà vô vọng này... Thừa nhận đây là cái ôm ly biệt....

Cuối cùng, anh nói bên tai cô, “Anh nhất định là đưa con bất hiếu nhất trên đời này, em giết cha anh, nhưng anh vẫn yêu em.”

Trong lòng cô co rút đau đớn, suýt nữa muốn nói với anh, việc kia không phải là ý định của cô, thể nhưng đến cùng cô không hề nói nên lời, bởi vì cô biết, nếu không có lần này, sớm muộn gì cô cũng vì cha mà báo thù.

Cô lên xe lửa, bên ngoài trời càng ngày càng tối, cơn bão sắp tới, trên sân ga hầu như không còn người nào. Chỉ còn anh đứng ở đó, thân ảnh cao gầy cô độc, còn cô ở trên xe, cách một cánh cửa sổ, cách một bờ vực thù hận, cách trở nhìn nhau... Không biết sẽ có một ngày họ có thể quên đi không.

Trên trời chợt hiện một tia sét, sau đó là tiếng sấm, mưa to như trút nước, mưa lớn như vậy, đập vào cửa sổ, tạo nên âm thanh bộp bộp, giống như hạt đậu. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, anh không hề nhúc nhích, vẫn chỉ nhìn cô.

Nước mưa nhanh chóng làm ướt quần áo anh, ướt sũng tóc anh, từng giọt từng giọt lăn trên trán, chặt vật như vậy, nhưng anh không hề để ý, chỉ nhìn một mình cô.

“Xình xịch xình xịch” xe lửa chậm rãi chuyển động, thân ảnh của anh xa dần, cô đặt tay lên song cửa, nhưng chỉ thấy lạnh lẽo. Nước mưa làm mờ tầm mắt, thân ảnh của anh ngày càng nhỏ, trong nháy mắt đã biến mất.

Còn cô nước mắt đã rơi đầy mặt.

Mùa thu những cơn sóng lớn óng ánh trên cửa biển, sóng lớn cuộn cuộn, rồi cả những cơn sóng ào ạt từ sông Trường Giang đổ ào ra biển. Mưa bụi bay tới tấp, rơi trên mặt nước, như là trở về vòng ôm của mẹ, lập tức hoà tan vào biển.

Những người công nhân mặc bộ quần áo đã cũ nát, cuộn tròn dưới hiên ở nhà kho để tránh gió, lạnh đến mức run lẩy bẩy, họ cùng nhau chia sẻ điều thuốc lá rẻ tiền nhất. Gió mang theo cả mưa bụi, dập đi những đốm lửa nhỏ lập lờ, mấy công nhân chửi ầm lên, đem tất cả những đau khổ ứ đọng lại trong cả thời gian dài mà phát tiết, mưa tầm tã ba ngày liền, ầm ướt, cũng không hề có dấu hiệu tan đi, gạo ở trong kho đã sắp thấy đầy đến nơi.

Người đưa thư trẻ tuổi mặc một chiếc áo mưa màu xanh, đi xe đạp, bánh xe làm bọt nước bắn tung tóe, bùn đất bắn lên cả ống quần của công nhân bến tàu, nhưng không ai để ý. Người đưa thư rời khỏi bến tàu, băng qua đường cái rộng rãi, đi vào những ngõ nhỏ, thỉnh thoảng cũng sẽ như đứa trẻ bướng bỉnh đi trong mưa, chạy sau xe của người đưa thư, có đứa không cẩn thận bị ngã, cả người dính đầy bùn đất.

Người đưa thư chạy xe đạp tới khu tô giới Anh *, đứng trước cửa một ngôi nhà theo phong cách châu Âu, tìm được biển số nhà có viết hai chữ “Đại phủ”, từ trong chiếc túi nhựa lấy ra một phong thư dày chữ nước ngoài, đối chiếu với địa chỉ bằng tiếng Trung, đúng là ngôi nhà này, anh ta ấn chuông cửa mấy lần, rất nhanh sau đó có một người gác cổng đã già ra mở cửa. Đưa thư xong, người đưa thư lên xe, lại đến những nhà tiếp theo.

* Đây là khu Thượng Hải công cộng tô giới, là nơi dành cho người nước ngoài định cư và sinh sống.

Phòng khách rộng mênh mông, không hề bật đèn, bởi vì bên ngoài mưa vẫn đang rơi nên cảm giác có vẻ u ám, trên góc tường có treo một chiếc đồng hồ, kim giây “tích tắc, tích tắc” từng hồi, hòa cùng với tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, từng tiếng đơn điệu. Bên cạnh đó là một tờ lịch, tờ đầu tiên bị xé nham nhỡ, chỉ còn lại một mẫu giấy gắn vào, không che hết ngày tháng, ngày bảy tháng mười một.

“Anh thua.” Tiếng nói trầm thấp có phần lười biếng của cô gái vang lên, nhưng lại nghe không ra chút vui vẻ nào cả.

Trần Tiểu Dẫn buông quân cờ trong tay, “Chơi nữa không?”

Đại Lê lắc đầu, cầm tách trà đi tới gần cửa sổ, nhìn ra thảm cỏ xanh bên ngoài vườn, thảm cỏ vốn đang là mùa xanh tươi tốt, lại được nước mưa cọ rửa nên trông mơn mẩn xanh biếc.

“Đã ba ngày rồi nhỉ?” Đại Lê nhấp một ngụm trà, dường như đang lẩm bẩm.

“Ừ, ba ngày rồi.”

“Tiền công của công nhân trên bến tàu cứ theo bình thường mà tính thôi, cuộc đời vốn không công bằng.”

Trần Tiểu Dẫn trả lời, đúng lúc đó Tiểu Hương bước vào, “Đại tiểu thư, có một phong thư tiếng nước ngoài.”

Đại Lê bỏ tách trà xuống rồi nhận lấy, liếc mắt nhìn phong thư, cô hơi giãn lông mày ra, “Là bác sĩ Phúc Đặc gửi đến.” Bác sĩ Phúc Đặc tuy rằng đã trở về Mỹ, nhưng vẫn giữ liên lạc với Đại Lê, trao đổi bệnh tình của Đại Mặc Tường.

Đại Lê đứng trước cửa sổ xem hết thư, rồi bỏ vào phong thư, tạm thời để ở bên bệ cửa sổ. Trần Tiểu Dẫn đột nhiên mở miệng, “Lê Lê, rốt cuộc nửa năm trước xảy ra chuyện gì? Chú hai vì sao lại mất tích? Vì sao em lại hủy hôn với Tiêu Hữu Thành?”

Sau một lúc trầm mặc, Trần Tiểu Dẫn đứng cạnh ghế sofa, nhìn về bóng lưng mảnh khảnh trước cửa sổ, mỏng manh quen thuộc, hoàn toàn cô độc, tất cả đều toát lên từ con người cô, làm cho người khác cảm thấy cô đơn thương tiếc.

Đại Lê lại cầm tách trà lên, đặt ở trong lòng bàn tay, từ lâu đã không có cảm giác nóng ấm từ tách trà, cô hướng tầm mắt ra ngoài cửa, xa xa là những đám mây màu xám, thản nhiên cất lời, giọng nói rất nhẹ, “Em không còn nhớ rõ nữa rồi.”

Trần Tiểu Dẫn cất bước đi, Đại Lê đứng ở hành lang, đưa tay ra ngoài xem thử, mưa không lớn lắm. Cô quay về phòng nói với Thường Phi, nói vừa nhận được thư của bác sĩ Phúc Đặc, muốn đến bệnh viện,

Thường Phi nhìn ra ngoài trời một lát, đắn đo cô phải mặc thêm quần áo.

Lão Lưu tài xế thấy cô muốn đi ra ngoài đã chạy xe đậu ở cửa, Đại Lê từ chối người bảo vệ chỉ cầm một chiếc ô, nói với lão Lưu mấy câu, đi bộ ra cửa.

Cô mặc một chiếc áo gió dài màu trắng, cầm chiếc ô màu đen, một mình bước trong cơn mưa bụi thê lương, thân ảnh kia càng thêm vẻ gầy gò cô đơn.

Ra khỏi khu tô giới Anh, trên đường vô cùng náo nhiệt, khi đến đường Nam Kinh, cô mơ hồ nghe thấy phía sau có người gọi mình, quay đầu lại, thấy cách đó không xa, một thiếu phụ còn trẻ đứng ở trước cửa hàng bách hóa, tóc uốn xoăn, mặc chiếc áo khoác ngoài màu đỏ son, nổi bật giữa cả đám người. Thiếu phụ thấy cô quay đầu lại, cũng không bận tâm trời mưa, ‘cộp cộp cộp’ tiếng giày vang lên cùng với nhịp chạy tới, vẻ mặt vui mừng, “Đại Lê, tớ biết đúng là cậu mà.”

Sau khi tốt nghiệp trung học, Hà Ninh Kiều theo cha mẹ đi Bắc Bình, đây là lần đầu tiên quay trở về Thượng Hải, sau rất nhiều năm, đương nhiên cảm thấy Thượng Hải thay đổi một cách chóng mặt, cô hỏi Đại Lê, “Lúc trước chúng ta thường đến cửa hàng kia, món cua đó vẫn ngon chứ?”

Đại Lê mỉm cười, “Vẫn còn.” Vì thế hai người cùng đến Vân Hồ Cư.

Hà Ninh Kiều ngồi xe đi mua sắm, tài xế đưa hai người đến nơi, khi tìm được chỗ ngồi thoải mái, Hà Ninh Kiều nói, “Ngày hôm qua tớ vừa trở về Thượng Hải, đang nghĩ đi tìm cậu, ai ngờ lại gặp được cậu ở đây.” Đại Lê cười cười.

Hà Ninh Kiều liếc nhìn cô một cái, định nói cái gì đó, nhưng lại nuốt xuống, món ăn được mang lên nhanh chóng, có một con cua lớn co quắp ở chính giữa, Hà Ninh Kiều chỉ nhìn chứ không ăn, Đại Lê hỏi cô làm sao vậy, cô cười vừa ngọt ngào vừa thẹn thùng, còn có vài phần hối hận, “Nhìn thấy mới nhớ, bác sĩ bảo tớ ăn kiêng, tớ đang mang thai.”

Đại Lê sửng sốt, nhưng lập tức nói, “Chúc mừng!”

Hà Ninh Kiều rất cục cựa cũng tìm được chủ đề, nói với Đại Lê, “Nếu cậu và thiếu soái có thể sinh được một đứa thì mọi chuyện sẽ không đến nước này.” Tiêu Hữu Thành và Đại Lê chia tay, người ngoài không biết rõ chân tướng, phần lớn chỉ có thể đoán mò ngày hôm đó đại soái bị ám sát. Tiêu phu nhân cho rằng Đại Lê mệnh ác, còn chưa vào cửa đã khắc chết bố chồng, kiên quyết không đồng ý hôn sự của bọn họ.

Đại Lê vẫn cười như vậy, gắp một cái càng cua, còn Hà Ninh Kiều thì uống trà chậm chậm, nhìn Đại Lê, mãi lúc sau mới cất lời, “Cậu thay đổi.”

Đại Lê gật đầu, nghiêm trang, “Tớ già rồi.”

Hà Ninh Kiều “Xì” một tiếng bật cười, “Điểm đó vẫn không hề thay đổi.” Sau đó nhanh chóng thu lại nụ cười, “Thiếu soái cũng thay đổi.” Giương mắt nhìn về phía Đại Lê, cô nói tiếp, “Phụ nữ ở nhà tớ, mặc dù không được nói đến vấn đề chính sự, thế nhưng thỉnh thoảng cũng nghe được một ít, lần trước chồng tớ mở tiệc chiêu đãi vài vị bí thư, nghe bọn họ thảo luận, hiện tại ngày càng khó khăn, tình hình thiếu soái ngày càng khó chiều, âm tình bất định, đến Tôn tiên sinh hử một tí cũng bị quát mắng.”

Đại Lê vui đầu dùng bữa, dường như không có phản ứng gì, Hà Ninh Kiều lại nói: “Hai tháng này, phu nhân để tang xong, bắt đầu quan tâm đến chuyện kết hôn của Thiếu soái, trong phủ Đại soái, thỉnh thoảng có mấy cô gái chưa có chồng đến làm khách, Thiếu soái hiện giờ là thống soái của Bắc quân, tuổi còn trẻ như vậy, lại đẹp trai sáng sủa, không có tiểu thư nhà nào không muốn gả.” Nói đến đây, Hà Ninh Kiều lặng lẽ nhìn Đại Lê, thấy vẻ mặt của cô vẫn bình thường, lại nói tiếp, “Phu nhân còn vài lần tổ chức vũ hội ở biệt viện, tớ bảo em gái đi một lần....Ai, cả buổi tối, Thiếu soái không hề khiêu vũ, chỉ đứng ở sân thượng hút thuốc.” Hà Ninh Kiều chăm chú nhìn Đại Lê, “Cũng không biết đêm đó, Thiếu soái đang suy nghĩ cái gì.”

Đại Lê rót cục buồng dừa, đôi mắt hơi sụp xuống, bỗng nhiên cười, “Cảm ơn ý tốt của cậu.”

Hà Ninh Kiều nhú mi, “Đại Lê, cậu vẫn còn thích anh ta, tớ có thể nhìn ra! Thiếu soái vẫn luôn nhớ cậu, tất cả mọi người ai cũng biết! Tớ không hiểu, chỉ cần các cậu kiên trì, chẳng lẽ phu nhân có thể ngăn cản các cậu cả đời?”

Đại Lê mím môi, vẫn nói câu kia, “Cảm ơn ý tốt của cậu.”

Hà Ninh Kiều lắc đầu, chỉ thờ dài.

Ăn cơm xong, Hà Ninh Kiều kiên trì muốn đưa Đại Lê tới bệnh viện, Đại Lê xuống xe, sau khi đi được vài bước, Hà Ninh Kiều lại gọi cô, “Đại Lê, Thiếu soái sắp đến Thượng Hải.” Đại Lê kinh ngạc quay đầu, Hà Ninh Kiều ngồi ở trong xe nhìn cô, “Tuy rằng không phải dời căn cứ, nhưng hình như Thiếu soái muốn ở lại Thượng Hải.”

Xe rời đi, Đại Lê lẳng lặng đứng ở cửa, mưa đã tạnh, ráng chiều mọc lên từ phía chân trời, khắp bầu trời đều có ánh hồng, đỏ như bị thiêu đốt, nhuộm lên quần áo của cô, tóc của cô, sắc mặt của cô, lúc này cô hơi giật mình, tất cả đã nhuộm thành một màu hồng rực.

Đoàn người của Tiêu Hữu Thành tới Thượng Hải, cũng không lạng lẽ đến, chiếc xe quân đội có rèm che, hơn mười chiếc xe trùng trùng điệp điệp tiến vào phủ đô đốc, dẫn đến cảnh người đi đường đều đứng lại nhìn, không tới một giờ sau, toàn bộ Thượng Hải đều bàn tán, ngay cả thằng bé đánh giày ở ven đường cũng biết Thiếu soái đã đến Thượng Hải.

Cách hai năm, Thiếu soái lại tới Thượng Hải, dùng phương thức giống chống khuai chiêng như vậy, từ những con đường nhỏ cho tới lớn đều truyền đến tin, từ nay về sau Thiếu soái sẽ ở Thượng Hải. Các vũ hội đủ sắc màu cho đến các tiệc trà xã giao chưa bao giờ nhiều đến vậy, thiệp mời đưa đến phủ đô đốc, mỗi ngày hầu như đều có một chồng thật dày.

Nháy mắt đã vào cuối thu, sáng sớm, trên chiếc xe ô tô còn đọng lại một tầng sương mờ, chiếc xe lao đi, như là đi băng qua tuyết. Trịnh Gia Ngôn dừng xe lại, bấm còi xe, một người giúp việc nhanh chóng chạy đến, mang xe đưa vào trong gara.

Vào phòng anh ta mới phát hiện mình đã dự đoán sai, vợ đã thức dậy rồi, vài vóc màu sắc rực rỡ phủ kín trên sofa, thức cuộn và vật liệu may mặc đang được cô may vá.

Rạng sáng Trịnh Gia Ngôn về nhà đúng lúc chạm mặt, anh ta đành phải cười tiến lên nói, “Hôm nay dậy sớm thế.” Hà Ninh Kiều cũng không nhìn anh ta, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn chỗ vài vóc, Trịnh Gia Ngôn không đi vội, giả bộ lật lật mấy tấm vải trên ghế sofa, “Sao lại nghĩ tới việc may quần áo? Trước khi đến Thượng Hải không phải là đã may rất nhiều à?”

Hà Ninh Kiều ai oán liếc nhìn anh ta không nói gì, Trịnh Gia Ngôn hỏi nhiều cũng vô ích, làm gì có phụ nữ nào không thích có nhiều quần áo, anh ngưỡng chừng đang định lên lầu, lại bị Hà Ninh Kiều gọi xuống, “Tối mai là vũ hội mừng sinh nhật của Triệu tiểu thư, chúng ta phải tham dự.”

Trịnh Gia Ngôn mờ mịt, “Ai là Triệu tiểu thư?”

“Tiểu thư nhà ai không quan trọng, quan trọng là ... Thiếu soái và Đại Lê sẽ đi.”

Trịnh Gia Ngôn càng mờ mịt hơn, “Bạn học kia của em, chẳng phải là không thích tham gia vũ hội sao?”

“Em bảo cô ấy em rời khỏi Thượng Hải lâu lắm rồi, có nhiều người không nhận ra, bảo cô ấy đi cùng, cô ấy cũng đồng ý rồi.”

“Nhưng mà chắc gì Thiếu soái đã tới?”

Hà Ninh Kiều ai oán liếc mắt, “Thiếu soái mong mỗi từ Bắc Bình trở về Thượng Hải, anh cho rằng là vì cái gì? Để ngắm mấy cái cô gái nhảy nhót ngoài kia à? Anh tìm cách nói chuyện này với Thiếu soái, Thiếu soái nhất định sẽ đi.”

Trịnh Gia Ngôn nói cô đã nắm được điểm yếu, cười theo hai tiếng, lại liếc mắt nhìn, nói, “Em cũng thật để tâm chuyện này.”

“Đại Lê là người bạn tốt nhất thời trung học của em.” Trong lời nói, có biểu lộ khác, Hà Ninh Kiều lại nói tiếp, “Nói rằng không có chút tư lợi là giả, hiện giờ Thiếu soái nắm binh quyền trong tay, nếu có thể có Thiếu phu nhân làm chỗ dựa vững chắc, thì sau này anh có xem trọng cô gái nhà nào, cũng không thể dễ dàng ly hôn với em đúng không?”

Trịnh Gia Ngôn không khỏi tức giận, nửa thật nửa giả trách mắng, “Cả ngày không có việc gì làm hay sao mà nói lung tung như thế?”

Hà Ninh Kiều bật cười ha hả, lửa giận của Trịnh Gia Ngôn nhất thời cũng tan đi một nửa, anh ta tiến lên ôm lấy cô, khẽ vuốt ve bụng của cô, “Bác sĩ nói, bà mẹ phải luôn vui vẻ, như vậy đứa bé trong bụng mới khỏe mạnh, đừng nghĩ lung tung, anh đối với em như thế nào? Em còn không biết à?”

Hà Ninh Kiều cười càng nhiều, cô là một người phụ nữ thông minh, đàn ông khó tránh khỏi việc ra ngoài ăn vụng, nhắm một mắt mở một mắt, như vậy hôn nhân mới bền lâu.

Bởi vì hai người đều có xe, nên hẹn gặp nhau ở Triệu gia, Hà Ninh Kiều cũng không lo lắng Đại Lê lỡ hẹn, cô đã đồng ý rồi, nhất định sẽ đi. Quả nhiên, khi Hà Ninh Kiều vừa đến Triệu phủ, Đại Lê đã tới rồi, thời gian vẫn còn sớm, mọi người trong sảnh cũng không nhiều, sàn nhảy lớn như vậy, lại thêm ngọn đèn thạch anh chiếu khắp căn phòng, tạo thành những vòng sáng trên sàn, có cảm giác vô cùng rộng lớn.

Đại Lê ngồi một mình trong một góc vũ hội, đôi chân thon dài bắt chéo qua, cánh tay không cầm ly đặt trên đùi, đầu ngón tay kia cầm một cái ly, cũng không có ý định uống, chỉ hơi cúi thấp đầu, giống như đang ngăn người.

Khi nhìn thấy Đại Lê như vậy, Hà Ninh Kiều mở to hai mắt, cách ăn mặc của cô.... Áo trong màu xanh đen, cổ áo và tay áo đều là màu trắng, cùng với áo khoác ngoài mỏng manh màu trắng, trên đó lại tô điểm với những viên ngọc trai màu đen cùng với hoa ren trắng, chiếc vòng cổ ngọc trai quấn ba vòng buông xuống tới cúc áo cuối cùng, cô mặc chiếc quần dài màu đen bó sát người, cùng với đôi giày da màu đen, càng nổi bật cặp đùi thon thả kia.... Đẹp vô cùng đẹp, chỉ là, ăn mặc như vậy, đâu phải là đến để khiêu vũ...

Hà Ninh Kiều bước đến, đang định oán trách mấy câu, dường như Đại Lê cảm giác được có người đến gần, cô ngừng đầu.... Hà Ninh Kiều thoáng cái quên mất mình muốn nói cái gì, đó là một đôi mắt đen ánh, bình tĩnh nhìn bạn, nhưng phảng phất lộ ra cái gì đó không yên tâm, không yên tâm lại ẩn chứa một nỗi buồn mơ hồ... Nhiều chuyện xảy ra như thế, đôi mắt ấy vẫn đen nhưng chỉ là trong hơn, trong trẻo như mắt một đứa trẻ. Hà Ninh Kiều lại nhớ tới, khi còn học trung học, Đại Lê cũng có đôi mắt đen như thế, rất nhiều năm trôi qua, cô vì người khác mà làm mẹ, mặc dù cuộc sống không hề vất vả, đôi mắt cũng mất đi vẻ trong trẻo kia, thế nhưng Đại Lê vẫn còn đôi mắt đen như vậy, phảng phất không hề vướng bụi... Rõ ràng là bằng tuổi, nhưng cô lại như một thiếu nữ, cũng như một thiếu niên.

Đại Lê vươn tay ra quơ quơ trước mặt Hà Ninh Kiều mấy cái, “Này! Hoàn hồn!”

Hà Ninh Kiều bừng tỉnh, khi nhìn cô, trong mắt cô chỉ có ý cười, mới phát hiện ra hình như nét u buồn ở đáy mắt cô lúc này, chỉ là ảo giác.

Cởi bỏ áo khoác ngoài, lập tức có người đến nhận lấy, Hà Ninh Kiều mặc một chiếc sườn xám màu lam, hoa văn được thêu bằng chỉ bạc, cùng tông với chiếc áo choàng màu trắng, che đi phần bụng hơi nhô ra. Hà Ninh Kiều ngồi xuống bên cạnh Đại Lê, than thở, “So với cậu, tớ trở thành bà bác rồi, rõ ràng tớ còn nhỏ hơn cậu bốn tháng tuổi.”

Đại Lê chỉ mỉm cười, uống một ngụm nước hoa quả, hai người nói những chuyện trong quá khứ, sàn nhảy dần dần trở nên náo nhiệt.

Trong đại sảnh vũ hội yên tĩnh thoáng chốc trở nên ồn ào náo nhiệt, Đại Lê không hề để ý, Hà Ninh Kiều luôn phân tâm nhìn ra ngoài cửa, giữ chặt lấy tay Đại Lê, cầm nhếch ra ngoài, “Nhìn! xem ai đến kìa.”

Không phải chưa chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc thì, trong lòng như có cái gì đó đổ vỡ, không thể nói rõ làm cảm giác gì, chỉ biết là tim đập thành thịch, Đại Lê nhanh chóng quay mặt đi, uống một ngụm nước hoa quả, uống mãi mới phát hiện ra, ly nước đã hết từ lúc nào.

Có người phục vụ mang khay rượu lên, Đại Lê tiện tay cầm một ly, lơ đãng quét ánh mắt qua người đàn ông phục vụ, đó là dáng vẻ của một thiếu niên, da trắng, đôi mắt nhỏ dài, khuôn mặt ửng đỏ.... Đại Lê ngay lập tức quay đầu lại, quần áo chỉnh tề tóc tai gọn ghẽ, đâu còn hình dáng của người giúp việc?

Đại Lê hơi nhíu mày.... Học sinh của trường Bắc Đại, chạy trốn đến Thượng Hải, tướng lĩnh của quân đội phía Nam, người giúp việc của Triệu gia.... Chu Thuần này, thực sự không đơn giản.

Đối với vẻ mặt của Đại Lê lúc này thực sự Hà Ninh Kiều không lý giải được, lắc lắc cánh tay cô, “Qua bên kia ăn chút gì đi?” Chỗ ngồi của hai người thực sự vắng vẻ và hơi tối, không dễ bị người khác nhìn thấy.

“Cậu đi đi, tớ không đói.”

Hà Ninh Kiều muốn khuyên nhủ cũng không được, nên đành tùy cô.

Thiếu soái đã đến, vũ hội nhanh chóng được bắt đầu, Triệu Tầm Mai nhanh chóng mời Tiêu Hữu Thành nhảy điệu đầu tiên, lời mời của thọ tinh, lại là phụ nữ, Tiêu Hữu Thành không có đạo lý gì để từ chối cả. Triệu Tầm Mai đã có vị hôn phu, lời mời này, thực sự là xuất phát từ sự ngưỡng mộ và tôn trọng Tiêu Hữu Thành, không có ý nghĩ gì khác.

Điệu nhảy đầu tiên, Hà Ninh Kiều được ông chồng Trịnh Gia Ngôn mời vào sàn nhảy, Đại Lê ngồi một mình ở cạnh sàn nhảy, cúi đầu trầm ngâm, phía trước có người, mãi lâu sau cô mới phát hiện ra, thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu đen, giày da màu đen, khuôn mặt tuấn tú, trên môi còn nở nụ cười dịu dàng, “Khiêu vũ không?”

Đại Lê vừa cười vừa lắc đầu, ngọn đèn vàng phản chiếu lên khuôn mặt của cô, khiến nụ cười của cô như ẩn như hiện, Dung Đình Hiên ngồi xuống bên cạnh cô, lấy một ly rượu đỏ, “Tôi vừa đến, không ngờ có thể gặp được em.”

Đại Lê vẫn cười, cũng không có ý muốn nói chuyện, Dung Đình Hiên nhìn ra sàn nhảy, một người mặc quân phục, hết sức nổi bật, anh ta chợt hiểu rõ tâm tình của cô.

Điệu nhảy kết thúc, Hà Ninh Kiều trở về chỗ ngồi, thấy Dung Đình Hiên ở bên cạnh, lại nhìn sang Đại Lê, ánh mắt có vẻ hâm mộ. Mà ở bên kia sàn nhảy, Triệu Tầm Mai đang định cáo từ, lại bị Tiêu Hữu Thành giữ lại, “Triệu tiểu thư, có thể giới thiệu cho tôi một vài khách mời ở đây được không?” Triệu Tầm Mai lúc đầu là kinh ngạc, sau đó liền vui vẻ đồng ý.

Các khách mời nhanh chóng phát hiện ra dụng ý của Thiếu soái, có rất nhiều người Tiêu Hữu Thành không biết, nên vô cùng chờ mong, dẫn đo không biết phải nói thế nào vừa ngắn gọn mà lại để Thiếu soái nhớ kỹ, khi đợi mãi mới đến bên này của sàn nhảy thì đã là một lúc lâu.

“Vị này chính là thiếu gia Dung Đình Hiên, hai người đã biết nhau rồi.”

Tiêu Hữu Thành cười cười vươn tay ra, “Lâu rồi không gặp.”

Dung Đình Hiên cũng vươn tay ra bắt lấy tay anh, “Lâu rồi không gặp.”

“Vị này chính là...” Triệu Tầm Mai liếc mắt nhìn Tiêu Hữu Thành, “Vị này chính là tiểu thư Đại Lê.”

“Xin chào.”

“Xin chào”

24. Chương 24: Đắm Chìm Trong Mộng

Sàn nhảy chuyển sang điệu nhạc phương Tây, giai điệu vô cùng quen thuộc, nhưng mà Đại Lê nghĩ mãi không ra đó là bài gì, trên trần nhà chiếc đèn chùm đang tỏa sáng; ánh sáng rực rỡ từ đèn thủy tinh phản chiếu khắp nơi, lập lòe lay động trước mắt, trong đầu có một cơn đau mơ hồ; đủ các loại mùi hương từ bốn phương tám hướng vây lấy cô, có mùi hoa tươi, mùi son phấn, mùi nước hoa, mùi rượu, mùi hương thực vật, thậm chí còn có cả mùi thuốc lá.... Cô sắp không thở nổi.

Một ly nước trong đưa đến trước mặt cô, cô hoảng hốt nhận lấy, hoảng hốt nói lời cảm ơn, nước rất ấm, uống xong nửa ly, quả nhiên trong lòng cô bình tâm hơn rất nhiều, cô dần dần thả lỏng, cười với Dung Đình Hiên, anh ta dịu dàng cười, “Đưa em về nhé?” Cô lắc đầu, sự bi thương trong mắt lan dần ra theo hướng cô nhìn về phía sàn nhảy.

Tới Tiêu Hữu Thành, rồi đến Dung Đình Hiên, có thể nói đêm nay tại Triệu phủ đúng là phong cảnh vô hạn, được đủ mặt mũi, có vẻ như là cố ý, vũ hội diễn ra được một nửa, không ngờ lại xuất hiện hai nhân vật vô cùng nổi bật.

Người đàn ông mặc âu phục màu trắng, đeo một chiếc kính mắt gọng vàng, nhã nhặn anh tuấn, rất có phong độ. Người phụ nữ mặc một chiếc sườn xám lụa màu trắng, bên vai trái thêu một đoá mẫu đơn đỏ tươi lan tới tận trước ngực, mái tóc đen được búi lên, tóc mai vừa vặn rũ xuống cùng với dây hoa hồng trên cây trâm, nửa kín nửa hở, vừa ngây thơ vừa phong tao, rất vừa vặn.

Người phụ nữ đó hầu như không ai không biết, cô ta là vũ nữ ở đêm chi hội, cũng là cô gái lầu xanh nổi tiếng ở Thượng Hải, Bạch Nguyệt Nhi. Nhưng người đàn ông không ai biết hẳn, phong thái như thế, có thể mời Bạch Nguyệt Nhi đi tiếp khách cùng, tất nhiên không phải nhân vật bình thường, các khách mời đều sôi nổi thì thầm bên tai, âm thầm nghe ngóng, ngay cả chủ nhân Triệu Thiên Cần cũng đích thân tiến lên chào hỏi.

Thân phận của người đàn ông nhanh chóng được làm rõ, là Cận Vệ, người Nhật Bản, làm nghề buôn bán vải ở Thượng Hải. Một năm trước người đàn ông Nhật Bản kia đến đây sinh sống, trước là ở Đông Bắc, mọi người cũng không có quá nhiều cảm xúc, người Nhật Bản làm ăn ở Thượng Hải, tất nhiên là có, thế nên không hề ngạc nhiên.

Tiêu Hữu Thành ngồi ở bên sà náy, trong tay cầm một ly rượu brandy*, trong sà náy người đến người đi, ở đâu náo nhiệt, chỗ nào hiu quạnh, anh hoàn toàn không để ý, anh chỉ để ý cô đang ở đâu, anh chỉ biết rằng nơi này có cô, việc kia cộng với thù giết cha, xa nhau đã nửa năm, nỗi nhớ khiến anh cảm thấy như bị lãng trí, hằng đêm khó khăn lắm mới có thể nhắm mắt ngủ. Cô cho anh loại độc lợi hại nhất, dù cho có một ngày cô tự tay giết anh, anh nhất định vẫn yêu cô, chỉ yêu mình cô.

(*) Brandy là tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến từ sự chưng cất của rượu vang hoặc từ trái cây nghiền nát rồi ủ lâu trong thùng gỗ một thời gian (ít nhất là hai năm). Sau đó được làm giảm nồng độ rượu bằng cách pha thêm nước cất. [nguồn: wiki]

“Thiếu soái. Thiếu soái?” Người phụ nữ gọi hai tiếng, Tiêu Hữu Thành nhìn sang, trong mắt thoáng hiện lên sự không hài lòng, người phụ nữ không vì thế mà sợ hãi bỏ đi, trái lại còn cười dịu dàng, tiếng cười rất êm tai, giống như chuông bạc, “Vì sao thiếu soái không khiêu vũ?”

Sau khi cùng với Triệu Tầm Mai nhảy xong điệu đầu tiên, Tiêu Hữu Thành không hề mời ai khiêu vũ, anh không phải đến để khiêu vũ, mà là đến để nhìn thấy cô. Các cô gái ở mọi phía đều nhìn sang bên này, có nhiều người mượn cớ để đi lại trước mắt anh, mong được thiếu soái liếc nhìn một cái, cũng có nhiều cô lạnh lùng, tính toán để chủ động tiến lên mời anh, nhưng mà nhìn sắc mặt thiếu soái thể kia, cuối cùng lại chùn bước, nhưng cũng có ngoại lệ.

Người phụ nữ trước mắt, dáng người cao gầy, mặc trang phục dạ hội hở vai màu đỏ bạc, trước ngực là một chuỗi ngọc trai trắng càng làm tôn lên làn da trắng như tuyết, nhưng cô ta có chút quen mặt, Tiêu Hữu Thành thu lại ánh mắt, không có ý định chào hỏi, sà náy bên kia, thân ảnh của cô tuy rằng mờ mờ, nhưng cũng chiếm toàn bộ tâm tư của anh.

“Thiếu soái ngồi một mình ở chỗ này uống rượu không thấy chán sao?” Dĩ nhiên người phụ nữ không đi, ngược lại còn ngồi xuống bên cạnh anh, rốt cục Tiêu Hữu Thành cũng nhăn mày, anh không có thói quen để người khác ngồi cạnh mình, ngoại trừ cô.

Nhìn xuống ý muốn kích động, gần đây anh ngày càng dễ kích động, giọng nói lạnh như băng vang lên, “Tôi không quen tiểu thư.”

Người phụ nữ không hề sợ hãi, lại cười mấy tiếng, “Thiếu soái quả là quý nhân thì thường hay quên, Triệu tiểu thư chẳng phải vừa mới giới thiệu sao, tôi là Thẩm Tiêm.”

Thẩm Tiêm, Tiêu Hữu Thành suy nghĩ, không bởi vì đây là người mà Triệu Tầm Mai giới thiệu. Hiện giờ Thẩm Tiêm là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, khắp Đại Giang Nam Bắc không ai không biết, lúc trước bọn họ cùng nhau xem phim, rất nhiều phim đều là Thẩm Tiêm, trí nhớ của Đại Lê rất tốt, kỳ quái là cô luôn không thể nhớ nổi tên diễn viên, mỗi lần xem đều hỏi anh, “Người này rất quen, tên gì nhỉ?” Bởi vậy anh nhớ rất kỹ, dù là người đóng vai phụ, anh đều nhớ.

Điệu nhạc mới lại nổi lên, đám nam nữ ăn vận thời trang đều tìm kiếm bạn nhảy, song đúng lúc vào sà náy, Cận Vệ buông Bạch Nguyệt Nhi ra, đi thẳng về phía góc phòng của vũ hội.

Vốn góc phòng này đã vắng vẻ nay lại càng thêm yên tĩnh, mọi người đều lặng lẽ nhìn về phía này, hôn lễ của Tiêu Hữu Thành và Đại Lê từng là bản tin thu hút nhất toàn quốc, không ai không biết quan hệ của bọn họ, ngày hôm nay mặc dù đã chia tay, thế nhưng thiếu soái ở đây, đương nhiên không có ai dám đến gần mời Đại Lê khiêu vũ, người Nhật Bản này, chắc là vừa mới đến Thượng Hải, có lẽ không biết chuyện này.

Cận Vệ Tín Thụ hướng về Đại Lê hơi cúi đầu, hần vươn tay ra mời, Dung Đình Hiên đột nhiên đứng lên, cũng vươn tay mời... Xung quanh lại càng yên lặng hơn.

Sắc mặt của Đại Lê vẫn bình thường, cô đặt ly xuống, vươn tay đưa về phía Dung Đình Hiên, không hề liếc mắt nhìn Cận Vệ Tín Thụ một cái, đối với thái độ của Đại Lê, Hà Ninh Kiều không giải thích được, làm gì đến nỗi khiến người ta xấu hổ như vậy, hơn nữa lại là một người đàn ông đẹp trai như thế, cô không nhin được hai mắt cứ nhìn chăm chăm, nhưng trên mặt người đàn ông này có thể nhìn ra nét cười.... Hà Ninh Kiều chớp mắt mấy cái, dưới ngọn đèn mờ mờ thế này, chắc chắn là nhìn nhầm rồi.

Ở sàn nhảy bên kia, Tiêu Hữu Thành nhìn thấy một màn như vậy, cũng buông chiếc ly xuống, mời người bên cạnh là Thẩm Tiêm nhảy, Thẩm Tiêm cũng không hề làm bộ làm tịch, thản nhiên cười, đem mười ngón tay dài nhỏ đặt vào lòng bàn tay anh.

Tuy rằng ôm nhau nhảy, nhưng sắc mặt của Tiêu Hữu Thành cực kỳ xa cách, cánh tay cũng chỉ nhẹ nhàng đặt lên eo Thẩm Tiêm, trên môi Thẩm Tiêm thoáng nở nụ cười châm biếm, cô ta là người phụ nữ kiêu mới, có chút hài hước thẳng thắn, nhưng tâm tư Tiêu Hữu Thành không ở đây, cho dù cô có sử dụng tất cả các kỹ xảo cũng đều vô dụng.

Họ dần dần tiến vào trung tâm sàn nhảy, trùng hợp Dung Đình Hiên và Đại Lê cũng nhảy tới, bốn người chạm mặt nhau trong chớp mắt, Tiêu Hữu Thành đột nhiên đẩy Thẩm Tiêm ra, thấp giọng nói một câu, “Đổi bạn nhảy.” Anh đưa Thẩm Tiêm vào trong lòng Dung Đình Hiên, còn mình thì ôm lấy người ngày đêm mong nhớ kia.

Sau phút chốc cảm thấy xấu hổ, Thẩm Tiêm khôi phục lại tâm tình, cô ta cười với Dung Đình Hiên, anh ta cũng lịch sự cười đáp lễ, thế nhưng hai người không biết nói cái gì, chỉ trầm mặc. Chốc lát sau, Thẩm Tiêm đột nhiên cười nói: “Bên kia có một vị tiểu thư luôn nhìn Dung tiên sinh.”

Ngay cả hứng thú nhìn xung quanh Dung Đình Hiên cũng không có, chỉ ừm một tiếng, Thẩm Tiêm liếc mắt nhìn Tiêu Hữu Thành cách đó không xa, anh ôm chặt người con gái trong lòng, hoàn toàn không giống như đáng đáp vừa khiêu vũ với cô ta, Thẩm Tiêm mỉm cười, “Đáng tiếc, Đại tiểu thư chỉ có một người.”

Đại Lê ngã vào trong lòng Tiêu Hữu Thành, liền cúi đầu không hề nói gì, cô nghe thấy nhịp tim của mình ngày càng nhanh, như là ngày trước, lần đầu tiên cô ngã vào lòng anh, hoảng hốt lại động lòng, tất cả vẫn quen thuộc như vậy, mùi vị của anh....

Cánh tay bên hông cô siết chặt, lại thật chặt, gần sát như vậy, bước chân của cô rối loạn mấy nhịp, thiếu chút nữa là giẫm vào chân anh, anh căn bản không hề để ý đến cái gì gọi là khiêu vũ, chỉ ôm chặt lấy cô, trong lòng hết sức vui mừng cũng đau đớn cực độ, anh hận không thể đem cô hòa vào mình, không bao giờ buông ra nữa.

Cả nửa khuôn mặt của cô vùi vào đầu vai anh, vẫn không ngẩng đầu lên, trước mắt anh chỉ có mái tóc đen mềm mại của cô, anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên tóc, dịu dàng cẩn thận, gần như là thành kính.

Đột nhiên bên tai cô vang lên tiếng thì thầm của anh, “Có tin là bây giờ anh sẽ hôn em không?”

Cô đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt của anh gần trong gang tấc, trong mắt không hề có chút nào khôi hài lẫn không nghiêm túc, chỉ là kiềm nén đau đớn, trái tim của cô vì thế cũng nhói đau, đau đớn hết như mỗi lần tỉnh dậy trong giấc mơ, bởi vì trong giấc mơ, cô luôn nhìn thấy một đôi mắt như thế.

Điệu nhạc chợt kết thúc, cô đột nhiên bừng tỉnh, giây giữa khối vòng ôm của anh, nhưng không thể buông ra được vì anh đang cầm lấy bàn tay của cô, cô kiên quyết cứng rắn, anh bị đẩy ra, lùi về sau hai bước. Cả hai tự động quay về chỗ ngồi, hai trái tim mất nhau.

Không chỉ có bên trong sàn nhảy náo nhiệt, bên ngoài vừa ăn vừa chuyện trò cũng rất đông vui, Tiêu Hữu Thành bỗng cảm thấy phiền muộn, anh đẩy cánh cửa kính đi lên sân thượng, lấy ra một điều thuốc.

Hút chưa xong một điếu thì có người lên sân thượng, một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục trắng đeo kính mắt gọng vàng, cầm một chén rượu vang, hân hướm mỉm cười, “Đã lâu không gặp, Tiêu...thiếu soái?”

Tiêu Hữu Thành không ngẩng đầu, làn khói mờ lan tỏa, “Cũng vậy, thượng tướng Cận Vệ.” Bọn họ từng học chung tại trường quân sự ở Mỹ, chỉ là lúc nhập học thì không dùng tên thật và thân phận thật của mình.

Cận Vệ Tín Thụ cũng dựa vào lan can trên sân thượng, cười nói, “Dù sao cũng là bạn học cũ, thiếu soái hà tất lãnh đạm như thế?”

“Tôi không nhớ rõ từng có giao tình với thượng tướng.” Ở trường học, bọn họ là đối thủ của nhau, so sánh kỹ thuật bắn súng, so sánh sách lược, so sánh chiến thuật, cái gì cũng cạnh tranh với nhau. “Anh tới Thượng Hải làm gì?” Tiêu Hữu Thành đã âm thầm điều tra từ lâu, Cận Vệ Tín Thụ mang theo một số người thân cận đến.

Cách một cánh cửa thủy tinh, Cận Vệ Tín Thụ nhìn vào bên trong vũ hội, “Nếu tôi nói là vì phụ nữ, thiếu soái tin không?”

Sắc mặt Tiêu Hữu Thành đột nhiên lạnh tanh, giọng nói càn bằng giá, “Cô ấy là của tôi.”

Cận Vệ Tín Thụ mỉm cười nhấp một ngụm rượu, “Lời này anh nên nói với Dung tiên sinh.” Trong đại sảnh của vũ hội, Dung Đình Hiên đang mang một miếng bánh ngọt cho Đại Lê.

Tiêu Hữu Thành dập tàn thuốc rồi ném điếu thuốc xuống, rời khỏi sân thượng, anh vừa đi vừa nói, “Thượng tướng là người thông minh, trước khi làm việc gì nên nghĩ đến hậu quả.”

Cận Vệ Tín Thụ lắc lắc ly rượu, bên môi gợi lên nụ cười, hết sức ngông cuồng.... Tiêu Hữu Thành, lần này tôi sẽ không bại dưới tay anh.

Tiêu Hữu Thành vừa mới ngồi xuống, chợt nghe thấy một tiếng “Bùm” vang lên, đèn thủy tinh tắt ngấm, trong bóng tối, sau khi yên lặng trong khoảnh khắc là tiếng thét chói tai liên tiếp, phần lớn các chàng trai đều bình tĩnh, chỉ là các vị tiểu thư cảm thấy hoảng sợ, họ kêu lên không ngớt. Đèn trên tường vẫn còn tỏa sáng, nhưng ngọn đèn này chỉ là vật trang trí, thật sự rất mờ, người ở ngay trước mặt cũng không nhìn rõ được.

Khi ngọn đèn thủy tinh kia bị tắt, trước khi kịp phản ứng, Dung Đình Hiên nhận thấy bên cạnh có người xông ra ngoài, dựa vào ngọn đèn yếu ớt, anh ta chỉ nhìn thấy một thân hình mảnh khảnh đi qua đám đông đang chen chúc, thoăn thoắt nhanh chóng như một con mèo nhưng cũng tạo nhả.

Cùng lúc đó Tiêu Hữu Thành lập tức rút súng lao ra ngoài, anh gặp cô ngay giữa sàn nhảy, hai người dừng lại, đối mặt với nhau, khẩn trương và lo lắng của một giây trước, giờ phút này hóa thành bình tĩnh. Giữa sàn nhảy càng tối hơn, không nhìn rõ được khuôn mặt của nhau, xa xa là ánh sáng le lói, chỉ phản chiếu hoa tai ngọc trai bên trái của cô hơi lóe lên.

Anh chợt ôm lấy cô, dường như bóng đêm khiến cho người ta có một loại hư ảo của tự do và dũng khí liều lĩnh, cô cũng ôm lấy anh, dốc hết sức lực để ôm, đem tất cả nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm giao cho lẫn nhau...

Khi ngọn đèn được bật lên, chẳng qua sau đó lại xảy ra chút chuyện, có vài người nghi ngờ lẫn nhau, có vài người lại gây xích mích, trên sàn nhảy là một cảnh hỗn loạn, hầu như không ai chú ý đến hai người đang ôm nhau. Phảng phất như từ trong giấc mộng trở về hiện thực, cô rời khỏi anh lần nữa, cũng không hề quay đầu lại mà cứ thế bước đi. Lần này anh vẫn đứng tại chỗ, đứng đó rất lâu.

Cận Vệ Tín Thụ sờ túi quần, quả nhiên là một phong thư, hân hướm khỏi cảm thấy sợ hãi, nếu người kia muốn mạng của hắn, e rằng dễ như trở bàn tay.

Chủ nhân của bữa tiệc nhanh chóng chạy ra giải thích xin lỗi, nói vừa rồi chỉ là một sự cố nhỏ, đừng lo, những vị khách đã hoảng sợ, vũ hội rất khó để tiếp tục, không lâu sau, tốp năm tốp ba lần lượt ra về.

Đại Lê cầm áo khoác, cũng chuẩn bị ra về, Dung Đình Hiên và cô cùng đứng dậy, Cận Vệ Tín Thụ phân phó người đưa Bạch Nguyệt Nhi về, rồi hân hướm theo họ đi ra ngoài, đi tới cửa, lại thấy Tiêu Hữu Thành đứng ở bên ngoài.

“Tôi đưa cô về.”

“Anh đưa em trở về.”

“Để tôi đưa em về.”

Giọng nói của ba người đàn ông đồng thời vang lên, thời tiết bây giờ là cuối mùa thu đầu mùa đông, buổi tối hơi lạnh, gió thổi vù vù qua, phảng phất như muốn len sâu vào trong cơ thể, đến nỗi cả xương cốt cũng buốt lạnh, Đại Lê nắm chặt áo khoác và khăn quàng cổ nói, “Tôi có xe.” Còn chưa dứt lời, cô đã tự mình bước vào bóng đêm.

Ba người không hề đuổi theo, chỉ nhìn theo bóng lưng của cô, cô mặc một chiếc áo khoác màu đen, thân ảnh cao gầy mảnh khảnh, hầu như hòa vào trong bóng đêm, vậy mà bọn họ vẫn nhìn rõ được, bởi vì trong mắt họ chỉ có một mình cô.

Chớp mắt đã là tháng mười hai, ban ngày ngày càng ngắn, cứ qua năm giờ chiều, trời trở nên tối dần. Thời tiết rất đẹp, nhất là vào buổi trưa, ánh sáng mặt trời chiếu nghiêng vào căn nhà, không giống như ánh nắng mùa xuân, mà rất lười biếng, lại vô cùng vui vẻ, khiến cho lòng bàn tay luôn thấm mồ hôi.

Trong phòng vốn có hệ thống sưởi, áo khoác ngoài đã cởi ra từ lâu, cô buộc phải xấn tay áo lên lên mới mát mẻ hơn một tí. Trần Tiểu Dẫn đi vào phòng, thấy bộ dạng này của cô, liền nói, “Cẩn thận cảm lạnh.”

Đại Lê cười cười, vẫn chuyên tâm lau súng, trong tay là mấy viên đạn rời rạc dưới ánh mặt trời, ánh ra luồng sáng vàng rực.

Trần Tiểu Dẫn đem áo khoác móc lên giá, phía sau truyền đến mấy tiếng “Cạch cạch cạch”, cô đã lau súng xong, đang lắp đạn. Trần Tiểu Dẫn suy nghĩ một chút, rồi xoay người nói, “Cậu ta thường đi theo em, em biết không?”

Cô đem viên đạn cuối cùng lắp vào, đột nhiên giơ súng nhắm ngay vào Trần Tiểu Dẫn! Phía sau họng súng đem ngòm là khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của cô, tạo thành hình ảnh kỳ lạ lại hài hoà, cô vừa cười vừa nói: “Súng mới, không biết lúc nào mới được thử.”

Trần Tiểu Dẫn chuyển qua đề tài của cô, “Buổi chiều anh cùng em đến trường bắn thử xem?” Cô suy nghĩ một chút, lắc đầu, lại hý hoáy với khẩu súng trong tay, giống như đang chơi món đồ yêu thích.

Cô ở tổng đường ăn tối xong mới về nhà, trời đã tối dần, Trần Tiểu Dẫn muốn lái xe đưa cô về, cô không chịu, dưới bóng đêm mơ hồ, Trần Tiểu Dẫn có thể cảm thấy gần đây có người... Anh ta không rõ, bọn họ rốt cục suy nghĩ cái gì.

Từ tổng đường bang Hải Thiên về nhà, không xa cũng không gần, cô chọn một con ngõ nhỏ chật hẹp để đi, chính mình cũng không biết vì sao, có thể, chỉ là muốn tìm một cơ hội để thử súng... Ở một chỗ góc tối trong con hẻm, quả nhiên để cô gặp phải, nụ cười dâm dăng hèn mọn cùng với lời cầu xin tha thứ hoảng sợ, cô không nói lời nào, giơ tay đưa súng lên, viên đạn xẹt qua tai người đàn ông, gã hét lên một tiếng, không dám quay đầu lại, vừa chạy vừa té, có một bóng đen nhỏ nhắn đang cuộn mình lại trong góc, còn đang nức nở, cô đỡ cô gái dậy, rồi đưa ra đầu ngõ gọi một chiếc xe kéo.

Cô đứng một mình ở đầu ngõ, trước mặt là con đường lớn, dưới ngọn đèn đường người người đi lại, thỉnh thoảng có một chiếc xe ô tô đi qua, đèn xe chiếu thẳng lên người cô, chiếu lên khuôn mặt tái nhợt, thoáng một cái rồi đi thẳng. Cô quay đầu lại, phía sau là con ngõ nhỏ, tối om, không nhìn thấy điểm cuối, dường như nếu bước vào là có thể bị bóng đen nuốt lấy, tan xương nát thịt.

Cách đó không xa, có một đốm lửa nhỏ, lóe lên rồi lại tắt ngay, trong bóng tối, cô không thể thấy có cái gì cản trở giữa bọn họ, chần chừ một chút, cô cất bước đi tới.

“Bỏ rồi lại hút, anh không thấy phiền phức sao?” Cô đứng ở bên cạnh anh.

Anh từ từ nhả ra một làn khói, nhìn cô, khuôn mặt gần trong gang tấc, nhưng anh chỉ nhìn thấy là một màu đen, anh hỏi cô, cũng như là hỏi chính mình, “Anh còn cơ hội bỏ không?”

Cô không hề nhắc lại, cũng không rời đi, chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh anh. Anh ném điếu thuốc xuống, lấy mũi giày giẫm lên tàn thuốc, đột nhiên anh dùng sức kéo cô lại, ôm cô rồi hôn cô, trong miệng anh còn

vương lại mùi thuốc lá, xa lạ lại quen thuộc, cô ôm chặt cổ anh, dây dưa đáp lại anh, chính mình cũng dùng hết sức lực.

Cô không biết làm sao cùng anh quay về phủ đô đốc, dọc theo đường đi cứ vô tri vô giác như là đang nằm mơ, cửa phòng vừa mới mở ra, bọn họ ôm hôn kịch liệt, xé rách quần áo của đối phương, loạn choạng đi tới bên giường, anh đặt cô ở dưới thân, nhanh chóng cởi quần dài của hai người, cái gì cũng không kịp làm, cấp tốc tiến vào. Cô cảm thấy dưới thân đau đớn, nhưng hơi di chuyển vòng eo để anh đi vào sâu hơn. Bên trong cơ thể cô vừa khô cạn lại chặt khít, chặt chẽ bao lấy anh, sự xâm nhập của anh nóng bỏng và kiên quyết, lấp đầy cơ thể cô...

Anh bất động, chỉ chôn thật sâu trong cơ thể cô, cởi bỏ tất cả quần áo của nhau, anh ghì chặt lấy cô, mỗi một tác da tác thịt đều dính chặt lấy nhau, dùng thân thể cảm nhận sự tồn tại của đối phương, giành được sự thỏa mãn thuộc về mình, và tình cảm không thể nói thành lời.

Bên cạnh có động tĩnh rất nhẹ rất nhẹ, nhưng anh tỉnh dậy, trước mắt là một màn bụi mỏng manh lưu động, là màu sắc của bình minh, kỳ thực anh ngủ không lâu lắm, trong không khí vẫn còn vương vị tình dục, anh nhìn thấy cô đứng dậy, lấy quần áo của mình từ đống quần áo rải rác trên sàn, cô mặc vào từng cái, mở cửa bước ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Anh lẳng lặng nằm ở trên giường, vô cùng mệt mỏi, nhưng không thể ngủ được, cũng không thể nhắm mắt, sắc trời dần dần trở nên sáng hơn, mùi hương của cô dần dần nhạt đi... Nếu không phải trên gối còn vương lại sợi tóc của cô, anh thậm chí còn hoài nghi, tất cả mọi chuyện tối hôm qua chỉ là một giấc mơ.

Trong phòng chờ im lặng, chỉ có âm thanh phát ra từ chiếc đồng hồ treo tường, vang lên “Tích tắc” từng hồi, Thẩm Tiêm ở bên trong phòng đi qua đi lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn thời gian, trong lòng không khỏi sốt ruột, ngày hôm nay sợ là không đi được.

Phó quản lý mang về thông tin lại càng thêm gay go, ngày mai chỉ có một chuyến xe lửa đi Bắc Bình, vé đã sớm hết, không có cách nào mua được. Thẩm Tiêm càng thêm lo lắng, muốn cởi áo ngoài nhưng lại ngại, cô ta kéo tấm rèm cửa sổ màu xanh ra, cách một tấm thủy tinh, những bông tuyết đang bay lượn ngoài trời, Thượng Hải rất hiếm có trận tuyết lớn, vậy mà lại rơi vào thời khắc quan trọng này, giao thông bị đình trệ, năm mới sắp đến, tổ kịch bản nhất định phải quay gấp vài cảnh phim tại Bắc Bình, Thẩm Tiêm là diễn viên chính của bộ phim này, rất nhiều người không biết cô ta cũng là một trong những người đầu tư, bởi vậy cô ta vô cùng sốt ruột.

Trong gió tuyết rối loạn, mơ hồ thấy hai hàng binh sĩ đứng xếp hàng ở sân ga, tuyết lớn như vậy, nhưng ai nấy đều đứng thẳng tắp, không hề lơ là, Thẩm Tiêm hỏi: “Sao bên ngoài lại có binh lính canh gác?” Phó quản lý đi tới liếc mắt nhìn, chợt nói, “Vừa nghe người trong ga nói, đêm nay thiếu soái muốn ngồi xe riêng về Bắc Bình, chắc là bây giờ đi luôn?”

Thẩm Tiêm suy nghĩ một lát, xoay người ra khỏi phòng chờ, quên cả mặc áo khoác, trên người là chiếc váy kiểu tây bằng vải nỉ mỏng manh, gió tuyết thổi qua lạnh đến thấu xương. Cô ta đứng ở sân ga chờ, may là không lâu sau nhìn thấy Tiêu Hữu Thành, anh xuống xe, mấy người nhanh chóng vòng lại, Thẩm Tiêm lớn tiếng gọi, “Thiếu soái? Thiếu soái?”

Tiêu Hữu Thành dừng bước quay đầu lại, ba khẩu súng đồng thời nhắm ngay vào Thẩm Tiêm, cô ta không hề thay đổi sắc mặt, muốn nở một nụ cười, nhưng mà khuôn mặt đã sớm đông cứng lại, “Thiếu soái, tôi là Thẩm Tiêm, tháng trước ở Triệu phủ chúng ta đã gặp nhau, còn nhảy cùng nhau một nửa điệu nhảy.” Ánh mắt của anh nhìn cô ta vẫn còn xa lạ hơi hột, chỉ khi nghe thấy câu “nửa điệu nhảy”, anh mới buông lỏng, rốt cục nhớ ra cô ta là ai, trong lòng Thẩm Tiêm không khỏi có một tia chua xót.

Anh không nói lời nào cũng không động đậy, Thẩm Tiêm biết đây là cơ hội của mình, cô ta nói hai ba câu kể về tình huống của mình và muốn giúp đỡ, Tiêu Hữu Thành xoay mặt nói với người bên cạnh câu gì đó, rồi lên xe, không hề nói với cô ta một câu. Trong lòng Thẩm Tiêm thấp thỏm, thấy một người đàn ông phong thái nho nhã bước tới, “Thẩm tiểu thư, mười phút nữa xe chạy, mong cô chuẩn bị nhanh.”

Còi xe lửa vang lên, di chuyển xình xịch, nhìn thấy cảnh trên sân ga dần xa xăm, Thẩm Tiêm thở phào nhẹ nhõm, sau khi tất cả được sắp xếp thỏa đáng, cô ta tìm được người hầu ở bên ngoài ghế lô, nói muốn gặp thiếu soái, người hầu nhận ra cô ta là ngôi sao điện ảnh, sắc mặt hơi lúng túng, rồi đưa cô ta đến ngoài toa

xe ở trên cùng, người hầu giải thích lý do đến với vài người đứng ở cửa, một người gõ cửa, nghe thấy có người trả lời mới cung kính nói: “Thiếu soái, Thắm tiểu thư muốn gặp ngài.”

Tiêu Hữu Thành lên tiếng lần nữa người hầu mới dám đẩy cửa ra, Thắm Tiêm tươi cười đi vào, nhưng Tiêu Hữu Thành không ngăn đầu, chỉ nói câu “Mời ngồi”, sau đó không nói nữa, Thắm Tiêm tinh mắt, sớm đã thấy anh cầm một vật trong tay, hình như là một con rối gỗ, mặc áo giáp màu đen, trông thủ công rất khéo, không giống như tay nghề trong nước.

Có người hầu bưng cà phê vào, Thắm Tiêm nhìn chằm chằm rồi cầm tách lên uống một ngụm, cà phê nóng hổi làm ấm bụng, quả thật thoải mái hơn nhiều, cô ta cất lời: “Thiếu soái, cảm ơn anh đã giúp đỡ.”

Tiêu Hữu Thành gật đầu, chỉ chuyên tâm vào con rối gỗ trên tay, anh dùng ngón cái vuốt nhẹ, Thắm Tiêm lại nói: “Nghe nói vài hôm nữa thiếu soái muốn về Thượng Hải, không biết đã định ngày về chưa? Chúng tôi còn có cơ hội đồng hành với thiếu soái không?”

Tiêu Hữu Thành bỗng nhiên gọi to: “Tôn Phụ.” Ngoài cửa có người hầu lên tiếng trả lời, chỉ chốc lát sau, Thắm Tiêm lại thấy người đàn ông nho nhã kia, Tiêu Hữu Thành nói: “Thắm tiểu thư có chuyện gì, mời tìm thư ký Tôn nói chuyện.”

Tôn Phụ làm tư thế mời: “Thắm tiểu thư mời đi theo tôi.”

Trên mặt Thắm Tiêm hiện lên một chút xấu hổ, nhưng nhanh chóng che dấu bằng khuôn mặt tươi cười, cô ta ung dung đứng dậy, lại nói cảm ơn với Tiêu Hữu Thành rồi mới đi ra ngoài, trong khoảnh khắc cô ta quay đầu lại trước khi đóng cửa, cô ta không dám tin vào mắt mình... Về mặt dịu dàng như vậy, ánh mắt chuyên chú như vậy, dĩ nhiên khiến người ta động lòng... Thế nhưng, cô ta chẳng bằng một con rối gỗ...

Ngày thứ ba của năm mới, vào ban đêm, các màn khiêu vũ vẫn náo nhiệt, đèn neon muôn màu muôn vẻ chiếu sáng đường phố.

Hai tay Hứa Tiểu Thúy nắm túi giữ nhiệt giữa cảnh tượng màu sắc rực rỡ, cô bé đã đến đêm chi hội được một năm, từ lâu đã quen nhìn thế giới xa xỉ phồn hoa thế này. Ngoài cửa sau đêm chi hội có một gã đàn ông đang nhìn xung quanh, hẳn ta nhìn thấy cô bé từ phía xa xa, hùng hăng hổ hổ thúc giục quát to: “Mẹ nó mua cái gì mà chậm như vậy! Nhanh lên!”

Hứa Tiểu Thúy tăng tốc chạy thật nhanh, khi chạy đến trước mặt gã đàn ông thiếu chút nữa là không kiềm hãm được bước chân, cô bé thở hổn hển, gã đàn ông lại mắng một câu, rồi cẩn thận thử nhiệt độ của túi giữ nhiệt, gật đầu: “Đưa vào đi! Nhanh lên!”

Trong phòng phòng khiêu vũ rất nhộn nhịp, nhưng Hứa Tiểu Thúy dễ dàng tìm được người kia, áo gilê nhỏ, quần tây dài màu đen sọc trắng, vô cùng anh tuấn, áo gilê không tay lộ ra bờ vai mượt mà và cánh tay mảnh khảnh, giống như tùy ý đứng cạnh sàn nhảy, tay đút vào túi quần một nửa, có một loại khí chất cao quý lại biếng nhác.

Hứa Tiểu Thúy tới gần người nọ, bước chân chậm rãi, trong lòng cũng có chút hoảng sợ, ngày thường cô bé là một nha đầu lanh lợi, nhưng vào lúc này lại nói cà lăm, “Đại...Đại tiểu thư...”

Người nọ quay đầu, thấy túi giữ nhiệt trong tay cô bé, ánh mắt cô sáng lên, còn sáng hơn đèn neon, cô vừa nhận lấy vừa nói: “Có nóng không?” Hứa Tiểu Thúy gật đầu, người nọ thản nhiên cười, “Cảm ơn”. Hứa Tiểu Thúy đỏ mặt, xấu hổ không biết làm sao, cô bé ở đêm chi hội đã quen người ta sai bảo, làm chút việc như vậy, thế nào cũng không ngờ Đại tiểu thư sẽ nói lời cảm ơn.

Đại Lê một tay cầm túi giữ nhiệt, một tay sờ túi quần của mình, cô hơi nhú mày, Hứa Tiểu Thúy vừa định đi thì bị Đại Lê gọi lại: “Chờ một chút.”

Hứa Tiểu Thúy cho rằng Đại Lê còn việc dặn dò, cô bé ngoan ngoãn đứng tại chỗ, muốn ngẩng đầu nhìn nhưng không dám, trong phòng khiêu vũ có rất nhiều phụ nữ, Đại tiểu thư ăn mặc cũng không coi là ít, nhưng không biết vì sao đặc biệt khiến người ta đỏ mặt, nhịp tim dồn dập.

Đại Lê nhìn xung quanh một vòng, nhanh chóng có người chạy tới, “Đại tiểu thư?”

“Cho tôi mượn năm đồng.”

“...” Người chạy tới trở mắt nửa phút, không rõ nguyên do, rồi mau chóng lấy ra đồng bạc, Đại Lê tiếp nhận, lập tức nhét vào trong tay Hứa Tiểu Thúy, dọa cô bé đến mức liên tục lùi về phía sau, “Đại tiểu thư?”

“Cầm đi.” Đại Lê cười dịu dàng, “Thời tiết rất lạnh, em hãy đi mua đôi bao tay.”

Hứa Tiểu Thúy lơ mơ nói tiếng cảm ơn, cúi đầu rời khỏi, nước mắt cô bé rơi xuống, từ lúc vào Thượng Hải, đây là lần đầu tiên có người phát hiện tay cô bé nứt nẻ, lần đầu tiên có người muốn phát hiện.

Ở trong góc lau khô nước mắt, khi Hứa Tiểu Thúy trở lại phòng khiêu vũ thì không khí có chút bất thường, mọi người tụ tập thành từng nhóm, lặng lẽ nói gì đó, ánh mắt còn trộm nhìn về một phía, Hứa Tiểu Thúy theo ánh mắt của mọi người nhìn qua, bên cạnh sàn nhảy có một đôi nam nữ xinh đẹp ngồi cùng nhau, cô bé nhận ra, người đàn ông mặc quân phục nhất định là thiếu soái, khi Đại tiểu thư và anh đính hôn, cô bé có xem qua ảnh chụp của họ ở trên báo chí, người phụ nữ mặc bộ váy dài màu hồng, cô bé thường thấy cô ta ở bảng hiệu bên ngoài rạp chiếu phim, Hứa Tiểu Thúy lại nhớ tới, trên mặt lịch tháng năm nay cũng là ảnh của người phụ nữ này.

“Thiệt hay giả?”

“Hai ngày nay trên báo chí đều là tin tức quan hệ của Thẩm Tiêm, nhưng lại im lặng không nhắc tới bên người đàn ông là ai, hoá ra là thiếu soái, khó trách ngay cả báo chí cũng không dám viết.”

“Tôi có bạn ở toà soạn, nghe nói mấy hôm trước thiếu soái đi Bắc Bình cũng mang Thẩm Tiêm theo, cô ta quả nhiên là có cách, vừa đến liền công khai, có bao nhiêu con gái nhà quyền quý ở Bắc Bình và Thượng Hải hận cô ta đến chết.”

“Hừ! Chỉ là một nữ minh tinh, cô cho là có thể dài lâu à?”

“Ha! Vừa khéo hình như tôi thấy Đại tiểu thư ở đây.”

“Đúng đúng đúng, hai ngày nay trong sàn nhảy nhiều người lại hỗn loạn, mỗi đêm cô ấy đều đến.”

“Người đang ở đâu? Võ kịch này hay đây!”

“Cô tỉnh lại đi! Hai người đã hủy bỏ hôn ước, ai dám quản ai chứ?”

“Đúng là có để ý.”

“Không thể nói như vậy.”

“...”

“...”

.....

Tiêu Hữu Thành và Thẩm Tiêm không khiêu vũ, chỉ là ngồi ở chỗ kia, trong phòng khiêu vũ có rất nhiều người trẻ tuổi hiền hách, hơn phân nửa trong số đó đều biết Thẩm Tiêm, người đi qua chào hỏi không ngừng, Thẩm Tiêm quen giao tiếp nên tự nhiên đứng lên chào hỏi, Tiêu Hữu Thành cũng không lạnh lùng như trước, tuy không cười nhưng thỉnh thoảng đáp lại vài câu. Thân phận bạn gái thiếu soái của Thẩm Tiêm cứ như vậy được chứng thực.

Bên cạnh sàn nhảy, Đại Lê dựa nửa người trên mặt tường, hai cánh tay lười nhác khoanh trước ngực, ánh mắt lướt nhìn khắp cả phòng, hình như có chút thờ ơ, ngẫu nhiên đối diện một đôi mắt quen thuộc, nhưng cô chỉ đảo qua, không có cảm xúc, cũng không dừng lại.

Cách đó không xa có vài vị phu nhân thảo luận sôi nổi, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn Đại Lê, một gã đàn ông vóc dáng nhỏ bé đi tới, “Bộp” một tiếng, con dao cắm trên bàn, thân dao run mạnh, mũi dao dưới ánh đèn loé lên tia sắc bén, ánh mắt gã đàn ông hung ác, tiếng nói cũng dữ tợn, “Thử nói thêm một câu nữa xem?”

Các vị phu nhân sợ tới mức gương mặt trắng bệch, có rất nhiều người xung quanh nhìn qua cũng im ắng không dám lên tiếng, người đàn ông này gọi là A P, phát triển gần hai năm, rất có địa vị ở bang Hải Thiên, người bình thường không dám tùy tiện rước lấy hoạ. Đại Lê cũng nhìn thấy, cô lạnh lùng lướt qua, trong

lòng A P hơi sợ hãi, hần ta đi vài bước đến trước mặt cô, nhỏ giọng nói: “Đại tiểu thư, muốn tôi tìm mấy anh em xử lý người đàn bà họ Thẩm kia không?”

Đại Lê hơi ngẩng mặt, bởi vì cô cao hơn A P nên hạ tầm mắt xuống, ánh mắt lạnh băng: “Điều thứ ba trong bang quy của Hải Thiên.”

A P đứng tại chỗ, trong lòng lo sợ, “Đại tiểu thư...”

“Nói!”

“Không cho phép ức hiếp phụ nữ trẻ em.”

Đại Lê đứng thẳng, “Tôi đi trước, cậu ở lại trông chừng.” Khi cô xoay người trừng A P một cái, khí thế đó, A P thiếu chút nữa quỳ xuống tại chỗ... Không ai biết, A P thực ra thích Đại tiểu thư trừng hần ta, vừa sợ hãi lại chờ mong, tâm tình khó tả...

Cô đi đến phòng giữ quần áo lấy áo khoác, đi vào không lâu, phía sau truyền đến tiếng khoá cửa, súng vừa rút ra lại được cô chậm rãi đặt về chỗ cũ, rồi tiếp tục tìm quần áo của mình, trong phòng rất ngăn nắp, mỗi chiếc áo đều là lông cừu lông chồn quý trọng, nhưng cô lại tìm không ra áo khoác bằng vải nỉ của mình, không biết bị treo ở chỗ nào.

Thanh âm của anh trầm thấp, cũng rất nhẹ, từ phía sau cô vang lên: “Giận rồi à?”

“Nhàm chán.” Câu trả lời của cô rất rõ ràng, tức tốc đáp lại câu hỏi của anh. Trong phòng giữ quần áo có mấy ngọn đèn tường, cái chụp đèn màu da cam phân tán ánh sáng, màu da cam nhạt phảng phất trong không khí, lưu động trong bóng tối mông lung.

Ngọn đèn từ bên người anh chiếu lên trên, chiếu sáng nửa bên gò má của anh, anh mỉm cười một chút, hơi nhếch khoé môi, ánh sáng màu cam mờ nhạt, ánh mắt có vẻ ảm đạm, thanh âm của anh càng nhỏ hơn, “Hoá ra anh lại làm chuyện điên rồ.”

Tay cô ngừng lại, nhưng không nói lời nào cũng không quay đầu lại.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, thật cẩn thận ôm cô vào trong ngực, cô chỉ khẽ giật mình, vòng tay ấm áp khát vọng từ lâu khiến cô bỏ đi sự giẫy dụa, anh đặt môi trên vai cô, há miệng ngậm lấy da thịt nhẵn nhụi bóng loáng, chớp mũi vương vấn mùi hương nhàn nhạt phát ra từ thân thể cô.

“Mẹ rất tức giận, nói muốn tới Thượng Hải tìm em, bây giờ xuất hiện tin tức thế này, bà hẳn là không nghi ngờ nữa.”

Cô cúi đầu hơi trầm ngâm: “Đây không phải là biện pháp tốt.”

Anh “ừ” một tiếng, vẫn ngậm lấy bờ vai của cô, anh lưu luyến mùi hương cơ thể của cô. Chỉ một lúc sau, cô xoay mặt qua, “Một khi đã như vậy, anh hãy kết giao với Thẩm tiểu thư thử xem, cuối cùng anh cũng phải kết hôn.”

Cánh tay ôm bên hông cô đột nhiên căng thẳng, anh chợt xoay người cô lại, nhìn vào mắt cô, thanh âm của anh lạnh lẽo như muốn đóng băng, “Em thì sao? Sẽ kết hôn chứ?”

Cô nhìn vào hai tròng mắt của anh, không hề chớp mắt, trong mắt anh chỉ có màu đen âm u như muốn cắn người, trong lòng cô trống rỗng, cảm giác mù mịt tìm không ra giới hạn, nhưng cô lại cười, như là hoa quỳnh nở rộ trong mộng, tức khắc xinh đẹp trong giây lát, tuy rằng gần ngay trước mắt, nhưng không thể có được, cô yếu ớt nhìn anh, khẽ nói: “Có lẽ vậy.”

Lửa giận mang theo nỗi đau sâu sắc dâng lên trào ra, trong khoảnh khắc đôi mắt anh cháy rực, anh ôm chặt cô vào trong ngực, hận không thể hoà máu thịt cùng cô, anh hung hăng hôn cô, giống như một con thú dữ hung ác tham lam, tuyệt vọng đoạt lấy, dùng cướp đoạt để che dấu tuyệt vọng.

Trái tim trống rỗng, trong lòng cũng trống không, khắp nơi đều là trống không, chỉ có nụ hôn của anh, vòng tay của anh cho cô đầy đủ trong chốc lát, cô ôm chặt cổ anh, tha thiết đáp lại anh. Có được, dù cho ở trong mộng cũng tốt.

Tình cảm và dục vọng kiềm nén đã lâu, cảm xúc mãnh liệt chạm vào liền bùng nổ ngay lập tức, anh kéo mạnh áo gilê của cô, nút áo “lộp bộp” rơi rải rác, anh kéo xuống áo ngực màu đen, bởi vì dùng sức, bầu ngực trắng như tuyết hơi lay động, anh ngậm lấy nụ hoa trắng nõn khát vọng đã lâu, anh điên cuồng trần trọc mút vào, trong ngang ngược mơ hồ tồn tại sự dịu dàng.

Cô nhắm mắt lại, tiếng rên rỉ rất nhỏ, cổ cô hơi ngửa ra sau, đường viền cổ tuyệt đẹp như thiên nga, hai tay anh dạo chơi trên thân thể xinh đẹp của cô, theo sống lưng bóng loáng di chuyển lên xuống, ngọn lửa như đang trêu chọc. Anh đột nhiên dồn ép cô, bức cô phải lùi về phía sau, bước chân nhanh chóng bị cản trở, sau lưng trần trụi tiếp xúc vật lạnh lẽo cứng rắn, cô còn chưa kịp phản ứng đó là cái gì thì đã bị anh xoay người, trước ngực đặt lên vật lạnh lẽo.

Cô hít một hơi thật sâu... Cô trông thấy dáng vẻ của chính mình, sắc mặt ửng hồng xen lẫn ngọn đèn màu da cam mờ mịn, tạo thành vẻ quyến rũ say mê nào đó, hai tròng mắt ngấn nước, trong mắt có tình dục, cũng có chút kinh ngạc, xấu hổ và giận dữ... Cô nhìn thấy một đôi mắt khác, trong mắt có cô tất cả đều quen thuộc, ánh mắt bọn họ giao nhau trong gương, tồn tại sự hư ảo.

Anh cởi quần dài của cô, vuốt ve ở giữa đôi chân thon dài non mịn mẫn cảm, trượt đến chỗ ẩm nhuận mềm mại, một ngón tay tiến vào... Thân thể cô đột nhiên run lên, sau đó cứng đờ, nơi mềm mại của cô chặt chẽ hút ngón tay của anh vào trong, khát vọng không chỉ được thỏa mãn, ngược lại càng sâu. Cô muốn nhắm mắt lại, nhưng ánh mắt của anh khoá chặt bền vững như vậy, cô chấp muốn cùng cô nhìn lẫn nhau.

Anh chậm rãi rút ngón tay ra, nắm lấy vòng eo của cô rồi dùng sức tiến vào... Cô hừ một tiếng thật mạnh, thân thể càng áp lên mặt kính, đôi mắt cũng không trốn tránh mà nhìn anh. Anh bắt đầu co rút, chậm chạp rút ra, rồi dần dần tăng tốc... Thân thể được lấp đầy, có được khấn thiết chân thật, thân thể của họ phù hợp như vậy, giống như vì đối phương sinh ra, kết hợp cùng một chỗ thì mới được hoàn chỉnh.

Cô nắm lấy tay anh đang vịn ở bên hông, cắn môi, đè nén phát ra rên rỉ, ánh mắt vẫn dây dưa với anh, từ lúc ban đầu tiến vào đến cuối cùng khoái hoạt cực hạn... Cô bỗng nhiên nghĩ rằng, mặc dù không có tương lai, cuộc đời này có thể được một khắc như vậy, một khắc hiểu nhau và hoà hợp yêu nhau như vậy cũng đủ rồi.

Anh không lập tức rút ra, mà vẫn chôn vùi trong cơ thể cô, cô mất hết sức lực, mềm nhũn dựa vào trong lòng anh. Tiếng thở dốc đan xen, hô hấp nóng bỏng phả vào mặt gương bao phủ một lớp sương trắng hơi mỏng, ánh mắt say mê lẫn nhau, anh gơ cánh tay, ở trước mắt cô dùng ngón tay viết thay, một nét lại một nét ở phía trên lớp sương mù, viết xuống ba chữ...

Cô kinh ngạc nhìn thấy, trong nháy mắt cô thậm chí suy nghĩ, bỏ xuống tất cả... Hơi nước nhỏ bé trượt xuống, rồi một dòng nổi lên như là đang rơi lệ, nhanh chóng cọ rửa nét chữ, cô đột nhiên đặt bàn tay lên bao phủ mặt chữ đã mờ hồ.

.....

Áo gilê bị anh xé hỏng, cô ngồi xổm xuống tìm từng nút áo, hiện tại không có cách khâu lại, may mà còn có áo khoác, anh giúp cô cài nút áo khoác, giúp cô đeo khăn quàng cổ rồi đặt một nụ hôn lên trán cô, cô cúi đầu lại bị anh ôm lấy, “Đêm nay đến chỗ anh?”

Cô trầm mặc một lát, “Để nói sau.” Cô tránh khỏi vòng tay của anh, đầu ngón tay vừa chạm đến nắm cửa, cô nghe thấy tiếng anh, “Anh chờ em.”

Ra khỏi phòng giữ quần áo, tiếng hoan hô nói cười phả vào trong mặt, bao phủ chặt chẽ người cô, trên sàn nhảy vẫn rực rỡ phồn hoa như trước, cách một cánh cửa giống như lập tức rơi vào thế giới khác, những tiếng ồn náo nhiệt này lại hình như không có liên can đến cô.

Về đến nhà Thường Phi đã ngủ, bà Dương thấy cô trở về liền chào đón nói: “Đại tiểu thư, cháo long nhãn tối nay làm rất ngon, cô chờ một lát, tôi lập tức hâm nóng.”

Đại Lê đã ăn tối nên cũng không đói, nhưng cô vẫn ngồi xuống bàn ăn, trong nhà ăn còn mở đèn chùm, ánh đèn màu vàng nhạt chiếu xuống khăn bàn màu trắng ngà, làm cho chiếc khăn trở thành màu vàng.

Cháo long nhãn rất nhanh đưa đến trước mặt cô, hơi nóng hơi hơi toả ra, Đại Lê nếm một ngụm, “Ngon quá.” Bà Dương cười từ ái lại thoả mãn, “Ngon miệng thì ăn nhiều một chút, cô thiếu máu, ăn cái này rất

tốt.”

“Một chén là đủ rồi, người đi ngủ trước đi, đã khuya rồi.”

Bà Dương đợi một lúc, thấy cô kiên trì nên trở về phòng ngủ. Đại Lê ăn từng ngụm nhỏ, ăn xong nửa chén cháo, cô đặt chiếc thìa trong chén rồi đưa mắt nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rưỡi.

Trong phòng rất yên tĩnh, đèn chùm ở trên đầu không lớn, chỉ đủ chiếu sáng bàn ăn, còn lại đều là tối tăm, từ nhạt chuyển thành đậm, bốn phía đến gần cô, bàn tay chồng chéo lên nhau, đồng hồ ngay bên tai, “Tích tắc tích tắc” tiếng kim giây di chuyển, từng chút từng chút một, cùng nhịp đập với trái tim cô.

Mạch suy nghĩ khi thì rõ ràng khi thì hỗn loạn, cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, mờ mịt không rõ ràng lại phức tạp, nhưng thực ra rất đơn giản, đi hoặc là không đi.

Không biết qua bao lâu, cô đứng thẳng dậy, lại liếc mắt nhìn đồng hồ, một giờ bốn mươi. Mặc dù trong phòng có lò sưởi, nhưng nửa chén cháo vẫn nguội lạnh, cô tắt đèn, lần mò hương ra ngoài. Lý trí nói với cô không thể đi, nhưng tình cảm lại làm trái ngược.

Trong ngoài phủ đô đốc đều có lính canh gác ngày đêm, nhìn thấy cô, họ lập tức mở cổng ra, cô chạy xe vào sân sau, đứng ở bên ngoài toà nhà, đầu đêm tuyết rơi xuống phủ một lớp mỏng trên mặt đất, rất trơn trượt, cô bước lên bậc thang thật cẩn thận, cửa không đóng, đẩy nhẹ liền mở ra.

Đèn trong phòng sáng lên, ánh sáng thành linh hiện ra khiến cô hơi nheo mắt lại, cô thấy anh ngồi lồm vào thật sâu trong sofa, như vậy xem ra anh nhất định đã ngồi thật lâu. Anh mở đèn bàn bên cạnh sofa, màu vàng nhạt như là ánh mặt trời sớm tinh mơ, ấm áp mà điềm tĩnh, anh theo ngọn đèn hướng tới cô, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô ôm trong lòng.

“Còn lạnh không?”

Cô lắc đầu.

“Có đói bụng không?”

Cô lại lắc đầu.

“Hay là ăn trước chút đồ ăn, ăn xong anh dẫn em đi đến một chỗ.”

Bà Đồng đầu bếp mang đến một chén cháo, trùng hợp lại là cháo long nhãn, cô không có khẩu vị chút nào nhưng vẫn im lặng ăn xong, anh ngồi bên cạnh nhìn cô, cũng im lặng.

Anh thật sự mang cô ra ngoài, cô nhìn thời gian, đã sắp ba giờ, xe chạy qua một nửa nội thành, cuối cùng dừng lại trước toà nhà kiến trúc ngọn tháp theo phong cách Gothic.

Đây là một giáo đường nhỏ ở nơi hẻo lánh, cô thậm chí không biết tên giáo đường, trước cửa có hai hàng thông thấp, trong bóng tối chỉ nhìn thấy bóng đen của bụi rậm. Anh đẩy cửa ra, cô sững sờ.

Trăm nghìn ngọn nến nhỏ thấp sáng, trăm nghìn ánh lửa lay động, là một biển lửa nối liền, ấm áp lại đẹp mắt, cửa sổ bằng kính ở hai vách tường trong giáo đường vẽ những câu chuyện thánh kinh với màu sắc rực rỡ, ánh nến phát ra vàng sáng màu vàng càng có vẻ thần bí, một ông cha xứ mặc áo choàng đen đứng trước thánh giá, mỉm cười với bọn họ.

Đại Lê theo bản năng quay đầu lại bước đi, nhưng cô bị Tiêu Hữu Thành giữ chặt, hai người giằng co một lát, Đại Lê cúi đầu, bọn họ vẫn đứng ở cửa, ánh nến không chiếu sáng mặt cô, chỉ có đường nét mờ mờ, nhưng Tiêu Hữu Thành lên tiếng trước: “Chuyện hôm đó vẫn chưa làm xong, chúng ta phải làm cho xong.”

Đại Lê mím môi, chậm rãi lắc đầu, trong bóng đêm cũng không biết anh có thấy hay không, sau một lúc lâu cô mới nói: “Chúng ta không thể ở bên nhau nữa, hãy coi như không xảy ra chuyện gì.”

“Vậy đêm nay vì sao em muốn tới?”

Cô bị hỏi lại, nhất thời nghẹn lời, vì sao muốn tới? Biết rõ không thể ở bên nhau, vì sao lại muốn tới? Chia tay hay nắm tay, lựa chọn đơn giản nhưng lại phức tạp, tình thân và tình yêu, lý trí và tình cảm, ánh sáng và tối tăm, là để mặc đạo đức trói buộc hay là theo tâm ma sa đọa? Cô biết nên làm thế nào, nhưng cô làm không được, rồi lại không thể không làm.

Đầu óc bùng nổ đau đớn, cô đỡ lấy cái trán, anh ôm cô vào trong ngực, xoa nhẹ lưng cô: “Anh xin lỗi, anh biết khó xử cho em... Anh cũng không cầu xin quá đáng gì... Đem tất cả đều trở thành giấc mộng được không? Coi như là lừa gạt anh, được không?”

Đôi mắt ươn ướt ngấn lệ, người đàn ông cô yêu sâu sắc dùng thái độ nhún nhường như vậy đang khẩn cầu cô, cô không có cách nào cự tuyệt, cô thầm nghĩ muốn trấn an nỗi đau của anh, luyện tiếc sự cứng chiều của anh, cô muốn cho anh tất cả... Dù chỉ là lừa dối anh cũng là lừa dối mình.

Anh hôn lên hai tròng mắt ẩm ướt của cô, nắm tay cô cùng nhau hướng đến cha xứ, bọn họ ở cửa làm chậm trễ lâu như vậy nhưng cha xứ vẫn mỉm cười ôn hòa, ông dùng tiếng Trung không chuẩn lắm hỏi bọn họ, “Chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Tiêu Hữu Thành gật đầu, cha xứ bắt đầu đọc lời thề hôn nhân, nghe rất quen thuộc bởi vì nói bằng tiếng Anh.

“Richard, do you take Chris for your lawful wedded wife, to live together after God’s ordinance, in the holy estate of matrimony? Will you love her, honor her, fort her and keep her in sickness and in health, and cherish her from this day forward, forsaking all others, keeping only unto her for as long as you both shall live?”

(Richard, con có nhận Chris làm vợ hợp pháp của con, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu thương cô ấy, tôn trọng cô ấy, an ủi cô ấy, và gìn giữ cô ấy trong khoẻ mạnh cũng như bệnh tật, và trân trọng cô ấy từ hôm nay trở đi, từ bỏ mọi người khác để chung thủy với cô ấy đang khi hai người còn sống chăng?)

“I do.”

“Chris, do you take Richard for your lawful wedded husband, to live together after God’s ordinance, in the holy estate of matrimony? Will you love him, honor him, fort him and keep him in sickness and in health, and cherish him from this day forward, forsaking all others, keeping only unto him for as long as you both shall live?”

(Chris, con có nhận Richard làm chồng hợp pháp của con, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu thương anh ấy, tôn trọng anh ấy, an ủi anh ấy, và gìn giữ anh ấy trong khoẻ mạnh cũng như bệnh tật, và trân trọng anh ấy từ hôm nay trở đi, từ bỏ mọi người khác để chung thủy với anh ấy đang khi hai người còn sống chăng?)

“I do.”

“Seal the promises you have made with each other with a kiss.”

(Hãy dùng một nụ hôn niêm phong lời thề hai con đã hứa với nhau.)

Anh xoay người, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên, tròng mắt của cô lại ươn ướt, anh cúi xuống hôn lên, đầu tiên dịu dàng hôn lên đôi mắt cô rồi đến đôi môi cô, hôn lên hết sức cẩn thận.

Giống như lời của cha xứ, nụ hôn này khác biệt với nụ hôn sau đó, tất cả đều trở nên khác biệt.

Là mộng hay là thật? Thật thế nào? Giả thế nào? Đời người vốn như giấc mộng.

Lời tác giả:

Xem ra cần phải giải thích một chút

Ba chữ tiêu Tiêu viết chính là

“Anh yêu em”

Trong tình huống như thế, ba chữ này là thích hợp nhất

Trước tối đó Lê Lê không biết anh chuẩn bị hôn lễ, cho nên khi đến giáo đường, phản ứng đầu tiên là rời khỏi.

25. Chương 25: Thứ Xa Cách Lâu Ngày Sẽ Như Sao Hôm Và Sao Mai

*Sao Kim có độ sáng lớn nhất ngay sát thời điểm hoàng hôn hoặc bình minh, do vậy mà dân gian còn gọi là sao Hôm, khi hành tinh này mọc lên lúc hoàng hôn, và sao Mai, khi hành tinh này mọc lên lúc bình minh. Câu này ý chỉ 2 người không có khả năng gặp mặt, chỉ sự cách biệt, chia lìa. Cảm ơn cô

(lời tác giả: giải thích một chút, tựa chương này cũng không thích hợp, nhưng bởi vì thích câu này)

Trong phòng tắm truyền tiếng nước “ào ào”, tiếng gõ cửa rất nhỏ, qua hồi lâu Tiêu Hữu Thành mới nghe thấy, anh mở cửa ra, bà Đồng bưng bát canh ngân nhĩ đứng ở cửa, Tiêu Hữu Thành cẩn thận bưng chén canh đi vào, mới vừa đặt trên bàn thì tiếng nước ngừng lại, chỉ chốc lát sau anh nghe thấy thanh âm của cô: “Em quên lấy áo ngủ.”

Trong tủ quần áo có ít ỏi vài bộ quần áo của cô, anh lấy ra chiếc áo ngủ màu trắng ngọc trai, cửa phòng tắm không khoá, anh nói một câu “Anh vào đây” rồi mở cửa tiến vào, trên người cô bọc chiếc khăn tắm lớn, đang đứng trước gương lau tóc.

Một tay cô nhận áo ngủ, tay kia đưa khăn mặt cho anh, họ rất ăn ý tự nhiên, cô thay quần áo, anh giúp cô tiếp tục lau tóc. Chén canh nguội trong chốc lát, độ ấm vừa đủ, món canh đặc biệt nấu cho cô, bổ máu nhuận phổi, hương vị cũng thơm ngon, anh và cô ăn hết một bát, rồi anh đi tắm rửa.

Từ trong phòng tắm đi ra, đèn trần ở bên ngoài đã tắt, cô tựa ở đầu giường, mở ngọn đèn áp tường, im lặng đọc sách, ánh đèn vô cùng êm dịu miêu tả sắc thái điềm tĩnh ấm áp trên khuôn mặt cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh mới ý thức được mình đã đứng thật lâu, anh lên giường ôm cô vào trong ngực, hôn lên đôi má thơm mát trơn bóng của cô, “Đừng xem nữa.”

Cô “ừ” một tiếng, đóng lại quyển sách rồi đặt ở tủ đầu giường, trong phòng chỉ còn lại bóng tối.

Lò sưởi cháy rất tốt, tấm chăn mỏng sớm đã rút xuống sàn, mồ hôi đông lại làm cho anh cảm thấy lạnh, anh đưa tay lần mò hồi lâu, lúc này mới kéo chăn trở về, mà cô đã ngồi dậy, mở ngăn kéo thứ nhất ở tủ đầu giường, lấy ra một cái bình trong suốt nhỏ, rồi mở nắp trút ra một viên thuốc, sau đó cô cầm ly nước đã chuẩn bị sẵn trên cái tủ, ngửa đầu uống viên thuốc.

Anh biết cô uống thuốc gì, cô cũng không hề kiêng dè, bình thuốc bỏ lại vào trong ngăn kéo cạnh giường, khi cô không ở đây, anh nhiều lần lấy chiếc bình ra xem, anh kiềm nén xúc động của mình nhiều lần, anh đổ hết thuốc ra, xung động đổi toàn bộ thành vitamin.

Anh ao ước bọn họ có một đứa con, không thể phủ nhận, nguyện vọng của anh mãnh liệt như thế, kể cả mong muốn dùng đứa con này để giữ cô lại. Anh nghĩ mình thật thảm thương, phải dùng một đứa con để có được một người phụ nữ. Nhưng dù vậy, anh vẫn cứ tiếp tục làm chuyện không thể, một khi có thai, anh không biết cô sẽ sinh đứa nhỏ hay là... Bất cứ khả năng nào cũng làm tổn thương đến cô, anh không thể làm gì hơn.

“Sinh một đứa con đi.” Anh không biết những lời này làm sao thốt ra khỏi miệng, cô ngồi ở chỗ kia, không hề động đậy hồi lâu, cũng không lên tiếng. Anh rút cục lặng lẽ thở dài, duỗi cánh tay kéo cô trở về nằm trong lòng anh, thân thể của cô rất lạnh, anh hôn hận không ôm cô sớm hơn... Còn có thể ôm cô, anh nên thấy thoải mái.

Lại một buổi sáng tinh mơ, anh mở mắt ra, cô đã rửa mặt xong, đang thay quần áo, “Tối nay em không thể đến đây.” Anh sững sốt, “Ngày mốt anh quay về Bắc Bình.” Tết âm lịch sắp đến, anh phải trở về, cô cũng sững sốt, rồi cúi đầu cài nút áo len, “Khi nào thì anh trở về?” Anh suy nghĩ một chút, “Hai ngày nữa sẽ trở lại.” Cô gật đầu, nhanh chóng mặc quần áo, rồi trở lại bên giường hôn anh một cái, “Đọc đường cẩn thận.”

Bảy giờ tối, buổi sáng đã sớm tối đen, trên dưới Đại phủ là đèn đuốc sáng trưng, trong ngoài treo đầy lồng đèn đỏ bằng lụa, màu sắc vui tươi, rất có không khí của tết âm lịch, trong đèn lồng là bóng đèn điện, sáng ngời lại an toàn, trong một ngôi nhà lớn kiểu dáng Âu Tây cũng không lạ.

Tiểu Thanh và Tiểu Hương quay về quê ở miền Nam ăn tết, Thường Phi giúp bà Dương nấu bữa tối, tuy rằng không nhiều người ăn, nhưng vẫn theo tư tưởng truyền thống, cơm tất niên lúc nào cũng phong phú hơn.

Thường Phi bưng món cuối cùng lên bàn, đúng lúc Đại Lê từ trên lầu đi xuống, Thường Phi hỏi: “Tiểu Dẫn đâu? Sao vẫn chưa tới?” Đại Lê lấy áo khoác ngoài trên giá áo cạnh cửa, vừa mặc vừa nói: “Trong tổng đường nói buổi chiều anh ấy đến bến tàu, nhân viên bến tàu đã nghỉ phép, điện thoại không có ai tiếp, con đi xem thử.” Cô nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, “Bây giờ con đi chắc cũng mất chút thời gian, mẹ hãy ăn một ít trước đi.”

Thường Phi lắc đầu, tiến cô đến ngoài cửa, “Con gặp Tiểu Dẫn thì bảo nó mau đến đây, đã sang năm, làm gì đến nỗi bận mạng như vậy!” Đại Lê gật đầu rồi lái xe ra ngoài.

Trên đường rất náo nhiệt, khác với sự sầm uất của đèn neon lấp lánh ngày thường, rất nhiều trẻ em ăn cơm, chạy tới chạy lui trên đường, pháo bắn lên một đóa hoa, sau đó tiếng cười đùa lớn tiếng, vui vẻ hồn nhiên.

Xe chạy đến bến tàu, quả nhiên đèn sáng trong kho hàng, Trần Tiểu Dẫn thấy Đại Lê, đầu tiên anh ta ngăn người, sau đó nhìn đồng hồ, dường như ảo não nói: “Hoá ra đã trễ thế này, phu nhân chờ nôn nóng rồi!” Nói xong anh ta đi ra ngoài, Đại Lê lại vào trong kho hàng, thấy vài người quan trọng trong bang đều ở đây, cô hỏi anh ta: “Xảy ra chuyện gì?”

Cô nổi lên nghi ngờ, Trần Tiểu Dẫn cũng không giấu diếm nữa, nói đơn giản về tình huống, thì ra buổi chiều khi kiểm soát dép nhựa của một chiếc thuyền vận chuyển đến phía Nam, lại phát hiện bên trong mang lậu mấy thùng súng ống đạn dược.

Tuy chính phủ Nam Bắc đã ra lệnh cấm rõ ràng, nhưng chuyện lén vận chuyển vũ khí, các bang phái vẫn còn làm, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, hiện giờ thời buổi loạn lạc, kẻ có tiền mua súng phòng thân cũng không coi là lạ lùng.

Đại Lê cầm lấy một khẩu súng cỡ nhỏ, đem đến trước mắt nhìn, “Hàng của ai?”

“Hiệu buôn Khai Thuận, anh đã phái người thăm dò, anh nghĩ rằng vấn đề không phải gia đình hắc, Lưu Khai Thuận nhất gan, việc buôn bán không lớn nên sẽ không làm ra chuyện như vậy, vả lại đặt trong hàng hoá của mình cũng quá mạo hiểm.”

Đại Lê gật đầu, lông mày nhíu chặt, “Hàng Nhật Bản.”

Trần Tiểu Dẫn hiểu ý cô, từ Thượng Hải buôn lậu vũ khí có một số nhỏ là hàng hoá Nhật Bản, anh ta thấp giọng nói: “Cho nên việc này rất kỳ lạ.”

Đại Lê không nói gì nữa, đặt súng trở về, cô dẫn dò tăng thêm vài người ở lại trông coi chặt chẽ, rồi nói với Trần Tiểu Dẫn: “Anh về trước ăn cơm đi, mẹ sốt ruột lắm rồi.”

Cùng nhau trở về Đại phủ, Trần Tiểu Dẫn từ trước đến giờ tại bang Hải Thiên, luôn dùng cơm tối ở Đại phủ. Trong bữa ăn, Thường Phi đương nhiên phải cảm râm anh ta, nói đã sắp hai mươi tám tuổi, sao vẫn chưa có bạn gái? Trần Tiểu Dẫn chỉ cười, Thường Phi nhìn Trần Tiểu Dẫn, lại nhìn Đại Lê đang vui đùa ăn cơm, bà chỉ đành phải thở dài.

Tiếng chuông gõ mười hai giờ, người gác cổng bắn pháo trong sân, tiếng vang bùm bùm không ngừng, mùi pháo nhàn nhạt lan toả vào nhà, làm nền cho lồng đèn đỏ, không khí năm mới đột nhiên nồng đậm, Thường Phi theo thường lệ cho hai người tiền lì xì, Đại Lê mỉm cười, trong lòng lại dâng lên một nỗi buồn chua xót, bọn họ quen nhau đã ba năm, nhưng chưa bao giờ ở bên nhau mừng năm mới, sau này e rằng không có cơ hội.

Bởi vì nghĩ đến chuyện vũ khí, hôm sau Đại Lê thức dậy rất sớm, cùng Thường Phi ăn bánh sủi cảo xong, cô liền lái xe đưa bà đến bệnh viện Thánh Lăng trước, sau đó dự định đến bến tàu, mới vừa lên xe, ghế phụ chợt có một người tiến vào, ngũ khí vội vàng, “Xin cô giúp một việc.”

Ngõ hẻm chật hẹp, trên mặt đất đầy giấy vụn màu đỏ, trong không khí còn vương lại mùi pháo nhàn nhạt, ngoài cửa của mỗi căn nhà đều dán câu đối đỏ thắm, nhà cửa dường như sáng sủa hơn nhiều. Một anh chàng thiếu niên gầy yếu đi thoăn thoắt vào hẻm, rồi nhanh chóng tiến vào một cánh cửa nhỏ.

Trong phòng rất tối, chỉ nhìn thấy vài bóng dáng mơ hồ, một người có khẩu âm đông bắc vội vàng hỏi: “Sao rồi?”

“Đã giải quyết.” Chu Thuần đến bên cạnh bàn gỗ, rót ỉnh một chén nước, người có giọng đồng bắc vang lên: “Cậu thật đi tìm người đàn bà kia? Nói thế nào?”

Chu Thuần uống một ngụm nước, ngừng lại một chút rồi nói: “Nói thật.”

Những người trong phòng đều sửng sốt, người có khẩu âm đồng bắc cuối cùng phản ứng lại, cất cao giọng réo lên: “Mẹ nó cậu không có đầu óc à? Người đàn bà kia có xuất thân gì lai lịch thế nào? Tiếp cận sẽ không có gì tốt! Cậu đem tình hình nói cho cô ta, không phải muốn anh em đâm đầu vào chỗ chết sao?”

Nửa chén nước trong tay Chu Thuần hắt toàn bộ ra ngoài, bởi vì cách rất gần, lại không có phòng bị, người có giọng đồng bắc kia bị nước đổ trên đầu, giận không thể dè xuống, hất ta gờ nắm đấm muốn đánh, nhưng bị người xung quanh xông lên cản lại: “Đều là đồng chí cách mạng, có gì từ từ nói!”

Sắc mặt Chu Thuần lãnh đạm, rót lại chén nước khác, người khuyên can trước tiên nói: “Tiểu Hắc nói chuyện quá xung động, nhưng cậu cũng có chỗ không đúng, làm sao có thể đem tình hình của chúng ta dễ dàng tiết lộ ra ngoài? Cho dù việc này có được hay không, chúng ta đều lập tức rút về căn cứ ở phía Nam, đi ngay tức khắc!”

Ngày Chu Thuần rời khỏi Thượng Hải, dép nhựa của hiệu buôn Khai Thuận đồng thời chuẩn bị xong, đang chuẩn bị nhổ neo, mừng một tết, không nhiều người đi làm lắm, trên bến tàu rất thoáng đãng, lúc này lại có hai chiếc xe có rèm che chạy vào, thu hút sự chú ý của mọi người.

Người đàn ông thân hình cao ngất, mặc áo khoác ngoài màu xanh đen, không đeo mắt kính, hân mĩm cười với Đại Lê: “Đại tiểu thư, hàng hoá của chiếc thuyền này có chút vấn đề, tôi muốn xem xét một lần.”

Đại Lê không nhìn hân, “Thật ngại quá, Cận Vệ tiên sinh không có tư cách này.”

Cận Vệ Tín Thụ không giận, vẫn mĩm cười, hân vỗ tay, một gã trung niên từ trên chiếc xe khác bước xuống, vóc dáng không cao, bộ mặt hiền lành, ông ta gật đầu với Đại Lê nói: “Đại tiểu thư, tôi là Lưu Khai Thuận, hàng hoá trên thuyền này vốn là của tôi, hiện tại đã là của Cận Vệ tiên sinh.”

Cận Vệ Tín Thụ nhìn Đại Lê, chậm rãi cất tiếng: “Thế nào? Đại tiểu thư?”

Quản lý bến tàu đi tới, nói là đã sắp xếp hàng hoá xong xuôi, xin chỉ thị có thể lái thuyền đi chưa, Đại Lê chẳng nói gì, mấy người đứng ở đó, không khí có chút cứng nhắc, Cận Vệ Tín Thụ đột nhiên mở miệng, nội dung nói chuyện chẳng liên quan đến ban nãy chút nào, “Buổi trưa Đại tiểu thư có rảnh không? Tôi muốn mời cô ăn cơm.”

Lại căng thẳng một lát, Đại Lê xoay người rời đi, mấy người còn lại vẫn sửng sờ tại chỗ, Đại Lê dừng bước quay đầu lại, cô dùng khoé mắt liếc xéo Cận Vệ Tín Thụ, “Không phải muốn ăn cơm sao?”

Họ đến một nhà hàng Nhật dùng cơm, hai người cách nhau bởi chiếc bàn thấp bằng gỗ, ngồi trên chiếu đối diện nhau, chiếc ghế dài toả ra mùi lúa thóc thơm ngát, trong phòng không có cửa sổ, chỉ có đèn lồng treo trên đầu là nguồn sáng duy nhất, ánh sáng vàng mờ nhạt. Ở giữa cánh cửa kéo là loại giấy mỏng và nhẹ, nửa trong suốt, ánh đèn chiếu rọi tạo ra ánh sáng tao nhã nhàn nhạt, hoa văn cây anh đào trên giấy tinh xảo, tựa như từng đoá bay lượn, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi hương.

Bên cạnh chiếc bàn thấp là một chiếc bình cắm hoa cát cánh, màu tím nhạt thanh nhã, lúc đầu hân tưởng là mùi hoa cát cánh, sau đó lại cảm thấy không hợp. Cô ngồi đối diện cúi đầu ăn cơm, mặc bộ âu phục màu đen, khí chất trầm tĩnh, cùng với màu đen mờ lung ở phía sau, hầu như muốn hoà hợp nhất thể, mùi hương dường như phát ra từ người cô.

Hân hơi cúi người tới gần cô, ngữ khí có vài phần suồng sã, “Đại tiểu thư thật sự là không công bằng.”

Đại Lê vẫn cúi đầu ăn cơm, cô không có một chút ý tứ tò mò nghi hoặc với lời nói của hân, Cận Vệ Tín Thụ tiếp tục nói: “Đại tiểu thư không muốn cho tôi cơ hội, là bởi vì có quốc hận với tôi, nhưng ngăn cách thù nhà với Tiều Hữu Thành lại có thể ở cùng nhau hàng đêm.”

Một tiếng “bộp” rõ ràng vang lên, Đại Lê đặt đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Cận Vệ Tín Thụ, cơ thể bất giác hơi ngửa ra sau, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, nửa khác lại sáng tỏ nhờ ánh đèn, màu trắng mọng ảo.

“Cám ơn Cận Vệ tiên sinh đã tiếp đãi, tôi ăn no rồi.” Cô lạnh lùng nói xong, đứng dậy muốn đi, Cận Vệ đột nhiên ném chiếc bàn, trong hỗn loạn của đồ sứ vỡ vụn, hắn mạnh mẽ áp Đại Lê trên mặt đất, thấp giọng gào lên: “Hắn hại cha em, em lại có thể lên giường với hắn, tôi chưa làm gì cả, dựa vào gì lại không thể? Dựa vào cái gì!!” Nói xong hắn hôn xuống, nhưng khi gần đến cánh môi của cô thì dừng lại, cô rút khẩu súng ra.

Con ngươi của cô rất sáng, như là bảo thạch đen thuần chất nhất, trong lãnh đạm lộ ra một tia khinh miệt, khinh miệt kia làm hắn điên cuồng, gần như bất chấp mà hôn xuống.

Nhưng vào lúc này, cửa kéo bị đẩy ra, ngoài cửa là một thân ảnh cao lớn, vài bước vọt vào trong, anh bỏ Cận Vệ Tín Thụ ra, rồi ôm Đại Lê vào lòng.

Cận Vệ ngã ngồi trên đồng đồ sứ vỡ nát, hắn lập tức cảm thấy dưới thân đau đớn, người kia ôm lấy Đại Lê, cô cũng nghe theo, ngoan ngoãn để anh ôm, khẩu súng kia sớm đã văng đi đâu. Bàn tay chống trên chiếc ghế dài hung hăng nắm lại, bàn tay Cận Vệ Tín Thụ đầy máu.

Trước khi đi người kia bỏ lại một câu: “Tàu chở dầu đã chuẩn bị sẵn sàng, mời thượng tướng Cận Vệ về nước, khởi hành ngay lập tức.”

Lên xe, anh ôm cô ngồi trên đùi, ôm chặt cô vào trong ngực, cô không bị thương cũng không bị hù dọa, vẫn dựa vào anh, “Sao anh trở về hôm nay?” Anh cười cười, cô cũng hiểu được.

“Chuyện kia...” Cô mấp máy môi, “chuyện kia” là nỗi đau chôn dấu trong đáy lòng của họ, không ai dám tùy tiện chạm vào, “Làm sao Cận Vệ biết được?”

Anh nhú mày, “Có thể có người tiết lộ tin tức, anh sẽ điều tra.”

Đêm hôm qua đón giao thừa, lại có tâm sự, cô không ngủ ngon, sáng hôm nay lại dậy sớm, rồi gặp phải chuyện vừa rồi, bây giờ cô mới yên tâm, xe còn chưa chạy đến phủ đô đốc thì cô đã cuộn tròn trong lòng anh ngủ thiếp đi.

Cô ngủ rất sâu, thân thể dần dần ấm lên, sau đó lại nóng, ngứa ngứa khó nhịn, cô lờ mờ mở mắt ra, nhất thời không thể phản ứng.

Tầm mắt nhìn thấy khuôn mặt anh trước tiên, rồi đến lồng ngực rắn chắc trần trụi của anh, tầm chăn tơ tầm kéo qua đỉnh đầu, mềm mại nhẹ nhàng như vậy, ánh mặt trời buổi trưa của mùa đông xuyên qua tầm chăn mỏng, trở thành màu cam nhạt ấm áp huyền ảo, ánh mắt uể oải lướt qua, rất ấm áp dễ chịu. Cô nhớ tới hồi nhỏ, cô cũng thích chui trong chăn vào ban ngày, trốn ở một không gian nhỏ hẹp mà ấm áp, có một cảm giác an toàn được che chở.

Anh thấy cô tỉnh dậy thì hôn lên môi cô, cũng không nóng lòng xâm nhập, chỉ dịu dàng liếm cánh môi của cô, thân thể giống như tê dại, trong lòng ngứa ngáy, cô rất cục hiểu được, độ nóng ngứa ngáy khó nhịn trong miệng đến từ đâu, anh tốn nhiều kiên nhẫn và dịu dàng mới có thể không đánh thức cô.

Nụ hôn ẩm ướt của anh trượt thẳng xuống, dừng lại ở đoá hoa thơm ngát mềm mại giữa hai chân cô, một luồng điện lan khắp người cô, lại mang theo sức nóng thiêu đốt bụng dưới, anh với lưỡi tiến vào, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng cắn một chút.

Cô khó thở bèn xốc chăn lên, không khí trong lành xuất hiện khiến cô thở dốc từng đợt, thân thể đang run rẩy, cô vận vẹo không yên, ra giường tơ lụa ở dưới thân cô tạo thành rất nhiều nếp nhăn dài nhỏ, tựa như nằm ở trung tâm lốc xoáy, mà cô đã chìm sâu trong đó.

Bởi vì ướt át nên anh tiến vào dễ dàng không gặp trở ngại, một giọt mồ hôi từ cằm anh chảy xuống, dừng lại ở khoé miệng cô, cô vươn lưỡi nếm vị mặn chát. Hành động vô ý đối với anh là kích thích lớn nhất, anh hôn cô thật sâu, khoá chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, anh điên cuồng tiến lên khiến cô rên rỉ không ngừng, vẫn chưa đủ, anh nâng cô dậy, khoá ngồi trên đùi anh, dục vọng đi vào sâu nhất, cô đã sớm hoá thành vũng nước xuân, ngồi phịch ở trong lòng anh, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Mặt trời lặn xuống, trong phòng dần dần tối sầm lại, không khí tràn đầy hương vị hoan ái, anh phát ra một tiếng thở dài thoải mái, rồi ôm cô nằm xuống, cô mệt muốn chết nằm sấp trên người anh, nhắm mắt chợp mắt, giống như con mèo ngoan ngoãn lại thoải mái.

“Mấy giờ rồi?” Cô hỏi.

Trong phòng rất u tối, không nhìn rõ đồng hồ treo tường, anh mò lấy đồng hồ bỏ túi ở đầu giường, cầm đến trước mắt nhìn thời gian, “Năm giờ mười lăm, em đói không?”

Cô không trả lời, qua một lát rồi ngồi dậy, đứng lên đến cạnh giường tìm quần áo, “Em phải đi rồi.”

Anh ôm cô từ phía sau, chôn khuôn mặt ở căn cổ cô, thanh âm khàn khàn nói: “Đừng đi, ở lại với anh.”

Anh vội vàng trở về hôm nay, đương nhiên là muốn cùng cô mừng năm mới. Vừa cầm áo ngực trong tay, từng chút một từ đầu ngón tay trượt xuống rồi rơi xuống giường, cô muốn chìa tay chụp lấy, lại bị anh ôm thật chặt không thể động đậy. Qua hồi lâu, cô khẽ cất tiếng: “Hôm nay là mừng một tết, em phải đến bệnh viện cùng ba mẹ ăn cơm.”

Cơ thể anh cứng đờ, chậm rãi, chậm rãi buông cô ra. Cô ngoảnh đầu nhìn thấy anh ngồi ở chỗ kia cúi đầu, toàn thân ở trong bóng tối, anh buồn bã như đứa trẻ phạm lỗi chờ đợi trừng phạt. Trong lòng cô đau xót, xoa xoa khuôn mặt anh, “Em sẽ cố gắng về sớm một chút, anh muốn ăn gì hãy bảo bà Đồng chuẩn bị sẵn sàng, buổi tối em nấu cho anh, ăn cùng anh, được không?”

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên, trong bóng đêm có vẻ đặc biệt rõ ràng, anh vội vàng gật đầu liên tục, càng giống như một đứa nhỏ. Trong lòng cô vẫn đau, tiến đến gần khẽ hôn anh một cái.

Chín giờ tối cô trở về, anh chờ tại phòng khách, nhận đồ trong tay cô, rồi giúp cô cởi áo khoác ngoài và khăn quàng cổ, anh bưng trà nóng cho cô làm ấm dạ dày, “Anh chưa ăn gì phải không?” Cô hỏi, anh cười gật đầu.

Cô trừng mắt liếc anh rồi bước nhanh đến phòng bếp, “Có bánh sủi cảo trong hộp giữ nhiệt, anh ăn trước một chút.”

Anh cười tủm tỉm bưng hộp giữ nhiệt, đứng ở cửa phòng bếp vừa xem cô nấu cơm vừa ăn.

“Ai bao bánh sủi cảo thế?”

“Mẹ em.”

Anh đặt hộp giữ nhiệt lên bàn, “Anh chờ thức ăn em làm.” Cô lại trừng mắt liếc anh một cái, không thèm để ý đến anh.

Nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị trước, bởi vậy làm xong rất nhanh, cô lập tức bưng lên bàn, bốn món mặn một món canh, lúc này cô mới phát hiện, đều là những món cô thích.

Bữa tối cô cố ý ăn ít, anh lại đói bụng lâu như vậy, hai người đều ăn rất ngon miệng, cũng không nói nhiều. Ăn xong, theo thường lệ là anh rửa bát, cô ở bên cạnh nhìn, trong lòng đột nhiên có cảm giác khó chịu, đau nhức, cô xoay người lên lầu, cơ thể anh căng cứng đứng cạnh cửa nhìn bóng dáng cô vội vã biến mất, về mặt anh ảm đạm.

Trở lại trong phòng, cô đang tắm rửa, anh ngồi xuống sofa, muốn hút thuốc, nhưng chỉ lấy một điếu kẹp giữa ngón tay, không châm lửa.

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng thật lâu, nhưng cô vẫn chưa đi ra, anh vừa định hỏi thì khe cửa phòng tắm mở ra, thanh âm của cô nhỏ nhỏ, “Hữu Thành.” Anh vội vàng đi qua, “Em sao vậy?”

Có lẽ hơi nóng bốc lên, khuôn mặt cô rất đỏ, “Trong ngăn kéo cuối cùng của tủ đầu giường có bao đồ, anh lấy qua đây giúp em.” Anh rất nghi hoặc, cầm bao đồ kia mới biết, kinh nguyệt của cô đến.

Vì thế không thể làm gì, anh chỉ ôm cô vào trong ngực, im lặng một lát, cô bắt đầu trấn trở.

“Đau bụng?” Anh biết chút ít, trong cơ thể cô có hàn khí nặng, mỗi lần đều sẽ đau. Cô “ừ” một tiếng yếu ớt.

Lòng bàn tay to lớn ấm áp dán trên bụng cô, xoa nhẹ, cảm giác đau đớn dần dần tan đi, cô từ từ vào giấc ngủ.

Vừa cảm thấy bình minh, cô ngủ rất ngon, sau khi tỉnh lại cô ngạc nhiên, bàn tay dán trên bụng cô vẫn còn xoa nhẹ, cô ngoảnh đầu lại khẽ gọi, “Hữu Thành?”

Ý thức anh có chút mơ hồ, nhưng vẫn chưa ngủ, ánh mắt hơi hé mở, “Tỉnh? Còn đau không?”

Cô cắn môi, lắc đầu, ngón tay xoa mí mắt anh, “Ngủ đi.” Anh nhắm mắt lại, ôm cô thật chặt, “Vây em đừng đi.”

“Ừm.” Cô lại cắn môi, “Em không đi.”

Anh nhanh chóng ngủ thiếp đi, phát ra tiếng ngáy thật nhỏ, bình thường khi ngủ anh không ngáy, cô ngồi dậy nửa người, chăm chú nhìn anh, ánh sáng tỉnh mơ朦胧 lung chiếu trên mặt anh, dáng vẻ của anh có vài phần ngây thơ như là con nít. Ngón tay cách không khí, hư vô sờ khuôn mặt anh, lông mày rậm rạp của anh, cái mũi thẳng tắp của anh, đôi môi hơi mỏng của anh... Đôi môi hơi khô, không thấy màu sắc khỏe mạnh như thường ngày, trên cằm mọc râu mới, ngắn ngắn hơi cứng, đầu ngón tay khẽ chạm vào, hơi ngứa, từng sợi từng sợi, như là đâm vào trong lòng. Chỗ mềm mại nhất trong lòng cứ như vậy lõm xuống, mất đi một góc, ngoài anh ra, ai bỏ sung cũng không bằng anh... Dưới mắt anh thâm quầng, cô đau lòng, nhìn không được cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên... Anh ngủ rất sâu, không thấy được vào lúc này, sự dịu dàng trong mắt cô đủ để khiến anh chết đuối, cam nguyện chết trong lòng cô...

Khi anh tỉnh lại đã là giữa trưa, thấy cô nằm sấp trước ngực anh, anh tưởng rằng cô đang ngủ, nhưng nghe thấy tiếng gọi nhẹ nhàng, “Hữu Thành.” Anh trả lời, chờ cô nói tiếp, đợi thật lâu lại không nghe gì, hoá ra là nói mê.

Một lát sau cô lại gọi: “Hữu Thành.” Âm thanh lần này càng nhẹ, có chút mơ hồ, “Hữu Thành.....Hữu Thành.....Hữu Thành.....” Âm thanh đứt quãng, lặp đi lặp lại, mơ mơ hồ hồ, cô gọi tên anh.

Khoé mắt có lạnh lẽo, anh sờ một chút, thấy đầu ngón tay hơi ướt, nhìn thật lâu anh mới hiểu đó là nước mắt, hoá ra là nước mắt.

Cả buổi chiều, tinh thần của cô không tốt, chỉ cuộn tròn uể oải ở trên giường. Anh tựa nửa người vào đầu giường, để cô dựa sát vào mình, anh cầm một quyển sách trong tay, đọc truyện cho cô, một câu chuyện đồng thoại. Cho dù trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, hoàng tử và công chúa luôn có thể sống hạnh phúc với nhau.

Đổi lại lúc trước, cô nhất định đưa ra vẻ mặt khinh thường, nói rằng đồng thoại đều là gạt người. Nhưng hôm nay cô ngoan ngoãn tựa vào trong lòng anh, ngoan ngoãn nghe anh đọc, thật sự rất ngoan.

Cảm xúc nhấp nhô, đến chập tối, cô bé ngoan ngoãn biến thành cô bé không vâng lời, không chịu ăn gì cả, bữa trưa cô đã ăn ít, đến tối vẫn không muốn ăn uống, cô nhăn nhó mặt mũi, anh nói gì cô cũng không muốn ăn, anh cũng có kiên nhẫn, hỏi từng lần một, những món ăn thường ngày cô thích tại các quán ăn ở Thượng Hải, sau đó nói đến Bắc Bình, chỉ cần cô nói muốn ăn, anh lập tức phái máy bay riêng chở đến đây.

Cuối cùng cô nói: “Em muốn ăn đồ ăn do anh nấu.”

Anh sửng sốt, anh làm sao biết nấu cơm? Ánh mắt cô sáng lên một chút, đắc ý vì mình nghĩ ra một ý kiến hay, cô kéo tay anh làm nũng, “Em muốn anh nấu cơm cho em ăn.”

Chỉ cần cô muốn, không có không thể, dù là mạng của anh cũng có thể.

Dưới “chỉ huy” của cô, sau gần một giờ, Tiêu Hữu Thành rốt cục nấu xong nồi cháo đầu tiên trong cuộc đời, tự anh nếm trước, mùi vị vẫn còn kém, nhưng cô ăn một hơi ba bát, ăn xong cô sờ bụng mình cười tủm tỉm, ánh mắt uốn cong như vầng trăng nhỏ, khoé miệng lộ ra hàm răng. Anh lập tức cảm giác sự thành tựu thật lớn, so với đánh bại một toà thành còn cao hứng hơn.

Cô không về nhà mà ở lại phủ đồ đốc hai ngày, điều đó khiến anh bất an.

Mùng sáu tháng giêng, năm mới náo nhiệt tưng bừng, khắp nơi trên bến Thượng Hải đều là cảnh tượng cường thịnh phồn hoa, bên ngoài rạp chiếu phim tấp nập xe và người, vô cùng âm ỉ. Lãng hoa liên tục đặt ngoài cửa, ngoài tường rạp chiếu phim treo áp phích thật to, đó là hình của một cô gái mặc áo gấm hoa rất xinh đẹp.

Hôm nay là ngày đầu tiên công chiếu phim của Thẩm Tiêm, từ khi truyền ra tin đồn có quan hệ với thiếu soái, cô ta ngày càng thăng quan tiến chức, con đường rộng mở, trước đây báo chí so sánh cô ta với vài nữ minh tinh, hiện giờ lại cùng nhau gọi cô ta là “Ảnh hậu”, nổi bật một thời có một không hai.

Đêm nay Thẩm Tiêm mặc lễ phục dạ hội màu đỏ, áo choàng chôn bạc khảm đá kim cương, tua áo màu bạc buộc quanh vòng eo nhỏ nhắn, vai thon chân dài, rực rỡ lộng lẫy, nụ cười trên mặt tràn đầy tự tin lại hạnh phúc, quả nhiên rất có phong cách của ảnh hậu, chỉ bằng người nọ bên cạnh cô ta, quyền thế ngấp trời, muốn không phong “Hậu” cũng khó.

Trần Tiểu Dẫn nhìn thấy áp phích từ phía xa, anh ta ảo não muốn giết người, mua vé thể nào lại không hỏi là phim của ai? Anh ta dừng xe lại, “Lê Lê, đêm nay anh có việc.”

Bởi vì đường phố đông nghịt, trên mặt đường chỉ thừa ra một xe càn cẩu, rất nhiều xe lấp kín đường, tiếng còi giục gấp gáp, Đại Lê cũng ấn còi, “Đi thôi, đã đến rồi.”

Rạp chiếu phim Trường Thanh là rạp kiểu mới, vừa xây xong không lâu, rất có phong cách phương Tây, các cậu ấm tiểu thư tân thời đương nhiên mặc đồ vét và váy áo kiểu Tây, cũng coi như hợp thời, nhưng cũng không tránh khỏi có vài bộ trường sam sườn xám, mà ở giữa hành lang lối đi có rất nhiều thiếu niên mặc áo khoác vải bố, đeo dây buộc trên cổ, hai tay đang cầm rô mây, lớn tiếng hét to, bán thuốc lá hạt dưa, giống cách thức của rạp hát cũ.

Ghế lô chính trên lầu hai đối diện sân khấu sớm đã có lính canh gác, lưỡi lê phản quang làm hoa mắt người khác, trong rạp chiếu phim từ trên xuống dưới đều có bao nhiêu ánh mắt chú ý về phía này, đợi đến khi Tiêu Hữu Thành và Thẩm Tiêm vào ghế lô, lập tức có rất nhiều người đứng lên hành lễ, lôi kéo toàn bộ những người trong rạp đứng lên theo, Tiêu Hữu Thành gạt đầu lướt qua, những người kia đều lần lượt ngồi xuống.

Thẩm Tiêm ngồi bên cạnh Tiêu Hữu Thành, cảm nhận ánh mắt chú ý từ bốn phương tám hướng, hoặc là ghen tị hoặc là hâm mộ, là một ngôi sao điện ảnh, Thẩm Tiêm đã sớm quen các loại ánh mắt như vậy, nhưng hoàn toàn không giống với hôm nay. Cô ta đột nhiên hiểu được, vì sao từ xưa đến nay, các người đàn ông lại có nhiệt huyết muốn ôm hoài bão đứng trên đỉnh cao của quyền lực.

Phim còn chưa bắt đầu, thỉnh thoảng có vài người ra vào ghế lô, đều là nhân vật nổi tiếng ở bến Thượng Hải, họ chúc mừng bộ phim đầu tiên của Thẩm Tiêm, thái độ vô cùng cung kính, không hề nói vui đùa.

Có được thời gian rảnh rỗi, Tiêu Hữu Thành hơi nghiêng người, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nói: “Thẩm tiểu thư hài lòng chứ?” Thẩm Tiêm không đáp, chỉ tươi cười rạng rỡ, người bên ngoài trông thấy, cho rằng thiếu soái nhất định lặng lẽ nói lời yêu thương gì đó mới khiến Thẩm tiểu thư vui như vậy.

Đến khi Tiêu Hữu Thành ngồi thẳng người, Thẩm Tiêm nhìn về phía rạp đã đầy người mới nói: “Có thể được thiếu soái yêu mến như vậy, là vinh hạnh của Thẩm Tiêm.”

Tiêu Hữu Thành chỉ thản nhiên nói: “Thẩm tiểu thư thật là hài hước.”

Trên mặt hơi mất tự nhiên, Thẩm Tiêm tiện tay lấy một miếng bánh ngọt nghĩ muốn che dấu, khi ngẩng đầu lại cô ta nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Hữu Thành cứng đờ, theo tầm mắt anh nhìn qua, ở ghế lô đối diện, một cô gái mặc áo khoác ngắn màu xanh biếc, là Đại Lê.

Không khí trở nên căng thẳng mà tẻ nhạt.

Tiếng chuông chợt phát ra, trong rạp đột nhiên mờ tối, phim bắt đầu chiếu. Ít nhất có bốn người không biết trên màn ảnh đang chiếu cái gì.

Đại Lê bất chính mình không được nghĩ tới nữa, chỉ nhìn chăm chăm trong màn hình lớn, nhưng trên đó lúc nào cũng biến thành bộ dáng thân mật của Tiêu Hữu Thành và Thẩm Tiêm. Trên sân khấu là một vở kịch, ở dưới sân khấu cũng là một vở kịch. Cô là một người con gái lý trí đến mức gần như lạnh lùng, lúc trước cùng anh xem phim, nhìn thấy bộ phim tình cảm đau khổ, những người khán giả nữ đều cúi đầu rơi nước mắt, chỉ có cô là không. Nhưng hôm nay cô xem bộ phim này, nhìn thấy người đàn ông của cô cùng người phụ nữ xuất sắc khác đậm thắm, biết rõ đều là giả nhưng lý trí lại nhập vào vở diễn này.

Trần Tiểu Dẫn để ý động tĩnh của ghế lô chính, để ý sắc mặt của Đại Lê, anh ta đưa qua một quả cam đã lột vỏ cho cô, một miếng khiến cô nhướng mày, vị chua từ đầu lưỡi ngấm đến trong lòng, không để lại con đường sống nào.

Cô đặt lại quả cam trên bàn, ống tay áo không cẩn thận đụng phải tách trà, nhìn thấy nó sắp rơi xuống, cô định đưa tay đón lấy nhưng chậm một bước, nước trà đổ ra, không nóng nhưng làm bẩn tay.

Toilet ở lầu một, cô vừa xuống thang lầu thì có người ở phía sau muốn kéo tay cô lại, nhưng bị cô hất ra, cũng không quay đầu lại mà đi nhanh về phía trước. Lại kéo lại vùng vẫy, cuối cùng anh bất chấp, trong nháy mắt kéo cô vào trong lòng, thô bạo ép cô lên vách tường, cô tránh vài lần, nhưng bị anh kìm chặt nên không tránh được, vì thế cô không nhúc nhích.

Anh phát hiện cô đột nhiên bình tĩnh lại, anh hơi buông cô ra, thấy cô xoay mặt qua một bên, không để ý anh.

Anh nói bên tai cô: “Anh sai rồi.”

Anh không làm sai chuyện gì, anh và Thẩm Tiêm diễn một tuồng kịch như vậy đều là vì cô, cô bày ra vẻ mặt này với anh chẳng qua là cố tình gây sự, cô nên cười thản nhiên, nói không có vấn đề gì, mà cô bây giờ chỉ là cố tình gây sự...

Phim còn đang chiếu, trong hành lang hầu như không có người, ngọn đèn cũng mờ tối, vả lại thân ảnh của anh che hơn phân nửa, mặc dù cách rất gần, cũng chỉ thấy rõ ràng một bên mặt của cô, nhưng anh có thể cảm nhận được cảm xúc của cô, ngay từ đầu dường như đang giận lấy, dần dần bình tĩnh lại, yên tĩnh thành khoảng không.

Anh đau lòng lại hoảng sợ, ôm cô thật chặt vẫn cảm thấy không giữ được cô, anh vội vàng gọi cô, “Lê, Lê...” Anh tình nguyện cãi nhau với cô, giận cũng được ghen cũng được, anh có thể dỗ cô chiều cô, có thể cảm nhận sự tồn tại của cô. Anh sợ hãi cô lãnh đạm vào phút này, che giấu tất cả cảm xúc, giống như giây tiếp theo cô sẽ rời khỏi vòng tay của anh.

Cô đẩy anh ra một chút, thấp giọng nói: “Anh trở về đi.”

Anh không buông tay, hôn thật mạnh lên trán cô, “Chúng ta về nhà.”

Cô đi theo anh ra khỏi rạp chiếu phim, nghe anh dặn dò người hầu chuyển lời với Trần Tiểu Dẫn và Thẩm Tiêm, sau đó cô lên xe của anh... Cô không biết mình đang làm gì, cô đấu tranh lẫn lộn, sau đó lại phóng túng, Đại Lê của lúc trước sẽ không làm chuyện như vậy, hoặc trắng hoặc đen, chứ không như hiện tại, lang thang trong bụi mịt mờ, không nhìn thấy tương lai.

Trong quân có việc, trời chưa sáng Tiêu Hữu Thành đã ra ngoài, Đại Lê ngủ một mình trong chốc lát, hơn sáu giờ cô thức dậy, sắc trời vẫn mờ tối.

Thấy Đại Lê xuống lầu, bà Đồng nói bữa sáng đã chuẩn bị xong, Đại Lê nói không cần, nhưng bà Đồng vội vàng ngăn lại, “Tiểu thư, thiếu soái cần dặn nhất định phải mời cô ở lại ăn cơm.”

Cháo táo đỏ cùng với bánh bao cua và vài món dưa chua, cháo hầm rất tốt, thơm ngon vừa khẩu vị, Đại Lê ăn một chén, lại muốn thêm chén nữa, đang ăn một nửa thì có người hầu mang áo khoác đi vào, Đại Lê nhận ra là của Tiêu Hữu Thành, cô thuận miệng hỏi một câu, người hầu có phần do dự, ấp úng nói: “Thẩm tiểu thư vừa mới đưa tới.”

Từ phủ đô đốc đi ra, chân trời đã hiện ra mặt trời, mỗi lần thở ra đều xuất hiện một lớp sương trắng mỏng trước mặt, rất nhanh sau đó liền tan biến. Cô từ chối ngồi xe đã mà anh chuẩn bị ỉn, Đại Lê hướng về đầu đường, nghĩ muốn gọi xe kéo, một chiếc ô tô màu trắng chạy đến bên cạnh cô, người con gái mặc áo lông trên xe nói: “Đại tiểu thư, tôi đưa cô?” Đại Lê lắc đầu, nói cảm ơn. Cô gái lại nói: “Tôi có lời muốn nói với Đại tiểu thư.”

Thẩm Tiêm không nói gì, chỉ là yên lặng lái xe, đi đến một ngã tư đường, gặp phải xe lừa của người nông dân đi qua, trên xe chuyên chở trái cây tươi mới, từng chiếc nối đuôi nhau trên đường, họ đành phải tạm thời dừng lại.

Thẩm Tiêm lấy một hộp kim loại màu bạc trên xe, rút ra điều thuốc lá kẹp ở đầu ngón tay, sơn móng tay đỏ tươi nổi bật điều thuốc màu trắng, động tác lưu loát tao nhã, cô ta hút một ngậm mới nói: “Đại tiểu thư để ý không?” Đại Lê không lên tiếng, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Tối hôm qua thiếu soái đi gấp, để quên áo khoác ở ghế lô, sáng nay tôi đưa sang đó vừa vặn gặp Đại tiểu thư.” Nói xong cô ta dừng lại trong chốc lát, bỗng nhiên cười ra, “Tôi và Đại tiểu thư nói những lời này, thật sự không có ý nghĩa.”

Đoàn xe đi qua rồi, con đường đã thông, Thẩm Tiêm dập tắt điều thuốc, khởi động xe, vừa lái vừa nói: Ở Thượng Hải, người có thể khiến tôi kính nể không nhiều, Đại tiểu thư là một trong số đó, phụ nữ ra ngoài làm việc vốn đã gian nan, hiếm có được người như Đại tiểu thư.”

Bên ven đường có cây ngô đồng, lá cây đã rụng từ lâu, chỉ còn cành cây trơ trụi, Đại Lê lẳng lặng chờ cô ta nói tiếp, nhưng Thẩm Tiêm không nói gì, mãi đến khi xe chạy tới tờ giới Anh, Đại Lê nhẹ giọng hỏi: “Cô thích anh ấy?”

Thẩm Tiêm sửng sốt, lập tức cười nói: “Xuất thân và tướng mạo của thiếu soái như vậy, e rằng không có người phụ nữ nào có thể cưỡng lại, cho nên... Thiếu soái hỏi tôi có bằng lòng làm bạn gái anh ấy không, tôi đương nhiên không có cách nào từ chối.”

“À” một tiếng, Đại Lê tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ.

Xe dừng ở ngoài Đại phủ, Đại Lê không xuống xe mà ngồi yên lặng, Thẩm Tiêm lại rút ra điều thuốc châm lên, sau một lúc lâu mới nói: “Hôm nay tôi muốn hỏi Đại tiểu thư một câu, hai người... định cứ như vậy sao?”

Đại Lê cúi đầu trầm mặc, nhìn chiếc nhẫn bạc trên ngón tay áp út bên phải, cô nhìn chữ “Hữu” được khắc trên đó thật lâu, cẩn thận nhìn từng nét chữ rất nhiều lần, sau đó cô nghe thấy âm thanh của chính mình, “Sẽ không.”

Ý cười nhẹ nhõm từ trong mắt Thẩm Tiêm lướt qua, Đại Lê xuống xe, Thẩm Tiêm ở phía sau cô nói: “Đại tiểu thư, chuyện hôm nay, thiếu soái...”

“Anh ấy sẽ không biết.” Đại Lê đóng cửa xe, rồi xoay người rời đi, Thẩm Tiêm nhìn bóng lưng của cô, trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn vì bản thân cô ta khỏi phải tranh giành với cô.

Đại Lê về đến nhà thì thấy Thường Phi ở cạnh bàn ăn, trong lòng bỗng nhiên có chút lo sợ, cô tiến lên gọi “Mẹ”, Thường Phi không nói lời nào, đẩy tờ báo đến trước mặt cô.

Trên trang đầu là bức ảnh thật lớn của Tiêu Hữu Thành và Thẩm Tiêm tối qua, Thường Phi lớn tiếng hỏi: “Tối qua con ở đâu?”

Đại Lê cúi đầu, nhỏ giọng gọi, “Mẹ.”

Bị cô gọi như vậy, Thường Phi có chút mềm lòng, “Vậy con nói ẹ biết, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Trên bức ảnh, Thẩm Tiêm khoác tay Tiêu Hữu Thành, nhìn về phía anh, tuy rằng hình ảnh không rõ ràng lắm, nhưng khuôn mặt dịu dàng của Thẩm Tiêm lại rõ rệt, Đại Lê thấp giọng nói: “Đúng là có chuyện như vậy.”

Thường Phi chợt đứng lên, hồi lâu sau lại suy sụp ngồi xuống, bà thở dài: “Lê Lê, con khiến mẹ thất vọng rồi.”

Đại Lê cúi đầu càng thấp, thanh âm khẽ run, nhỏ như muỗi kêu: “Mẹ, con xin lỗi.”

“Đừng nói với mẹ, con nên xin lỗi bản thân con! Một cô gái không hiểu tự tôn tự ái, không biết yêu quý chính mình, cuối cùng cũng tổn hại chính mình!”

Đại Lê cắn môi thật mạnh, cô không thể khống chế nước mắt, từng giọt từng giọt rơi trên tờ báo, thấm ra một vệt nước lớn, lần đầu tiên cô nghe mẹ nói những lời nặng nề như vậy.

Thường Phi cũng bắt đầu rơi lệ, dần dần khóc không thành tiếng: “Lê, mẹ biết con thích cậu ta, nhưng con không thể vì thích mà không để ý đến cái gì cả... Mẹ cho rằng con đã hiểu, trong cuộc đời của con người có

rất nhiều thứ còn quan trọng hơn tình yêu... Chẳng lẽ con muốn cả đời không thể quang minh chính đại, vì cậu ta mà làm tình...tình..." Hai chữ "tình nhân" cuối cùng không thể nào dùng trên người con gái của bà.

Đại Lê chỉ yên lặng rơi nước mắt, bờ vai hơi co rúm, cô không khóc ra tiếng, cuối cùng Thường Phi đau lòng, đi qua ôm cô vào trong lòng, "Lê Lê... Tiêu Hữu Thành vừa ở bên con, lại vừa đi kết giao với bạn gái khác... Cho dù là nguyên nhân gì, nếu cậu ta không thể chống lại mẹ cậu ta thì nên buông tha cho con... Loại đàn ông này, không đáng để con như vậy..." Thường Phi không biết nguyên nhân chia tay thực sự của Đại Lê và Tiêu Hữu Thành, bọn họ không nói gì cho người trong nhà.

"Lê Lê, hứa với mẹ, đừng gặp cậu ta, được không?"

Đại Lê không nói lời nào mà ôm mẹ khóc, hồi lâu sau cô nói, "Mẹ..." Cô rút cuộc khóc thành tiếng, "Con khó chịu."

Thường Phi ghen ngào thật lâu không nói ra lời, bà nhẹ nhàng vỗ Đại Lê, như là lúc còn bé vỗ về dỗ dành cô đi ngủ, "Con gái ngoan, con gái ngoan của mẹ... Mẹ biết con khó chịu... Quá khứ sẽ đi qua, vượt qua quá khứ là tốt rồi..."

Mấy ngày nay cô không đến phủ đô đốc, anh cũng không dám hỏi, hôm nay nghe nói cô đến, anh chạy hai ba bước lên lầu, đẩy cửa ra, rồi lại bất động tại chỗ.

Cô ôm hai đầu gối, cuộn người ngồi bên cửa sổ đã mở ra một nửa, gió thổi vào lay động tấm vải thưa, khi gặp hoàng hôn, mặt trời chưa lặn hoàn toàn đem quần áo màu trắng của cô nhuộm màu đỏ nắng chiều, yên tĩnh cô độc, như là một bức tranh Tây Dương xinh đẹp nhưng không chân thật.

Anh không dám tiến lên, chỉ lặng lẽ nhìn cô, trước mắt dần dần hiện ra một mặt khác của bức họa: cô mặc áo cưới trắng toát, một đoá hoa hồng rực rỡ đứng trong nơi thâm sâu, giống như sẽ theo gió bay đi... Sợ hãi và tuyệt vọng khi đó, trong nháy mắt khuấy trộn lực phủ ngũ tạng, kỳ thật, anh chưa bao giờ thực sự thoát khỏi những cảm xúc đó, chẳng qua là giấu đi thôi...

"Lê..." Anh khẽ gọi một tiếng.

Cô chậm rãi quay đầu cười nhợt nhạt, anh đi qua ôm cô vào trong ngực, cảm nhận được thân thể lạnh lẽo và mềm mại của cô, trái tim treo cao thoáng buông xuống, hoàn hảo cô vẫn ở đây.

Đêm đã khuya, bốn phía tối đen một mảnh, như là mực tàu đậm đặc không thay đổi, ánh mắt không nhìn thấy, cảm giác đến từ thân thể càng rõ ràng, cô trở mình đưa lưng về phía anh, anh lại kê sát lên, vòng tay qua thắt lưng cô, vùi đầu vào cổ cô nhẹ nhàng liếm.

Mây mưa thất thường hơn nửa đêm, tình cảm mãnh liệt khiến cô mệt mỏi, sức lực giường mắt cũng không có, cô thích cảm giác như vậy, trong đầu trống rỗng, có thể không suy nghĩ gì, cũng không muốn suy nghĩ...

"Có tâm sự?" Môi anh trần trọc đi vào bên tai cô, ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi tại hoa tai kim cương lạnh lạnh. Tối nay cô hơi kỳ lạ, giống như đặc biệt tập trung tinh thần lại như không yên lòng. Qua thật lâu cô không trả lời, dường như là đang ngủ, anh lại thở dài.

Tỉnh lại không thấy ai bên giường, nhờ phòng tắm truyền ra một chút ánh sáng, khó khăn lắm anh mới nhìn thấy bày biện ở trong phòng, cô từ phòng tắm đi ra, ngồi bên mép giường mở ra ngăn kéo, ngón tay vừa chạm vào cái bình thì nghe thấy thanh âm trầm thấp của anh, "Đừng uống."

Động tác ngừng lại một chút, nhưng cô vẫn mở cái bình kia, phía sau đột nhiên kéo đến một lực mạnh mẽ, không đợi cô phản ứng, "lộp độp" một tiếng, bình thuốc đã bị rơi xuống, viên thuốc rơi vãi một chỗ.

Hai người lặng lẽ nhìn mặt đất, hồi lâu không ai lên tiếng, cô đột nhiên đứng lên, lùi về hai bước, "Chúng ta chia tay". Trong bóng tối tĩnh mịch, từng chữ rõ ràng, anh muốn làm bộ như không nghe thấy cũng không thể.

Trong nháy mắt cơ thể anh căng cứng, khoá chặt hai mắt của cô, chất vấn hoặc là chờ mong, "Em uy hiếp anh?"

Cô lại có thể cười tự giễu, "Không, chúng ta chia tay."

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, vẻ mặt ảm đạm, “Em không muốn có con phải sao, vậy thì cả đời chỉ có hai người chúng ta.”

Cô nhìn anh thật sâu, rồi xoay người đi vào phòng quần áo, anh khoác áo ngủ theo sau, “Muốn về? Anh đưa em về. Đêm nay còn sang đây không?”

Cô không đáp, mặc quần áo, đưa lưng về phía anh, cô ngừng một lát nói: “Chúng ta nói chuyện.”

Dường như có dự cảm gì đó, anh lập tức thay đổi cảm xúc, thanh âm như sấm rền, phảng phất muốn tức giận, “Nói chuyện gì? Anh đã nói không cần đưa nhỏ! Cái gì cũng theo em, em còn muốn nói chuyện gì nữa?!”

Mà cô cũng tức giận, xoay người lại lạnh lùng nhìn anh, “Vấn đề giữa chúng ta từ trước đến nay không phải là con cái!”

Dường như trong nháy mắt bị đâm trúng chỗ đau, bí mật này không ai dám chạm đến, lồng ngực anh phập phồng thật mạnh, gân xanh trên trán nổi lên, anh nắm chặt quyền, khớp ngón tay vang lên răng rắc, anh đột nhiên trở mình quét đi bình hoa cổ xưa, chiếc bình rơi xuống “Rầm”, vỡ nát đầy sàn.

Gương mặt cô không chút thay đổi mà sải bước qua những mảnh vỡ, chưa đi được hai bước thì lại bị anh kéo về, siết chặt vào trong ngực, anh nghiêng răng nghiêng lợi, hướng về cô gầm nhẹ: “Rốt cuộc em muốn anh thế nào? Anh vì em mà nhượng bộ nhiều lần, em vẫn còn muốn anh làm sao? Không sai, cha em còn nằm trong bệnh viện, nhưng cha anh đã chết! Ông ấy đã chết rồi!”

Cô mở to hai mắt nhìn anh, sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi cũng trắng bệch, cô không thể dè nén mà run nhẹ, chỉ có đôi mắt đen nặng trĩu, trong ánh mắt chứa đựng nỗi kinh hãi đau đớn.

Anh biết mình nói sai, lời vừa ra khỏi miệng anh biết mình nói sai rồi, anh không thể kéo cô trở về, ngược lại đẩy cô càng xa hơn, đây là vết thương bọn họ giấu trong đáy lòng, anh cho rằng thời gian sẽ chữa lành, nỗi đau chẳng qua là của trước kia, nhưng anh sai rồi, trái tim vẫn lở loét.

Anh cúi đầu, không dám nhìn cô, “Lỗi của người khác vì sao muốn chúng ta đến gánh vác? Yêu nhau nên ở bên nhau, đây là chuyện của hai người chúng ta.”

Con người vốn đau đớn dần dần biến thành ảm đạm, cô khẽ nhắm mắt lại, lắc đầu, vẻ mặt đau xót lạnh tanh, “Đó không phải là người khác, đó là cha anh, đó là cha em, không phải người khác.”

Cô nói đúng, anh đều hiểu đạo lý, nhưng anh không thể dùng lý trí để thảo luận việc tình cảm, trái tim giống như một thân cây gai đâm vào trong đó, “Anh không có cách nào buông em ra.”

Bởi vì nhắm mắt nên cô không thấy gì, chỉ có thể cảm nhận được anh ôm chặt cô, còn có tiếng lòng của mình, một dây một dây, thanh âm bẽ gãy, “Hữu Thành...” Thanh âm xa như vậy, dường như không phải đến từ cô, “Em mệt mỗi quá... Em biết anh cũng rất mệt mỗi... Mỗi lần đến bệnh viện, em đều rất sợ hãi, em luôn cảm thấy cha đang nhìn em, đang trách móc em... Anh từng hỏi em, có phải lò sưởi quá nóng hay không mà ban đêm luôn đổ mồ hôi, em vẫn chưa nói với anh, là bởi vì em thường hay nằm mơ cảnh tượng cha em gặp tai nạn, nằm mơ hết lần này đến lần khác...” Cánh tay bên hông cô bắt đầu run rẩy, cô có thể cảm nhận được nỗi buồn bã và tuyệt vọng của anh xuyên qua thân thể, chảy vào trong lòng cô, cùng tuyệt vọng với cô, “Chúng ta một mực trốn tránh, lừa mình dối người, cho rằng không nghĩ đến nó nữa thì thù hận sẽ không tồn tại... Nhưng mà không được, chúng ta không thể quên được...”

Sau khi trầm mặc hồi lâu, anh nói: “Chúng ta đã kết hôn.”

Cô không muốn phản bác, xoay mặt qua, thật lâu sau mới nghẹn ngào nói: “Cái đó không tính.”

Nỗ lực đấu tranh cuối cùng của anh vô lực như vậy, lừa dối cả bản thân, “Chúng ta đã thề nguyện, làm sao không thể giữ lời chứ...”

Lại là trầm mặc.

“Em phải đi... đi Mỹ... bác sĩ Phúc Đặc nói, bệnh của cha vẫn còn hy vọng.” Cánh tay ở bên hông cô vẫn không buông, mà lại siết chặt hơn, lồng ngực đau đớn như lửa đốt, anh muốn bảo cô đừng đi, nói đến bên

miệng lại không thốt ra lời, anh không có lập trường, đặc biệt không có. Nhưng anh làm sao có thể để cô đi, làm sao có thể dừng tay?

Cuối cùng anh đành phải nói, “Khi nào thì em trở về?”

“Không biết.”

“Em còn trở về không?”

“...Không biết.”

“Anh đợi em.”

“Đừng đợi.”

“Anh đợi em.”

“...”

.....

Cần cổ lạnh lẽo, từng chút từng chút ướt sũng cổ áo len, dán sát lên người, khó chịu nói không nên lời, lần đầu tiên cô thấy nước mắt của anh, nước mắt của người đàn ông, cô đau lòng đến mức gần như đầu hàng, nhưng lúc này không thể buông thả nữa...

Đột nhiên sinh ra sức lực của tuyệt vọng, cô vùng vẫy khỏi anh, chạy ra một không gian khác...

“Lê Lê, bên ngoài gió lớn, đừng ở lại lâu quá.”

Trả lời một tiếng, Đại Lê đi lên boong tàu, thuyền còn chưa nhổ neo, bởi vì là tàu biển, trên bến tàu chật ních người đưa tiễn, không biết trong đó có anh không... Mặc dù là có, cô cũng không tìm.

Có người túm góc áo của cô, cô cúi đầu, là một cậu bé khoảng mười tuổi, trông có vẻ là trẻ em bán báo, thanh âm có vài phần ngây thơ, “Là Đại tiểu thư phải không?”

Đại Lê gật đầu, không đợi cô hỏi thêm, cậu bé liền đưa cho cô một hộp gắm, ngón tay chỉ về phía xa bến tàu, “Phía dưới có một vị tiên sinh bảo em đưa cho chị.” Cả biển người trên bến tàu, làm sao có thể tìm được? Đại Lê quay đầu lại, đã không thấy cậu bé nữa.

Không biết vì sao cô không dám lập tức nhìn vật trong hộp, đợi cho tiếng còi dài vang lên, tàu biển nhổ neo, cô mới chậm rãi mở ra...

Chu sa hồng tươi đẹp đến chói mắt, lụa tơ hơi mỏng, trước vạt áo thêu mấy đoá hoa lan trắng tinh khiết đem giấu đi vết rách lúc đầu, nhìn không ra một dấu vết nào.

Chỉ là một bộ quần áo... Chúng ta còn có lẫn nhau...

Lễ phục đính hôn ngày đó bị anh phá hủy, lại được anh khâu lại hoàn hảo, thậm chí còn đẹp hơn lúc trước... Anh muốn nói với cô, bọn họ cũng có thể trở lại như xưa... Thế nhưng bọn họ đã không còn lẫn nhau...

Tàu biển càng lúc càng xa, gió biển lạnh lẽo mà ẩm ướt thổi vù vù, trên boong tàu hầu như không có người, lại có ai đó túm góc áo của cô, trong mơ hồ cô thấy một cô bé, hơi thở còn mùi sữa mà hỏi cô: “Chị ơi, vì sao chị khóc? Chị cũng làm mất sôcôla sao?”

Hồi lâu sau cô mới khẽ cười, nhìn về phía trời biển rộng lớn vô biên, một mảnh xanh thẫm và xanh nhạt, nhìn không thấy điểm cuối, “Chị đã mất đi một người.”

26. Chương 26: Chờ Đợi

Năm tháng như cuộc bể dâu, thời gian thấm thoát thoi đưa, ở đầu con hẻm nhỏ phía đông Bắc Bình trồng một cây hoa lê, những phiến lá nhỏ xít lớn dần rồi chuyển sang ủa vàng, cứ như vậy những chiếc lá xanh lại

mọc lên. Lũ trẻ trong ngõ đang đốt pháo mừng năm mới, phảng phất như mới ngày hôm qua, trong nháy mắt, những cơn gió của tiết thanh minh lướt nhẹ qua, những nhánh cây thì nhau rung rinh trong gió.

Bên ngoài con ngõ nhỏ, cảnh vật vô cùng sinh động, chỉ khác là cái hồ nhuộm vải màu lam năm đó, từ năm ngoái chỉ nhuộm ra tơ tằm màu cam, năm nay thịnh hành những tấm lụa mỏng màu hồng, không cần phải nói đến từ các phụ nhân cho đến các cô gái, cho đến cả những cô gái con nhà bình thường cũng đều cố gắng may một chiếc áo hoặc chiếc quần, vừa qua thanh minh, đâu đâu cũng nhìn thấy các cô gái mặc đồ lụa hồng, đi lại tập nập trên đường, giống như những đàn bướm xinh đẹp đáng yêu.

Phụ nữ có lòng đầu tư trang phục thì đàn ông có lòng thương thức, bởi vì bây giờ đang thái bình, nhưng thực ra cũng không thật sự thái bình, Tân Đảng ở phía Nam làm cách mạng, đã nổi loạn mấy năm nay, thật đúng là vận mệnh của Tiết Trường Phục thay đổi, cũng có tin đồn rằng ông ta chưa chết, đã dẫn theo thân tín chạy sang nước ngoài, chỉ có chuyện chính quyền phía Nam tan rã là sự thật. Nhân lúc phía Nam đang hỗn loạn, Bắc quân nhanh chóng tiến về phía Nam, lấy lại toàn bộ địa bàn, từ nay về sau độc chiếm thiên hạ, cùng lúc đó chính quyền của Tân Đảng cũng được thành lập, khởi xướng tư tưởng dân chủ cộng hòa, muốn cùng Bắc quân nắm giữ chính quyền, nhưng do thực lực chênh lệch quá lớn, nên xung đột chỉ diễn ra trong phạm vi những trận đánh nhỏ, tại trung tâm Bắc Bình nơi Bắc quân đóng quân, hiển nhiên là một nơi thái bình.

Giống như thời trang năm nào cũng cách tân, thành phố Bắc Bình cũng đổi mới hàng năm, rất nhiều ngôi nhà kiểu cổ xưa bị phá hủy, xây dựng trường học, bệnh viện, cửa hàng mới, cũng giống như Thượng Hải, dần dần trở thành Tây hoá.

Bức tường gạch đỏ, mái vòm cũ xưa, gạch men, cũng không nói ra sự thay đổi.

Tiếng còi xe cùng với tiếng khởi động ầm ầm, người kéo xe đứng chờ ở ngoài trạm biết rằng sắp có một chiếc xe lửa dừng ở trạm. Vì vậy họ nhanh chóng hướng ra cửa trạm, chờ đón khách.

Đợi cho hành khách ra gần hết, một cô gái mới từ từ bước ra cửa, cô mặc một chiếc áo màu trắng, bên ngoài là một chiếc áo gi lê màu đen, áo ngoài không hề có nút thắt, lại có thêm một chiếc khăn quàng cổ thật dài quấn một vòng quanh cổ, một phần buông xuống ngang ngực, phần kia ở ngang hông, chiếc quần đen bó sát người, thêm đôi giày ống màu đen, ngoại trừ chiếc túi đang đeo bên vai phải thì không còn hành lý nào khác.

Cô gái đứng trước nhà ga quay đầu lại, hình như đang nhìn tấm biển “Bắc Bình” trên xe, cứ tưởng rằng không bắt được khách ai ngờ Cường Tử nhanh chóng đến gần, “Tiểu thư, muốn đi xe không?”

Cường Tử biết vị tiểu thư này chắc chắn muốn ngồi xe, những cô gái vừa từ nước ngoài trở về, phần lớn đều hoài niệm cảm giác ngồi xe kéo, để chứng minh suy nghĩ của mình là đúng, Cường Tử đang kéo xe hỏi, “Tiểu thư, cô về từ đâu thế?”

“Thiên Tân.”

Cường Tử đoán không sai, “Là tàu biển ở cảng Thiên Tân hả? Cô vừa từ nước ngoài trở về à?”

“Ừ.” Cô gái trả lời, không hề cảm thấy ngạc nhiên.

“Hi hi,” tuy rằng cô gái không hỏi, nhưng Cường Tử vẫn muốn giải thích vài câu, “Nhìn cô như vậy là tôi biết cô vừa từ nước ngoài về, cô đừng thấy chúng tôi bề ngoài thô lỗ, ánh mắt của chúng tôi rất tinh tường đó! Trên đường có rất nhiều cô gái mặc váy kiểu nước ngoài, một người ăn mặc theo phong cách Tây như cô thì đúng là từ nước ngoài về! So với thẳng tây con đầm thì cô càng hiện đại hơn!”

Cô gái dường như khê cười, không nói gì.

Một lát sau, khi Cường Tử đang cúi đầu không còn hăng hái lắm thì lại nghe thấy giọng nói của cô gái, “Trước kia ở đây chẳng phải có tiệm đồng hồ ư?”

Cường Tử quay đầu nhìn hai bên đường, tinh thần tỉnh táo, “Trời ạ, bao lâu rồi cô không quay về Bắc Bình thế? Ít nhất cũng phải ba năm rồi chứ?”

Người con gái lại mở miệng, đôi mắt ảm áp như ngày xuân hơi nheo lại, giọng nói rất nhỏ, giống như đang lẩm bẩm, “Sắp năm năm rồi.”

“Thảo nào!” Cường Tử gật gù hiểu ra, “Ba năm trước có một ngôi nhà ở chỗ này bị phá bỏ, nghe nói vốn định xây dựng trung tâm bách hóa, thế nhưng mà mãi không thấy khởi công, chuyện của cấp trên, ai mà biết được!”

Đi tới nơi cần đến, đó là một vườn hoa ở cửa ngõ phía Nam, Cường Tử cầm tiền, vừa lấy khăn mặt lau mồ hôi vừa hô to với cô gái đang đi vào hẻm, “Tiểu thư, cô đừng đi đến đầu ngõ kia, chỉ có phủ đại soái thôi!”

Cô gái quay đầu lại, trước cửa ngõ có một cây hoa lê, ánh nắng xuyên thấu qua những tán lá rơi trên mặt cô, như là mưa hoa lê, đem khuôn mặt của cô gái ánh lên vẻ tinh xảo mịn màng, người con gái cười dịu dàng, nói lời cảm ơn, rồi cô xoay người bước đi, đi vào sâu trong ngõ, vườn hoa ở trong đó.

Sau mười hai giờ trưa, là tầm thời gian nghỉ ngơi, trong ngõ rất yên tĩnh. Có một nhánh mai vươn mình ra khỏi bờ tường, ánh nắng buổi trưa chiếu xuống bức tường phù điêu, giữa thân cây có một con ốc sên, thậm chí ở đầu bên kia mái hiên cây cỏ mọc um tùm, tất cả đều có thể trở thành những nhân vật chính của ống kính, Đại Lê cầm máy ảnh lên, qua màn ảnh, bắt lấy hình ảnh đẹp dễ trong con ngõ.

Có lẽ đang ở quê hương của mình, lại vô cùng gần anh, cô càng hoảng loạn hơn, muốn gặp anh, nhưng rồi lại sợ phải thấy anh. Lúc trước trong lòng cũng như lửa đốt như thế, đi loại tàu thủy chạy nhanh nhất, hận không thể mọc được đôi cánh để đến gần anh hơn. Xuống tàu rồi đi tới Bắc Bình, đặc biệt là lúc này, trong lòng cô rối bời, bước chân chần chừ, xa nhau bốn năm, cô cố gắng tránh xa tất cả tin tức về anh, bởi vậy cô không hề biết, cuối ngõ hẻm có gì chờ đợi cô, liệu anh có đang chờ cô hay không.

Những con chim én mùa xuân bay ngang trên đỉnh đầu, đang tìm tổ cũ, không biết từ đâu xuất hiện một chiếc máy bay giấy rơi xuống chân cô, từ chỗ rẽ kia có mấy đứa trẻ đang chạy tới, nhìn máy bay giấy trong tay, mấy đứa trẻ sợ hãi không dám cất lời.

Cô mỉm cười đưa máy bay giấy qua, bọn trẻ đẩy nhau, sau cùng có một cô bé lớn nhất trong đó bước ra, ngại ngần nhận chiếc máy bay giấy, ngượng ngùng lên tiếng, “Cảm ơn chị.”

Cách xưng hô như vậy, khiến cô nhớ lại những năm tháng đã bỏ lỡ kia, tuổi của cô đủ để trở thành mẹ của một đứa trẻ. Bọn trẻ không thể nhìn ra được suy nghĩ của cô, chúng vui mừng thích thú mà chạy đi xa, trong con ngõ chật hẹp, vẫn còn lưu lại tiếng cười vui vẻ của bọn trẻ. Nếu như bọn họ cũng có một đứa bé, nếu như anh có thể thực hiện lời hứa của mình.... Cô bắt giắc khẽ cười, tuy rằng lo lắng, nhưng cô tin, anh đang chờ cô, giống như cô đang chờ anh...

Cuối cùng cũng đi ra khỏi con ngõ, đi tới một lối rẽ, một bên là khu phố yên tĩnh, những bụi cây rậm rạp cùng với bờ tường cao, có mấy топ lính gác súng trên vai đang làm nhiệm vụ canh gác, mặc dù đã giải lệnh giới nghiêm, nhưng người đi lại trên đường vẫn rất thưa thớt, mọi thứ rất vắng lặng, bên kia là đường lớn, thỉnh thoảng có tiếng còi xe ô tô vang tới cùng với tiếng người nói chuyện ríu rít.

Xa xa, trên bờ tường bao phủ bởi dây thường xuân, gió thổi qua, cành lá khẽ lay động, phảng phất nghe được cả tiếng sần sật, cô đưa máy ảnh lên, tìm kiếm góc chụp thích hợp, không bao lâu sau, trên màn ảnh xuất hiện một khuôn mặt, màn ảnh rung lên, khuôn mặt cũng theo đó mà hoảng hốt.

Không hề có phòng bị trước mà bất ngờ gặp nhau, cô không biết mình đang trôi về nơi nào, tất cả mọi thứ xung quanh đều không tồn tại, cả máu cũng đông lại, chỉ còn khuôn mặt của anh, khuôn mặt khiến cô nhớ mong lâu như vậy, ngay cả khi nhiều năm không gặp, bởi vì cô luôn sống trong hồi ức, thế nên khuôn mặt này vô cùng quen thuộc, hàng mi dày của anh, cả chiếc mũi cao thẳng, khi anh mỉm cười, khóe môi luôn cong lên... Nhìn sườn mặt của anh, hình như anh đang nói chuyện với ai đó.

Anh di chuyển, một khuôn mặt nữa lọt vào màn ảnh. Đôi mắt giật giật, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô buông máy ảnh xuống, nhìn bên đường, anh đang sống vai đi cùng một cô gái, cô gái kia mặc một chiếc áo khoác dài màu hồng, tóc dài buông xõa tới hông, dây thường xuân ở phía sau như là một đóa mẫu đơn nở rộ, khuôn mặt kia cô cũng quen thuộc, là Tiết Phi Dao.

Bọn họ đang nói gì đó, hai người đều cười, nhìn qua rất vui vẻ, mà trái tim cô đau nhói như ngã vào vực sâu, thân thể trong nháy mắt như bị đào khoét một khoảng không, vốn là sự chờ đợi đầy vui sướng kích động, khoảng cách hóa thành hư vô, cô chỉ cảm thấy chua xót dâng lên sống mũi. Anh ở bên cạnh, trong ánh mắt là sự dịu dàng, cô từng cho rằng, đó chỉ thuộc về riêng cô, hôm nay lại dành cho người phụ nữ khác. Cô với anh, đã không còn quan trọng.

Cô đã từng tưởng tượng rất nhiều lần về khung cảnh gặp lại của hai người, hóa ra chỉ là khung cảnh này đây.

Đã qua bao nhiêu mùa thu, bao nhiêu mùa đông, bao nhiêu giấc mộng trong đêm khuya, bao nhiêu đêm ngồi một mình cho đến bình minh. Lời thề của anh cho cô sức mạnh, cô cố chấp vì một câu nói, “Anh đợi em”, rốt cục lại hóa thành bọt biển, dưới ánh mặt trời không thể che dấu, nhạt nhòa tan biến, hóa ra chỉ là hư vô.

Tất cả mọi thứ trước mắt dần dần biến thành một màu trắng đen, như là đang lặng yên nhìn một bộ phim không lời, cô thấy bọn họ đang ôm nhau ở con đường đối diện.

Hài kịch của anh, bi kịch của cô

Máy ảnh từ trên tay tuột dần, rồi rơi xuống đất, tiếng rơi vỡ khiến cô giật mình tỉnh giấc, cô từ từ ngồi xuống, chậm rãi nhặt chiếc máy ảnh lên, sau đó đứng lên, quay lưng bước đi.

Gặp lại thế này, thà bằng không gặp.

Cuối cùng cô thực sự mất anh.

Một mình hướng về con đường ồn ào náo động, mặt trời đã ngả về phía Tây, chiếc bóng của cô khuất dần, khuôn mặt chìm trong ánh hoàng hôn, mà anh thì đưa lưng về phía cô, ôm người mới của anh.

Khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa.

Bông liễu bay lả tả tựa như tuyết, mang theo sự ảm áp của gió xuân, khẽ lay động giữa không trung, nhẹ nhàng bay về phía cô, tầm mắt của cô trở nên mơ hồ, mọi thứ xung quanh ngày càng nhạt nhòa, cô không hận anh, là cô bảo anh đừng đợi, cô không thể hận anh, thế nhưng không khỏi tránh khỏi trái tim đau nhói vì tình cảm bị tổn thương.

Hứa hẹn trước kia, cuối cùng chỉ mỏng manh. Thời gian bốn năm có thể thay đổi rất nhiều, thế sự đều vô thường.

Cánh cửa ký ức một khi đã mở ra giống như thủy triều dâng lên, cô hồi tưởng từng đoạn ký ức: lần đầu tiên gặp nhau trên tàu, cái ôm trên xe, nụ hôn ở góc đường, lời thổ lộ ngọt ngào, đau khổ tạm biệt, vui sướng gặp lại, bắt đầu dĩ phải rời xa, sợ hãi cái chết, thời gian ngọt ngào ở Sicilian, mong đợi hôn lễ, nỗi tuyệt vọng của thù hận gia đình, áp lực phải tạm biệt, nỗi nhớ khi xa cách... Đã trải qua nhiều như thế, nhưng lại không có khoảnh khắc nào tương tự với tâm tình hiện tại... Cho dù trước đây có bao nhiêu khó khăn, chỉ ít bọn họ vẫn yêu nhau...

Thành phố Bắc Bình không còn dáng vẻ của trước kia, nhưng ven đường vẫn có cây hoa lê, ngửi thấy mùi hoa trong lòng lại sâu nặng. Người đi đường lui tới, không ai để ý nỗi thất vọng của cô, cặp tình nhân bên đường nắm tay nhau mà đi, dáng vẻ ngọt ngào khiến cô xúc động... Hy vọng bọn họ có thể nắm tay nhau đến già. Khi còn trẻ, luôn rất say mê, đi trên con đường đó mới biết, bên nhau đến bạc đầu thật là hiếm thấy.

Trong hồi ức, anh gọi tên cô, “Lê? Lê?...” Một tiếng gọi xa xăm như vậy, vừa sốt ruột vừa trông mong, nhưng trong hiện thực, cô không thể nghe được nữa rồi.

Nhân diện đào hoa, thị thủy tại phần diễn.

Độc tha cô phương tự thưởng, tàn hương.*

(*) hai câu trên là lời trong bài hát Hương Hoa Lê, trình bày bởi ca sĩ Lý Vũ Xuân, hai câu trên được dịch ra là: “Kiếp đào hoa ai kể sấm vai, chỉ mình tôi cô độc thưởng thức chút hương phai tàn.” [Lời dịch: nicky @ quan4.net]

“Bùm bùm bùm bùm” Tiếng pháo vang lên từ bên đường, chắc là một cửa tiệm mới khai trương, ngoài cửa tiệm có người đang múa sư tử, xung quanh có rất nhiều người đến xem náo nhiệt, cô hồ hững đi qua đám người, chợt có âm thanh ở phía sau gọi cô lại, “Đại tiểu thư? Đại tiểu thư?”

Sau một lúc cô mới phản ứng, quay đầu lại, một khuôn mặt dường như đã từng quen biết bước đến cười với cô, “Đại tiểu thư? Thật là nhiều năm không gặp! Cô còn nhớ tôi không? Là người mở tiệm bánh trôi đó!”

Đại Lê suy nghĩ một chút, hơi ngờ ngàng mà gật đầu.

“Ha ha, mấy năm nay làm ăn tốt, nên chúng tôi mở thêm chi nhánh đến tận Bắc Bình, cô xem, đây là cửa tiệm mới, vào ăn một bát nhé? Tôi mời khách.”

Đại Lê ngẩng lên nhìn ba chữ “Lại thang viên” trên biển, nhìn một lúc rồi lắc đầu.

Cảnh còn người mất.

Tiết Phi Dao nhắm mắt, cảm nhận cái ôm đã chờ đợi rất lâu này, có cảm động cũng có đau lòng, cái ôm của anh vững chắc mà ấm áp, khiến cho cô ta như sa vào đau đớn lẫn vui sướng.

“Em yêu anh.” Tiết Phi Dao nhẹ nhàng cất lời, cô ta biết, cô ta chọn không đúng lúc, cũng như chọn không đúng người, chọn câu nói không phù hợp. Cái cô ta muốn không phải là kết quả, chỉ đơn giản muốn nói cho anh biết.

Anh vẫn lẳng lặng ôm cô ta, nhịp tim không hề rối loạn, sau đó anh buông tay, trên khuôn mặt vẫn là vẻ lịch sự xa cách nhiều năm nay vẫn không thay đổi, cô ta cảm thấy dường như anh đang đeo mặt nạ, ngăn cách trái tim mình với tất cả những người bên ngoài, chỉ vì người kia lưu lại cho anh những ký ức không thể nào quên. Cô ta không biết nên ủng hộ sự cố chấp của anh, hay là nên thương tiếc vì sự ngu ngốc của anh.

Anh xoa người, biến sắc trong nháy mắt, vừa không tin được vừa khiếp sợ xen lẫn vui mừng, hai mắt nhìn đắm đắm về phía trước, trong đôi mắt gần như muốn bùng lên tia lửa, không chờ cô ta phản ứng, anh đã lao ra như phát điên, “Lê? Lê...?”

Trong biển người mênh mông, Tiêu Hữu Thành nhanh chóng mất đi mục tiêu, nhưng anh chưa từng có ý nghĩ sẽ bỏ cuộc, một tiếng gọi chất chứa đầy lo lắng, người qua đường đều quay sang nhìn anh, có lẽ ngờ vực đó là một kẻ điên.

Nhanh chóng có sĩ quan đi theo anh, con đường vốn ồn ào bỗng yên tĩnh đến quỷ dị, người qua đường nhìn sự chuyển biến mà vô cùng ngạc nhiên, Tiêu Hữu Thành từ từ ổn định cảm xúc, dần dần trở nên thất vọng, trên mặt lại khôi phục mặt nạ như lúc đầu, dường như cái người vừa nãy mất bình tĩnh không phải là anh.

Tiết Phi Dao đến bên cạnh anh, mở miệng nói: “Chắc là nhìn nhầm rồi.” Anh quá nhớ cô ấy, nhưng nửa câu sau cô ta không nói ra lời.

Một khi đã đeo cái mặt nạ lạnh lùng lên thì không thể nhìn ra vui buồn.

Lúc này Đại Lê đã chuyển hướng về phía một con đường khác, cô không biết mình muốn đi đâu, cứ bước đi không xác định như thế, người đi đường bên cạnh dần thưa thớt, cây cối ven đường xanh um, bất tri bất giác cô lại đi tới ngoại ô phía Nam, trước mắt cô là một căn biệt thự nhỏ, tường trắng mái đỏ, bên ngoài có cây trúc và cây mai, là một nơi vô cùng quen thuộc.

Cô đứng ở ngoài cửa, đứng yên thật lâu, suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định đi vào nhìn một cái.

“Tiểu thư?” Tiếng gọi của người đàn bà rõ ràng kích động mà run rẩy, Đại Lê thấy hoa mắt, bàn tay đã bị người ta nắm lấy, “Tiểu thư! Cuối cùng thì cô đã trở về! Thiếu soái đợi cô nhiều năm như vậy, cuối cùng cô cũng về rồi.” Người đàn bà nói năng lộn xộn, trong đầu Đại Lê cũng là một mớ hỗn độn.

“Cô về lúc nào thế? Thiếu soái có biết không?” Thím Mặc vừa mở cửa vừa hỏi han, “Sao cô đứng bên ngoài mà không vào thế? Chẳng phải cô có một cái chìa khóa sao?”

Sao lại như thế này? Như thế này là...

Chìa khóa không hề đổi, mọi thứ trang trí trong nhà đều giữ nguyên, cô đứng ở cửa, nhìn ngôi nhà vô cùng quen thuộc kia, bỗng sững sờ không bước đi được. Thím Mặc mang rau xanh vào phòng bếp, lớn tiếng nói, “Tiểu thư, cô nhìn xem, trong nhà chưa từng thay đổi một thứ nào cả có phải không? Thiếu soái biết cô không thích cho người lạ vào nhà, cô đi nhiều năm như thế, ngôi nhà này chỉ có mình tôi.”

Đại Lê hơi giật mình mà bước vào nhà, chuyện xảy ra hôm nay thay đổi nhanh chóng, lúc đau khổ lúc vui mừng, khiến cô như cảm thấy bừng tỉnh trong giấc mộng, không biết đâu là thật đâu là giả.

Hoa văn của rèm cửa là do cô tự chọn, qua mấy lần giặt trở nên mờ nhạt; góc tường có một giàn hoa bằng gỗ, là anh cùng cô tới chợ hoa sen để mua, trên giàn hoa là chậu hoa lan điều mà cô thích; vén lên tấm vải lụa che là chiếc đàn dương cầm trông như mới, bên cạnh có mấy bản nhạc, đều là những bản nhạc cô thường chơi; trên bàn trà có một đồ vật trang trí nhìn là lạ, cô đến gần để nhìn, là con rối gỗ mặc áo giáp đen mà cô tặng anh lúc ở Sicilian, không biết vì sao nó lại ở trong hộp thủy tinh.

Thím Mặc bưng trà lên, thấy cô nhìn cái hộp kia, bà ta lắc đầu thở dài nói: “Tiểu thư, tôi là người hầu, có lời nào không phải, mong cô đừng giận... Cô đi biệt bốn năm trời, đến một bức thư cũng không có, thật quá nhẫn tâm... Thiếu soái bận bịu như vậy, nhưng vẫn cứ học nấu ăn, mỗi ngày đều làm những món ăn cô thích, chờ cô về nhà... Đợi đến khi thức ăn nguội lạnh, cậu ấy mới tự mình ăn hết....Nhìn thấy thực sự rất đau lòng...” Giọng nói của thím Mặc dần dần nghẹn ngào, “Tôi nào thiếu soái cũng ngồi ở ghế sofa pha đồi cô, không làm gì cả, chỉ ngồi ở vị trí này... Ban đầu cậu ấy thường cầm con rối kia, sau đó con rối bị sờ nhiều quá mà tróc cả lớp vỏ bên ngoài, thiếu soái kêu người làm một chiếc hộp thủy tinh, cất con rối vào trong, mỗi ngày chỉ có thể ngắm nhìn... Qua mười hai giờ, thiếu soái lên lầu đi ngủ, cậu ấy không cho tắt đèn trong phòng khách, nói là để đèn cho cô, ngày nào đó cô trở về, dù từ xa vẫn có thể nhìn thấy...”

Thím Mặc đưa cho cô chiếc khăn tay, Đại Lê đưa tay lên sờ mặt, mới phát hiện ra trên mặt đầy nước mắt, cô và thím Mặc cứ ngồi yên lặng một lúc, sau đó thím Mặc lau nước mắt nói, “Cô trở về là chuyện mừng! Xem tôi này! Cô nghĩ ngợi trước, để tôi đi nấu cơm, lần này cô trở về, chắc chắn thiếu soái không có tâm trí để nấu cơm.”

Thím Mặc đi vào phòng bếp, Đại Lê ngồi ở phòng khách, vùng ngoại ô vốn yên tĩnh, ngoài cửa sổ, gió thổi lay động cây trúc phát ra âm thanh rất nhỏ, tất cả đều yên tĩnh, bóng dáng của cây trúc in trên thảm, cành lá lắc lư, cái bóng cũng lay động theo, làn gió mát thổi qua khuôn mặt đầm nước mắt của cô, gió thổi qua vệt nước mắt có cảm giác man mát.

Bốn phía đều yên lặng, nhưng trong lòng của cô lại dậy sóng mãnh liệt cuộn trào, hồi lâu sau vẫn không thể bình tĩnh. Cô bám chặt thành ghế sofa, như là nắm chặt trái tim mình, thời gian mất đi trong năm tháng, phẳng phất như chưa từng trôi qua, những gian khổ đến rồi đi như chưa bao giờ xảy ra, chỉ còn lại vắng lặng, chỉ còn lại một mình anh đang đợi cô.

Cô chậm rãi bước lên cầu thang, đi vào phòng của bọn họ, tất cả không hề thay đổi. Đầu giường có hai chiếc gối đầu, trên cái gối kia còn chồng lên một cái gối ôm, đó là thói quen khi ngủ của cô; bên giường đặt một cuốn sách tiếng Anh bìa cứng, kẹp sách còn kẹp ở trong khe hở, tựa như chủ nhân của nó vừa mới đọc xong tới qua, tiện tay đánh dấu lại; đồ trang sức trên bàn trang điểm, tất cả đều đặt ở vị trí cô thuận tay nhất, cả nước hoa và kem dưỡng da đều là những nhãn hiệu cô thường dùng; trong phòng giữ quần áo, đồ dùng hàng ngày, quần áo và giày vớ của cô được sắp xếp ngăn nắp, mà còn toả ra mùi thơm dễ chịu của xà bông giặt quần áo, anh thậm chí còn mua thêm vài bộ đồ mới; trên bồn rửa mặt, bàn chải đánh răng của cô, khăn mặt đều rất sạch sẽ, tất cả đều để chung một chỗ với đồ của anh...

Ngôi nhà này, dường như cô chưa từng rời đi... Anh lại dùng phương thức này để hoài niệm, chờ đợi...

Cô dựa vào cánh cửa phòng tắm, trong lòng không biết nên vui hay nên buồn, là cảm động hay là tự trách, cảm giác đôi chân mềm nhũn, ngay cả đứng cũng không vững. Không biết qua bao lâu, trên cầu thang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân “Cộp cộp cộp”, gấp gáp như thế, mỗi một bước chân như giẫm vào lòng cô, cô cúi đầu, thật là không thể nhìn.

Tiếng bước chân ngừng lại ở ngoài cửa, trong phòng chỉ còn lại sự im ắng, mà trong lòng cô cảm nhận một cơn bão lớn mạnh sắp ập tới, ngọn nguồn của cơn bão ấy chính là anh ở ngoài cửa.

Không biết lại qua bao lâu, anh mới khàn khàn cất giọng, “Em về rồi.” Nhìn bề ngoài giống như anh đang vô cùng bình tĩnh, e rằng chỉ có mình anh mới biết, lúc này đây anh đang giấu kín tâm trạng trào dâng mãnh liệt.

Giọng nói của anh, giống như một nhát dao xuyên qua người cô, cô hơi run rẩy, gần như có thể cảm nhận được, ánh mắt sáng tỏ của anh vững chắc thúc đẩy muốn cô tan chảy.

Tiếng bước chân nặng nề trên tấm thảm, là anh đang đi về phía cô, trái tim cô đập thành thịch liên hồi, cô nắm chặt hai tay, gần như không thở nổi. Cho đến khi hơi thở của anh hoàn toàn bao phủ cô, cần cổ mát

lạnh, là anh tháo bỏ khăn quàng cổ của cô ra, rồi bất ngờ cắn xuống.

Có lẽ anh mang theo cả sự oán hận mà hung hăng cắn cô, không hề thương tiếc, cắn cổ truyền đến một cơn đau nhức, nhưng cô vòng hai tay ôm chặt cổ anh không buông. Năm năm, chỉ có ngày hôm nay, chỉ có lúc này đây, lòng cô không hề phiêu bạt mà trở về đúng chỗ, về nhà của cô. Dù cắn cổ đau đớn, nhưng cô chỉ cảm thấy thỏa mãn và vui sướng.

Anh nhả ra, ngẩng đầu nhìn cô, hai mắt anh đỏ hoe, ánh mắt phức tạp khiến cô mơ hồ, điên cuồng như báo săn, giống như muốn cắn người, đồng thời lại ảm ức như chú cún nhỏ, muốn nói hết những đau thương của anh với cô.

Bốn mắt nhìn nhau, lập tức sấm rền trong lồng ngực nổ tung, trận cuồng phong cuốn phăng tất cả nghi ngờ trong lòng hai người, bọn họ hôn nhau thắm thiết, gạt bỏ tất cả trở ngại, chỉ thân mật dây dưa cùng một chỗ, cảm nhận hương vị trong miệng của nhau, khát vọng đè nén đã lâu, môi lưỡi như ngọn lửa bùng cháy nóng bỏng, để mặc cho dục vọng chiếm đoạt tất cả... Anh đột nhiên ôm ngang người cô đặt trên giường.

Mặt trời đã lặn sau núi, ánh sáng nhạt nhòa mơ hồ lững lờ, thân hình cao to của anh áp trên người cô, không thấy rõ gì cả, cô hơi ngẩng đầu lên, tiếp tục hôn anh nồng nhiệt, anh vội vàng xé rách quần áo của cô, cô cũng vội vàng cởi bỏ trói buộc của anh.

Hai thân thể trần trụi dính sát vào nhau, cả hai người đều run rẩy, trong lòng như bị hâm nóng mà giãn ra. Anh gặm cắn cổ trắng nõn của cô, bú mút bộ ngực căng tròn, hai tay không ngừng dao động trên làn da mịn màng của cô, sức lực tràn đầy cuồng dã. Dục vọng đã đè nén bao nhiêu năm trời nay hùng hực bốc cháy, đôi môi anh lướt qua tất cả những nơi trên cơ thể cô, hết thấy đều khiến dòng máu trong cơ thể anh sôi trào, anh không thể kiềm nén được nữa, mà cô thì càng không khống chế được mà cất tiếng than nhẹ thúc giục dục vọng của anh....

Ngón tay anh thăm dò đi vào, cô rên rỉ, cong người lên, bám chặt lấy vai anh, thân thể anh to lớn cường tráng, cô bám chắc hơn nữa, cô đã tìm được nơi mình có thể an tâm dựa vào.

Đầu ngón tay chưa đủ ướt át, nhưng anh thực sự không nhịn được nữa, sự xâm nhập bất ngờ của anh khiến cô hô to đau đớn, cơ thể kéo căng càng bám chắc vào anh, cô gặm cắn lồng ngực rắn chắc của anh, đã bốn năm bọn họ chưa từng thân mật, dưới thân căng ra vô cùng đau đớn khó chịu, thế nhưng là một cảm giác tồn tại nóng bỏng. Giờ phút này, hai người chiếm giữ lẫn nhau, cô thuộc về anh và anh cũng thuộc về cô, cuối cùng họ không hề cô đơn nữa.

Anh bắt đầu chậm rãi luật động, mỗi cú nhấn đều sâu đến tận cùng, trong tình cảm mãnh liệt hai người cứ nhìn nhau như thế, căn phòng tối mờ, nhưng đôi mắt lúc nào cũng sáng ngời, hai người có thể nhìn thấy ánh mắt của đối phương, nhìn thấy tình yêu tràn đầy trong đôi mắt. Cô chấp nhận và bằng lòng cho anh, cho anh sự bao dung dịu dàng, còn anh cho cô đau đớn và khoái cảm, cho cô thấy sức mạnh chinh phục của anh.

Bọn họ như hai cây liên cành, cành lá cùng đan vào nhau, vì nhau mà sinh sôi nảy nở, quấn lấy nhau, dù có chuyện gì xảy ra cũng không thể chia lìa bọn họ.

Đêm dài dằng dặc, chỉ có mùi mồ hôi, chỉ có thanh âm thở dốc, sau cơn kích tình qua đi, cả người cô tê liệt ngã xuống giường, anh chống tay nghiêng người, dưới ánh trăng, anh tham lam nhìn khuôn mặt của cô, nửa trái khuôn mặt có một nốt ruồi màu nâu nhỏ xíu, chỉ nhỏ như vậy thôi nhưng cũng khiến anh yêu sâu sắc.... Cô giơ tay lên, vuốt ve khuôn mặt anh, “Hữu Thành...” Anh dùng môi mình che miệng cô, thì thầm bên tai cô, “Đừng nói, đêm nay đừng nói cái gì cả...”

Trong phòng tối mờ, có một mùi hương thơm mát thoang thoảng, không biết từ nơi xa thẳm nào kéo tới, cô hốt hoảng vài giây, vòng tay ôm áp của anh nhắc cô nhớ mình đang ở nơi nào, đã lâu không được ngủ ngon như thế, không hề có mộng mị.

Rèm cửa sổ không hề kéo kín, để lại một khe hở nhỏ, ánh sáng từ khe hở chiếu vào vừa khéo dừng ở cửa sổ, một cạnh của chiếc bình thủy tinh khắc hoa chiếu xuống những chấm sáng màu vàng, trong làn hơi thoang thoảng, mơ hồ có thể ngửi được hơi thở của ánh mặt trời, hương vị vừa ấm áp vừa thơm mát.

Phía sau, hơi thở của anh phả đều đều trên cổ cô, ấm nóng, hơi ngứa ngứa, cô cẩn thận trở mình, may quá, không làm anh thức giấc.

Khuôn mặt tĩnh lặng của anh khi ngủ dưới ánh nắng mai vẫn như trong trí nhớ của cô, nhưng lại có vài chỗ khác biệt, ngày hôm qua không nhìn kỹ, thời gian bốn năm, cuối cùng vẫn để lại chút vết tích trên khuôn mặt của anh, khóe mắt của anh đã có thêm mấy nếp nhăn.

Trước khi cô ý thức được thì ngón tay đã nhẹ nhàng khắc họa theo những đường nét trên mặt anh, từ khóe mắt, đến hàng lông mày, dọc theo mũi, rồi lưu luyến ở đôi môi... Bỗng nhiên anh há miệng cắn vào tay cô, cô không kịp rút tay lại, khẽ hít sâu một hơi, cô nhanh chóng thu tay về, ngón tay có một vết răng nhọt nhọt, cô oán trách nhìn anh, mà anh đã mở to mắt, con ngươi trong sáng chăm chú ngắm cô, giống như anh đã tỉnh dậy từ rất lâu.

“Khó trách anh cầm tinh con chó, thích cắn người như vậy.” Cô nhú mồm, giọng nói khàn khàn, biếng nhác mà gọi cảm, mấy chỗ bị anh cắn hôm qua, đến bây giờ hình như vẫn còn hơi đau, nhưng mà giọng nói của cô không hề có chút trách cứ nào, chỉ có giọng điệu làm nũng, khiến chính cô còn phải cảm thấy kinh ngạc.

Con ngươi sáng ngời của anh hóa thành dòng nước dịu dàng, anh cúi đầu hôn lên dấu vết màu đỏ tía trên cần cổ của cô, đầu lưỡi của anh vừa chạm vào da thịt, cảm giác tê dại khiến cô bất giác khẽ rên rỉ ra tiếng. Vì thế sự ngấm ngấm chịu đựng cả một buổi sáng của anh liền bị phá hỏng, anh hôn cô từ cần cổ rồi dần dần trượt xuống dưới...

Mái tóc ẩm ướt dính trên viền trán, nhưng cô lại lười nhác không muốn động đây, anh xả nước vào bồn tắm, ôm cô bước vào rồi giúp cô tắm rửa, làn da của cô trắng nõn lại mềm mại, ông trời đúng là thiên vị, trên người cô không lưu lại chút xíu vết tích nào của năm tháng.

Khi cả hai tắm rửa sạch sẽ xong, anh lấy khăn tắm rộng lớn bao bọc cô, rồi ôm cô trở lại giường, sau khi tắm trên người bọn họ đều tỏa ra mùi thơm, mùi hương bạc hà nhàn nhạt thơm mát, pha lẫn với mùi hương duy nhất của họ, khiến người ta lưu luyến không rời. Anh dịu dàng hôn lên trán cô, sau đó bình tĩnh nhìn cô, giọng nói thản nhiên, lại lộ ra sự bá đạo không thể nào nghi ngờ, “Nếu em đã trở về thì đừng nghĩ đi nữa.” Anh tuyên bố với cô, anh không thể để mất cô một lần nữa.

Cô và anh yên lặng nhìn nhau trong chốc lát, sau đó cô cụp mắt xuống, giọng nói rất nhỏ, “Hữu Thành... Cha em... Tỉnh lại rồi...” Nói đến câu đó, thật khó để mở miệng nói tiếp, cô tiến sát khuôn mặt mình dựa vào ngực anh, nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập của anh, rõ ràng là những lời làm tổn thương anh, nhưng lại phải nhờ sức mạnh của anh mới có thể thốt ra, “Tai nạn xe cộ kia không phải do cha anh làm... Nhưng ông ấy vì vậy mà ra đi...”

Một lúc lâu không hề có động tĩnh, bên tai là nhịp tim nặng nề của anh, từng chút từng chút một đều ám ảnh tâm hồn cô, cuối cùng cô không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa, ngẩng đầu lên nhìn anh... Ánh mắt anh tĩnh lặng không hề gợn sóng, thế nhưng khi chạm đến lại khiến cô đau nhức, cô cúi đầu, “Em xin lỗi...” Một lời xin lỗi này, so với những thương tổn đã xảy ra, cực kỳ bé nhỏ, “Trên đường trở về em luôn suy nghĩ, năm đó em dứt khoát rời đi như vậy, hiện tại vì vậy mà trở về... Em quá ích kỷ.... Nhưng em phải trở về để nói cho anh biết...”

Anh không biết lúc này nên khóc hay nên cười, cha chết, vợ rời xa, vậy mà đơn giản chỉ là hiểu lầm.... Có phải ông trời không thể thấy bọn họ quá hạnh phúc, nên cứ cố tình trêu đùa như vậy... Day dứt của cô khiến anh đau lòng, anh mở miệng ngắt lời cô, “Chuyện ngày đó, là ý của em?” Anh vẫn muốn hỏi, chỉ là không dám hỏi. Cô ngừng một lát, lắc đầu trong lòng anh.

Anh thở hắt ra, con ngươi đồng thời ảm đạm, trong đầu nhanh chóng hiện lên những điều gì đó, bàn tay anh xoa nhẹ lưng cô, “Chuyện này, dừng ở đây.”

Hồi lâu, cô chui ở trong lòng anh khẽ gọi, “Hữu Thành?”

“Hửm?”

Cô không mở miệng, không biết nên nói như thế nào.

Anh vẫn khẽ vuốt ve lưng cô, “Áy náy?”

“... Vâng.”

“Chúng ta lập tức kết hôn.”

Cô sững sốt một lát liền đáp, “Được.” Trong lòng cô, từ lâu cô đã là vợ anh, thề ước đêm đó, cô rất nghiêm túc.

Ánh mắt không biết hướng về nơi nào, anh chậm rãi nói, “Ngoại trừ việc thống nhất đất nước, tâm nguyện khác của cha là con cháu đầy đàn, chúng ta thỏa mãn mong muốn của cha, sinh mấy đứa trẻ nhé?”

Ngón tay cô bám chặt vào lồng ngực anh, một lát sau mới nói, “Được.” Khoé mắt ươn ướt, cô ngửa đầu hôn lên môi anh, “Cảm ơn anh.”

Đôi môi còn chưa kịp rời đi thì đã bị anh đoạt lấy, hai bàn tay dao động trên người cô, anh muốn cô. Cô rất mệt, nhưng vẫn chủ động quăn đôi chân thon dài quanh thắt lưng anh, mặc kệ anh muốn gì, cô đều bằng lòng cố gắng thỏa mãn.

Bởi vì cô yêu anh, bởi vì cô nợ anh.

Suốt một tuần, ngoại trừ xuống lầu ăn cơm, bọn họ không hề rời khỏi phòng ngủ.

Xa nhau lâu như thế, lúc này hai người giống hệt một đôi uyên ương, gắn bó keo sơn, một giây cũng không tách rời.

Làm tình, nói chuyện phiếm, ôm nhau mà ngủ, hay chỉ đơn giản lẳng lặng ngắm nhìn nhau... Hai người đều muốn tìm về thời gian hạnh phúc đã bị bỏ lỡ.

Đến ngày thứ tư, cảnh Thiên Tân gửi hành lý của cô đến, cô vui vẻ mở va li ra, lấy ra một hộp nhưng màu đen đưa cho anh, anh vốn có chút mất hứng, bởi vì nộ hôn của họ bị ngắt ngang, anh mở hộp ra, khuy cài tay áo màu bạc nổi bật trên tấm vải lụa đen, trong lòng anh rất kích động, hỏi một câu ngốc nghếch, “Tặng anh à?”

Cô cười nói, “Vừa đến Mỹ một năm, em mua quà sinh nhật cho anh.” Nụ cười của cô che dấu đi sự buồn bã thê lương, cô nhớ tới ngày nào đó, trời mưa rất to, cô từ bệnh viện đi ra, chạy đến rất nhiều nơi, rốt cục chọn được món quà mà cô ưng ý, nhưng không thể gửi đi, sau đó cô mua một chiếc bánh ga tô, ngồi ở trong quán, tự mình ăn hết, trong lòng nói với anh, sinh nhật vui vẻ.

Cô khẽ lắc đầu, may mà tất cả đã là quá khứ. Cô lại lấy ra một chiếc áo sơ mi đưa cho anh, “Đi dạo phố cùng mẹ thì thấy nó, em cảm thấy rất hợp với anh.” Sau đó là một cái bật lửa, “Lúc anh hút thuốc trông rất nam tính, nhưng mà anh đừng hút.” Tiếp theo là một chiếc đồng hồ, “Quà tặng lễ tình nhân năm thứ hai...”

Hoá ra mấy năm nay, nỗi nhớ không chỉ dần vặt một mình anh, tình yêu của cô, có lẽ không ít hơn anh bao nhiêu... Trong lòng anh nhất thời lẫn lộn đủ loại mùi vị, anh đau lòng, tức giận, ảo não, càng nhiều vui mừng và an ủi... Cô vẫn còn quý gối trên tấm thảm, lấy từng thứ trong va li ra, cánh môi hồng phấn mấp máy, kể cho anh ngọn nguồn của mỗi món quà. Nhưng anh đã không còn lắng nghe, thậm chí muốn ôm cô, hôn cô, hung hăng yêu cô.

Bên hông bị nắm chặt, nộ hôn như bão táp cuồng nhiệt dừng ở sau gáy cô, cô nghiêng người muốn thoát ra, “Đừng loạn nữa.” Giọng nói yếu ớt, chẳng có một chút sức lực chống cự, anh hơi dùng sức liền đẩy cô ngã trên thảm, áo ngủ bằng tơ lụa, nút thắt liền bị kéo xuống...

Thảm lông cừu trắng muốt thấm đầy mồ hôi, màu sắc rất nổi bật, một tay anh ôm cô, rất tự giác lấy quà trong va li ra, “Cái gì đây?” Cô miễn cưỡng đáp, “Quà sinh nhật năm thứ hai.” “Còn cái này?” “Là quà tặng lễ tình nhân năm thứ ba” ... Sau cùng anh phát hiện ra có một thứ đồ bằng len nhét ở tận trong góc, “Đây là...” Cô mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái đỏ bừng lên, cô liền đoạt lấy giấu ở sau lưng, “Quần áo, à không phải quần áo.”

Anh cười, lấy thứ trong tay cô, quàng lên cổ, một vòng cũng không đủ. “Đẹp lắm, sao còn chưa đan xong.” Về mặt cô lại càng thêm lúng túng, trên chiếc khăn quàng rõ ràng có vài chỗ bung cả sợi len ra, anh nhất định cũng nhìn thấy, cô cúi thấp đầu, “Lần đầu tiên học đan... Đan không đẹp...” Dáng vẻ thẹn thùng của

cô cực kỳ giống một đứa trẻ đáng yêu. Anh kéo khăn xuống, cúi người hôn lên đôi môi cô, hôn rồi lại hôn, cuối cùng thành ra không nhịn được nữa...

Mấy đợt hoan ái liên tục khiến cô kiệt sức, cả người mềm nhũn nằm trên người anh, tóc mái mềm mại rũ xuống trán, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn đang ngủ, anh xoa tóc cô, thanh âm khàn khàn gọi cô, “Lê.”

Trong cổ họng bật ra một âm thanh mơ hồ, dường như lời đáp lại của cô.

“Nếu luôn nhớ anh, vì sao không trở về?” Xa nhau bốn năm qua, anh vẫn chưa yên lòng.

Cô không trả lời.

“Nếu như bác trai không tỉnh lại, hoặc là không có sự hiểu lầm này, em dự định trốn anh cả đời?” Anh bật ra từng chữ một, đặc biệt từ cuối, hai từ “cả đời” hình như có chút ý giận dữ.

Mà hơi thở của cô dần dần trầm xuống, thậm chí còn có cả tiếng ngáy nhỏ, cô tỏ vẻ mình đã “ngủ” rồi.

Anh vỗ nhẹ hai má cô, cười bất đắc dĩ lại càng chiều, “Thực sự cho rằng sẽ trốn anh cả đời?... Anh cho em thời hạn năm năm, sau năm năm nếu em không trở lại, mặc kệ em chạy trốn đến nơi nào, mặc kệ em có đồng ý hay không, anh cũng phải bắt em về nhà, khoá cũng phải khoá bên cạnh anh, không cho đi đâu cả!”

Mí mắt cô hé mở, con ngươi đen như dòng nước sâu, yếu ớt nhìn anh. Anh khó khăn lắm mới dẫn khuôn mặt ra, không có vẻ gì uy hiếp mà “Hừ” một tiếng, “Sau này phải ngoan ngoãn, không được đi đâu cả!”

Cô khẽ cong khóe môi, mặc kệ vẻ mặt của anh ra sao, cô liên tục cọ tới cọ lui trong lòng anh, tìm kiếm một vị trí thoải mái, anh lại đột nhiên xoay người đè lên cô, ôm cô chặt khít, chôn mặt vào hõm cổ cô, anh rầu rĩ cất lời, “Không được bỏ lại anh một lần nữa, biết không hả?”

Như là được ăn mật ngọt, mềm rồi tan ra, có chút ngọt, còn có chút chua xót, cô ôm lấy anh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi, cô cam đoan với anh, “Em sẽ không bỏ lại anh một mình nữa đâu.”

Kéo rèm cửa sổ xoạt một tiếng, ngay tức khắc căn phòng sáng sủa hẳn lên, trời hơi âm u, ánh mặt trời không quá mãnh liệt, nhưng đôi mắt vẫn nhú lại, ngoài cửa sổ là vườn hoa, những tán lá chuối màu xanh vô cùng tươi mát, từ trên lầu nhìn xuống, giống hệt như một chiếc quạt màu xanh bóng. Phía ngoài bức tường trắng cao cao, có mấy chiếc xe đang đỗ ở bên đường.

Cô quay đầu, thấy anh túm lấy cái gối che mắt, chắc là ánh nắng làm anh chói mắt, cô cảm thấy buồn cười liền vòng qua chỗ anh, đoạt lấy chiếc gối, “Tỉnh rồi thì dậy đi, Tôn tiên sinh đang đợi ở bên ngoài đấy.”

Anh nhú mày, dường như có chút không vui, không muốn mở mắt, “Cứ để mặc cho bọn họ chờ đi.”

Cô càng buồn cười hơn, hiếm khi thấy anh tức giận lúc ngủ dậy, cô quỳ ở trên giường, lấy cái gối kê đánh lên đầu anh, “Là ai nói hôm nay phải ra ngoài? Sao lại không biết xấu hổ để người khác chờ hả?”

Anh giật cái gối từ trong tay cô, xoay người một cái ôm trọn cô vào trong ngực, thắm thì không kiên nhẫn, “Anh cũng không bảo bọn họ đến nhà chờ anh.”

Anh không muốn đi ra ngoài, kỳ thật là vì không muốn rời xa cô, bọn họ đã ở trong nhà suốt cả tuần, văn kiện ở công sở e rằng đã chất đống thành núi, Tôn Phụ đến nhà mời anh ba lần, tuy rằng không phải tất cả mọi chuyện đều trông chờ vào quyết định của anh, nhưng mà tuyệt đối không thể không ra ngoài, cô dỗ ngọt anh, “Buổi tối thích ăn cái gì? Em nấu cho anh.”

Cuối cùng anh mở to mắt, chỉ một thoáng ánh mắt trở nên sâu xa, sáng nay cô mặc chiếc áo ngủ bằng tơ lụa màu bạc, ban nãy gọi anh vừa ôm vừa kéo nên vai áo tuột xuống, lộ ra hơn phân nửa bờ vai, cô thấy ánh mắt của anh biết ngay là không yên ổn, nếu để mặc anh náo loạn thì có lẽ Tôn Phụ sẽ phải chờ cả buổi sáng. Vì thế cô tiên phát chế nhân*, sớm một bước thoát khỏi lồng ngực anh, “Em đi tắm đây, anh đừng làm biếng mau dậy đi.”

(*) hành động trước để kiềm chế đối phương

Chờ anh cả người sáng khoái bước từ phòng tắm ra ngoài, cô đã giúp anh chọn quần áo, trước khi đi cô còn không quên dặn anh một câu, “Về nhà sớm một chút.” Anh lại kéo cô qua hôn một cái, trong lòng hai người đều cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Thím Mặc ở sân sau giặt quần áo, toàn bộ biệt thự nhỏ bé chỉ có mỗi mình cô, vô cùng yên tĩnh, nhất thời không nghĩ ra nên làm cái gì, với cả vùng thắt lưng cũng đau nhức, cũng không muốn làm gì, vì thế cô về phòng ngủ tiếp, ngủ một giấc đến tận giữa trưa.

Khi xuống lầu ăn trưa, thấy bên bàn ăn có một tấm thiệp, cô tưởng là đưa cho Tiêu Hữu Thành, đang định để sang một bên thì thím Mặc lại nói, sáng nay vừa có một người trẻ tuổi mang đến, nói là đưa cho cô.

Buổi sáng thời tiết còn hơi âm u, nhưng đến buổi chiều lại hoàn toàn trong vắt, bầu trời xanh lam, thỉnh thoảng có mấy đám mây bay ngang, khiến cho lòng người cũng cảm thấy cởi mở, chỉ là gió hơi lớn. Đại Lê mặc một chiếc áo ngoài màu đen với áo sơ mi in hoa văn ở trong, quần trắng, quàng khăn lụa màu đen, chiếc kính râm che đi hơn nửa khuôn mặt.

Sân tập bắn Kiền Sơn ở vùng ngoại ô Bắc Bình là nơi Bắc Quân đóng quân, thường ngày binh lính thường huấn luyện diễn tập ở đây, bây giờ tuy đang bỏ trống, nhưng muốn vào được phải có giấy thông hành, kiểm tra nghiêm ngặt, đây không phải nơi cho người bình thường vào vui chơi.

Tiết Phi Dao hẹn gặp cô ở nơi này, quả thật rất đặc biệt.

Đại Lê lái chiếc xe Lincoln màu đen, là chiếc xe Tiêu Hữu Thành thường dùng, lính ở trạm gác biết chiếc xe này, đương nhiên không dám ngăn lại, trực tiếp để cô chạy vào.

Sân tập bắn rất trống trải, đậu xe xong, cô liếc mắt một cái liền thấy một cô gái đứng bên cạnh hàng rào, chiếc áo màu bạc, quần dài màu xám, giày ống da dê ôm gấu quần, mái tóc dài búi ra đằng sau, cô ta nổi bật dưới trời xanh mây trắng, tư thế oai hùng hiên ngang, nhưng lại không mất đi nét yếu điệu động lòng người.

Đại Lê bước về phía Tiết Phi Dao, Tiết Phi Dao cũng nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị kính râm che hơn phân nửa, da thịt còn lại dưới ánh nắng mặt trời vẫn trắng nõn đến phát sáng. Đợi cho cô đi đến trước mặt, Tiết Phi Dao liền cười nói, “Đã lâu không gặp, Đại tiểu thư vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy.”

Cô tháo kính râm, mỉm cười, “Tiết tiểu thư cũng vậy.”

Tiết Phi Dao chuyển tầm mắt, hướng về bốn năm trăm mét phía trước, có dựng một loạt bia súng, “Nghe danh Đại tiểu thư có tài bắn súng từ lâu, tôi cũng luyện súng từ nhỏ, khó có dịp thời tiết đẹp như ngày hôm nay, cô có hứng thú chơi một ván không?”

Đại Lê theo ánh mắt cô ta nhìn về phía bia súng, mỉm cười, “Được.”

Không lâu sau có người mang tới hai khẩu rifle, Tiết Phi Dao nhận lấy khẩu súng, từ từ đẩy đạn vào nòng súng, “Lắp ráp đạn cho loại súng này thật là phiền phức, thân súng lại nặng, nhưng khi sử dụng lại rất thoải mái, không thể so với súng tiểu liên, dù sao cũng cảm thấy như một món đồ chơi, Đại tiểu thư nghĩ thế nào?”

Đại Lê gật đầu, lấy đạn từ trong bao ra, thủ pháp lắp đạn rất khéo léo, Tiết Phi Dao không hề muốn chiếm lợi gì từ cô, thấy cô thành thực, cô ta vui vẻ, cười nói: “Chúng ta làm theo quy tắc của trường bắn, mười phát, ai bắn trúng hồng tâm nhiều hơn, người đó thắng.” Vừa mới dứt lời, chỉ nghe “Đoàng” một tiếng, đạn đã bay ra ngoài.

Ngược nhìn mục tiêu thấy bắn trúng hồng tâm, Tiết Phi Dao cười cười, thần thái đầy tự tin, liếc mắt nhìn Đại Lê, cô cũng ngắm trúng... Trong trường bắn có vài vị khách, có thể tới nơi này, chắc chắn không phải kẻ đầu đường xó chợ, họ đương nhiên biết Tiết Phi Dao và Đại Lê, phụ nữ so tài ở trường bắn, đúng là hiếm thấy, mấy người đó thâm nghĩ: suy cho cùng, vị hôn thê của thiếu soái khác biệt với người thường.

Tiết Phi Dao nhanh chóng bắn xong mười phát, mười phát trúng tám, đó là quân nhân, thành tích như vậy cũng là hiếm thấy, chính Tiết Phi Dao cũng hài lòng, cô ta cười với Đại Lê, Đại Lê mỉm cười theo, đeo kính râm, cúi đầu nhìn đầu ruồi, trong lòng Tiết Phi Dao kinh ngạc, bắn súng rất chú ý đến đầu ruồi, cô đeo kính râm, tất nhiên không nhìn thấy rõ ràng, còn chưa nghĩ xong, Đại Lê đã bắn đạn ra.

Đường như không hề dừng lại một giây, so với Tiết Phi Dao còn kết thúc nhanh hơn, mười phát trúng mười. Nghe kết quả xong, Tiết Phi Dao có chút bất ngờ, rồi lập tức nở nụ cười, “Kỹ thuật bắn súng của Đại tiểu thư thật là tốt, tôi thua tâm phục khẩu phục.”

Đại Lê tháo kính râm, tương phản với vẻ anh tuấn khi bắn súng, cô tươi cười có vẻ ngại ngùng, “Chẳng qua là chơi đùa thôi, Tiết tiểu thư đừng để ý.”

“Thua là thua, tôi làm chủ, mời Đại tiểu thư đi uống trà.”

Hai người ngồi trong một nhà hàng cơm Tây, chỗ ngồi gần cửa sổ, chiếc khăn lụa trên cổ Đại Lê vừa vặn nói lỏng, chất vải mềm mại, khi có gió thổi qua, chiếc khăn tung bay theo gió, động tác của Đại Lê cũng vô cùng nhanh chóng, giơ tay bắt lại, buộc lần nữa, chỉ vài giây ngắn ngủi như thế, Tiết Phi Dao đều trông thấy hết, trên chiếc cổ trắng ngần của Đại Lê có mấy chấm nhỏ, là dấu hôn đỏ thắm.

Tiết Phi Dao một tay nâng ấm trà lên, một tay cầm chiếc tách, hỏi Đại Lê, “Đại tiểu thư còn nhớ nơi này không?” Đại Lê gật đầu, khi cô đến Bắc Bình tìm Tiêu Hữu Thành lần đầu tiên thì gặp Tiết Phi Dao, hai người đã đến nhà hàng này ăn cơm.

“Ngày đó là lần đầu tiên tôi và Đại tiểu thư chính thức gặp nhau, hôm nay lần cuối cùng, vì thế tôi chọn chỗ này.” Tiết Phi Dao xoay tách trà trong tay một vòng, “Tôi phải đi.”

“Tôi có nghe Hữu Thành nhắc đến, bao giờ thì Tiết tiểu thư khởi hành?”

Tiết Phi Dao cười cười, buông tách trà xuống, “Vốn định đi từ ngày hôm trước, nhưng nghe tin cô trở về, tôi liền muốn gặp cô, tôi vẫn cảm thấy giữa chúng ta có một số chuyện chưa nói rõ ràng.”

Đại Lê cúi đầu uống một ngụm cà phê, nhìn ra ngoài cửa sổ, bông liễu tung bay khắp trời, có nhiều bông tụ lại một chỗ, như là một đám mây hững hờ trôi theo gió, vừa mềm vừa êm.

“Lúc trước... Cô có hận tôi không?”

Đại Lê khẽ nhíu mi trước tiên, tựa như đang tự hỏi bản thân, sau đó cô cười nhẹ, nhìn về phía Tiết Phi Dao, “Chắc là từng có, chuyện qua lâu rồi, tôi không nhớ rõ nữa.”

Tiết Phi Dao cũng cười, vô cùng thoải mái, “Thời gian quả thật có thể thay đổi rất nhiều thứ... Bây giờ nhớ lại mới thấy, lúc đó cố chấp thật là ngu ngốc, nói thẳng ra, vào thời gian đó, tôi không cho rằng mình thực sự yêu anh ấy, thật ra là muốn tranh giành với cô nhiều hơn, muốn thắng cô một trận.” Cô ta cụp mắt xuống, vẻ mặt ảm đạm, giọng nói cũng mềm đi, “Ngược lại mấy năm nay, tôi mới thực sự yêu anh ấy.”

Cầm chiếc thìa nhỏ chậm chậm khuấy tách cà phê, Đại Lê không nói gì, lấy thân phận và lập trường của cô lúc này, thực sự không thích hợp để nói thêm điều gì.

“Mấy năm nay cô không ở đây, anh ấy đang đợi cô, còn tôi thì chờ anh ấy, tôi không ngờ anh ấy có thể chờ cô lâu như thế, dù sao trước đây anh ấy cũng từng phong lưu... Thế nhưng bốn năm nay, đừng nói là kết bạn với phái nữ, anh ấy thậm chí không chịu tiếp xúc với người phụ nữ nào, chỉ có một lần, công bố với mọi người tên của bạn gái là Thẩm Tiêm, khi đó cô vẫn chưa đi đúng không? Sau khi cô đi rồi, anh ấy liền chia tay với Thẩm Tiêm.” Trước ngực áo của Tiết Phi Dao cài một chiếc cài áo màu hồng ngọc, ánh sáng mặt trời chiếu vào, ánh lên màu sắc rực rỡ, làm cho sắc mặt có vẻ mơ hồ. “Cuối cùng tôi quyết định không đợi nữa, tôi không muốn phí thanh xuân của mình, tôi cũng mong muốn có thể tìm một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu tôi, giống như anh ấy yêu cô.”

Đại Lê ngẩng đầu, nở nụ cười ảm áp, “Cô sẽ tìm được.”

Tiết Phi Dao cũng cười, hơi ngẩng mặt lên, khôi phục dáng vẻ tự tin, “Tôi biết tôi sẽ tìm thấy, chỉ khi đối mặt với cô, tôi mới thua.”

Ý cười trên mặt Đại Lê càng đậm, cô lắc đầu, lại nghe Tiết Phi Dao nói, “Khi còn bé đọc tam quốc, đọc đến đoạn Chu Du trước khi chết thở dài ‘kỷ sinh du hà sinh lượng*’, gấp sách lại cảm thấy vô cùng buồn cười, sau này gặp cô, tôi mới thực sự hiểu được tâm tình của Chu Công Cẩn (Chu Du).”

(*) ký sinh du hà sinh lượng: câu này nghĩa là “Trời sinh Du sao còn sinh Lượng”, Du và Lượng ở đây chỉ Chu Du và Gia Cát Lượng, ý nghĩa rằng trên vạn vật có tương sinh tương khắc, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, núi cao lại có núi cao hơn nữa.

Sắc mặt Đại Lê có phần xấu hổ, cô nghiêng đầu cào tóc, “Cuộc sống của Tiết tiểu thư như thế, e rằng quá mệt mỏi.”

Tiết Phi Dao nói: “Kỳ thực tôi cũng nghĩ thế.”

Hai người nhìn nhau vài giây, đột nhiên cất tiếng cười to, làm cho khách bên cạnh đều quay sang nhìn, hai người không hề quan tâm, cười đủ rồi mới ngừng lại, Tiết Phi Dao lấy khăn giấy lau khóe mắt, “Lâu lắm rồi không cười thoải mái như vậy... Bao giờ thì hai người kết hôn?”

“Tuần tới.”

“Gấp thế à?... Cũng đúng, hai người đợi lâu lắm rồi.” Tiết Phi Dao nhìn ra ngoài cửa sổ, ý cười lại nổi lên, “Có người đã chờ không kịp rồi kìa.” Đại Lê vừa nhìn ra ngoài, đã thấy ngay một chiếc xe màu đen có rèm che đỗ ở bên đường, Tiêu Hữu Thành nửa dựa ở thân xe, nhìn mấy đứa trẻ chơi đùa ở ven đường.

Tiết Phi Dao gọi nhân viên phục vụ tính tiền, “Ngày hôm nay cảm ơn cô đã đến đúng hẹn.” Sau khi đứng lên lại nói tiếp, “Tuần này tôi sẽ ra nước ngoài, vì thế không tham gia hôn lễ của hai người, tôi chúc mừng trước, tôi không được rộng lượng như vậy, có thể vui vẻ tham gia hôn lễ của người mình yêu... Vậy tôi tạm biệt cô ở đây.”

Đại Lê đứng dậy theo cô ta, “Tạm biệt, tôi cũng chúc phúc cho cô.”

Tiết Phi Dao cười rục rờ, “Cảm ơn.”

Từ đại sảnh tiệm cơm Tây đi ra, ánh mắt trời lấp lánh chiếu vào mặt, ấm áp và thoải mái, Tiêu Hữu Thành nhanh chóng bước đến, nắm tay cô qua đường, sau khi lên xe anh chỉ hỏi cô, “Nghe nói buổi chiều em ở trường súng Kiền Sơn bắn mười phát trúng mười, chẳng lẽ bọn họ biết quan hệ giữa chúng ta, nên cố tình để em thắng chứ?”

Đại Lê đeo kính râm, hơi nghiêng đầu nhìn anh, “Lần sau so tài thử xem?”

Tiêu Hữu Thành cười hôn lên môi cô, “Được, so tài thử xem.”

27. Chương 27: Nói Em Yêu Anh

Ngoài cửa sổ vậy đầy ánh nắng mùa hè
Không khí như vậy làm cho người ta nhận không ít
Gió thổi lá cây khẽ vang tiếng sần sật
Như tia lửa trong mắt anh đang nhảy múa mê người
Bao nhiêu hạnh phúc đau khổ chúng ta cùng nhau chia sẻ
Ôm lấy khát vọng tuyệt vời của nhau
Chúng ta đã từng chịu tổn thương trong tình cảm
Hứa hẹn bên người như cát chảy qua
Có nên buông thả những tưởng niệm vô nghĩa kia hay không
Anh và em vẫn còn một chút đấu tranh
Phải làm thế nào để thuyết phục chính mình坦然 nhiên đối mặt chân tướng

Có thể nói cho em biết hay không

Xin anh

Nói đi

Nói anh muốn em đi

Nói trái tim anh rất tự do nhưng cũng vương bận

Nói đi

Nói anh yêu em đi

Dùng lời nói ngọt ngào nhất của anh để hoà tan em.

(Đây là lời bài hát “Nói, anh yêu em” của ca sĩ Trần Thục Hoa)

Chiếc váy màu trắng toát được vén lên, lộ ra cẳng chân trắng như tuyết, bàn chân nhỏ nhắn xinh xinh, một tay Đại Lê khéo léo nâng váy, còn tay kia tháo chiếc giày thủy tinh cao gót ra, cô bước vào nhà, ném giày sang một bên, rồi ngã lên chiếc ghế sofa, khó khăn lắm mới chống đỡ về tới nhà, ngay cả sức lực để đi lên lầu cũng không có, cô nhắm mắt, đôi môi thở ra hơi thở yếu ớt, rên lên một tiếng không biết là thoải mái hay là đau nhức, sau thất lưng đau đến tê dại, cơ thể cứng ngắc cả ngày, cuối cùng đã được giải thoát.

Không lâu sau, Tiêu Hữu Thành trong bộ lễ phục màu trắng đi tới, khóa cửa, đem giày để đúng chỗ, anh lại nhìn chiếc ghế sofa kia, làn váy của vợ như bánh kem trải rộng, dưới ánh đèn, mặt vải tơ lụa óng ánh loé sáng.

Anh vừa cười vừa bước đến, “Muốn ngủ cũng không được ngủ ở đây.” Nói xong anh ôm ngang người cô, mà cô không mở mắt, chỉ cười mỉm, khóe môi đỏ thắm cong lên hai dấu móc nhỏ.

Đến khi anh dọn dẹp xong xuôi, cô vẫn nằm trên giường ngủ ngon lành, mái tóc hơi ướt, anh quay trở lại phòng tắm, cầm khăn mặt nhẹ nhàng lau giúp cô. Trong phòng không bật đèn, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng, có tiếng vang giòn giã, là pháo nổ liên tục ba ngày ở Bắc Bình, để chúc mừng đám cưới của hai người. Trong nháy mắt, căn phòng được pháo hoa chiếu sáng rực rỡ, trên không trung những đám pháo hoa thi nhau đua sắc, xuyên thấu qua rèm cửa, chúng dừng trên khuôn mặt anh, chỉ còn lại màu sắc mơ hồ yếu ớt, chiếu sáng vẻ mặt đang ngủ của cô, thuần khiết như trẻ mới sinh, khóe miệng vẫn còn hơi nhếch lên.

Cuối cùng hai người bắt chấp tất cả mà đến với nhau. Từ nay về sau, cô là vợ của anh.

Vậy mà khóe mắt anh lại ươn ướt.

Trong ngực anh cô tựa mình, anh liền mở mắt, đối mắt mình với con người trong suốt như nai con kia, cô vốn không muốn đánh thức anh, nhìn anh một lúc, cô dịu dàng nói, “Dậy thôi.”

Anh “Hừ” một tiếng, giang tay ra ôm cô thật chặt, cô muốn đẩy anh ra lại phát hiện anh không mặc quần áo, da mặt của cô rất mỏng, hai gò má không khỏi nóng lên, nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhịu mảy trách anh, “Sao anh không mặc quần áo?”

Anh vừa mới tỉnh dậy, còn lơ mơ chưa tỉnh hẳn, đưa ra vẻ mặt dĩ nhiên, “Anh ngủ với vợ, vì sao phải mặc quần áo?”

Một buổi sáng sớm tươi đẹp như vậy, nghe anh gọi một câu như thế, trong lòng cô vô cùng ngọt ngào, cho rằng hạnh phúc đã sớm xa cách, không ngờ vẫn trở về cạnh anh, cuối cùng cô đã trở thành vợ anh.... Cô mím môi, muốn cười nhưng kìm nén, đang định tránh anh để xuống giường, lại bị anh đè dưới thân trước một bước, anh thì thầm bên tai cô, “Tối hôm qua chưa làm gì cả...”

Hôm nay là ngày đầu tiên sau tân hôn, dựa theo phong tục cũ, sáng sớm con dâu phải dâng trà cho cha mẹ chồng, vì vậy bọn họ không náo loạn lâu quá, khi Tiêu Hữu Thành áo quần chỉnh tề bước ra khỏi phòng thay quần áo thì lại phát hiện Đại Lê đang ngồi ngẩn người trước bàn trang điểm.

Cho đến khi anh ôm cô từ phía sau, cô mới lấy lại tinh thần, nhìn trong gương mỉm cười ngọt ngào với anh, anh áp mặt lên má cô, cũng nhìn vào tấm gương, “Nghĩ gì vậy?”

“Không có gì...” Cô cười cười, “Em phát hiện mình già rồi.”

Hôm nay cô khoác chiếc áo màu hồng phấn kiểu Tây, trên mặt chỉ trang điểm nhẹ, càng lộ ra khuôn mặt như bức tranh, làn da mềm như nước, cô lại nói mình già rồi, anh chỉ muốn bật cười, “Đôi khi tỉnh dậy lúc sáng sớm, anh rất mong có thể nhìn thấy dáng vẻ cả đầu đầy tóc bạc phơ của em,” quả nhiên ở trong gương, cô vì không vừa lòng mà vẽ đôi môi đỏ mọng, anh hôn mấy cái lên mặt cô, “Bởi vì như vậy đã chứng tỏ, chúng ta thật sự ở bên nhau, trải qua cả đời.”

Trong con người của cô lóe lên một tia sáng, như hiện rõ ràng trong gương, chỉ chốc lát sau, cô mở miệng nói, “Gần đây thiếu soái hình như có chút đa sầu đa cảm, chắc là thật muốn nở hoa sớm rồi.”

Anh cười dịu dàng, “Bà xã, em gọi anh là gì?”

Cô chớp mắt mấy cái, không để ý đến sự uy hiếp trong mắt anh, “Hữu Thành.”

Anh vẫn cười, “Gọi lại lần nữa.”

“Anh yêu.”

Anh đưa tay cởi cúc áo trước vạt áo của cô, “Anh thấy thời gian vẫn còn sớm, không bằng làm chút gì đó nữa đi.”

Đâu còn sớm nữa, muộn rồi là đằng khác, cô liếc mắt lườm anh, kêu lên một tiếng nhỏ xíu, “Ông xã.” Khóe môi cũng cong lên.

Phòng tân hôn tuy ở Nam Giao, phủ Đại soái vẫn trang trí như trước, cột nhà đều được sơn lại màu sơn đỏ, mọi nơi đều giăng đèn kết hoa, màu sắc rực rỡ, lộ ra không khí vui mừng không lý giải được.

Phong cách vẫn theo lối cũ xưa, mấy năm nay, tuy rằng Bắc Bình đã Tây hoá rất nhiều, nhưng phủ Đại soái không hề thay đổi, nha hoàn và người sai vặt vẫn mặc quần áo dài như trước, nếu có người mới đến, sợ là sẽ nghi ngờ, hẳn là mình đã xuyên không đến triều đại trước rồi. Trong chính đường, Tiêu phu nhân mặc bộ quần áo màu đỏ thẫm của phụ nữ Mãn Thanh, ngồi ngay ngắn trên vị trí bên phải, trước người cách đó không xa, có hai chiếc đệm gấm màu đỏ thẫm lót trên sàn, chỗ ngồi bên trái, trên ghế gỗ lim bày ra một tấm bài vị.

Hai người không biết trước, đột nhiên thấy tình hình như thế, bước chân Đại Lê dừng lại, Tiêu Hữu Thành đi bên cạnh cô vừa lúc đỡ lấy thắt lưng cô, sự ấm áp của anh khiến Đại Lê yên lòng, cô hít một hơi, thoải mái đi vào, vú Tần ra hiệu, cô cùng Tiêu Hữu Thành quỳ xuống trước bài vị, dâng trà lên cho cha.

Sau đó họ quỳ xuống trước Tiêu phu nhân, Tiêu phu nhân nhận chén trà của Tiêu Hữu Thành, nhưng không nhận của Đại Lê, chỉ nâng chén trà của cô lên, không nhanh không chậm mở miệng: “Qua nhiều năm như vậy, rốt cục cô cũng là con dâu của Tiêu gia tôi, sau này hãy biết yên phận, nếu lại làm ra chuyện thiếu thân, cho dù cả đời con tôi không cưới vợ, tôi cũng sẽ không cho cô vào cửa lần nữa.”

Tiêu Hữu Thành nhú mày, vừa muốn mở miệng, nhưng Đại Lê đã nói trước, “Con dâu xin ghi nhớ, mời mẹ dùng trà.”

Lúc này Tiêu phu nhân mới cầm tách trà, ý tứ nhấp một ngụm, rồi lấy chiếc vòng ngọc từ chiếc khay mà vú Tần đang cầm, bà đưa cho Đại Lê, “Đây là vòng tay gia truyền dành cho con dâu Tiêu gia, hôm nay giao cho con.”

Đại Lê nhận chiếc vòng tay, cảm ơn mẹ chồng.

Dâng trà xong, các lễ nghi còn chưa xong, con dâu mới phải chuẩn bị bữa trưa cho cả gia đình, đương nhiên, gia đình như Tiêu gia cũng không thật sự để Đại Lê nấu ăn, phòng bếp đã chuẩn bị xong hết, chỉ cần cô làm cho có hình thức, mang thức ăn lên. Kỳ thực không có nhiều người ăn, Tiêu đại soái đã mất, Tiêu Hữu Tình đi du học, biểu tiểu thư Tô Giáng Ưu đã lấy chồng từ hai năm trước, may là hôm nay về cùng với chồng, trên bàn cơm không quá cô quạnh.

Nhiều năm không gặp, Tô Giáng Ưu thay đổi khá nhiều, cô ta mặc một chiếc áo dài màu lam, thân thể có phần thủy mị, sắc mặt hồng hào hơn trước, chồng là Hoàng Mân Văn đang phục vụ trong quân đội, tuổi còn

trẻ mà đã đứng trong vị trí trung ương, còn tuần tú lịch sự, ăn nói khéo léo, Đại Lê và anh ta nói chuyện với nhau, trao đổi coi như cũng vui vẻ.

Sau khi ăn xong là thời gian dùng trà, Tiêu Hữu Thành báo với mẹ, nói muốn cùng Đại Lê đến phương Bắc chơi vài ngày, Tiêu phu nhân nửa thật nửa giả phàn nàn, “Chuyện kết hôn lớn như vậy, con còn tự làm chủ, việc nhỏ thế này mẹ quản được ư?”

Tiêu Hữu Thành cười nói: “Nông trường ở phương Bắc của con có nuôi vài giống ngựa tốt, năm đó mẹ cưỡi ngựa rất giỏi, hay là chúng ta cùng nhau đi?”

Cuối cùng Tiêu phu nhân cười kín đáo, “Đi đi, ta là bà già, còn cùng bọn trẻ các con đi xem nào nhiệt làm gì? Trá lại hai con sớm sinh một đứa cháu cho ta mới là quan trọng.”

Đại Lê đang cúi đầu uống trà, nghe xong những lời này cô không khỏi cảm thấy ngại ngùng, Tiêu Hữu Thành cũng cười, “Mẹ cứ yên tâm, không còn lâu nữa đâu.” Mặc dù quay sang phía Tiêu phu nhân nói, nhưng ánh mắt anh lại nhìn về phía Đại Lê, cô liếc ngang anh một cái, ý cười của Tiêu Hữu Thành càng đậm. Ánh mắt đưa đi đưa lại một hồi, khiến người có lòng nhìn trong mắt chỉ cảm thấy đôi vợ chồng mới cưới này, trước mặt người khác mà còn như thế, khi không có người thì khỏi bàn, quả thật là tình nồng ý đậm, ngọt ngào như mật ong.

Cách Bắc Bình mấy trăm dặm là một thảo nguyên rộng lớn, đang là cuối mùa xuân, bãi cỏ xanh mướt kéo dài đến tận chân trời, như là một tấm thảm màu xanh khổng lồ trải trên mặt đất, bầu trời màu xanh lam, những đám mây trắng lững lờ trôi trên không trung, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy mềm như bông. Hồ nước xanh thẳm, những đàn cừu với bộ lông trắng muốt, tựa như trời xanh mây trắng tản mát giữa đồng cỏ bất tận... Đây là một mảnh đất phì nhiêu xinh đẹp, trước kia là khu vực săn bắn của hoàng thất, sau khi triều đình sụp đổ, có rất nhiều người dân đến nơi này, thả ngựa nuôi dê.

Nhưng vùng cấm vẫn cứ tồn tại...

Tiểu Quả Gia tám tuổi là một cô bé người Mông Cổ, bởi vì muốn tết những vòng hoa xinh đẹp, nên cô bé mang theo chiếc giỏ nhỏ của mình, dắt theo chú dê con, một mình đi tìm hoa dại, thế nhưng hôm nay cô bé quên mất lời mẹ dặn, phía Nam có một ngọn núi nhỏ, tuyệt đối không được qua đó.

Đến khi cô bé leo qua ngọn núi nhỏ, thấy một cánh đồng hoa rực rỡ sắc màu, cô bé liền há to miệng kinh ngạc! Cô bé chưa bao giờ nhìn thấy một cánh đồng hoa lớn như thế, cực kỳ mỹ lệ, như là ráng chiều trên thảo nguyên xanh, đồng thời cô bé nhớ lại lời mẹ... Thế nhưng, ở đây chẳng hề có người nào, cô bé chỉ muốn ngắt mấy bông hoa, chắc là không sao đâu....

Vừa leo xuống núi, phảng phất như từ trên trời rơi xuống, một bóng đen ngay lập tức vây lấy cô bé! Sau đó bị binh lính xách cổ lôi đi, Tiểu Quả Gia nhỏ bé như vậy cứ thế treo lơ lửng trên không trung, chiếc giỏ nhỏ rơi trên bãi cỏ, mấy bông hoa rơi tứ tung, chú dê con xa xa trốn ở một bên, kêu be be không dám tiến lên, Tiểu Quả Gia sợ hãi, chẳng lẽ cô bé sẽ bị yêu quái ăn thịt sao?

Ngay lúc này, tiếng vó ngựa từ xa vọng đến, nhanh chóng dừng lại bên cô bé, Tiểu Quả Gia nhắm tịt hai mắt, không biết cái gì đang chờ đợi mình, lại nghe thấy một giọng nói vô cùng dễ nghe, “Bắt một đứa trẻ làm gì?”

Đằng sau truyền đến tiếng gọi cung kính của người đàn ông, “Thiếu phu nhân.”

“Thả đi, chỉ là một đứa trẻ thôi.”

“Vâng.” Cổ được nói lỏng, một lần nữa Tiểu Quả Gia được đứng trên mặt đất, cô bé tò mò ngẩng đầu, lại càng há hốc mồm... Một chị gái mặc bộ quần áo màu hồng, cưỡi một con ngựa trắng cao to, cười dịu dàng với cô bé, giữa khung cảnh cây cỏ xanh mướt bầu trời trong xanh, chói mắt như minh châu, da lại trắng như vậy, phảng phất như phát quang....

Mình nhìn thấy tiên nữ ư? Tiểu Quả Gia mơ hồ tưởng tượng...

“Chuyện gì vậy?” Có tiếng vó ngựa, lại là một giọng nói khác.

“Báo cáo thiếu soái! Trong bãi săn phát hiện một đứa trẻ!”

Tiêu Hữu Thành khoát tay, lính gác ngằm biết hành tung của họ đã bị lộ, thiếu soái có phần mất hứng, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt điềm tĩnh.

Tiêu Hữu Thành nhìn về phía Tiểu Quả Gia đang há miệng sững sờ, “Cô bé sao vậy?”

“Hình như là bị dọa rồi! Anh có mang theo kẹo không?”

Tiêu Hữu Thành nhú mày nhìn Đại Lê, trên mặt đều là dáng vẻ không thể tin được, “Em nghĩ anh mang theo thứ đó à?”

Đại Lê bĩu môi, lần mò trong túi xách, may mắn tìm được một thanh sô cô la, cô xoay người xuống ngựa đưa cho Tiểu Quả Gia, “Cái này cho em, ăn ngon lắm.”

Tiểu Quả Gia mở to hai mắt nhìn cô, vẫn không nhúc nhích, cũng không nhận.

“Anh thấy đứa bé này hơi ngốc.” Tiêu Hữu Thành thì thầm.

Đại Lê nghiêng người liếc nhìn anh, nhặt chiếc giỏ rơi trên mặt đất, cô bỏ sô cô la vào đó, đưa cho Tiểu Quả Gia, “Về nhà đi, đừng để mẹ em lo lắng.”

Tiểu Quả Gia lúc này hình như mới hiểu ra, ngạc nhiên cầm lấy cái giỏ nhưng không đi, cô bé đột nhiên hỏi một câu, “Chị là tiên nữ à?”

Đại Lê sững sốt, có chút xấu hổ, Tiêu Hữu Thành lập tức cười nói, “Phải đó.” Tiểu Quả Gia không biết lấy đâu ra dũng khí, ngẩng đầu hỏi Tiêu Hữu Thành, “Còn chú là ai?”

Tiểu Quả Gia không biết chuyện gì đang xảy ra, chị tiên nữ vốn đang ngồi xổm trước mặt cô bé, bỗng nhiên lăn ra đất cười to. Vì vậy cô bé không xác định chị gái này có phải là tiên nữ hay không nữa, bởi vì Tiểu Quả Gia cho rằng, tiên nữ không nên ngồi ở dưới đất, hơn nữa không nên cười như vậy, thế nhưng, bộ dạng chị gái này lúc cười to cũng rất đẹp.

Tiêu Hữu Thành sầm mặt lại, lập tức xuống ngựa, đi đến trước mặt cô, anh cất giọng nói lạnh lẽo, “Về nhà đi.”

Tiểu Quả Gia bắt giác run rẩy, đeo cái giỏ lên rồi chạy thục mạng, Đại Lê một tay chống người dậy, tay kia ôm bụng cười to, “Chú.... Chú....”

Khuôn mặt Tiêu Hữu Thành vẫn tối sầm, nghiêm mặt, “Cười đủ chưa?”

“Chưa.” Giây tiếp theo cô đã bị anh áp đảo, anh ôm cô lăn vào trong bụi cỏ.

Khi Tiểu Quả Gia quay đầu lại nhìn, thì đã không còn thấy chị gái tiên nữ và ông chú đáng sợ, chỉ thấy hai con ngựa lớn một đen một trắng, còn có một bụi cỏ cao bên cạnh, lay động một hồi.

Ráng chiều nhuộm đỏ cả vùng trời, ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ trên thảo nguyên mênh mông, từ nơi xa xôi nào đó truyền đến tiếng sáo du dương, bên sườn núi, lờ mờ hiện lên khói bếp nghi ngút. Tiêu Hữu Thành và Đại Lê sóng vai nhau, chậm chậm cưỡi ngựa, cô đột nhiên dịu dàng gọi anh, “Hữu Thành?”

Anh nhìn cô, cô lại cười, “Không có gì, chỉ là muốn gọi tên anh.”

Anh cười dịu dàng, vươn tay về phía cô, cô đưa bàn tay cho anh, mười ngón tay giao nhau.

Trong cả đất trời này, dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ở bãi săn, bọn họ trải qua thời gian vui vẻ ung dung tự tại như một đôi thần tiên, thế nhưng Tiêu Hữu Thành không thể ở lại lâu, đến ngày thứ tư hai người trở về Bắc Bình, Đại Lê có chút lưu luyến không muốn rời đi, Tiêu Hữu Thành cam đoan với cô, đợi đến mùa thu lúc đó cảnh vật ở đây đẹp hơn, đến khi đó anh lại đưa cô tới, Đại Lê cười, “Em còn chưa đến vườn nho ở Sicilia đó!” Tiêu Hữu Thành cũng cười, “Chờ qua đợt bận rộn này, anh nhất định đưa em đi.”

Kỳ thực, chỉ cần hai người ở bên nhau, ở đâu cũng được.

Mặc dù chưa đến tháng sáu, nhưng sắc trời y hệt như sắc mặt trẻ con, thay đổi thất thường, vừa mới nắng chói chang, lúc sau đã có những đám mây đen ùn ùn kéo tới, những giọt mưa lộp bộp rơi xuống, gió thổi

lạnh lẽo, thư ký đóng cửa sổ, bởi vì bên ngoài thật sự rất tối, mưa gió mịt mù làm rèm cửa bay phấp phới, tốt nhất là đóng cửa mở đèn.

Thư ký ra ngoài không lâu rồi lại đây gõ cửa, “Thiếu soái, thiếu phu nhân đã đến.”

Tiêu Hữu Thành vừa mới nói mời vào thì thấy vợ yêu đi đến, cô để đồ trên ghế, vừa đi về phía anh vừa ôm cạnh tay mình, “Bên ngoài lạnh lắm đấy.” Nói xong cô còn nhún mạnh run lên một chút.

Tiêu Hữu Thành giang hai tay, Đại Lê liền sà vào lòng anh, thở ra một tiếng thỏa mãn. Cơ thể của cô quả nhiên lạnh lẽo, anh tỉ mỉ quan sát, cô chỉ mặc mỗi một bộ quần áo mỏng màu hồng, anh nhìn không được muốn giáo huấn cô một trận, “Em mặc...”

“Ah chao!” Cô hắt xì một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, cái đầu còn nhẹ nhàng lay động, giống như một con mèo nhỏ hắt xì, đặc biệt gợi cảm.

Anh lập tức cầm điện thoại gọi cho thư ký, “Mang một chén trà gừng vào.”

“Em muốn uống cà phê đen.”

“Mang thêm một tách cà phê nóng, thêm sữa thêm đường.”

Thấy anh buông ống nói xuống, cô hít cái mũi nhỏ nhắn ửng đỏ, “Vừa rồi anh muốn nói gì thế?”

“Bên ngoài mưa lớn như vậy, em chỉ mặc chút ấy thôi sao?!” Anh nhún mày, bao bọc hai tay cô trong lòng ngực.

“Lúc em ra khỏi nhà trời vẫn rất đẹp, ai biết thời tiết thay đổi nhanh như thế!” Cô lại hít mũi.

“Khi ra ngoài không biết mang theo áo khoác sao? Em không biết thời tiết gần đây thay đổi thất thường à?”

Cô nhăn mặt, đàn ông lái nhai thật là đáng sợ.

Vừa khéo thư ký mang đồ uống nóng lên, cô rời khỏi vòng tay của anh rồi mới để người khác đi vào, tuy rằng hai người là vợ chồng, nhưng tư thế thân mật như vậy, cô vẫn không muốn để người khác nhìn thấy.

Sau khi uống hết tách trà gừng mà anh yêu cầu, lúc uống cà phê cô mới nhớ ra, lấy chiếc hộp đựng bánh bông lan từ trong túi ra để trước mặt anh, “Em vừa làm xong thì ra khỏi nhà luôn, vẫn còn nóng lắm!”

Anh ăn từng miếng từng miếng một, không mở miệng nói chuyện.

Cô buông tách cà phê xuống, chống cánh tay lên bàn, nghiêng người nhìn anh, “Này, em cực khổ tự tay làm bánh mang đến cho anh, anh không có lời nào để nói với em à?”

Anh cầm nửa miếng bánh trong tay ăn hết, “Vất vả rồi.”

Cô nheo mắt lại, “Không phải câu em muốn nghe.”

“Ăn ngon lắm.”

“Cũng không phải câu em muốn nghe.” Cô cong môi lên, bộ dáng tươi cười có chút giảo hoạt.

Anh đột nhiên nắm lấy tay cô, hơi dùng lực kéo cô về phía mình, hai tay ôm chặt thắt lưng cô, bởi vì anh ngồi cô đứng, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, trong phòng chỉ có ngọn đèn bàn đang sáng, cả thân người của cô che gần hết ánh sáng, khuôn mặt của cô hơi tối, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, anh nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh yêu em.” Có lẽ bởi vì giọng nói của anh trầm thấp, nên có một sức mạnh mê hoặc người khác.

Mà cô phẳng phất như thật sự bị mê hoặc, lẳng lặng nhìn anh, giờ khắc này bầu không khí vô cùng cảm động ấm áp, ngay sau đó cô lại cười rộ lên, lắc đầu tỏ vẻ không thừa nhận, “Yêu quá hóa ghét rồi.” Ẩn sâu trong ánh mắt kia là tình yêu vô hạn.

Anh cũng cười, “Trước mặt em, anh đúng là một kẻ ghét.” Đột nhiên anh tách hai chân của cô ra, kéo cô ngồi lên đùi mình.

Bởi vì hai chân đang mở ra, nơi mềm mại của cô dễ dàng cảm nhận được lửa nóng đã cứng rắn dưới thân anh, cô lập tức đỏ mặt tim đập thành thịch, thật kỳ lạ, bọn họ đã từng nhiều lần thân mật, nhưng cô vẫn không ngăn được trái tim đang đập mạnh, cô nhỏ giọng xì một tiếng, “Lưu manh.”

Anh còn không biết xấu hổ, trái lại cười ha hả, ôm chặt cô trong lòng, khiến cô dính sát vào người anh, dưới thân càng dán chặt, giọng nói anh khàn khàn vang lên bên tai cô, “Đó là bởi vì anh yêu em.”

Cô đỏ mặt, cúi đầu, giơ tay đặt lên vai anh, mà bàn tay của anh, đã từ vạt áo đi vào, vuốt ve làn da mềm mại như lụa của cô, cách áo lót, anh xoa nắn bầu ngực mềm mại của cô, anh đột nhiên liếm vành tai cô, thì thầm, “Áo lót lại nhỏ phải không?”

Sắc mặt của cô lại nóng ran, sau một lúc mới lí nhí, “Hình như là.... hơi chặt....”

Anh đã tháo áo lót của cô ra, ngay cả áo ngoài cũng đã cởi ra, nụ hoa phấn hồng vừa mới được giải phóng lập tức rơi vào trong miệng anh, mà một đoá khác ở trong lòng bàn tay anh nở rộ.

Quần áo được cởi ra, da thịt trần trụi trong không khí, trong nháy mắt hơi lạnh xâm nhập, cô không chịu được liền run rẩy, nhưng trong cơ thể lại nóng bừng, kề sát cô lúc này là thân thể nóng rực của anh, anh tháo thắt lưng của cô, còn cô cũng cởi từng cúc áo của anh, hôn lên vành tai anh, lên cổ, lên ngực.... Dần dần quên cả lạnh giá.

Hô hấp của hai người gấp gáp hỗn loạn, ngoài trời mưa vẫn không ngớt, vẫn rào rào nện trên cửa kính, hai người dầy dụa thân mật cùng một chỗ, trao đổi hơi thở và nụ hôn mật thiết nhất. Cho đến khi anh xâm nhập vào cơ thể cô, không khí xung quanh trở nên nóng bỏng, hô hấp không đủ, bên trong tràn ngập tiếng rên rỉ cùng với thở dốc khiến người ta mất hồn phách, ngay cả tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ cũng tạo thành bản nhạc đệm xa xôi....

Chất lỏng nóng bỏng chảy sâu vào cơ thể cô, anh không hề nóng lòng đi ra, vẫn chôn vùi trong cơ thể cô, cô dựa sát vào ngực anh, cả người mềm nhũn, mái tóc ẩm ướt rối bời dính trên trán, một tay anh vuốt tóc cô, tay kia khẽ xoa phía bụng dưới mềm mại của cô, anh vô cùng khát vọng đứa con của bọn họ.

Anh cầm khăn lau sạch thân thể của cả hai, cô lấy quần áo mặc vào, đứng trước gương ở phía sau cánh cửa chỉnh lại quần áo, vẻ mặt cô hơi phiền não, hoá ra từ căn cổ cho đến gần cầm của cô có một dấu hôn, mà hôm nay cô lại không mang theo khăn lụa.

“Có giống bị muỗi cắn không?” Cô hơi ngửa đầu lên cho anh nhìn.

Anh nói, “Để anh cắn thêm một miếng nữa nhé.” Anh làm ra vẻ như chuẩn bị hôn lên, dọa cô nhảy dựng lên, đến khi nhìn thấy trong ánh mắt của anh chỉ toàn ý trêu đùa, cô mới bắt mãn, “Hừ” một tiếng, “Anh làm chuyện tốt! Lại còn dọa người khác.”

Cô lùi không xa, bị anh tóm về, “Người khác trông thấy thì sao? Chúng ta là vợ chồng!” Nhìn dấu hôn đỏ sẫm trên cần cổ thon dài của cô, anh cau mày, dấu vết mờ ám như thế, không khỏi khiến người khác liên tưởng, mà đối tượng suy nghĩ trong đầu là vợ của anh, đương nhiên khiến anh không thể chấp nhận, anh an ủi cô, “Không sao, để anh gọi điện bảo cửa hàng đồ Tây mang khăn lụa đến.”

“Mang một chiếc khăn lụa đến, rõ ràng thế còn gì.”

“Không phải đúng lúc em muốn mua nội y sao?” Anh đùa cô.

Cô không nói lời nào, nhếch môi tròng mắt với anh, chỉ cần một ánh mắt thôi đã khiến anh phải cuống quýt nhận sai, giọng nói dịu dàng dỗ dành cô, “Em yêu là anh sai rồi, anh nói đùa thôi, để cho bọn họ mang khăn trong cửa hàng đến cũng được, như vậy sẽ không ai nghi ngờ.”

Cô vẫn nhếch môi, sau một lúc mới nói, “Tối nay chúng ta đi ăn lẩu Tứ Xuyên.” Nhắc đến ăn hai mắt của cô sáng long lanh.

Anh cười, hôn nhẹ lên bờ môi cô, “Tuân lệnh!”

Mưa rơi đến hơn nửa đêm, sáng sớm trời quang mây tạnh, trong vườn hoa thỉnh thoảng vang lên tiếng hót riu rít của mấy chú chim non, anh tỉnh lại sau giấc mơ, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ say của cô một chút,

rồi cẩn thận từng li từng tí nhấc cánh tay đang vắt qua ngang lưng anh đặt xuống, kéo tấm chăn mỏng lên đắp cho cô, bởi vì trận mưa đêm qua mà sáng sớm nay khí trời hơi lạnh.

Đang chuẩn bị ra khỏi phòng, lại nghe thấy cô lẩm bẩm nói một câu, “Anh đi à?” Anh nghĩ rằng cô tỉnh dậy rồi, liền ngồi xuống bên giường, dịu dàng nói, “Buổi chiều đến công sở sớm một tí nhé, chúng mình đi ăn cơm trước, buổi tối xem xong ca kịch mới là tiệc rượu, đến lúc đó em nhất định phải xuất hiện.”

Thực sự cô vẫn còn đang mơ màng, đầu óc vô cùng mơ hồ, trở mình đang muốn ngủ tiếp, lại thấy anh cứ ong ong bên tai, trong lòng cô cực kỳ bức bối, đôi chân nhỏ nhón đạp vài cái, đem ga trải giường quăn thành một khối, sau đó kéo chăn trùm kín đầu, “Đáng ghét, đáng ghét!”

Lúc này anh mới biết mình đã phạm sai lầm, thấy cô tức giận như trẻ con, anh chỉ muốn cười, nhưng mà không dám cười thành tiếng. Anh nhẹ nhàng kéo tấm chăn xuống, không kéo được, anh không biết làm gì hơn là chờ một lát, đợi đến khi cô dần nói lỏng tay, anh mới chậm rãi kéo chăn xuống, phát hiện ra cô đã ngủ thiếp rồi, khóe miệng hơi cong lên, không biết đang mơ thấy cái gì mà nhanh chóng khôi phục lại tâm tình tốt. Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn rơi trên chiếc gối lông ngỗng trắng như tuyết, hai gò má hơi hồng hồng, giống như một thiên sứ đang nằm ngủ trên những đám mây. Anh muốn hôn cô, nhưng lại sợ đánh thức cô, cuối cùng anh chỉ kéo tấm chăn lên, rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Khi cô thức dậy, quang cảnh đã hơn mười giờ, cô nằm lẩn lộn trên giường nửa ngày, lúc này mới lười biếng đứng dậy đánh răng rửa mặt, khi đang đánh răng cô bỗng cảm thấy buồn nôn, liền nôn khan vài tiếng.

Cô dậy muộn, nên chỉ dọn dẹp căn phòng qua loa, cả buổi sáng cứ trôi qua như thế. Ăn xong bữa trưa, cô mới nhớ đến lời của anh lúc gần đi, dù sao cũng không có việc gì làm, cô liền gọi thợ trang điểm đến sớm.

Đêm nay, Tiêu Hữu Thành dùng danh nghĩa của vợ chồng họ mở tiệc chiêu đãi các đại sứ và phu nhân của họ, tuy nói đây chỉ là lời mời mang tính chất cá nhân, thế nhưng sau khi kết hôn đây là lần đầu tiên cô công khai lộ diện tại trường hợp xã giao, vì vậy phải thận trọng. Thợ trang điểm vẫn là vị phu nhân người Pháp tên là Hồ Diệp năm đó đã trang điểm cho cô vào lúc kết hôn, bởi vì hợp nhau, nên đồng ý lời mời làm thợ trang điểm cho cô, bình thường Đại Lê ăn mặc tùy ý, cũng không thích ăn diện, chỉ khi nào trong trường hợp quan trọng, cô mới mời thợ trang điểm.

Làm xong kiểu tóc và trang điểm, chọn bộ váy thích hợp, không quá một giờ, cô mời phu nhân Hồ Diệp uống cà phê, Đại Lê chuẩn bị ra khỏi nhà, không ngờ lại chào đón một vị khách khác.

Một đóa hoa bách hợp đưa tới trước mặt cô, cách những giọt nước trong vạt vẫn còn đọng lại trên cánh hoa, là khuôn mặt tươi cười của Dung Đình Hiền, “Chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Đại Lê mỉm cười nhận bó hoa, mời Dung Đình Hiền vào nhà.

“Thật xin lỗi, anh không thể tham dự hôn lễ của em, trước khi về nước anh đã tới gặp hai bác, bọn họ xem ảnh chụp đám cưới, khen rất đẹp.”

Trong mắt Đại Lê rõ ràng có vui mừng, không khỏi nghiêng người hỏi anh ta, “Anh gặp ba em rồi à? Ông ấy vẫn khỏe chứ?”

“Bác trai hồi phục rất tốt, đã có thể làm một số hoạt động trong phạm vi nhỏ.”

Thím Mặc mang trà và bánh ra, tâm trạng của Đại Lê vô cùng tốt, đích thân rót trà cho Dung Đình Hiền, “Susan thế nào? Lâu lắm rồi không gặp cô ấy!”

“Bọn anh chia tay rồi.” Giọng nói của Dung Đình Hiền bình tĩnh không hề có một tia rung động.

Đại Lê buông ấm trà xuống, đẩy tách trà đến trước mặt Dung Đình Hiền, lúc này mới “À” một tiếng, lại không nói thêm cái gì. Vài năm nay, Dung Đình Hiền đem trọng tâm của sự nghiệp đặt tại nước Mỹ, thời gian ở bên cạnh Đại Lê cũng nhiều, lại càng thêm thân thiết, chỉ đơn giản trò chuyện cũng có nhiều đề tài để nói.

Hôm nay Đại Lê trang điểm, đường nét khuôn mặt càng thêm tinh xảo, cô mặc một chiếc váy cổ bẻ màu đỏ bạc, lộ ra vẻ thanh nhã cao quý, lại thêm bộ dáng thùy mị thướt tha, cùng với phía sau lưng là một bức bình phong tám tấm, bên trên vẽ một bức tranh hoa đào, bút pháp tinh tế, màu sắc trang nhã, chiếu lên mỹ nhân như bức tranh, bức tranh như mỹ nhân.

Sau buổi trưa ánh nắng như bình thản hơn, ngồi cùng cô, uống trà nói chuyện phiếm, đó là toàn bộ hạnh phúc xa vời trong cuộc đời này của anh ta.

Buổi chiều hôm nay thực sự rất đặc biệt, mới vừa tiễn Dung Đình Hiền không bao lâu, Đại Lê ra ngoài, rồi lại nghênh đón một vị khách nữa.

Tiêu Hữu Thành ở công sở chờ đến tận hơn mười hai giờ trưa, cuối cùng chỉ đợi được một cú điện thoại, Đại Lê nói hôm nay cô có khách, không thể cùng anh ăn cơm, buổi tối trực tiếp gặp nhau ở rạp hát luôn, sau đó vội vàng ngắt máy, Tiêu Hữu Thành sai người đi hỏi thăm, nghe nói là Dung Đình Hiền đến nhà, trong lòng anh không khỏi uống dấm chua.

Qua sáu giờ, nếu như là bình thường, rạp hát lớn Bắc Bình nhất định sẽ rất náo nhiệt, nhưng đêm nay lại yên lặng đến dị thường, Tiêu Hữu Thành đã bao cả rạp hát ngày hôm nay để mời đại sứ các nước, vì an toàn nên ban cả lệnh giới nghiêm trên phố.

Chủ nhân đương nhiên đến sớm để chuẩn bị, Tiêu Hữu Thành đến rạp hát, thấy Đại Lê đã đợi ở trong phòng khách quý, cô cầm chiếc bánh nướng ăn ngon lành, Tiêu Hữu Thành nhíu mày, “Không phải là có khách à? Sao em lại ăn cái này?” Đại Lê vừa ăn bánh nướng, vừa đem miếng giấy dầu bao cái bánh ở trên bàn trà đưa cho anh, “Em chưa ăn mà. Em để lại hai cái cho anh đấy!”

Thấy cô ăn ngon miệng như vậy, anh cho là món ăn ngon khác lạ thế nào, kết quả chỉ là tầm thường, nhưng anh vẫn ăn hết hai cái bánh. Năm ngoái rạp hát lớn Bắc Bình vừa tốn kinh phí cao sửa chữa lại, khắp nơi đều rực rỡ hẳn lên, trong phòng khách quý lại xa hoa, trên trần nhà có tranh Tây Dương, làm cho đèn chùm thủy tinh chiếu lộng lẫy, trên sofa, tia sáng màu bạc rực rỡ, mà bọn họ ngồi sống vai nhau cùng ăn bánh nướng.

Bắt đầu có xe lần lượt dừng tại cửa rạp hát, Đại Lê đứng bên cạnh Tiêu Hữu Thành, cùng anh chào đón khách, tao nhã hào phóng, biểu hiện không thể nào bị xoi mói, cùng với hình tượng con mèo nhỏ tham ăn của vài phút trước, hoàn toàn phân biệt thành hai người.

Khách khứa đến đông đủ, ở trong rạp hát, ghế lô lâu hai phân chia cho các vị đại sứ và phu nhân, còn lâu một là dành cho những người quan trọng trong quân đội và chính phủ được mời đến, tập hợp nhiều nhân vật hiển hách như vậy, nhưng không khí cũng thoải mái hiếm thấy. Đêm nay đoàn ca múa của hoàng gia Vienna lần đầu biểu diễn tại rạp hát lớn Bắc Bình, mang đến vở ca kịch “Kỵ sĩ hoa hồng” kinh điển, mọi người đều rất mong đợi.

Trước khi mở màn, Đại Lê đột nhiên nhỏ giọng nói: “Em đi ra ngoài một chút.” Tiêu Hữu Thành không nghĩ gì nên không hỏi nhiều, cho đến khi tắt cả ánh đèn của rạp hát tắt đi, tấm màn đỏ thẫm mở ra, cô cũng chưa trở về.

Câu chuyện “Kỵ sĩ hoa hồng” xảy ra tại Vienna vào thế kỷ 19, kỵ sĩ hoa hồng ở nước Áo tương đương với bà mối ở Trung Quốc, dùng hoa hồng bạc truyền đạt tình yêu. Trong câu chuyện, bá tước trẻ tuổi Octavian và công tước phu nhân lên lút hẹn hò, bởi vì anh họ của công tước phu nhân là nam tước Ochs đột nhiên đi vào, Octavian đành phải giả dạng thành người hầu gái để che dấu, nhưng bị nam tước Ochs chọn trúng, thay anh ta chuyển giao một hoa hồng bạc cho tiểu thư Sophie, khi tặng hoa hồng, Octavian và tiểu thư Sophie vừa gặp đã yêu, trải qua nhiều gian nan, cuối cùng họ ở bên nhau. Mà nam chính Octavian thường do giọng nữ trung sắm vai.

Màn thứ nhất xảy ra ở phòng ngủ của công tước phu nhân, sân khấu bố trí vô cùng xa hoa, công tước phu nhân và Octavian hát đối đáp thâm tình, anh họ nam tước Ochs đã đến khiến Octavian không thể trốn tránh, khi trở ra thì ăn mặc như con gái, ngay lập tức khiến người khác kinh động! Bởi vì đóng giả làm hầu gái, trang điểm không khoa trương lộng lẫy như công tước phu nhân, váy dài màu tím nhạt, mái tóc cài hoa nhài trắng noãn, xinh đẹp động lòng người lại không mất đi vẻ tao nhã, khó trách nam tước Ochs tỏ ra săn đón, khán giả cẩn thận phát hiện, Octavian mặc trang phục nữ lên sân khấu, thân hình và giọng hát rõ ràng khác với lúc này, Tiêu Hữu Thành ở trong ghế lô chính, khi Octavian mặc đồ nữ đi ra, trong nháy mắt thân thể anh cứng ngắc, hai mắt thâm trầm, chặt chẽ khoá trên bóng dáng kia trên sân khấu.

Màn thứ hai, cùng với tiếng vó ngựa từ xa đến gần, Octavian mặc trang phục nam lên sân khấu, lễ phục màu đen, quần dài màu bạc, tôn lên dáng người thon dài, phô bày vẻ anh tuấn phóng khoáng, ánh mắt

thâm tình quyến rũ, tiếng ca trầm thấp tuyệt vời, không chỉ khiến cho tiểu thư Sophie trên sân khấu động lòng, càng khiến tất cả phu nhân dưới sân khấu lâm vào ái mộ.

Có lẽ là vở ca kịch đặc sắc, có lẽ là ánh sáng rất mờ, đúng là không ai phát hiện, trong ghế lô chính, vị trí bên cạnh Tiêu Hữu Thành vẫn trống không.

Người yêu nhau rốt cục kết làm vợ chồng, nhạc hoà tấu vang lên nhẹ nhàng đóng màn, tiếng vỗ tay sấm dậy, diễn viên lên sân khấu lần nữa chào khán giả, phóng viên chật ních trước sân khấu, tia sáng loé lên hỗn loạn khiến người ta choáng váng hoa mắt, nhưng chỉ không thấy diễn viên Octavian.

Trong phòng hoá trang ở hậu trường, lễ phục quần dài lặng lẽ rơi xuống, xuyên qua tấm gương to, có thể nhìn thấy một bóng trắng thon dài, cánh cửa đột nhiên bị mở ra từ bên ngoài, sau khi Tiêu Hữu Thành đi vào, anh lập tức đóng cửa lại, mà trong nháy mắt cô đã nhào vào lòng anh.

Hai cánh tay vòng qua cổ anh, cô cười tủm tỉm hỏi anh: “Em hát có hay không?” Cô như đứa trẻ vui vẻ khoe khoang lại còn muốn được khen ngợi.

Tâm tình của Tiêu Hữu Thành vốn phức tạp, thấy dáng vẻ của cô thế này, anh chỉ còn lại tự hào và sùng nịnh, ôm lấy cô, hôn lên mồ hôi trên tóc mai và chóp mũi của cô, “Trước tiên nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Lúc đầu giọng nữ trung diễn vai Octavian là bạn học của em ở Vienna, cô ấy không quen với khí hậu ở Bắc Bình, tối hôm qua bị sốt nên đau cổ họng, hôm nay không thể nào lên sân khấu.”

“Tại sao em không nói sớm?”

“Em cũng vừa mới biết hồi chiều.”

Cô nghiêng cổ cười: “Có phải rất ngạc nhiên mừng rỡ không?”

Sắc mặt anh bình tĩnh: “Trái lại có kinh sợ.”

Cô càng cười hài lòng, khoe mắt chân mày đều là thần thái tự tin, ngón tay nhỏ nhắn khê chọc vào ngực anh, “Nói dối cái mũi sẽ dài ra nha!”

Anh liền mỉm cười, càng ôm cô chặt hơn, đặt trán mình lên trán cô, “Hát vô cùng hay, anh rất thích!” Cánh môi tự nhiên chạm vào nhau, nụ hôn triền miên tinh tế tỉ mỉ, cô đang thay quần áo, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi bằng lụa rộng thùng thình, đôi chân trắng như tuyết vòng qua thắt lưng anh, trêu chọc lửa dục muốn thiêu đốt của anh, nhưng còn có một bữa tiệc đang chờ bọn họ, anh chỉ có thể cắn vành tai của cô, khàn giọng quyết tâm nói: “Đêm nay em đừng nghĩ sẽ ngủ được.”

Tiệc rượu sắp đặt ở biệt viện Tiêu gia, tiệc đứng cung cấp thức ăn Trung Quốc và Phương Tây, ban nhạc diễn tấu tại chỗ, rất thoải mái tùy ý. Tiêu Hữu Thành và Đại Lê vẫn trở lại hơi trễ, từ cửa sau vào nhà, họ lên lầu thay quần áo, khi xuất hiện lần nữa, Tiêu Hữu Thành đã mặc áo không bầu kiểu Trung Quốc màu xám nhạt, nhã nhặn tuấn tú hiếm thấy, còn Đại Lê mặc sườn xám màu đỏ thắm, đường tơ vàng thêu hoa văn bông sen, ung dung lộng lẫy, khiến cho khách khứa liên tục khen ngợi.

Ngoài chào hỏi khách khí, mọi người gần như đều bàn tán về vở ca kịch vừa rồi, diễn viên Octavian anh tuấn và xinh đẹp, cũng có người nói: “Thiếu phu nhân, cô và diễn viên đóng vai Octavian có vài phần giống nhau đấy!” Đại Lê chỉ mỉm cười, bình thường khi nói chuyện, giọng nói của cô mang một chút hơi hướng của phía Nam, êm tai dịu dàng, hơn nữa với thân phận của cô, mặc dù có người nghi ngờ cũng không thể kết nối các chi tiết với nhau.

Cô cùng Tiêu Hữu Thành xã giao khắp nơi, khó khăn lắm mới bắt được thời gian rảnh rỗi, Đại Lê bưng một đĩa đồ ăn tìm một góc ngồi xuống, cách đó không xa, có vài vị phu nhân đang nghỉ ngơi trò chuyện, chắc là vì cách bình phong nên không thấy cô, nội dung trò chuyện của họ có phần không kiêng dè.

“Trường hợp hôm nay thế này, sao bộ trưởng Hàn lại dẫn vợ bé đến?”

“Cũng không thể trách ông ta, trên thiệp mời thiếu soái nói mang theo người nhà, Hàn phu nhân nằm trên giường đã nhiều năm, bộ trưởng Hàn dù sao cũng không thể đến một mình.”

“Các vị có thấy vòng tay của người phụ nữ họ Thẩm kia không? Đây kim cương đấy! Chỉ làm bé của người ta, thiếu phu nhân cũng không kiêu ngạo trắng trợn như cô ta!”

“Nói cho cùng xuất thân không tốt, không thể lên bàn tiệc, nghe nói lúc trước là bạn gái của thiếu soái, thiếu soái sao lại ngấm trúng cô ta?”

“Thì cô ta rất xinh đẹp mà!”

“Có ích lợi gì? Không phải cũng bị đập ra à?” Một trận cười vang lên.

Đại Lê ăn xong đồ ăn trong đĩa, lại đứng dậy đi lấy thêm, ở cạnh bàn ăn cô gặp Thẩm Tiêm, đơn giản chào một tiếng, Thẩm Tiêm cười nói: “Thiếu phu nhân thật sự có khẩu vị, buổi tối dám ăn nhiều như vậy.” Đại Lê cười cười, “Gần đây tôi ăn uống rất ngon miệng.”

Lại tìm một chỗ ngồi xuống, không ngờ Thẩm Tiêm cũng đi theo sang đây, ngồi xuống phía sau bên cạnh cô nói: “Thiếu phu nhân không ngại chứ?”

Đại Lê cầm đĩa thức ăn, Thẩm Tiêm cầm ly rượu, một lát sau, uống được nửa ly, Thẩm Tiêm mới chậm rãi nói: “Tôi thật sự rất hâm mộ cô.”

Đại Lê không nói chuyện, Thẩm Tiêm dường như cũng không muốn câu trả lời của cô, cô ta nhìn chiếc ly để cao, như đang lẩm bẩm, “Tất cả sự việc may mắn trên đời này chắc là đều ột mình cô... Mười bốn tuổi tôi ra đời diễn kịch, nhần nhện nhiều năm như vậy, diễn trong diễn ngoài, thật thật giả giả, nhìn như phong hoa tuyết nguyệt, thực ra từ lâu tôi đã không còn tin tưởng tình cảm chân thành gì đó, phụ nữ đòi tiền muốn thể diện, thứ đàn ông yêu chính là tuổi trẻ xinh đẹp... Nhưng cô và thiếu soái lại nghiêm túc yêu thương chân thành...” Thẩm Tiêm cười gượng vài tiếng, không phân rõ buồn vui, còn muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ ngửa đầu uống cạn ly rượu, sau đó cô ta đứng dậy, trên mặt lại hiện ra nụ cười nhiều năm không đổi, “Quấy rầy rồi, mời thiếu phu nhân từ từ dùng bữa.”

Tửu lượng của Đại Lê rất kém, khi tiệc rượu chấm dứt cô đã hơi say, cô bắt tay một vị phu nhân đại sứ, cứ nói cảm ơn, Tiêu Hữu Thành bình tĩnh ôm cô vào trong lòng, cười áy náy, phu nhân đại sứ ngược lại không để ý, khen thẳng cô rất đáng yêu.

Tiến khách khứa xong, Đại Lê xoay người vào nhà, nhắc chân lên liền lão đảo, Tiêu Hữu Thành vội vàng đỡ lấy cô, “Em uống bao nhiêu? Sao lại say thế này.” Nhưng Đại Lê gỡ tay anh ra, lão đảo đi về phía trước, “Không có, em không say, chỉ là hơi chóng mặt.”

Tiêu Hữu Thành xông lên phía trước, ôm ngang người cô, cô không còn sức lực, nắm lấy vạt áo anh, túm vài lần cũng không bắt được, “Anh ôm em làm gì? Em không say mà!”

Tiêu Hữu Thành không nói chuyện, đi nhanh qua phòng khách, người hầu đang quét dọn, tiếng dụng cụ chạm vào nhau phát ra rất nhỏ, tiếng cô tuy nhỏ nhưng nghe rõ ràng, “Đêm nay em gặp Thẩm Tiêm, cô ấy có phải vẫn còn tình ý với anh không... Anh nhất định cho rằng em đang ghen, thực ra em không có... Chạm một chút, cầu thang đang lung lay đấy!” Trở lại căn phòng trên lầu hai thuộc về bọn họ, Tiêu Hữu Thành đặt cô lên giường, “Buổi chiều Dung Đình Hiền đến thăm em, anh ta không phải còn tình ý với em chứ?”

Đại Lê nhú mày, “Đình Hiền... bạn gái của Đình Hiền là Susan, không phải Thẩm Tiêm... Em rất tỉnh táo...”

Anh cười véo chiếc mũi nhỏ nhắn của cô, “Ngồi đây một lát, anh đi xả nước cho em tắm rửa.”

“Vâng,” cô ngoan ngoãn gật đầu, Tiêu Hữu Thành đi vào phòng tắm không lâu, cô lại đi theo, dựa vào cạnh cửa, “Này, em với anh nói chuyện...”

“Nói gì?” Anh vừa điều chỉnh nước nóng, vừa mỉm cười nhìn cô.

Về mặt cô có chút bối rối, có lẽ đã quên muốn nói gì, cô ngẩng đầu nhìn anh một hồi, than thở một tiếng “nóng”, rồi bắt đầu cởi quần áo, đợi anh xả nước đầy bồn, cô mới cởi bỏ ba nút cài áo.

Anh đóng cửa phòng tắm giúp cô cởi quần áo, trên người cô có mùi rượu đỏ, pha lẫn với mùi thơm của cơ thể cùng hơi nước ấm áp trong phòng tắm hoà vào nhau, tất cả xâm nhập mỗi tác da thịt của anh, lại còn ánh mắt của cô biếng nhác đắm mê. Anh nhin không được mà cúi đầu hôn cô, dây dưa với chiếc lưới mềm

mại và thơm mát của cô, cô phát ra tiếng rên rỉ không rõ ràng, thân thể trong lòng anh không yên mà vặn vẹo, anh kéo sườn xám của cô ra, nhưng cô đột nhiên đẩy anh, “Em có lời muốn nói với anh...”

“Ngày mai hãy nói...” Hô hấp anh dồn dập, tiếp tục hôn cô, chỉ chốc lát sau, cô lại đẩy anh ra, “Em có chuyện muốn nói...”

Anh thở dốc thật mạnh, đầu lưỡi khắc hoạ đường nét đôi môi của cô, “Em muốn nói gì?”

“Anh...có trách em không?”

Anh sững sốt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không biết bị hơi rượu hay là hơi nóng xông thành quả táo đỏ, anh cười nói: “Em say rồi.”

“Em không say!” Cô nỗ lực nhìn anh một cách nghiêm túc, tiếc rằng luôn thấy bóng dáng chồng chéo lên nhau, cô đành phải lắc đầu, lại lắc lắc đầu, “Anh đừng cho rằng em say mới nói những lời này với anh, em đã muốn hỏi từ lâu, đã muốn hỏi lâu rồi, em không say.”

Cởi đi lớp áo cuối cùng của cô, anh ôm cô vào bồn tắm lớn, “Tắm rửa.”

“Em biết.” Cô cúi đầu, đột nhiên không thốt ra câu nào.

Đợi anh ngồi xuống bên cạnh cô, muốn ôm cô qua, nhưng phát hiện cơ thể cô hơi run rẩy, anh ép cô nâng mặt lên, quả nhiên thấy cô cắn môi, nước mắt đã lớn vồn trong hốc mắt, lòng dạ anh lập tức rối bời, trái tim cũng co rút, “Em yêu đừng khóc! đừng khóc!”

Anh vừa dỗ dành cô, nước mắt cô liền chảy xuống, nghẹn ngào, “Qua hai ngày là....Ngày giỗ của cha... Cha...”

Anh ôm cô vào trong ngực, khẽ vuốt lưng cô, “Không phải anh đã nói đừng nghĩ đến nữa sao? Đều là quá khứ, không phải lỗi của em, ngoan, đều là quá khứ.”

Cô ở trong lòng ngực anh lắc đầu, khóc hu hu, “Lúc trước là em muốn rời khỏi... Còn trở về... Bởi vì trở về... Em biết anh sẽ... Em không có cách nào tha thứ cho chính mình... Em là người ích kỷ nhất, ích kỷ nhất...”

Mỗi một câu của cô, trái tim cũng siết chặt theo, hoá ra, nút thắt trong lòng cô vẫn chưa mở ra, cô vẫn nhớ mong anh, vẫn áy náy với cha, dựa vào men say cô mới dám nói ra... Anh vô cùng đau lòng...

Anh nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc nhíu lại, hôn cô dịu dàng, “Em yêu, nên trách anh, trách anh lúc đó chưa nói rõ ràng, chuyện kia không liên quan đến em, anh không cho phép em để tâm vào chuyện vụn vặt, anh chưa từng trách em... Anh chờ em bốn năm, là anh bằng lòng chờ đợi, chờ cả đời anh cũng bằng lòng, không liên quan đến em, hiểu không? Em yêu, bây giờ chúng mình ở bên nhau, đây mới là quan trọng nhất, phải không? Nghe lời anh, đừng khóc!”

Cô vẫn lắc đầu, nước mắt vẫn rơi, “Hữu Thành....Hữu Thành...”

Anh ôm cô, hôn lên lệ trên khoé mắt cô, “Anh đây, anh ở đây.”

“Em yêu anh.” Đôi mắt cô sưng lên, cái mũi cũng đỏ au, nước mắt ràn rụa, còn không ngừng hít nước mũi, chọn lúc này để nói ra, thật là không lãng mạn.

Trái tim anh đột nhiên cứng lại, một hồi lâu mới hoàn hồn, anh vui mừng lại kích động, lấy khăn nóng lau mặt cô, “Cuối cùng đã chịu nói, cô nhóc vô lại...” Anh chuyên chú nhìn dáng vẻ khóc lóc đau lòng của cô, thanh âm dần thấp, “Em cũng biết, anh vì em, cái gì cũng bằng lòng...”

“Hữu Thành...Em xin lỗi...”

“Nói nữa anh sẽ tức giận.”

“Hữu Thành...”

“Không cho phép nói em xin lỗi.”

“...Anh bắt nạt em...” Cô bĩu môi, càng khóc lớn hơn.

“Được,” anh quăng khăn mặt, đè chặt người cô, mút chiếc cô thon dài của cô, “Anh đây liền bắt nạt em...”

...

Say rượu, đau đầu, sau khi cô tỉnh lại thì bắt đầu rên rỉ, anh bị đánh thức, giúp cô nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương, cô hỏi anh, “Sao lại ở đây?”

“Tối hôm qua em say, chúng ta không về nhà.”

Cô dừng một chút, “Em say thành ra dạng gì?”

“Đặc biệt nói nhiều.”

Cô lại dừng nữa: “Em nói gì?”

“Em nói...” Anh cố ý ngừng một lát, “Em nói, em yêu anh, không có anh em không sống được.”

Cô rụt lại ra sau, nhú mào tròng anh, “Anh gạt người.”

Anh cười to hôn cô, cho dù cô trốn thế nào, luôn bị anh hôn tới, cô phản kích, gãi ngứa anh, cô hiểu rõ thân thể của anh, biết chỗ nào mẫn cảm nhất, mà anh cũng hiểu rõ thân thể của cô. Hai người ở trên giường vui đùa âm ỉ cả nửa ngày, rốt cục cũng mệt mỏi, cô nép vào trong lòng anh thở dốc, “Hữu Thành...”

“Hửm?”

“Đêm qua em nằm mơ.”

“Ừm, hiện tại vui vẻ không?”

“Em rất vui.”

“Vui là tốt rồi.”

Cô ôm cổ anh rồi hôn anh.

Thời tiết đột nhiên nóng lên, dường như đảo mắt liền vào hạ, gần đây tâm tình của Đại Lê luôn lên xuống khó hiểu, buổi tối thường xuyên không ngủ yên, Tiêu Hữu Thành lại cứ bận bịu, về trễ không nói, có đôi khi anh điện khẩn nửa đêm nói phải đi, cô bức nhất là khi ngủ bị đánh thức, phát cáu tranh cãi với anh vài lần, thiếu chút nữa là phải chia phòng.

Đêm nay công sở lại mở hội nghị khẩn cấp, toàn bộ tướng lĩnh cấp cao của Bắc Quân đều đến đông đủ, ngay từ đầu đã tranh luận cực kỳ sôi nổi, sau đó lại bế tắc, cả phòng hội nghị im lặng, không ai nói chuyện, trên đầu chiếc bàn dài là chỗ của Tiêu Hữu Thành, có lẽ bởi vì thời tiết hanh khô, cổ áo anh kéo ra, sắc mặt căng cứng, cấp thấp im thin thít không nói gì, cũng không dám lên tiếng.

Đúng lúc này, Lưu Dương của phòng thư ký ló đầu vào, “Thiếu soái, điện thoại của ngài.” Tiêu Hữu Thành không ngẩng đầu lên, Tôn Phụ vừa muốn ra hiệu cho anh ta đi xuống thì Lưu Dương lại nói: “Là thiếu phu nhân gọi tới ạ.”

Tôn Phụ quay đầu lại, quả nhiên thấy sắc mặt của Tiêu Hữu Thành dần trở về bình thường, anh đứng dậy dặn dò một câu rồi rời khỏi phòng họp, sau khi trở về vài phút sau, không khí trong phòng hội nghị đã thoải mái hơn nhiều, có vài người tướng lĩnh trẻ tuổi ngày thường quen biết Tiêu Hữu Thành mà bắt đầu nói đùa, “Thiếu phu nhân gọi điện đến kiểm tra làm việc có siêng năng không à? Khi trở về nếu thiếu phu nhân không tin thì chúng tôi đều có thể làm chứng, đêm nay thiếu soái họp suốt, không đi đâu cả!” Mọi người cười vang, Tiêu Hữu Thành cũng cười, “Hai ngày nay mọi người đã vất vả, đêm nay ngừng tại đây, ngày mai có tin tức sẽ thảo luận tiếp.”

Khi anh về đến nhà thì đã ba giờ sáng, hôm qua thím Mặc hồi hương, trong nhà chỉ có một mình cô, trong phòng khách chỉ mở một ngọn đèn đặt dưới đất, hoa văn trên chụp đèn là bông sen, nhợt nhạt chiếu trên mặt cô, cô ôm lấy tấm đệm mềm mại mà cuộn người ngủ thiếp đi trên sofa.

Chắc hẳn ngủ không yên, khi anh ôm cô, cô liền tỉnh dậy, dụi mắt, “Mấy giờ? Trời đã sáng rồi sao?”

Nhưng anh đối lại chất vấn cô, “Vì sao em ngủ ở đây? Nhất định phải khiến anh đau lòng à?”

Cô nhú mào, xoay đầu không để ý tới anh, đến giường, cô lại trở mình hướng vào trong, Tiêu Hữu Thành gần như bận bịu một ngày một đêm, anh cực kỳ mệt mỏi, cũng không biết dỗ dành cô thế nào, anh chỉ ôm cô vào trong ngực, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Anh khổ sở cả ngày nên ngủ rất sâu, cô trái lại mất đi vài phần buồn ngủ, buổi tối cô tự rang cơm, ăn chưa xong thì đã nôn ra hết, qua hơn nửa đêm, lúc này cô vô cùng đói, nhẹ nhàng dịch chuyển khỏi vòng tay anh, cô đến phòng bếp, hâm nóng nửa chén cơm còn lại, lúc này mới thư thái một chút.

Trở lại phòng ngủ lần nữa, cô phát hiện anh vẫn mặc quân trang đi ngủ, cô giúp anh cởi quần áo, rồi lấy khăn ẩm lau mặt anh, gần đây anh luôn mệt nhọc, cô rất đau lòng, nhưng đôi khi không thể khống chế bản thân, cô luôn phát cáu với anh.

Hôm nay anh ngủ rất ngon, khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, vậy mà đã là buổi chiều. Cô không ở trong phòng, quần áo ngủ sạch sẽ xếp gọn gàng đặt ở đầu giường, tản ra mùi nắng chiều ấm áp trong lành. Anh tắm rửa xong, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái xuống lầu, trong phòng khách không có ai, trong nhà ăn cũng không, anh đột nhiên muốn hù cô, nín lặng hướng vào phòng bếp...

Ánh sáng trong phòng bếp vô cùng tốt, có một bề mặt tường bằng kính, ngoài tường là một vườn hoa nhỏ, trông lọt vài cây hoa tú cầu và cây hoa quế vàng như nhỡ, chúng đều không trong thời kỳ nở hoa, chỉ thấy màu xanh lá cây xanh um tươi tốt, hiện ra màu sắc đậm nhạt không đồng nhất, ánh mặt trời tựa như phần vàng rắc trên mặt lá, màu vàng trắng lẹ nổi bồng bềnh giữa màu xanh lá, như là một bức tranh Tây Dương xinh đẹp, người ở trong phòng bếp giống như đứng chính giữa bức tranh.

Cô mặc áo sơ mi trắng, chỉ một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc áo rất lớn, nhất định là của anh, lỏng trên người cô, ngược lại buộc quanh dáng người xinh đẹp, nút áo trên cùng không cài lại, cổ áo mở ra cho đến trước ngực, có thể trông thấy xương quai xanh tinh xảo, một chút đường nét lồi vào giữa đôi gò bồng đảo, cần cổ đeo một sợi dây chuyền, là anh đặt tại Pháp làm riêng cho cô, mặt dây chuyền là c-h-r-i-s bằng vàng, tên tiếng Anh của cô; trên bờ vai hoàn toàn không mặc thêm gì, ống tay áo cuộn lên vài lớp cho đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay mảnh khảnh, cô đang bận làm gì đó, trên tay đều là bột mì; vạt áo sơ mi che tới bắp đùi, để lộ một đôi chân thon dài đều đặn xinh đẹp ra ngoài.

Ánh mặt trời xuyên qua tường kính, chiếu sàn nhà sáng loáng, như loé lên tia nước, nó cũng chiếu trên người cô, ánh sáng thấm thấu qua áo sơ mi trắng, mơ hồ hơi trong suốt, không chỉ nhìn ra màu sắc của quần lót, trong lúc như ẩn như hiện, còn có thể nhìn thấy đường nét bầu ngực hoàn mỹ, vòng eo thon nhỏ không dư thừa, chiếc mông vểnh lên tròn tròn...

Buổi chiều của đầu hạ, trong phòng bếp vô cùng im lặng, cô đang nhào bột trên bàn bếp, dưới tay dường như có âm thanh, lại dường như không có...

Một tiếng “đình” vang lên, hô hấp anh rối loạn, như vừa tỉnh lại từ trong mộng, anh thấy cô đeo bao tay, hơi nhón chân mở lò nướng ra, gần như để cho anh thấy bóng lưng, cô lại mở miệng: “Anh nhìn gì đó?”

Anh cười, không nói gì, sau đó cô quay đầu lại, bĩu môi nhăn mặt, “Anh còn ngủ nhiều hơn em! Trên bàn có để lại cơm cho anh.”

Anh vẫn cười, bất động ngắm cô, cô cúi đầu nhìn, trên mặt đột nhiên ửng hồng, hơi ngượng ngùng mà giải thích: “Vừa rồi không cẩn thận làm dơ áo ngủ, dưới lầu vừa vặn có quần áo của anh.”

Anh cười đi qua: “Em đang làm gì đó?”

“Bánh quy vòng, làm cho anh đấy.”

Anh hơi nhú mày, “Là chính em muốn em chứ?”

Cô hơi bĩu môi, nghiêng đầu: “Không ăn thì đổ đi.”

Anh đã ôm cô từ phía sau, ánh nắng chiều đầy phòng như vậy, nhưng thân thể cô lại lộ ra một chút mát lạnh, thật là thanh cao thoát tục, anh cúi người, thì thầm bên tai cô, “Làm cho anh, vì sao lại không ăn?” Ngữ điệu kia, thanh âm kia, rõ ràng là đang tán tỉnh.

Trong lòng cô rung động, không để ý, bàn tay anh đã vuốt ve đôi chân thon dài của cô, nhẹ nhàng cọ xát, xúc cảm như xa như gần, giống như gãi vào lòng cô, cô gấp lại cánh tay bị bắt, “Đừng quậy! Ăn cơm đi!”

Anh còn đang vuốt ve chân cô, một tay lại cởi nút áo sơ mi của cô, cô hơi luống cuống, “Không được...Đừng...” Cô đã bị anh xoay người lại rồi hôn lên.

Trên tay cô đều là bột mì, không thể đẩy anh ra, thân thể lại bị anh quán chặt, cô đành phải nhận lấy nụ hôn của anh, triền miên dùng nước bọt làm ẩm lẫn nhau, dần dần ý loạn tình mê, đợi khi cô hoàn hồn thì áo sơ mi đã lặng lẽ bị đẩy ra.

Cô thở dốc, nhìn anh cởi quần lót của cô, “Hữu Thành...”

Kính trong suốt ngoài tường đã vấy đầy ánh nắng mùa hè, không khí như vậy khiến người ta ngứa ngáy, gió thổi lay động lá cây vang lên tiếng sần sật, tựa như đáy mắt anh, nhảy lên hoa lửa mê người... Cô không thể cự tuyệt, cuối cùng chỉ nhỏ giọng nói: “Anh nhẹ chút...”

Trên sàn nhà lát đá cẩm thạch trắng đen, quần áo của họ rơi xuống, nụ hôn cuồng nhiệt dọc theo chiếc cổ thon dài của cô, đi vào trước ngực cô, hoặc liếm, hoặc cắn, hoặc mút, hoặc hút, cô đã quên trên tay còn bột mì mà bám lưng anh, kéo anh vào trong ngực, phía sau là bàn bếp cẩm thạch chống đỡ, trong niềm đam mê bốc lửa, chiếc bàn phía sau cho cô chút lạnh lẽo.

Anh đột nhiên ôm lấy cô đặt trên bàn bếp, không đợi cô phản ứng anh đã nửa quỳ gối, tách hai chân cô ra...

“Hữu...Hữu...” Cô khấn thưng, miệng lưỡi khô khan, bọn họ đã thân mật khăng khít từ lâu, nhưng chưa bao giờ rõ ràng như thế, cô thấy anh tiến vào nơi tư mật nhất của mình. Mà anh đã hôn lên, đầu lưỡi dao động.

Trong nháy mắt cảm xúc tê dại cắn nuốt cô, rên rỉ tuôn trào, cổ ngứa ra sau, thân thể rung động hơi cong lên, ngay cả mười đầu ngón chân cũng cuộn lại, bên ngoài tường kính là lớp xanh lá nhòn, ở trong gió nhẹ vui mừng đong đưa, giống như có thể thấy tú cầu nở hoa, ngửi được hương thơm nhẹ của hoa quế vàng.

Anh ngừng đầu, đối diện tầm mắt của cô, cô hơi híp mắt, dùng khoé mắt nhìn anh, trong đồng tử như là có tia nước dập dềnh, lại giống như biếng nhác tao nhã, tất cả đều gợi cảm trên người khiến người ta ngạt thở, thân thể trần trụi trắng nõn, chỉ còn lại sợi dây chuyền màu vàng trên cổ, c-h-r-i-s, Chris. Anh đứng dậy, tiến vào thật sâu, cô rên rỉ, vận vẹo thân thể, hơi điều chỉnh tư thế ngồi. Một lần sóng qua nhanh, lại một lần sóng khuấy động, cô bám vai anh, thỉnh thoảng nhắc nhở, “Nhẹ chút...nhẹ chút...”

Một tay anh ôm vòng eo cô, tay kia với đến nơi hai người kết hợp xoa nhẹ, “Làm đau em à?” Vài ngày không chạm vào cô, có lẽ sức lực của anh quá mạnh mẽ.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng đề bụng lại, “Không có... Anh nhẹ chút...”

Tốc độ chậm lại, lực đạo cũng nhẹ hơn, nắng chiều rời rạc xuyên qua tóc cô, dừng lại khoé mắt và chân mày của cô, có vài giọt mồ hôi ẩm ướt dính trên trán, anh nhẹ nhàng giúp cô lau đi. Đôi môi đỏ mọng của cô sưng lên, ánh nắng chiếu xuống hiện ra sáng bóng, thân thể vốn trắng nõn nay đã nhuộm một lớp đỏ ửng, giống như đoá hoa bách hợp hồng phấn nở rộ, giọt mồ hôi nhỏ bé đọng lại trên làn da, như là hạt sương trong suốt giữa đoá hoa. Từ mỗi lần anh lật động, đôi gò bồng đảo mềm mại trước ngực cô toát ra, nụ hoa kiêu diễm ẩm ướt, mà nhiều dấu anh đào nồn nà rải rác khắp người, anh lại càng yêu những dấu vết này.

Qua hồi lâu, anh vùi đầu vào cằm cổ cô nghỉ ngơi, cô gọi anh, “Hữu Thành.”

“Ừm.” Anh trả lời một cách biếng nhác.

“Ngày mai em đi Thượng Hải.”

“Không được.” Anh không cần suy nghĩ, một mực từ chối.

“Em không phải hỏi anh, là nói với anh.”

Anh ngừng đầu, nhúu mày, “Gần đây có phải anh quá nuông chiều em hay không?”

Cô híp mắt cười, giống như mèo bắt được chuột, đắc ý như vậy, “Không phải gần đây, anh luôn nuông chiều em mà!”

Sự tiến vào bất ngờ khiến cô không kịp phòng bị, kêu một tiếng rồi đánh anh, “Đã bảo anh nhẹ chút!” Nhưng cô vẫn dịu dàng phối hợp, đợi anh bình tĩnh trở lại, cô cũng quá mệt mỏi, ngồi phịch trong lòng anh, “Đêm qua chị dâu sinh con gái, em phải đi thăm.” Đợi hồi lâu không có câu trả lời, cô hôn anh, làm nũng, “Mười ngày, mười ngày là được.”

“Năm ngày.”

“Bảy ngày, không thể ít hơn nữa.”

Anh thở dài, “Anh bảo Tôn Phụ sắp xếp máy bay.”

“Không cần huy động nhân lực như vậy, em đã sai người đi mua vé xe lửa.”

“Gần đây ở Sơn Đông không yên ổn, nghe lời, để anh bớt lo.”

“Vâng.” Cô cúi đầu, ngoan ngoãn dựa trong lòng anh, “Từ Thượng Hải trở về, em có quà tặng cho anh.”

Anh cầm mười ngón tay thon dài của cô, hôn lên tóc cô, “Anh cũng có quà muốn tặng cho em.”

28. Chương 28: Kinh Biên Bến Thượng Hải

Trần Tiểu Dẫn đẩy cửa đi vào, trong phòng bệnh sạch sẽ sáng sủa, vợ anh ta Lý Tú Phương mỉm cười nghiêng người dựa ở đầu giường, bên cạnh là đứa bé nằm trên giường, Đại Lê mở to mắt, hiếu kỳ quan sát, “Oa! Con bé lại động đậy này!” “Mau nhìn mau nhìn! Con bé vẩy cánh tay nhỏ xíu! Nằm đầm bé tí dễ thương quá!”

Lý Tú Phương cười ra tiếng, Trần Tiểu Dẫn cũng cười, hai người phụ nữ đồng thời ngẩng đầu nhìn anh ta, Lý Tú Phương dịu dàng mở miệng: “Anh đến rồi.” Đại Lê cũng gọi một tiếng: “Anh Tiểu Dẫn.”

Trần Tiểu Dẫn đặt bình canh ở tủ đầu giường, rồi đổ ra một bát cho Lý Tú Phương, anh ta hỏi Đại Lê: “Canh gà hầm hôm nay ngon lắm, em muốn ăn một chút không?”

“Không muốn.” Đại Lê cúi đầu nhìn đứa bé, “Buổi tối mẹ Dương nấu cho em ăn ngon lắm.”

“Sao vẫn giống như con nít thế.” Trong giọng nói chứa đựng sự cưng chiều, Lý Tú Phương liếc mắt nhìn chồng mình, rồi nhanh chóng cúi đầu lặng lẽ ăn canh.

Đại Lê chính là một đứa nhỏ, hỏi này hỏi kia, về con nít, sản phụ, thừa dịp Trần Tiểu Dẫn ra ngoài, Lý Tú Phương rốt cục nhìn không được hỏi: “Lê Lê, có phải em mang thai không?”

Đại Lê hơi đỏ mặt, cười thẹn thùng lại hạnh phúc, cô dè búng lại, “Chắc là có rồi, em vẫn chưa đi khám bác sĩ.”

“Chúc mừng, chúc mừng!” Lý Tú Phương ngồi ngay ngắn, “Em là thai đầu tiên, nên cẩn thận thân thể, thiếu soái yên tâm để mình em đến đây à?”

“Anh ấy vẫn chưa biết.” Có lẽ là nhớ đến người kia, vẻ mặt Đại Lê ngọt ngào, “Đúng rồi, chị đừng nói với anh Tiểu Dẫn, nếu không anh ấy sẽ đuổi em về.”

Trong con người buồn bã, Lý Tú Phương vẫn mỉm cười, cô ta xuất thân từ dòng dõi thư hương (chỉ người có học), tính tình rất dịu dàng trầm tĩnh, nhỏ hơn Đại Lê mấy tuổi, cũng đã sinh cho Trần Tiểu Dẫn hai đứa con gái. Sau khi Trần Tiểu Dẫn trở về không lâu, sắc trời cũng đã muộn, Đại Lê đứng dậy tạm biệt, Trần Tiểu Dẫn muốn đưa cô về, Đại Lê cười nói: “Anh khách sáo với em làm gì? Ở lại với chị dâu đi!”

Đại Lê cất bước đi, Trần Tiểu Dẫn ngồi ở cạnh giường, Lý Tú Phương gọi vài tiếng anh ta mới nghe thấy, “Gi đó?”

Lý Tú Phương cười nói, “Em muốn ăn bánh hải đường, anh đi mua một cái, tiện thể đưa Lê Lê trở về.”

Trần Tiểu Dẫn gật đầu, đỡ Lý Tú Phương nằm xuống ngủ, “Vậy em nghỉ ngơi một lúc trước, anh sẽ nhanh chóng trở về.”

Ở cùng với em bé cả ngày, Đại Lê hẳn là mệt mỏi, sau khi lên xe không bao lâu cô liền nghiêng người ngủ trên ghế ngồi, xe dừng lại ở bên ngoài cổng lớn của Đại phủ, Trần Tiểu Dẫn không gọi cô dậy.

Đường rãnh này vẫn là hình dạng cũ kỹ của lúc trước, bởi vì ở tô giới Anh nên người đi đường rất thưa thớt, ánh nắng chiều xuyên qua cây ngô đồng cao lớn tại ven đường, bóng cây lay động loang lổ xuống mặt

đường, tiếng ve sầu kia ồn ào không dứt, như xa như gần, ngẫu nhiên cũng có xe kéo đi qua, cách cửa kính xe, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe ê a rất nhẹ nhàng.

Dưới bóng cây cách đó không xa, có vài cô bé đang nhảy ô vuông, quần áo màu hồng, vàng và đầy hoa, ai cũng có bím tóc nhỏ... Lúc đó, cô cũng có bím tóc như vậy, nhưng thường hay chơi với mấy cậu nhóc, cô rất giỏi bắn bi. Gần sắp tối, có lẽ như là lúc này, anh ta ra ngoài tìm cô, bảo cô về nhà ăn cơm, trên mặt anh luôn đỏ bừng, quần áo cũng luôn sạch sẽ, lần nào bọn nhóc cũng đi theo phía sau đùa dỡn, “A! Trần Tiểu Dẫn dắt vợ về nhà! A ha! Dắt vợ về nhà!” Đó là thời gian đẹp nhất trong cuộc sống, đáng tiếc lúc ấy không hề biết.

Bên cạnh có tiếng động, cô tỉnh dậy, hai gò má có chút phấn hồng xinh đẹp động lòng người, hình như có hương thơm lưu động, cô biếng nhác ngáp một cái, “Về nhà rồi à!”

“Ừm, về nhà rồi.” Trần Tiểu Dẫn thì thào lặp lại, anh ta quay đầu, ngoài cửa sổ vừa lúc có nắng chiều, cây ngô đồng vẫn như xưa.

Tại Đại phủ của tô giới Anh, hơn bốn năm qua, vẫn do mẹ Dương và hai a hoàn trông coi, Đại Lê trưởng thành tại đây, đương nhiên quen thuộc khắp nơi, cơm nước xong cô lên lầu, đẩy mở cửa phòng, mùi thơm ngào ngạt lập tức phả vào mặt, cô mở đèn, thấy ở đầu giường, bàn trà, bàn trang điểm và cạnh tủ, từng bó hoa hồng tươi đỏ thắm trong bình hoa thủy tinh tranh nhau khoe sắc.

Cô dự đoán chắc chắn anh sẽ gọi điện đến, lúc tắm rửa cô đặc biệt chú ý thời gian, nhưng lại không đợi được, tắm xong, cô ở trên giường đọc sách, lật trang giấy chậm chậm, rốt cục nhìn không được, cô cầm lấy ống nói, gọi về nhà trước, quả nhiên anh không ở nhà, sau đó cô gọi cho công sở, nói mấy qua vài nhân viên, cuối cùng Lưu Dương nhận máy, anh ta nói: “Thiếu phu nhân, thật là có lỗi, buổi chiều thiếu soái đi Thanh Đảo, chuyện cơ mật không có mấy người biết, cũng không phải bọn họ cố ý lừa gạt.”

Cô đương nhiên không để ý, hỏi số của Thanh Đảo rồi gọi qua, bên kia cũng chuyển máy qua vài nhân viên, kiểm tra đối chiếu thân phận một hồi lại dần dần không biết, tóm lại là không tìm thấy người, Đại Lê nhớ tới trước khi đi Thượng Hải, anh nói gần đây Sơn Đông không ổn định, đột nhiên cô liền lo lắng, hoa hồng đỏ đầy phòng, mùi hương nồng đậm khiến người ta khó thở, trong lòng cô rất hoảng sợ, buồn nôn từng cơn, tâm phiền ý loạn, đầu dây điện thoại bên kia lại cứ áp úng, cô “bộp” một tiếng treo điện thoại.

Mở cửa sổ ra, đứng bên cạnh hồi lâu, không khí trong lành bên ngoài thoáng hồi phục tâm trạng của cô, cô pha tách cà phê, cầm trong tay nhưng không uống, vất vả chịu đựng nửa giờ, chuông điện thoại vang lên, cô đi vài bước tiếp máy, còn chút thở gấp, “A lô?”

“Thiếu phu nhân giận rồi?” Thanh âm của anh trầm lắng, ngầm chứa ý cười, giống như khi sáng sớm thức dậy từ trong lòng anh, nghe anh nói tiếng buổi sáng tốt lành, trong lòng cô bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, chỉ vì nghe được âm thanh quen thuộc. Gió nhẹ thổi mùi thơm ngát của hoa hồng đầy phòng.

Cô không lên tiếng một hồi lâu, lúc này anh mới bắt đầu luống cuống, “Giận thật rồi? Hành trình Thanh Đảo lần này là vội vàng quyết định, hai bên vẫn chưa an bài thỏa đáng... Anh rất tốt, không xảy ra chuyện gì.” Đây mới là điều cô quan tâm.

Cô cúi đầu cười thành tiếng, ôm điện thoại tựa ở đầu giường, anh cũng cười, “Thích hoa chứ?”

Cô rút ra một đoá hồng hít thật sâu, hương thơm say lòng người, cô làm nũng, “Thiếu soái tặng hoa, cũng không cần mỗi lần đều đầy phòng.”

“Ừm.” Anh dường như tỏ vẻ rất đồng ý, “Nhưng em đã gả cho anh, hối hận cũng không còn kịp rồi!”

Cô hừ một tiếng, anh gần như có thể thấy được dáng vẻ cô bĩu môi đắc ý lại khinh thường, anh thật muốn cô.

Cô tựa ở đầu giường thoải mái, cùng anh tán gẫu vài chuyện vặt, nói: “Anh sai người đưa đồ chơi đến em đã nhận được, chị dâu nói anh rất nuông chiều đứa nhỏ.”

“Đây gọi là nuông chiều đứa nhỏ sao? Chờ sau này chúng ta có con của mình, em xem anh cưng chiều nó thế nào.”

“Cưng chiều thế nào hả?” Cô đưa tay đặt lên bụng mình, mềm nhũn hỏi anh.

“Như là cưng chiều em vậy.” Tiếng nói nhỏ nhẹ dịu dàng vang bên tai, giống như anh ngay bên cạnh.

“Vậy chẳng phải là cưng chiều từ trong bụng sao?” Cô ngậy ngốc cười xấu xa.

“Trong nhà đã có một cô bé bị làm hư, anh không ngại thêm mấy đứa nữa đâu.” Ngữ khí anh chiều chuộng có phóng túng dịu dàng khiến cô sa vào trong đó.

Cô nhẹ nhàng xoa bụng, “Hữu Thành...”

“Hửm?”

“...Em nhớ anh.” Ngón tay mảnh khảnh quần dây điện thoại, ấn ra dấu đỏ nhợt nhạt.

Anh sững sốt, chợt nở nụ cười, thanh âm trầm thấp hơi khàn, “Sao em lại giành lấy lời anh muốn nói? Nhớ anh thì hãy trở về nhà.”

Nhưng anh không ở nhà, lời còn chưa nói ra, cô nghe thấy hình như anh nói câu gì đó với người khác, cô hỏi anh: “Sao thế?”

“Anh phải đi họp.”

“À, anh đi đi, em cũng mệt rồi.”

“Ngủ ngon.”

“Vâng.” Cô gạt đầu, dáng vẻ rất ngoan ngoãn, đáng tiếc anh không nhìn thấy, “Anh cúp máy đi.”

“Em cúp trước.”

Cô cười tủm tỉm cúp điện thoại, trong lòng đầy nhớ nhung ngọt ngào không có chỗ thổ lộ, cô ôm gối đầu lăn vài vòng trên giường. Cô nhớ anh, muốn nói với anh, bọn họ có con.

Mặt trời mọc mặt trời lặn, lại là một đêm, trong Khương trạch tại phía Nam thành phố Thượng Hải, một lão già sắc mặt vàng vọt, tóc hoa râm, nửa híp mắt, nghiêng người nằm hút thuốc, ngọn đèn mờ nhạt nhỏ như hạt đậu, vừa rồi làm cho tâm trạng lão già an ổn.

Làn khói lượn lờ bên trong, lão già nhớ lại năm xưa, Khương gia của ông ta đậm chân tại đây, chấn động cả bến Thượng Hải, nhắc tới Khương gia, ai mà không vừa kính vừa sợ? Ngay cả Hồng Tam và Đại Mặc Tường cũng tôn kính ông ta ba phần. Nhưng từ khi mất chỗ dựa vững chắc của Tiết Trường Phục tại phía Nam, chính phủ Bắc Quân lại nắm quyền, bang Thanh Hợp lập tức sa sút từng ngày, hiện giờ ở bến Thượng Hải, người người chỉ biết một Trần lão đại, ai còn nhớ Khương gia chứ? Mấy đứa con nuôi lại chỉ biết đấu tranh nội bộ, không ai có thể trở thành người tài! Trong lòng Khương Thành than vãn, tuy rằng giết Đại Mặc Tường, rốt cuộc vẫn không đấu lại bang Hải Thiên, cuối cùng là thua.

Lão già đã bảy mươi, cảnh giác không bằng lúc trước, Khương Thành đắm chìm trong quá khứ, sau một hồi mới phát hiện có người trong phòng, tẩu thuốc phiện run lên, lớn tiếng quát hỏi: “Ai?”

Đèn sáng lên, ngọn đèn mờ lộ ra cái chụp đèn kiểu cung điện, ánh sáng cũng yếu ớt, nhưng có thể nhìn thấy giữa phòng, một thân ảnh thon dài nghiêng người dựa vào ghế, hai chân bắt chéo, một tay nhàn nhã đặt lên thành ghế, một tay cầm con dao nhỏ bằng bạc trong mâm đựng trái cây ngắm nghía, con dao nhỏ xoay vòng trong mười ngón tay, ở trong bóng tối vẽ ra từng đường hình cung xoay vòng bằng bạc xinh đẹp lại khiến người ta sợ hãi.

Có câu người càng già càng sợ chết, đã quen nhìn thấy trường hợp nguy hiểm nhiều năm, nhưng nhịp tim của Khương Thành vẫn đập thành thịch, khó khăn nuốt vào, “Là...chất nữ.”

Người đến phì cười, lại có vài phần ngậy thơ của thiếu nữ, “Bác Khương còn nhớ tôi à?”

Ngữ khí như vậy, trong trường hợp thế này, chỉ có thể khiến người ta thêm khản trương, “Đương...đương nhiên,” ông ta ngồi thẳng người, nhờ ánh sáng mờ, Khương Thành lặng lẽ đưa tay xuống dưới gối, “Đêm khuya chất nữ tới chơi, không biết có gì phải làm sao?”

Đại Lê không nhanh không chậm nói: “Có một khoản nợ muốn tính toán với bác Khương.”

Khương Thành cầm súng, cảm thấy mí mắt giật giật, “Chất nữ à, bác và cha cháu luôn qua lại thân thiết, tuy nói lúc trước có chút tranh chấp nhỏ, nhưng trong bang phái chúng ta, cãi nhau ầm ĩ cũng là bình thường...A!!” Tiếng rầu rĩ vang lên, cùng với chân trái đau nhức, Khương Thành không khỏi run rẩy kêu ra tiếng, “Đến! Người mau đến đây!” Không biết từ lúc nào, trên tay Đại Lê có thêm một khẩu súng, thân súng đen sẫm, lặng lẽ chuyển động.

Buông súng, Đại Lê mỉm cười, “Đừng tổn sức, bây giờ không có ai đi vào.”

Nhịn đau đớn, Khương Thành bỗng chốc lấy súng từ dưới gối, nhắm ngay Đại Lê, ông ta cũng biết, nếu thật sự bóp cò, Tiêu Hữu Thành và Trần Tiểu Dẫn sẽ không bỏ qua cho ông ta, tay không khỏi phát run, Đại Lê lại bật cười, “Cầm cho chắc, đừng run!” Lời còn chưa dứt, một đường ánh sáng bạc hiện lên, Khương Thành đau đớn hô to, hai tiếng vang lên, súng và dao rơi xuống.

Không còn cách nào, Khương Thành nửa cuộn người trên ghế, đè lại miệng vết thương chảy máu, lời nói như thê lương, “Chất nữ à...Bác đã từng phái người ám toán cháu, nhưng...chỉ là muốn hù dọa cháu, chưa từng nghĩ đến muốn giết cháu đâu!”

Đại Lê đứng lên, thu lại nụ cười, đồng tử lạnh như băng, toàn thân dần sinh ra sát khí, “Tai nạn xe của cha tôi năm đó là do ông mưu tính.” Nói xong lại một phát súng bắn vào đùi phải của Khương Thành.

Ông ta giờ mới biết chuyện đã bại lộ, biết rằng nhiều lời cũng vô ích, đêm nay sợ là khó tránh tai vạ, ông ta nhịn đau cắn răng nói: “Bác, bác chỉ là làm việc giúp người khác... Chủ mưu chân chính...”

“Tiết Trường Phục.”

Khương Thành kinh sợ lần nữa, cô lại biết chuyện, “Còn...còn có...người Nhật Bản.”

Đại Lê nhú mày, cô chỉ nghe cha nhắc tới Khương Thành và Tiết Trường Phục, chưa từng nghe nói đến người Nhật Bản gì đó, “Ai?”

“Tiết Trường Phục...luôn hợp tác với người Nhật Bản, hợp, hợp tác... Cạn, Cạn Vệ gia tộc...” Mất máu quá nhiều, Khương Thành hôn mê bất tỉnh.

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, Đại Lê nhanh chóng nhảy qua cửa sổ, bóng dáng nhỏ bé nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Ra khỏi Khương trạch, một chiếc xe đột nhiên dừng lại trước mặt Đại Lê, tài xế gọi một tiếng, “Thiếu phu nhân.”

Cô mở cửa sổ ra để gió thổi vào, nghe người sĩ quan đang lái xe nói: “Thiếu phu nhân, xin người đừng một mình mạo hiểm như vậy, nếu xảy ra chuyện gì, chúng tôi không có cách nào ăn nói với thiếu soái.”

Đêm đầu hạ, gió thổi vù vù vào cửa kính xe, Đại Lê nhắm mắt lại, cảm nhận sự mát mẻ dễ chịu, khoé miệng không khỏi cong lên, “Chuẩn bị một chút, ngay mai quay về Bắc Bình.”

Ngày thứ hai chuẩn bị lên đường quay về Bắc Bình, buổi sáng Đại Lê đi một chuyến đến bệnh viện trước, con gái lớn của Trần Tiểu Dẫn là Hình Hình đã ở đó, nghe nói cô phải đi, cô bé khóc loạn một trận, đứa nhỏ ba tuổi, Đại Lê gần như không chịu nổi, cuối cùng Lý Tú Phương dỗ dành lừa gạt, nói đưa cô bé đến nhà bà ngoại ăn thịt bò mới dời đi sức chú ý của Hình Hình.

Đại Lê cũng không vội vàng, quyết định đưa Hình Hình đến nhà ngoại, cô bé nhanh chóng quên đi khó chịu vừa rồi, đi bên cạnh Đại Lê rất vui vẻ, Hình Hình lớn lên giống mẹ, gương mặt thanh tú, mặc một chiếc sườn xám nhỏ màu hồng phấn, mang giày thêu gấm, tóc mái ngang lông mày, trên đầu tết hai búi tóc tròn tròn, khi cười tươi khoé miệng còn có má lúm đồng tiền nhỏ xinh, Đại Lê rất thích cô bé, cô hy vọng chính mình cũng có thể sinh một đứa bé đáng yêu như vậy.

Ngày hôm đó thời tiết không tốt lắm, rất âm u, có một loại áp lực khác thường, trên đường vẫn náo nhiệt như trước, có tàu điện chậm rãi chạy trên đường rầy, cửa hàng tây dựng bảng quảng cáo bắt mắt ở bên ngoài, cô gái ăn mặc sườn xám tân thời, tiếng xe đạp chạy qua leng keng, tất cả đều tỏ rõ sự xinh đẹp phần hoa của bên Thượng Hải.

Hình Hình là một cô bé hoạt bát, tuy rằng ăn nói chưa rõ ràng lắm, dọc đường đi cô bé vẫn lú lú rú rú không ngừng, “Cô à, da của cô thật trắng à!” “Cô à, thịt bò bà ngoại làm cô đã nếm thử chưa? Ăn ngon lắm.” “Cô à, tại sao em gái nhỏ như vậy?” “Cô à...”

Đại Lê nói chuyện với Hình Hình, có chút không yên lòng, cô thỉnh thoảng liếc nhìn kính hậu, ra khỏi bệnh viện không lâu, cô liền phát hiện có người theo dõi phía sau xe, chẳng lẽ là bởi vì chuyện tối qua, cô xem nhẹ Khương Thành sao? Nếu là bình thường, cô không ngại đùa giỡn với bọn chúng, nhưng nay cô đã mang thai, trên xe còn có bé Hình Hình. Trong lúc cân nhắc, Đại Lê đột nhiên chuyển hướng, tăng tốc với ý đồ bỏ rơi sự theo dõi, rồi chạy xe hướng đến phủ đô đốc.

Tai nạn đột nhiên xảy ra, sau khi xe thay đổi tuyến đường không bao lâu, xa xa truyền đến vài tiếng vang, nổ tung như sấm rền, không khí dần tràn ngập mùi khói cay, trên đường nhanh chóng hỗn loạn, đám người chạy loạn từ phương Bắc xông đến, trên mặt đều là biểu tình hoảng sợ không biết làm sao, càng nhiều người không biết rõ nguyên do, ngơ ngàng kinh sợ theo đám người chạy tan tác. Đại Lê cảm thấy trầm xuống, tình huống như vậy cô đoán được bảy tám phần...

Hình Hình không hề biết nguy hiểm, hưng phấn ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài, mặt đường mất trật tự trở nên chen chúc kinh khủng, xe hầu như không thể đi về phía trước, đúng lúc này, xe phía sau đuổi theo, Đại Lê thấy người trên xe lấy ra một vật như cây que từ trong lòng, tất cả thời gian chỉ đủ để cô ôm lấy Hình Hình, đẩy cửa xe ra... Một tiếng nổ ầm vang, ánh lửa tận trời, đám người chạy nạn càng thêm điên cuồng, không rảnh chú ý đến vụ nổ này.

Gần đây người Nhật Bản liên tục gây rối tại cảng Thanh Đảo, cũng phái ra một đám quân hạm từ nước mình, không ngờ trên đường quân hạm lại thay đổi tuyến đường, bất ngờ đánh Thượng Hải, khiến Bắc Quân vô cùng bất ngờ. Ngày đó Tiêu Hữu Thành liền chạy về Bắc Bình, mới vừa xuống máy bay anh liền hỏi: “Thiếu phu nhân ở đâu?”

Tôn Phụ đã sớm chuẩn bị nhưng lúc này vẫn sờn gai ốc, “Đã mất liên lạc với sĩ quan đi theo, nhưng hôm nay thiếu phu nhân đã định rời khỏi Thượng Hải, có lẽ đã ra khỏi thành phố rồi.”

Gương mặt sương giá lạnh nhạt, ẩn nhẫn cơn thịnh nộ, Tiêu Hữu Thành mở miệng lạnh như băng: “Ba ngày, tôi muốn thấy người trong vòng ba ngày, không ngại phải trả giá hết thấy.”

Ba ngày sau, mười giờ tối, Tôn Phụ gõ cửa văn phòng.

Vừa mới chấm dứt hội nghị quân sự, Tiêu Hữu Thành đang xem văn kiện khẩn cấp, anh hơi cúi đầu, trong phòng chỉ có một ngọn đèn bàn tỏa sáng, ánh đèn êm dịu, xuyên qua mái tóc đen trên trán anh, bóng lông mày hạ xuống. Cửa sổ không đóng, có thể nghe thấy tiếng kêu của côn trùng, có gió thổi vào, bức màn nhung lay động, trong mờ tối, mơ hồ lộ ra màu vàng, bức màn công sở vốn là màu xanh thẫm, sau đó nghe theo ý kiến của Đại Lê, Tiêu Hữu Thành thay đổi tất cả thành màu anh đào, cô nói, màu sắc này thanh thoát ấm áp, khiến tâm trạng người ta khoan khoái.

“Thiếu...thiếu soái.” Nhịp tim đập nhanh một chút, ban đêm của đầu hạ, tay chân giống như rơi vào hầm băng, cổ họng lại như bị thiêu cháy, Tôn Phụ chưa bao giờ khẩn trương như thế, “Thiếu phu nhân...đã qua đời.”

Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu, tất cả lặng ngắt như tờ.

Sáng sớm tại sân bay, mặt trời vàng nhạt, bởi vì trống trải, gió từ tám phương bốn hướng thổi tới, cát bụi nổi lên cuộn cuộn, trước mắt là hỗn độn.

Máy bay đáp xuống làm gió bụi nổi lên, Tiêu Hữu Thành đi lên trước, Tôn Phụ cũng đi theo, thân thể cứng ngắc hơn nửa đêm, gần như không thể khống chế, khoang máy bay mở ra, vải trắng vền lên...

Thực ra Tôn Phụ đã sớm suy nghĩ, dù cho có một chút không xác định, anh ta cũng sẽ không báo tin tức thiếu phu nhân qua đời, nhưng nhìn thấy mà giết mình. Mấy ngày trước vẫn là một cô gái xinh đẹp rạng rỡ, gương mặt trắng nõn đã hoá xanh xao, hoàn toàn mất đi màu máu, trên mặt trên người tràn đầy vết thương do vụ nổ để lại, máu khô cạn đông đặc, từng mảng đỏ sẫm. đều là người trải qua chiến trường, không phải chưa thấy qua cái chết tàn khốc, nhưng đối mặt với xác chết đầy vết thương của người mình yêu, tin rằng không ai chịu được.

Ngoài dự đoán của mọi người, Tiêu Hữu Thành không nổi điên, không khóc nức nở, anh thật cẩn thận ôm lấy vợ mình, như là cô đang ngủ say, dịu dàng như vậy, ôm cô trong ngực mang cô về nhà. Trầm lặng yên tĩnh lúc này khiến cho người khác lo lắng sợ hãi.

Không ai dám nói với anh, cô đã mang thai gần hai tháng.

Ba ngày sau, vài vị tướng quân đến phủ đại soái viếng thăm, thăm hỏi Tiêu phu nhân, người Nhật Bản chiếm đóng Thượng Hải, cũng tiếp tục khuếch trương thanh thế, lúc này, Bắc Quân không có thống soái. Nỗi khổ của nhà, nỗi khổ của quốc gia, Tiêu Hữu Thành vốn không có đường lựa chọn.

Tiêu phu nhân đến căn nhà ở Nam Giao, cắm hoa trên bàn, tranh vẽ trên tường, bố trí bên trong ấm áp tinh xảo, tất cả đều cho thấy phẩm chất cao quý của nữ chủ nhân. Tôn Phụ đẩy cửa phòng giúp Tiêu phu nhân, khí lạnh rét thấu xương lập tức phả vào, khiến người ta run lên, vú Tần choàng thêm áo khoác cho bà.

Trong phòng rất u ám, nhờ ánh sáng mờ lung xuyên qua bức màn, Tiêu phu nhân thấy tấm vải che màu trắng, người con gái trên giường nhắm mắt, im lặng nằm ở đó, nếu không phải bởi vì thương tích trên mặt, gần như khiến người ta nghĩ ngờ cô chỉ là ngủ say.

Tiêu phu nhân thở dài, mở miệng một cách khó khăn: “Mẹ hiểu tâm trạng của con... Con bé đã chết, mẹ cũng rất khó chịu... Nhưng sự việc đã thế này, con nên sớm chôn cất mới được an lòng.”

Tiêu Hữu Thành không nói chuyện, cũng không nhúc nhích. Thấy anh như vậy, trong lòng Tiêu phu nhân cũng khổ sở, Tiêu gia liên tiếp gặp chuyện không may, không được vài ngày yên ổn, chẳng lẽ bởi vì giết chóc lâu năm mà gặp báo ứng.

“Không phải mẹ muốn ép bức con, người Nhật Bản đã chiếm đóng Thượng Hải, chuyện nhà chuyện nước, cái nào nhẹ cái nào nặng, con hẳn là hiểu được.”

Anh không nghe thấy, chỉ cúi đầu nhìn cô, loáng thoáng nhớ đến dáng vẻ lần đầu tiên gặp cô... Cô đi về phía anh, mỉm cười với anh, khuôn mặt sáng sủa, phần hồng của hai gò má nhàn nhạt, đêm Noel, anh cho rằng gặp được thiên sứ... Cùng cô đi chung con đường, họ đã trải qua rất nhiều...

Anh điều tra được hung phạm giết chết cha, chuyện năm đó chỉ là một âm mưu, chờ cô từ Thượng Hải trở về, anh liền nói chân tướng với cô. Từ nay về sau, giữa bọn họ không còn hiềm khích nữa, chỉ còn lại cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Sinh mấy đứa nhỏ giống anh giống cô đều tốt, anh muốn chiều chuộng con của bọn họ, muốn nuông chiều cô cả đời, cho đến khi không thể làm nữa... Nhưng anh chưa từng nghĩ tới, cả đời của cô không phải là cả đời của anh. Hết thấy còn chưa thật sự bắt đầu, vậy mà đã không thể làm nữa...

Anh khẽ vuốt mặt cô, nhớ tới hồi nhỏ nghe qua một câu ca dao: liên tự liên, tương ước định bách niên, nhược thủy cửu thập thất tuế tử, nại hà kiều thượng đẳng tam niên. Duyên thị duyên, tam thế thủ vọng khiên, quân tha kỉ độ luân hồi biến, phù sinh nhược mộng thiên đích gian*... Anh không thể cùng cô ước hẹn kiếp sau, không biết nếu như đi chậm, cô có thể chờ anh không...

(*) Kề cận nhau, nguyện ước sống trăm năm, nếu ai chết thuở chín mươi bảy, cầu nại hà nhớ đợi ba năm. Duyên là duyên, ba đời trông chờ nhau, lo chi mấy độ luân hồi thay đổi, trong thiên địa cuộc đời phù du.

.....

Mẹ đang gọi, anh chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt xanh xao, đôi môi tím ngắt, so với cô ở trên giường còn khiến người ta sợ hãi hơn, hai mắt đỏ ngầu, lệ chảy ra từ khoé mắt như là máu.

Trong lòng đau đớn, Tiêu phu nhân không thể nhìn nữa, bà liền rời khỏi phòng.

Từ khi ôm cô về nhà, suốt năm ngày năm đêm, anh canh giữ bên cạnh cô, không ăn không uống không ngủ. Ngay khi Tiêu phu nhân ra lệnh, ép buộc truyền dịch để ngăn hành vi tự sát của anh, Tiêu Hữu Thành lại chủ động ra khỏi phòng, gương mặt tiêu tụy, hai mắt sưng đỏ, khó khăn lắm mới nói ra, “Ngày mai...hạ táng thiếu phu nhân.”

Thượng Hải sương mù lạnh lẽo, như là mùa mưa dầm ở Tokyo. Trước một căn nhà lớn tại tô giới Nhật, lính canh gác lưng đeo súng, đứng thẳng tắp trong mưa. Một chiếc xe màu đen chậm rãi dừng trước căn nhà,

lập tức có người hầu mở cửa xe, còn người khác thì cầm ô, đợi người đàn ông trên xe bước xuống, rồi nhanh chóng tiến lên che mưa cho hắn.

Người đàn ông khuôn mặt tuấn tú, quần áo màu xám xanh, được các người hầu vây quanh đi vào trong nhà, dọc đường đi qua từng lớp canh gác, thấy hắn họ đều đứng nghiêm chào. Về mặt người đàn ông có chút biếng nhác, tiện tay cởi bỏ hai nút áo sơ mi, hắn hỏi người đàn bà trung niên trước mặt, “Hôm nay phu nhân khỏe không?”

Người đàn bà trung niên khom người nói: “Bẩm chủ nhân, phu nhân vẫn ở trong phòng, buổi trưa ăn món Trung Quốc, khẩu vị hình như không tồi.”

Người đàn ông gật đầu, đi đến trước cửa, gõ hai cái, bên trong có người mở ra, chỉ thấy một cô gái ngồi xổm cạnh cửa, mặc áo kimono màu lam, cúi đầu cung kính gọi: “Chủ nhân.”

Người đàn ông cởi giày vào nhà, cô gái lập tức đứng lên, xoay người rời khỏi phòng, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa lại.

Đây là phòng ngủ kiểu Nhật, ghế dài, giường, bàn thấp, tủ thấp... Gió trong lành thổi vào phòng, mang đến ẩm ướt của mưa, bên cửa sổ, một người con gái đứng dựa vào, khoanh hai tay trước ngực, thân ảnh trầm lặng cô đơn, áo khoác đen, quần dài trắng, chân trần, làn da mềm mại trắng như tuyết, trên móng chân lộ ra màu hồng nhạt sáng bóng nhợt nhạt.

Người đàn ông dịu dàng gọi một tiếng, “Tịch Anh.”

Dường như không nghe thấy, người con gái không có phản ứng gì, vẫn nhìn bên ngoài cửa sổ, sắc trời rất u ám, cô hơi cúi đầu, đường viền cổ tuyệt đẹp, tóc ngắn mềm mại che phủ cái trán, màu da hơi tái nhợt, sườn mặt hoàn mỹ như điêu khắc.

Người đàn ông mỉm cười đến bên cạnh cô, “Cho em xem một thứ.” Nói xong hắn lấy ra một tấm ảnh từ trong túi đặt tại cửa sổ, vừa vặn trước mặt người con gái, sắc mặt cô gái đột nhiên thay đổi.

Người đàn ông vẫn mỉm cười, vẻ mặt nhìn qua rất dịu dàng, hắn nhìn người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm trong tấm ảnh, “Ngày hôm qua thiếu phu nhân của Tiêu gia hạ táng ở Bắc Bình, thiếu soái rất khó chịu... Hắn tin rằng cô ấy đã chết.”

Cô gái híp mắt lại, thân thể hơi run lên, đầu ngón tay vừa muốn chạm vào người nọ trong tấm ảnh thì lại bị người đàn ông gạt lấy, “Bảo bối, thứ này không phải tặng cho em.”

Cô gái cười lạnh một tiếng, tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, người đàn ông nói: “Không tin sao? Em đã thấy ảnh của cô ấy, ngay cả chính em cũng không phân biệt được.”

Cô gái không đáp, cũng không nhìn hắn, vẻ mặt lại khôi phục bình tĩnh lạnh như băng, toàn thân giống như dựng nên bức tường vô hình, ngăn cách người đàn ông này ra ngoài. Hắn đưa tay muốn xoa tóc cô, nhưng cô nghiêng đầu tránh đi, hắn không hề buồn bực, buông cánh tay, cười nói: “Từ nay về sau, trên đời không còn Đại Lê nữa, em, Trúc Hạ Tịch Anh, là vợ của Cận Vệ Tín Thụ tôi.” Thanh âm dần thấp, hắn hơi cúi người, cái mũi vương vấn mùi thơm cơ thể nhàn nhạt của cô, “Cuộc sống sau này của em giao cho tôi, tôi sẽ cho em hạnh phúc.”

Cô lui ra sau hai bước, đột nhiên quay đầu nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời rực rỡ, trong đồng tử đen nhánh có phần nộ, có quật cường, có kiêu ngạo, còn có khinh thường, “Không ai có thể thao túng cuộc sống của tôi, ngoại trừ bản thân tôi.”

Hắn sa vào tia sáng trong đồng tử của cô, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, hắn yêu người con gái này, vì cô làm tất cả, hiện giờ rốt cuộc chiếm được cô, hắn không thể nào buông tay.

29. Chương 29: Giao Chiến

Edit p3104

Khi Đại Lê tỉnh lại thì sắc trời đã sáng chói, tiếng đồng hồ trong phòng khách vang lên, truyền vào phòng ngủ chỉ còn lại trầm lắng xa xôi. Trang hoàng trong phòng đã đổi thành kiểu Tây Âu, giấy dán tường hoa

tử đằng, bức màn màu trắng ngà, cả căn phòng là màu trắng ngà, giống như đúc trang hoàng trong phòng cô ở Thượng Hải, hôm trước cô nêu ra yêu cầu này với Cận Vệ Tín Thụ, trong thời gian một ngày hẳn liền sai người mô phỏng ra căn phòng này.

Mấy hôm nay cô thêm ngủ lại mệt mỏi, thân thể luôn yếu ớt, không có sức lực, cô biết nguyên nhân không chỉ là mang thai, trong đồ ăn thức uống nhất định bỏ thêm gì đó. Thân thể cuộn tròn không động đậy, cô nhắm mắt lại, không sợ hãi không lo lắng là giả, tuy rằng Cận Vệ Tín Thụ còn chưa chạm vào cô, nhưng cô biết sẽ không kéo dài bao lâu, hướng chỉ nếu đứa bé trong bụng bị phát hiện... Vì chính mình vì đứa bé, cô phải mau chóng rời khỏi nơi này, vừa suy nghĩ đến đó, có tiếng ngọt ngào của cô gái truyền đến từ đằng sau cách đó không xa, “Phu nhân, người tỉnh rồi.”

Đại Lê không lên tiếng trả lời, cô rời giường đi vào phòng tắm, khi cô suy nghĩ hơi thở có chút hỗn loạn, điều này làm cho cô gái ngày đêm theo dõi cô cho rằng cô có chuyện gì đó.

Trong tiếng nước ào ào, cô vén mở một góc bức màn nhìn bên ngoài, từ nơi này đi xuống, đến cửa lớn ít nhất phải qua bốn trạm canh gác, tám người, buổi tối trong sân còn có đèn pha. Đại Lê bất giác nhú mày, với tình trạng thân thể hiện tại của cô, muốn trốn chạy thật không có khả năng.

Ra phòng tắm, cô gái kia đã không còn ở đây, Cận Vệ Tín Thụ ngồi trên sofa, thấy cô, hần mỉm cười đứng dậy đón chào, “Ngủ ngon không?” Vừa muốn sờ mặt cô, Đại Lê chán ghét tránh đi, lại bị Cận Vệ Tín Thụ đưa tay kéo vào trong ngực, Đại Lê cực lực phản kháng, tiếc rằng sức lực không địch lại, Cận Vệ Tín Thụ khẽ nói bên tai cô: “Tôi chỉ muốn ôm em, em còn lộn xộn nữa tôi khó có thể nói chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.”

Đại Lê ngừng giãy dụa, cúi đầu mặc hần ôm, thân thể kéo căng vô cùng cứng ngắc. Cận Vệ Tín Thụ dường như rất hài lòng, bàn tay vòng quanh eo cô bắt đầu chậm rãi vuốt ve, cách áo ngủ tơ tằm mỏng, hần cảm nhận sự ấm áp mềm mại của làn da cô. Với Đại Lê mà nói, ngón tay lạnh lẽo của hần giống như con rắn lồi nhồi bên hông cô, cô cảm thấy buồn nôn, hận không thể lập tức chém tay hần, dạ dày cuộn cuộn, cô đột nhiên phun ra một ngụm.

Cận Vệ Tín Thụ buông cô ra lùi về sau hai bước, Đại Lê khom lưng nôn mửa không ngừng, hần nhanh chóng phản ứng lại, bắt chập vết bẩn trên người, hần tiến lên xoa lưng cô, lo âu hỏi: “Em sao thế? Không thoải mái chỗ nào?”

Sau khi Đại Lê thức dậy vẫn chưa ăn cơm, không nôn ra gì cả, cô gơ tay giẫy khỏi cánh tay hần, không che dấu sự chán ghét của mình chút nào, “Chạm vào anh tôi cảm thấy ghê tởm.”

Hôm nay Đại Lê hầu như không ăn gì, nôn mửa lúc sáng trở thành lý do tốt nhất để cô không ăn uống, ban ngày ngủ mê man, đến gần tối khi ăn cháo, cô chỉ ăn một ngụm lại nhú mày, “Lấy hộp đường đến đây.” Huệ Hương lập tức ra ngoài lấy đồ, Đại Lê đem hơn phân nửa bát cháo đổ vào bồn cầu, đợi sau khi Huệ Hương trở về, cô giả vờ ăn hết nửa bát còn lại.

Trước khi ngủ, thừa dịp khe hở đầy tớ giao ca, Đại Lê lấy một cây bút máy trên bàn đặt dưới gối, gian phòng mô phỏng rất giống, ngay cả chi tiết nhỏ cũng chú ý đến, bút máy là nhãn hiệu Parker mà cô quen dùng, tuy rằng cây bút không đẹp để thích hợp, nhưng ngòi bút nhọn bén, càng thích hợp để giết người.

Ngày thứ hai Đại Lê thức dậy thì trời đã khuya, cho đến khi Cận Vệ Tín Thụ vào phòng cô mới mở mắt ra, dáng vẻ mỹ nhân vừa tỉnh ngủ mê hoặc Cận Vệ, hần không nhận được đi đến bên giường, đưa tay lại muốn sờ cô, nhưng bị Đại Lê giữ lại trong nháy mắt, đợi hần lấy lại tinh thần, huyết mạch ở căn cổ đã bị một vật cứng sắc nhọn đâm vào.

Đại Lê đẩy hần ra ngoài, các người hầu thấy thế liền hoảng loạn, tất cả đều gơ súng nhắm về phía họ, nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, Đại Lê vừa đi vừa quát: “Chuẩn bị một chiếc xe, mau lên!”

Các người hầu bất động, Đại Lê đâm ngòi bút vào thêm chút nữa, máu tươi nhanh chóng chảy xuống, Cận Vệ Tín Thụ không nói lời nào, hần chỉ cười, Đại Lê không nhìn thấy vẻ mặt của hần, các người hầu cũng cực kỳ sợ hãi, xe nhanh chóng đưa đến, Đại Lê uy hiếp Cận Vệ Tín Thụ lên xe, bảo hần lái xe ra khỏi thành phố Thượng Hải.

Ô tô vừa chạy ra tô giới Nhật, Đại Lê thoáng thở dài nhẹ nhõm, mạo hiểm như vậy, rốt cuộc sắp thành công,

thể lực của cô quá cạn kiệt, nhưng bàn tay không dám lơ lửng, cô chợt nghe Cận Vệ Tín Thụ mở miệng: “Đi nhà giam Tây Lĩnh.”

Đại Lê cảm thấy kinh hãi, bút máy lại đâm thêm vài phần, cô hơi híp mắt, trong mắt có tia lạnh giá: “Anh cho rằng tôi không dám giết anh?”

Ý cười của Cận Vệ Tín Thụ càng đậm, nụ cười kia khiến đáy lòng cô sinh ra ớn lạnh, Cận Vệ đột nhiên cầm lấy bàn tay nắm bút máy của cô, đến gần mặt cô, “Thích thì đâm đi! Chúng ta cùng chết! Tôi thà cùng chết với em, cũng không thể thả em đi!”

Cô trở mắt nhìn ô tô đối phương hướng, trước mắt là khuôn mặt khiến cô vô cùng chán ghét, ngón tay Đại Lê phần nộ mà run nhẹ, cô hận không thể bắt cần mà đâm xuống, xong hết mọi chuyện, nhưng không được, trận đánh cuộc lớn này, ngay từ đầu cô đã thua, hẳn có thể vì cô mà đánh cuộc mạng sống, nhưng cô không được.

Cô dốc sức đẩy hần ra, lui tới góc chỗ ngồi, cảnh tượng đường phố ngoài cửa sổ khiến cô sinh ra phần nộ khác, trên đường một mảnh tiêu điều, có thể nhìn thấy guốc gỗ của người Nhật Bản khắp nơi giẫm trên đường phố, thỉnh thoảng có xe quân đội chạy qua, quân trang màu vàng nhạt của lính Nhật Bản tràn đầy, trước cửa mặt tiền của nhiều cửa hàng đều bị cấm cờ Nhật, chỗ nào vẫn còn bóng dáng của Thượng Hải xinh đẹp phồn hoa ngày xưa?... Đại Lê nắm chặt quả đấm, đối mặt với quốc gia rơi vào tay giặc, cô hận đến xương tủy, cô rất muốn giết người.

Xuống xe, đi vào căn nhà bụi đất có thanh sắt vây quanh, bề ngoài rõ ràng âm u áp lực, trong lòng Đại Lê ngược lại vui sướng, cô tình nguyện bị nhốt tại đây, không cần thấy người chán ghét, cũng có thể có cơ hội đào thoát, đáng tiếc, hy vọng nhanh chóng bị đập tan. Họ dừng lại trước một cửa sắt, Cận Vệ Tín Thụ mở ra cửa sổ nhỏ trên cánh cửa, rồi ra hiệu Đại Lê nhìn vào, cô nghi hoặc tiến lên, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Trong vòng một giờ đồng hồ ngắn ngủi, cô liên tiếp bị kích thích, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Bên trong cánh cửa là một phòng giam không lớn, trong đó, Lý Tú Phương đang ngồi trên giường, ôm đứa bé trong lòng, cúi đầu, mơ hồ không rõ đang ngâm nga gì đó, trên chiếc giường mây bên cạnh, Hình Hình ngồi ở chỗ đó, trên tay nắm con búp bê vải, vẻ mặt hơi dờ dẩn.

Một tay Đại Lê cố sức nắm cửa sắt lạnh như băng, tay kia đè bụng lại, nhà giam như mộ phần tĩnh lặng, có thể nghe thấy hô hấp dần nặng nề của chính mình, Cận Vệ Tín Thụ từ phía sau đến gần cô, sau khi đóng cửa sổ nhỏ hai tay hần chống trên cửa, coi như vây cô vào trong ngực, hần cúi đầu nói bên tai cô: “Nếu như em không ngoan như ngày hôm nay... Đại đế quốc Nhật Bản chúng tôi sẽ đối phó với đàn bà và trẻ con, nhưng mà có một cách.” Đại Lê quay lại cho hần một cái tát, trở tay lại thêm một cái tát, Cận Vệ bị tát mà nghiêng đầu, nhưng hần cong khoe miệng cười, liếc nhìn cô, “Đáng vẻ tức giận của em thật mê người.”

Đại Lê đá hần một cước rồi xoay người bước đi.

Xe chạy ra khỏi nhà giam Tây Lĩnh không bao lâu, bên đường truyền đến tiếng la hét ầm ĩ, rất nhiều đàn ông Trung Quốc trẻ tuổi xếp hàng dài, bị lính Nhật Bản lục soát người, có chút phản kháng liền bị đánh tàn nhẫn, trên người mang theo súng và lưỡi lê đều bị đập hỏng, có người đàn ông máu đã đầy mặt, lính Nhật Bản còn không chịu dừng tay, vừa đánh vừa mắng, cũng có rất nhiều lính Nhật Bản ở bên cạnh cười đùa ồn ào, Đại Lê cảm thấy máu toàn thân xông lên đỉnh đầu, trong đầu ong ong, lính Nhật Bản đang đánh người đột nhiên giờ súng lên, nấp đạn vào...

Tia sáng hiện lên, lính Nhật Bản ngã xuống, cần cổ bị cầm một cây bút máy, máu tươi chảy ra ào ạt, người bên cạnh choáng váng vài giây mới phản ứng lại, lớn tiếng tức giận mắng xung quanh, thấy chiếc xe kia chạy tới, hần ta lại ngây ngốc đứng tại chỗ.

Trên xe, Cận Vệ Tín Thụ đến gần Đại Lê đang run rẩy, “Sợ hãi? Lần đầu tiên giết người?”

Tay chân lạnh lẽo, người đầy mồ hôi, Đại Lê nhắm mắt lại, phần nộ và sợ hãi sở hữu tất cả... Anh Tiểu Dẫn, anh có biết vợ con đang bị giam giữ không? Hữu Thành, anh thật sự tin rằng người kia là em sao? Anh đang làm gì? Hữu Thành...

Thành phố Nam Kinh cách Thượng Hải 300 km, trong văn phòng lớn nhất của phủ thống quân, thư ký Lý

Tử đang chỉ huy bọn người hầu đổi bức màn, vốn là màn màu xanh thẫm, sau khi thiếu soái đến đây, không biết vì sao bảo người ta đổi thành màu anh đào. Nếu thiếu soái đã mở miệng, đừng nói là đổi bức màn, huy đi toà nhà này rồi xây lại cũng không ai dám nói gì.

Tiền tuyến đang đánh giặc, trong phủ thống quân dường như cũng không nhiều người nhàn nhã như Lý Tử, cô ta vốn là nhân viên nối điện thoại, sau khi thiếu soái tới Nam Kinh, cô và hai nhân viên nối điện thoại trẻ tuổi khác được điều đến phòng thư ký, làm thư ký riêng của thiếu soái. Người bên ngoài nghị luận gì cô ta cũng biết, nói lần này tuyển ra ba người, đều là cô gái trẻ cao gầy trắng trẻo, là chiếu theo đặc điểm của hình dáng thiếu phu nhân quá cố mà chọn ra.

Sau khi thay đổi bức màn xong, bọn người hầu lui ra ngoài, Lý Tử không có việc gì làm, nên đứng trước gương ngắm nghía chính mình, đồng phục cũng khác với trước đó, trên vành nón màu xanh xám viền hai đường hoa văn màu trắng, áo sơ mi trắng, cà vạt xanh xám, đôi tất ngắn cũng cùng màu, giày cao gót màu trắng, cách ăn mặc này, anh tuần lại không mất vẻ quyến rũ, nghe nói cũng là đặc điểm của thiếu phu nhân quá cố.

Lý Tử nhớ tới vài hôm trước, Từ thống chế đích thân “giáo dục” các cô, “Thiếu soái mới vừa trải qua nỗi đau mất vợ, lại lập tức xông lên tiền tuyến vì nước mà làm lưng vất vả, nếu ngài ấy cần gì, nhất định phải làm cho thiếu soái hài lòng.... Thiếu soái hài lòng, về sau đương nhiên cũng có phần tốt cho các cô.”

Nghĩ đến đây, Lý Tử khẽ hừ một tiếng, cô ta tốt nghiệp từ trường nữ, đến phủ thống quân làm việc chứ không phải là bán mình.

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh như băng, “Cô là ai?” Lý Tử hoảng sợ quay lại, sau khi đối diện với ánh mắt lạnh thấu xương của người đàn ông, cô ta mau chóng cúi đầu, tuy rằng đã gặp mặt vài lần, gương mặt anh tuần như dao khắc vẫn khiến cô ta đỏ mặt, “Thiếu...thiếu soái, tôi là thư ký của ngài.” Trong lòng lại có vài phần mất mát không nói rõ, cô ta đã nói qua ba lần như vậy, nhưng thiếu soái vẫn không nhớ rõ.

Tiêu Hữu Thành nhìn cô ta cúi đầu, anh ném thật mạnh báo cáo cầm trong tay lên bàn, “Đã nói tôi không cần người nhàn rồi! Bảo Từ Hoài an bài cô đến viện quân y, nơi đó thiếu người chữa bệnh và chăm sóc khẩn cấp.”

Lý Tử nhỏ giọng mở miệng: “Tôi không biết làm những việc đó.”

“Quay trở về từ chỗ mà cô đã đến đi!”

Lý Tử nhanh chóng chạy ra cửa.

Lý Tử cuối cùng vẫn không rời khỏi phòng thư ký, chiến sự tiền tuyến căng thẳng như vậy, mỗi ngày thiếu soái đều mở họp nghe báo cáo, thời gian ngủ rất ít ỏi, nào có thời gian rảnh rỗi lo chuyện đi hay ở của một thư ký nhỏ.

Nửa đêm, trong văn phòng đèn sáng lên, Lý Tử bưng một chén canh gà nhân sâm, thật cẩn thận mở cửa vào, không có tiếng trách mắng như trông chờ, trong phòng rất yên lặng, dưới ngọn đèn mờ nhạt, Tiêu Hữu Thành ngửa đầu dựa vào lưng ghế ngủ thiếp đi.

Bởi vì sợ âm ỉ đến anh, Lý Tử cởi giày cao gót, rón ra rón rén vào phòng, đặt canh gà lên bàn, lấy tấm chăn len trên sofa nhẹ nhàng đắp trên người Tiêu Hữu Thành, anh hơi động đậy, Lý Tử bị dọa nhảy dựng lên, đang muốn chạy đi thì lại nghe anh thấp giọng nói: “Đừng quậy, ngoan.”

Thanh âm dịu dàng đến gần như cưng chiều, đặc biệt là từ “Ng Sloan” kia, có thể khiến trái tim người ta chảy ra, Lý Tử kinh ngạc xoay đầu lại, không lạnh lùng và thận trọng như ban ngày, cổ áo sơ mi đã cởi ra, nhìn có vẻ nhàn hạ và tùy ý, nhưng cũng không che dấu khí chất cao quý, vẻ mặt anh dịu dàng như giọng nói của anh, dưới ánh đèn, đường nét cường tráng của thân thể dường như cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, lông mi rất dài, chiếc bóng của cái đầu nông sâu không đồng nhất...

Lý Tử nhớ tới lời nói kia của Từ thống chế, trong ngực đột nhiên đập thình thịch, trên mặt nóng lên như lửa đốt, đôi môi mỏng của anh mím lại hấp dẫn như vậy... Cô ta vừa cảm thấy thẹn thùng, vừa không thể không chế mà từ từ cúi người xuống...

Trong khoảnh khắc sắp hôn lên cánh môi anh, trước mắt đột nhiên tối sầm, ngay sau đó là choáng váng, đợi cô ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra, thì đã có một khẩu súng chĩa trên trán, nghe thấy thanh âm nguy hiểm của người đàn ông, “Làm gì?”

Tình huống xấu hổ như vậy, Lý Tử vừa thẹn lại hối hận, làm sao có thể nói ra, nước mắt liền chảy xuống, Tiêu Hữu Thành nhanh chóng hiểu được, anh thu súng ngồi trở lại, “Tôi không muốn thấy cô nữa.”

Tôn Phụ mang theo điện tín cơ mật, thấy nữ thư ký che mặt chạy ra văn phòng, anh ta không hỏi nhiều, vội vã đi vào phòng, “Thiếu soái, tin tức của phía Thượng Hải.”

Tiêu Hữu Thành nhanh chóng nhận lấy, sau khi đọc hai lần, anh vẫn không lên tiếng, Tôn Phụ nói: “Trần phu nhân và hai vị tiểu thư đột nhiên mất tích, quả thật rất kỳ lạ, Hình tiểu thư là do thiếu phu nhân liều mình cứu thoát.”

Trong mắt chợt loé lên tia sáng, Tiêu Hữu Thành buông điện tín xuống, lấy ngón tay dài gõ gõ, “Đi thăm dò Trúc Hạ Tịch Anh kia.”

Một đêm này, Đại Lê cũng chịu dày vò. Sau bữa tối, Cận Vệ Tín Thụ sai người đưa quần áo và đồ dùng của hắn tới để dọn vào phòng cô, Đại Lê ngồi trên sofa lạnh lùng nhìn thấy, trên mặt không tí huyết sắc, Cận Vệ nhàn nhã ngồi bên cạnh cô, hai chân bắt chéo, cánh tay dài đặt tại chỗ tựa lưng sofa phía sau cô, “Em không thể cứ để tôi ngủ phòng khách, chúng ta là vợ chồng.” Giọng điệu vô cùng thân thiết, giống như cô thật sự là cô vợ nhỏ bé giận dỗi hắn.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Cận Vệ từ từ cúi người xuống muốn hôn cô, Đại Lê nhẫn nại đến cực hạn, cô đột nhiên đứng lên chạy đi, nhưng bị Cận Vệ Tín Thụ đuổi theo vài bước rồi đặt trên tường, Đại Lê nâng chân lên, đầu gối hướng tới đỉnh đầu dưới hông hắn, Cận Vệ lùi lại khom lưng, hai tay giữ chặt cô, sau một lúc lâu hắn mới ngẩng đầu, cau mày, thanh âm khàn khàn, “Em lại không ngoan, đã quên buổi sáng nhìn thấy gì rồi à?” Hắn dựa vào cô, khẽ nói dịu dàng, như là lời nỉ non của tình nhân, nhưng lại nói ra lời tàn nhẫn nhất, “Theo tôi, hoặc là để người đàn bà kia an ủi lính của tôi, làm trước mặt đứa con của cô ta. Tự em chọn, tôi không ép em.”

Con người của Đại Lê tối đen, lại giống như hai ngọn lửa hùng hực thiêu đốt! Ngọn lửa như dao nhọn, hận không thể bầm hắn thành thịt vụn! Cận Vệ Tín Thụ si mê nhìn cô, chính là say mê, say mê lửa giận trong mắt cô, đáng vẻ cô biến hoá trăm lần, mỗi lần đều khiến hắn mê muội. Hắn tin tưởng, một ngày nào đó cuối cùng cô sẽ cởi mở với hắn, nhưng hắn chờ không kịp, bây giờ hắn muốn cô.

Lửa giận trong mắt dần tắt, cuối cùng trở thành đầm nước tĩnh lặng, cô tuyệt vọng, không có chút tức giận. Hắn biết rõ cực cô chịu khuất phục, hắn ôm lấy cô đặt ở trên giường.

Tầm nệm rất êm, thân thể cô lồm xuống, vắn lồm xuống, rơi vào trong địa ngục. Hắn phủ trên người cô, một tay hơi chống người lên, tay kia cởi nút áo sơ mi của cô, từng nút từng nút mở ra, động tác rất thông thả, từng chút một lãng trì trái tim cô.

Cô mở to mắt, đôi mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, gương mặt không chút thay đổi, thân thể cứng ngắc, trong miệng đột nhiên nếm được vị tanh, hoá ra là cô cắn môi mình.

Áo sơ mi đã cởi ra, lẳng lẽ rơi xuống thảm, hắn không nén nổi mà phát ra tiếng thán phục, vì thân thể như bạch ngọc điêu khắc tinh xảo, ngón tay tội ác đi tới bên hông mảnh khảnh, tháo thắt lưng, cởi đi quần dài của cô, tiếng thở dốc của hắn ngày càng nặng nề, hai tròng mắt đỏ lên vì kích động. Thân thể trắng nõn dường như toả ra hương thơm, quần lót màu đen che lấp nơi tư mật nhất, nhưng cũng tăng thêm sự hấp dẫn. Cảnh tượng trước mắt này, hắn đau khổ chờ đợi bảy năm! Ở trong mộng nghĩ tới ngàn vạn lần! Hắn nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, như phát cuồng đè trên người cô, gặm cắn da thịt nhẵn nhụi trơn mềm của cần cổ cô.

Linh hồn như rời khỏi thân thể, cô lại không cảm giác được sự gặm cắn tàn bạo của hắn, cô quay đầu đi, lạnh lùng chờ đợi tất cả chấm dứt, hai tay bảo vệ bụng, đó là vật quý báu duy nhất của cô, “Xin anh nhẹ một chút.” Cô nghe thấy tiếng nói của chính mình, như cái chết lạnh như băng.

Hắn dừng động tác lại, nằm ở cần cổ cô thở hổn hển, hắn từ từ ngồi dậy, nhờ ngọn đèn mỏng manh ở đầu giường mà thấy cần cổ cô đỏ bừng, hắn nhẹ nhàng sờ lên, một lần nữa cúi người nói bên tai cô: “Tôi xin

lỗi, vừa rồi tôi không thể khống chế.” Lúc này hần mới phát hiện, cô ở dưới thân đã lạnh ngắt như xác chết. Hần tận lực làm cho sự vuốt ve của mình trở nên dịu dàng, cố ý cho cô khoái cảm, tối thiểu hần muốn thân thể cô sa vào dục vọng mãnh liệt của hần, vì lửa nóng của hần mà mềm mại. Ngón tay xoa đôi chân thon dài của cô, xúc cảm ướt nhầy khiến hần không hiểu, thu tay lại nhìn, hần liền kinh hãi! Ngón tay đỏ tươi, đúng là máu! Hần vội vàng đứng dậy, thấy vết máu chói mắt uốn lượn trên cặp đùi trắng như tuyết của cô, gan dạ rạn nứt, hần điên cuồng hô lên, “Người đâu tới đây! Bác sĩ!”

Tầm chắn ẩm áp đập lên thân thể lạnh lẽo, trong phòng nhanh chóng xuất hiện gương mặt xa lạ, một người đàn bà trung niên mập mạp đang kiểm tra cơ thể cô, Đại Lê đột nhiên tỉnh táo, người đàn bà mở bàn tay đang cuộn lại của cô, trong mắt cô tràn đầy hoảng sợ! Không còn kịp rồi! Cô biết mình bị phát hiện rồi!

Người đàn bà mập mạp nói với Cận Vệ Tín Thụ vài câu gì đó, chính là tiếng Nhật cô nghe không hiểu, chỉ thấy vẻ mặt vốn lo lắng của hần dần dần trở nên u ám, hần cúi đầu trầm mặc nửa phút, rồi đột nhiên cười ra tiếng, nụ cười kia khiến đáy lòng cô phát run. Cận Vệ ngồi bên mép giường, bắt lấy bàn tay của Đại Lê rồi nắm giữ, cô không dám giãy dụa, nghe hần dịu dàng mở miệng: “Bác sĩ nói con của chúng ta đã được hai tháng, em rất nghịch ngợm, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho tôi biết, thiếu chút nữa khiến tôi phạm sai lầm.”

Người bên cạnh dường như hiểu ý tứ trong lời nói của hần mà khẽ cười, Đại Lê nhìn hần càng hoảng sợ hơn, cơ thể không thể tự chủ mà run lên. Dáng vẻ sợ hãi của cô khiến Cận Vệ Tín Thụ đau lòng, nỗi đau của thương tiếc, nỗi đau của ghen ghét. Uy hiếp cô bắt buộc cô, cũng chưa từng thấy cô biểu lộ ra nét mặt này, cô chỉ thật sự để ý đứa con trong bụng, đứa con của cô cùng người đàn ông kia.

Lòng ngực thiêu đốt, hần nắm tay cô bắt giắc dùng sức mạnh, hần đến gần cô, dùng thanh âm chỉ có hai người họ có thể nghe, mà nói: “Yên tâm, con của em chính là con của tôi, tôi sẽ vui vẻ đợi nó, đợi nó gọi tôi là ba.” Chữ “Ba” này nói rất rõ ràng, đôi môi cô trắng bệch, thân thể càng run hơn. Đúng lúc có người hầu bưng chén thuốc tới, người đàn bà mập mạp nhắc nhở Cận Vệ nói, Đại Lê có triệu chứng sanh non, nhất định phải kịp thời bảo vệ thai nhi. Cận Vệ vốn muốn nhận chén thuốc, nhìn sắc mặt của Đại Lê, hần vừa nâng cánh tay lại thả xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, rồi đứng dậy dịu dàng nói: “Tôi đi ra ngoài, em hãy yên tâm nghỉ ngơi.” Rồi lại lạnh lùng nói với người hầu trong phòng: “Chăm sóc phu nhân thật tốt, cần phải giữ lại đứa nhỏ!”

Sau nửa đêm, trong phòng u ám, hai thân thể trần trụi giao hoà cùng nhau, Cận Vệ Tín Thụ để mặc người con gái dưới thân rên rỉ mà triền miên, ra vào từng chút mạnh mẽ, hai vú trắng như tuyết của cô gái bị hần nhào nặng ra đủ loại hình dạng. Dần dần không chịu nổi sự điên cuồng mãnh liệt của hần, cô gái khóc lóc cầu xin tha thứ, dáng vẻ lê hoa đái vũ* mãnh mai lại khiến hần càng thêm lỗ mãng, trong một hồi chạy nước rút điên cuồng, Cận Vệ nhắm mắt lại, rầu rĩ gọi lên: “Lê! Lê! Lê!...” Luồng nhiệt dâng lên trào ra, bắn vào thân thể cô gái.

(*) lê hoa đái vũ: hoa lê vương vất những giọt mưa, (thường) chỉ vẻ đẹp của người con gái khi rơi lệ. [nguồn: linhmaroon]

Hần xoay người lại nằm trên giường thờ đốc, mấy năm nay, cho dù dưới thân là người phụ nữ nào, hần cần phải nghĩ đến cô mới có thể phóng thích. Qua hồi lâu mới bình phục lại hô hấp, Cận Vệ đứng dậy mặc quần áo, hần không có thói quen ngủ cùng phụ nữ, bao gồm cả hai người phụ nữ từng là vợ hần. Cánh tay mềm mại không xương của cô gái ôm eo hần từ phía sau, mở miệng nũng nịu: “Thượng tướng, nhà em lại bị người ta đập cửa sổ, người ta không thể ở đó được nữa!” Cận Vệ hơi bực bội, kéo tay cô ta ra, “Ngày mai dọn sang đây, nhớ kỹ đừng gây chuyện!”

Cô gái đạt được mục đích, ngoan ngoãn buông tay, Cận Vệ mặc quần áo, nhớ tới gì đó liền quay lại nói: “Hai ngày nữa tôi sẽ chiêu đãi một vị khách, đến lúc đó cô đi theo tôi.”

Cô gái dựa nửa người vào đầu giường, cười nói: “Phu nhân ở đây, thượng tướng vẫn cần em đi theo à?”

Cận Vệ khinh miệt nhìn cô ta: “Vợ tôi làm sao có thể tiếp rượu?”

Về mặt cô gái có phần không nén giận được, cô ta xoay mặt qua, Cận Vệ cũng không có tâm tình mà đi dỗ dành cô ta, hần nói: “Ngày mai đi Như Ý Các, trang sức châu báu tùy em chọn lựa.”

Người con gái chính là Bạch Nguyệt Nhi của đêm chi hội, theo Cận Vệ Tín Thụ đã nhiều năm, ít nhiều có thể thăm dò tính khí của hắn, biết lúc nào thì kiến hảo tự thu*, cô ta hờn dỗi, “Chỉ biết dùng tiền xua đuổi người ta!”

(*) kiến hảo tự thu: thấy chuyện biến tốt thì dừng lại

Cận Vệ Tín Thụ không có tâm tư tán tỉnh với cô ta, hắn bước ra khỏi phòng, sắc mặt của cô gái ở trên giường liền trầm xuống.

Hắn trở lại thư phòng, lập tức gọi người đến hỏi, biết được Đại Lê uống thuốc dưỡng thai và ăn chút cháo, lúc này đã ngủ rồi, hắn vốn muốn đi nhìn cô, đi đến nửa đường lại dừng lại, suy nghĩ một chút vẫn quay trở về.

Trong ngăn kéo thứ ba nằm bên trái cái bàn có một tủ sắt loại nhỏ, hắn lấy chìa khoá treo trên cổ, mở cái tủ ra, bên trong chỉ có một cái bình thủy tinh, trong đó là cánh hoa hồng đỏ thắm, trải qua sự đóng kín bảo tồn đặc biệt mới có thể giữ lại đến nay, đoá hoa kia là do cô rút ra từ lần gặp đầu tiên, sau đó rốt cuộc đã quên lấy đi... Đây là lần duy nhất hắn có được thứ thuộc về cô, nếu có thể cho là vậy... Hắn đột nhiên cười tự giễu thành tiếng, khi đó chỉ gặp gỡ một lần, hắn lại yêu thương cô như ma ám. Hai năm trước gặp được Trúc Hạ Tịch Anh, hắn vô cùng vui sướng, bất chấp tất cả mà cưới cô gái kia, nhưng hắn nhanh chóng thất vọng, chỉ có dung mạo tương tự, rốt cuộc không phải là cô... Hắn vì cô mà giết hai người vợ, vì cô mà không từ thủ đoạn, đáng tiếc cô không hề biết cảm kích...

Hắn xơ xác ngồi trong thư phòng cả đêm, dưới ánh trăng ngắm nhìn cái bình thủy tinh kia, trong mắt có tổn thương... Hắn biết cô hận hắn, nhưng ngoài bắt buộc ra thì không còn cách nào khác.... Cuối cùng có một ngày cô sẽ hiểu, hắn yêu cô biết bao nhiêu...

Người hầu đã thúc giục một lần, Bạch Nguyệt Nhi vẫn chưa chọn được quần áo, hôm nay Cận Vệ Tín Thụ mở tiệc rượu mời khách, nhưng không nói cho cô ta biết là mở tiệc chiêu đãi ai, đương nhiên cô ta cũng không cần thiết phải biết, tác dụng của cô ta chẳng qua là một bình hoa. Suy xét nhiều lần, cuối cùng chọn một bộ lễ phục kiểu Tây Âu màu xanh biếc, cổ áo hình trái tim, làn váy xoè ra, nếu ngồi theo kiểu người Nhật Bản dù sao cũng thoải mái hơn là mặc sườn xám.

Thay quần áo lại trang điểm, Bạch Nguyệt Nhi vẫn xuất hiện hơi trễ, khách đã tới, chỉ có một vị, âu phục màu lam, rất vừa người, làm tôn lên dáng vẻ tuấn tú phi phàm, anh ta bưng một ly champagne, đang nói chuyện với Cận Vệ Tín Thụ, nghe thấy tiếng cô ta mở cửa vào, anh ta xoay người, nhịp tim Bạch Nguyệt Nhi bỗng lỡ nhịp.

Người đàn ông mỉm cười, vẻ mặt anh tuấn như gió xuân lướt nhẹ qua, “Bạch tiểu thư.”

Trong lòng Bạch Nguyệt Nhi càng kích động, anh ta cuối cùng đã nhận ra cô ta! Nhưng cô ta lập tức tự giễu, ngày xưa là gái hồng lâu nổi tiếng ở bến Thượng Hải, mà nay có một chân với người Nhật Bản, “Thanh danh bên ngoài” của cô ta thế nào, bản thân cô ta rõ ràng nhất. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô ta lộ ra nụ cười mê người chuyên nghiệp, “Hoá ra là Dung tiên sinh, tôi đây đã hâm mộ ngài từ lâu.” Dung Đình Hiền cười cười, con gái phong trần gặp dịp thì chơi, đương nhiên sẽ không coi là thật.

Cuộc trò chuyện trong phòng khách chẳng qua là nói chuyện phiếm, sau đó họ dời bước đến nhà ăn, Bạch Nguyệt Nhi ngồi bên cạnh Dung Đình Hiền, thỉnh thoảng rót thêm rượu gấp thức ăn cho anh ta, rất ân cần, bọn họ nói chuyện, cô ta không xen vào câu nào, biết thân phận mà đóng vai diễn của mình.

Dần dần nghe ra đầu đuôi, hoá ra là quân cách mạng ở phía Nam phá huỷ giao thông, lính hậu cần của quân đội Nhật Bản tại Thượng Hải cung ứng không đủ, dự định đi đường biển, nhưng số lượng tàu chiến không đủ, muốn hợp tác với Dung gia, trưng dụng tàu thủy của bọn họ.

Dung Đình Hiền nhú mày, “Thượng tướng Cận Vệ, với lập trường của anh và tôi hiện tại, hình như chuyện này không thích hợp cho lắm.”

Cận Vệ Tín Thụ cười hai tiếng, “Dung tiên sinh là một thương nhân rất ưu tú, thương nhân nên đem lợi ích đặt hàng đầu, Dung tiên sinh chắc hẳn hiểu điều đó hơn tôi, nếu không hôm nay cũng không sẽ hạ mình. Tôi ra giá tuyệt đối hợp lý, anh nên biết rằng, hiện giờ Thượng Hải là địa bàn của người Nhật chúng tôi, mặc dù là miễn cưỡng xuất binh, e rằng Dung tiên sinh cũng hết cách, đương nhiên, tôi cũng không muốn

làm ra loại chuyện này.” Vừa bức bách vừa dục dõ, cách nói này dường như đường hoàng, thực ra chỉ vì Dung gia có chút quan hệ với giới chính trị ở Âu Mỹ, nên Cận Vệ không muốn tùy tiện làm rách lòng thôi.

Dường như đã sớm đoán trước lý do của hắn, Dung Đình Hiền hơi giãn lông mày, “Thượng tướng Cận Vệ nói quả thật rất có lý, nhưng giá cả này... Thượng tướng Cận Vệ cũng biết, hiện tại là thời kỳ loạn lạc, rất nhiều chuyện khó làm.”

Cuộc giao dịch diễn ra tốt đẹp, một tiền hai lùi, bàn xong giá cả, Dung Đình Hiền lại nói: “Hy vọng thượng tướng có thể giấu kín việc này, Dung gia chúng tôi về sau còn muốn kinh doanh, dù sao cũng không muốn gặp phải sự chống đối của dân chúng.”

Cận Vệ Tín Thụ cười nâng ly, “Cái này là đương nhiên, sau này ít nhiều còn muốn hợp tác với Dung tiên sinh. Hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!”

Bạch Nguyệt Nhi ngồi bên cạnh nghe được cũng như không nghe được, chỉ coi mình là kẻ điếc, cô ta chẳng qua là người phụ nữ kiếm ăn trong thời loạn lạc, gia quốc vinh nhục gì đó, không bằng sung túc an nhàn của chính mình là quan trọng nhất, Cận Vệ Tín Thụ chính là coi trọng điểm ấy mà bao nuôi cô ta nhiều năm như vậy, cũng không hề phòng cô ta.

Bàn xong việc chính, bầu không khí lập tức thoải mái hơn nhiều, Cận Vệ Tín Thụ bảo vũ nữ Nhật Bản tiến vào trình diễn điệu múa, lời lẽ ám chỉ với Dung Đình Hiền, nếu như ngắm trúng ai, đêm nay có thể mang về. Dung Đình Hiền chỉ cười, không đáp lại.

Nhà ăn ở lầu một, ngoài cửa sổ là hành lang ở vườn hoa trong sân nhà, một thân ảnh màu trắng ngoài cửa sổ đi chậm chậm cách đó không xa, ba người bên cạnh bàn đều xem múa, hình như không ai chú ý đến.

Một lúc sau, Cận Vệ Tín Thụ rút cuộc nhin không được, vẫy gọi quản gia, nhỏ giọng dùng tiếng Nhật hỏi: “Sao phu nhân đi ra ngoài?”

“Phu nhân chệch trong phòng buồn chán, vừa rồi đi một vòng nhỏ trong vườn hoa, Mĩ Nại Tử và Huệ Hương đều ở bên cạnh hầu hạ, hiện tại đã trở về phòng.”

Cận Vệ gạt đầu, hắn không hề biết Dung Đình Hiền thông thạo năm ngôn ngữ, trong đó giỏi nhất là tiếng Nhật.

Bạch Nguyệt Nhi cũng nhớ tới hai ngày trước, ngày thứ hai cô ta dọn đến đây, khi tình cờ gặp “phu nhân” thì kinh ngạc... Cô ta dám khẳng định, người kia chính là Đại tiểu thư, thiếu phu nhân “quá cố”.

Ban đêm, Dung Đình Hiền trở về biệt thự, rồi đi vào thư phòng, anh ta không bật đèn, đợi sau khi ánh mắt thích ứng với bóng tối, nhờ ánh trăng màu bạc xuyên qua cửa sổ, anh ta thấy một người ngồi trên sofa, người nọ ý thức được tầm mắt của anh ta, lịch sự chào hỏi, “Xin chào Dung tiên sinh.”

Nhận ra thanh âm này, Dung Đình Hiền hơi ngạc nhiên, anh ta cũng lịch sự nói tiếng chào, rồi đem chi phiếu vừa rồi lấy từ Cận Vệ Tín Thụ đặt trên bàn, “Nhiều hơn hai vạn so với dự tính, bất cứ ngân hàng nào của Dung Sinh cũng có thể rút được.”

Người nọ nhận lấy chi phiếu, chân thành nói lời cảm ơn, “Cám ơn Dung tiên sinh đã hỗ trợ đáng cách mạng.”

Dung Đình Hiền cũng cùng một cái nhìn, “Việc tôi có thể làm không gì hơn ngoài việc này, các người ở phía Nam muốn làm du kích giết người Nhật Bản, đó là chuyện rất nguy hiểm, tôi thật kính nể.”

Lời nói của người nọ mang theo ý cười, “Lần này Dung tiên sinh cung cấp một số lượng lớn tàu thuyền cho người Nhật Bản, có thể nói là công lao lớn, cũng xin anh mau chóng thông báo tình hình này với Bắc Quân, dù sao bọn họ mới ở chính diện của chiến trường.”

Dung Đình Hiền cười nói: “Tôi biết.”

Người nọ chuẩn bị rời khỏi, Dung Đình Hiền đem lo ngại ngay từ đầu nói ra miệng: “Chu Thuần tiên sinh hiện giờ là thủ lĩnh của đảng cách mạng ở phía Nam, đích thân đến Thượng Hải, thật đúng là mạo hiểm.”

Chu Thuần biết ý của Dung Đình Hiên, anh ta ở phía Nam giết vài tướng lãnh Nhật Bản, người Nhật Bản hận anh ta đến xương tuỷ, treo tiền giải thưởng đã cao đến ba ngàn đồng đại dương để lấy đầu của anh ta! Sau khi cười anh ta thu lại con người, “Không dối gạt Dung tiên sinh, Chu tôi lần này tới Thượng Hải là vì việc tư.”

Thương nữ bất tri vong quốc hận, cách giang do xứng Hậu Đình Hoa*.

(*) hai câu này từ bài thơ Bạc Tàn Hoài của Đỗ Mục. Dịch nghĩa: Cô gái trẻ không biết đến nỗi hận mất nước, ở bên kia sông còn hát khúc Hậu Đình Hoa (Tàn Hoài: tên con sông từ tỉnh Giang Tô chảy lên phía Bắc vào sông Trường Giang, Hậu Đình Hoa: tên khúc hát làm trong buổi tiệc của vua Trần) [nguồn: thuquan]

Đêm chi hội thay đổi chủ nhân, vẫn là một mảnh phung phí phồn hoa, bởi vì lúc ban đầu ông chủ Trần Tiểu Dẫn không chịu hợp tác với người Nhật Bản nên nhanh chóng mất tung tích, rất nhiều người đoán rằng, anh ta đã bị người Nhật Bản ám sát. Cho dù ngày trước tai to mặt lớn ở bến Thượng Hải thì thế nào? Còn không đánh lại bọn lang sói hổ báo như người Nhật Bản sao? Cho nên nói, hôm nay có rượu hôm nay say, ai biết ngày mai còn mạng để sống hay không? Giờ phút này, người đến đêm chi hội mua vui, phần lớn đều ôm tâm tình như vậy.

Bạch Nguyệt Nhi bưng một ly rượu, ngồi ở cạnh sà n nhẩy, ngẫm chứa ý cười lạnh, rất nhiều người biết cô ta có quan hệ với Cận Vệ Tín Thụ, không dám mời cô ta khiêu vũ, hiện giờ cô ta cũng không cần dựa vào những việc này, chỉ là thói quen mỗi tối đến đêm chi hội, dù sao cũng sống trong căn phòng lạnh như băng, cô đơn chiếc bóng.

Có người ngồi cạnh cô ta, cô ta đang muốn nhìn ai lớn mật như vậy, hô hấp chợt tắc nghẽn, Dung Đình Hiên cúi người nói bên tai cô ta: “Bạch tiểu thư, có thể nói chuyện không?”

Bạch Nguyệt Nhi mơ hồ đoán ra chuyện gì nên nhỏ giọng nói: “Nửa giờ sau, khách sạn Phú Lâm phòng 207.” Nói xong cô ta lập tức rời đi.

Dung Đình Hiên tới nơi đúng giờ, cửa khép hờ, sau khi vào phòng anh ta khoá trái cửa, thấy Bạch Nguyệt Nhi ngồi trên sô pha, trên bàn có hai ly rượu đỏ, Bạch Nguyệt Nhi cười quyến rũ, “Dung tiên sinh rất đúng giờ.”

Dung Đình Hiên ngồi xuống sô pha đối diện, Bạch Nguyệt Nhi cầm ly rượu, anh ta cũng cầm lên, Bạch Nguyệt Nhi không uống, chỉ cầm trên đầu ngón tay, cả người cô ta dựa vào sô pha, hai chân bắt chéo, bởi vì chiếc sườn xám xanh lam dệt bạc xẻ rất cao nên gần như có thể thấy bắp đùi trắng nõn.

Dung Đình Hiên khẽ nhấp một ngụm rồi buông ly rượu xuống, anh ta nghiêm túc nhìn cô ta, “Bạch tiểu thư, tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

Hai gò má của cô ta rất đỏ, có lẽ đã uống rượu, cô ta cười quyến rũ hỏi: “Việc gì?”

Dung Đình Hiên không muốn quanh co với cô ta, dứt khoát hỏi thẳng, “Bạch tiểu thư đã gặp Cận Vệ phu nhân chưa? Cô ấy có phải Đại Lê hay không?”

Bạch Nguyệt Nhi nheo mắt nhìn anh ta, “Thiếu phu nhân không phải đã chết rồi sao?”

Dung Đình Hiên nhíu mày, vẫn hỏi: “Cô đã gặp qua vợ của Cận Vệ chưa?”

Bạch Nguyệt Nhi cười khanh khách, “Gặp hay chưa gặp, chẳng qua có thể tìm cách gặp mặt.”

Dung Đình Hiên lập tức nói: “Như vậy xin Bạch tiểu thư...” Bạch Nguyệt Nhi ngắt lời anh ta, “Tôi có lợi ích gì?”

Dung Đình Hiên lấy ra sổ chi phiếu, “Bạch tiểu thư muốn bao nhiêu?”

Cô ta vẫn cười khanh khách, đặt ly rượu lên bàn, đột nhiên đứng dậy rồi cầm lấy ly rượu của Dung Đình Hiên uống một hơi cạn sạch, “Dung tiên sinh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Nét mặt tươi cười của cô gái này mờ dần trong nháy mắt, Dung Đình Hiên hơi ngây ngốc, anh ta thật không nhớ ra, một vũ trường nào đó? Lần tiệc rượu nào đó? Anh ta biết cô ta là gái hồng lâu nổi tiếng ở Thượng

Hải vài năm gần đây, nhưng không nhớ ra lần đầu họ gặp nhau ở chỗ nào, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ta, dường như giữa bọn họ có ngọn nguồn gì đó.

Bạch Nguyệt Nhi nhìn vẻ mặt của anh ta thì biết rõ anh ta không nhớ, đúng vậy, anh ta làm sao nhớ chứ? Đêm đó anh ta cũng thấy cô, mỹ nhân chân chính kia, mỹ nhân khiến vô số đàn ông lâm vào điên cuồng, mỹ nhân mà anh ta toàn tâm toàn ý yêu thương, anh ta sao lại nhớ rõ cô ta chứ? Trong mắt hiện lên đau thương và ghen ghét, cô ta đột nhiên nhào vào trong lòng Dung Đình Hiên, ôm chặt anh ta, “Đình Hiên, Đình Hiên, em không cần những thứ khác, em không cần cả đời, em chỉ muốn anh một đêm, yêu em, xin anh yêu em...”

Thân thể Dung Đình Hiên cứng ngắc, làm sao cũng không ngờ đến cô ta lại có yêu cầu như vậy, người con gái ở trong lòng đã cúi đầu bắt đầu nức nở, “Em biết thân phận của em, em biết mình không xứng, nhưng em chỉ cần một đêm, xin anh, xin anh...”

Dung Đình Hiên không nói câu nào mà ôm cô ta lên giường, Bạch Nguyệt Nhi đỏ mặt, cả người đều run rẩy, Dung Đình Hiên lặng lẽ cởi khuy áo của cô ta, cô ta nhẹ nhàng sờ mặt anh ta, trong mắt nhu tình như nước, cảm thấy chính mình đang nằm mơ, muốn hôn lên môi anh ta, nhưng gương mặt anh ta lại né qua một bên, hôn lên ngực cô ta, Bạch Nguyệt Nhi nhắm mắt lại, ôm lấy cổ Dung Đình Hiên, dịu dàng nói, “Xin anh nhẹ một chút, hãy làm cho em cảm thấy anh đang yêu em.”

....

Ngày hôm sau, Dung Đình Hiên nhận được tờ giấy nhỏ, chỉ có hai chữ ngắn ngủn, “Không phải.”

30. Chương 30: Ân Oán Tình Thù

Edit: p3104

Trong một tầng hầm bí mật tại phủ thống quân Nam Kinh, Tiêu Hữu Thành đang cẩn thận lựa chọn vũ khí, Tôn Phụ vội vàng đi vào, “Thiếu soái, người được tuyển chọn đã đến, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Tiêu Hữu Thành “Ừ” một tiếng, tiếp tục chú ý vũ khí nóng lạnh đang bày la liệt ở trước mắt, anh vừa suy tư vừa nạp đạn, động tác rất nhanh chóng.

Tôn Phụ nhìn thấy anh đem các loại súng lục, dao, viên đạn, lựu đạn khác nhau tập hợp lại, anh ta nhìn không được muốn cố gắng lần cuối cùng, “Thiếu soái, ngài không cần phải đích thân đi.”

“Vợ tôi đang đợi tôi.” Ngữ khí hoàn toàn không thể nghi ngờ, trong lời nói như có lưỡi dao sắc bén lướt qua.

“Thiếu soái, tình báo của phía Thượng Hải cũng không thể khẳng định, chỉ là dung mạo tương tự, không đáng để ngài mạo hiểm.” “Thiếu soái, tôi đều tuyển ra đặc công giỏi nhất, bọn họ nhất định có thể cứu người ra.” “Thiếu soái, hai bên đang giao chiến, xin ngài lấy đại cuộc làm trọng!” “Thiếu soái...”

Tiêu Hữu Thành chọn xong vũ khí, đem khẩu súng cuối cùng cài ở bên hông, “Tôi sẽ nhanh chóng trở về, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch.”

Tiêu Hữu Thành rời khỏi tầng hầm ngầm, Tôn Phụ sốt ruột, buột miệng nói: “Tôi biết tình cảm của ngài đối với thiếu phu nhân, nhưng hiện tại Thượng Hải là khu quản lý của Nhật, ngài đi cũng chịu chết vô ích!” Nói xong bản thân cũng sửng sốt, nhiều năm như vậy, Tôn Phụ là thuộc hạ của Tiêu Hữu Thành, về mặt tình cảm cũng như là bạn bè. Tiêu Hữu Thành ngoảnh đầu lại, vỗ bờ vai của Tôn Phụ ý bảo anh ta yên tâm, trong mắt hiện lên tia sáng tự tin và tâm huyết, “Cha cho rằng tôi học chuyên ngành chỉ huy tại Mỹ, thực ra là gián điệp.”

Ngón tay thon nhỏ chậm rãi lướt qua cái cổ trần trụi, móng tay hồng tón lên làn da trắng như tuyết, Bạch Nguyệt Nhi hồi tưởng lại đêm đó, lòng bàn tay của người kia, đôi môi của người kia, mỗi lần nhịp tim đều

đập mạnh và rung động... Bàn tay to lớn đột nhiên phủ trên ngực cô ta, cô ta cả kinh rồi lập tức thả lỏng thân thể, dính sát trên người đàn ông.

“Suy nghĩ gì đó?” Cận Vệ Tín Thụ có tâm tình hiềm thấy, sau khi xong việc vẫn còn nói chuyện phiếm với cô ta, Bạch Nguyệt Nhi cười duyên nhìn hắn, “Đương nhiên là nghĩ đến thượng tướng.”

Cận Vệ Tín Thụ cười có lệ, nói: “Gần đây tâm trạng của phu nhân không tốt lắm, hai người lúc trước hẳn là đã quen biết, em khuyên bảo cô ấy nhiều chút.”

“Chẳng lẽ thượng tướng không sợ em...”

“Em dám sao?” Cận Vệ mỉm cười, trong mắt loé lên sát ý, trong lòng Bạch Nguyệt Nhi run rẩy, nhưng trên mặt vẫn cười duyên, chân dài đặt trên thắt lưng của hắn, lời nói nũng nịu, “Người ta là người của thượng tướng từ lâu, luôn một lòng một dạ với thượng tướng mà.”

Cận Vệ tin tưởng, ở trong nhận thức của hắn, hắn sinh ra trong dân tộc ưu tú nhất, quý tộc xuất sắc nhất, thân là người đàn ông kiêu hãnh nhất, phụ nữ luôn ái mộ hắn, chỉ cần lọt vào mắt xanh của hắn, sẽ quyết một lòng, chỉ ngoại trừ...

Gió thổi bức màn lay động, cũng thổi bay mái tóc ngắn của cô gái, Cận Vệ Tín Thụ đóng cửa sổ lại, dịu dàng nói với cô gái bên cửa sổ: “Gió thổi bị cảm thì làm sao? Bác sĩ nói dùng thuốc không tốt cho thai nhi.”

Đại Lê hồ hững nhìn ngoài cửa sổ, giống như không nghe thấy, Cận Vệ Tín Thụ ngồi tại thành ghế của cô, tay vịn trên lưng ghế, “Tôi có người chú chiều nay đến Thượng Hải, em thay quần áo cùng tôi đi gặp ông ấy.”

Đại Lê liếc mắt nhìn áo ki-mô-nô xếp gọn gàng trên bàn, “Không có khả năng.”

Cận Vệ Tín Thụ cười, “Đừng sợ, em không cần làm gì... Có một số việc, tôi không muốn lúc nào cũng nhắc nhở em.”

Ngón tay giữ tay vịn vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, đã nhiều ngày qua, cô không còn sức lực để khống chế tâm trạng của mình, nhưng phần nộ vẫn không thể khống chế, trong lòng cuộn trào mãnh liệt, Cận Vệ quả nhiên có bản lĩnh, mỗi khi hắn nhắc lại chuyện kia với cô, phần nộ trong lòng cô đối với hắn lại càng tăng lên, mãi không bao giờ dứt.

Quần áo kia, liếc mắt một cái cũng ngại bẩn mắt, muốn cô mặc vào, mặc vào... Cô cắn chặt hàm răng, khiến cho giữa trán đau âm ỉ, hắn biết cô đang tức giận, nên đứng dậy an ủi: “Đừng như vậy, không tốt cho đứa nhỏ.” Cô nhìn thấy ánh sáng loé lên bên hông, hoá ra khi hắn vào phòng đã quên rút súng ra, cô liền đoạt lấy, “Pằng! Pằng!” Là hai phát súng, nhanh đến mức khó tin, khi hắn phản ứng lại thì chỉ có thể che cánh tay phải, kinh ngạc nhìn cô, như là không thể tin được. Ngoài cửa nhanh chóng có người xông tới, có tiếng thét của cô gái, cũng có hòng súng tối om nhắm ngay cô. Nhưng Đại Lê cười lạnh, tuý tiện ném súng xuống đất, rồi lướt nhìn mọi người, cuối cùng cô ngáng đầu liếc xéo Cận Vệ, không có một tia sợ hãi, giống như cô mới là vua.

Cận Vệ tức giận quá lớn, bảo người hầu buông súng, máu từ cánh tay chảy xuống như nước, yên lặng rơi xuống tấm thảm, giống như một đoá hoa đỏ tươi, nở rộ đẹp đẽ. Hắn nghiêng người dựa vào vách tường để chống đỡ thân thể, Cận Vệ dường như đã quên đau đớn, hắn nhìn cô thật sâu, cuối cùng lại cười, chỉ dặn dò người hầu thay quần áo cho cô, sau đó rời đi.

Trong phòng còn lại Bạch Nguyệt Nhi, qua hồi lâu, có tiếng gọi run run, “Phu nhân.” Bạch Nguyệt Nhi suy nghĩ, Đại Lê chắc là chưa thấy qua sự tàn nhẫn của Cận Vệ Tín Thụ, cho nên mới dám động thủ, nhưng nhớ lại ánh mắt vừa rồi của Đại Lê, cô ta lại cảm thấy không có gì là cô không dám. Ông trời bất công như vậy, cho cô có được dung mạo tài hoa không người con gái nào sánh bằng còn chưa đủ, lại còn cho cô có được bản lĩnh mà không người đàn ông nào địch lại... Vì vậy bọn họ đều yêu cô sao?

Sau khi Cận Vệ rời đi, Đại Lê chỉ cúi đầu nhìn bộ ki-mô-nô, không biết về mặt cô thế nào. Một lát sau, Bạch Nguyệt Nhi lại gọi, “Đại tiểu thư.” Đại Lê nhắm mắt, “Cô đi ra ngoài.” Thanh âm rất nhẹ, nghe ra có vẻ mệt mỏi. Bạch Nguyệt Nhi nói: “Đại tiểu thư, cô có thể không mặc, tôi giúp...”

“Tôi nhớ một người.”

Đó là một bộ quần áo xinh đẹp, mặt trên đen nhánh sáng bóng, hoa anh đào bay lượn giống như là đoá hoa thật sự rơi trên người cô, cũng như tuyết rơi xuống trong đêm tối, rất tinh khiết cũng rất mỹ miều, có lẽ chỉ có cô mới có thể mặc ra màu sắc mâu thuẫn lại phối hợp như vậy. Cổ áo ki-mô-nô rộng rãi lộ ra đường viền cổ, màu da của cô rất trắng, tái nhợt không tự nhiên, so sánh với Cận Vệ bị thương ngược lại có tinh thần hơn, hần cười với cô, muốn đỡ cô, bị cô giẫy tay ra nhưng hần vẫn cứ cười, Bạch Nguyệt Nhi nhớ rõ, đó là cánh tay bị thương của hần.

Có người đang chụp ảnh, khoé mắt Đại Lê đảo qua, người nọ ở sau ống kính chụp được ánh mắt, tay run run thiếu chút nữa đánh rơi máy chụp ảnh, Cận Vệ lắc đầu, người nọ chạy ra như được đặc xá.

Bạch Nguyệt Nhi không biết, một người rốt cuộc yêu đến cỡ nào mới có thể dễ dàng tha thứ như vậy, cũng vui vẻ chịu đựng tổn thương... Cô ta không khỏi nhớ đến chuyện người đàn ông kia đã làm vì cô... Bọn họ đều điên rồi.

Ngày thứ hai Cận Vệ Tín Thụ trở lại, nghe nói Đại Lê phát sốt, sắc mặt hần trầm xuống, Mĩ Nại Tử lập tức quỳ xuống, luôn cúi thái độ thấp kém, “Thực xin lỗi chủ nhân, ngày hôm qua sau khi phu nhân trở về thì tầm nửa đêm, giữa trưa liền phát bệnh, là Mĩ Nại Tử chăm sóc không chu đáo, xin chủ nhân trách phạt.” Cận Vệ Tín Thụ không nói lời nào, đi vào phòng, Mĩ Nại Tử vẫn quỳ gối ở đó.

Đại Lê ở trên giường đang ngủ say, có lẽ là hơi mê man, khuôn mặt nóng lên mà rất đỏ, môi đã hơi tái. Huệ Hương ở bên cạnh chăm sóc, thấy Cận Vệ cô ta muốn hành lễ, hần khoát tay, Huệ Hương yên lặng lui ra ngoài.

Từ lần trước có dấu hiệu sinh non, tuy rằng thai nhi miễn cưỡng giữ lại, nhưng mà rất yếu ớt, bất cứ cảm xúc và thuốc kích thích nào đều có thể dẫn đến sinh non. Cận Vệ ngồi bên mép giường, mu bàn tay thử nhiệt độ trên má của Đại Lê. Cô nằm nửa cuộn tròn, hai cánh tay vây quanh thân thể, tư thế phòng bị, mày khê nhú lại, thần sắc thoát nhìn rất đau khổ, cũng có vài phần điềm đạm đáng yêu, hần chưa bao giờ thấy cô như vậy, suy nhược, bất lực, cần người che chở thương yêu. Cận Vệ nhìn ngây ngốc, quên cả đổi khăn trên trán cô.

Sắc trời dần tối, khuôn mặt cô hơi mơ hồ, có người nhẹ nhàng gõ cửa, hần cũng có vết thương, đã tới thời gian đổi thuốc, nhưng hần không để ý, trong âm u hần chậm rãi cúi người... Hơi thở nóng rực khắp người cô, dựa sát có thể cảm nhận được, hơi nóng tiến thẳng vào lòng hần, bây giờ hôn hần là không sao nhỉ... Gần như chạm vào môi, cô đột nhiên xoay người, nhẹ giọng rên rỉ nói nhỏ, cơ thể hần lập tức cứng lại, từ từ ngồi thẳng người. Mặc dù ở trong giấc mộng của cô, hần cũng không muốn bị coi là người đàn ông kia.

Dưới cái chụp đèn có dây tua, ánh sáng chiếu lên vách tường mờ nhạt, cũng chiếu lên bóng dáng của dây tua. Mở ra đồng hồ bỏ túi trong tay, bên trong có một tấm ảnh, màu đen trắng không giấu đi vẻ tao nhã, cô mặc ki-mô-nô, sống lưng lại rất thẳng, vẻ mặt chỉ có sắc bén, không thấy nửa phần ngoan ngoãn dịu dàng của phụ nữ Nhật Bản.

“Sao anh ở đây?” Thanh âm của cô đột nhiên vang lên, hần cất chiếc đồng hồ vào túi áo nằm gần trái tim, vươn tay muốn sờ trán cô, nhưng bị cô tránh né, ánh mắt của cô lạnh lùng quật cường, giống như sự yếu ớt hần vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác của hần.

“Em đỡ hơn chưa? Có muốn ăn chút gì không?” Không đợi cô trả lời, hần đã gọi người, cháo trắng đưa cải nhanh chóng được đưa vào, hần muốn dứt cô, nhưng cô nghiêng đầu phớt lờ, hần cười bất đắc dĩ, đặt bát trên tủ đầu giường, “Tự em ăn, vì đứa bé mà ăn một chút đi.”

Không do dự bao lâu, cô bưng bát lên, cô ăn bất cứ thứ gì cũng nhả nhận thanh tú, hần nhìn chốc lát rồi nói: “Tôi đã đổi phòng lớn cho chị dâu của em, hai ngày nữa tôi đưa em đến thăm họ.”

Cô xoay bát, ngửa đầu húp một hơi ăn hết, miệng bát gần như che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó cô đặt cái bát trống không thật mạnh lên bàn, một tiếng “bộp” vang lên, quay đầu cảnh giác nhìn hần, “Điều kiện?”

Hần lại cười hỏi: “Còn muốn ăn nữa không?”

Cô không nói lời nào, khuôn mặt rất tiêu tụy, chỉ có cặp mắt sáng ngời, cô đang đợi đáp án của hần, hần nở nụ cười, “Tôi chỉ muốn lấy lòng em, tôi yêu em.” Trong mắt cô chứa sự châm biếm, hần giả vờ không thấy,

đưa tay đặt lên bụng cô, cách tám chân mông, hần cảm giác cô co quắp một chút, tay hần chợt dừng sức, thân thể cô cứng đờ, không còn lộn xộn.

Vừa lòng với sự nghe lời của cô, hần cúi người, dán cả thân thể lên bụng cô, “Đứa bé sẽ động dậy sao? Nó còn quá nhỏ, chắc không cảm giác được gì nhỉ? Lúc này năm sau, nó có thể gọi tôi là ba không? Tôi sẽ mau chóng đưa em về Nhật Bản, con của chúng ta không thể sinh ở đây.”

Hần không nhìn tới ánh mắt của cô, chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình, “Nếu là một đứa con trai, tôi muốn đích thân dạy nó, để nó trở thành võ sĩ ưu tú nhất của dân tộc!” Thanh âm của hần rất dịu dàng, nhưng nghe vào trong tai của Đại Lê chỉ còn rừng cây ớn lạnh u ám, tay hần đè thật mạnh trên bụng cô, cô không dám nhúc nhích, chỉ có thể nắm chặt quả đấm, móng tay bầu lòn bàn tay, bầu đến mức ra máu.

Tinh thần của Đại Lê vẫn kém, sau khi Cận Vệ rời đi không bao lâu thì cô ngủ thiếp đi, cô trần trọc nằm trên giường, mơ một cơn ác mộng. Mơ đứa bé được sinh ra, ở trong phòng đầy người Nhật Bản... Mơ chính mình dạy đứa bé nói chuyện, nhưng nó lại mở miệng nói tiếng Nhật... Mơ đứa bé và Cận Vệ ở cùng nhau, gọi Cận Vệ là ba... Mơ đứa bé trưởng thành, có một ngày nó trở về nói với cô, mẹ, con đã giết người Trung Quốc này, gương mặt kia lại là Tiêu Hữu Thành!...

Cô đột nhìn ngồi dậy! Thở gấp từng hơi, bởi vì chóng mặt cô ngã xuống giường lần nữa, bên giường có người nói chuyện, một hồi lâu cô mới nghe thấy, “Đại tiểu thư? Đại tiểu thư?” Cô hơi mở mắt ra, thì ra là Bạch Nguyệt Nhi.

“Đại tiểu thư, cô mơ thấy ác mộng sao?”

Đại Lê gạt đầu, Bạch Nguyệt Nhi đỡ cô ngồi dậy, bưng tới một ly nước ấm, nhìn thấy vẻ mặt cô đầy mồ hôi, Bạch Nguyệt Nhi cũng đưa ra vẻ mặt đau khổ, “Đại tiểu thư, lời nói của Cận Vệ Tín Thụ tới qua tôi đều nghe được... Tôi có thể hiểu tâm trạng của cô, đó là cốt nhục của cô và thiếu soái, tuyệt đối không thể rơi vào tay người Nhật Bản, nhận giặc làm cha!”

Uống xong mấy hớp nước ấm, Đại Lê dần tỉnh táo từ cơn ác mộng, Bạch Nguyệt Nhi đột nhiên nhét thứ gì đó vào trong tay cô, một lọ thuốc màu trắng, vitamin A? Cô không rõ nguyên do, nhìn qua Bạch Nguyệt Nhi, cô ta đè nén âm thanh thật thấp nói bên tai cô: “Tôi biết Cận Vệ đang uy hiếp cô, đây là thuốc độc mãn tính, ba ngày một viên, sức khỏe của cô sẽ ngày càng kém, cuối cùng suy nhược mà chết, bác sĩ sẽ không khám ra nguyên nhân, Cận Vệ cũng sẽ không nghi ngờ cô tự sát.” Đại Lê cúi đầu, vẫn không nói gì, Bạch Nguyệt Nhi liền rơi nước mắt, “Đại tiểu thư, tôi cũng bị giam lỏng ở đây, cái chết đối với chúng ta là một loại giải thoát!”

Trong phòng tắm, Đại Lê đứng cạnh bồn nước, nhìn lọ thuốc ở trên thành bồn, trong đầu hiện ra những việc đã qua thật rõ ràng, tương lai có thể trải qua những chuyện khác, giấc mộng đêm qua đang từng bước một hướng đến hiện thực... Mặc kệ là động cơ gì, Bạch Nguyệt Nhi nói đúng một câu, cái chết có lẽ thật là một loại giải thoát...

Bất giác lòng bàn tay cô bảo vệ bụng mình, cô cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt yêu thương dịu dàng chỉ thuộc về người mẹ... Tiểu bảo bối, con có phải giống mẹ quá vất vả hay không? Mẹ mang con đi cùng được không?... Nhưng con còn chưa gặp ba con, nếu ba con biết, con đã đến nhưng lại bỏ đi, nhất định sẽ không tha thứ ẹ... Mẹ không nỡ bỏ ba con...

Vòi nước chảy lớn nhất, nước xả đầy bồn, Đại Lê nằm úp sấp ngã trên thành bồn, rót cục nghẹn ngào khóc ra tiếng.

Đèn neon lấp lánh, trong bóng đêm dày đặc phác hoạ màu sắc rực rỡ, một người đàn ông mặc đồ đen lặng lẽ băng qua con đường, viên nón hạ xuống rất thấp, ngẫu nhiên có ngọn đèn lướt qua gương mặt, chỉ trông thấy đường nét của chiếc cằm nghiêm nghị sạch sẽ.

Bên kia ngã tư đường có ồn ào náo động, ba binh lính Nhật Bản kéo một cô gái trông có vẻ là học sinh hướng đến một ngõ hẻm tối tăm, nữ sinh cực lực giãy dụa, khóc lóc kêu cứu khàn cả giọng, nhưng chỉ dẫn đến nụ cười dâm loạn của người Nhật Bản ở ven đường, các đồng bào hoặc là né tránh hoặc là bắt đắc dĩ hoặc là ánh mắt hoảng sợ.

Hai mươi phút sau, ba lính Nhật Bản phát hiện đã chết ở đầu hẻm, nữ sinh đã sớm không biết tung tích,

thi thể cách đường lớn gần như vậy mà lại không ai nghe thấy âm thanh gì, tốc độ nổ súng của sát thủ kia quả thực không thể tưởng tượng, vì thế lời đồn đại nhanh chóng lan ra, súng thần Trần Tiểu Dẫn kỳ thật chưa chết.

Cách nơi phát hiện thi thể ba con đường, cùng lúc có người đàn ông mặc đồ đen nhanh chóng ẩn vào một tầng hầm ngầm, vừa vào cửa liền có súng chĩa trên ngực, người đàn ông không hề khẩn trương, một tay giơ lên, một tay chậm rãi gỡ nón xuống, Trần Tiểu Dẫn thấy rõ gương mặt của người tới, buông súng, “Thiếu soái đến muộn.”

“Tôi xin lỗi, trên đường trì hoãn.”

Căn phòng rất nhỏ, chỉ có một ngọn đèn treo từ nóc nhà chiếu xuống, trong bóng mờ có người, Tiêu Hữu Thành nheo mắt lại, “Dung thiếu?”

Người nọ đến dưới ánh đèn, mặt mũi tuấn lãng, vẻ mặt mang theo ý cười, đúng là Dung Đình Hiên, “Nếu thiếu soái đã đến Thượng Hải, sao lại không báo cho Đình Hiên?”

Tiêu Hữu Thành nhượng mày, “Cám ơn ý tốt của Dung thiếu, đây là chuyện nhà của Hữu Thành.”

Dung Đình Hiên cười không nói lời nào, lấy ra bản đồ đặt lên bàn, Tiêu Hữu Thành nghi hoặc tiến lên, lập tức nhìn thấy trên bản đồ là cái gì, bản vẽ cơ cấu bên trong nơi ở của Cận Vệ. Dung Đình Hiên chỉ vào điểm đỏ trên bản đồ: “Đây là những binh sĩ phụ trách canh gác,” rồi chỉ đến một dấu màu xanh biếc, “Là phòng Đại Lê bị giam lỏng.”

Trong mắt Tiêu Hữu Thành có ngạc nhiên mừng rỡ, hơn nữa không che dấu sự tán thưởng kính phục, “Dung thiếu quả nhiên có bản lĩnh!” Bản đồ tường tận bí mật như vậy, đặc vụ của Bắc Quân và bang Hải Thiên cũng không thể có được.

Dung Đình Hiên cười thần nhiên, “Đây là do một vị bằng hữu tìm được, nếu thiếu soái không ngại, anh ta cũng rất muốn giúp đỡ.”

Tiêu Hữu Thành nhìn Dung Đình Hiên, không tỏ rõ ý kiến, nhanh chóng có người gõ cửa, Trần Tiểu Dẫn giơ súng mở cửa ra, lại dùng họng súng nhắm vào trong ngực người tới, Tiêu Hữu Thành và Dung Đình Hiên đồng thời nhìn qua, Tiêu Hữu Thành nhíu mày: “Chu tiên sinh?”

Thấy bọn họ quen biết, Trần Tiểu Dẫn nhanh chóng thu hồi súng rồi đóng cửa lại, Tiêu Hữu Thành liếc mắt nhìn Dung Đình Hiên, rồi nhìn về phía Chu Thuần, “Chu tiên sinh và tôi hẳn là không xem như bạn bè.”

Chu Thuần chỉ nói một câu đơn giản, “Đại tiểu thư có ơn với tôi.” Từ trước đến nay Chu Thuần thông thạo hoạt động gián điệp ám sát, bỏ đi những mặt khác, có sự giúp đỡ như vậy hiển nhiên không xấu.

Chỉ suy tư vài giây, Tiêu Hữu Thành vươn một tay, Chu Thuần cũng vươn tay... Tại tầng hầm u ám này, lần đầu tiên thủ lĩnh của Nam Bắc bắt tay hợp tác.

Cận Vệ Tín Thụ không hề biết có một âm mưu đang tiến hành lặng lẽ, giờ phút này, hắn đang nổi trận lôi đình, bởi vì bác sĩ vừa nói cho hắn biết, vitamin A mà Đại Lê thường dùng kỳ thật là thuốc độc mãn tính.

Bộ dạng của Cận Vệ gần như điên cuồng khiến cho bác sĩ khủng hoảng, hắn ta nơm nớp lo sợ nói: “Tôi vừa mới kiểm tra sức khỏe cho phu nhân, hình như phu nhân cũng không dùng loại thuốc này.”

Cận Vệ chớp lấy cái gạt tàn thuốc, “xoảng” một cái ném xuống trước mắt bác sĩ, hắn ta sợ tới mức giật mình, chỉ nghe Cận Vệ gầm lên giận dữ: “Hình như không có! Hay là không có!!” Bác sĩ nói lia lịa, kiểm tra Đại Lê lần nữa rồi vội vàng lui ra ngoài.

Không lâu sau Bạch Nguyệt Nhi nghe nói việc này, đang ở trong phòng thấp thỏm không yên, cô ta chợt thấy Cận Vệ đổ mắt xông vào phòng cô ta, không nói rõ ràng mà túm lấy áo của cô ta, “Bốp bốp” mấy bạt tai, sau đó đẩy thật mạnh, sức lực mãnh liệt, cái trán của Bạch Nguyệt Nhi đụng vào một góc sô pha, máu chảy ra lập tức, cô ta biết sự tình bại lộ, ngoài miệng vẫn hoảng sợ nói: “Thượng tướng, thượng tướng làm gì vậy?” Lời còn chưa dứt cô ta liền che mặt nức nở, thật là vô tội đáng thương.

Cận Vệ nhìn cô ta, ngược lại cười ra tiếng, nhưng ánh mắt lạnh lẽo, lộ vẻ sát ý, hần ngồi xổm xuống, túm lấy cằm của Bạch Nguyệt Nhi, “Cô nói đi cô đã làm gì? Ngay cả một đầu ngón tay tôi cũng không nỡ động đến người đàn bà của tôi, cô lại dám giết cô ấy? Cô lại dám!” “Bốp bốp” lại là hai bạt tai.

Hai gò má của Bạch Nguyệt Nhi đã sưng đỏ, khoe miệng có tơ máu chảy ra, cô ta khóc ròng nói: “Thượng tướng, em không có, thượng tướng...” Một cái tát ngắt lời cô ta, kèm theo thanh âm tàn nhẫn vô tình của Cận Vệ, “Cô cho rằng tôi rất dễ bị lừa sao? Cô tưởng là giết cô ấy, tôi có thể lấy đồ dê tiện như cô à?”

Bạch Nguyệt Nhi cup mắt xuống, ngừng khóc, cô ta hiểu Cận Vệ, biết rõ cho dù mình nói gì, lần này chắc chắn phải chết, đã không còn hy vọng thì cũng sẽ không sợ hãi, cô ta đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt không còn thấy yếu đuối sợ hãi, mà là tràn ngập ý cười, vết thương trên miệng cười nứt ra, rất là quỷ dị, “Tôi vì anh mà phá thai ba lần, con của anh, anh cũng không cần, vậy mà muốn nuôi dưỡng con của người khác, ha ha ha, Cận Vệ Tín Thụ, anh cũng là đồ dê tiện, đồ dê tiện! Phi!” Nước miếng chứa máu phun lên mặt Cận Vệ Tín Thụ, hần giận dữ, ánh mắt giống như thú vật cắn người, hung hăng quăng cô ta sang một bên, đầu Bạch Nguyệt Nhi đụng vào sô pha, lúc này hôn mê bất tỉnh, Cận Vệ Tín Thụ cảm thấy chưa hết giận, hần lại đá mạnh mấy cái rồi mới gọi người vào nói: “Đem tiện nhân này đưa đến phân đội đơn vị sáu số hai làm vật sống thí nghiệm, đừng để cho ả chết thoải mái!”

Nửa đêm mưa rơi, tí tách tí tách, như là dòng lệ không ngừng rơi, ngày hôm sau trời cũng chưa tạnh. Đại Lê đi ra từ nhà giam Tây Lĩnh, chợt thấy ẩm ướt, thân thể hơi co lại, lập tức có một chiếc áo khoác choàng lên vai cô, bờ vai cô nghiêng qua, chiếc áo liền rơi xuống, đợi Cận Vệ nhặt quần áo lên, Đại Lê đã mặc trời mưa mà đi vào ngồi trong xe.

Cận Vệ đi theo lên xe, thấy quần áo của cô hơi ướt, hần cầm bộ đồ khác đưa qua, nhưng bị cô ném ra phía sau, hần cười cười coi như không có gì.

Ngoài cửa xe mưa rơi lất phất, người đi đường cũng thưa thớt, cô dựa bên cửa sổ nhìn gì đó, gần như tắt cả thời gian ở cùng hần, cô đều một mình xuất thần như vậy, có lẽ xem nhẹ sự tồn tại của hần có thể khiến trong lòng cô thoải mái một chút.

“Chuyện lọ thuốc độc kia em cũng biết chứ?”

Cô không nói lời nào.

“Em không uống, đúng không?”

Vẫn không nói lời nào.

Vì thế hần cũng trầm mặc, hần biết cô chán ghét hần bao nhiêu, thậm chí là hận hần, nhưng không sao, chỉ cần cô ở bên cạnh hần, vĩnh viễn ở bên cạnh hần, cứ như vậy gần trong gang tấc cũng rất tốt.

Trong im lặng, ô tô đột nhiên thắng gấp, tiếng ma sát với mặt đất phát ra chói tai, cơ thể Đại Lê chợt nghiêng về phía trước, Cận Vệ đồng thời phủ trên người cô, có tiếng súng, gió xuyên qua cửa kính bị vỡ nát, gió thổi vù vù vào trong, đem bột nước thật nhỏ rơi trên tóc hần, máu từ đầu vai hần không ngừng chảy ra, âm ẩm chảy trên người cô, nhuộm quần áo trắng của cô thành đỏ tươi, tiếng súng càng nhiều hơn, nhưng không viên đạn nào bay vào trong xe, hần ngẩng đầu, hơi thở yếu ớt, nhưng lộ ra vẻ khấn trương, “Em không sao chứ?”

Cô sưng sỡ trong nháy mắt, lắc đầu, Cận Vệ nói lỏng người, té xỉu trong ngực cô.

Cận Vệ Tín Thụ vừa về nhà liền tiếp nhận giải phẫu, đến chập tối, Cao Kiều Điền Nhất Lang, người hầu của gia tộc Cận Vệ, đi vào phòng của Đại Lê, ông ta mời cô đến thăm Cận Vệ. Đương nhiên Đại Lê cự tuyệt: “Tôi không phải bác sĩ.”

Cao Kiều cúi người, thái độ có vẻ cung kính, thanh âm cũng ngọt ngào, “Phu nhân, chủ nhân vì cứu người mới bị thương.”

“Tôi không cảm ơn hần.”

Cao Kiều vung tay lên, lập tức có rất nhiều người hầu xông tới, mỗi người đều lấy súng chìa về phía Đại Lê, cô nhìn bọn họ, không nói lời nào, chỉ là cười thần nhiên, Cao Kiều thấy cô vậy lại có chút rụt rè, ông ta cúi đầu nói: “Chúng tôi không muốn làm khó phu nhân, xin phu nhân phối hợp.”

Lại là uy hiếp! Cận Vệ uy hiếp cô, người hầu của hần cũng uy hiếp cô! Lửa giận trong lòng Đại Lê bùng hực, cô dần dần thu lại nụ cười, thấp giọng nói ra một chữ, “Cút!”

Người hầu không lý do mà bị kinh sợ, họ nhìn Cao Kiều, ông ta cuống quýt nói: “Phu nhân...”

“Cút!”

Trong nhà trọ hẻo lánh của Dung gia, đám người Tiêu Hữu Thành, Trần Tiểu Dẫn đang làm công đoạn chuẩn bị cuối cùng, đúng lúc này, Chu Thuần vội vàng chạy vào, “Giữa trưa Cận Vệ và Đại tiểu thư bị tập kích trên xe.”

Tiêu Hữu Thành lập tức thay đổi sắc mặt, Chu Thuần mau chóng nói: “Đại tiểu thư không sao, chỉ là Cận Vệ bị thương, bảo vệ tại chỗ ở của hần đã gia tăng gấp đôi, hành động đêm nay...”

Tiêu Hữu Thành không nói một câu, anh cầm súng đi ra ngoài. Vợ anh đang ở trong nguy hiểm, anh không có thời gian do dự, một giây cũng không được.

Đêm nay, Đại Lê ngủ không yên, trong mộng luôn cảm thấy có người nhìn cô, đột nhiên mở mắt ra, bên giường quả nhiên có bóng người, mở đèn lên, thì ra là hần.

Áo sơ mi chỉ khoác một nửa trên người Cận Vệ, cánh tay được băng vải quấn quanh nối liền với bờ vai, có vết thương mới cũng có vết thương cũ, bị cô đá thương, hoặc là vì cô mà bị thương.

Đại Lê tựa nửa người ở đầu giường nhìn hần, không nói lời nào, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào mặt hần, màu sắc âm áp, nhưng trong mắt cô chỉ có lạnh lẽo và đề phòng, hần vì cô làm như chuyện như vậy, nhưng cô vẫn lạnh lẽo và đề phòng đối với hần.

Trong lòng yên lặng thở dài, Cận Vệ khàn giọng mở miệng: “Tôi sẽ nghiêm trị Cao Kiều.”

Đại Lê chỉ cười lạnh, “Tôi mệt mỏi, mời thượng tướng rời khỏi.”

Cận Vệ nghe ra sự khinh thường trong lời nói của cô, hần hỏi: “Em đang tức giận? Em muốn thế nào? Giết hần cũng được, chỉ cần em vui vẻ.”

Đại Lê không cần suy nghĩ, lập tức trả lời hần, “Tôi muốn giết anh.”

Cận Vệ cứng đờ tại chỗ, cánh mũi hít thở dồn dập, hôm nay thiếu chút nữa hần đã mất mạng vì cô! Nhưng cô vẫn hận hần như trước, hận hần không thể chết! Hần đột nhiên không thể khống chế, nắm lấy hai vai cô, gần như là gào thét: “Em là người phụ nữ vô tình nhất mà tôi từng gặp! Em biết rõ tôi yêu em rất nhiều! Tôi làm tất cả đều bởi vì yêu em! Cưng chiều em thương em lấy lòng em! Nhưng em chỉ nhớ rõ một điểm tổn thương này, những cái khác đều không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy!!”

Khuôn mặt hần điên cuồng méo mó, hai mắt trừng to, gân xanh nổi lên, cô bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, ngữ khí nhạt nhẽo mà kiên định: “Anh không xứng nói chuyện tình cảm, hoàn toàn không xứng.”

Máu từ chỗ bị thương chảy ra, nhuộm đỏ băng vải, có lẽ hần đã sớm không còn cảm giác, hần oán hận nhìn cô, nhìn cô rất lâu, cuối cùng hần đánh một quyền thật mạnh vào mép giường, rồi đập cửa rời đi.

Đại Lê ngồi lẳng lẳng một lúc rồi tắt đèn tiếp tục ngủ, ý thức vừa mới mê man lại phát giác phía sau có người, mà còn đột nhiên ôm lấy cô! Đầu tiên, cô kinh hãi! Nhưng hơi thở quen thuộc khiến trong lòng cô bỗng nhiên cứng đờ! Cô quay lại ôm chặt cổ người kia, “Sao giờ anh mới đến chứ!”

Một câu như vậy làm cho trái tim anh mềm yếu, đối với cô, yêu chiều thế nào cũng không đủ. “Anh xin lỗi.” Anh hôn lên môi cô, một tay nâng cô lên, ôm chặt vào trong ngực, anh dịu dàng thăm thò, “Nhắm mắt lại, ngủ thêm một lúc, chúng ta sẽ về nhà, ngoan.” Anh lại hôn môi cô thêm cái nữa.

Trong ngực là thân thể mềm mại của cô, trong hơi thở là mùi thơm cơ thể thân nhiên của cô, chúng cho anh tất cả sức mạnh.

Cô “Ừm” một tiếng êm ái, rất ngoan ngoãn nằm trên người anh, trong lồng ngực ấm áp, mùi hương quen thuộc, thế này khiến cô yên tâm, rốt cục có thể tháo dỡ xuống tất cả, yên tâm mà dựa vào anh.

Trong bóng tối, bốn phía vẫn im ắng, cô thấy Mĩ Nại Tử ngã xuống đất, ra khỏi phòng, rất nhiều người ngã ngổn ngang ngoài cửa, mà cô chỉ vừa mới ngủ, nhưng lại không phát hiện gì.

Anh ôm cô, dùng tốc độ cực nhanh đi qua hành lang, phía sau chỗ ngoặt đột nhiên xuất hiện lính Nhật Bản, chắc là chưa biết có chuyện gì, ngay khi hắn ta sững sờ, Đại Lê mò lấy khẩu súng ở sau thắt lưng của Tiêu Hữu Thành, trong nháy mắt giải quyết một cách yên lặng.

Đi thẳng đến cửa sau không gặp trở ngại gì, ở cửa có mấy người đàn ông đang chờ đợi, Tiêu Hữu Thành buông Đại Lê xuống, hôn lên trán cô, “Em cùng bọn họ ra khỏi thành, anh sẽ theo sau.”

Bóng đêm tối nay rất đẹp, ánh trăng sáng tỏ, các chòm sao lấp lánh, khuôn mặt tuấn tú của anh đắm chìm trong bóng đêm, nhưng vẫn rõ ràng, con ngươi đen nhánh sáng lên như sao, khoé môi ẩn chứa ý cười, thần nhiên tự tin, giống như đang nói đêm nay em quyết định ăn gì, thoải mái như vậy.

Gương mặt anh tuấn đến gần, anh lại hôn lên môi cô, sau đó liền mất đi, trong tầm mắt chỉ còn lại bóng dáng anh rời đi, góc áo màu đen tung bay trong gió, cô đột nhiên đuổi theo, một tay rút súng sau lưng anh xuống, một tay ôm cổ anh hôn lên, “Đừng nghỉ bỏ lại em!” Nói xong cô liền chạy dẫn đầu, anh đi theo phía sau cuống cuống gọi, “Lê!” Bất đắc dĩ, lo lắng, nhưng vui mừng.

Muốn làm gì, không cần phải nói, hai bên đều ăn ý, mặc dù đã giết rất nhiều người, nhưng bởi vì đang nửa đêm, mà lại bí mật làm việc, nhưng vẫn không kinh động đến Cận Vệ Tín Thụ. Hắn ở tầng hai, có hai cầu thang, hai bên đều có người, Đại Lê nghiêng đầu, “Anh trái, em phải.” Họ giống như mèo xông ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, hai người hội hợp tại lầu hai, Đại Lê chỉ súng trên tay, Tiêu Hữu Thành ném băng đạn cho cô, khẩu súng trống rỗng được nhận thêm đạn, Đại Lê vừa nạp đạn vừa hỏi, “Mấy?”

“Bốn.”

Cách đó không xa có một lính Nhật Bản nghe thấy động tĩnh, hắn ta thử thăm dò đi tới, Đại Lê vừa nạp đạn xong, vươn tay bắn một phát, động tác cực kỳ phóng khoáng nhanh nhẹn, “Bằng rồi.” Cô khẽ nghiêng đầu lại hỏi một câu, “Giải không?”

Không để ý có người tới gần, Tiêu Hữu Thành kéo cô qua, hôn cô nồng nhiệt.

Người Nhật Bản bắt đầu cảm thấy bất thường, khi bọn họ đến gần phòng của Cận Vệ Tín Thụ, trong phòng đã sáng đèn, may mà còn chưa kịp tăng cường phòng vệ.

Cận Vệ Tín Thụ mới vừa nghe Cao Kiều nói một câu, chợt thấy cái ót của ông ta chảy máu chết ngay trước mắt, tay trái của hắn vừa mới chạm đến khẩu súng, “Pằng” một tiếng viên đạn xuyên qua lòng bàn tay, súng rớt xuống, mà cánh tay phải bị thương đã không còn sức lực, trong ý thức cuối cùng, hắn chỉ nhìn thấy một người đàn ông nhắm họng súng tới om vào hắn, dày đặc sát khí.

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!” Tiêu Hữu Thành nổ súng liên tục về phía Cận Vệ Tín Thụ, cho đến khi hết đạn anh vẫn không dừng tay, liên tục bắn khẩu súng trống rỗng, toàn thân anh bao phủ ý giết chóc và căm hận, tràn đầy lạnh lẽo.

Cho đến khi bên cạnh có người khẽ kéo ống tay áo của anh, Đại Lê thần nhiên liếc mắt nhìn lướt qua Cận Vệ trong vũng máu, “Đi thôi, người tới rồi.”

Được vài đặc công yểm trợ, bọn họ thuận lợi ra ngoài lên xe, lái xe chính là Chu Thuần, ghế phó lái là Dung Đình Hiên, Đại Lê chưa nói gì thì Tiêu Hữu Thành đã hỏi trước: “Sao các người lại ở đây?”

Chu Thuần mỉm cười, “Quân bộ và nhà kho hiện tại là một biển lửa, đủ cho bọn chúng bận rộn.” Đại Lê vội vàng xen vào, “Nhà giam Tây Lĩnh, chị dâu của em!”

Tiêu Hữu Thành ôm cô trên đùi, “Đừng sốt ruột, Trần Tiểu Dẫn đã đi rồi.”

Trong xe đột nhiên yên tĩnh, không có người nói chuyện, xe chạy nhanh trên đường trong đêm, cảnh vật lướt qua, ven đường không có đèn, ánh trăng mờ lung chiếu vào khuôn mặt... Gần như vậy, cuối cùng được gần như vậy, gần đến mức có thể cảm nhận được, nhịp tim của người đó, hơi thở của người đó... Từng ngày từng đêm chia lìa, mỗi phút mỗi giây, đối với nhau đều là dày vò.

Ôm ấp và hôn môi, tất cả đều xảy ra tự nhiên, môi lưỡi dây dưa nóng bỏng, xâm nhập điên cuồng thuộc về nhau, cảm giác cháy bỏng như hoàn toàn cắn nuốt thân thể... Không để ý người khác, không để ý nguy hiểm, cái gì cũng không chú ý, bọn họ chỉ có lẫn nhau, trong trời đất cũng chỉ có lẫn nhau, cái gì cũng không có.

Dung Đình Hiền và Chu Thuần đồng thời dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ... Cùng một đêm, nhưng trong lòng mỗi người lại khác nhau.

Sắc trời lơ mờ, lại là một tia nắng ban mai.

Trong một thôn làng nhỏ tại ngoại thành phía Bắc Thượng Hải, tiếng vang của gà gáy xen lẫn với tiếng ô tô, những đứa trẻ trong thôn tò mò lại khần trương, bọn nhỏ hiếm khi nhìn thấy xe Tây Dương, cùng lúc lại có rất nhiều xe Tây Dương.

Xe đậu ở đầu thôn, các cậu bé to gan lén nhìn, trông thấy vài người đàn ông đang nói chuyện, trong đó còn có một người phụ nữ cao cao gầy gầy, tóc rất ngắn, làn da trắng như tuyết, trong ánh sáng tinh mơ hình như muốn toả sáng. Không biết bọn họ nói những gì, người phụ nữ đột nhiên nở nụ cười, giống như nụ hoa nở rộ... Mấy người đàn ông xung quanh, ánh mắt liền thay đổi...

Các người đàn ông bắt tay với nhau, người phụ nữ cũng đưa tay ra, nhưng lại bị người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh kéo qua, ôm lên xe... Một số xe chạy về hướng Bắc, một số xe chạy về hướng Nam.

Cuối cùng, thôn làng nhỏ khôi phục lại sự yên tĩnh của trước kia, chỉ còn lại gà trống ở đầu thôn, tiếp tục cất tiếng gáy ngày qua ngày, năm này đến năm kia.

31. Chương 31: Sinh Mệnh Mới

Edit: p3104

Bởi vì mấy ngày đi Thượng Hải, trong quân có rất nhiều việc trì hoãn, giữa trưa tới Nam Kinh, Tiêu Hữu Thành cùng Đại Lê ăn cơm trước, rồi đưa cô về chỗ ở, sau đó anh vội vàng đến phủ thống quân họp.

Xử lý xong vài công vụ quan trọng, trời cũng gần tối, Từ thống chế sắp xếp chỗ ở cho anh cũng không xa, chỉ cách phủ thống quân một con phố, bởi vì trước kia anh bận bịu quân sự, mỗi lần đều tạm ngủ trong văn phòng, chưa bao giờ ở chỗ kia.

Một căn nhà lớn có vườn hoa kiểu tây, trang trí màu vàng, khắp nơi đều lộ ra vẻ tráng lệ, khó tránh khỏi có vài phần tầm thường, người hầu dẫn anh đến phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra... Phía tây có cửa kính rộng lớn, nắng chiều chiếu vào, xuyên qua bức màn màu vàng hơi mỏng, đem tia sáng vốn màu vàng kia đậm thêm một lớp, giống như bụi vàng dày đặc tinh tế toả chiếu trên người cô.

Cô nằm nghiêng trên giường, đang ngủ thiếp đi, trên người không biết mặc gì, giống như áo choàng cũng giống như áo sơ mi cỡ lớn phình ra, tôn lên vẻ mập mập trắng nõn như là đứa con nít.

Anh ngồi bên giường nhìn cô kỹ càng... Không gầy, thậm chí như là béo một chút, khí sắc cũng tốt, mặt mày hoàn toàn dễ chịu, khoé miệng hơi vểnh lên, gò má hồng phấn xinh đẹp... Giờ phút này, anh mới chính thức yên lòng, cô ở chỗ người Nhật Bản đã gặp phải những gì, anh không dám suy nghĩ, cũng không thể suy nghĩ, nếu không anh sẽ điên mất... Hiện tại cô có thể khoẻ mạnh trở về bên anh, vậy là đủ rồi.

Anh nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô, cô hẳn là đã tỉnh rồi, khoé miệng cong lên vài phần, cũng không mở mắt, chỉ tự động dựa sang đây, chui vào trong lòng anh, chiếc áo thoáng kéo xuống, lộ ra cái cổ trắng nõn, cùng với vài dấu vết gặm cắn rất nhột nhột.

Thân thể anh chấn động! Sau đó cứng đờ. Dấu hôn kia, giống như một cây kim đâm vào trong mắt anh, đau lòng đến tận đỉnh, tâm tình ẩn sâu trong lòng hoàn toàn bùng nổ! Anh hận! Hận không thể giết Cận Vệ một lần nữa! Lột da sống! Bầm thành trăm mảnh! Anh cũng hận chính mình! Hận chính mình lại không bảo vệ được người mình yêu nhất! Anh không thể tưởng tượng được vào một khắc kia cô đau lòng tuyệt vọng, một khắc kia anh lại ở đâu...

Có lẽ cô cảm giác được tâm trạng của anh nên mở mắt ra. Anh lập tức ôm sát cô, vùi đầu vào cổ cô, khàn tiếng rầu rĩ nói: “Anh xin lỗi...đã để em chịu khổ.”

Cô nhanh chóng hiểu ra, rốt cục vì sao anh xin lỗi, trong lòng ảm áp cảm động, cô muốn nâng khuôn mặt anh lên, nói với anh, nhưng khuôn mặt anh dính sát vào cần cổ cô, mặc cho cô dùng sức thế nào cũng không chịu ngẩng đầu, cô cảm thấy có gì đó không đúng, bèn gọi anh, “Hữu Thành? Hữu Thành?” Cố hết sức nâng mặt anh lên... Tầm mắt anh vừa mới đối diện cô, anh lại lập tức quay đầu...

Cô hơi sững sờ... Đôi mắt anh đỏ bừng... Anh đang khóc...

Không thể dần xuống, khoe miệng cô cong lên nụ cười, cảm động, vui mừng, đau lòng, cô nhướng người qua nhìn anh, anh lại muốn quay đầu, bị cô dùng hai tay đỡ lấy khuôn mặt, anh không thể động đậy, đành phải đối diện với cô bằng đôi mắt đỏ bừng... Thấy cô cười tủm tỉm hôn anh, “Không xảy ra chuyện mà anh phỏng đoán đâu, em rất tốt.” Anh sững sờ, cô cười híp mắt lại hôn anh lần nữa, “Ngốc à, sắp làm ba mà còn khóc.”

Anh hoàn toàn sững sờ, ánh mắt đột nhiên thay đổi, trở nên một đứa nhỏ, hai tròng mắt đơn thuần, giống như liếc một cái là có thể nhìn thấu qua, ngây ngốc, ngơ ngác, anh dè dặt hỏi cô, “Em nói gì?”

Cô vẫn cười tủm tỉm, lại hôn anh, nhẹ nhàng đưa tay anh đặt lên bụng mình, trong giọng nói nhẹ nhàng có vẻ đắc ý, cô tuyên bố, “Ồ đây có con của chúng ta, em mang thai rồi.”

Anh vẫn để bộ dạng ngốc nghếch, nhìn bụng cô, nhìn mặt cô, rồi lại nhìn bụng cô, rồi lại nhìn mặt cô... Trên mặt dần dần đỏ lên, đôi mắt bắt đầu sáng ngời, là sự vui sướng quá kích động không thể kiềm chế, tuy rằng không có ngôn ngữ, nhưng cô có thể cảm nhận được tâm trạng của anh, nỗi vui mừng của anh càng khiến cô vui hơn, đắc ý hơn.

Thế nhưng, kích động trong mắt anh dần dần trầm xuống, sắc mặt cũng từ đỏ biến thành trắng, cuối cùng biến thành xanh xao khiến người ta sợ hãi, anh nhắm mắt lại, cô hơi khấn trương, theo bản năng cần môi, sợ hãi nhìn anh.

Anh bất vi sở động, gió lốc trong mắt càng ngày càng sâu, anh dùng tốc độ thật chậm hỏi: “Em mang thai, em cũng biết mình mang thai, đêm qua lại dám làm chuyện kia?”

Anh có vẻ rất bình tĩnh, nhưng thanh âm vô cùng nguy hiểm, cô chưa bao giờ thấy anh như vậy, biết mình đã sai, nhưng vẫn có phần không phục, cô xoay mặt qua, nhỏ giọng cãi lại một câu, “Em nắm chắc không sao mà.”

Hồi lâu không nghe thấy tiếng anh, nhưng khí thế bức người lại càng hùng hực, khiến cô sắp không thở nổi, cô dần dần có chút sợ sệt, nhưng lại quật cường không chịu nhận sai, khoe miệng cô trầm xuống, nhất định không thêm nhìn anh, không để ý đến anh.

Anh vẫn dùng tốc độ thật chậm mà hỏi cô, “Em có cái gì nắm chắc? Em có cái gì nắm chắc khẳng định sẽ không làm mình bị thương? Nhất định sẽ không tổn thương đến đứa bé hả?” Thanh âm của anh từ từ lạnh lẽo trầm thấp, từng chữ một như đâm vào trong lòng cô, “Đại Lê, em quá lắm rồi!”

Anh gọi cô là “Đại Lê”? Anh chưa bao giờ gọi tên đầy đủ của cô, còn dùng ngữ khí như vậy. Cô lập tức đỏ bừng hai mắt, tất cả uất ức trong lòng đều dâng lên, anh dựa vào gì mà hung dữ với cô? Khó khăn lắm mới đợi được anh, cô có thể nào để một mình anh đi mạo hiểm? Chết cũng phải chết chung với nhau...

Nhưng cô không giải thích, không nói lời nào, tuy rằng đôi mắt đỏ bừng nhưng cô hung hăng cắn môi, không cho nước mắt rơi xuống... Dáng vẻ nhỏ bé quật cường lại điềm đạm đáng yêu của cô rốt cuộc làm anh mềm lòng, anh cho rằng có thể nổi giận với cô một lần, cuối cùng lại không nổi. Anh muốn ôm cô lại bị cô đưa tay cản trở, cô không chịu để ý đến anh.

Anh đột nhiên thở dài, đau lòng bất đắc dĩ, “Lê, anh biết em luôn tự tin, nhưng ngộ nhỡ, ngộ nhỡ em và con có sơ xuất gì đó... Em bảo anh làm sao bây giờ?”

Cơ thể cô run lên, đầu cúi xuống càng thấp, anh nắm lấy tay cô, cô không tránh, anh tiện thể hôn lên lòng bàn tay của cô, “Mạng của anh nằm ở trong tay em, em hiểu không?”

Cô run rẩy mãnh liệt, đột nhiên bỏ nhào trong lòng anh, “Em sai rồi.” Cô khóc ra tiếng.

Anh vỗ nhẹ lưng cô, dỗ dành cô trấn an cô, cô khóc đủ rồi, có lẽ cảm thấy hơi ngượng ngùng, lại ở trong lòng anh không chịu động đậy, anh còn nhớ lúc này bị cô trêu chọc, bèn cười cô, “Ngốc à, sắp làm mẹ mà

còn khóc.”

Cô vừa thẹn vừa giận, còn muốn cười, liền đẩy anh ra, kéo chân qua muốn ngủ, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên lại khiến anh muốn hôn... Anh ngậm lấy môi dưới của cô, mút vào một cách dịu dàng, khẽ cắn, cho đến khi cô phát ra rên rỉ mơ hồ, thừa dịp khe hở của cái miệng kia khẽ nhếch lên, anh vươn đầu lưỡi đi vào... Nụ hôn quá chuyên tâm xuất thần, trên người chợt lạnh cô mới phản ứng lại, quần áo đã bị anh lột ra, cô đỏ mặt đẩy anh, “Bé con còn chưa ổn định đâu, không thể làm thế này.”

Anh từ trong ý loạn tình mê tỉnh táo, có chút áy náy cũng có chút buồn bực, hoá ra mang thai cũng không phải hoàn toàn vui sướng, có một chỗ có hại nhất. Nhưng anh vẫn rất cẩn thận giúp cô mặc quần áo vào, “Có khó chịu không? Anh gọi bác sĩ đến khám nhé.”

Cô gật đầu “ừ” một tiếng, rồi ngoan ngoãn ngủ ngon.

Anh hôn cô một cái rồi ra ngoài, trong đầu tất cả đều là ánh mắt cuối cùng của cô nhìn anh, thế nào cũng luôn cảm thấy như cô cười trên nỗi đau của người khác.

Lý Tử lại được gọi về phòng thư ký, nhưng lúc này, nguyên nhân lại khác nhau rất lớn —— Thiếu phu nhân đến Nam Kinh, cần vài nữ thư ký chu đáo.

Bưng một mâm hoa quả tươi, Lý Tử dè dặt gõ cửa văn phòng, trái tim đập thành thịch, còn khấn trương hơn so với mấy ngày trước gặp thiếu soái, đối với vị thiếu phu nhân “chết mà sống lại”, Lý Tử tràn ngập tò mò. Nhớ lại năm ấy, cô xuất thân là tiểu thư của bang phái, cùng thiếu soái đính hôn lại huỷ hôn, ồn ào rầm rộ, qua vài năm, lại đột nhiên kết hôn như tia chớp. Nguyên nhân bên trong không có người ngoài nào biết, với một cô gái còn mơ mộng yêu đương như Lý Tử, trong câu chuyện tình yêu này nhất định có sâu triền miên, tất nhiên cô ta cực kỳ ao ước ngưỡng mộ.

Nghe thấy tiếng “Mời vào”, Lý Tử đẩy cửa ra. Bức màn chỉ buông một nửa, trong phòng rất sáng sủa, mặt trời mùa hè lười biếng chiếu vào, vàng sáng vây quanh một chỗ. Sau bàn làm việc không có ai, Tiêu Hữu Thành ngồi trên sofa, bên cạnh là một cô gái, áo trắng quần trắng, đều rộng thùng thình, thoạt nhìn hết sức mảnh mai nhỏ xinh, một quyển sách đặt trên đùi, còn lộ ra vài phần biếng nhác thanh thời.

Lý Tử không dám nhìn thẳng, đem mâm đựng hoa quả đặt lên bàn trà, nghe thấy cô gái nói tiếng cảm ơn, thanh âm kia cũng lười nhác, khiến ngứa ngáy trong lòng, Lý Tử đột nhiên hoảng hốt, dưới tay cũng loạn, không cẩn thận làm rơi một ly nước trong trên bàn, ly thủy tinh vỡ trên mặt đất, mấy bản văn kiện cũng bị xối ướt, Lý Tử cực kỳ sợ hãi, vừa thu dọn vừa xin lỗi, lại nghe cô gái kia nói, “Không sao không sao, cẩn thận kéo tay bị thương.”

Khi Lý Tử quay về văn phòng lần nữa thì thấy Tiêu Hữu Thành đã buông xuống văn kiện trong tay, anh đang gọt quả táo, cô gái bên cạnh cuộn tròn ở sofa, chiếc cằm kê lên đầu gối, vẫn đang đọc sách, trong lòng Lý Tử vô cùng kinh ngạc, thiếu soái trong trí nhớ của cô ta là lạnh nhạt vô tình, nhưng hình ảnh ấm áp ở trước mắt này lại tự nhiên như vậy, giữa bọn họ dường như luôn luôn thế này.

Tiêu Hữu Thành ngẩng đầu nhìn cô ta, “Chuyện gì?” Thanh âm lạnh lùng khiến Lý Tử nhớ lại đêm đó, thân thể run lên, cúi đầu đứng ở cửa, “Không, không có gì... Tôi muốn hỏi, muốn hỏi thiếu soái còn có gì, cần dặn...”

“Cô đi ra ngoài đi.”

Lý Tử nhanh chóng khép cửa lại, chạy giống như lánh nạn.

Đại Lê bĩu môi, bất mãn nói thầm, “Xem anh dọa cô bé kia.” Tiêu Hữu Thành gọt táo xong, lấy một miếng nhỏ đưa đến miệng cô, cười nói: “Là lá gan của cô ta quá nhỏ.”

Quả táo mát lạnh, cô chỉ ăn một nửa, nửa còn lại tự anh ăn hết. Lúc đầu cô cuộn người ở sofa đọc sách, sau đó dựa vào vai anh, rồi sau nữa ngủ trên đùi anh. Cô ngủ thoải mái, đầu gối lên chân anh, từ từ tuột xuống, anh không có cách nào khác, đành phải đặt một tay đỡ dưới gáy cô, cánh tay tê dại cũng không dám động đậy, cứ như vậy mà nâng đỡ.

Thời tiết mùa hè, hai người rúc vào nhau đương nhiên là nóng, dưới tay anh cảm nhận được mồ hôi ở gáy cô càng ra nhiều, cô ở trong mộng dần dần bắt đầu nói lầm bầm. Một tay thanh thời, anh cầm lấy bản văn

kiện, nhẹ nhàng quạt mát cho cô, vì thế anh không thể làm gì được, chỉ nhìn cô ngủ...

Anh thích ngắm dáng vẻ ngủ say của cô, thích cô ở bên cạnh anh, dáng vẻ thả lỏng, ngoan ngoãn không có bất cứ sự đề phòng nào. Mỗi lúc thế này, trái tim anh sẽ đặc biệt mềm mại, lồng ngực luôn luôn có gì đó âm ỉ nóng lên... Anh cúi người, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, đôi môi thơm mát... Cô cười, anh cười; cô đau, anh đau; cô ở, anh ở; cô đi, anh đi.... Đó là tình yêu của anh, đơn giản như thế.

Khi mặt trời sắp xuống núi, tiểu tổ tông rút cuộc tỉnh dậy, thông thả duỗi thắt lưng, chắc là chē nóng, cô kéo áo, xoa mí mắt mơ hồ nói: “Em muốn ăn kem.”

Anh nhẹ giọng dỗ dành, “Bác sĩ nói không thể ăn.”

Cô bĩu môi, nhăn mày thành chữ số tám, “Em muốn ăn dưa hấu ướp lạnh.”

Anh bắt đắc dĩ, “Cũng không thể ăn.”

Cô nhất định vẫn chưa tỉnh táo, sắc mặt phụng phịu, rõ ràng reo lên: “Em muốn uống cà phê!”

Anh thở dài, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa tóc cô, “Quậy đủ chưa?”

Cô phớt lờ anh, càng cáu kỉnh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm lại, đôi bàn tay trắng nõn đánh loạn trên ngực anh, “Cái gì cũng không được ăn! Ngày nào cũng không được! Không được ăn gì hết!”

Trong mắt anh, cô thế nào cũng tốt, bởi vậy cô tức giận, anh chỉ cảm thấy đáng yêu, thậm chí muốn ôm cô một cái, hôn cô, yêu cô... Cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải, kêu gọi anh hôn lên... Có lẽ cô vẫn còn mơ màng, giấy dựa cũng không có sức lực gì, cô yếu ớt tê liệt ở trong ngực anh... Nụ hôn nồng nhiệt trôi qua, thân thể anh căng cứng, cố gắng khắc chế chính mình, nhưng cô dường như càng mê man, con ngươi long lanh nước, ngây thơ nhìn anh, sau một lúc lâu cô mới phản ứng, xoay mặt qua tiếp tục giận dỗi, “Lại hôn nữa.”

Anh buồn cười, hôn lên môi cô, “Buổi tối nấu cơm cho em ăn được không? Anh vẫn biết nấu ăn.”

“Em không muốn ăn canh nữa!” Cô cắn môi anh một cái để trả thù, thân thể anh đột ngột cứng ngắc, một hồi lâu mới khàn giọng nói: “Được, không ăn canh.”

Là thống soái cao nhất, cái chết của Cận Vệ Tín Thụ làm cho quân Nhật Bản thiệt hại nghiêm trọng, mà mấy chiến thuyền do Dung gia cung cấp vào lúc này tự đứng chìm thuyền, quân lương và vũ khí tổn thất lớn, từ đó không gượng dậy nổi, cộng thêm quân Nam Bắc đánh từ hai mặt, chung sức hợp tác, chứng kiến quân Nhật liên tiếp tháo chạy, tiền tuyến không căng thẳng, Tiêu Hữu Thành liền mang Đại Lê về Bắc Bình.

Tuy trời đã vào thu, do mấy ngày liên tiếp nắng ráo, mặt trời gay gắt, ban ngày vẫn nắng chói chang, Đại Lê chỉ thay đổi chiếc váy kiểu tây, đã ra một chút mồ hôi, cô tùy tiện chọn một bộ trang sức phù hợp, cũng không trang điểm, đeo kính râm ra ngoài, nhớ tới buổi tối có thể chuyển lạnh, cô quay trở về cầm chiếc áo khoác nhỏ màu xám.

Tới nơi, Dung Đình Hiên đã ngồi chờ, Đại Lê vừa vào khách sạn, lập tức thu hút vô số ánh mắt kinh ngạc. Hôm nay cô mặc váy lụa mỏng lưng àu trắng ngà, chất vải nhẹ và mỏng, mềm mại tự nhiên, tôn lên khí chất và dáng người của cô, tất nhiên là vô cùng xuất chúng.

Đại Lê ngồi xuống nhìn đồng hồ, đặc biệt nói rõ, “Em không muộn.”

Dung Đình Hiên cười dịu dàng, “Anh đến quá sớm.” Bỏ lỡ thời cơ, đến quá sớm.

Hai người ăn thức ăn Pháp, Đại Lê không thể uống rượu, chỉ dùng nước trong, đây là nhà hàng Tây rất có tiếng, hoàn cảnh vô cùng tốt, khách cũng không coi là nhiều, rất thanh nhã, lúc này vang lên một tiếng “thiếu phu nhân”, xung quanh lại có người nhìn qua.

Đại Lê ngẩng đầu, thấy một cô gái thướt tha đi về phía mình, cô gái mặc sườn xám không tay màu da cam, là bạn học của Đại Lê, Hà Ninh Kiều, Đại Lê muốn đứng dậy chào hỏi, Hà Ninh Kiều lại nửa nhẹ nửa nặng ấn cô ngồi xuống, vui đùa nói: “Nếu tiểu thiếu gia có gì sơ xuất, tớ không chịu nổi trách nhiệm đâu!” Nói xong cô liền giới thiệu hai cô gái bên cạnh, Thẩm Tiêm cô đã quen biết, áo váy bằng tơ lụa màu xanh ngọc, sắc mặt trang điểm tinh xảo, vẫn sáng sủa xinh đẹp, một cô gái khác mặc váy kiểu tây nổi tiếng màu hồng nhạt, là em gái Ninh Nhã của Hà Ninh Kiều, mấy năm không gặp, cô bé đã trở mã duyên dáng yêu kiều.

Hà Ninh Kiều giới thiệu bạn bên cạnh xong, Đại Lê cũng không thể thiếu giới thiệu Dung Đình Hiên, hai bên trò chuyện một lúc, Hà Ninh Kiều thức thời, nhanh chóng tạm biệt rời đi, Thắm Tiêm trên mặt thần nhiên không nhìn ra được gì, nhưng Hà Ninh Nhã vẫn nhìn chăm chăm vào Đại Lê, trong mắt sáng quắc, dường như muốn thiêu đốt một lỗ hổng trên người.

Ra ngoài lên xe, Hà Ninh Nhã vội vàng nói: “Chị, chị có thấy dây chuyền trên cổ của cô ta không? Tháng trước em vừa nhìn thấy trên tạp chí tiếng Anh, chị có biết đắt bao nhiêu không!”

Hà Ninh Kiều nghe khẩu khí của em gái, biết rằng giá trị xa xỉ, cô cười nói: “Nhà chúng ta xem ra không nuôi nổi em rồi, mau chóng lập gia đình đi!”

Hà Ninh Nhã đỏ mặt, thần sắc có chút buồn bực, “Thế cũng không được như thiếu soái vậy.”

Hà Ninh Kiều càng trêu ghẹo, “Dung thiếu vừa rồi cũng không kém, chắc chắn có thể tặng cho em trang sức đắt tiền.”

“Nhưng em vẫn thích thiếu soái hơn.”

Lúc này Hà Ninh Kiều mới cảm thấy không ổn, thu lại nụ cười nhìn em gái: “Em không thật sự ấp ủ tâm tư này chứ? Không được đi trêu chọc!” Hà Ninh Nhã bất mãn với ngữ khí nghiêm túc của chị, cô ta hừ một tiếng, “Em thấy cô ta cũng chẳng ra sao, còn không bằng Hàn phu nhân đâu!”

Thắm Tiêm lúc đầu nhìn ngoài cửa xe, nghe “lời khen” này của Hà Ninh Nhã cũng chỉ cười.

Buổi tối thời tiết quả nhiên lạnh, Đại Lê mặc áo khoác vào, nói tạm biệt với Dung Đình Hiên, về đến nhà gặp Tiêu Hữu Thành, cô có chút kinh hãi bất ngờ, “Hôm nay anh về sớm nha! Đã ăn chưa?” Cô hôn lên mặt anh một cái, đến phòng bếp rót nước uống.

Tiêu Hữu Thành ngửi được mùi rượu trên người cô, cơn giận ẩn nhẫn một đêm càng không thể giấu đi, anh lạnh lùng mở miệng: “Em uống rượu.”

Đại Lê bưng ly nước đi ra từ phòng bếp, vừa uống vừa nói: “Không có, có thể là mùi từ trên người của ai đó.”

Thần sắc Tiêu Hữu Thành lạnh hơn, “Buổi tối rất vui sao? Cùng Dung Đình Hiên.”

Đại Lê vừa muốn trả lời, đột nhiên thay đổi sắc mặt, nheo mắt nhìn anh, “Anh phái người theo dõi em?”

Tiêu Hữu Thành nghe cô nói vậy, hơi chột dạ, ngoài miệng vẫn hùng hồn, “Hiện tại em mang thai, an toàn là quan trọng nhất!”

Đại Lê không nói gì, buông ly nước lên lầu, Tiêu Hữu Thành lặng lẽ đi theo sau cô, sau khi vào phòng thấy cô cởi áo khoác, Tiêu Hữu Thành hơi giật mình, lửa giận trong lòng sắp đánh tan trong nháy mắt lại hùng hực thiêu cháy! Váy lụa mỏng lưng cao buộc dưới ngực, hoàn toàn tôn lên vẻ đầy đặn, bởi vì cô mang thai, bộ ngực quyến rũ rất nhiều... Ngày thường cô hiếm khi mặc vậy, thế nhưng vì gặp Dung Đình Hiên, ăn diện lại đẹp như vậy!

Anh tiện tay ném đi một cái chén thủy tinh, Đại Lê đang thay quần áo, nghe thấy âm thanh thì chạy ra, thấy thủy tinh vỡ trên mặt đất, cô nghiêm túc trách cứ: “Anh phát thần kinh gì đó!”

Anh càng nổi nóng hơn, cũng rống lên: “Nhìn coi em mặc cái gì đó!”

Đại Lê rất kinh ngạc, cúi đầu nhìn, chẳng qua là váy trắng... Hình như có chút... Khi cô ra ngoài chỉ thuận tay lấy nó, cảm thấy cái này mát mẻ lại không lộ vòng eo rõ ràng, cô đâu có nghĩ nhiều như vậy...

Khi ngẩng đầu lần nữa, nhìn thấy dáng vẻ tức giận của anh, giống như một đũa nhỏ thổi hỗn hển, nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng yêu, cô “Phi” một tiếng bật cười, Tiêu Hữu Thành sững sốt với phản ứng của cô, anh quên mất tức giận, hết sức ngỡ ngàng đứng tại chỗ, cũng không biết vì sao cô lại đột nhiên vui vẻ.

Đại Lê cười xấu xa kéo cổ anh xuống, vô cùng lưu manh ghé vào lỗ tai anh thổi một hơi, nhướn mày đùa giỡn với anh: “Ngoan, đừng ghen tuông. Đến, cười một cái cho gia.”

Tiêu Hữu Thành càng không thể phản ứng, ngây ngốc sững sờ ở đấy, cánh tay kia của cô cũng vòng qua cổ anh, “Nếu không, gia cười với nàng một cái.” Mặt giãn ra, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Trời làm vậy, còn có thể tha thứ, tự mình làm vậy, không thể sống! Dụ dỗ trắng trợn như vậy, cô bị hôn đến thất điên bát đảo thở không nổi cũng là tự tìm lấy... Hai chân mềm nhũn gần như đứng không vững, cô ghé vào trong ngực anh thở hổn hển, cảm nhận được chỗ nào đó dưới thân nóng rực, cô mau chóng muốn đẩy anh ra, lại bị anh siết chặt trong ngực, anh mút vành tai cô: “Anh còn chưa...” Cô lập tức nói tiếp, “Em cùng anh ăn cơm nhé!” Nhưng vẫn bị anh siết chặt, khẽ cắn trên vành tai cô, “Anh muốn ăn em.”

Cô lúng túng, trên mặt lại không giấu được nụ cười xấu xa đắc ý, “Bây giờ còn chưa được, anh cũng biết mà.”

Tay cô bị nắm lại, đột nhiên đè tới dưới háng anh! Đầu ngón tay chạm vào nơi nóng bỏng thẳng đứng, cô kêu lên một tiếng muốn rút tay về, nhưng bị anh đè chặt không động đậy được, cô nổi nóng, “Anh muốn làm gì? Mau buông ra!”

Lần này đổi thành anh lưu manh thổi hơi bên tai cô, “Em yêu, anh sắp bệnh rồi.”

Cô không khách khí lườm anh một cái, đáng tiếc dưới tình huống gương mặt đỏ bừng không có lực uy hiếp, ngược lại như là dụ dỗ, “Bị bệnh em cũng hết cách, anh chịu đựng đi!”

Một tay anh đã từ dưới làn váy cô vói vào trong, thanh âm trầm thấp khàn khàn, vô cùng hấp dẫn người khác, “Em có cách, em có thể giúp anh...”

Rốt cuộc cô biết được anh muốn làm gì, vừa then lại quần bách, đầu lưỡi khấn trương đến cứng đờ, “Anh anh anh anh, anh biến thái!” Lời nói còn chưa dứt, cái lưỡi tức thì bị anh nuốt đi, đợi cô lấy lại tinh thần thì phát hiện đã hết hy vọng, quần áo của hai bên đã cởi ra hết...

Cô đỏ mặt cắn môi, mặc anh cầm tay cô, nhắm chặt mắt không nhìn... Tất cả đều nóng như vậy, hơi thở của anh, nụ hôn của anh, lời âu yếm của anh... Tất nhiên cô đã bị tan chảy.

Ngày hôm sau thức dậy, cô vẫn cứ phớt lờ anh, anh lại có dáng vẻ sảng khoái, cũng không đến công sở, ở bên cạnh cô quay qua quay lại, thấy cô hình như thu dọn hành lý, anh nhin không được hỏi: “Em muốn làm gì?”

“Đi gặp Đình Hiền.”

Anh lập tức đi qua đây, “Còn gặp? Tối hôm qua không phải đã gặp rồi sao? Em gặp anh ta thì dọn hành lý làm gì?”

Cô liếc ngang anh một cái, “Bỏ trốn thì sẽ không thu dọn trước mặt anh.”

Anh bị nói trúng tâm tư, trên mặt không khỏi đỏ lên, thanh âm cũng êm dịu, “Vậy em làm gì thế?”

“Một ít đồ ăn, nhờ anh ấy sau khi đến Mỹ chuyển cho cha mẹ.”

Anh nhú mày, “Anh có thể phái người chuyển giao cho cha mẹ, không cần làm phiền anh ta.”

Tay cô vẫn không ngừng thu dọn, “Tụi em đã bàn xong rồi.”

“Anh sẽ phái người đưa cho Dung Đình Hiền, em đừng đi.”

Cô xoay người đối diện với anh, xoa thắt lưng nghiêng đầu, “Anh lại kiếm chuyện nữa!” Như là một con mèo nhỏ. Anh ôm lấy vòng eo của cô, yêu cầu bá đạo, “Nói, em chỉ yêu anh.” Cô quay đầu đi miệng lầm bầm, “Nhàm chán.” Anh đột nhiên thọc lét cô, cô cười đến nhin không được, đành phải xin khoan dung, “Em chỉ yêu anh, chỉ yêu anh.”

Anh không thọc lét cô nữa, càng ôm cô không buông tay, “Yêu anh cái gì?” Cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Đẹp trai.” Anh nhú mày, làm sao cũng không cảm thấy như là lời khen ngợi đàn ông, “Đẹp?”

“Đúng vậy.” Cô nhìn anh, “Anh đẹp hơn bọn họ.”

Anh nhú mày càng chặt, thử dần dặt từng bước, “Đó là bởi vì em yêu anh, cho nên cảm thấy anh đẹp trai nhất.”

Cô chớp mắt mấy cái, “Vậy ý của anh là anh không đẹp bằng bọn họ?”

“.....”

....

....

Trận mưa này đến trận mưa kia, mùa thu lặng lẽ tới. Đêm qua gió lớn, sáng sớm thức dậy, trong sân đã rơi xuống đầy cánh hoa quế, như là trải một lớp gấm vàng óng ánh, mùi hương thoang thoảng ngào ngạt say lòng người. Trên bệ cửa sổ đặt mấy chậu hoa cúc mới, “vương miện nữ hoàng” màu hồng phấn, “soái kỳ” màu vàng đỏ tía, đều là trân phẩm hiếm có.

Từ khi thu tới, thân thể Đại Lê ngày càng nặng hơn, bụng dần dần to lên, ngày càng lười biếng, Tiêu Hữu Thành vẫn cứ quen nuông chiều cô, chuyện gì cũng không cho làm, dù uống một ngụm nước, cũng phải đưa tới bên miệng thử độ ấm, rõ ràng khiến người ta chẳng muốn nhìn.

Vì hôm nay đã bàn bạc xong đi mua đồ dùng trẻ con, Đại Lê ngủ thẳng đến trưa mới thức dậy, cô vẫn lười biếng chậm chạp, cơm nước xong, lên lầu thay quần áo, ngay cả lên lầu Tiêu Hữu Thành cũng không cho cô đi, mà trực tiếp bế lên.

Khi cô giúp anh chọn cà vạt, không biết đột nhiên nhớ đến gì đó, “À? Trước khi đi Thượng Hải anh nói có quà tặng em, quà đâu?”

May mà bây giờ cô nhớ ra, anh vốn muốn nói với cô từ lâu, vì cô mang thai nên anh vẫn kéo dài, hiện giờ nếu cô đã hỏi, anh liền nói sơ qua chuyện mưu sát năm đó, “Cái chết của cha không phải do chú Hai của em làm, sát thủ là một người khác.”

Quả nhiên trong nháy mắt sắc mặt cô cứng đờ, “Là ai làm? Tại sao?”

Anh lại cười thoải mái, xoa tóc cô, “Em không cần quan tâm đến những chuyện đó, cứ ăn ngon ngủ ngon là được, nuông dưỡng bé con của chúng ta khỏe mạnh.”

Cô cũng biết lúc này không nên hao phí tinh thần sức lực, bình tĩnh nhìn anh hồi lâu, rốt cục cô thở dài một hơi, rồi tiến sát vào trong lòng anh, “Cảm ơn anh.” Anh ôm cô, không nói gì. Cô nhắm mắt lại, bởi vì hạnh phúc mà cong khoé miệng, “Những việc anh làm thực ra cũng là vì em, cảm ơn anh.”

Anh hôn lên tóc cô, trong lòng dào dạt ấm áp mềm mại, có rất nhiều thứ, làm rất nhiều chuyện, tuy rằng chưa từng nói, hai bên đều hiểu được.

Họ lặng lẽ ôm nhau, hồi lâu sau anh mới nhớ tới, hỏi cô, “Quà của anh đâu?” Cô nắm tay anh đặt lên cái bụng gồ lên của mình, “Ở đây này.” Trong lòng anh đầu tiên cảm động, sau đó lập tức nhú mày, “Khi đó em đã biết?”

Ồ! Thiếu chút nữa đã quên! Cô âm thầm lè lưỡi, vội vàng hôn anh trước khi anh phát cáu... Trêu chọc anh đến mức hô hấp dồn dập, ghé vào lỗ tai anh muốn nói lại thôi, “Đêm nay...”

Cả người anh mềm nhũn, nhịp tim lập tức tăng mạnh, kích động không thôi! Nếu nói hiện giờ đã qua thời kỳ đầu không ổn định, nhưng cô vẫn có đứa nhỏ, chuyện sinh hoạt vợ chồng cũng có chút cố kỵ, mỗi lần anh đều phải hao tổn tâm trí, dỗ dành hồi lâu mới có thể làm xong một lần, phần lớn cũng không thoả mãn lắm, nhưng bây giờ cô lại chủ động... Trên mặt kiềm chế, đôi môi cọ sát gò má cô như gần như xa, “Đêm nay... cái gì?”

Cô hôn anh một cái, lú lú rú rú vài câu không thể nghe thấy, thêm chút mập mờ, “Anh cũng biết mà.”

Anh cố hết sức đè nén xúc động, vẫn cọ sát vào mặt cô, thanh âm càng thấp càng khàn, “Anh không biết.”

Cô cười, liếc xéo anh, “Giả ngốc.” Thanh âm êm ái biếng nhác, không rõ là nũng nịu hay là quở mắng, phong tình kia thật là muốn lấy mạng anh! Trong đầu anh vu vù, bế cô đặt trên giường, cô còn mù mịt cho nên nhú mày, “Em nói buổi tối đấy!”

Anh vốn không nghe thấy... Người phụ nữ này, phải hung hăng nhào nấn vào trong xương thịt! Nhào nấn vào trong xương thịt mới được...

Dày vò cả buổi, cô cực kỳ mệt mỏi, nằm xuống ngủ thiếp đi, bữa tối là do anh dỗ dành mới chịu ăn, cô ngủ thẳng đến ngày hôm sau, giữa trưa còn chưa chịu dậy, ngược lại phát cáu với anh, “Sao mỗi ngày anh đều ở nhà thế? Không có việc gì làm sao?”

Anh ở công sở một ngày rồi nghỉ hai ngày, chỉ vì muốn dành chút thời gian ở bên cô, nhưng lại nhận được một câu oán trách như vậy, thật sự là oan ức, nhưng anh cũng chỉ cười dỗi dành cô, “Không phải đã nói mua giường nhỏ cho bé cưng à? Em quên rồi sao?”

Mùa thu trời trong quang đãng, gió nhẹ mây bay, anh chở cô ra ngoài, không mang theo người hầu nào, họ ăn cơm trước, sau đó đi dạo phố, thật giống như một đôi vợ chồng bình thường.

Đi dạo qua mấy cửa hàng tây, chọn hai chiếc giường nhỏ, lại đặt trước một số quần áo giày vớ của trẻ con, thời gian còn sớm, tinh thần Đại Lê cũng tốt, cô liền đến xem vài tiệm quần áo.

Đại Lê ở trong phòng thử quần áo, Tiêu Hữu Thành cầm tờ báo ngồi trên sofa phòng ngoài chờ đợi, đây là một tiệm quần áo cao cấp ở Bắc Bình, khách hàng cũng không nhiều lắm, quản lý cũng chưa từng gặp Tiêu Hữu Thành, nhưng bởi vì đã xem ảnh trên báo chí nên thầm suy đoán, lại cảm thấy thiếu soái sẽ không đích thân cùng phụ nữ đi dạo, nhưng suy cho cùng cũng không dám sơ suất, đích thân đưa lên trà Long Tĩnh.

Bức rèm che vang lên sần sật, kèm với tiếng cười quyến rũ, có cô gái từ bên cạnh phòng đi ra, Tiêu Hữu Thành đang chuyên tâm đọc tin tức tài chính và kinh tế trên báo nên không để ý.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh, sự dễ phòng nhạy cảm khiến Tiêu Hữu Thành lập tức ngẩng đầu... Trước người cách đó không xa có một cô gái đang đứng, mặc một chiếc sườn xám màu son, bên ngoài mặc áo choàng lông dê, dùng một cây trâm ngọc búi tóc lên, nghiêng nhiên là vị phu nhân cao quý. Tiêu Hữu Thành đứng lên, “Hàn phu nhân, xin chào.”

Thẩm Tiêm cười cười, đi đến trước vài bước, “Hoá ra thật là thiếu soái, tôi còn cho rằng mình đã nhìn nhầm.” Cô ta ung dung thản nhiên nhìn lướt vào phòng trong, “Cùng thiếu phu nhân mua quần áo?”

Tiêu Hữu Thành cười cười, xem như ngầm thừa nhận.

Bức rèm che lại vang lên, “Hàn phu nhân, sao cô...” Hà Ninh Nhã sững sờ đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn Tiêu Hữu Thành. Thẩm Tiêm cười kéo tay cô ta qua, giới thiệu nói: “Vị này chính là Hà tiểu thư.”

Tiêu Hữu Thành cũng không hỏi nhiều, lịch sự nói tiếng chào Hà tiểu thư, hai má Hà Ninh Nhã lập tức ửng đỏ, “Thiếu, thiếu soái.” Cô ta đột nhiên nhớ đến gì đó, tự giới thiệu: “Chị nhà là bạn học của thiếu phu nhân, tôi cũng quen với thiếu phu nhân.”

Tiêu Hữu Thành gật đầu, thấy trên tay các cô đều có quần áo mới, anh gọi quản lý tới dặn dò: “Chi phí của hai vị này đều tính vào sổ của tôi.”

Hai người đang khách khí từ chối thì Đại Lê mặc chiếc áo khoác rộng thùng thình từ trong phòng thay đồ đi ra, cô không ngại ở phòng ngoài có nhiều người như vậy, mặt đỏ lên, cũng không chào hỏi, chỉ nhỏ giọng nói: “Hữu Thành, anh vào đây một chút.”

Gói xong quần áo, Thẩm Tiêm ra ngoài, ngồi trên xe thật lâu mới đợi được Hà Ninh Nhã, thấy gương mặt cô ta đỏ hồng, cũng không biết là quá hưng phấn hay là quá khấn trương.

Hà Ninh Nhã tất nhiên không giấu được, lên xe liền mở miệng: “Vừa rồi cô có nhìn thiếu phu nhân kỹ càng không? Sao lại mặc thành như vậy...” Cô ta lắc đầu không đồng ý, “Hình như bụng rất lớn nhỉ? Mỗi ngày thiếu soái đối diện với cái bụng lớn kia, không đi ra ngoài tham dự vũ hội, cũng không biết có phiền muộn hay không?” Thẩm Tiêm không nói lời nào, chỉ lắng nghe Hà Ninh Nhã nói, “Nghe nói cô ta ghen tị lại đánh đá, không cho thiếu soái lấy vợ bé, cũng không cho thiếu soái ra ngoài chơi, cô nói xem quan to hiển hách ở Bắc Bình này, nhà ai không có ba vợ bốn gái hầu, hơn nữa đừng nói đến thân phận của thiếu soái... Ai da! Hàn phu nhân, tôi không có ý khinh thường cô, cô đừng đa nghi!”

Thẩm Tiêm cười thản nhiên: “Không sao.”

Hà Ninh Nhã lại nói lải nhải: “Tất cả mọi người đều nói thiếu soái yêu phu nhân thế nào, vì cô ta ngay cả mạng cũng không cần, tôi thấy...” Nghĩ đến một màn vừa rồi, Tiêu Hữu Thành nhìn ánh mắt Đại Lê, cô ta đột nhiên không nói, dùng nửa khế mới thấp giọng nói thầm: “Tôi nhìn trái phải cũng nhìn không ra cô ta có cái gì tốt...” Nghĩ đến gì đó tinh thần đột nhiên tỉnh táo, “Chẳng lẽ thiếu soái sợ cô ta sao? Nghe nói trước đây cô ta trong bang phái, đã từng giết người đúng hay không?”

Thẩm Tiêm tránh nói vào vấn đề chính, “Lúc trước thiếu phu nhân ở Thượng Hải, quả thật là một nhân vật truyền kỳ.”

Hà Ninh Nhã càng cảm thấy mình đoán đúng, “Thiếu soái nhất định sợ cô ta, nhưng lời đồn đại bên ngoài truyền thành thiếu soái rất yêu cô ta, nhất định là như vậy.”

Thẩm Tiêm chẳng ừ hử gì cả, nếu như không phải yêu cô, lại là sợ cô sao?

Trong xe trầm mặc một lát, Hà Ninh Nhã ngồi không yên, lấy quần áo mới ra ngắm, rồi nói: “Hôm nay nhờ phúc của Thẩm tiểu thư, có thể làm cho thiếu soái đích thân trả tiền.” Thẩm Tiêm liếc mắt khả nghi nhìn cô ta, cách xưng hô cũng thay đổi, “Có thể thấy được thiếu soái vẫn chưa quên tình cũ.”

Thẩm Tiêm chỉ miễn cưỡng cong khóe miệng, “Những lời này của Hà tiểu thư thật đúng là muốn giết tôi, đều đã như là hoa tàn ít bướm*.” Đề tài được chuyển đổi, “Ngược lại Hà tiểu thư, tuổi trẻ lại xinh đẹp...”

(*) hoa tàn ít bướm: ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

Hà Ninh Nhã đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Thẩm Tiêm, nhưng cũng không bác bỏ, cô ta xấu hổ lại không giấu được nụ cười đắc ý, không lâu sau, cô ta rút cuộc nhẹn không được mà lặng lẽ nói với Thẩm Tiêm: “Thẩm tiểu thư, vừa rồi tôi ở trong tiệm đợi thiếu soái, nói chuyện với anh ấy mấy câu, anh ấy, anh ấy còn khen tôi xinh đẹp.”

Thẩm Tiêm liếc nhìn cô ta một cái, cười nói: “Hà tiểu thư quả thực xinh đẹp.”

Đảo mắt đã tới tháng mười một, thu đi đông tới, Tiêu Hữu Tình từ Pháp trở về. Tiêu phu nhân ở trong phủ đại soái, Tiêu Hữu Tình không muốn đi, cứ ở lại chỗ của anh trai và chị dâu.

Ra nước ngoài vài năm, tính tình của Tiêu Hữu Tình càng hoạt bát hơn, thích náo nhiệt cũng biết vui chơi, không bao lâu liền liên lạc lại với bạn học ngày trước, trong nhà bắt đầu dần dần náo nhiệt, tất nhiên là vũ hội không ngừng. Tiêu Hữu Thành khuyên răn cô vài lần, Đại Lê luôn che chở, hơn nữa mấy năm nay Tiêu Hữu Tình ở bên ngoài một mình, Tiêu Hữu Thành cũng có chút áy náy với em gái, nên anh dứt khoát đưa Đại Lê đến biệt viện suối nước nóng tĩnh dưỡng.

Mùa đông ở phương Bắc đến sớm hơn, buổi tối kéo dài hơn, khi trời đầy sao rơi xuống những bông tuyết nhỏ, rốt cuộc đã qua tuyết đầu mùa.

Ngâm nước nóng xong, Đại Lê quần áo ngủ tiến vào ổ chăn ấm áp, bởi vì được ngâm trong nước thuốc dễ chịu, cả người cô nhẹ nhàng khoan khoái lại lưỡi nhấc, cực kỳ thoải mái, nhưng Tiêu Hữu Thành cau mày, anh lấy hai cái gối kê dưới chân cô, nhẹ nhàng mát xa, “Sao rồi còn sưng nữa không? Đau không?”

Đại Lê nửa khép mắt, chỉ miễn cưỡng “Ừ” một tiếng, xem ra sắp muốn ngủ, Tiêu Hữu Thành yêu cô vô cùng, anh giúp cô mát xa từng chút một, tiếp tục nhẹ nhàng xoa chân cô, cho đến đôi chân bớt phù hơn một nửa, anh mới nằm xuống bên cạnh cô.

Đại Lê vốn đã ngủ, chợt thấy ngực trái có gì đó đau nhói như kim châm, cô mở mắt ra, thấy anh cúi xuống ngực mình, “Anh làm gì đấy?” Về mặt anh vốn có chút mê mang, lúc này đột nhiên đỏ ửng, không nói lời nào mà cúi đầu ngâm lấy nụ hoa mềm mại của cô. Lúc này Đại Lê mới phát hiện áo ngủ đã mất tung tích, hai người trần trụi trong ổ chăn, “Hữu Thành...”

Anh tỉ mỉ hôn bên tai cô, “Bác sĩ nói vẫn có thể làm.”

“Nhưng mà...” Em bé hình như lớn rất nhanh, còn rất quậy, luôn ở trong bụng đá tới đá lui, đoán chừng là không đợi được mười tháng.

“Ngoan, anh sẽ nhẹ nhàng, không làm em và bé con bị thương...” Anh dỗ dành, môi đã trượt xuống, trượt xuống nữa...

Cô nằm nghiêng, một tay nắm ga giường, một tay nắm lấy tay anh, theo động tác thông thả của anh mà cơ thể khẽ lay động, đầu tiên là thở gấp rên rĩ, cô đột nhiên “A” một tiếng, Tiêu Hữu Thành sợ đến mức vội vàng dừng lại, “Làm sao vậy?”

Đại Lê nói lỏng bàn tay nắm tay anh rồi đặt lên bụng, “Vừa rồi bé con mới đá em một cái.”

Tiêu Hữu Thành thở hắt ra, một lần nữa nắm tay cô, dịu dàng hôn lên bụng cô, “Nghịch ngợm như vậy, khẳng định là con trai, sinh ra rồi phải đánh một cái trước đã, chỉ biết làm khổ mẹ.” Còn luôn trở ngại chuyện của ba.

Cô vốn có chút buồn bực, giờ phút này “Phi” cười một tiếng, anh uy hiếp con xong, lại gặm cổ cô mà dỗ dành, “Đừng lo lắng, con anh anh biết, khoẻ mạnh lắm.”

Cô khinh thường đánh anh một cái, cũng tùy anh... Ngoài cửa sổ bông tuyết mùa đông tung bay, bên trong là cảnh xuân phơi phới...

Bọn họ ở tại biệt viện, cũng không hoàn toàn không hỏi đến thế sự, luôn luôn có một số công văn khẩn cấp đưa sang đây, có khi cô buồn chán, cũng sẽ giúp anh xử lý một số thiệp mời thư từ.

Ngày hôm đó nhìn thấy thiệp mời sinh nhật của Hà Ninh Nhã, cô nghĩ đã là em gái của Hà Ninh Kiều, không thể đi cũng nên tỏ ý, cô liền bảo thư ký của Tiêu Hữu Thành chuẩn bị quần áo đưa sang đó làm quà tặng. Thư ký kia thấy không dặn dò gì khác liền theo thông lệ kèm theo danh thiệp của Tiêu Hữu Thành.

Qua không bao lâu, Đại Lê cũng mệt mỏi, đang chuẩn bị quay về phòng ngủ thì thấy Tôn Phụ vội vã tiến vào, thấy cô anh ta hỏi: “Thiếu phu nhân, thiếu soái ở đâu?”

Tôn Phụ ở lại Bắc Bình, không có chuyện lớn sẽ không đến biệt viện, quả nhiên là việc lớn, lại không thấy Tiêu Hữu Tình.

Tiêu Hữu Thành đi ra ngoài ba bốn ngày, Đại Lê cũng lo lắng ba bốn ngày, vào một đêm anh trở về, Đại Lê chỉ mới ngủ, lập tức tỉnh dậy, “Thế nào?”

Anh lắc đầu, cởi áo khoác, không cho khí lạnh làm rét vợ con, “Không đuổi theo, lần này con bé có mưu tính trước, phía Nam còn có người tiếp ứng.”

Cô nhìn anh, trong lòng hiện lên một cái tên, anh cũng hiểu rõ, ôm cô qua, vùi đầu vào hóm vai cô, rầu rĩ nói: “Con bé không biết trời cao đất rộng, nếu thật xảy ra chuyện...coi như là bài học kinh nghiệm.” Đại Lê biết anh không dễ chịu, chỉ là nói giận dỗi, cô nhẹ nhàng xoa lưng anh, “Có lẽ cô ấy có thể tìm được hạnh phúc của chính mình, Chu Thuần người kia...cũng không tệ.”

Năm mới sắp tới gần, Tiêu Hữu Thành trở về Bắc Bình vô cùng bận rộn, đúng lúc anh lại bị cảm, bởi vì sợ lây bệnh nên phân phòng với Đại Lê, mỗi ngày cơ hội gặp mặt nhau rất ít, cũng trách anh không chu đáo, lại không phát hiện cảm xúc khác thường của vợ.

Gần một tháng qua, các phu nhân ở Bắc Bình đang lan truyền tin tức quan hệ bất chính —— thiếu soái và nhị tiểu thư của Hà gia có quan hệ, tặng cô ta một chiếc vòng tay kim cương. Rất nhiều người đã thấy vòng tay kia, vì sao tiểu thư cũng không kiêng dè, trước mặt người khác luôn cổ tình khoe khoang, sau đó phu nhân của quản lý tiệm trang sức vô ý tiết lộ, nói vòng tay kia chỉ có một cái, quả thực là từ sổ kế toán của thiếu soái, vì thế mọi người suy đoán: bởi vì vợ thiếu soái mang thai, nên ra bên ngoài tìm niềm vui mới.

Lời đồn nhảm này, Tiêu Hữu Thành cũng không biết, ít nhiều lại truyền đến tai Đại Lê, nếu là lúc bình thường, cô có thể không tin, cười nó, cũng có thể trực tiếp tìm anh, giáp mặt hỏi rõ ràng. Nhưng mấy ngày nay thân thể cô không thoải mái, lại luôn không gặp anh, đang cáu kỉnh, tâm tình rất tệ, rốt cuộc cô thiếu lý trí, lại đi vào ngõ cụt, một mình chứa đựng đầy giận dỗi.

Mỗi năm Tiêu phủ đều tổ chức vũ hội năm mới một lần, là việc quan trọng chào đón hàng năm tại Bắc Bình, địa điểm vẫn là biệt thự của Tiêu gia, điệu nhảy mở màn thứ nhất từ trước đến giờ Tiêu Hữu Thành vẫn mời mẹ là Tiêu phu nhân, năm nay Tiêu Hữu Thành đã kết hôn, vốn định mời Đại Lê, nhưng hôm nay Đại Lê đã mang thai tám tháng, đương nhiên không thể khiêu vũ.

Điệu nhảy thứ nhất qua đi, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, Tiêu Hữu Thành tuyên bố vũ hội bắt đầu. Tiêu phu nhân đến bên cạnh Đại Lê, nói chuyện với cô một hồi, hỏi thăm tình trạng sức khỏe gần đây, bởi vì Tiêu phu nhân thật sự không thích các trò Tây Dương nên ở không bao lâu rồi đi, cũng dặn Đại Lê đừng quá ham chơi, sớm trở về nghỉ ngơi.

Đại Lê đứng lên tiễn mẹ, nhọc nhằn đỡ bụng ngồi xuống, chiếc khăn trên cổ liền rơi xuống, cô muốn nhặt lên, tiếc rằng bụng quá lớn, thất lưng cần bản không khom xuống được, tuy rằng cánh tay dài nhưng thiếu

một chút, làm sao cũng không với tới, trước đây bản lĩnh của cô rất tốt, hiện tại ngay cả chút việc nhỏ cũng không làm được, cô thở dài, ngẩng đầu đi tìm Tiêu Hữu Thành, nhìn quanh hồi lâu mới nhìn thấy, vẻ mặt nhanh chóng cứng đờ.

Giữa sàn nhảy, Tiêu Hữu Thành ôm một cô gái trẻ đang khiêu vũ, cô gái mặc váy Tây Dương vừa người màu hồng, bầu ngực đầy đặn thỉnh thoảng cọ lên người Tiêu Hữu Thành, góc váy lùa óng ánh theo xoay vòng bay lên, như con bướm xinh đẹp, hai người không biết trò chuyện gì, cô gái đột nhiên cười khanh khách thành tiếng, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc vang lên, thu hút sự chú ý của người bên ngoài.

Tua cờ quân hàm màu vàng của Tiêu Hữu Thành, đường thêu nhũ vàng trên làn váy của Hà Ninh Nhã, dưới ánh đèn hiện ra ánh sáng óng ánh, tất cả đều đâm vào mắt cô, miếng vải ren phủ trên thành ghế sofa bị cô nắm chặt trong lòng bàn tay.

Không biết qua bao lâu, khúc nhạc chấm dứt, Tiêu Hữu Thành đi về phía cô, từ xa liền nói: “Mẹ đi rồi à?” Không nhận được câu trả lời của cô, đến gần phát hiện sắc mặt cô tái nhợt, trong lòng anh hoảng hốt, lòng bàn tay to lớn phủ trên tay cô, “Em sao thế? Không thoải mái chỗ nào?” Vẫn không nhận được câu trả lời, “Anh đi lấy ly sữa nóng cho em.”

Tiêu Hữu Thành vừa đi, Hà Ninh Nhã ở sau lưng liền ngồi cạnh cô, nhặt lên chiếc khăn lụa trên mặt đất, cô ta cũng không có ý đưa cho cô, vén lên làn váy lụa, “Thiếu soái khen chiếc váy này của tôi rất đẹp, khiêu vũ lại càng đẹp hơn, thật là không có lương tâm, rõ ràng là tự anh ấy tặng... Thiếu phu nhân ngồi ở đây không làm gì, không lạnh chứ?”

Đại Lê cau mày, không nói lời nào, cũng không nhìn cô ta.

Hà Ninh Nhã giơ cánh tay trái lên vén tóc, cuối cùng còn cố ý khoe ra chiếc vòng tay kim cương ở cổ tay trái, “Nghe nói đây là kim cương Nam Phi, rất hiếm đấy!” Cô ta liếc nhìn cổ tay trống không của Đại Lê, “Thiếu soái cũng đã tặng cho thiếu phu nhân rồi nhỉ? Sao lại không thấy mang?” Cô ta cố ý nhấn mạnh chữ “cũng” kia.

Đại Lê đột nhiên quay đầu, bởi vì vóc dáng của cô rất cao, lại ngồi thẳng người, Hà Ninh Nhã liền có cảm giác thấp bé, cái này cũng không sao, quan trọng là ánh mắt của cô, cơn thịnh nộ sắc bén bắn ra, Hà Ninh Nhã chưa từng thấy khí thế khiến người ta sợ hãi, trái tim “bộp” một cái liền suy sụp.

Đại Lê cứ như vậy lạnh lùng nhìn thẳng vào cô ta, trừng mắt vài giây, bỗng nhiên không báo trước mà đứng lên, Hà Ninh Nhã theo bản năng co người ra sau, toàn thân phát run, vô cùng sợ hãi, cho rằng phải chịu ăn đòn.

Đúng lúc Tiêu Hữu Thành cầm ly sữa nóng qua, thấy tình huống thế này anh hơi kinh ngạc, “Em sao thế?” Anh chỉ một lòng chú ý đến vẻ mặt của Đại Lê, “Em không thoải mái sao? Muốn về trước không?”

Đại Lê chậm rãi nắm lấy một góc của khăn lụa, không nhanh không chậm rút ra từ trong tay Hà Ninh Nhã, giống như cô ta là người hầu dâng tặng khăn lụa, cô lướt nhìn hai người một cái, “Hai vị chơi vui vẻ.” Rồi xoay người nhanh nhẹn bước đi.

Tiêu Hữu Thành lập tức đuổi theo, muốn kéo tay cô, “Em sao vậy? Đang tốt lành lại giận dỗi gì đó?” Anh bị cô lạnh lùng giẫy ra, “Thiếu soái nhảy đẹp lắm, tôi tự biết đi.”

Anh còn muốn kéo tay cô, bị cô giẫy ra vài lần anh không dám động nữa, sợ làm đứa bé bị thương, anh chỉ vội nói: “Em rốt cuộc sao thế? Tại sao lại giận dỗi?” Cô không đáp, anh càng sốt ruột, ngữ khí ngày càng tệ, “Em giận anh không nhảy điệu thứ nhất với em sao? Hay là mẹ nói gì đó với em? Thân thể không thoải mái? Bé con lại gây sức ép với em?”

Đi ra biệt thự gặp vài người, thấy tình hình này, họ đều lẳng lặng dừng lại một chỗ không dám lên tiếng. Sau khi cô lên xe lập tức đóng cửa lại, không ngại một mình anh bị xe ngoài cản trở, Đại Lê dặn tài xế, “Lái xe.” Tài xế thấy thiếu soái gõ cửa xe sốt ruột kêu la, không dám động, đang do dự, lại nghe Đại Lê lạnh lùng quát lên, “Lái xe!” Tài xế run lên, cuối cùng chạy xe đi, bỏ lại thiếu soái.

Đại Lê vừa về đến nhà, Tiêu Hữu Thành cũng tới nơi, anh thấy cô rút khăn lụa trên cổ ra, ném mạnh xuống dưới đất, dậm chân lên mạnh mẽ, “Không mang nữa! Không mang nữa!”

Cô mặc chiếc áo khoác màu trắng đường vân đen, trước tà áo là một mảng màu trắng, tôn lên cái bụng tròn vo, khuôn mặt nhỏ nhắn thở hổn hển, như là con mèo nhỏ bị sợi len quấn vào mà phát cáu, thật là rất đáng yêu... Khoé môi anh cong lên nụ cười, sau khi gặp phải ánh mắt cô, anh nhin xuống, con mèo nhỏ đang càu kỉnh, lúc này tuyệt đối không thể cười nhạo cô.

“Anh cùng về làm gì?” Cô lạnh lùng nhìn anh.

Anh thật cẩn thận đi lên phía trước, “Em sao vậy? Vẫn còn giận à?”

“Không liên quan đến anh.” Cô nói xong muốn đi, anh cũng hơi tức giận, giữ chặt cánh tay cô, ngữ khí mạnh mẽ, “Em là vợ anh, mang thai con của anh, sao lại không liên quan đến anh?”

Cô lạnh nhạt nghiêm mặt muốn giẫy khỏi anh, “Anh chê tôi mang thai vừa ngốc lại phiền toái, anh đi tìm người không ngốc là được rồi! Đừng làm phiền tôi! Các người đừng làm phiền tôi!” Khi cô rút khăn lụa không nhặt được, khi cô bị người ta bắt nạt, nửa đêm cô đau bụng không ngủ yên, anh ở đâu? Vì sao anh không ở bên cạnh cô? Càng nghĩ càng uỷ khuất, cô cúi đầu, trong mắt đã ngập đầy lệ.

Anh vô tội lại bắt đắc dĩ, “Anh chê em khi nào? Đừng cố tình gây sự được không?”

Cô ngẩng đầu hung hăng trừng anh, cắn chặt môi thở gấp gấp, trong mắt có lệ lại giống như muốn phun lửa, “Tôi cố tình gây sự? Anh ở bên ngoài trêu chọc phụ nữ còn nói tôi cố tình gây sự!”

Trong đầu anh mù mịt, cô vậy mà khóc! Nước mắt của cô khiến anh đau lòng muốn chết, thật muốn vò lấy nỗi đau của cô vào trong lòng, anh vỗ nhẹ lưng cô, cẩn thận từng li từng tí mà dỗ dành, “Bảo bối đừng khóc, em đừng khóc... Khi nào anh trêu chọc phụ nữ chứ?”

Cố gắng đè nén nước mắt, khoé mắt cô liếc xéo kinh thường nhìn anh, thanh âm vẫn hơi run và nghẹn ngào, “Tiêu Hữu Thành! Anh giả ngốc cái gì! Ở dưới mắt tôi thân mật với cô ta, anh còn giả ngốc gì nữa!”

Cơ thể anh cứng đờ, neho mắt lại, trầm mặc vài giây, “Em nói Hà Ninh Nhã? Bởi vì anh khiêu vũ với cô ta? Em vì vậy mà tức giận?” Cô không thêm nhắc lại, chỉ một lòng giẫy dụa muốn rời khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng anh siết chặt cô như vậy, cô bây giờ không thể giẫy ra được.

Biết nguyên nhân tức giận của cô, anh cảm thấy hết sức vô tội, phụ nữ mang thai quả nhiên khó mà suy nghĩ, anh dịu dàng dỗ dành cô, “Đừng nóng giận, bởi vì cô ta quen biết em nên anh mới khiêu vũ cùng cô ta, sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

Cô chỉ lạnh lùng nói: “Anh buông ra!”

Anh nhíu mày, “Em muốn thế nào? Em không phải thực sự nghi ngờ anh có gì với cô ta chứ?”

“Tặng quần áo lại tặng trang sức, cả Bắc Bình đều nói anh và cô ta có cái gì đó!”

Anh sững sốt, “Quần áo trang sức gì?”

Cô cười lạnh, “Chiếc vòng tay kim cương của tiệm trang sức Đại Phúc, thiếu soái mua tặng người ta, sao lại không nhớ rõ?”

Anh kinh ngạc nhìn cô nửa phút, đột nhiên buông cô ra đi vài bước đến bên cạnh điện thoại, tìm được Tôn Phụ, sau khi biết được trong sổ sách mình có một khoản này, anh phần nộ nói, “Đi điều tra là do ai mua, bảo người đó lập tức đến gặp tôi! Ngay lập tức!”

Khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ, tưởng là có thể nghỉ ngơi cho khoẻ, Nhạc Lai Thông lại bị người khác gọi ra ngoài từ trong ổ chăn ấm áp. Nửa đêm thiếu soái muốn gặp anh ta, hơn nữa tại nhà... Chạy xe hai mươi phút ngắn ngủn, Nhạc Lai Thông chảy mồ hôi của hai người.

Xa xa thấy phòng khách đèn đóm sáng trưng, Nhạc Lai Thông nơm nớp lo sợ đi vào nhà, thấy thiếu phu nhân ngồi trên sofa, hai cánh tay khoanh lại cúi đầu, chỉ nhìn thấy nửa bên khuôn mặt, thần sắc rất lạnh rất tàn khốc, cách đó không xa, thiếu soái dựa nửa người vào tường, một tay đút vào túi quần, thỉnh thoảng lạng lẹ nhìn thiếu phu nhân...

“Thiếu soái.” Nhạc Lai Thông chỉ đứng ở cửa.

“Tháng trước anh lấy danh nghĩa của tôi mua một chiếc vòng tay tại tiệm trang sức Đại Phúc?” Thanh âm của Tiêu Hữu Thành rất lạnh, ẩn nhẫn cơn thịnh nộ.

“Vâng ạ.”

“Khi nào tôi bảo anh mua?”

“Là dận dò của thiếu phu nhân, thiếu phu nhân bảo tôi chuẩn bị một phần quà sinh nhật cho nhị tiểu thư của Hà gia, nên tôi đã mua chiếc vòng này.”

Đại Lê kinh ngạc nhìn anh ta, gương mặt chợt đỏ lên, trong phòng khách đột nhiên yên tĩnh, vắng lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng lay động của đồng hồ quả lắc ở góc tường, một lát sau, Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng ho một tiếng, “Chuyện của anh đã xong, trở về đi.”

Chẳng biết tại sao gọi anh ta đến, hỏi anh ta hai vấn đề quái lạ, hiện tại lại chẳng biết tại sao mà bảo anh ta đi, Nhạc Lai Thông không hiểu gì cả, sau đó có một ngày, khi anh ta nghe nói vì thiếu soái từng tặng một chiếc vòng tay cho Hà tiểu thư mà xảy ra tai tiếng, còn khiến cho thiếu phu nhân nổi giận, rốt cục anh ta hiểu được vì sao... Thế cho nên anh ta vẫn rất sợ thiếu phu nhân, sợ cô giết người diệt khẩu -_-///

Trở lại đêm nay, Nhạc Lai Thông đi rồi, phòng khách lại yên tĩnh, Đại Lê không nói lời nào, Tiêu Hữu Thành cũng không nói gì. Hồi lâu sau, Đại Lê đột nhiên đứng dậy lên lầu, Tiêu Hữu Thành muốn điu cô nhưng lại bị Đại Lê giẫy tay ra, lúc này Tiêu Hữu Thành thật mù mịt, anh đi theo sau cô hỏi, “Em lại làm sao vậy?”

Đại Lê xoay mặt qua một bên, thanh âm nhỏ xíu: “Anh còn tặng quần áo.”

“Quần áo?” Tiêu Hữu Thành nghĩ nghĩ gõ đầu, “Lần đó anh cùng em mua quần áo, gặp cô ta và Thẩm Tiêm mới thanh toán chung, chỉ là lịch sự, lúc đó em cũng thấy.”

Đại Lê khề hừ một tiếng, “Anh vẫn rất tốt với Thẩm Tiêm.”

Tiêu Hữu Thành đột nhiên cảm thấy mình không kiểm chuyện mà? Sao lại nhắc tới Thẩm Tiêm? Không có cách nào anh chỉ biết nhận sai, “Sau này anh không dám nữa.”

Đại Lê lại hừ một tiếng, trở về phòng cởi quần áo, Tiêu Hữu Thành giúp cô, cô cũng không kháng cự, ngoài miệng vẫn cứng rắn, “Không phải anh ngủ ở phòng khách sao? Đến đây làm gì?”

“Bệnh cảm của anh khoẻ rồi.” Nói xong anh muốn hôn, nhưng bị Đại Lê né tránh, “Ai muốn hôn anh? Em còn chưa nguôi giận đâu!”

Tiêu Hữu Thành đành phải thành thành thật thật giúp cô cởi quần áo, bất cần nói ra: “Về sau em đừng tin những lời đồn đại tai tiếng nhằm nhí đó.”

Đại Lê nhú mày, “Vì sao người khác không có mà anh lại có? Chính bản thân anh không có vấn đề sao?”

“Vậy cũng bởi vì em...”

“Tại sao cô ta chỉ vì một chiếc vòng tay mà cho rằng anh thích cô ta, còn không phải do thái độ mập mờ của anh đối với cô ta à?”

“Anh khi nào thì...”

“Anh còn ngại biện!”

“...” Tiêu Hữu Thành bất lực cúi đầu, “Anh sai rồi.”

Đại Lê “hừ” một tiếng, “Em đói bụng.”

“Cái gì?” Tiêu Hữu Thành không thể phản ứng.

“Em nói em đói bụng! Em muốn ăn cơm dưa, phải ăn đồ của tiệm cơm Vân Nam ở thành phía Tây!”

Nửa tiếng sau, Tiêu Hữu Thành ôm một hộp giữ nhiệt vào nhà, “Bảo bối, ngồi dậy ăn cơm, vẫn còn nóng này.”

Ngày đầu tiên của tết dương lịch, mới tờ mờ sáng, chủ nhân của Hà gia còn chưa thức dậy thì khách đã tới cửa, Tôn Phụ thay thiếu soái đến tặng quà, truyền đạt lời tỏ ý xin lỗi của thiếu soái với nhị tiểu thư của Hà gia — gần đây có lời đồn đại tại Bắc Bình, làm tổn thương danh dự của Hà tiểu thư. Thiếu soái cam đoan nhất định sẽ phụ trách làm sáng tỏ việc này, trả lại sự trong sạch cho Hà tiểu thư.

Lúc trước Hà Ninh Nhã khoe quà, tưởng bối của Hà gia nửa tin nửa ngờ, ít nhiều có chút ngậm ửng thuận, nhưng hôm nay nghe lời Tôn Phụ nói, Hà gia vô cùng sợ hãi. Tôn Phụ tặng quà xong liền muốn đi, ông Hà không biết làm sao nên cực lực giữ lại, Tôn Phụ đành phải ngồi lại.

Nước trà điểm tâm lập tức được đưa lên, ông Hà đứng dậy đích thân châm trà cho Tôn Phụ, nụ cười trên khuôn mặt vô cùng cung kính, “Tôn tiên sinh, đây là trà bích loa xuân tôi nhờ người ta mang đến từ hồ Động Đình, ngài nếm thử xem có hợp khẩu vị không... Rốt cuộc ý của thiếu soái là gì? Hà mỗ thật sự rất sợ hãi!”

Tôn Phụ cầm tách trà trong tay, chậm chậm lắc lư, nhìn lá trà nặng nề trôi nổi, “Không phải tôi vừa mới nói sao, thì chính là có ý như vậy.”

Ông Hà vẻ mặt đau khổ nói: “Ninh Nhã tiểu nha đầu này bị mẹ nó cứng quá nên hư, làm việc luôn không có chừng mực... Nếu có gì đắc tội, xin Tôn tiên sinh nói rõ ràng, Hà mỗ vô cùng cảm kích!”

Nghe ông ta nói lời này, Tôn Phụ cau mày lắc đầu, hồi lâu sau thở dài rồi nói: “Lần này nhị tiểu thư quả thật là quá đáng. Ai cũng biết thiếu phu nhân là bảo bối tối cao của thiếu soái, cô ấy lại dám...” Đột nhiên nói tới đoạn này, trái tim thắt chặt của ông Hà gần như muốn nhảy ra, lại nghe tiếng trầm thấp của Tôn Phụ, khẩu khí lại cứng rắn, “Không nói gạt ông, lần này thiếu soái vô cùng tức giận!”

“Xoảng!” Cái tách trong tay ông Hà rơi xuống vỡ nát.

Xế chiều ngày hôm đó, Hà Ninh Nhã bị “cưỡng ép” lên xe, cô ta ôm mẹ và chị lớn tiếng khóc thét, “Con không muốn ở nông thôn! Con không muốn đi! Không muốn không muốn! Chị à chị và thiếu phu nhân là bạn học, chị nói giúp em đi! Chị giúp em nha!”

Hà Ninh Kiều cũng không nỡ bỏ em gái, nhưng cô ta gây ra hoạ lớn như vậy, đi xin Đại Lê có lẽ được, nhưng phía thiếu soái, e rằng càng đắc tội thêm! Cô thở dài: “Chị đã cảnh cáo em đừng đi trêu chọc... Haizz, em nghe lời chút đi, đừng để người trong nhà khó khăn, qua một thời gian chị sẽ đến thăm em.”

Cho dù một ngàn một vạn cái không muốn, trước khi mặt trời xuống núi, Hà Ninh Nhã vẫn rời khỏi Bắc Bình.

Việc này gây ra sóng to gió lớn, nhưng không bắt ngờ, các phu nhân và tiểu thư vẫn tụ tập đánh bài nói chuyện phiếm, ngồi lê đôi mách, nhưng cố tình không đề cập tới chuyện này... Nguyên nhân không gì khác, ngày đó Hà Ninh Nhã bị tống đi, thiếu soái hạ một mệnh lệnh, nói có người ác ý tung tin đồn nhảm, phá hủy danh dự của Hà tiểu thư, cũng phá hủy thanh danh của thiếu soái, về sau ai còn dám lan truyền, nghiêm trị không tha! Từ đó, chuyện nhà của Tiêu gia trở thành cấm kỵ bất thành văn tại Bắc Bình, không ai thảo luận nữa.

Mùng một tết âm lịch, Tiêu Hữu Thành trốn tiệc ở nhà, nửa quỳ trên thảm giúp vợ cắt móng chân, cắt xong một móng thì hôn một cái, khiến Đại Lê ngứa ngáy la om sòm.

Cũng trong ngày này, Tiêu Hạ Châu giày vò suốt một ngày, rốt cuộc trước ngày hôm sau, đã buông tha ba mẹ gần như kiệt sức mà khóc oa oa chào đời, đi vào thế giới sớm nửa tháng so với dự định, đêm ngày sinh của mình rơi vào năm mới.

Một tháng sau, trong vườn hoa, Đại Lê cầm máy ảnh, gọi đứa con ở trong lòng của Tiêu Hữu Thành, “Nhìn bên này, bé cưng nhìn mẹ ở bên này.” Tiêu Hạ Châu vừa đầy tháng làm sao nghe hiểu được, bàn tay nhỏ bé mập mập ngậm trong miệng, tròn mắt đen láy chuyển động khắp nơi, cứ không nhìn mẹ...

Trên đầu bọn họ là một bầu trời xanh thẳm, chim én đầu xuân bay lượn, bay qua cả thành phố Bắc Bình, dừng lại nghỉ ngơi ở thành phía Bắc, cây liễu tại thành phía Bắc đang đâm chồi, vì mầm xanh non nót lại vàng, là mới ra đời.

32. Chương 32: Gợn Sóng

Edit: p3104

Có câu “Tháng hai đừng cởi áo bông, tháng ba vẫn còn tuyết mùa xuân”. Tuy rằng tiết trời đã vào xuân, không khí vẫn có chút lạnh, đặc biệt là sáng sớm hôm nay, bầu trời mờ mịt vẫn chưa sáng tỏ, người ta nói gió Bắc thổi đến thật đúng là lạnh thấu tim.

Trong tay nhận khoản tiền nhỏ từ ca đêm, A Thả cởi ra áo da mới mua, tỉ mỉ gấp lại, rồi thay chiếc áo hơi cũ thường mặc, rót một tách trà nóng, lúc này mới ngồi xuống phía sau bàn bán vé. A Thả là nhân viên bán vé của hãng thuyền Thiên Tân, làm việc tại đây đã hơn 10 năm, cuộc sống cũng coi như đầy đủ.

“Mua vé.” Giọng trẻ con trong trẻo làm cho A Thả đang ngủ gật tỉnh lại, anh ta dụi mắt tìm khách, hử? Trước bàn bán vé không có ai? A Thả nghi ngờ đứng lên, nhón mũi chân nhìn dưới quầy, nhất thời kinh hoảng! Đầu óc vốn còn chút buồn ngủ lập tức tỉnh táo! Này này này này, đây là cái gì? Một cậu bé và một con sói? Sói!

Tròng mắt của A Thả như sắp lồi ra, cái bụng không ngừng phát run, cậu bé hiển nhiên đã quen với vẻ mặt thể này, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Đây là giống chó Husky, chó trượt tuyết ở Siberian.”

A Thả không đọc nhiều sách lắm, không biết Siberia là cái gì, cũng không biết chó trượt tuyết là gì, nhưng anh ta biết chó, chó? Đó không phải là con chó chứ? Hoá ra là chó à! Làm sợ bóng sợ gió một hồi.

Thở phào nhẹ nhõm, rốt cục A Thả có tâm tình quan sát vị khách đầu tiên của hôm nay — cậu bé nhìn qua khoảng năm sáu tuổi, mặc chiếc áo khoác đen ngắn bó sát người, trước ngực để hở, lộ ra áo len trắng hoa văn màu tối bên trong, quần dài đen và giày da đen, đầu đội mũ bê rê màu đen lệch sang một bên, trong tay xách một chiếc va li nhỏ, điểm quan trọng chính là một cặp kính râm, che đi hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không lớn lắm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm trắng nõn trơn bóng, đôi môi mỏng hơi vênh lên, xinh đẹp như một cô bé.

Áo da trên người cậu bé bóng loáng, vừa thấy biết là hàng tốt, nhất định là tiểu thiếu gia của nhà có tiền, chiếc áo mới của A Thả không thể nào so sánh với chiếc áo kia, anh ta không khỏi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đợi hồi lâu cũng không thấy người lớn tiến vào, ba mẹ sao lại yên tâm để một đứa nhỏ ra ngoài?

Cậu bé dường như không còn kiên nhẫn để chờ đợi, liền cất tiếng, “Tôi muốn mua vé.”

“Ngài đi đâu?” A Thả không muốn đắc tội với tiểu thiếu gia.

“Cảng Los Angeles, Mỹ.”

“Mấy vé?”

“Một vé.” Cậu bé do dự một chút, lại hỏi: “Nó có cần vé không?”

A Thả suy nghĩ một tí, rồi hiểu được tiểu thiếu gia này muốn mang chó của mình đi Mỹ? Chẳng lẽ quậy lên rồi trốn khỏi nhà? Vì thế anh ta hỏi cậu, “Ngài mua vé này ỉn à?”

Về không vui của cậu bé càng rõ ràng hơn, nhíu mày thành số tám, “Anh có bán hay không?”

Tuy rằng cặp kính râm nhưng A Thả vẫn cảm nhận được ánh mắt sắc bén hướng về chính mình, anh ta run lên, vội vàng nói: “Bán chứ bán chứ.” Anh ta nhìn cậu bé, “Ngài mang đủ tiền không?” Đi tàu biển đến Los Angeles, giá vé rất cao, nhìn cậu như vậy, không giống như là đem theo rất nhiều tiền.

Anh ta thấy cậu bé không nhanh không chậm lấy ra sổ chỉ phiếu từ trong túi áo da, “Bao nhiêu?”

A Thả kinh hãi một lần nữa! Thói đời quá điên cuồng! Ý nghĩ của anh ta nhanh chóng thay đổi, run run cất tiếng: “700 đồng.”

Cậu bé lấy bút ghi vào giấy, không nhìn anh ta, “Bên ngoài không phải viết là 650 sao?” A Thả im miệng không dám nói tiếp nữa.

Cậu bé xé ra tấm chi phiếu đã viết xong, A Thả vừa định ra ngoài lấy, thì đã thấy cậu bé bỏ chi phiếu vào trong miệng con chó lớn, con chó nhảy lên, A Thả còn chưa thấy rõ ràng thì chi phiếu đã nằm trước mặt.

Cậu bé cầm vé tàu, dẫn theo con chó lớn ra cửa, cuối cùng còn dặn một câu, “Nhớ kỹ đợi thuyền chạy mới đổi tiền, năm mươi đồng kia coi như là tiền tip của anh.”

Thuyền chạy vào lúc mười giờ sáng, còn chút thời gian trống, Tiêu Hạ Châu xách va li nhỏ, dẫn theo thú cưng —— gọi tên con chó là Cat, bến tàu chuyển từ chuyến này qua chuyến khác, cậu bé ăn mì vằn thắn cho bữa sáng, rồi cho Cat một con gà nướng.

Mới vừa ăn xong không bao lâu, bốn phía vốn ồn ào động đột nhiên yên tĩnh, bảy tám chiếc xe có rèm che chạy vào bến tàu, khí thế kia vô cùng bức người. Rất nhiều đàn ông mặc quân trang từ trên xe bước xuống, người dẫn đầu chính là Tôn Phụ.

Tôn Phụ đến gần Tiêu Hạ Châu, cung kính nói: “Mời thiếu gia về nhà, đại soái rất lo lắng.”

Tiêu Hạ Châu lướt nhìn những người đã tới, biết mình chạy không được, cậu hất mặt lên, “Bảo ông ấy đích thân đến gặp cháu.”

Ngay lúc này, áp lực thật nặng nề tại bến tàu Thiên Tân, qua hơn hai giờ, một chiếc xe Lincoln màu đen chạy đến. Xe ngừng lại, một người đàn ông cao lớn đi xuống, mặc áo gió màu đen, bên trong là áo len màu đen, hoa văn màu tối giống như áo len trắng của Tiêu Hạ Châu, người đàn ông cũng đeo một cặp kính râm.

Kính râm lớn đối diện với kính râm nhỏ, yên lặng không nói gì, hồi lâu sau, cuối cùng kính râm nhỏ thiếu kiên nhẫn trước, từ trên băng ghế nhảy xuống, rống lên hùng hồn: “Con muốn tìm mẹ!”

Tiếng còi tàu đúng lúc vang lên, trầm bổng kéo dài, thúc giục các hành khách lên thuyền. Kính râm lớn cười, “Đi thôi.”

Kính râm nhỏ ngây ngẩn cả người, giống như là không thể tin, nghi hoặc nhìn kính râm lớn vài giây, vừa mới thử di chuyển bước chân lại nghe kính râm lớn không nhanh không chậm nói: “Đừng trách ba không nhắc con, mẹ con ngồi máy bay về, tàu biển vừa chạy ra khỏi vùng biển quốc tế thì mẹ con có thể đã trở về rồi.”

Kính râm nhỏ hiển nhiên không suy nghĩ đến vấn đề quan trọng như vậy, bước chân đột nhiên dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rồi lại trắng. Kính râm lớn cười ha ha, ôm lấy đứa trẻ, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng một cái, “Cùng ba về nhà!”

Gần đây Tiêu Hữu Thành rất buồn bực.

Đến công sở, thư ký hỏi, khi nào phu nhân trở về? Có trường nữ mới khánh thành mời phu nhân đi cắt băng.

Thăm mẹ, mẹ hỏi, khi nào con dâu về? Mẹ có một chuỗi dây ngọc trai mới, màu sắc quá nhạt, muốn đưa cho con dâu.

Nhận được điện tín, em gái hỏi, khi nào chị dâu trở về? Em muốn hỏi chị ấy mấy vấn đề có liên quan đến em bé.

Về đến nhà, con trai hỏi, khi nào mẹ trở về? Con...

Buổi tối rất cực tĩnh lặng, một mình nằm trên giường, anh không ngủ được. Thói quen hay ôm lấy người bên cạnh, bây giờ bên cạnh trống không, ra giường tơ lụa chạm vào lòng bàn tay lạnh lẽo. Anh lấy qua áo ngủ của cô ở đầu giường, hít một hơi thật sâu... Quần áo ngày đó cô thay ra trước khi đi, còn vương mùi hương nhàn nhạt của cô... Anh ôm áo ngủ vào trong ngực, dần dần mới có thể đi vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau, ở một chỗ máy bay quân dụng bí mật tại vùng ngoại ô Bắc Bình, máy bay hạ cánh, cửa buồng mở ra, sau khi đi xuống vài người tùy tùng thì đột xuất hiện một cô gái, áo gió màu đen, trong lòng ôm một viên tròn lông xù màu trắng.

Đem viên tròn lông xù giao cho Tiêu Hữu Thành, trong lòng cô lập tức có người nhào vào, ôm lấy cô như bạch tuộc, cái đầu nhỏ nhắn vùi vào hõm cổ cô, nói một câu êm dịu không nề, “Mẹ, con nhớ mẹ.” Khiến trái tim người ta tan ra, hốc mắt Đại Lê thật nóng, cô hôn lên tóc con trai, “Mẹ cũng nhớ con.”

Trong viên tròn nhỏ mềm mại trong ngực Tiêu Hữu Thành lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn má phấn hồng, từ từ mở mắt ra, con ngươi đen láy có chút ngậy thơ mơ màng, mày nhú lại thành số tám, cái mũi nhỏ xinh xắn chun lại, hồi lâu mới biết rõ, mơ hồ không nhéo mềm mại gọi tiếng, “Ba”, mí mắt rũ xuống lại ngủ tiếp.

Về đến nhà, ăn xong bữa tối, hai người lớn tắm cho hai đứa con rồi đến hai con chó. Đại Lê ngồi vào sofa, đứa con nhỏ co lại trong lòng cô, đứa con lớn ôm cánh tay cô, rúc vào bên cạnh cô, còn người lớn nhất ngồi ở bên kia của cô thì ôm vai cô, kéo cô vào trong ngực, ba người cùng nhau nghe cô đọc truyện cổ tích, hai con chó nằm bò trên thảm ở bên chân cô, một con chính là giống chó Husky tên Cat của Tiêu Hạ Châu, con kia chính là giống chó Samoyed tên Miêu Miêu của Đại Tình Từ.

Đồng hồ treo ở góc tường, quả lắc đồng hồ chậm rãi lắc lư, thời gian lặng lẽ trôi qua, yên tĩnh tốt đẹp.

Đọc xong hai câu chuyện cổ tích, bọn nhỏ đều đã ngủ, hai người cẩn thận ôm hai đứa nhỏ quay về phòng của từng đứa, Cat và Miêu Miêu cũng đi theo hai chủ nhân nhỏ về phòng ngủ.

Trở lại phòng ngủ, cửa vừa khoá lại, Đại Lê lập tức rơi vào vòng ôm ấm áp quen thuộc... Tiêu Hữu Thành chôn mặt ở hõm cổ cô, rầu rĩ nói, “Anh nhớ em.” Đại Lê không nhin được mà cười lên, trong mắt nhu tình như nước, cô cũng ôm anh, “Em cũng nhớ anh.”

Sáu giờ sáng anh theo thói quen mà thức dậy, trời hơi sáng, cô đang ngủ say trong lòng anh, đôi chân thon dài không biết khi nào đã vòng qua thắt lưng của anh, chiếc đầu nhỏ nhắn vùi vào ngực anh. Lòng ngực trần trụi, có thể cảm giác một cách rõ ràng, hơi thở của cô, từng chút một, ấm áp, đều đặn, giống như có người cầm một sợi lông ngỗng mềm mại chậm rãi gãi trong ngực anh.

Anh cúi đầu dịu dàng hôn cô, si ngốc ngẩn cô, ở bên cô, con người anh luôn trở nên lười biếng, không muốn làm gì cả, chỉ muốn ở cùng cô và con của bọn họ... Lúc trước anh đợi cô nhiều năm, có người khuyên anh nói rằng, anh si mê như vậy, không thể bỏ xuống được, chẳng qua là vì anh chưa bao giờ chân chính có được cô, mỗi khi tình cảm nồng nàn thì lại mất đi, vì vậy anh không cam lòng, anh không quên được, nếu thật có thể ở bên cô, sinh mấy đứa con, không qua bao nhiêu năm thì sẽ phai nhạt... Sự chung sống của vợ chồng bình thường có lẽ như thế, với bọn họ mà nói, lại đi hướng ngược lại.

Dần dần anh cũng ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại thì đã qua chín giờ, bởi vì bức màn rất dày, ánh sáng chiếu vào không nhiều lắm, trong phòng vẫn âm u, đương nhiên cô ngủ ngon, thân thể cũng không xê dịch chút nào. Không bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng “cốc, cốc, cốc” rất nhỏ, anh thật cẩn thận buong cô ra, thành công ngăn cản viên bột nhỏ muốn hướng vào trong.

Tiêu Hữu Thành ngồi xổm trước mặt con gái, dịu dàng cười nói: “Công chúa nhỏ của ba dậy rồi à? Ngủ ngon không?” Tiểu Tình Từ mặc chiếc áo ngủ màu hồng nhạt may dài đăng ten đầu tây, trong ngực ôm một thỏ con màu hồng nhạt, cổ sức ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba, cô bé không nhéo nói, “Con muốn mami.”

“Suýt

~~” Tiêu Hữu Thành nhẹ giọng nói, “Mami đang ngủ, Tình Từ ngoan, đừng làm ồn mẹ được không?”

Tiểu Tình Từ nhăn mặt nhú mày, đầu lông mày hơi nhướng lên, trong mắt lập tức ngấn lệ, không chảy ra mà ngập trong hốc mắt, ánh lên tia sáng trong suốt lấp lánh, cô bé chu miệng, dùng giọng run nhỏ nhất cũng rất uất ức mà nói, “Con muốn mami.”

Tất nhiên Tiêu Hữu Thành không chịu nổi, anh lập tức kéo con gái vào trong lòng, vừa hôn lại vừa dỗ dành, thật sự không biết làm sao mới tốt, may là người hầu phụ trách chăm sóc Tiểu Tình Từ đi tới, “Tiểu thư, cùng vú Quách đi xuống ăn điểm tâm được không? Hôm nay có bánh sô cô la rừng đen, đã sắp bị thiếu gia ăn hết rồi, tối nay sẽ không còn nữa đâu!”

Tiểu Tình Từ nghe xong liền suy nghĩ một chút, chắc là cảm thấy giành bánh ngọt cấp bách hơn nên ngoan ngoãn đi theo vú Quách xuống lầu.

Khi Tiêu Hữu Thành trở lại phòng thì phát hiện Đại Lê đã tỉnh giấc, thấy cô nửa cong người nằm trên giường, ôm chiếc chăn lụa vào trong ngực, lộ ra một cái chân dài trắng như tuyết, hai vai mượt mà và mảnh mai trần trụi, mái tóc rối bời, vẻ mặt ngậy thơ, giống như một con mèo biếng nhác, bầu ngực nửa ẩn nửa hiện dưới tấm lụa đen, nhờ ánh sáng lờ mờ trong phòng mà vô cùng gợi cảm trên người.

Cổ họng của Tiêu Hữu Thành rõ ràng bốc hỏa, anh ngồi trên giường ôm cô vào trong ngực, chạm vào sống lưng bóng loáng nhẵn nhụi của cô, “Sao lại dậy rồi? Đêm qua em mệt như vậy...”

Gương mặt Đại Lê ửng đỏ, cô vội chuyển đề tài, “Ai đó? Là Tình Từ sao?”

“Ừm.” Lòng bàn tay anh xoa nhẹ da thịt như lụa của cô từ trên xuống dưới, “Vừa rồi con bé muốn tìm em, giờ bị đồ dành xuống lầu ăn bánh sô cô la rừng đen.”

“Bánh sô cô la rừng đen...” Đại Lê cúi đầu lặp lại một lần, “Em cũng muốn ăn.”

Tiêu Hữu Thành bắt giác mỉm cười, “Đã có hai heo con đang tranh giành, con thứ ba cũng muốn giành sao?”

Đại Lê đỏ mặt, đầu gối trên vai anh, đánh anh, lại càng giống con mèo nhỏ gãi ngứa, Tiêu Hữu Thành cười đến ngọt ngào. Trước mặt con cái cô dịu dàng yêu thương, trước mặt người ngoài lễ phép xa cách, trước mặt kẻ thù sắc bén dũng cảm, nhưng ở trong lòng anh cô lại thích đùa giỡn tính tình như con nít, lại còn thích làm nũng. Anh rất vui.

Tiêu Hữu Thành nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hôn lên đôi môi hồng hồng của cô, “Ngoan ngoan chờ anh, bây giờ anh đi giành cho em.”

Không lâu sau anh đã trở lại, cầm một cái đĩa trong tay, trong đó là một miếng bánh sô cô la rừng đen, Đại Lê kinh ngạc, “Anh thật sự giành ăn với bọn nhỏ à!”

Anh xiên miếng bánh đưa đến bên miệng cô, “Đầu cần phải giành, hai đứa vốn không ăn hết.” Cô ăn một miếng, đang hài lòng thì nghe anh cười nói: “Anh nói gì em cũng tin sao?” Đại Lê thay đổi sắc mặt “Hừ” một tiếng, há miệng nuốt vào miếng thứ hai anh đưa tới, nói không rõ ràng, “Không tin, sau này em không tin nữa!”

Hai người đấu miệng, Đại Lê ăn hết miếng bánh ngọt cảm thấy thỏa mãn, cô nhắm mắt vuốt cái bụng nhỏ, vẫn muốn ngủ thêm, lại cảm thấy anh đè ở phía trên, ở bên tai cô khàn giọng nói: “No rồi sao?”

Nghe thấy âm thanh này, Đại Lê liền biết anh muốn làm gì, cô còn chưa đáp thì lại nghe anh nói: “Đến lượt em cho anh ăn.” Vừa dứt lời, tấm chăn lụa đã bị anh kéo ra, thân thể trần trụi ngã vào trong lòng anh, mặc anh liếm mút gặm cắn, anh thật muốn ăn cô vào trong bụng, cô đang muốn ngủ, không khỏi có chút buồn bực, đánh anh đẩy anh, “Anh làm sao cũng không đủ! Luôn luôn không đủ!”

Cái miệng nhỏ nhắn tức thời bị anh ngậm lấy, đầu lưỡi trượt vào trong, nhắm nháp mùi vị bánh ngọt còn vương lại trong miệng cô, vị chua của anh đào, vị ngọt của bơ, vị đắng của sô cô la, hương thơm của rượu anh đào, nếm đủ rồi anh mới bằng lòng nhả ra, rồi mút cái gáy mảnh khảnh của cô, da thịt của mỹ nhân như ẩn như hiện. “Là em trêu ghẹo anh trước, là lỗi của em.”

Cô càng giận hơn, cơ thể cứng ngắc không thuận theo anh, lấy cái gối che đầu, hai chân khép kín cuối cùng cũng bị anh mở ra, anh cố ý liếm đến lõi vào, cắn lấy hoặc nhẹ hoặc nặng, hút vào hoặc nông hoặc sâu, cô làm sao chịu được, không bao lâu liền ném cái gối, nắm chặt tóc anh, rên rỉ ừ ừ.

Anh từ giữa hai chân hôn lên, hôn tới bên tai cô, “Thoải mái không?”

Cô thở gấp, quay đầu đi, “Anh phiền quá.”

Anh cười vô cùng xấu xa, hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của cô lần nữa, đặt đôi chân thon dài lên vai mình, chậm rãi đẩy mạnh vào thân thể cô, va chạm nhanh chóng từng chút một, lại khiến cô kêu rên ừ ừ.

Lật người qua, anh rốt cục chịu ngừng, ở bên tai cô hỏi lại, “Thoải mái không?”

Cô đẩy anh qua một bên, đáng tiếc yếu ớt không có sức lực, ngược lại bị anh ngậm đầu ngón tay trong miệng, cô không nhẽo vẫn nói câu kia, “Anh phiền chết.”

Âm u cả một ngày, rốt cục gần tối mưa bắt đầu rơi, bầu trời cũng tối đen theo. Mưa bụi lất phất, ban đầu không phát hiện gì, qua không bao lâu, mặt đất vốn khô ráo đã ướt đầm.

Gió thổi mưa phùn chỉ tiết lạnh mùa xuân, không khí ẩm ướt ập đến, cơ thể Ngụ Mộng Tuyết run lên, đem bàn tay bé nhỏ rứt vào trong tay áo, cô bé là học sinh lớp hai của tiểu học Bồi Anh, bởi vì túng thiếu tiền

học, có thể không được đi học nên cô bé sử dụng thời gian sau giờ học đi bán hoa bán báo, bù vào tiền phần viết bảng, bút mực.

Nhìn thấy một đám bạn rủ không về nhà, bên cạnh chỉ còn lại Lâm Linh cùng lớp, hoa trong rổ cô bé kia cũng không nhiều, mà chính mình thì, Ngu Mộng Tuyết cúi đầu đếm lại lần nữa, hai mươi tám nhánh...chỉ bán được hai nhánh.

Chỗ hai cô bé đến thực ra rất tốt, phía sau chính là Lam Mân Côi tráng lệ, nhà hàng cơm Tây nổi tiếng ở Bắc Bình, trong đại sảnh truyền đến tiếng đàn dương cầm du dương, thỉnh thoảng còn có mùi thịt bay ra, mùi hương say lòng người.

Bụng thăm thì kêu lên, gió lạnh lại thổi tới, cô bé nhìn thấy một chiếc xe có rèm che chậm rãi chạy tới, Ngu Mộng Tuyết chỉnh lại đồng phục của trường, trong lòng nói với chính mình, lần này nhất định phải lấy được tiền đi lên, tối về nhà, bị mẹ mắng không nói, có thể cơm cũng không kịp ăn.

Một người con gái bước xuống xe, cao gầy mảnh khảnh, mặc áo lông màu xám, trên cổ quấn khăn quàng màu đen xám, Ngu Mộng Tuyết vừa đi ra nửa bước lại thấy cô gái mở cửa xe ở phía bên kia, ôm một cô bé nhỏ, như là búp bê gốm sứ được bày trong tủ kính của cửa hàng tây. Đồng thời từ ghế sau xe nhảy ra một cậu bé, phía sau tháo chạy hai con chó lớn, một con giống sói, một con giống cáo. Ngu Mộng Tuyết choáng váng.

Cô gái một tay ôm cô bé, một tay nắm cậu bé, dẫn theo hai con chó, đang hướng vào nhà hàng, Ngu Mộng Tuyết khẽ cắn môi, lúc bọn họ sắp vào cửa cô bé liền vọt lên, “Mua hoa đi, em...trai.” Ngu Mộng Tuyết đối diện với gương mặt non nớt xinh đẹp trước mắt, xưng hô bất giác thay đổi.

Gương mặt Tiêu Hạ Châu đầu tiên đỏ lên rồi chuyển sang trắng, hắt cằm liếc xéo cô bé, “Ai là em trai cô?” Ngu Mộng Tuyết ảo não hối hận không thôi, lúng túng đến không nói nên lời, lại nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng cười, thanh âm của cô gái trầm thấp êm dịu nói: “Hạ Châu, con ở đây mua hoa nhé, mẹ đi vào trước.” Con chó giống cáo đi vào theo, còn con giống sói thì ngồi xuống bên cạnh.

Tiêu Hạ Châu u oán liếc mắt nhìn mẹ bỏ lại mình, cậu nhìn Ngu Mộng Tuyết với ánh mắt sắc bén, “Bao nhiêu tiền?”

Ngu Mộng Tuyết không dám ngẩng đầu, nghĩ rằng cậu bé xinh đẹp này hơi quá đáng, “Một, một xu tiền hai nhánh.” Cô bé khẽ cắn môi, “Ba nhánh cũng được.”

Tiêu Hạ Châu xì một tiếng từ trong lỗ mũi, lấy ra tờ tiền giấy mười đồng đưa qua, Ngu Mộng Tuyết không nhận, sắc mặt rất khó xử, “Tôi không có tiền thối cho cậu.” Tiêu Hạ Châu có phần không kiên nhẫn, “Không cần thối lại.” Ngu Mộng Tuyết mấp máy môi sợ hãi nhìn cậu, khẩu khí lại quật cường, “Vậy cũng không được.”

Tiêu Hạ Châu thu tiền lại, không nói hai lời mà chạy đi, xuyên qua đại sảnh đầy màu sắc lấp lánh, cho đến khi tới cầu thang mới dừng lại, cậu ngoảnh đầu, ngoài cửa kính, bóng dáng của cô bé không rõ, chỉ lơ mờ áo xanh vấy đen mỏng manh.

Tiêu Hạ Châu quay trở về lần nữa, đôi mắt cô gái đã đỏ, xoay người muốn che dấu, Tiêu Hạ Châu khinh thường “hừ” một tiếng, ném tiền vào trong rổ của cô bé, vừa muốn đi, cậu lại bị Ngu Mộng Tuyết giữ lấy, dấm nhét tiền cho cậu, “Không cần cậu bố thí.”

Tiêu Hạ Châu mở to mắt nhìn cô bé, tính khí thiếu gia không chịu nổi nữa, cậu vừa đang muốn phát cáu, Ngu Mộng Tuyết đã lao ra ngoài chạy đi.

Tiêu Hạ Châu đi vào trong, bất ngờ phát hiện ba đã tới rồi, cậu gọi một tiếng “Ba”, Tiêu Hữu Thành lên tiếng trả lời, tiếp tục giúp Đại Tình Từ đeo yếm dải, sau khi thắt xong thì hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phấn của con gái một cái, rồi lại hôn con trai, cuối cùng cho vợ một cái hôn.

Lúc ăn cơm, Tiêu Hạ Châu rầu rĩ không vui, món pate gan thịt bò được bưng lên cũng không hứng thú gì, Đại Lê hỏi cậu làm sao, Tiêu Hạ Châu đột nhiên nói: “Con muốn đi học.”

Hai vợ chồng đều sửng sốt một chút, bọn họ có mời gia sư cho bọn nhỏ, cũng không dự định đưa đến trường học, nhưng nếu con trai yêu cầu... Đại Lê liếc nhìn Tiêu Hữu Thành, anh nói: “Việc này con tự đi tìm chú

Tôn.”

Đang ăn món rau, quản lý đích thân bưng lên món tráng miệng, còn có hai ly kem, cung kính cười nói: “Đây là đặc biệt làm cho hôm nay, mời thiếu gia tiểu thư nếm thử.”

Tiểu Tình Từ rất vui vẻ, cầm muỗng múc lấy, nhưng kem lại bị di chuyển đi ngay trước mắt, thay vào đó là bánh dâu tây, Tiểu Tình Từ ngửa đầu, mở to mắt nhìn mẹ, Đại Lê lắc đầu, Tiểu Tình Từ vẫn mở to mắt nhìn, Đại Lê cúi người hôn lên mặt cô bé, “Tình Từ ngoan, ăn kem sẽ đau bụng.” Tiểu Tình Từ phớt lờ, nhả mỳ im lặng nhìn mẹ, Đại Lê cũng im lặng nhìn cô bé...

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ rốt cục không nhìn được nữa, đều giúp cầu xin, “Lần này cho con bé ăn đi?” “Mẹ cho em ăn một chút đi?”

Hai mẹ con nhìn nhau, hai cha con ở bên cạnh cũng nhìn, Cat và Miêu Miêu ăn no cũng nhìn, từng giây từng giây trôi qua... Cuối cùng Tiểu Tình Từ bĩu môi, “Oa” một tiếng nhào vào lòng trong lòng Đại Lê, “Ngủ với mami.”

Kỳ thật Đại Lê đã sớm mềm lòng, lập tức ôm chặt con gái vào trong ngực dịu dàng dỗ dành, “Cục cưng ngoan, cục cưng đừng khóc, để mami hôn nào, ngoan, đêm nay ngủ với mami.” Gương mặt Tiêu Hữu Thành tối sầm.

Tiêu Hạ Châu thấy em gái làm giao dịch rất tốt, cậu mau chóng đẩy ly kem ở trước mặt sang một bên, “Con cũng muốn ngủ với mẹ.”

Đại Lê cười, “Con phải thay răng nên ăn ít thôi, đêm nay ngủ với mẹ.” Gương mặt Tiêu Hữu Thành càng đen hơn.

Năm nay Ngu Mộng Tuyết bảy tuổi, cha là giáo viên trung học, mẹ ở nhà nhàn rỗi, trong nhà còn có em trai và chị họ, một nhà năm miệng chỉ trông vào tiền lương sơ sài của cha, khó tránh khỏi túng thiếu. Các đứa trẻ ở trường tiểu học Bồi Anh phần lớn sinh ra trong gia đình bình thường như vậy, chỉ có một ngoại lệ.

Đây là một người bạn học vừa mới chuyển tới, ngồi cùng bàn với Ngu Mộng Tuyết. Cậu ta không phải học sinh tốt, không nói đến mỗi ngày đi muộn, đi học còn dám trắng trợn đi ngủ, thường xuyên bị thầy giáo gọi ra ngoài cửa phạt đứng, ngay từ đầu các bạn nam đã không thích cậu ta, nói cậu ta lớn lên rất xinh đẹp giống như con gái, sau đó có một cậu bé lớp trên thường đến trêu chọc cậu ta, sau khi bị hành hung một trận thì không ai dám chỉ trỏ trước mặt cậu ta nữa.

Hôm nay thầy giáo giảng môn toán, lúc sắp tan học thì Tiêu Hạ Châu thức dậy, duỗi lưng, các học sinh không nhìn cậu ta, thầy giáo cũng làm bộ không nhìn thấy, gần đây thầy giáo đã mặc kệ cậu ta.

Tiêu Hạ Châu đến gần trước mặt Ngu Mộng Tuyết, vừa ngáp vừa hỏi: “Khi nào thì tan học?” Ngu Mộng Tuyết xê dịch sang bên cạnh, nhìn mắt thầy giáo, nhỏ giọng nói: “Sắp rồi.” Đang nói thì chuông tan học liên khu vang, Tiêu Hạ Châu đột nhiên giơ tay, thầy giáo bị dọa giật mình, nâng mắt kính nói: “Học trò Tiêu có vấn đề gì?”

Tiêu Hạ Châu uể oải đứng lên, “Em nghe không hiểu, muốn tìm Ngu Mộng Tuyết học bổ túc.”

Thầy giáo lại nâng mắt kính, “Các học trò giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm, học trò Ngu em hãy giúp học trò Tiêu học bổ túc đi, tan học.”

Đây là tiết học cuối cùng của hôm nay, tan học chính là tan học, Tiêu Hạ Châu không có cặp sách, chỉ nói một câu “Chủ nhật đến nhà cậu” rồi đi, các bạn học nữ lú rú vây quanh người Ngu Mộng Tuyết, “Vì sao cậu ta tìm cậu học bổ túc thế?” “Trong trường học cậu ta chỉ nói chuyện với cậu.” “Hai người đi đâu học bổ túc vậy?”

Ngu Mộng Tuyết rất buồn rầu, về nhà nói chuyện kia với mẹ, bà Ngu xuất thân từ gia đình thương nhân nhỏ, tính tình rất khôn khéo thích tính toán, bà hỏi cô bé, “Học bổ túc có cho con tiền hay không?” Ngu Mộng Tuyết hiển nhiên không nghĩ đến điểm này, mù mờ lắc đầu, “Giữa bạn học giúp đỡ lẫn nhau.”

Bà Ngu không kiên nhẫn ngắt lời cô bé, “Vậy đừng làm, ở nhà trông em trai.”

Ngày hôm sau là thứ bảy, Tiêu Hạ Châu không đến trường, nên cô bé không có cách nào nói với cậu ta, Ngu Mộng Tuyết suy nghĩ, Tiêu Hạ Châu cũng chẳng biết nhà mình ở đâu, đoán chừng chỉ là lừa cô bé. Trưa chủ nhật, khi nghe thấy có người gõ cửa Ngu Mộng Tuyết hoảng hồn, lén trốn sau cửa sổ nhìn, quả nhiên là Tiêu Hạ Châu, bên cạnh còn có người đàn ông mặc âu phục giày da, ôm mấy hộp quà biếu, bà Ngu làm bộ từ chối một chút rồi cũng nhận, tươi cười rạng rỡ, cung kính mời Tiêu Hạ Châu tiến vào.

Chập tối hôm đó, Tiêu Hạ Châu từ Ngu gia đi ra, nhìn thấy ngõ nhỏ chật hẹp cũ nát ngoài cửa sổ, sự mới mẻ qua đi liền không còn hứng thú. Không bao lâu cậu phát hiện phương hướng không đúng, xe lại chạy hướng về nhà, trong nhà không có ai, ba đi tuần tra ở biên giới Đông Bắc, mẹ mang em gái đi Thanh Đảo đọc diễn văn cất bằng tàu chiến mới ra biển, vì thế cậu ở lại nhà cũ Tiêu gia.

Hỏi người nhân viên đi theo thì nghe nói là phu nhân và tiểu thư đã trở về, trong lòng Tiêu Hạ Châu vui vẻ, đoá hoa dại ven đường cũng đáng yêu hơn.

Vừa đến nhà liền ngửi thấy mùi thơm ngon, chạy đến phòng bếp, quả nhiên thấy mẹ đang nấu cơm, trong lòng Tiêu Hạ Châu ấm áp thoải mái dạt dào, đôi mắt cũng sáng lấp lánh, cậu rất muốn lập tức nhào vào lòng mẹ, nhưng bước chân dừng lại.

Đại Lê quay đầu nhìn cậu, cười mỉm nói: “Nghe nói buổi trưa con đến nhà bạn học để học bổ túc? Hạ Châu rất chăm chỉ nha!”

Hạ Châu đỏ mặt, lại bĩu môi, giả vờ chẳng muốn phản ứng, không nói tiếp lời của mẹ, cậu mang cái ghế qua lấy một ly để cao, rồi rót vào nửa ly sữa, bắt chước dáng vẻ uống rượu của ba, dựa ở cạnh cửa, giả bộ trầm tĩnh.

Đại Lê biết nhóc con còn đang giận dỗi, cô cố tình không để ý đến cậu, cuối cùng Tiêu Hạ Châu không thể gượng gượng, cậu đi từ từ qua bên cạnh Đại Lê, ôm lấy chân cô, bĩu môi làm nũng, “Mẹ không thích Hạ Châu.”

Đại Lê véo cái mũi nhỏ của cậu, “Sao mẹ không thích Hạ Châu?”

“Mẹ mang em gái đi không mang con theo.”

Đại Lê ngồi xổm xuống, đôi mắt nhìn thẳng vào cậu, “Em gái còn nhỏ, nhưng Hạ Châu không giống vậy, Hạ Châu đã là nam tử hán, không thể luôn đi theo bên cạnh mẹ, đúng hay không?”

Chắc là được khen ngợi khích lệ như vậy, Tiêu Hạ Châu ưỡn thẳng ngực, vẻ mặt non nớt tràn đầy kiên định, “Con là nam tử hán, có thể ở bên cạnh mẹ, bảo vệ mẹ!”

Đại Lê cười hân hoan lên trán cậu, “Vậy Hạ Châu phải ăn nhiều một chút, mau cao lớn thêm tí nữa mới có thể bảo vệ mẹ, đúng hay không?” Tiêu Hạ Châu gật đầu liên tục, Đại Lê lại hôn cậu, “Ngoan, gọi em gái ăn cơm.”

Tiêu Hạ Châu làm động tác chào theo nghi thức quân đội, “Tuân lệnh!” Rồi sôi nổi đi lên lầu.

Buổi tối trước khi ngủ, hai anh em chia nhau nói chuyện với ba, cuối cùng Đại Lê nhận ông nói, nghe anh dịu dàng hỏi: “Hôm nay vừa trở về, em có mệt không?”

Đại Lê hơi híp mắt tựa ở đầu giường, nhìn hai đứa con lấy gối đầu đùa giỡn với nhau, “Có một chút.”

“Anh xin lỗi, đây vốn là chuyện của anh.” Anh hạ giọng, ở đầu dây bên kia hôn cô một cái, “Vất vả bảo bối rồi.”

Cô mỉm cười ngọt ngào, “Hạ Châu và Tình Từ đều rất nhớ anh, khi nào thì anh có thể trở về?”

“Mẹ bọn nhỏ nhớ anh không?”

Cô không nói lời nào, chỉ nhìn hai đứa trẻ mà cười, Tình Từ trông thấy, miệng còn mùi sữa kêu lên, “Mami rất vui! Mami rất vui!” Nói xong cô bé muốn nhào vào lòng Đại Lê, nhưng bị Tiêu Hạ Châu giữ lại, “Mẹ đang nói chuyện với ba, em không được quấy.”

Đại Tình Từ nhú mày tròng cậu, “Anh xấu xa!” Tiểu Tình Từ đáng thương, bị “anh xấu xa” hôn chụt một cái.

Bọn nhỏ đang âm ỉ, người lớn đã nói điện thoại xong, Đại Lê ôm chăm hai đứa rồi hôn, cả hai lập tức nghe lời, ngoan ngoãn cạ vào trong lòng cô, nghe truyện cổ tích rồi ngủ.

Buổi chiều yên tĩnh, thư phòng sáng sủa, bức màn trắng ngà dệt nổi được buộc lại, chiếc tua khê đung đưa trên thảm. Đại Tình Từ cưỡi trên một con ngựa gỗ nhỏ bên cửa sổ, đang vui vẻ “rong ruổi chiến trường”, Miêu Miêu là đại tướng quân của cô bé. Văn phòng tứ bảo bày trên bàn, Đại Lê lẳng lặng tập viết chữ, nhưng trong lòng cô không tĩnh lặng.

Hôm nay Tiêu lão phu nhân cố ý bảo cô đến, là vì thương lượng chuyện nhà —— để Tiêu Hữu Thành cưới thêm một người vợ nữa, đối tượng chính là em họ của anh, Tô Giáng Ưu.

Chồng của Tô Giáng Ưu chết ở chiến trường, cô ta đã ở góa hai năm, sức khỏe vốn đã yếu ớt, hai năm nay càng yếu hơn, gần đây lại không khỏe, ý của Tiêu lão phu nhân, một mặt là xung hỉ, mặt kia coi như là hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của Tô Giáng Ưu.

Đương nhiên Đại Lê không chịu, Tiêu lão phu nhân khuyên nhủ: “Mẹ biết tình cảm vợ chồng của các con rất tốt, không chấp nhận người khác, nhưng mắt thấy sức khỏe của Giáng Ưu càng ngày suy yếu... Mấy năm nay Tiêu gia đối xử với con không tệ, con chỉ uỷ khuất một chút thôi.”

Thái độ của Đại Lê rất kiên quyết, “Con xin lỗi mẹ, chúng con sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho cô ấy, nhưng chuyện này không được.”

Tiêu lão phu nhân không kiên nhẫn, sắc mặt kém đi, “Con đã có hai đứa con, sinh ra cháu đích tôn cho Tiêu gia, Giáng Ưu không thể sinh đẻ nữa, sẽ không tạo thành uy hiếp địa vị của con.”

Tâm trạng Đại Lê trầm xuống, “Mẹ, con không phải có ý này.”

“Được rồi không nói nữa.” Tiêu phu nhân khoát tay, “Việc này con cũng không làm chủ được, từ nhỏ Giáng Ưu và Hữu Thành đã là thanh mai trúc mã, cảm tình cũng không giống nhau, đợi Hữu Thành về nói sau, nó sẽ không bỏ mặc.”

Nét bút dừng lại, suy nghĩ quay trở về, cô thấy nét mực bị lệch trên giấy. Rốt cục cô không chuyên tâm.

Vừa mới đổi tờ giấy mới, một chữ còn chưa viết xong, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng và kêu la, “Phu nhân! Phu nhân!” Người hầu quan chạy vào, đầu đổ đầy mồ hôi, “Không thấy thiếu gia!”

Trong thư phòng lại là một loại yên tĩnh khác, Tiểu Tình Từ hình như hiểu được gì đó, cô bé ôm Miêu Miêu, mở to mắt nhìn người hầu quan, rồi lại nhìn mẹ, mà người hầu quan chỉ nhìn thấy phu nhân chậm rãi gặt đầu, trong ánh mắt là sát khí.

Tiêu Hạ Châu bị bắt cóc tại trường học, vì thiếu kinh nghiệm thực tế, bị người khác tập kích từ phía sau đánh hôn mê, khi mở mắt ra cậu phát hiện mình đang ngủ trong một gian phòng rất nhỏ lại âm u, vách tường là tấm ván gỗ, hình như là kho lăm của một con thuyền.

Có lẽ vì di truyền bản tính của ba mẹ, có lẽ là vì tính cách vốn có của một cậu bé, ngoại trừ khẩn trương và sợ hãi, Tiêu Hạ Châu còn có chút hưng phấn khó hiểu, cậu nhớ tới mẹ kể chuyện hồi bé của mẹ, nói khi sáu tuổi cô đã từng bị bắt cóc. Mình năm tuổi, nhỏ hơn mẹ hồi đó một tuổi, trong lòng Tiêu Hạ Châu suy nghĩ.

Tiêu Hạ Châu đang hết sức nghĩ cách chạy trốn, thì nghe thấy cửa có động tĩnh, cậu lập tức lui vào góc tường, cảnh giác nhìn về phía cửa, đi vào là một người đàn ông, người đàn ông ngồi trên xe lăn.

Tiêu Hạ Châu nhìn hẩn chăm chú, không nói lời nào, người đàn ông nở nụ cười, tươi cười rất ôn hoà, “Con là Hạ Châu?” Tiêu Hạ Châu lại nhớ tới tuyện cổ tích mẹ kể, một con rắn biết cười.

Tiêu Hạ Châu vẫn không nói gì, nhưng trong lòng cậu vô cùng buồn bực, ngoại trừ ba mẹ, cậu không thích người khác gọi cậu là Hạ Châu, huống chi là người xấu bắt cóc cậu.

Người đàn ông vẫn đang cười, nhỏ nhẹ trấn an cậu, “Đừng sợ, tôi sẽ không tổn thương con, trên thực tế tôi đã từng cứu con, lúc con còn rất nhỏ.”

Tiêu Hạ Châu rốt cục nhú mày, “Vậy tại sao ông bắt cóc tôi? Ông là ai?”

“Tôi...” Người đàn ông nghĩ nghĩ, rồi cười, “Tôi đến đưa con về Nhật Bản, tôi là ba con.”

Tiêu Hạ Châu lại trầm mặc, nhìn ánh mắt người đàn ông như đang nói, hoá ra không chỉ chân ông tàn phế, mà đầu óc cũng tàn phế, là người điên.

Bến tàu vào đêm khuya, chỉ có hai ngọn đèn sáng trên boong tàu, vô số côn trùng nhỏ màu đen vây quanh ngọn đèn, ánh sáng mỏng manh phác hoạ một thân ảnh cao ngất mảnh khảnh trên bến tàu, sườn xám màu vàng nổi lên ánh sáng bạc tinh khiết.

Trong mờ tối, một con thuyền nhỏ chậm rãi cập bờ, người trên thuyền cúi đầu với Đại Lê, “Đại tiểu thư, mời lên thuyền.”

Đại Lê lại không nhúc nhích, con người lạnh lùng rủ xuống nhìn hấn ta, người nọ cung kính đưa lên một chiếc mũ nhỏ màu trắng gạo, “Trước khi tiểu thiếu gia ngủ còn ăm ỉ muốn mẹ, chủ nhân kể hai truyện cổ tích mới để dành cậu ấy ngủ.”

Về mặt hơi thay đổi, Đại Lê nhận chiếc mũ, mơn trớn một vòng của viền mũ, cô lạnh lùng mở miệng: “Thả nó trước.” Bàn điều kiện lại như là hạ mệnh lệnh.

Người nọ vẫn cung kính, “Mời ngài lên thuyền, nếu không thì không bảo đảm lát nữa, người hầu nào sẽ làm cho tiểu thiếu gia ăn đau bụng.”

Trong căng thẳng, cô nắm chiếc mũ trong lòng bàn tay, Đại Lê lên chiếc thuyền nhỏ. Chiếc thuyền chạy đi, trong bóng đêm, có rất nhiều bóng người lặng lẽ lặn xuống nước.

Phía xa có một con tàu xa hoa trên biển, cô gái mặc ki-mô-nô nghênh đón Đại Lê đưa lên khoang thuyền tầng hai, cô gái đẩy cửa ra, mùi thơm ngát nhàn nhạt phả vào mặt, trong khoang thuyền không có đèn, chỉ có bốn cây nến trên bàn ăn, nền đỏ khắc hoa lạng lẽ bùng cháy, phía đầu bàn ăn là một gã đàn ông mặc lễ phục màu đen, hấn mỉm cười với cô, “Đã lâu không gặp.”

Cửa khoang thuyền ở phía sau lặng lẽ đóng lại, Đại Lê chỉ đứng ở cửa, nhìn thấy người vốn nên chết đi, bây giờ cô không thể tin.

Cận Vệ Tín Thụ gơ tay mời, “Cùng nhau dùng cơm.”

“Không cần.”

“Tôi biết em chưa ăn tối.” Miệng cười của Cận Vệ Tín Thụ toát ra vẻ dịu dàng trong ánh nến, “Đừng gấp, Hạ Châu ở sát vách đang ngủ say, mà chúng ta...có chuyện phải nói.”

Đại Lê hờ hững ngồi xuống đầu kia của bàn ăn, Cận Vệ nâng ly với cô, cô như nhìn không thấy, “Anh muốn thế nào?”

Cận Vệ bèn gơ ly tại chỗ, “Mang các người trở về.”

Đại Lê hơi ngẩng đầu nhìn hấn, “Sao anh không chết?”

Cận Vệ cười buông ly rượu, “Lời này thật đúng là khiến người ta đau lòng.” Hấn đưa tay sờ túi áo ở ngực trái, lấy ra một cái đồng hồ bỏ túi, mở ra, bên trong là tấm ảnh đen trắng, mỹ nhân trong tấm ảnh hào hoa phong nhã tuyệt thế, một tay hấn lật tấm ảnh cho cô xem, tay kia đặt tại ngực, chuyên chú nhìn cô, thâm tình chân thành, “Ngày đó em bảo vệ ở chỗ này, đã cứu mạng tôi.”

Trầm mặc trong chốc lát, cô đột nhiên mỉm cười, trong mắt tràn đầy khinh miệt, “Cận Vệ Tín Thụ, anh thật đáng thương.”

Về mặt của hấn biến hoá trong nháy mắt, nhưng nhanh chóng khôi phục như thường, “Thuyền đã chạy, không bao lâu, chúng ta sẽ trở về Nhật Bản.”

Khi nói chuyện đột nhiên có người xông tới, gương mặt Cận Vệ Tín Thụ xanh mét, rút súng bắn ngay, “Vô liêm sỉ!”

Cánh tay của người tới trúng đạn, cuống quýt quỳ trên mặt đất, “Chủ nhân không tốt rồi! Có rất nhiều người đến giết! Chúng ta không ngăn được!”

Cận Vệ liếc nhìn Đại Lê, “Chuẩn bị thuyền nhỏ, bồng tiểu thiếu gia qua đó.”

Đại Lê đột nhiên đứng lên, đầu óc choáng váng hoa mắt, thân thể không còn chút sức lực, cô tựa vào mép bàn trượt xuống, cuối cùng bị Cận Vệ đẩy xe lăn chạy tới ôm lấy, nhìn thấy hần nhẹ nhàng thối tất nển, lòng cô nóng như lửa đốt, nhưng ngay cả sức lực kêu cứu cũng không có.

Dưới ánh trăng dịu dàng, Tiêu Hạ Châu thấy mẹ cuộn trong lòng kẻ điên ở xa xa, tay của kẻ điên còn khoác bên hông, lửa giận nổi lên, cậu như con báo nhỏ xông lên, “Buông mẹ ra! Buông ra!” Nhưng cậu bị một người vạm vỡ đứng ở bên cạnh xóc lên, Cận Vệ trách cứ, “Khách khí với tiểu thiếu gia một chút!”

Trên thuyền nhanh chóng có người phát hiện chiếc thuyền nhỏ tháo chạy, tất cả đều giơ súng nhắm ngay Cận Vệ, nhưng vì sợ làm Đại Lê bị thương, không ai dám nổ súng, chỉ bảo Cận Vệ đầu hàng, hần lại cười ha ha, “Các người nổ súng đi! Trên con thuyền này cột đầy thuốc nổ, một viên đạn là đủ rồi! Nổ súng đi!” Người trên thuyền nghe vậy, sắc mặt đều thay đổi, Cận Vệ cúi đầu dịu dàng nói với Đại Lê: “Chúng ta một nhà ba người, chết cũng phải chết chung một chỗ.” Tiêu Hạ Châu đứng ở bên cạnh bọn họ, nghe rõ lời nói của Cận Vệ, cậu cũng thấy rõ ánh mắt và sắc mặt của Đại Lê, nắm đấm nhỏ càng nắm càng chặt, tay phải cậu đặt sau thắt lưng, cách quần áo bắt được gì đó.

Mất thấy chiếc thuyền nhỏ càng chạy càng xa, mà một con tàu khác ở đối diện chạy sang đây, trên thuyền đột nhiên có người nhảy xuống biển! Người bên cạnh phân tâm, Tiêu Hạ Châu bỗng nhiên nhảy lên, từ sau thắt lưng rút ra khẩu súng nhỏ, trong nháy mắt bắn vào đầu Cận Vệ! Biến cố xảy ra bất ngờ, người trên thuyền lớn thuyền nhỏ không phản ứng, từ trong biển có người nhảy lên, đoạt lấy Đại Lê và Hạ Châu, Tiêu Hạ Châu biết bơi, ra sức bơi theo phía sau ba, người trên thuyền luống cuống, vội vàng rút súng ra, không ngờ lửa nổi lên, “Ầm” một tiếng nổ, lửa trong biển cháy hừng hực, thuốc mê trên người Đại Lê đã giải bớt một chút, cô tựa vào trong lòng Tiêu Hữu Thành, mê man vẫn không quên hỏi: “Sao Hạ Châu lại có súng?”

33. Chương 33: Ra Khơi

Edit: p3104

Ngu Mộng Tuyết luôn luôn thức dậy sớm, trời chưa sáng thì đã tỉnh, trong lò mờ, không nghe thấy tiếng ồn ào của đường rãnh tại hàng xóm, chỉ có tiếng lá phong lay động sần sật ngoài cửa sổ, cô bé đột nhiên mở mắt ra, mới nhớ tới không phải ở nhà mình. Ngày hôm qua khi Tiêu Hạ Châu bị bắt cóc, cô bé ở ngay bên cạnh, vì thế nhanh chóng được người ta đưa đến đây, phu nhân hỏi cô bé mấy câu, nhận một cú điện thoại rồi lại gọi mấy cú điện thoại, vội vàng ra ngoài, không ai nói cô bé nên về, cô bé đợi thật lâu, sau đó nép mình trên sofa ngủ thiếp đi...

Trên người không biết khi nào thì có tấm chăn mỏng, vừa mềm lại nhẹ, lại vô cùng ấm áp, giống như mây trắng, phát ra mùi trầm hương nhàn nhạt, cô bé cẩn thận nhấc tấm chăn lên, sợ quần áo của mình làm dơ tấm chăn, quay đầu lại cô bé hoảng hốt! Cận sofa có người! Người nọ bởi vì cô bé đột nhiên phản ứng mà cũng hoảng hốt, lùi về sau hai bước.

Kinh ngạc qua đi, Ngu Mộng Tuyết thấp thỏm nhìn qua, kỳ thật là một cô bé, thấp nhỏ, mặc áo ngủ màu trắng gạo thêu hoa như núi bông, hai tay ôm tròn cổ con màu phấn hồng, tóc ngắn rối bời, đứng thẳng khẽ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm, nhưng là sữa đông lại, ánh mắt như hai quả nho đen bình tĩnh nhìn Ngu Mộng Tuyết, “Chị là ai?”

“Tôi...” Ngu Mộng Tuyết nhìn thấy con chó lớn trắng như tuyết ở phía sau cô bé, trong lòng có chút khẩn trương, “Tôi...tôi là bạn học của Tiêu Hạ Châu.”

Cô bé khẽ nhú mày, ánh mắt hơi nghi ngờ khó hiểu, nhưng không hỏi thêm nữa, cô bé ôm thỏ con đi tới cửa, muốn mở cửa, tiếc rằng vóc dáng quá nhỏ không đủ cao để mở cửa, cô bé quay đầu lại hỏi Ngu Mộng Tuyết: “Chị có thể mở không?”

Ngu Mộng Tuyết sững sốt một chút, vội vàng chạy qua mở cửa, thấy cô bé ngồi trên mặt đất, thân thể nhỏ bé cuộn lại, cầm gác lên đầu gối, giương mắt nhìn cửa sân nhà. Ngu Mộng Tuyết cũng không biết nên làm gì, liền đứng ở một bên.

May là không bao lâu có một người đàn bà đi ra, dỗ dành cô bé, muốn cô bé về phòng, cô bé phớt lờ, người đàn bà đành chịu, đi vào phòng bếp bưng bữa sáng ra, cô bé chỉ chọn trái cà chua nhỏ mà từ từ ăn, người đàn bà cười nói với Ngu Mộng Tuyết: “Ngu tiểu thư bữa sáng muốn ăn gì? Kiểu Trung Quốc hay là kiểu Tây?” Ngu Mộng Tuyết lo sợ, chỉ nói tùy tiện, người đàn bà liền dẫn cô bé vào phòng ăn.

Xe vừa mới chạy vào cửa sân, Đại Lê xa xa nhìn thấy Tiểu Tình Từ cuộn người ngồi ở cửa, giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ. Đại Lê vô cùng đau lòng, xuống xe tiến lên vài bước ôm cô bé, ôm chặt vào trong ngực, “Xin lỗi cục cưng, mami về trễ.” Rồi hôn lấy hôn để khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tiểu Tình Từ đỏ mặt bĩu môi, cọ tới cọ lui trên cần cổ Đại Lê, một tay Tiêu Hữu Thành ôm thắt lưng Đại Lê, một tay khẽ vuốt đầu Tiểu Tình Từ, Tiêu Hạ Châu đứng ở một bên, thấy Ngu Mộng Tuyết ở cửa phòng ăn, cậu nhú mày hỏi:

“Sao cậu lại ở đây?”

Ngu Mộng Tuyết lắp bắp nói không nên lời, nên Đại Lê mở miệng: “Là lỗi của mẹ, quên dặn người đưa bạn học của con về.” Tiêu Hạ Châu vội vàng tiếp lời, “Bây giờ con đưa bạn ấy trở về.”

Đại Lê cúi đầu nhìn cậu một cái, “Con ở nhà tự kiểm điểm đi, một tuần không cho phép ra ngoài.”

Tiêu Hạ Châu dùng ánh mắt xin giúp đỡ hướng về ba, Tiêu Hữu Thành vươn tay ra dấu ở cần cổ, tỏ vẻ bản thân cũng không dám bảo đảm. Đại Lê không để ý đến hai cha con làm chuyện lén lút, cô ôm Tiểu Tình Từ lên lầu, bảo Hạ Châu tìm người đưa Ngu Mộng Tuyết về nhà.

Tiểu Tình Từ được dỗ dành nhanh chóng ngủ thiếp đi, hai vợ chồng về phòng đóng cửa lại, Đại Lê lập tức giật tái mặt, “Đứa con mới năm tuổi, anh lại đưa súng cho nó? Còn hợp tác giấu em?”

Tiêu Hữu Thành cười có chút chột dạ, ôm cô, “Anh sợ em lo lắng, năm tuổi thực ra không nhỏ, lúc năm tuổi em không học bắn súng sao?”

Đại Lê cảm thấy anh bất chấp lý lẽ, “Học bắn súng và mỗi ngày mang theo súng là hai chuyện khác nhau! Nó còn nhỏ như vậy sao anh có thể yên tâm!”

“Súng được đặc biệt làm cho nó, rất an toàn, hơn nữa con anh cũng không giống với đứa trẻ bình thường,” Tiêu Hữu Thành bày ra vẻ mặt tự hào của người làm cha, “Em xem, đêm qua nó dùng cảm bao nhiêu!”

Đại Lê trừng anh, “Đều là anh làm hư nó, lá gan lớn lắm!”

Tiêu Hữu Thành cười nhẹ hôn cô, “Bởi vì con trai giống chúng ta, thông minh dũng cảm lại kỷ lưỡng.” Anh vừa nói vừa hôn lên hai má cô, bởi vì trở về quá gấp nên trên cằm mọc râu mới, chạm vào làm cô vừa ngứa lại đau, Đại Lê nghiêng đầu tránh anh, “Đang cãi nhau đấy, đừng đùa cợt.”

Tiêu Hữu Thành lại giống như được cổ vũ, càng làm càn hơn, cởi bỏ khuy áo bên hông cô, lòng bàn tay to lớn dò xét đi vào, cách áo ngực xoa nhẹ, Đại Lê chống cự còn muốn nói thêm, đột nhiên bị anh hôn xuống, rầu rĩ hừ vài tiếng rồi bị đặt ở trên giường.

Họ không biết vào lúc này Tiêu Hạ Châu đang ở ngoài cửa, dán lỗ tai trên cửa nghe ngóng hồi lâu, lúc đầu chỉ mơ hồ nghe thấy vài câu cãi vã, nhanh chóng liền không có tiếng, Tiêu Hạ Châu còn muốn nghe thêm chút nữa, nhưng góc áo bị kéo, cậu tưởng là Cat, vừa định quát lớn thì lại phát hiện là Tình Từ, “Sao vậy?”

“Em đói.” Từ tối hôm qua, Tiểu Tình Từ không ăn gì, mới vừa ngủ lại vì đói mà tỉnh dậy.

Tiêu Hạ Châu cố tình chọc cô bé, “Em không đói.”

Tiểu Tình Từ bĩu môi, vịn cầu thang đi xuống, Tiêu Hạ Châu nhảy lên ngồi, trên tay vịn cầu thang, vụt một cái trượt xuống dưới, dựa ở cầu thang hỏi cô bé, “Muốn anh ôm không?”

Tiểu Tình Từ không thèm để ý, tự mình chậm rãi đi xuống từng bước, Tiêu Hạ Châu cười rộ lên, chạy vài bước lên trên, ôm lấy em gái hôn một cái, rồi đưa đến phòng ăn. Lúc đi ra thấy Ngu Mộng Tuyết, cậu mới nhớ tới gọi người đưa cô bé trở về, Ngu Mộng Tuyết nhỏ giọng nói: “Tôi thấy hết rồi.”

Tiêu Hạ Châu không rõ nguyên do, “Thấy cái gì?”

“Cậu nghe lén ba mẹ cậu nói chuyện.”

“Bọn họ vì tôi mà cãi nhau, tôi nghe một chút thì làm sao?” Tiêu Hạ Châu đưa ra vẻ mặt đương nhiên, nửa câu sau đột nhiên hạ giọng nói, “Sau khi tranh cãi khăng định là hôn, mỗi lần đều như vậy.”

Vì cô bé nghe không rõ nên đến gần một chút, Tiêu Hạ Châu đột nhiên ngẩng đầu, hôn lên môi cô bé... Ngu Mộng Tuyết hoàn toàn ngây ngốc, cho đến khi Tiêu Hạ Châu buông ra cô bé vẫn ngây ngốc.

“Có cảm giác gì không?” Tiêu Hạ Châu hỏi cô bé. Ngu Mộng Tuyết đỏ mặt lắc đầu. “Tôi cũng chẳng có cảm giác gì?” Tiêu Hạ Châu nhún mày, “Thật không hiểu vì sao bọn họ lại thích như vậy, kỳ quái.”

Trong phòng tắm, Tiêu Hữu Thành vây Đại Lê vào trong ngực, nhìn cô cạo râu cho anh, lúc nào cô cũng làm nghiêm túc, một tay đỡ lấy cằm anh, một tay nhẹ nhàng đẩy dao cạo, con người đen lầy chỉ chuyên chú nhìn khuôn mặt anh, giống như trong cuộc sống đây là chuyện quan trọng nhất.

Anh hưởng thụ không gian của hai người, yên lặng ấm áp như vậy, ôm cô, ngắm cô, ánh mắt như rượu có thể say lòng người.

“Xong rồi.” Cô lau sạch bọt nước cuối cùng, hôn lên “thành quả” của mình một cái, xoay anh qua nhìn về phía gương, còn mình thì ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau, nghiêng đầu hỏi: “Thế nào?”

Anh khẽ nhếch cằm, nhìn trái nhìn phải, “Cũng được.” Miệng cô vênh lên, buông anh ra định đi, lại bị anh kéo vào trong lòng, ôm rồi hôn.

Giữa trưa hai người mang con đến nhà cũ Tiêu gia, là phủ đại soái trước đây. Sau khi Tô Giáng Ưu ở goá, vì Tiêu lão phu nhân đặc biệt thương tiếc cô ta nên từ nhà chồng dọn về đây ở.

Tiêu lão phu nhân vừa nghe tin Tiêu Hạ Châu bị bắt cóc, bà vừa sợ vừa giận, mãi ôm Tiêu Hạ Châu vào trong ngực, vừa nhìn lại hỏi, sợ rằng bị thương chỗ nào đó, mặt khác bà giáo huấn Tiêu Hữu Thành và Đại Lê, rồi nói với Tiêu Hữu Thành: “Con theo mẹ đi thăm Giáng Ưu, gần đây sức khỏe của con bé không tốt, lúc nào cũng nhớ con.”

Đại Lê vừa đứng dậy cùng Tiêu Hữu Thành thì Tiêu lão phu nhân nói với cô: “Con đến phòng bếp xem thử, bảo họ làm thêm đồ ăn mà Hạ Châu và Tình Từ thích ăn.”

Đại Lê cười nói: “Bọn nhỏ không kiêng ăn, cái gì cũng được ạ.”

Tiêu lão phu nhân không nói gì nữa, Tiêu Hữu Thành nắm tay Đại Lê đi, mới bước vào khuê phòng của Tô Giáng Ưu, mùi thuốc nồng đậm phả vào mặt, lò bếp ở bên ngoài đang nấu thuốc, cách tắm bình phong vải trắng, Tô Giáng Ưu ở phòng trong mặc áo dài gấm màu hồng cánh sen, nửa nằm trên giường đang đọc sách, thấy bọn họ cô ta muốn đứng dậy, Tiêu lão phu nhân vội vàng đi lên ngăn lại, “Sức khỏe con không tốt, yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Tô Giáng Ưu ngẩng đầu liếc nhìn Tiêu Hữu Thành một cái, rồi nhanh chóng thu lại tầm mắt, chỉ khẽ đùa nghịch dây tua ở phía dưới tấm màn, Tiêu Hữu Thành hỏi vài câu về bệnh tình, Tiêu lão phu nhân lại lúi chúi xua ra kể, thấy muốn nói đến chủ đề chính, Tiêu Hữu Thành đột nhiên cắt lời: “Con muốn nói chuyện riêng với Giáng Ưu.”

Tô Giáng Ưu kinh ngạc ngược mắt, sau khi tiếp xúc với tầm mắt của Tiêu Hữu Thành, cô ta đỏ mặt gật đầu, Tiêu lão phu nhân đành phải ra ngoài, trước khi đi bà nói: “Mẹ biết con làm việc có chừng mực.” Tiêu Hữu Thành lên tiếng trả lời, bàn tay nắm Đại Lê thật chặt, lúc này mới buông cô ra.

Sân sau của Tiêu phủ có một vườn hoa lớn, nhân đang mùa hoa hải đường nở, nắng vô hạn, Đại Lê vòng cánh tay, dựa trên cạnh hòn non bộ của hồ nước bằng đá, nhìn hai đứa con thả diều, Tiêu Hữu Thành lặng lẽ đi tới, dắt cô ra sau hòn non bộ, nhìn cô muốn nói lại thôi, hồi lâu sau mới nói: “Anh xin lỗi.”

Trái tim cô lập tức lạnh lẽo, nghiêng đầu nhìn đoá hoa dại nhỏ mọc lên từ bùn đất, nhưng không nói lời nào.

“Bác sĩ nói, có lẽ Giáng Ưu chỉ còn một, hai năm... Em cũng biết...”

Đại Lê xoay người bước đi, anh nhanh chóng giữ chặt tay cô, “Em không muốn thì thôi, anh bảo mẹ cùng cô ấy về quê nhà.” Cô cau mày ngoảnh đầu lại, “Về quê nhà gì? Không phải anh muốn kết hôn với cô ấy sao?”

Ánh mắt của Tiêu Hữu Thành thật vô tội, “Anh chỉ hứa cùng cô ấy về quê nhà một chuyến, thấp nén nhang cho cha mẹ cô ấy thôi.” Trong đáy mắt anh đã có ý cười. Đại Lê đỏ mặt lên, cuống cuống đánh anh, “Anh, người này sao lại đáng ghét như thế!”

Tiêu Hữu Thành cười lớn tiếng, đặt cô trên vách núi đá, ôm vào trong ngực mà hôn, Đại Lê vòng tay quanh cổ anh, hơi thở hỗn loạn mà hỏi: “Đi bao lâu?”

Anh mút cắn cổ mảnh khảnh của cô, “Khoảng nửa tháng.”

“Chỉ hai người thôi?”

Anh dừng một chút, “Còn có người hầu quan.”

Cô nhăn mặt nhú mày, “Anh cũng đừng để thất thân.”

Anh đột nhiên nở nụ cười, từ cấn cổ cô ngẩng đầu lên, “Không dám, thất thân em liền bỏ anh.”

Cô đánh anh một quyền, “Nói thật đấy, em phải kiểm tra.”

Anh lại cúi đầu hôn, dính sát vào thân thể cô, khẽ cọ, “Bây giờ em có thể kiểm tra...” Trong khi triền miên, Đại Lê quay đầu, cô đột nhiên nhảy dựng lên đẩy Tiêu Hữu Thành ra, mặt đỏ đến mức hận không thể tìm chỗ trốn, trên mặt Tiêu Hữu Thành cũng nóng lên, nhìn hai con quỷ nhỏ ở cạnh hòn non bộ, ra vẻ giáo huấn uy nghiêm: “Hai con trốn ở đây làm gì!”

Hạ Châu bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, “Rõ ràng là ba mẹ trốn trước.” Tiểu Tình Từ đưa ngón tay ngậm vào trong miệng, đôi mắt to tròn nhìn ba lại nhìn mẹ, “Mami ôm.”

Đại Lê đi qua ôm Tiểu Tình Từ vào trong ngực, cô bé lại gọi: “Mami.”

“Hửm?”

“Muốn hôn hôn.”

Gương mặt Đại Lê lại đỏ một chút.

Gần tối, Đại Lê ngồi ở trong xe, nhìn theo Tiêu Hữu Thành và Tô Giáng Ưu rời đi, trên ghế phó lái, Tình Từ ngồi ở trong lòng Hạ Châu, tròn mắt tràn ngập vẻ khó hiểu, “Mami, vì sao ba ôm cô họ?”

“Bởi vì cô họ bị ốm.”

“À!” Tình Từ ngoan ngoãn gật đầu. Đại Lê khởi động xe, buồn bực nói: “Hạ Châu, con lớn lên đừng học theo ba con, nợ đào hoa đầy người.”

Tiêu Hạ Châu không hiểu “nợ đào hoa” là ý gì, nhưng vẫn gật đầu, tỏ vẻ ghi nhớ, Tiểu Tình Từ đương nhiên càng không hiểu, nhưng cô bé rất thông minh, lập tức liên tưởng đến quả đào đông lạnh, kem hạch đào thật ngon miệng... Cô bé kêu lên vui vẻ: “Mami mami, Tình Từ muốn đào hoa!”

-_-/// Đại Lê cảm thấy hôm nay thật sự là một ngày phiền não.”

Vào một ngày của nửa tháng sau, thời tiết nóng khác thường, Tiểu Tình Từ mãn nguyện được ăn kem, cảm thấy mỹ mãn cô bé nép vào lòng mẹ ngủ say. Buổi chiều yên tĩnh, chuông điện thoại chọt vang lên hù cô đến mức run người, Đại Lê nửa ngồi dậy tiếp điện thoại, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, đầu dây bên kia dường như rất vội vàng, Đại Lê chỉ “ừ” vài tiếng, đầu dây bên kia liền cúp máy. Qua hơn nửa ngày, Đại Lê sững sờ nhìn ống nói, Tình Từ ở bên cạnh sợ hãi nói: “Mami?”

Lúc này cô mới hoàn hồn, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười cho con gái, treo ống nói lên, cô ôm thân thể nhỏ nhỏ vào trong ngực, nói chuyện như là độc thoại, “Ba không thể trở về, ba phải đi đánh giặc.”

Người Nhật Bản lấy cớ cái chết của Cận Vệ mà bất ngờ nổi loạn ở Đông Bắc, mấy ngày tiếp theo không ngừng có tin tức xấu, lần này Nhật Bản phát động xâm lược chiến tranh theo quy mô lớn, tại Thượng Hải, Thanh Đảo, Thiên Tân đều có quân hạm tập kết. Thời cuộc lập tức rung chuyển, thương nhân nhà giàu đều bán của cải lấy tiền mặt, trốn đi phía Tây Nam, một mặt Bắc Quân chuẩn bị liều chết chống cự, mặt khác đã an bài cho gia quyến rời đi.

Thời cuộc thay đổi dài lâu lại dần vất, mỗi một sợi dây thần kinh đều kéo căng, lại qua nửa tháng, Thiên Tân rơi vào tay giặc. Sáng sớm hôm nay, Tình Từ bị mẹ gọi thức dậy, mơ mơ màng màng thấy người làm dọn hành lý ra bên ngoài, nghe mẹ nói với cô bé, bọn họ tạm thời chuyển đến chỗ khác, vì thế hỏi: “Ba đâu?”

Đại Lê mang cho cô bé một đôi giày ủng nhỏ bằng da dê mềm mại thoải mái, “Ba đi đánh người xấu, bởi vì muốn bảo vệ Tình Từ và mami.”

Tiêu Hạ Châu vẫn lớn hơn nên hiểu chút gì đó, tự mình xách va ly nhỏ màu đen chờ ở cửa, Đại Lê bế Tình Từ lên xe, Tiểu Tình Từ thấy Tôn Phụ, ngọt ngào kêu một tiếng, “Chào chú Tôn!”

Tuy rằng thời cơ không đúng, trên mặt Tôn Phụ vẫn đưa ra nụ cười thường lệ, nói chào, nhận lấy va ly nhỏ của Hạ Châu, anh ta lại nghe Đại Lê nói: “Tôn tiên sinh, bọn nhỏ phiền anh.” Tôn Phụ vừa muốn nói là việc nên làm, ý nghĩ trong đầu chợt loé lên, nhìn Đại Lê kinh ngạc, “Phụ nhân cô...”

Về mặt Đại Lê thản nhiên, “Tôi phải đi gặp anh ấy một lần.”

“Tuyệt đối không được!” Tôn Phụ gấp đến mức từ trên xe nhảy xuống, “Cô cũng biết đây là chuyến tàu cuối cùng! Hiện tại vận chuyển vật tư rất khẩn cấp, không thể an bài xe riêng chạy xuống phía Nam!”

Đại Lê gật đầu, “Tôi biết.” Cô đưa thỏ con vào trong lòng Tiểu Tình Từ, hôn một cái lên trán cô bé, “Tình Từ ngoan, mami đi vài ngày, con phải nghe lời của anh và chú nhé.” Tiểu Tình Từ nghe hiểu, trong mắt có hoảng hốt, nắm chặt một ngón tay của Đại Lê, cô lại quay đầu hôn Hạ Châu, “Hạ Châu có thể bảo vệ cho chính mình, bảo vệ tốt cho em gái không?”

Trong mắt Tiêu Hạ Châu cũng hoảng hốt, nhưng cậu gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiên nghị, trong lòng Đại Lê hơi chua xót, lại hôn cậu một cái, rồi quay lại hôn Tiểu Tình Từ, “Tình Từ ngoan, mami sẽ mau chóng đi tìm các con, nhanh thôi.”

Trấn an hai đứa con xong, Đại Lê ngừng đầu nói với Tôn Phụ: “Tôi sẽ nhanh chóng đuổi theo, trên đường làm phiền anh để ý nhiều một chút.” Tôn Phụ biết cô đã quyết định, nhiều lời cũng vô ích, anh ta cam đoan với Đại Lê: “Phụ nhân cô yên tâm! Tôi nhất định chăm sóc tốt cho thiếu gia và tiểu thư, đưa bọn họ đến Côn Minh an toàn!”

Xe chạy đi rồi, Tình Từ ngồi ở trong lòng anh trai, đặt khuôn mặt nhỏ nhắn lên cửa kính, hai mắt đắm lệ nhìn Đại Lê, rốt cuộc cũng không khóc ra.

Lúc Tiêu Hữu Thành nhận được tin tức, anh lập tức ném văn kiện, hỗn hển đi ra ngoài đón cô, mà cô gió bụi mệt mỏi nhào vào trong lòng anh, một câu nói nặng anh cũng không nói nên lời, chỉ ôm cô thật chặt, trong cổ họng có đau lòng sưng nhức, “Em không nghe lời.”

Cô ngoan ngoãn lên tiếng, sau đó chôn đầu trong ngực anh, hồi lâu không nói gì, anh ôm ngang người cô, đưa về phòng của mình, khẽ vuốt mặt cô, “Ở đây một đêm nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai anh sai người đưa em về.”

Cô đề tay anh lại, khuôn mặt ở trong lòng bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve, “Tự em có cách trở về.”

Cô như vậy, ánh mắt mềm mại, lời nói kiên định, quật cường lại yếu ớt, khiến anh muốn giận cũng không thể biểu đạt ra, ý tứ cực kỳ phần nộ cũng mang theo dịu dàng, “Kiếp trước anh thật đã nợ em, em sinh ra là để giày vò trái tim anh!”

Nụ cười của cô có chút đặc ý, bám vào vai anh, con ngươi đen láy như nai con vô tội bình tĩnh nhìn anh, “Hữu Thành.”

“Hửm?” Phương xa truyền đến tiếng pháo của tiền tuyến, anh chợt có chút bất an, nhưng cô lại ném ra một quả bom khác, “Em mang thai.”

Thật như vụ nổ gần lỗ tai của anh, bùng nổ khiến ý thức anh hoảng hốt, không phân biệt rõ ràng cái gì bùng cháy trong lòng, có lẽ cái gì cũng có, anh ôm cô thật chặt, như là ôm vào trong máu thịt, đôi môi run rẩy vài lần, nhưng một chữ cũng không thể nói ra.

Em yêu, anh không thể ở gần bên em...

Cuối cùng là cô mở miệng: “Em sẽ chăm sóc ình và đứa con thật tốt, hãy tin em.”

“Em và các con đợi anh.”

“Anh nhất định phải trở về.”

Em vượt qua nguy hiểm khó khăn đến gặp anh, chỉ là vì muốn nói với anh, nhất định phải trở về bên em...

Sáng sớm ngày hôm sau, bầu trời che lấp bởi mờ tối, anh tiễn cô lên xe, nhìn cô rời khỏi, khi xe sắp biến mất khỏi tầm mắt của anh thì đột nhiên dừng lại, anh xông lên như mũi tên, cô xuống xe chạy trở về, hai người ôm nhau thật chặt.

Hôn môi, một lần lại một lần nữa, lưu luyến như là không thể bỏ đi, cho đến khi trong mắt cô nổi lên tầng nước, “Em chờ anh.”

“Hãy chờ anh.” Đây là lời cam đoan của quân nhân, là lời hứa hẹn của người đàn ông, lời hứa đáng giá nghìn vàng, chỉ dành cho người phụ nữ mà anh yêu nhất.

Côn Minh vào đầu hạ, khí hậu vẫn thoải mái dễ chịu, bụi hoa hồng ánh lên màu kem đẹp đẽ xinh xắn, bên ngoài hàng rào màu trắng, có vài đứa nhỏ khoảng mười tuổi tụ tập ở một góc, Vương Hổ đi qua rất kinh ngạc, chạy lên hỏi: “Chúng mày ở đây làm gì?”

Lục Đại Minh cơ thể cường tráng nhất trả lời cậu ta: “Nghe nói hôm nay ‘hoàng hậu’ sắp tới.”

Vương Hổ sờ đầu, “Hoàng hậu gì?” Triều đại thời trước không phải đã lật đổ từ lâu rồi sao?

Trương Hạo vóc dáng nhỏ cười: “Hổ Tử ngọc, ‘hoàng hậu’ còn có ai? hoàng hậu Tiêu gia của ‘kinh thành’ đấy!” Vương Hổ hiểu ra, vì thế cùng bọn họ chờ “hoàng hậu” trong “truyền thuyết” kia.

Không bao lâu, cửa sân mở ra, một cậu bé đi tới, áo sơ mi trắng, quần yếm màu đen, giày da đen, dựa ở cạnh cửa, khoé mắt đảo qua đám người ở góc hàng rào, sau đó vịn tay chuyên tâm nhìn cuối con đường.

“Mẹ nó, thằng nhóc này rất kiêu ngạo!” Lục Đại Minh thấp giọng mắng một câu.

“Ai vậy hả?” Vương Hổ hỏi.

Lý Kiến nhỏ hơn bọn họ hai tuổi ngậm cánh cò cười, “Thái tử gia đấy!”

Lục Đại Minh quay đầu lại nói: “An Thạc, mày nghĩ cách chinh thằng nhóc này đi, mẹ nó ông đây không thể lên tiền tuyến giết bọn quỷ xâm lược Nhật Bản, còn phải chịu đựng ức hiếp của thằng rắm này!”

Phía sau bọn họ là một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi vẫn đứng im lặng, mặc áo sơ mi cotton trắng sạch sẽ, diện mạo mơ hồ có thể nhìn ra vẻ tuấn tú trong tương lai.

An Thạc chỉ khẽ cười, “Thái tử gia, làm sao có thể tùy tiện bắt nạt.”

Lục Đại Minh gần như muốn nhảy dựng lên, “Nhóc con mày không phải sợ chứ? Mày có sợ ai đâu!” Tiếng ồn ào quá lớn, cuối cùng khiến cho cậu bé ở cửa sân quay đầu, không kiên nhẫn mà nhìn về phía góc kia, đối diện tầm mắt của An Thạc, An Thạc lại cười to, “Thủ trưởng còn chưa đi đâu, ít nhất hai ngày này anh phạt một chút.”

Lục Đại Minh vừa muốn cười to thì cửa sân được mở ra, lần này đi ra là một cô bé, nói chính xác, là một búp bê biết đi. Tất cả cậu bé đều ngẩn ngơ không lên tiếng, thậm chí ngay cả không khí cũng ngọt ngào, nhưng lại muốn làm ra chút tiếng động kỳ quái để cho búp bê nhìn qua.

Hồi lâu, Vương Hổ mới nhỏ giọng hỏi, “Ai vậy hả?” Lần này trả lời cậu ta chính là An Thạc, “Công chúa.”

Xa xa truyền đến tiếng “đích đích”, tất cả bọn nhỏ đều hưng phấn, mở to mắt nhìn chăm chăm chiếc xe dừng lại, hai bên cửa xe mở ra cùng lúc, bước xuống một bên là thủ trưởng, bên kia là một cô gái, quần dài đen áo sơ mi trắng, mang thêm khăn trùm đầu ca rô đen trắng, cô ôm búp bê muốn nhào vào trong ngực, hôn xuống thật nhiều, rồi khom lưng hôn tiểu thái tử kiều ngạo vì hưng phấn mà đỏ mặt.

Cho đến khi gia đình kia đi vào nhà, những cậu bé ở trong góc không ai nói chuyện, Vương Hổ cũng không hỏi người này là ai, chỉ ngây ngốc nói: “Quả nhiên là hoàng hậu.”

Tầm lịch rất cuộc lật đến tờ cuối cùng, trong khói lửa chiến tranh, mọi người lại chào đón một năm mới. Những năm trước ở Bắc Bình, ngày này luôn rất náo nhiệt, sau buổi trưa các phu nhân tiểu thư bắt đầu trang điểm làm dáng, vì vũ hội vào buổi tối ở Tiêu gia mỗi năm một lần. Năm nay ở Côn Minh, vũ hội đổi thành tiệc rượu, bởi vì phần lớn đàn ông đều đang ở chiến trường, phòng khách đầy phụ nữ tốp năm tốp ba nói chuyện phiếm, còn có trẻ con chạy đây. Họ không phải trải qua sự tàn khốc của chiến tranh, tuy rằng ngày ngày lo lắng, hoàn cảnh cuối cùng vẫn an nhàn.

Tiệc rượu lấy danh nghĩa của Đại Lê và Tiêu Hữu Thành mà tổ chức, bởi vậy gia quyến của quân Nam Bắc đều được mời tới, kháng Nhật khiến cho quân Nam Bắc từ đối kháng hướng đến hợp tác với nhau, gia quyến cũng bố trí ở một chỗ, nhưng suy cho cùng phe cánh khác nhau, các phụ nữ còn có thể sống trong hoà bình, trẻ con lại không được, đặc biệt là các bé trai, gần như đem nơi này làm chiến trường tương lai của bọn họ. Trẻ con Bắc Quân chỉ có Tiêu Hạ Châu như thiên lôi đánh dẫn đầu, tuy rằng nhỏ tuổi hơn, nhưng bất luận từ thân phận hay là năng lực đều không thể nghi ngờ. Thủ lĩnh của quân phía Nam, Chu Thuần, chỉ có một con gái, với lại mới một tuổi, con trai của tổng tham mưu trưởng, An Thạc, liền trở thành thủ lĩnh, hai bên “đội ngũ” độ sức vài lần, mỗi bên đều thắng thua, Tiêu Hạ Châu và An Thạc lại như nước lửa không hoà hợp.

Điều này không đổi, trẻ em Bắc Quân chiếm đóng phòng khách phía Đông, trẻ em Nam Quân liên tục tập ở phía Tây, thỉnh thoảng khiêu khích nhau vài lần, ở trước mặt các người lớn cũng không dám thật sự đánh nhau.

Ánh mắt của mọi người bỗng nhiên đều hướng đến một điểm, bởi vì có một cô bé xuất hiện ở phía trên cầu thang, váy nhung thuần trắng, khăn quàng cổ màu anh đào ẩn dấu chiếc cằm xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổi trên mặt nước, con người đen lách lút qua một vòng dưới lầu, dường như không tìm được người muốn tìm, Tiêu Hạ Châu đi vài bước lên lầu, bé em gái xuống, trong mắt mỗi bé trai đều phun lửa thêm muốn, búp bê đáng yêu xinh đẹp như vậy, ai không muốn ôm một cái chứ.

Có một người phụ nữ nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Tựa như yêu tinh, y chàng mẹ con bé.”

An Thạc vừa vặn nghe được, cảm thấy lời này cũng có chút lý lẽ, bởi vì cô bé thật sự rất đẹp, có vẻ như yêu tinh.

Chu Thuần ở trong phòng khách xã giao một vòng cũng không tìm được người mình muốn tìm, đi ra khỏi phòng, lại nhìn thấy ở vườn hoa. Cô ngồi trên xích đu màu trắng, mang thai hơn bảy tháng nhưng không rõ ràng lắm, cô mặc váy dài bằng nhung mỏng, áo len màu đen, dường như muốn dung hoà cùng bóng đêm, cô hơi nghiêng đầu, híp mắt lại, khoe miệng hơi trầm xuống, đang nhìn gì đó. Hôm nay mười lăm tháng giêng âm lịch, ánh trăng như mâm bạc, vừa tròn lại sáng, trước mắt cô là cây tường vi trắng, thanh tẩy dưới ánh trăng màu bạc, trong朦胧 lung có vẻ đẹp mộng ảo, trong vườn hoa còn có vài cây chanh, toả ra hương thơm mát lòng mát dạ.

Tuy nói bốn mùa ở Côn Minh như xuân, nhiệt độ sớm tối chênh lệch cũng lớn, dưới áo len đen cổ rộng là bờ vai gầy, nhìn qua hết sức yếu ớt mỏng manh, Chu Thuần không hề nghĩ ngợi liền cởi áo gió, sau khi cởi xong cũng chỉ có thể cầm trong tay.

Đại Lê nghe tiếng nhìn qua, vẻ cô đơn đã giấu vào đáy mắt, “Chu tiên sinh.”

“Đại tiểu thư.”

Đại Lê quay đầu lại nhìn cây tường vi, “Ở đây mùa đông cũng có hoa tươi.”

“Uhm...năm mới Tiêu đại soái không trở về sao?”

“Ừm.”

“Có gì cần giúp đỡ cứ việc mở lời, ân tình năm đó tôi vẫn không quên.”

“Cám ơn, chỉ là nhắc tay chi lao*.”

(*) nhắc tay chi lao: việc nhỏ, đơn giản, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.

Cô lại bắt đầu trầm mặc, anh ta cũng không biết nói gì, giữa bọn họ, ngay cả tìm một đề tài đơn giản cũng không có, anh ta không thể luôn nhìn thấy cô, chỉ lẳng lặng đứng ở đó, cùng cô ngắm hoa hải đường. Kỳ thật cũng rất tốt, giống như trong mộng.

Bầu không khí hơi mập mờ, cô chậm rãi từ xích đu đứng lên, “Tôi đi vào trước.”

“Cám ơn.”

Vì thế chỉ còn lại một mình anh ta, hiu quạnh đứng thẳng hồi lâu, một mình nhìn cây tường vi trắng trong mộng ảo, mùi hương cây chanh quanh quẩn. Anh ta không biết, ở phương Tây, cây tường vi trắng đại diện cho tình yêu thuần khiết, mà ngôn ngữ loài hoa của cây chanh là tình yêu nói không nên lời.

Lúc Đại Lê ở vườn hoa, trong phòng khách có chút hỗn loạn. Lục Đại Minh và một thiếu gia của Bắc Quân không biết vì sao cãi nhau, bọn nhỏ âm ỉ, nhưng An Thạc không để ý, cậu ta lặng lẽ lên lầu.

Tình Từ vừa được anh trai đưa lên không lâu, cô bé nhìn gương muốn tự mình cởi khăn, nhưng không cởi được, đột nhiên phát hiện có một cậu bé xa lạ tiến vào phòng.

Tiểu Tình Từ không khóc không kêu, cũng chẳng quay đầu lại, chỉ nhìn người trong gương, trong ánh mắt không có hoảng hốt không có sợ sệt, chỉ một chút tò mò nghi hoặc, đồng tử đen láy có thể nói, giống như đang hỏi, cậu là ai? Vì sao ở trong này?

An Thạc cũng không phải tính toán mọi cách muốn làm gì, cậu ta chỉ cảm thấy đây là một cơ hội tốt, bản năng dẫn đến đây, lúc này cậu ta cũng có chút khẩn trương, nghiêng đầu nhìn cô bé, cắn môi nói: “Muốn tôi giúp không?”

Tiểu Tình Từ suy nghĩ hồi lâu, cúi đầu nhìn khăn quàng cổ, lại ngẩng đầu nhìn cậu ta từ trong gương, cô bé không nói chuyện, lá gan An Thạc lớn một chút, thật cẩn thận đến gần cô bé, tay hơi run, nhẹ nhàng cởi khăn quàng của cô bé xuống, Tiểu Tình Từ rút cuộc mở miệng hỏi: “Cậu là ai?”

“Tôi là...” Trong đầu chợt loé sáng, “Tôi từ trên trời, đến tặng quà cho em.”

Tiểu Tình Từ nhất thời mở to mắt! Cô bé đã từng nghe mẹ kể truyện cổ tích như vậy, biết trên trời có thần tiên, thần tiên lại thật sự đến tìm cô bé! Tiểu Tình Từ quay đầu, trong mắt nháy nhót vui mừng, “Bởi vì Tình Từ rất ngoan sao?”

“Cái gì?” An Thạc hơi ngớ ra.

“Mami nói, Tình Từ ngoan ngoan thì ông tiên sẽ tặng quà, bởi vì Tình Từ rất ngoan phải không?”

“Ừ, đúng vậy.” An Thạc nở nụ cười, thật đúng là một sự trùng hợp hoàn mỹ, không để ý đến chữ ông, cậu ta gỡ xuống một khối ngọc bội đeo trên cổ, chia làm hai nửa, một nửa cho cô bé, “Cái này tặng cho em, tương lai có ai cầm nửa khác thì người đó chính là vị hôn phu của em, nhớ kỹ chưa?”

Tình Từ không hiểu, mở to mắt nhìn cậu ta, bởi vì đồng tử vừa lớn lại đen, có vẻ rất ngây thơ, An Thạc đặt ngón trỏ trên miệng cô bé, khẽ suy một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đây là bí mật của chúng ta, được không?”

Tình Từ nhắm mắt nhú mày cắn môi, nhưng vẫn gật đầu, dáng vẻ rất nghe lời. An Thạc cảm thấy trong lòng có cảm xúc không thể kiềm chế, cậu ta đột nhiên ôm lấy cô bé... Mềm mại ấm áp, còn rất thơm, trái tim như muốn tan ra... Cô bé vẫn cắn môi bình tĩnh nhìn cậu ta, đôi môi phấn hồng, óng ánh long lanh... Cậu ta cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào quả thạch mềm mại...

“Buông ra!!!” Phía sau có một tiếng rống to, khi An Thạc còn chưa kịp phản ứng thì bảo bối ở trong lòng đã bị cướp đi, nắm đấm như bão táp đánh lên, Tiêu Hạ Châu như con báo nhỏ phần nộ, vành mắt đỏ bừng muốn đánh chết người, “Thằng khốn! Mày dám ức hiếp em gái tao! Khốn nạn!”

An Thạc không đánh trả, không bao lâu thì có người lớn đi lên, mau chóng tách hai đứa trẻ ra, Tiêu Hạ Châu gần như phát tiết, ôm lấy Tình Từ, oán hận nhìn cậu ta, “Cút đi! Đừng để tao gặp lại mày, nếu không gặp một lần đánh một lần!”

Nhưng An Thạc nở nụ cười, lau máu trên khoé miệng, liếc xéo nhìn Tiêu Hạ Châu, “Cậu là anh trai của cô bé, lần này không so đo với cậu.”

Tiêu Hạ Châu lạnh lùng hừ một tiếng, “Cút đi!”

An Thạc chống người đứng lên, cười với Tình Từ rồi xoay người bỏ đi.

Qua hai tháng, thân thể Đại Lê nặng hơn, vóc dáng lại càng gầy yếu, cũng mệt mỏi, đi lại không dễ dàng, cô dựa trên giường, nhìn hai đứa con chơi xếp gỗ trên thảm.

Khi thím Mặc tiến vào nói, bên ngoài có khách phương xa đến thăm, Đại Lê hơi bất ngờ, thời buổi như vậy, khắp nơi rối ren hỗn loạn, sao lại có khách đến thăm?

Cô choàng áo khoác xuống lầu, thấy bóng dáng cao ngất trong phòng khách, đang ngắm thư hoạ trên tường, Đại Lê khó tin vào ánh mắt mình, “Đình Hiên?”

Người nọ quay đầu lại, nét mặt tươi cười vẫn tuấn tú như xưa, vẻ dịu dàng trong mắt nhiều năm không đổi.

“Anh sao lại... Anh không phải đang ở Mỹ...”

Anh ta đỡ cô ngồi xuống sô pha, “Gần đây không có chuyện gì làm nên đến đây thăm em.” Chỉ một câu nhẹ nhàng như vậy, cũng không nói thêm gì, bởi vì người Nhật Bản phong toả vùng duyên hải miền biển, bởi vì Châu Âu đang đánh giặc, từ khi anh ta lên đường cho đến ngày hôm nay, đã vượt qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, mất công sức tìm kiếm hơn nửa năm mới có thể đứng ở chỗ này.

Qua ngàn núi, vượt vạn biển, chỉ vì lúc em cần, anh sẽ đến bên cạnh em.

Trên lầu có hai người nhỏ bé, bốn con mắt to lén nhìn. Hạ Châu nhỏ giọng nói: “Anh không thích người này.” Tình Từ càng nhỏ giọng hơn, “Tại sao?” Gần đây cô bé vừa mới biết nói tại sao, chuyện gì cũng muốn hỏi tại sao. Hạ Châu bĩu môi, “Ông ta thích mẹ.”

Đại Lê ra ngoài, giúp Dung Đình Hiên tìm chỗ ở gần đây, sau khi dọn dẹp sơ qua, cô mời anh ta cùng ăn bữa tối, chỗ ở này cách căn nhà hiện tại của Đại Lê không xa, bọn họ đi bộ trên đường đá bằng phẳng trơn trượt, vách tường ven đường đầy dây thường xuân, nắng chiều hiện ra màu vàng ấm áp. Bởi vì Đại Lê mang thai nên bọn họ đi rất chậm, cái bóng ở phía sau dần dần kéo dài, Dung Đình Hiên hy vọng biết bao, con đường này vĩnh viễn cũng không đến điểm cuối.

Một cô bé khoảng mười tuổi từ đối diện mà đến, xách một ổ bánh kem, Tình Từ thích ăn cái này, Đại Lê mua một ít, không nặng lắm nhưng Dung Đình Hiên vẫn cầm lấy, anh ta nghe Đại Lê nói: “Anh còn nhớ Bạch Nguyệt Nhi không?”

Dung Đình Hiên không rõ vì sao cô đột nhiên nhắc đến người này, anh ta gật đầu.

“Mấy ngày trước em đã gặp cô ấy, cô ấy ở thành phía Nam mở tiệm bánh ngọt nhỏ, có một đứa con trai hơn năm tuổi, tên là...Dung Niệm Hiên.” Khi nói chuyện Đại Lê nghiêng đầu nhìn ven đường, Dung Đình Hiên chỉ có thể nhìn thấy nửa bên khuôn mặt của cô, hơi đỏ, giống như vô ý trông thấy chuyện riêng của người khác, bản thân cũng ngượng ngùng.

Dung Đình Hiên trái lại vẫn đậm phong khinh, cười cười giống như người ngoài cuộc, “À.”

Cô bé bán bánh ngọt đã đi xa, căn nhà lầu nhỏ màu vàng nhạt cũng xuất hiện ở trước mắt, nhanh như vậy đã đến rồi.

Đảo mắt lại tới tháng tư, Đại Lê rất gầy, chỉ có cái bụng là lớn, đứa nhỏ chậm chạp không chịu ra, người bên cạnh không ai là không lo lắng, ngay cả Tiểu Tình Từ nhìn ánh mắt của cô cũng khẩn trương, nhưng Đại Lê lúc nào cũng cười thản nhiên, chiếc cằm vì gầy mà nhọn, cười rộ lên có vẻ rất mệt mỏi, “Có thể là một bé gái, đang thẹn thùng.”

Cuối tháng tư, khi Dung Đình Hiên và bác sĩ thảo luận xem có cần thiết áp dụng một vài biện pháp thì y tá hoang mang khấn trương chạy tới, nói phụ nhân muốn sinh.

So với trong dự đoán còn khó khăn hơn, thể chất của phụ nữ có thai vốn suy yếu, khả năng kháng bệnh không đủ nên khó sinh. Dần vật suốt ba ngày, Dung Đình Hiên canh giữ ở ngoài cửa, một bước cũng không rời, áo sơ mi không ngừng ẩm ướt, Hạ Châu ôm Tình Từ cũng trông coi ngoài cửa, Tình Từ khóc mấy lần, đôi mắt vừa đỏ lại sưng, giống như thỏ con.

Khi trong phòng sinh truyền đến tiếng khóc nỉ non, mọi người mới thả lỏng trong lòng, rồi lại nhanh chóng căng thẳng, băng huyết sau khi sinh! Dung Đình Hiên liều lĩnh xông vào, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Đại Lê, trong lòng rõ ràng đau nhói nhưng mỉm cười, khàn tiếng nhưng ấm áp mà trấn an cô, “Không sao, sẽ không có việc gì đâu.”

Sắc mặt Đại Lê vô cùng tái nhợt, đầu choáng hoa mắt đã có chút mê man, đôi môi khê run rẩy, Dung Đình Hiên biết cô đang gọi ai.

Anh ta lập tức gọi điện thoại, gọi năm lần mới thông máy, Tiêu Hữu Thành vừa mới trở về từ tiền tuyến, suốt ba ngày cũng chưa chớp mắt, anh nhận điện thoại rồi vội vã hỏi: “Cô ấy thế nào?”

Ổng nghe được đặt ở bên tai Đại Lê, nghe thấy thanh âm lo lắng quen thuộc, nhiều lần gọi cô Lê, Đại Lê hơi tỉnh lại, môi run rẩy, nhưng vẫn không nói ra lời nào, nước mắt rưng rưng liên chảy xuống, cô cắn chặt môi, không cho anh nghe thấy tiếng nức nở của mình.

Rốt cuộc anh cũng ngừng gọi, dừng vài giây, tiếng anh run rẩy cẩn thận nói: “Đừng khóc.”

Toàn bộ bức màn nhung được thả xuống, trong phòng tối đen, cô đang nặng nề ngủ, bởi vì truyền nước biển liên tục nên cánh tay rất lạnh, anh ta nắm tay cô rất cẩn thận, trước đây anh ta không hề biết, phụ nữ sinh con lại khó khăn như vậy. Đứa nhỏ tên là Dung Niệm Hiên kia, có lẽ anh nên gặp, cũng gặp mẹ đứa trẻ một lần, tuy rằng chuyện xưa qua lâu rồi.

Tiếng rên nhỏ bé, trong lúc ngủ mơ cô cũng nhíu mày, tiêu tụy thể này nhưng vẫn xinh đẹp... Anh ta cúi người, dịu dàng hôn lên đuôi lông mày của cô, đem tình yêu say đắm của cả đời trút vào nụ hôn này.

Như đâm sau lưng, muốn đốt cháy người, anh ta quay đầu lại, hoá ra không phải ảo giác. Anh ta nhẹ nhàng rút tay mình ra, nhét chần vào cho cô, làm xong tất cả mới chậm rãi đi ra ngoài.

Tiêu Hữu Thành nhẹ nhàng đóng cửa lại, đánh Dung Đình Hiên một quyền ngay mặt, tại chóp mũi, chất lỏng ấm áp lập tức chảy xuống, Dung Đình Hiên lau đi, mang nắm đấm đầy máu lập tức vung tay trở về.

Suy cho cùng, đàn ông thích dùng quả đấm để nói chuyện, trận này có chút thoả thuê sảng khoái, thực ra anh ta đã muốn đánh anh từ lâu, vừa vặn anh cũng vậy.

Đại Lê ngủ ba ngày, khi tỉnh lại, cô thấy Tiêu Hữu Thành ở trước giường. Con người đen láy ướt át nhìn anh, khiến người ta cảm thấy ngẩn ngơ, trong thế giới của cô chỉ có một mình anh. Sau đó cô cười nhợt nhạt, “Mặt anh sao lại thành ra thế này?” Thanh âm rất nhẹ, chắc hẳn không còn sức lực gì.

Anh không trả lời vấn đề của cô, vén tóc cô ra sau tai, “Còn đau không?”

Cô cười “Ừm” một tiếng, xê dịch thân thể vào trong, anh cởi áo khoác nằm xuống, ôm cô rất cẩn thận, cô phát ra tiếng thở dài thoải mái, chôn đầu trong ngực anh, “Anh thấy con chưa? Lớn lên sẽ giống anh đấy!”

Anh cười, “Còn nhỏ như vậy, sao có thể nhìn ra.”

Cô kiên trì, hàm ý có chút vô lại, “Em nhất định có thể nhìn ra.”

“Được.” Anh cười hôn lên tóc cô, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc, “Anh sẽ không để em chịu khổ nữa, anh cam đoan.”

“Bán báo đây! Bán báo đây! Tin tức lớn đặc biệt! Tin tức lớn đặc biệt! Trận quyết chiến giành được thắng lợi quan trọng! Đại soái dụng binh như thần! Quý Nhật Bản phải đầu hàng! Phải đầu hàng!”

Tiêu Hạ Châu cầm tờ báo, kích động chạy về nhà, “Mẹ, mẹ, tin tức của ba.” Đẩy cửa ra cậu lại ngây ngốc, người đàn ông cao lớn ôm Đại Trán Tây trên vai, không phải là đại soái trên báo chí, mà là ba của bọn họ.

“Ba...ba.” Tiêu Hạ Châu cảm thấy có chút ngưng ngừng.

Tiêu Hữu Thành cười ha ha, “Con trai cao hơn rồi! Lại đây để ba nhìn kỹ xem!”

Tiêu Hạ Châu hơi đỏ mặt nhưng vẫn có chút hưng phấn, ba cha con ôn hoà hiếm thấy, ở cửa đột nhiên lộ ra một cái đầu xinh đẹp, nũng nịu yếu ớt tuyên bố, “Mami nói ăn cơm!”

Tiêu Hữu Thành cười nói: “Công chúa nhỏ của ba sao vẫn chưa nói rõ ràng vậy?”

Tình Từ chu miệng, liếc nhìn ba một cái, mũi nhỏ vểnh lên chun lại “Hừ” một tiếng êm ái, rồi dưng dưng chạy xuống lầu.

Tiêu Hữu Tình một nhà ba miệng, Tiêu Hữu Thành một nhà năm miệng, một bàn to lớn, nhìn thấy hình ảnh con cháu đầy đàn, Tiêu lão phu nhân cũng thoải mái một chút, năm ngoái Tô Giáng Ưu vì bệnh mà qua đời, vốn khiến lão phu nhân buồn bực một thời gian dài.

Tiêu Hữu Tình đang mang thai, không bao lâu liền không chịu đựng nổi, Chu Thuần muốn đưa cô về nhà, nhưng bị Tiêu Hữu Thành gọi lại, “Mời cậu đến thư phòng tôi một chuyến.” Đại Lê nghe vậy liền liếc nhìn anh, Tiêu Hữu Thành trả lời vợ bằng nụ cười ấm áp, vì thế Đại Lê cũng cười, Chu Thuần cảm thấy nụ cười này hơi chói mắt, anh ta vội vàng trả lời rồi quay lại.

Cửa thư phòng khép hờ, nhưng Chu Thuần vẫn gõ hai cái, nhanh chóng nghe thấy tiếng của Tiêu Hữu Thành, “Mời vào.”

Sau cái bàn có một bản đồ lớn, gần như chiếm cả mặt tường, Tiêu Hữu Thành đưa lưng về phía cửa, khoanh tay nghiêng người dựa ở cạnh bàn, Chu Thuần vào rồi anh cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn vào bản đồ, không nhanh không chậm nói: “Người Nhật Bản chống cự không được bao lâu, sẽ không hơn hai tuần nữa.”

Chu Thuần cười, “Trận đánh này của anh quả thực rất đẹp.”

Tiêu Hữu Thành cũng cười, “Không phải công lao của một mình tôi.” Nhìn thấy trên bản đồ một khu vực lớn viền xanh bên ngoài, anh vẫn không nhanh không chậm nói: “Hai năm nay, địa bàn của các cậu mở rộng rất nhanh, gần như muốn phân chia sông lớn với Bắc Quân mà chinh phục.”

Chu Thuần nghe không ra ý tốt hay xấu trong lời nói của anh, đành phải lặng lẽ không lên tiếng.

Tiêu Hữu Thành cầm bút máy chấm xuống khu vực màu đỏ trên bản đồ, “Miếng này cũng cho cậu, cậu có lá gan ăn không?”

Như là sấm vang trên đầu, cả người Chu Thuần lơ mơ, hồi lâu mới nói: “Anh nói gì?”

Dưới lầu truyền đến tiếng cười đùa của bọn nhỏ, Tiêu Hữu Thành tiện tay ném bút máy trên bàn, đi đến bên cửa sổ, anh thấy ba đứa nhỏ dẫn theo hai con chó, chơi xích đu trong vườn hoa, khoé miệng không nén được mà cong lên, anh nhớ lời vợ nói lúc ăn cơm, nên chọn một con chó cưng cho Trần Tây, đối với anh, đây mới là chuyện quan trọng.

“Hiện giờ chí hướng của tôi không ở đây.”

Chu Thuần vô cùng kinh hãi nhìn Tiêu Hữu Thành, bất luận thế nào cũng không nghĩ đến, anh lại vứt bỏ vào lúc này! Đem giang sơn chinh chiến nhiều năm chấp tay nhường cho người ta! Sau khi người Nhật Bản đầu hàng, Nam Bắc giao chiến là điều khó tránh khỏi, nhưng trong lòng Chu Thuần rõ ràng, người cuối cùng có thể chiến thắng, nhất định là Tiêu Hữu Thành.

Chu Thuần là người thẳng thắn, đem suy nghĩ của mình nói trắng ra, Tiêu Hữu Thành nghe xong cũng chỉ cười, “Đương nhiên người chiến thắng cuối cùng sẽ là tôi.” Thanh âm lười biếng, có loại khí phách áp bức thiên hạ. Lúc này Đại Lê đi vào vườn hoa, cô ôm Trần Tây đi, thanh âm của Tiêu Hữu Thành đột nhiên trở nên dịu dàng, “Nhưng hiện tại tôi có chuyện quan trọng hơn.”

Hồi lâu sau, Chu Thuần chậm rãi mở miệng, “Anh thật khiến người ta hâm mộ.” Cảm giác thật sự từ đáy lòng.

Tiêu Hữu Thành ngoảnh đầu lại nhìn anh ta, thoải mái cười nói: “Tôi cũng cho là như vậy.”

Xuống lầu tiền Chu Thuần, anh quay đầu liền thấy vợ mình, sườn xám màu xám nhạt, áo khoác ngắn màu trắng, trong bụi hoa màu tím, cô hơi nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt nghi vấn lại chờ đợi.

Anh mỉm cười dang hai cánh tay, “Em yêu, em muốn đi Sicilia hay là Vienna?”

Một tiếng hoan hô cực kỳ vui sướng, cô lập tức nhào vào trong lòng anh, ôm thật chặt, kích động đến mức thân thể run nhè nhẹ, “Cảm ơn, cảm ơn anh.” Vì em mà vứt bỏ tất cả.

Anh mỉm cười nhắm mắt lại, ôm cô trong ngực. Chỉ có hạnh phúc vào lúc này mới đáng giá bỏ hết tất cả, huống chi, cô sẽ cho anh hạnh phúc suốt đời, một thế giới mới.

Hốc mắt cô hơi ướt át, vì thế anh muốn chọc cô cười, nhíu mày lại, “Có một vấn đề?”

“Gì thế?” Quả nhiên dời đi sự chú ý của cô.

“Sau này anh không còn là đại soái, lấy gì mà nuôi gia đình?”

Cô nở nụ cười, vỗ vai anh, “Đừng lo, em nuôi anh.”

“...”

Cả gia đình trở về Bắc Bình, tại tiệc rượu đầy năm của Đại Trấn Tây, Tiêu Hữu Thành đột nhiên tuyên bố nhượng quyền, khiến cho trong ngoài nước ồn ào một phen, ngay lúc mọi người còn chưa phản ứng, một chiếc tàu biển lặng lẽ chạy ra khỏi cảng Thiên Tân, bắt đầu hành trình mới.

Trên biển gió to, trên boong tàu, Tiêu Hữu Thành bao bọc Đại Lê trong áo gió của mình, họ đang nhìn mặt trời lặn trên biển, cách đó không xa có một linh mục mặc áo choàng đen, nhìn bọn họ thật lâu, cuối cùng ông ta cất tiếng: “Tiên sinh phu nhân, tôi đã từng chủ trì hôn lễ cho hai người.”

Đại Lê và Tiêu Hữu Thành đều rất kinh ngạc, thật là vị linh mục đã chủ trì hôn lễ đêm khuya cho bọn họ ở Thượng Hải vào năm ấy. Linh mục mặc đồ đen cười nói: “Tôi rất vui có thể chứng kiến hạnh phúc của anh chị, hai người đã tuân theo lời hứa hẹn đối với nhau.”

Đại Lê mỉm cười hạnh phúc, in lên khoé môi của Tiêu Hữu Thành một nụ hôn.

Không phải Sicilia, không phải Vienna, nơi cuối cùng tàu biển đến là Cork, Ireland.

Phong cảnh nước ngoài khiến cho bọn nhỏ rất hưng phấn, Đại Lê cũng rất kinh ngạc, trang viên xinh đẹp màu mỡ kia, pháo đài cạnh biển to lớn... Tiêu Hữu Thành ôm cô từ phía sau, “Hài lòng không? Nữ vương bề hạ của anh?”

Thường Phi đẩy Đại Mặc Tường trên xe lăn, cười mỉm chờ ở cửa, hai đứa trẻ chạy như bay hướng về phía ông bà ngoại, đứa nhỏ nhất cũng cười được bà nội bỗng, họ cùng nhau đi vào trong nhà.

Trước pháo đài, Đại Lê và Tiêu Hữu Thành ôm nhau, hôn nhau say đắm.

Nắng chiều rực rỡ ở chân trời, từ đỏ thắm biến thành đỏ tươi, từ đỏ tươi biến thành tím hồng, từ tím hồng biến thành màu da cam, cuối cùng gợn lên màu vàng hổ phách ấm áp, màu sắc của hạnh phúc.

Hoàn chính văn

34. Chương 34: Câu Chuyện Nhỏ

- câu chuyện nhỏ không phải chính văn-

Đại Lê thuận lợi trở về Bắc Bình, ngày thứ hai Tiêu Hữu Thành cũng từ Thanh Đảo chạy về, trên đường nghe sĩ quan báo cáo việc làm của Đại Lê lúc ở Thượng Hải, sắc mặt anh càng ngày càng kém, mặc dù vẫn chưa tới nhà, viên sĩ quan không dám hé răng.

Tiêu Hữu Thành vào phòng, cởi súng trên đai áo xuống rồi ném lên bàn “Bộp” một tiếng, Đại Lê bị dọa nhảy dựng lên, cô sợ hãi nhìn anh, con ngươi đen nhánh như nai con vô tội bị hoảng sợ, Tiêu Hữu Thành vừa thương vừa giận, oán hận nói: “Em làm gì ở Thượng Hải?”

Đại Lê lui về phía sau hai bước, “Em không làm cái gì nha? Rất ngoan ngoãn!”

Tiêu Hữu Thành tiện tay cầm lên một bình hoa rồi ném xuống, rầm một tiếng, Đại Lê lập tức nhảy lên ghế đầu ở phía sau, mở to mắt nhìn anh, vẻ mặt cô trông như không thể tưởng tượng nói, “Anh đang làm gì thế? Anh muốn đánh em sao?”

Tiêu Hữu Thành nghiêng răng nghiêng lợi, “Không đánh một lần em vĩnh viễn không nhớ được!”

Đại Lê sợ tới mức muốn khóc, “Anh đánh phụ nữ? Còn đánh phụ nữ có thai?” Lệ đầy trong khoé mắt, cô hung dữ im ắng lên án anh, nhất định quật cường không cho nước mắt rơi xuống.

Tiêu Hữu Thành choáng váng năm phút..... ngớ ngẩn năm phút..... lại ngớ ngẩn thêm năm phút nữa..... Mười lăm phút sau, anh rốt cục có thể nói, kết quả thành ra nói lắp, “Em em em em em em..... Em nói cái gì???? Em em em em em em mang thai????? Đã mang thai sao em còn đứng trên cao như vậy?? (ghế đầu này cách mặt đất 15 cm) Mang thai mà em còn chạy tán loạn, nhảy lên nhảy xuống? Em em em em cố tình muốn tức chết anh hả?? !!!!!!!!!!!” Máu trong người anh thiếu chút nữa phun ra, nhưng lo lắng cho người phụ nữ có thai không nên thấy máu, muốn phun ra lại nuốt trở vào, anh đưa tay muốn bế cô, “Em xuống đây!”

“Anh còn đánh em không?” Trong mắt Đại Lê vẫn ngập đầy lệ.

Tiêu Hữu Thành hít sâu, lại hít sâu, máu chặn lại ngay cổ họng, anh cố hết sức nhẹ nhàng nói, “Em mang thai con của chúng ta, anh sẽ không đánh em, ngoan, để anh bế em xuống.”

“Vậy sau khi sinh đứa nhỏ anh còn đánh em không?” Bộ dạng nhỏ nhắn của Đại Lê muốn khóc nhưng không khóc làm cho người ta đau lòng.

Khoé miệng Tiêu Hữu Thành đã ngậm đỏ tươi, “Anh làm sao cam lòng mà thật sự đánh em? Vừa rồi chỉ hù dọa em thôi. Ngoan, để cho anh bế em xuống, trên ghế rất nguy hiểm.”

“Vậy anh phải cam đoan, về sau mặc kệ em làm gì, anh vĩnh viễn không được mắng em đánh em.”

“Anh hứa với em, em xuống đây.”

Khoé mắt còn đọng nước mắt, Đại Lê nở nụ cười sáng lạn, ngoan ngoãn tựa trong lòng anh.

_*_*

Các bà mẹ: __= không chỉ có không đánh, còn để nha đầu lừa dối ký kết hiệp ước không bình đẳng __= con rể Tiêu à, con rể vô dụng nhất trong lịch sử đã thuộc về con __= cơ hội tốt như vậy, các mẹ phê chuẩn, thậm chí sẽ chắc chắn thành công, con đời bị nha đầu kia khi dễ đi! Vĩnh viễn không thoát khỏi __=

Thiếu soái: không phải vợ các người con của các người, đương nhiên các người không đau lòng!

Các bà mẹ:

- câu chuyện nhỏ không phải chính văn-

35. Chương 35: Ngoại Truyện 1: Thanh Mai Trúc Mã

Edit: chijiro

Beta: p3104

Ánh mắt của chúng ta không thể nhìn thấy sự trưởng thành của nhau

Nhiều năm sau thanh mai trúc mã hồi tưởng lại, vẫn còn cảm giác đau buồn

Từ trước đến nay cậu bé Trần Tiểu Dẫn không hề nhớ rõ cha mẹ mình là ai, không nhớ rõ tại sao mình lại có mặt ở nơi này, ký ức lúc ban đầu trong cuộc sống của cậu chỉ có nỗi đau vô tận, đói khát, lạnh giá.... Cậu lưu lạc ở khắp đầu đường tại Thượng Hải, ăn xin để sống qua ngày, còn thường gặp ẩu đả với những bọn trẻ lang thang khác, bọn chúng giành giật số đồ ăn ít ỏi của cậu, giành lấy quần áo rách nát mà cậu nhặt được... Nhưng cậu vẫn sống sót, quả đấm chính là quy tắc của thế giới này, khi cậu đứng ở trong đêm mưa, bởi vì tranh giành chỗ trú mưa nho nhỏ mà cậu một lúc đánh gục cả sáu tên thiếu niên, từ trong chiếc ô to

nhỏ đồ ở đầu con hẻm, Đại Mặc Tường buông một câu, “Tiểu tử này khá lắm.” Từ đó về sau cậu bước vào một thế giới khác.

Lại là một thời kỳ gian khổ khác, Trần Tiểu Dẫn bị đưa tới một nơi cùng với bọn trẻ khác, tiếp nhận các loại huấn luyện, khắc nghiệt đến gần như tàn khốc, có người không chịu được mà chạy trốn, cũng có người chết đi, nhưng cậu kiên nhẫn kiên trì đến cuối cùng. Vào một ngày mưa đó, cuối cùng cậu được Đại Mặc Tường đưa lên xe.

Trong một ngôi biệt thự nằm trong khu tô giới Anh, Trần Tiểu Dẫn đứng thẳng tắp, lạnh lùng chờ đợi số phận của mình, hoàn toàn không giống một đứa trẻ tám tuổi. Mãi đến khi bên ngoài truyền đến tiếng còi xe ô tô, Đại Mặc Tường nghe thấy liền đi ra ngoài, không bao lâu, trong tầm mắt cậu xuất hiện một hình dáng nhỏ bé, áo mưa màu vàng nhạt, chẳng hiểu vì sao, lại có thể chói mắt đến thế, trong nháy mắt phá tan bóng tối, đâm thẳng vào mắt cậu.

Áo mưa trùm đầu bọc lấy toàn thân, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, tinh tế như gốm sứ, trơn bóng như ngọc, trên trán có vài sợi tóc dính nước nên dán cả lên mặt, đôi mắt cũng như thấm nước, con ngươi ướt sũng vừa đen vừa to, cô bé nhìn cậu chăm chú, trên người tỏa ra mùi mưa trong mát, pha lẫn với mùi sữa nhàn nhạt, giọng nói vừa còn mùi hơi sữa vừa có chút bực bội, cô bé hỏi cậu, “Anh là ai?”

Trần Tiểu Dẫn há hốc miệng, nhưng nói không ra lời, nhịp tim cũng không phải của chính mình.

Đại Mặc Tường ôm vợ đi vào, cười nói: “Lê Lê, đây là anh Tiểu Dẫn của con, sau này sẽ chơi với con.”

Cậu rõ ràng nhìn thấy đôi mắt của cô bé phát sáng, giống như một bầu trời đầy sao, ánh sáng lấp lánh đều là vui thích, trong lòng cậu có sự kích động tự hào nói không ra lời, vì bản thân mình có thể làm cô bé kia vui vẻ, lần đầu tiên cậu cảm nhận được tâm trạng như vậy, giống như lúc này mới tìm được ý nghĩa của cuộc sống. Nụ cười của cô bé lan đến tận khóe mắt, gọi một tiếng êm ái, “Anh Tiểu Dẫn.”

Hồ hấp của cậu ngừng lại, từ nay về sau trầm luân.

Cô bé được người hầu đưa lên lầu thay quần áo, Đại Mặc Tường thu lại dáng vẻ tươi cười quay sang nói với cậu, “Từ này về sau con bé là chủ nhân của cháu, cháu phải thề cả đời này phải bảo vệ nó, không để cho nó chịu một chút tổn thương nào, biết không?”

Thường Phi thấy yêu cầu như vậy đối với Trần Tiểu Dẫn vẫn là một đứa nhỏ mà nói là gánh nặng, bà kéo cánh tay chồng, nhưng Trần Tiểu Dẫn đã mở miệng, biểu tình nghiêm túc kiên định không phù hợp với tuổi tác, “Cháu thề sẽ vĩnh viễn bảo vệ em ấy! Dùng cả mạng sống của cháu!” Từng chữ vang lên, đó chính là lời thề từ trong trái tim.

Khi đó bang Hải Thiên đặt chân ở bến Thượng Hải không bao lâu, trước bang Thanh Hợp sau có bang Hoàng Hưng, sinh kế có chút gian nan, Đại Lê tuổi còn nhỏ đã phải học các kỹ thuật phòng thân, mỗi sáng tập luyện hai giờ đồng hồ, Trần Tiểu Dẫn luôn ở cùng cô, sự phụ rất nghiêm khắc, sẽ không vì cô là tiểu thư mà hạ thấp yêu cầu, bởi vì tất cả đều liên quan đến mạng sống. Trần Tiểu Dẫn cũng hiểu được đạo lý này, thế nhưng mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, quần áo ướt đầm mồ hôi, cậu luôn không đành lòng.

Nhưng cô bé không than khổ, thỉnh thoảng cũng búống bình, nhân lúc sự phụ không để ý, cô bé len lén ăn một miếng sô cô la, cũng cho cậu một miếng, lúc đầu cậu còn ngại, sau này dần quen liền cùng cô nhìn nhau cười ăn ý, sô cô la hơi đắng, nhưng cậu chỉ cảm thấy ngọt, mùi vị ngọt ngào nhất trong ký ức, mãi mãi không thể thay đổi được.

Nói cho cùng cô bé vẫn là trẻ con, cũng ao ước chơi đùa với các bạn, thích các trò chơi của con nít, thời gian ngắn ngủi trước khi ăn tối mỗi ngày, cô bé được phép ra ngoài, cùng bọn trẻ ở gần đây chơi quăng bao cát, nhảy ô vuông, từ xa xa cậu có thể nghe rõ tiếng cười cùng tiếng tranh luận của cô bé, phác thảo được hình dáng của cô bé, quen thuộc như vậy, như là một bộ phận của thân thể mình.

Sau này có một thời gian phổ biến trò chơi lấy vợ, các cậu bé bảo cô bé chọn chú rể, lông mày cô bé nhăn lại thành hình chữ bát đến nửa ngày, thấy Trần Tiểu Dẫn đang đứng chờ ở bên cạnh, cô bé nói, “Tớ muốn anh Tiểu Dẫn làm cô dâu.”

Biết rõ chẳng qua là lời nói đùa, trong đầu cậu lại có cái gì đó đang nảy nở, chỉ nghe thấy tiếng ve kêu vang lên liên tiếp bên tai, như xa như gần. Cậu đem câu nói này cất giữ trong lòng cả đời, mỗi lần nhớ lại đều rất cẩn thận như sợ làm vỡ thứ gì đó.

Thời gian tốt đẹp lại vội vàng trôi qua, trong mắt bọn họ, thậm chí còn không nhìn thấy sự trưởng thành của nhau.

Bang Hải Thiên ngày một lớn mạnh, Đại Mặc Tường trở thành nhân vật có thể kêu mưa gọi gió ở Thượng Hải. Khi đến sinh nhật thứ ba mươi của Thường Phi, Đại Mặc Tường đặc biệt mời một cô đào hát nổi tiếng một thời ở Bắc Bình, tại sân khấu của Tầng Xuân Viên, Đại Lê chèo trong ghế lò nhìn không rõ, cô liền xin cha mẹ chạy đến trước sân khấu ở dưới lầu, Trần Tiểu Dẫn đương nhiên theo sát từng bước.

Trên sân khấu vừa mở màn vở kịch “Mục kha trại”, tư thái và giọng hát của cô đào đều vô cùng tốt, Đại Lê ngẩng đầu mở to mắt nhìn, trong mắt chất chứa đầy ước ao. Sau khi nghe hát là ăn khuya, Đại Lê kéo Trần Tiểu Dẫn lên quay về rạp hát, đưa một túi bánh hoa quế cho người học việc của gánh hát, xin hóa trang giúp cô, lại thay trang phục hát, đáng vẽ khi cô đào hát lúc đó, cô rất thích. Tuy rằng trang phục không vừa với người, trang điểm cũng đơn giản, một cô bé mười hai tuổi, không thể dấu được nét xinh đẹp quyến rũ trong ánh mắt, khiến cho Trần Tiểu Dẫn choáng váng, người học việc luôn miệng nói cô bé xinh đẹp như vậy, chắc là chỉ có vị thiếu soái ở Bắc Bình mới xứng đôi.

Lúc đó Trần Tiểu Dẫn mười lăm tuổi, bởi vì thường xuyên có “nhiệm vụ”, nên thường ra vào những nơi phong nguyệt, nhưng chưa từng có suy nghĩ gì, thế nhưng đêm đó, trong giấc mộng của anh nhiều lần xuất hiện dáng vẻ của cô khi hát hí khúc, khoe mắt cô xé lên, hai tròng mắt trong veo thăm thăm, cô khê hé mở đôi môi đỏ mọng.... Trong bụng như có lửa đốt, lúc tỉnh dậy thì phát hiện giữa hai chân ướt nháy. Lúc này anh hung hăng tự tát mình hai bạt tay, trong lòng đồng thời cũng cảm thấy trống vắng, mất mát, ngỡ ngàng.

Ngày hôm sau nhìn thấy cô, anh không kiềm chế được mà đỏ mặt, nhưng cô hồn nhiên không phát giác, vẫn đáng vẻ vô tư vô ưu như trước.

Mùa hè ánh nắng gay gắt, xuyên thấu qua kẽ lá tạo thành những bóng loang lổ. Bên cây ngô đồng ven đường, thiếu nữ mười sáu tuổi phóng khoáng dựa vào chiếc xe, quần đen áo trắng, mái tóc ngắn, cả người cao ngất giống một cậu thiếu niên hơn.

Thấy anh, nụ cười lan đến tận khóe mắt, hơi thở thanh xuân bức người so với ánh nắng của mùa hè dường như còn gay gắt hơn, cô vẫn gọi anh như trước, “Anh Tiểu Dẫn.”

Trần Tiểu Dẫn ra vẻ bình tĩnh gạt đầu, kỳ thực tâm trí chỉ còn lại sự mềm mại, cô nói năng thẳng thắn lưu loát, âm cuối lại mang theo dư âm lười biếng, mềm mại đến lạ thường.

Nhận lấy chiếc xe từ tay cô, anh cùng cô sóng vai đi dưới tán cây ngô đồng, lắng nghe cô kể về những chuyện thú vị trong trường, trong không khí vẫn còn vương hương hoa huệ, mà bên cạnh là mùi hương thanh khiết của cô, khiến anh cảm thấy không có gì có thể sánh bằng sự yên lặng thoải mái lúc này, mặc dù một giờ trước, anh vừa mới giết người.

Có nam sinh lớn mật đến gần, trước mặt Trần Tiểu Dẫn mời Đại Lê đi xem phim, nam sinh đó tên là Trình Kế Nghiệp, từ Bắc Bình chuyển đến, gia đình mở một hãng tàu thủy, rất có thể lực, mới vào trường cậu ta đã say mê Đại Lê, theo đuổi rất quyết liệt, Trình Kế Nghiệp trông tuấn tú lịch sự, lại có nhiều gia sản, ở Bắc Bình có tiếng là công tử phong lưu, biệt hiệu có thể so sánh với thiếu soái, rất biết cách đối xử với phụ nữ, nhưng không ngờ Đại Lê du diêm bất tiến (thành ngữ : nước đổ đầu vịt), vẫn luôn lạnh lùng với cậu ta, mặc dù Trình Kế Nghiệp nóng vội, có lúc hận không thể cưỡng ép, nhưng bởi vì biết bối cảnh của nhà cô, nên cậu ta không dám quá cấp bách.

Trần Tiểu Dẫn dễ dàng xử lý loại chuyện như vậy, khi màn đêm buông xuống anh bắt Trình Kế Nghiệp tổng vào kho hàng trên bến tàu. Sau khi đánh một trận liên rứt súng nhắm thẳng vào đầu Trình Kế Nghiệp, lạnh lùng uy hiếp, “Cách xa Đại tiểu thư một chút.”

Trình Kế Nghiệp dù sao cũng xuất thân từ con nhà giàu có, chịu đựng đau đớn ngược lại uy hiếp anh, “Mày biết Trình gia tao là ai không? Tao ở Bắc Bình có quan hệ tốt với thiếu soái!”

Sắc mặt Trần Tiểu Dẫn không hề thay đổi, tay phải chéch lên, “Pằng” một tiếng, viên đạn sượt qua tai Trình Kế Nghiệp, cậu ta sợ đến mức cằm miệng ngay lập tức, cuối cùng chỉ có thể cắn hận mà châm biếm: “Tao biết mày có suy nghĩ gì, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Trần Tiểu Dẫn không hề tức giận, sau khi nhận được cam đoan liền thả Trình Kế Nghiệp, ra khỏi bến tàu thì đã là hừng đông, sương sớm rơi xuống như mưa nhẹ, anh đi lại giữa dòng người thưa thớt trên đường, đi ngang qua quán nhỏ mua bánh bao mà cô thích nhất, nghĩ đến dáng vẻ hài lòng ăn bữa sáng của cô, anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Đại Mặc Tường càng ngày càng khen ngợi coi trọng anh, đến năm hai mươi tuổi thì anh ngồi lên chiếc ghế đường chủ của Hắc Ưng đường, cũng bắt đầu từ khi đó, có người thường nói đùa, nói anh là con rể mà Đại lão đại bồi dưỡng, Đại Mặc Tường nghe xong chỉ cười, như là ngầm đồng ý, trong lòng anh vui vẻ, nhưng nhiều hơn là sợ hãi không tin, của báu như vậy, anh biết mình không với tới.

Từ sau khi thăng chức anh đương nhiên không thể thường xuyên ở cạnh cô, dần dần không còn thân thiết như trước kia. Một ngày hoàng hôn cuối mùa thu, thiếu nữ mười tám tuổi ngồi một mình bên bờ sông, ngắm ánh mặt trời đỏ rực dần dần lặn xuống, quần áo mãi mãi là hai màu đen trắng, đã nhiều năm trôi qua nhưng cô gái ấy luôn vui vẻ rạng rỡ như thế, áo len rộng thùng thình không che được bờ vai gầy yếu, màu sắc rực rỡ của ánh chiều tà phản chiếu trên khuôn mặt, làm cho thân ảnh của cô có vẻ cô đơn, cô quay đầu lại nhìn thấy anh, dáng vẻ tươi cười cũng là dịu dàng mềm mại, cô nói với anh, “Anh Tiểu Dẫn, em quyết định đi Vienna.”

Xa cách đến bất ngờ như vậy, không để lại bất cứ thời gian nào để tạm nghỉ, anh không nhớ rõ tâm tình mình lúc đó như thế nào, nhưng nhớ kỹ trên mặt vẫn là nụ cười vui vẻ, từ trước đến giờ, khi cô cười thì anh cũng cười.

Thời gian trở nên gian nan, ba năm sau rốt cuộc đợi được ngày cô trở về, nhìn cô nhào vào trong lòng mình, thân thiết gọi anh là anh Tiểu Dẫn, nhìn cô len lén lè lưỡi, nhìn cô làm nũng sau khi giả vờ tức giận, anh muốn nói với chính mình, tất cả đều không thay đổi, cô vẫn là bảo bối do anh bảo vệ. Thế nhưng không kịp, cô trưởng thành rồi, đã rơi vào lưới tình rồi.

Dưới tàng cây ngô đồng, trong một ngày hè nóng bức, chiếc xe có rèm che ở phía xa kia, cô nghiêng khúc mắt liếc nhìn người đàn ông, dường như đang quở trách, vẻ mặt nũng nịu như vậy, anh chưa bao giờ nhìn thấy, mà người đàn ông kia lại kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô, hai gò má cô ửng đỏ, cánh tay vòng qua cổ người đàn ông... Ngọt ngào của bọn họ giống như một con dao đâm vào trong mắt anh, đâm vào trong lòng anh, tuy rằng anh đã sớm biết, từ đầu đến cuối cô không phải của anh... Tiếng ve sầu kêu không dứt, như xa như gần... Một ngày của mùa hè năm đó, tiếng ve sầu năm đó, sẽ không quay trở về nữa.

“Lê Lê, em biết rõ anh ta sao?” “Em có biết ở Bắc Bình anh ta đã qua lại với bao nhiêu người bạn gái không?”

Có một tia sáng xẹt qua mắt cô, cô cúi đầu, nói, cảm ơn anh.

Cô nói cảm ơn anh, một câu đầy khách sáo. Anh ngẩng đầu, xuyên qua những tán cây ngô đồng um tùm nhìn ánh mặt trời, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt, khiến anh chỉ có thể nheo mắt lại...

Ngay từ đầu đã biết, có lẽ không thể ở cùng cô cho đến già.

Một ngày nào đó của rất nhiều năm sau, cô con gái lớn Hình Hình hỏi anh, “Cha, cha có chuyện gì tiếc nuối không?”

Anh nhíu mày hồi tưởng lại rất nhiều, nhớ tới dáng vẻ hồn nhiên non nớt của cô lúc năm tuổi, nhớ tới vẻ quậy rũ vừa chớm nở năm mười hai tuổi, nhớ tới vẻ thanh xuân phóng khoáng khi cô mười sáu tuổi, nhớ tới vẻ quật cường cô đơn của cô lúc mười tám tuổi, nhớ tới những năm tháng ở bên cạnh cô, những thứ này chỉ thuộc về riêng mình anh, Tiêu Hữu Thành cũng không có cách nào có được thời gian thanh mai trúc mã với cô.... Nhớ tới hạnh phúc hiện tại của cô....

Anh xoa đầu con gái, cười nói, “Không có gì tiếc nuối cả.”

36. Chương 36: Ngoại Truyện 2: Không Cần Chờ Đợi

Edit: chijiro

Beta: p3104

Tôi đã tin có một số người tôi vĩnh viễn không cần chờ đợi

Vì vậy tôi hiểu được lý do vì sao khóc trong ánh đèn mập mờ

Lãng mạn như Paris, tình yêu bên bờ sông Seine. Khi biết được anh quyết định một mình đi du lịch ở Paris, Tiết Phi Dao đã từng cười nói, có lẽ khi trở về anh sẽ muốn chia tay với em, bởi vì ở Paris anh sẽ gặp được tình yêu của mình. Anh chỉ coi đó là những ảo tưởng lãng mạn của phụ nữ, chỉ cười cười bỏ qua, nhưng ai ngờ đó lại trở thành một lời tiên tri.

Tiết trời mùa thu ở Paris rất đẹp, mặc dù bầu trời là những tầng tầng lớp lớp sương mù che phủ ở phía xa xa, những đám mây đen che khuất cả mặt trời, nước sông trong trẻo nhưng lạnh lẽo, toát ra một vẻ đẹp tang thương. Trong một nhà hàng bên bờ sông Seine, người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ, cùng với một tách cà phê, lặng lẽ ngồi đó cả buổi chiều.

Tư thái tao nhã, khuôn mặt tinh xảo, vẻ mặt u buồn, tất cả đều lộ ra một vẻ quyến rũ hấp dẫn người khác. Cô gái phục vụ Lois vẫn luôn chú ý tới người khách phương Đông này, cô đoán, chắc anh đang chờ người yêu, hoặc là nhớ về tình yêu, nhất định có liên quan đến lãng mạn.

“Tiên sinh, ngài có cần một tách cà phê nữa không?”

“Được, cảm ơn.”

“Tiên sinh, cà phê đen không tốt cho dạ dày, ngài có muốn thêm sữa không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Tiên sinh, đêm nay sân khấu kịch Paris trình diễn vở kịch ‘Kỵ sĩ hoa hồng’, ngài có hứng thú đi cùng tôi không?”

Đột nhiên trầm mặc, người đàn ông nhíu mi suy nghĩ gì đó, ánh mắt dừng lại một nơi nào đó, nhịp tim cô đập thình thịch, nhưng vẫn tập trung nhìn thẳng vào mặt anh, trời! Dáng vẻ của anh lúc suy tư cực kỳ đẹp trai, cô chưa bao giờ gặp người đàn ông đẹp trai mà lại quyến rũ như vậy!

“Không, cảm ơn.”

Thất vọng, Lois trở lại phòng bếp, bị Marie nhanh như chớp kéo lại, cô nàng thần bí cất lời, “Hey, vị tiên sinh ngồi cạnh cửa sổ kia, cậu để ý tới anh ta phải không?” Lois gật đầu, không ngờ Marie cũng chú ý tới anh, “Tớ vừa nghe Bối phu nhân nói, hằng năm vào ngày này anh ta sẽ tới đây, đã hai mươi một năm rồi!”

“Hai...” Lois mở to mắt không cất được thành lời, lúc lâu sau mới nói, “Hai mươi một năm! Trời ạ! Sao có thể được!” Đối với một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, những năm tháng vượt qua cả tuổi của mình thực sự là dài đằng đẵng.

Dường như biết tin tức này khiến người ta khó tin, Marie gật đầu thật mạnh, “Chính miệng Bối phu nhân nói vậy, thật đó! Nghe nói hai mươi một năm trước anh ta quen biết người yêu của mình ở đây, sau đó hằng năm vào ngày này đều tới đây ôn lại kỷ niệm.”

“Vậy vì sao chỉ có một mình anh ta? Người yêu của anh ta đâu?”

“Không biết.” Marie nhún nhún vai, “Bối phu nhân nói anh ta vẫn luôn một mình, người yêu của anh ta hình như đã gả cho người khác, anh ta đang chờ cô ta.”

“Trời, anh ta đợi hai mươi một năm! Quá si tình! Người phụ nữ nào lại nỡ bỏ rơi người đàn ông như vậy? Quá choáng váng!”

“Nhưng mà thực sự rất lãng mạn.”

Lois nghĩ cô nàng nói đúng, quả nhiên là một câu chuyện tình lãng mạn.

Dung Đình Hiền cũng không biết, tình yêu của anh, sự chờ đợi của anh, có được tính là lãng mạn không?

Hoàng hôn buông xuống cùng với cơn mưa phùn, bầu trời nhanh chóng đen kịt, lại chuẩn bị kết thúc một ngày, từng ngày trôi qua thật bình thường. Những ngọn đèn đường lần lượt sáng lên, ánh sáng mờ nhạt cô độc, mưa bụi vẫn rơi thê lương không một tiếng động. Tách cà phê trong tay đã nguội lạnh từ bao giờ, sự lạnh lẽo xuyên qua đầu ngón tay, anh nhìn con đường bên ngoài qua lớp cửa sổ thủy tinh, dòng người đang vội vã về muộn, dường như chỉ có những màu sắc xám trắng ảm đạm bao phủ, không hề có người anh đang chờ.

Một chiếc du thuyền chậm chậm lướt qua, ngọn đèn trong đêm tỏa ra ánh sáng ngọc mê người, từ trên thuyền truyền đến tiếng ca du dương, nhẹ nhàng liên tục, dường như tái hiện ngày xưa...

Bầu trời mưa thu trong vắt, đi qua những tán ngô đồng sum suê, tiến gần đến bờ sông Seine, ánh nắng mặt trời ánh lên từ dưới sông, thiếu nữ xinh đẹp đứng trên mũi tàu, áo khoác ngoài bằng len màu đen, khăn quàng cổ kẻ caro, gói thối tung bay làm rối bời mái tóc ngắn của cô, vừa tươi trẻ vừa phóng khoáng.

Chỉ cần liếc mắt, cũng khiến anh động lòng. Có lẽ bởi vì ngày đó bầu trời đặc biệt rất xanh, có lẽ bởi vì ngày đó những đám mây đặc biệt rất trắng, có lẽ bởi vì ngày đó ngọn gió đặc biệt nhẹ nhàng.... Biết đâu cái gì cũng không phải, đơn giản là khi tình yêu đến thì không cần phải có lý do. Chỉ cần một cái liếc mắt anh đã biết, chính là cô.

Cô không phải là một cô gái hướng ngoại, một chút ngượng ngùng, một chút khoảng cách, anh vô cùng tao nhã mà đáp lại, chỉ lẳng lặng cảm nhận cô, đó là một hơi thở trong veo tinh khiết. Làm việc có chừng có mực, không vội vàng nóng nảy, anh quá tự tin cho rằng nhất định có thể đạt được.

Ngày hôm sau người đi, chỉ còn gian phòng trống không, lần đầu tiên anh cảm thấy hối hận, lẽ nào anh lại che giấu quá tốt, một chút cô cũng không cảm nhận được? Hay là cô vốn vô tâm không để ý.

Mặc kệ như thế nào, anh đã định phải là cô.

Sau khi trở về London anh đề nghị chia tay, Tiết Phi Dao là một người phụ nữ thoải mái, giống như anh đã đoán trước, cô mỉm cười chúc phúc cho anh, “Chúc mừng anh đã chờ được người khiến cho anh động lòng!” Anh cũng cho rằng mình đã đợi được, giữa biển người mê mông, cuối cùng anh đợi được rồi.

Nhưng anh không hề nghĩ rằng ngày gặp lại sẽ lâu như thế, ba năm sau ở Thượng Hải, khi nghe thấy giọng nói ấy, lòng anh run lên, gặp lại cô gái năm đó, dưới ánh đèn mờ nhạt, cô yên lặng đứng đó, trang phục màu đen trắng, hơi nghiêng người, vừa biếng nhác nhưng cũng vô cùng sắc bén. Rút một bông hoa, vẻ đẹp quyến rũ nở rộ dưới bóng đêm, cô vô cùng gợi cảm. Giữa những âm thanh ồn ào anh nghe được chính nhịp đập của trái tim mình, đập loạn như thế, lòng bàn tay đầy mồ hôi, ướt ướt khó chịu, đã nắm chặt tay vậy mà không thể.

Cô không nhớ anh, khi bốn mắt nhìn nhau, dĩ nhiên cô không hề nhận ra anh, sự cô đơn ùn ụt kéo tới, nhưng mà không sao, lần này anh thực sự làm quen với cô, biết tên cô là Đại Lê, sẽ không để cô lạc mất nữa. Anh vẫn luôn tự tin như trước.

Anh hẹn gặp cô, theo đuổi cô, cô cảm giác được, cự tuyệt anh một cách uyển chuyển, lý do là cô đã có bạn trai, cũng không phải quá bất ngờ, anh vẫn tự tin có thể đến với cô, mặc dù người kia là Tiêu Hữu Thành. Bởi vì không ai yêu cô hơn anh, bởi vì anh không thể không có cô.

Lấy danh nghĩa bạn bè, anh mời cô đi ăn, tặng quà cho cô, cô không ngại ngần không né tránh, thoải mái gặp anh, anh vui vẻ, nhưng nhanh chóng hoảng hốt, dường như cô thực sự không để ý đến anh, anh có thể cảm nhận được, cô đối với anh, không có cảm giác tim đập thình thịch.

Trên mặt của cô chỉ có vân đạm phong khinh, anh thấy hai người bạn họ ở cùng nhau, tay nắm tay, cô vui cười, tràn đầy vẻ nũng nịu của cô gái nhỏ, ở một khoảng cách xa như thế, đôi mắt sáng ngời của cô vẫn đâm vào mắt anh, mà người đàn ông kia nhìn vào mắt cô, chỉ có chiều chuộng yêu thương vô hạn, anh kính ngạc, cho rằng thấy được chính ánh mắt của mình....

Ngồi trong xe cả một đêm dài đằng đẵng, trái tim cô đơn, ngoài khoảng không ra thì cũng chỉ có sự trống vắng. Anh chưa bao giờ có cảm giác như thế, tuyệt vọng xen lẫn bất lực. Anh có thể làm gì? Cản trở hạnh phúc của cô? Không thể.

Chỉ có chờ đợi.

Tình yêu của bọn họ cũng không thuận buồm xuôi gió, có rất nhiều biến cố, anh có rất nhiều cơ hội thể nhưng anh chỉ yên lặng chờ cô ở phía sau, chỉ cần cô nguyện ý, chỉ cần cô quay đầu lại, anh nguyện làm bờ vai cho cô dựa dẫm cả đời, nguyện làm vòng tay ấm áp ôm chặt lấy cô, tất cả của anh đều thuộc về cô, chỉ cần người con gái ấy nguyện ý.

Những năm ở Mỹ, là những ngày vui vẻ nhất của anh, cũng là những ngày đau khổ nhất. Tuy rằng cùng ở New York, nhưng bọn họ cũng không thường xuyên gặp nhau, một tháng chỉ có một hai lần, anh đưa cô đi hóng gió, hoặc là đến quán bar.

Dần dần quen biết ông chủ quán bar, cô đi lên sân khấu nhỏ, hát vài bài. Trong ánh sáng mờ mờ, thân ảnh cô càng cô đơn mềm yếu, giọng hát trầm thấp trong trẻo, nhẹ nhàng vang lên, một giai điệu đơn giản ưu thương. Những lúc như thế này, quán bar luôn trở nên yên tĩnh, anh lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, xuyên qua những ngọn nến lung linh, nhìn người con gái anh yêu, trong lòng có một cảm giác không nói thành lời, muốn che chở cho cô, muốn thương yêu cô, muốn đánh người đàn ông kia một trận, sau đó đưa anh ta đến trước mặt cô.

Vào một đêm tuyết rơi, anh đưa cô về nhà, cô uống khá nhiều rượu, sắc mặt ửng hồng, cô nói lời cảm ơn anh, từ biệt, rồi xuống xe. Nhìn cô cứ từng bước đi xa dần, anh đột nhiên không thể chịu được, anh xuống xe đuổi theo cô, ôm lấy cô vào trong ngực, không quan tâm đến bất cứ cái gì, “Vì sao em không thể quên anh ta? Vì sao không chịu quên!”

Lúc đầu cô giãy dụa, nhưng dần dần không phản kháng nữa, mặc cho anh ôm cô vào trong ngực, sau đó, cô chủ động ôm lấy thắt lưng anh, anh mừng như điên! Trái tim chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Ôm lấy cánh tay đang run rẩy của cô, lại còn dùng sức, anh chờ được cô! Đã chờ được rồi...

Người trong lòng anh lại khóc nức nở, tiếng khóc mang theo sự oán giận, “Không muốn thấy anh.... Em không muốn thấy anh...” Trái tim anh bắt đầu run rẩy, anh vốn không có thời gian để tìm hiểu được hàm ý trong lời nói của cô, chỉ biết là cô đang làm nũng, cô đang làm nũng với anh? Trái tim của con người thật sự có thể thay đổi.

Cô gắt gao bám chặt lấy áo khoác của anh, dính sát vào lồng ngực anh, “Không muốn thấy anh... Tiêu Hữu Thành... Em Hữu Thành...”

Tuyết lạnh như vậy, làm đông lạnh cả trái tim, anh cứng ngắc toàn thân một hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng nâng cằm của cô, nhìn khuôn mặt của cô. Hai mắt nhắm chặt, dưới ánh trăng hai hàng mi run rẩy, còn đọng lại giọt nước mắt long lanh như thủy tinh, anh cúi đầu, từ từ tới gần... Vậy thì hãy coi anh là anh ta đi, coi như là anh ta cũng được, chỉ cần em nguyện ý.

Khoảnh khắc sắp chạm đến đôi môi đỏ mọng kia, cô như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên mở mắt ra... Trong ánh mắt có ánh trăng, ánh sáng mờ mờ, cô đẩy anh ra, nhanh chóng lùi về sau hai bước.

Hai người đều xấu hổ im lặng, cô cúi đầu, nói xin lỗi, rồi xoay người bước đi, thẳng thắn không hề do dự. Nhìn bóng lưng của cô, trong lòng anh lạnh như băng, anh cho rằng mình không chờ được nữa, cả đời cũng không thể.

Không lâu sau anh có bạn gái, cô ấy tên là Susan, con lai Trung Mỹ, là một cô gái cao cao gầy gầy, hai đôi mắt trong veo sáng sủa. Cơ hội gặp Đại Lê ngày càng ít, thỉnh thoảng mới gặp nhau, anh đều mang cô bạn gái nhỏ của mình đi, với người ngoài cô luôn cư xử xa cách khách sáo, ánh mắt ấm áp, anh đối với Susan cũng vậy, anh đột nhiên cảm thấy hỗn loạn, cảm thấy bản thân như một thằng hề.

Susan cảm giác được sự bất thường của anh, cô thân thiết hỏi, “Dung, anh sao thế?” Anh trầm mặc, sau đó cười, “Tôi là một tên ngốc.”

“Không, em thấy anh là người đàn ông tốt nhất.” Ánh mắt của cô gái si mê, chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng, anh nhắm mắt lại chấp nhận, nhưng đến giây cuối lại quay đầu, nụ hôn của cô gái dừng trên mặt

anh, trong lòng hai người đều lạnh giá, cô có biết không, anh cùng với người con gái khác, vĩnh viễn không thể làm được.

Châm một liều thuốc, anh nhìn về phía cửa sổ, “Chúng ta chia tay thôi.”

“Vì sao?” Cô gái nhỏ với ánh mắt trong veo tràn đầy vẻ ngây thơ.

“Xin lỗi.” Bọn họ có một điểm giống nhau, đối với người mình không yêu, đều tàn nhẫn như thế. Không đúng, cô đối với người mình yêu cũng rất tàn nhẫn.

Đại Mặc Tường tỉnh lại, cô đột nhiên về nước, anh lơ mơ đoán ra điều gì đó, nhưng lại không muốn nghĩ tới. Anh lựa chọn một mình đi du lịch, đi Paris, anh đã từng muốn rủ cô cùng nhau đến bờ sông Seine, cùng nhau trở lại nơi lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng cho đến giờ phút này vẫn chỉ có một mình anh.

Có lẽ thời gian không đúng, nụ cười tươi của cô cùng anh ta trên mặt báo. Hôn lễ của bọn họ vô cùng long trọng, tuyên bố với cả thế giới hạnh phúc của họ. Anh uống cà phê đen, hết ly này đến ly khác, bởi vì cà phê đen là thứ mà cô thích nhất, cô nói rằng nó thơm ngon, anh nhìn nụ cười của cô trên mặt báo, rất muốn hỏi, vì sao chỉ có đắng.

Ánh đèn rực rỡ chiếu sáng khắp nơi, anh đứng một mình giữa con phố, trong không khí không tìm được lấy một chút quyến luyến, muốn đưa tay lên, nhưng không nắm được cô. Uống rượu, say, nhưng hết lần này đến lần khác đều tỉnh táo, rốt cục anh đã hiểu, có người vĩnh viễn không cần anh chờ đợi.

Một ngày nào đó, trong dòng người vội vã trên một con phố của Paris nhìn thấy một cảnh tượng kỳ quái — một người đàn ông phương Đông quần áo chỉnh tề, dưới ánh đèn mập mờ, nghẹn ngào khóc nức nở. Không ai đi tới hỏi, cũng không ai thảo luận cái gì, bởi vì thoát nhìn, trông anh rất bi thương.

Biết rằng không cần phải chờ, nhưng một năm rồi lại một năm qua đi, anh vẫn chờ đợi.

Một năm đó, chiến tranh bùng nổ ở khắp thế giới, rời xa chiến trường nước Mỹ, anh tìm mọi cách biết được tin tức về cô, lập tức quyết định trở về tìm cô, mọi người nói anh điên rồi, lộ trình rất nguy hiểm, dù có nhiều tiền nhiều tài chưa chắc đã bảo vệ được tính mạng của mình, nhưng anh bất chấp tất cả, thậm chí còn viết sẵn di chúc. Anh thậm chí muốn được nhìn thấy cô, thậm chí ở bên cạnh cô vào lúc này.

Quyết định của anh là chính xác, anh chứng kiến một sinh mệnh nhỏ bé ra đời, cũng gặp được đứa con ruột của mình.

Huyết thống thực sự rất thần kỳ, chỉ cần liếc mắt anh đã tin đó là con mình, loại tình cảm này khó có thể nói thành lời, anh muốn yêu thương đứa bé, nhưng thật khó khăn để yêu. Anh ẹ đứa bé một khoản tiền, người con gái kia không chịu nhận, anh nói rằng đó là cho đứa bé, người con gái do dự hồi lâu, rồi nhận lấy, từ nay về sau sẽ không gặp lại nữa, anh muốn đối tốt với tất cả mọi người.

Ngày đó Tiêu Hữu Thành chiến thắng trở về, anh một mình ra đi, lúc cô cần thì anh đến, cũng có thể đi khi cô yêu cầu. Cô tiễn anh, nói lời cảm ơn, anh nói với cô, người phải cảm ơn là anh, cảm ơn cô đã bằng lòng làm bạn của anh, khiến cho cuộc sống của anh trong dòng đời buồn chán kia không đến mức quá u ám.

Sau này, bọn họ đã chuyển nhà tới Ireland, phải công nhận, người đàn ông kia rất yêu cô, hơn nữa không ít hơn anh. Hằng năm anh đều đến nhà thăm hỏi một lần, gặp cô, gặp những đứa con của cô, mà ánh mắt của nam chủ nhân nhìn anh ngày càng cảnh giác, anh hiểu rõ, lý do vì anh vẫn còn độc thân. Mà đôi mắt của cô, mãi mãi trong veo thuần khiết như thế, không nhìn thấy sự rung động... Như là một đêm ở bên sông Seine.

“Nhanh lên nào, đêm nay tớ còn muốn xem kịch.” Marie thay quần áo đồng phục, giục Lois.

Lois quay đầu lại nhìn nhà hàng, “Người đàn ông kia còn chưa đi.” Marie cũng quay đầu lại, “Cậu còn muốn hẹn hò? Coi như xong, tớ nghĩ rằng anh ta sẽ không đồng ý đâu.”

“Thực sự là không hiểu, đã không đợi được, vì sao còn muốn đợi?”

“Ai biết được! Đi thôi, không còn thời gian nữa đâu, nữ diễn viên đêm nay rất xinh.” Hai cô gái thảo luận rất sôi nổi về nữ diễn viên, ríu ra ríu rít đi xa dần.

Vì sao vẫn muốn chờ, vấn đề này, Dung Đình Hiền không tìm được câu trả lời.

Biết rõ không cần chờ đợi, nhưng lại vẫn đợi cả đời.

Rất đẹp, nhưng cũng rất đau.

37. Chương 37: Ngoại Truyện 3: Loạn Thế Hoa Nhan

Edit: chijiro

Beta: p3104

Mọi người tự biên kịch cho chính duyên phận của mình

Nếu như muốn tôi hy sinh vì tình yêu

Tôi không sợ phải trầm luân hoặc trở nên ngốc nghếch trong mộng

Tắm ga trải giường bằng lụa màu xanh hơi rũ xuống mép giường, thiếu nữ cuộn tròn người lệch sang một bên trên giường, khuôn mặt gục xuống, phía sau lộ ra cái gáy trắng nõn, hai vai run run càng lộ ra vẻ ốm yếu, Mặc Họa nghe thấy tiếng khóc vội vàng chạy vào phòng, “Tiểu thư làm sao thế? Sao lại khóc?”

Sau đó nhặt lên một quyển sách viết bằng mực tàu ở dưới mặt đất, quả nhiên là Hồng Lâu Mộng, lật trang sách đến đoạn “Khổ giáng châu hồn qui ly hận thiên”, Mặc Thư thở dài, “Sách này tiểu thư đọc bao nhiêu lần rồi, sao mỗi lần đọc lại khóc thế? Cô không giống với vị tiểu thư trong sách, phu nhân biểu thiếu gia yêu thương cô mà! Phu nhân nói chờ hai năm nữa cô khỏe lên, sẽ lo chuyện hôn sự cho cô.”

Những giọt nước mắt của Tô Giáng Ưu ngừng chảy, Mặc Họa cầm khăn lau mặt cho cô, chép miệng nói, “Cũng không thể trách tiểu thư thương tâm, muốn trách thì phải trách biểu thiếu gia suốt ngày ở ngoài trăng hoa, tháng trước vì một con hát, mà gây mưa gây gió, mấy ngày nay, nghe nói cậu ấy nhìn trúng một nữ học sinh, mỗi ngày đều đi đập thanh ngắm trăng, thật là, khiến tiểu thư của chúng ta, ...” Mặc Thư vội vàng nháy mắt với Mặc Họa, lúc này Mặc Họa mới không cam lòng mà ngậm miệng lại, sắc mặt của Tô Giáng Ưu xanh xao, Mặc Thư nhanh chóng ngắt lời nói, “Hôm nay thời tiết rất đẹp, tiểu thư có muốn ra ngoài chơi không? Coi như là ra ngoài hít thở không khí, đừng mãi ngồi một chỗ trong phòng.” Tất nhiên Tô Giáng Ưu không chịu, Mặc Thư dỗ dành một lúc lâu, Mặc Họa cũng ở bên cạnh nhẹ nhàng khuyên nhủ, khó khăn lắm mới có thể thuyết phục được.

Thời buổi này có một chiếc ô tô ở Bắc Bình không hề tầm thường, trong phủ Đại soái có mấy chiếc, nhưng Tô Giáng Ưu không ngồi, vẫn ra ngoài bằng xe ngựa như trước, cũng không giống như những tiểu thư nhà giàu thích đi dạo phố mua sắm ở những cửa hàng trang sức hay quần áo, chỉ lên chùa dâng hương, tuổi của Tô Giáng Ưu tuy nhỏ, nhưng tính cách và dáng vẻ đều có phần bảo thủ.

Lúc đến chùa Bích Vân đã quá mười hai giờ trưa, bầu trời quang đãng, mặc dù là ở ngoại ô, nhưng có rất nhiều du khách tập nập ở ngoài đường, náo nhiệt như ở trong thành phố vậy. Ở Hương Sơn, Tiêu gia có một căn biệt thự, chung quanh yên tĩnh, cảnh sắc vào mùa này rất đẹp, Mặc Thư và Mặc Họa dù sao vẫn là thiếu nữ, rất muốn nhìn vẻ đẹp của cả khung trời toàn cây lá đỏ, họ cố khuyên bảo Tô Giáng Ưu, vì vậy đoàn người đến biệt thự của Tiêu gia.

Nói là biệt thự, nhưng diện tích rất lớn, dọc theo đường đi những người đi lại thưa dần, đến khi tiến vào cảnh giới nghiêm ngặt của khu biệt thự, thì không hề có một người lạ nào, vị quản gia béo mập đi ra đón, vẻ mặt tươi cười, “Hôm nay là ngày vui lớn gì thế này? Thiếu gia vừa mới đến, biểu tiểu thư người đã tới rồi.”

Trái tim Tô Giáng Ưu nhảy nhót, thấy Mặc Thư với Mặc Họa ở bên cạnh cười mờ ám, liền đỏ mặt cúi đầu, nhẹ nhàng bước vào sân trước, chợt nghe giọng nói nũng nịu của một cô gái, “Đáng ghét, suốt ngày bắt nạt người khác.” Giọng nói hàm chứa vẻ nũng nịu nồng đậm.

Tô Giáng Ưu đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở dưới gốc cây phong, có một chàng trai đứng ở nơi đó, dáng người cao lớn, mặc quần trang màu lục, cúc ngoài cũng cởi ra hết, lộ ra áo sơ mi trắng bên trong, vừa

anh tuần vừa phong độ, trong tay cầm chiếc roi ngựa cứng nhắc, thông thả đi đến gần con tuần mã gần đó, ngay lập tức một cô gái trẻ mặc chiếc áo màu xanh, tóc mái dài tới lông mày, đang hờn dỗi với anh.

Sắc mặt Tô Giáng Ưu trở nên trắng bệch, tâm trạng cũng trùng xuống, mặc dù cô đã nghe qua rất nhiều mối tình của Tiêu Hữu Thành, nhưng chính mắt nhìn thấy, lại là một chuyện khác.

Tiêu Hữu Thành cũng nhìn thấy cô, mỉm cười gọi một tiếng, “Giáng Ưu.” Trên mặt không có lấy một chút xấu hổ. Cô gái kia thấy người đến, gương mặt lập tức đỏ bừng, cúi đầu nhỏ giọng thúc giục, “Thả em xuống, mau thả em xuống đi!”

Tiêu Hữu Thành không hề trốn tránh, trước tiên liền bế cô gái xuống ngựa, cô gái càng xấu hổ, hai má đỏ ửng như lá phong, hai tai cũng đỏ lên, chỉ biết cúi đầu chui vào trong lòng Tiêu Hữu Thành.

Anh ôm cô gái đến trước mặt Tô Giáng Ưu, Tiêu Hữu Thành giới thiệu hai người với nhau, “Đây là tiểu thư Đỗ Đông Bình.” “Đây là em gái anh.”

Đỗ Đông Bình đỏ mặt ngẩng đầu, gọi một tiếng Tiêu tiểu thư. Tô Giáng Ưu cắn môi, xoay mặt qua nói, “Tôi không phải họ Tiêu.” Giọng nói rất nhỏ nhưng cũng đủ để Đỗ Đông Bình nghe thấy, cô gái liền nhìn Tiêu Hữu Thành với ánh mắt đầy nghi hoặc, Tiêu Hữu Thành chỉ mỉm cười, “Em họ anh, Tô Giáng Ưu.” Đỗ Đông Bình khéo léo đổi cách xưng hô, nói chào Tô tiểu thư.

Hai người mời Tô Giáng Ưu cùng nhau cưỡi ngựa nhưng Tô Giáng Ưu không muốn, chối từ nói còn phải đến chùa Bích Vân, Tiêu Hữu Thành cũng không giữ lại, tiễn cô ra tận cửa, giúp cô cài chặt áo khoác ngoài, còn cẩn thận dặn dò, “Trên núi rất ẩm ướt, sức khỏe của em lại không tốt, đi dăng hương nhớ về sớm, kéo mẹ lại lo lắng.” Tô Giáng Ưu gật đầu, để Mặc Thư dìu lên xe, trong lòng vừa ấm ức vừa chua xót, anh luôn đối xử tốt với cô, nhưng là một người anh trai đối xử tốt với em gái.

Vén rèm cửa sổ ra, anh đang vẫy tay chào cô ngoài cửa sổ, chẳng hiểu vì sao cô gái bên cạnh nắm lấy một góc áo nhỏ của anh làm nũng, “Hữu Thành...” Tiêu Hữu Thành đột nhiên nhũn mày lại, liếc xéo nhìn Đỗ Đông Bình, trong mắt không có một chút ấm áp, rõ ràng một khắc trước vẫn còn tình nồng ý mật? Sắc mặt Đỗ Đông Bình đông cứng lại, sửa miệng vàng dạ, “Thiếu.... Thiếu soái.”

Mà chiếc xe ngựa lúc này đã chạy ra ngoài, Tô Giáng Ưu nhìn về phía cửa sổ, những cây hoàng lư cùng cây phong đỏ, xào xạc trong gió thu đẹp như vậy, như những ánh lửa xinh đẹp dần lụi tàn.

Giữa những sắc đỏ của khu rừng chợt hiện lên một màu trắng thanh thuần, nhưng một ánh sáng đậm thẳm vào mắt cô, Tô Giáng Ưu nhìn chăm chú, đó là một thiếu nữ cưỡi ngựa, quần áo trắng như tuyết, làn da cũng trắng nõn, cầm trong tay một cái roi ngựa đỏ tươi, cô gái đang nhíu mày hỏi lính canh gác, “Vì sao không thể tiếp tục đi về phía trước?”

“Xin lỗi tiểu thư, phía trước là lãnh địa tư nhân.”

Cô gái hơi trừng mắt, con ngươi đen nhánh sáng lên, quay đầu lại nhìn mặt cau mày, nói với một người đàn ông đang ngồi trên ngựa cách đó vài bước, “Anh Tiểu Dẫn, con đường này không vào được.” Nói xong liền cô túm lấy dây cương, giương chiếc roi ngựa lên, “Gia”. Như một cơn gió lao ra ngoài, người thiếu nữ cũng như vậy.

Tô Giáng Ưu sững sờ nhìn thân ảnh đang xa dần kia, dưới ráng chiều giữa một rừng lá đỏ, một mình thoải mái, đó là khát vọng của cô, nhưng vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Bắc Bình còn lạnh hơn trong tưởng tượng, khác với khí lạnh ở phía Nam, chỉ có lạnh và khô, làm cho lòng người có phần sáng khoái, Thẩm Tiêm bước ra khỏi hăng phim, dọc theo đường cái chậm rãi đi về phía khách sạn, vừa đi vừa tính toán trong lòng, chờ sang năm bộ phim được công chiếu, nếu như có thể bán được với giá cao, là có thể đủ tiền mua hai căn nhà tốt ở Thượng Hải, cô sẽ đưa cả cha mẹ và anh trai từ quê lên ở.

“Thẩm tiểu thư, Thẩm tiểu thư?” Sững sờ một lát cô mới phát hiện ra có người gọi mình, theo thói quen cô nở một nụ cười tươi tắn, đợi đến khi thấy người kia, thì nụ cười trở nên thật lòng, “Tôn tiên sinh?”

Tôn Phụ nói, “Có thể mời Thẩm tiểu thư lên xe không? Tôi có chút việc muốn thương lượng với Thẩm tiểu thư.”

Đương nhiên không có lý do để cự tuyệt, lên xe cô nghe Tôn Phụ nói, “Thẩm tiểu thư tôi xin nói thẳng ra luôn, đêm nay ở Tiêu gia có một vũ hội mừng năm mới, Thiếu soái muốn mời cô làm bạn gái.”

Thẩm Tiêm cũng coi như đã từng trải qua vô số chuyện, khi nghe xong những lời này tim đập thình thịch, vừa vui mừng vừa không thể tin được, vài ngày trước khi ngồi trên xe lửa đến Bắc Bình, Tiêu Hữu Thành rõ ràng là có bộ dạng xa vạm không thể đến gần, cô vô thức vuốt nhẹ dây chuyền ngọc trai trên cổ, “Đây là ý của Thiếu soái?”

“Đương nhiên.” Ô tô dừng lại trước khách sạn, Tôn Phụ đưa một tấm chi phiếu ra, “Mong Thẩm tiểu thư chuẩn bị, buổi tối tôi sẽ đến đón cô.”

Thẩm Tiêm cũng không làm vẻ ta đây, cầm lấy tấm chi phiếu thản nhiên cười nói, “Làm phiền Tôn tiên sinh rồi.”

Từ trước đến nay trong các buổi khiêu vũ Thẩm Tiêm đều có người quen, những vị làm quan to cũng biết không ít, nhưng tham gia trường hợp như hôm nay là lần đầu tiên, mà cô không xác định được dụng ý của Tiêu Hữu Thành, việc chọn trang sức phải cân nhắc đắn đo một hồi lâu, chọn đi chọn lại cả buổi chiều mới xong, đến khi Tôn Phụ đánh xe tới chờ ở dưới khách sạn thì đã sẵn sàng.

Cô mặc một bộ sườn xám màu xanh ngọc, đường viền hình răng cưa màu hồng, trước vạt áo là vải lưới, nửa trong suốt nên mơ hồ lộ ra da thịt, nhìn sự tán thưởng trong ánh mắt Tiêu Hữu Thành, cô biết rõ mình làm rất đúng, đêm nay Tiêu Hữu Thành có chút khác biệt, rất không giống lúc trước.

Anh không đặc biệt giới thiệu cô ột người nào, chỉ mời cô khiêu vũ, nhưng cũng khiêu vũ cùng người khác, đối với bạn gái như cô thì chăm sóc như gần như xa, y hệt một công tử phong lưu. Lúc ngồi ở bên sà n nhảy, anh ngồi cạnh cô, đưa cho cô một ly rượu, đột nhiên cúi đầu nói bên tai cô, “Gian phòng bên trái lầu hai, tắm rửa sạch sẽ chờ tôi.” Giọng nói không lớn nhưng đủ làm ấy vị phu nhân tiểu thư bên cạnh nghe thấy được, tầm mắt nhìn về phía cô như đan thành một chiếc lưới, vừa khinh thường vừa đồ kị.

Cô nở nụ cười thướt tha đứng dậy, hôn lên khuôn mặt của anh, rõ ràng cảm giác được anh muốn tránh né, nhưng cuối cùng lại nhịn, cô cũng không dám quá mức, chỉ chạm nhẹ qua thôi.

Phòng ngủ rất lớn, bố trí đơn giản nhưng rất đẹp, cô thực sự đi tắm, sau khi tắm xong quần một cái khăn tắm, lại trang điểm một lần nữa, đôi môi đỏ thắm, đôi chân dài trắng tuyết, đủ để khiến người khác mơ màng.

Cửa mở ra cô ngửi được mùi thuốc lá, hóa ra anh đã đến, nghiêng người dựa bên cửa sổ hút thuốc, dưới ánh đèn mờ, sắc mặt của anh lạnh lùng, tuy áo sơ mi màu xanh đậm lộ vẻ cao quý, nhưng không che giấu được dáng người nghiêm nghị cao ngất của một quân nhân.

Cô đánh bạo đi qua, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy anh, trái tim đập nhanh như muốn nhảy ra, cô biết chuyện này chẳng khác gì đánh bạc, thua thế nào thì cô không biết, nhưng nếu mà thắng thì... Mê hoặc quá lớn.

“Buông ra.” Giọng nói của anh trầm thấp mà bình tĩnh, đại khái giống như quân lệnh, có một loại uy hiếp vô hình không duyên cớ, cô thu lại cánh tay của mình, cúi đầu đứng yên lặng.

Anh không nhìn cô, đi vài bước ngồi xuống thành ghế sofa, dập tắt thuốc, rồi châm điếu khác, “Thẩm tiểu thư có hứng thú thực hiện một vụ giao dịch không?”

“Cái gì?” Thẩm Tiêm kinh ngạc ngẩng đầu, còn chưa kết thúc vụ đánh cược này sao?

“Tôi mong Thẩm tiểu thư có thể làm bạn gái trên danh nghĩa của tôi, điều kiện tùy Thẩm tiểu thư chọn.”

Vừa vui mừng như điên vừa mất mát, cuối cùng cô cũng trở lại là một phụ nữ lý trí khôn khéo, trong đầu nhanh chóng tính toán, “Tôi có một bộ phim muốn được ra mắt vào năm mới, nhưng vài rạp chiếu phim lớn ở Thượng Hải đều đã sắp xếp cho phim mới của Diệp Mạn Tử.” Diệp Mạn Tử cũng là nữ minh tinh nổi tiếng hiện nay, gần đây danh tiếng của cô ta càng được nhiều người biết đến, đó là một gai nhọn trong lòng Thẩm Tiêm.

Tiêu Hữu Thành đương nhiên không kiên nhẫn với những việc thế này, “Đi tìm Tôn Phụ, anh ta sẽ giải quyết.”

Thẩm Tiêm lại suy nghĩ một chút rồi nói, “Sau này còn nhờ vào Thiếu soái giúp đỡ nhiều.”

Tiêu Hữu Thành gật đầu, “Tôi có thể đảm bảo cho Thẩm tiểu thư thể diện, nhưng cũng mong Thẩm tiểu thư đừng quên,” anh dập đầu thuốc rồi đứng lên, “Đây chỉ là giao dịch.”

Thẩm Tiêm sáng khoái cười, “Đương nhiên.”

Đội chiếc vòng nguyệt quế “bạn gái” của Thiếu soái trên đầu, những thuận lợi của cô còn hơn cả tưởng tượng, trước đây cô phải đi nịnh nọt người khác, hiện tại tất cả đều phải lấy lòng cô, rất nhiều chuyện không nhất thiết phải cần Tôn Phụ ra mặt, cũng có người giải quyết cho cô. Tất cả những chuyện này đến cùng một lúc thật tốt đẹp, thế nên đêm đêm cô thường gặp ác mộng làm giật mình tỉnh giấc, cho rằng chỉ là ảo ảnh, kỳ thực cô rất rõ đây chỉ là ảo mộng, thế nhưng cô đã không muốn trở lại như trước.

Khi đến rạp chiếu phim, cảm giác được mọi người nhìn cô đầy ngưỡng mộ khiến cho cô có cảm giác bỗng bình như ở trên mây, thế nhưng lần này lại gặp Đại Lê.

Ánh mắt của Tiêu Hữu Thành luôn bình tĩnh, cũng không cố kỵ ánh mắt bốn phía, cũng không cố kỵ bên cạnh còn có cô. Ít nhất cô cũng là bạn gái trên danh nghĩa của anh, ít nhất, anh không nên khiến cô phải cảm thấy quá khó khăn.

Tiếng chuông mở màn vang lên, cô biết anh không hề xem phim, mà chính cô cũng không thể tiếp tục xem, rõ ràng đoán ra được, nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi, “Bạn gái thực sự của Thiếu soái là Đại tiểu thư phải không?”

“Cô ấy là vợ tôi.” Giọng nói tràn đầy dịu dàng, quả thực không thể nghe ra là giọng nói của anh, mà thân thể cô cứng đờ, trong lòng cuộn cuộn không biết là đau khổ nhiều hơn hay chua xót nhiều hơn, như ngã xuống đáy cốc.

Anh nhanh chóng đứng dậy rời đi, không hề báo trước, cô nhạy cảm phát hiện ra ghế ngồi bên kia trống không, cô lén giấu áo khoác ngoài của anh, chỉ chốc lát người đi theo hầu quả nhiên báo lại, anh đã rời đi rồi.

Tay nắm lại thành nắm đấm, cô mỉm cười ngồi yên tại chỗ, xem xong bộ phim kia.

Sáng sớm hôm sau cô đứng chờ ngoài phủ đô đốc, đã qua năm mới, tiết trời vẫn lạnh giá, áo khoác da cừu cũng không xua đi được cái lạnh giá rét, nhưng cô vẫn chờ, chờ lần đánh cuộc cuối cùng.

Trong sương mù sáng tinh mơ cô gái đi tới, bước chân mau chóng và linh hoạt, rất khó tưởng tượng được một cô gái mà lại có dáng đi đầy khí phách như vậy, áo khoác ngoài ngắn màu xanh biếc, trong gió lạnh cô vẫn luôn xinh đẹp, giống như một cây mai, cũng như một cây trúc. Phải thừa nhận, bọn họ rất giống nhau, đều kiêu ngạo, đều kiên nghị, đều cố chấp, đều quật cường... Nhưng hai người quá giống nhau, chưa hẳn thích hợp ở bên nhau.

Tục ngữ nói, tuyết rơi không lạnh không phải tuyết. Sau một đêm mưa tuyết lớn, sáng sớm trời trong, tiết trời rất đẹp, chỉ là cái lạnh thấm thấu vào tận da thịt, người đi lại trên đường cũng ít hơn trước, trong ngõ Bách Hoa vắng lặng như ngày thường, lúc này tấp nập xe cộ, một cảnh tượng náo nhiệt hiếm thấy, hóa ra hôm nay là ngày sinh nhật tròn năm mươi tuổi của Tiêu phu nhân.

Mấy năm gần đây Tiêu Hữu Thành đều đi chinh chiến, đặc biệt khuếch trương Bắc Quân đến tận phía Nam, “Bắc Tiêu Nam Tiết”* của ngày trước, hiện giờ chỉ còn lại nhà họ Tiêu, quyền thế như mặt trời, cả thiên hạ không lực lượng nào có thể thách nổi. Bởi vậy mặc dù hôm nay Tiêu phu nhân chỉ làm tiệc đơn giản nhưng vẫn đông như trẩy hội.

(*) Phía Bắc là nhà họ Tiêu, phía Nam là nhà họ Tiết

Bên ngoài đã náo nhiệt như vậy, bên trong không cần phải nói, trong vườn đầy sắc màu rực rỡ, y hương tấn ảnh, xung quanh đều là tiếng cười, trong nhà hát kịch ở sân sau còn được bố trí trắng lộng lẫy, từ sáng sớm

đã diễn hí kịch, Tiêu phu nhân thích nghe hí kịch, nhưng đến tận gần trưa mới xuất hiện, ngồi bên trong tấm bình phong có rèm che, bên cạnh là người hầu, phía trước có tám chín người đang đến thăm hỏi.

Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, đã nghe hạ nhân đến báo, nói là Tiết tiểu thư tới, Tiêu phu nhân vừa mới quay đầu lại, đã thấy một cô gái vén màn đi vào, chiếc áo cao cổ màu hồng, váy dài xếp tầng, tóc được búi lên bằng trâm, đường nét trên khuôn mặt như tranh vẽ, má lúm đồng tiền xinh xinh. Tiêu phu nhân vui vẻ nói: “Ta đã nói từ trước là con mặc bộ này rất đẹp mà.” Lại quay người nói với vú Tần: “Bà nhìn một cái, xem có giống dáng vẻ của cách cách trong cung ngày trước không?”

Vú Tần cười nói: “Diện mạo của Tiết tiểu thư xinh đẹp, phong thái cũng tốt, đương nhiên mặc cái gì nhìn cũng đẹp, giống cách cách, nhưng tôi thấy còn giống hoàng hậu hơn.”

Tiết Phi Dao chỉ cười mỉm, ngồi bên cạnh Tiêu phu nhân, nhận lấy tờ giấy giới thiệu các vở diễn, nhưng mà không biết Tiêu phu nhân thích vở nào, lại cùng nhau ngồi nói chuyện với Tiêu phu nhân, sau mười hai giờ trưa, cuối cùng có người đến báo, nói Thiếu soái đã tới rồi.

Trong khi đang nói chuyện thì có một người đàn ông mở cửa bước vào, cả người mặc quân trang, trên vai khoác chiếc áo khoác tối màu, phía sau còn có sáu người lính vai đeo súng đi theo, trong nhà hát kịch đột nhiên yên tĩnh, tiếng sáo trên sân khấu cũng trở nên xa xôi, chỉ có tiếng bước của giày quân đội nặng nề bước lên cầu thang, mọi người đều đưa mắt nhìn, chỉ thấy Tiêu Hữu Thành đi vào chỗ ghế ngồi chính, không nhanh không chậm tháo găng tay ra đưa cho người bên cạnh, cười nói: “Mẹ, con đến muộn.”

Tiêu phu nhân hừ một tiếng không nhìn anh, lại nghe thấy Tiết Phi Dao hỏi: “Bên ngoài tuyết vẫn rơi à?” Tiêu Hữu Thành đang cởi áo khoác ngoài, thoáng nhìn trên đầu vai vẫn còn vài bông tuyết chưa tan, vì thế “Ừ” một tiếng.

Thọ yến nhanh chóng được mở màn, Tiêu Hữu Thành cùng Tiêu phu nhân ăn một nửa bữa cơm, liền thay mặt đi mời khách uống rượu,. Thọ yến kết thúc, Tiêu phu nhân đã chơi đánh bài một vòng, bởi vì buổi trưa uống chút rượu, nên giờ có chút mệt mỏi muốn trở về phòng đi ngủ một lát, Tiết Phi Dao nói mình cũng mệt, khoác áo lông cừu đi vào sân sau, đi dạo ở hành lang.

Hai bên hành lang treo rất nhiều đèn lồng kiểu cung đình bằng lụa được tô màu, tám cạnh của chiếc đèn đính lên dải lụa vòng óng, bên trong là đèn điện, bởi vì tuyết rơi cả ngày lẫn đêm, nên đèn cũng đã được thấp sáng lên, tỏa ra ánh sáng màu vỏ quýt ấm áp, xuyên thấu qua dải lụa mềm mại tỏa sáng mãnh liệt. Cơn gió thổi mang theo cả những bông tuyết nhỏ tí xíu, cũng đem theo cả hương hoa thơm ngát, bên hành lang có rất nhiều khóm hoa, rét đậm như vậy, thế mà vẫn nở hoa vô cùng kiêu diễm, vây quanh những cành cây tạo nên hình ảnh phú quý phồn hoa.

Cảnh tượng như vậy, Tiết Phi Dao nhìn thấy quen rồi, tuy nói Tiết gia hiện giờ thất bại, nhưng cô không hề lưu luyến, cái gì mà cách cách với cả hoàng hậu, đó lại càng không phải thứ cô muốn, thứ cô cần, chẳng qua chỉ là một người như anh mà thôi.

Cuối hành lang là nhà hát kịch, cô bắt giắc đến gần, có một cô hầu nữ thấy cô, liền nhanh chóng vén rèm cửa lên, Tiết Phi Dao hơi ngần ra, cũng thuận tiện đi vào.

Trong nhà hát kịch không ngờ lại vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng xướng âm trầm bổng trên sân khấu, Tiết Phi Dao ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy ở chính giữa, một mình Tiêu Hữu Thành ngồi ở chỗ kia.

Mấy năm nay, binh quyền trọng đại đều nằm trong tay anh, sự lạnh lùng vốn có lại càng tăng thêm, sắc mặt bình tĩnh, hiếm khi thấy dáng vẻ anh tươi cười, tính tình thay đổi nhiều, Tiêu phu nhân cũng không nắm bắt được, người ngoài đương nhiên rất sợ hãi, những dịp vui như thế này, bởi vì có anh, nên bầu không khí trở nên nghiêm túc hẳn.

Tiết Phi Dao chậm rãi lên cầu thang, từ bức rèm che bên ngoài là có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô nhỏ giọng căn dặn cô hầu gái đi lấy trà giải rượu, sau đó cách một chỗ ngồi mà ngồi xuống bên cạnh anh.

Trên sân khấu đang diễn vở “Phong Hoa Tuyết”, hoàng hậu Kính Thụy giỏi võ nghệ, tại khu vực sân bắn nòng đánh thắng trượng phu sau này của mình, cảnh hợp để Hạ Hầu Khí. Giọng hát của cô đào rất hay, hóa trang cũng rất đẹp, chỉ là thiếu một phần khí khái, thiếu vài phần hiên ngang.

Cô hầu gái mang trà giải rượu đến, Tiết Phi Dao tự mình nhận lấy, đặt vào tay Tiêu Hữu Thành, “Uống trà giải rượu đi.”

Anh với cô tuy rằng không thân lắm, lúc nào cũng khách khí lễ độ, nhưng lúc này anh không hề có một phản ứng, một tiếng cảm ơn cũng không có, chỉ duy trì tư thế ngồi tựa ở lưng ghế, cũng không nhúc nhích, hai mắt đỏ bừng, nhìn lên sân khấu, dường như rất chuyên tâm, cũng dường như mạch suy nghĩ đã trôi đi rất xa, chỉ là thông qua một người trên sân khấu kia để nhìn một người khác.

Vì vậy Tiết Phi Dao cũng quay đầu xem hí kịch, lại không biết phải chờ tới bao giờ, nữ diễn viên hí kịch kia mới đổi vai.

Tiệc tối không thấy Tiêu Hữu Thành, Tiêu phu nhân hỏi, nói là uống nhiều rượu, nên buổi chiều đã trở về nghỉ ngơi rồi, Tiêu phu nhân vừa tức giận vừa xót xa, “Hóa ra đây không phải nhà của nó? Lại còn phải mong nó trở về? Trời lạnh như thế này, chắc ngay cả đồ ăn nóng cũng không kịp ăn.”

Sau đó mọi người đều không nói tiếng nào, lẳng lặng ăn cơm, cuối cùng Tiêu phu nhân vẫn lo lắng, bảo phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, nhìn Tiết Phi Dao nói, “Con đi một chuyến, thay ta đến nhìn nó một cái.”

Tuyết rơi khiến cho ban đêm càng thêm lạnh, Tiết Phi Dao mặc chiếc áo khoác lông cừu màu đen, lại quần chặt một chiếc khăn quàng cổ màu trắng rồi mới đi ra ngoài. Tài xế lái xe tới Nam Giao, đây là lần đầu tiên cô đến nơi này, xa xa đã thấy ánh đèn sáng trong phòng, giữa bóng đêm đen kịt thế này, đặc biệt có một loại tình cảm gia đình ấm áp trời đất.

Cô cầm chiếc cặp lồng xuống xe, mới phát hiện cửa ra vào chỉ khép hờ, vì thế nhẹ nhàng đẩy ra. Trong phòng khách là chiếc sofa màu trắng, bên cạnh là một chiếc đèn bàn, tỏa ra ánh sáng ấm áp màu vàng cam, anh nhắm mắt ngồi trên sofa, sườn mặt lơ mơ hiện ra sau ánh đèn, mơ hồ không nhìn thấy rõ.

“Em đã về rồi.” Anh dịu dàng nói ra những lời này, sau đó lại nhắm chặt hai mắt như cũ. Cô cả kinh, nhanh chóng thu lại bước chân chuẩn bị đi tới, sững sờ đứng tại chỗ. Ánh đèn phản chiếu đường nét trên khuôn mặt anh, có cô đơn lại có dịu dàng, đây không phải là khuôn mặt quen thuộc mà cô nhìn thấy, có lẽ, anh cũng không nguyện ý để lộ ra khuôn mặt này trước mặt cô.

Đợi lúc lâu mà không thấy đáp lại, anh chậm rãi mở mắt ra, yếu ớt nhìn cô, thông thả cười, “Về nhà muộn thế này, chắc lại không tìm được đường về nhà rồi phải không?” Không có trách cứ, chỉ có sự săn sóc cẩn thận cùng với sự dịu dàng.

Nụ cười của anh vừa dịu dàng vừa yếu ớt, khiến cô hoài nghi đây chính là giấc mộng, vị chất trong lòng lan ra đến tận đầu lưỡi, tràn đầy vị chua xót khổ sở, đôi môi run rẩy, không thể cất thành lời.

Anh lại từ từ đứng lên, đi về phía cô, thân thể khẽ lay động. Nhìn thân ảnh anh ngày càng đến gần, cô cảm thấy vừa hốt hoảng vừa không biết làm sao, lùi về sau một bước, lại một bước. Bỗng nhiên cô mất đi tất cả dũng khí, xoay người chạy đi. Có lẽ cô không muốn phá tan giấc mộng của anh, có lẽ là không muốn phá vỡ giấc mộng của chính mình.

Từ sân ngoài quay đầu lại, anh không hề đuổi theo ra đây, chỉ cúi đầu tựa trước cửa, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra ngoài, làm cho cái bóng của anh dài vô tận, mông lung chiếu trên mặt đất. Cô đứng ở một nơi kín đáo nhìn người đàn ông này, người đàn ông này trước mặt người khác thì lạnh lùng, nhưng đằng sau lại là vẻ cô đơn tĩnh mịch, cô hiểu rõ mình đã yêu anh sâu đậm thế nào, cũng biết rằng, trong trái tim của anh, vĩnh viễn đang chờ một người phụ nữ khác về nhà.

38. Chương 38: Ngoại Truyện 4: 8cj

Edit: chijiro

Beta: p3104

Giải thích về tựa của ngoại truyện này: văn “sắc” (H), một giải đáp khác: 8CJ là không thuần khiết (CJ viết tắt của từ thuần khiết) [cảm ơn chị GR]

Và trái tim em như pháo hoa rực rỡ

Em nhớ kỹ mỗi một khắc run rẩy

Mỗi một khắc đều trở thành bất diệt.

Sau tiệc rượu

Ở đường Tây Trương vừa có một nhà thờ mới được khánh thành, hôn lễ của tam tiểu thư Triệu gia được tổ chức ngay ở chỗ này, tổ chức hôn lễ ở giáo đường đang là chuyện thời thượng nhất, lễ đường rộng mênh mông, ghế ngồi chật kín người, Đại Lê ngồi ở dãy cuối cùng, nhìn đôi vợ chồng mới cưới tuyên thệ trước mặt linh mục, cô không khỏi nhớ tới buổi tối của mấy ngày trước, đó là hôn lễ bí mật chỉ thuộc về bọn họ, nhìn quanh lễ đường một vòng, không tìm được người kia, nhưng lại rơi vào đúng tầm nhìn của Dung Đình Hiên, nhìn nụ cười dịu dàng của anh ta, cô cũng cười, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Tiệc cưới vào buổi tối, Thiếu soái thông dong mang theo bạn gái đến, lướt qua tiệc cưới một vòng, không tìm được người kia. Thẩm Tiêm nói đùa với anh, mà tâm trí của anh, lại ngẫu nhiên ứng với một câu, có chút không yên lòng. Chẳng biết từ lúc nào bên cạnh lại xuất hiện thêm một cô gái, bộ sườn xám in hoa màu tím nhạt, thân hình mảnh khảnh, khác với vẻ xinh đẹp của Thẩm Tiêm, nhưng phong cách không thoáng bằng Thẩm Tiêm.

Bởi vì có việc nên Đại Lê nán lại, đến rất trễ, không ngờ vừa vào cửa đã thấy bên cạnh Thiếu soái có mấy mỹ nhân vờn quanh, đặc biệt có một cô gái áo tím, yếu ớt nhìn anh, trong ánh mắt hận không thể tóm lấy anh.

Tiêu Hữu Thành cũng nhìn thấy Đại Lê, khi Thẩm Tiêm giới thiệu cô gái áo tím cho anh thì ánh mắt của anh chỉ nhìn chằm chằm vào Đại Lê, nhìn cô bước vào cửa, cởi áo ngoài màu đen ra, tháo mũ với găng tay cùng màu ra, bên trong là chiếc áo trắng rộng thùng thình, trên cổ còn thắt cả cà vạt, vừa có phong thái lại không mất đi vẻ gợi cảm, cô chỉ đứng ở xa liếc mắt nhìn anh một cái, trong bụng anh đột nhiên nóng lên, ngón tay cầm ly rượu trượt xuống suýt làm vỡ ly rượu.

Đại Lê tặng chủ nhân bữa tiệc một phong bì đỏ, định ngồi xuống một lát rồi đi, Dung Đình Hiên muốn mời cô khiêu vũ, cô thoái thác nói mình mệt, do vậy chỉ ngồi cùng Dung Đình Hiên uống nửa ly rượu, không lâu sau thì xin phép về trước, Dung Đình Hiên muốn đưa cô về, nhưng lại bị khước từ, Dung Đình Hiên nghĩ rằng cô đã uống rượu mà còn lái xe, cuối cùng rất lo lắng, anh ta vừa ra cửa thì thấy một chiếc xe chạy qua trước mắt, có hai người ở trong xe, trong khoảnh khắc tầm nhìn của họ giao với ánh mắt của anh, Đại Lê thần nhiên nhìn anh ta một cái, Tiêu Hữu Thành thì lạnh lùng liếc mắt nhìn anh. Dung Đình Hiên đứng nguyên tại chỗ, bất động rất lâu.

Ở đại sảnh của bữa tiệc, Diệp Mạn Tử ghé sát vào bên tai Thẩm Tiêm, cười nói, “Hình như Thiếu soái không quá để tâm tới Thẩm tiểu thư.”

Thẩm Tiêm mặt không đổi sắc, cười khanh khách lấy một tấm thiệp mời từ trong túi ra, “Đầu năm sau bộ phim mới của tôi khởi chiếu lần đầu ở Trường Thanh, Diệp tiểu thư nhất định phải cho tôi vinh hạnh mà đại giá quang lâm nhé! Nghe nói lịch chiếu phim trùng với bộ phim của Diệp tiểu thư lúc đó, thực sự là vô ý quá, cô cũng biết đấy Thiếu soái vô cùng bận rộn, năm sau chỉ có thời gian mấy ngày đó cùng tôi đi tham dự khởi chiếu lần đầu.”

Diệp Mạn Tử cong khoe miệng cười đến miễn cưỡng, “Đó là đương nhiên.”

Dọc đường đi hai người đều trầm mặc, anh có thể cảm nhận được tâm tình cô không tốt, nhưng lại không biết lý do chính xác vì sao. Chiếc xe trở về đô đốc phủ, xe vừa dừng lại anh ngay lập tức cúi xuống ngậm lấy môi cô, trong miệng cô vẫn còn vương hơi rượu, dù chỉ là một ít đều bị anh nuốt lấy, hôn đến triền miên say sưa, đột nhiên đầu lưỡi đau nhói, theo bản năng anh buông cô ra, trong bóng đêm mờ mờ, thấy cô dựa hẳn vào trong ghế, nhắm mắt lại cười, là nụ cười vừa yếu mị vừa châm biếm.

Ngón cái nhẹ nhàng xoa đôi môi sưng đỏ của cô, anh tham lam đưa vào trong dò xét, lại bị cô cắn một cái. Anh cười, đúng là cô hơi say.

Khi ôm cô trở về phòng, cô nhìn xung quanh một lượt, sau đó bất an giãy giụa trong lòng anh, “Buông em ra! Em muốn về nhà!”

Anh vừa giữ cô lại không để cô giãy giụa vừa hôn lên trán cô, “Nơi này là nhà của chúng ta.”

“Chúng ta?” Cô không động đậy, nhú mồm nhìn anh, nhìn thấy anh trong lòng lại nảy nở một thứ gì đó, đột nhiên lông mày giãn ra nở nụ cười, con ngươi đen láy tràn ngập vẻ vô tội, “Chúng ta đâu có nhà?”

Trong ngực lại dội đến một trận đau đớn, nhìn đôi mắt của cô dần chuyển sang vẻ lạnh lùng âm u, trong đôi mắt ấy không hề có một ý cười, bỗng nhiên cô xé vải áo trước ngực anh nhào người lên cắn một cái vào cổ, anh không hề hừ một tiếng, chỉ vòng cánh tay lại, ôm cô thật chặt.

Trên giường, anh đè sát lên người cô, qua một lúc lâu cô mới buông ra, nghiêng đầu đẩy anh, hít từng ngụm từng ngụm không khí, còn ho khan, hình như quá chuyên tâm vào việc cắn anh, nên quên cả hít thở.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dứt cô uống nửa ly nước ấm, anh bật chiếc đèn ở đầu giường lên, khuôn mặt của cô ửng đỏ dưới ánh đèn, bởi vì ho khan, đôi mắt bị che bởi một tầng hơi nước, cô nheo mắt nhìn anh, nhìn đến mức lửa trong bụng anh bùng lên, đang muốn đè cô xuống lần thứ hai, lại bị cô xoay người đè xuống.

“Lê?”

Cô nheo mắt, ngón trở nhẹ nhàng đặt lên môi ra hiệu cho anh im lặng, cả người chậm rãi cúi xuống, cách ngón trở hôn anh một cái, sau đó lại chậm rãi ngồi dậy, cởi áo khoác ngoài ném xuống, đưa tay tháo cà vạt ra, trói hai tay của anh vào đầu giường, anh chỉ hơi nhú mồm, để mặc cô sắp đặt.

Cô nửa ghé lên người anh, cởi từng chiếc cúc áo, đầu tiên là áo khoác, sau đó là áo gi lê, đến áo mỏng ở trong, chẳng biết có phải vô ý hay không mà động tác của cô rất chậm, anh cắn chặt răng, chờ đến khi ngực anh trần trụi, thì cả người đã đầm mồ hôi.

Cô vuốt ve lồng ngực cường tráng của anh, cơ bụng rắn chắc, tay cô hơi lạnh, chạm vào da thịt nóng hổi của anh, cảm thấy cơ thể của anh dưới tay cô khẽ run, cô cúi đầu hôn anh, nụ hôn ướt át đầy khát vọng rơi trên bờ môi anh, cô vươn đầu lưỡi tiến vào trong miệng anh, ngay lập tức bị anh vững vàng bắt lấy, trần trọc dây dưa, hận không thể nuốt vào.

Chỉ hôn có một lát đã choáng, cô buông đôi môi của anh, khẽ cắn cằm anh, chậm rãi cởi áo sơ mi của chính mình, cả nội y, nhìn thấy cổ họng của anh lên xuống, cả người cô lại cúi xuống một chút, bầu ngực lắc lư bên môi anh, anh há miệng ngậm lấy, điên cuồng cắn mút, cô cũng nhiệt tình thuận theo, vòng eo nhỏ nhắn uốn éo, rên rỉ vài tiếng, lại chậm rãi nâng người lên, anh ngẩng cổ lên muốn đuổi theo, vẫn tham lam bú mút bầu ngực mềm mại của cô, cô lại nhấc cao người hơn, anh vẫn còn muốn đuổi, thế nhưng do hai tay bị trói chặt nên không làm gì được, chỉ có thể ai oán nhìn cô, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Khóe môi của cô cong lên thành nụ cười xấu xa, nụ hoa đỏ tươi ướt sũng, vươn thẳng lên càng thêm xinh đẹp, hai mắt anh đỏ ngầu, gằm nhẹ một tiếng giãy ra, mặt cô biến sắc, lại đè anh xuống cắn lên hầu kết, anh động đậy một lát, rồi cuộc ân ái lại.

Hiện tại là thời gian của nữ vương, phản kháng phải bị nghiêm phạt.

Cô hài lòng với phản ứng của anh, vỗ vỗ khuôn mặt anh, đầu ngón tay dọc theo ngực trượt một đường xuống dưới, dừng lại bên hông, cô kéo quần anh xuống, nhú mồm, nghiêng đầu nhìn anh một lúc, giọng nói khàn khàn của anh gọi cô, “Lê? Lê!” Cô liếc nhìn anh một cái, chậm rãi cởi quần dài của mình ra.

Đôi chân thon dài mở ra, khóa ngồi lên người anh, anh nâng thắt lưng lên, cô lại lùi về. Anh rên rỉ một tiếng, gân xanh trên trán nổi lên, tim đập thình thịch, lúc này anh đã hiểu rõ đêm nay cô muốn dẫn vật anh! Hai quả đấm nắm chặt, đột nhiên giãy giụa khỏi ràng buộc của cô rồi anh nắm thắt lưng cô dùng sức ấn xuống...

Sự việc ngoài ý muốn khiến cô ngậy người ra, sững sờ nhìn anh, cuối cùng sau khi giải quyết xong xuôi dục vọng bị kìm nén anh mới nhẹ nhàng thở một hơi, anh ngồi dậy ôm chặt lấy cô, đặt một nụ hôn lên phần da

thịt mềm mại nhạy cảm sau gáy, cô dường như náo loạn đủ rồi, nên chỉ nhắm mắt ôm chặt lấy thắt lưng của anh, hé môi rên rỉ.

Chẳng biết qua bao lâu cô lại bị anh đè xuống, được anh ôm chặt vào trong ngực, trong khi ý thức cô mơ hồ anh hỏi, “Vì sao? Cho anh hay là anh ta?”

Cô nghiêng mặt sang một bên không biết nắm bắt cái gì, vẫn ngủ say.

Xe lửa

Đại Lê xách va ly xuống dưới lầu, thấy mẹ cô đang ngồi ở phòng khách nhíu mày, Trần Tiểu Dẫn đứng bên cạnh, “Làm sao thế?” Đại Lê bỏ va ly xuống ngồi bên cạnh Thường Phi, nhìn Trần Tiểu Dẫn.

“Từ bến tàu truyền đến tin tức, tàu biển hai người muốn đi xảy ra trục trặc, không thể ra khơi.”

Đại Lê nhướn mày, “Công ty tàu thủy không nói lúc nào sửa xong à?”

Trần Tiểu Dẫn nhìn cô, yên lặng không nói lời nào, Đại Lê thoáng chốc hiểu ra vấn đề, sắc mặt cô thay đổi, míu môi cup mắt xuống, cô chỉ lặng lẽ trong chốc lát, ngẩng đầu lên lần nữa thì ánh mắt đã trở nên trấn tĩnh, “Anh phái người đi mua hai vé xe đi Thiên Tân trong đêm nay.” Trần Tiểu Dẫn vừa mới gật đầu đồng ý, lại nghe Đại Lê nói: “Tìm một người không liên quan, mua hai vé đi Quảng Châu cùng thời gian.”

Trần Tiểu Dẫn chỉ hơi ngẩn ra rồi gật đầu, “Hiểu rồi, giờ anh đi đây.” Thường Phi than khẽ, vỗ vỗ bàn tay Đại Lê, “Mẹ đi lên lầu xem có cái gì còn chưa mang theo không.”

Đại Lê cúi đầu vâng một tiếng, “Mẹ, con xin lỗi.”

Thường Phi cười lắc đầu, nhẹ nhàng xoa đầu Đại Lê, bà xoay người đi lên lầu, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Đại Lê, trong đôi mắt chỉ có màu ảm đạm, một mình ngồi đó, ánh sáng từ cửa sổ phía sau rơi trên người, lướt qua bờ vai gầy yếu, tạo thành cái bóng dài trên mặt đất, theo ánh sáng, cái bóng dần dần dài ra, mảnh khảnh mà cô đơn.

Gió từ ngoài cửa xe thổi vào, phả vào mặt có chút lạnh lẽo, mang theo hơi nước ẩm thấp, ngoài cửa sổ lướt qua những ngọn núi nhấp nhô, cũng không hề có màu sắc xám xịt của mùa đông, dần dần có thể nhìn thấy những mảng màu xanh lá.

Thường Phi đóng cửa sổ cạnh ghế ngồi, hơi run run, hỏi: “Đang vào giữa mùa đông, sao con lại mở cửa sổ ra?” Nói xong bà liền kéo rèm cửa xuống, Đại Lê hỏi, “Ba có khỏe không?” Thường Phi gật đầu nói, “Bác sĩ nói rất ổn định.” Bà cởi áo khoác nằm nghiêng trên giường, sau đó nhắm nghiền hai mắt nói chuyện với Đại Lê, chỉ có âm thanh khe khẽ vang lên, Đại Lê cho rằng mẹ cô đã ngủ, nhẹ nhàng đi qua đắp lại chăn ẹ, nhưng chợt nghe Thường Phi thấp giọng nói, “Lê Lê, con trách mẹ không?”

Trong lòng Đại Lê đông cứng lại, bàn tay dừng giữa không trung, cũng thấp giọng nói, “Không, là con sai.” Thường Phi dường như thở dài một hơi, xoay người vào trong, hình như là ngủ thật. Đại Lê trở về giường ngồi, nghiêng người dựa vào thành xe, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đất mịt mù, trong lòng cũng mờ mịt như vậy.

Đến buổi chiều, xe lửa rung lắc mạnh mẽ, đột nhiên dừng lại, cô mở mắt giật mình tỉnh giấc, tưởng đã tới trạm dừng, phục hồi lại tinh thần mới phát hiện, ngoài cửa sổ vẫn là cây cỏ của đồi núi, ngay cả nhà cũng không thấy, có nhà ga ở đâu chứ?

Chung quanh dần dần vang lên tiếng la hét ầm ĩ, Thường Phi cũng tỉnh giấc, hỏi chuyện gì xảy ra, Đại Lê cúi đầu cầm lấy áo khoác mặc vào, “Con đi hỏi xem thế nào.” Vừa ra đến cửa liền thấy nhân viên tàu, đang ở giữa các hàng ghế lần lượt giải thích, hóa ra là xe riêng của Thiếu soái muốn dùng con đường này, tất cả xe lửa dọc theo tuyến này đều phải nhường đường, tạm thời cần dừng lại một lúc.

Nơi đây là biên giới Nam Bắc, xem ra muốn đi vào địa bàn của Tiết gia, xe riêng của Thiếu soái lại chạy đến đây, chắc chắn là muốn lung lay lòng người chứ không phải muốn khai chiến. Thấy sắc mặt vị tiểu thư trước mặt trở nên tái nhợt, nhân viên tàu liền nhanh chóng khuyên nhủ, “Tiểu thư đừng quá lo lắng, xe lửa nhất định sẽ an toàn đến Quảng Châu.”

Nhưng lần này chờ để tận sầm tối, nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài cửa sổ chìm dần vào trong bóng tối, xe lửa lại không có một tia dấu hiệu là sắp khởi hành, liền tiếp có người đi tìm nhân viên tàu hỏa, nhưng câu trả lời vẫn chỉ là chờ thêm một chút, chờ thêm một chút.

Trong toa xe tương đối yên lặng, Đại Lê đột nhiên đứng dậy, “Mẹ, con đi ra ngoài một lát.”

Thường Phi bất đắc dĩ nói, “Cẩn thận một chút.”

Mở cửa xe ra mới thấy lạnh, cả người như chìm trong nước lạnh, cơn gió thổi qua càng thêm lạnh thấu xương, không hề bất ngờ, cô nhìn thấy một đoàn xe dừng ở cách đó không xa. Ngồi trên xe, cô luôn trầm mặc, người hầu rất khách khí, dẫn cô lên một đoàn tàu khác, người phục vụ trên tàu vô cùng ân cần, dẫn cô tới một gian ghế lô, vươn tay gõ cửa: “Thiếu soái, Đại tiểu thư đã tới.”

Ngay lập tức có người mở cửa ra, là Tôn Phụ, vừa cười vừa cung kính cúi đầu, “Đại tiểu thư cuối cùng cũng tới.” Giọng điệu như trút được gánh nặng, vừa mời cô vào trong, vừa đi ra ngoài đóng cửa lại.

Gian ghế lô này rất lớn, rộng như một toa xe, bên trái là ghế sofa bằng nhung màu lam, dưới ngọn đèn ánh ra một thứ ánh sáng màu lam, đưa lưng về phía cô, có một thân ảnh đang ngồi nơi đó, Đại Lê bước lên mấy bước, trực tiếp hỏi: “Việc này là sao? Anh không thể lý trí một chút à?”

Anh không nói lời nào, cầm chiếc thìa bạc khuấy tách cà phê, đẩy tách cà phê đến trước mặt cô, trong lòng cô phiền muộn không gì sánh được, cô giơ tay lên hất tách cà phê trước mặt, cái tách rơi xuống vỡ tung.

“Xoảng” một tiếng, cả hai người đều lẳng lặng nhìn những mảnh vỡ kia, như là vỡ tan trong ngực, chỉ cần chạm nhẹ là có thể máu chảy đầm đìa. Anh chậm rãi thu lại tầm nhìn, cúi đầu, từ đầu đến cuối không hề nhìn cô, sau lúc lâu mới khàn tiếng nói, “Anh xin em.”

Thanh âm rất nhẹ, nhưng lại hung hăng đâm vào ngực cô, loại này khổ sở này có thể cắn nuốt cả con người cô, cô bướng bỉnh khê nhếch cằm lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ánh hoàng hôn trầm lắng, muốn mở miệng, lại phát hiện đôi môi đang run rẩy, có cắn chặt khóe môi cũng chỉ bật được ra mấy chữ, “Anh... anh...”

Trong giây lát đoàn tàu phát ra tiếng còi, ầm ầm chuyển động, sắc mặt của cô cũng cô thay đổi theo, hóa ra anh có chủ ý như vậy? Khẩn cầu không được thì dùng sức mạnh? Trong lòng giận dữ xen lẫn với đau khổ, cô giận dữ xoay người bước đi, một cước đá văng cửa ghế lô, cả đoàn người hầu đứng ở cửa đều kinh hãi, cô bước nhanh về phía đầu tàu, anh cũng vội vã đuổi theo sau, kéo cô lại nhưng không được, khi đi qua hai toa xe liền nhau thì anh đột nhiên vươn tay ra áp cô vào cửa xe, rút chìa khóa ném ra ngoài cửa sổ. Cô lập tức rút súng ra, quay về phía cánh cửa bắn một phát, cái khóa ầm một tiếng rơi xuống đất, trong lúc nhất thời dừng lại, cả người đã bị anh kéo vào trong vách tường phòng trong, chặt chẽ ôm cô vào trong ngực.

Người hầu quan nghe được âm thanh liền chạy tới, anh không hề quay đầu, giơ tay chìa súng lên, trong nháy mắt những người đó chạy hết không còn một ai. Tiện tay ném súng xuống đất, anh cúi đầu hôn cô điên loạn, cởi bỏ áo khoác của cô.

Bên trong áo khoác là sườn xám bằng tơ lụa, anh không ngờ cô lại mặc trang phục như vậy, vải gấm dính chặt vào cơ thể cô, mềm mại trong lòng bàn tay anh, mà trong lòng anh cô liên tục giãy giụa, làm cho anh cả nút vấy ở chỗ nào cũng không tìm thấy được, trong lòng càng thêm như lửa đốt, anh dứt khoát nắm chặt lấy sườn xám của cô, dùng sức xé rách, xé một đường kéo dài đến tận thắt lưng, lộ ra bầu ngực trắng như tuyết.

Cô sững sốt, lửa giận bùng bùng hiện lên trong mắt, giơ tay định cho anh một cái tát, nhưng bị trượt, chỉ đánh vào đầu anh. Trong ánh sáng mờ mờ, sườn xám màu tím nhạt ánh lên thành màu đỏ tía, còn nửa đoạn tay áo lơ lửng đọng ở khuỷu tay, nổi bật hai vai vừa mỏng manh vừa mượt mà của cô, cơ thể cô run nhẹ lên, không biết là vì lạnh hay vì tức giận.

Anh cúi đầu găm cắn hờn lên vai cô, vén vạt áo sườn xám lên, đẩy tới bên hông, cô cảm thấy giữa hai chân có cảm giác mát lạnh, còn chưa kịp phản ứng, anh đột nhiên tiến vào khiến cô đau đến mức hô lên, trong miệng cảm giác thấy hơi lạnh, hai bàn tay đặt lên vai anh đánh hỗn loạn, thế nhưng bàn tay yếu ớt ngay cả nắm vào cũng không được, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ, muốn ngăn lại cũng không được, cô biết lúc này không thể tỏ ra yếu ớt, nhưng khi ở trước mặt anh, đau đớn thì sẽ làm nũng, dường như đã trở thành bản năng.

Trong lòng anh toàn là lửa giận, thầm nghĩ không quan tâm đến mọi thứ chỉ muốn giữ lấy cô, thế nhưng cô như vậy, mi mày nhử cả lại như muốn nói với anh, cô đau. Bao nhiêu hờn giận cũng chỉ có thể hoá thành bất đắc dĩ nuông chiều, hấn dừng lại đỡ dành cô, đưa tay đỡ lấy thắt lưng cô, cúi người dịu dàng thì thầm gọi cô, gọi bảo bối gọi bé ngoan, cô xoay mặt đi không muốn để ý đến anh, anh liếm vành tai cô, thỉnh thoảng nhẹ nhàng cắn một cái, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi cô, cảm giác được thân thể cô dần dần ổn định lại, anh mới vừa nhẹ nhàng rút ra.

Bánh xe va chạm với đường ray, tạo nên âm thanh ầm ầm, từng đợt âm thanh truyền đến, cả hai cơ thể đều rung động, tiếng thở dốc của người đàn ông rơi bên tai, gần cách với tiếng ầm ầm kia, vừa như gần vừa như xa. Tay của cô đặt trước ngực anh, chính bản thân mình cũng không rõ đến cuối cùng là chống cự hay hòa theo anh, ngoài cửa sổ là màn đêm đen kịt, chỗ nối tiếp xe lửa không có đèn, nương theo ánh sáng từ trong toa xe, cô ngẩng đầu, nhìn trần xe thấp bé, chắc là vừa được sơn mới, ánh ra màu xanh lá cây. Cả hai người đều ăn ý không nhìn vào ánh mắt đối phương, từ trước đến nay khi làm tình khó nhất là dứt bỏ ánh mắt dây dưa, hiện tại ngay cả liếc nhìn nhau cũng không thể.

Khi anh vùi đầu vào hõm cổ của cô gầm nhẹ một tiếng thì cô nhìn thấy một tia sáng lóe lên trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy trong bóng tối, rồi rất nhanh tất cả đều trở nên tối đen, càng thêm tối đen, càng thêm đau đớn.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, cô thở hổn hển, vừa mới hồi phục lại sức lực, đã gơ tay cho anh một cái tát, lúc này đoàn tàu đang dừng ở sân ga nào đó, có ánh sáng chiếu vào, lại bị cái gì đó chặn lại, khoảng cách ngày càng một gần, khuôn mặt của anh lúc sáng lúc tối, anh chỉ nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt như một đứa trẻ vô tội.

Cô dường như vẫn còn ý chí sắt đá, hoàn toàn không hề động đậy, yếu ớt dựa vào thành xe, uể oải nói, “Đến trạm tiếp theo để em đi.”

“Không!” Đã bỏ lỡ một trạm, khuôn mặt anh lại một lần nữa chìm vào trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng gào thét phẫn nộ.

Cô hơi nhếch cằm, sắc mặt ngạo mạn nhưng đầy bi thương, “Ở lại được à?”

Chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” vang lên, anh dấn một quyền lên thành xe, gần sát khuôn mặt của cô, vách tường lõm vào, cô hầu như cảm giác được cảm giác mát lạnh ở bên tai, cô nở nụ cười, tiếng cười lộ ra sự vô lực, “Anh muốn đánh em à?”

Hai chân của cô sớm đã không còn sức để đứng vững, mất đi sự nâng đỡ từ cánh tay anh, thân thể dọc theo thành xe, chậm rãi trượt xuống phía dưới, cô muốn đưa cánh tay chống đỡ thân thể, nhưng cánh tay cũng trượt dần theo thành xe, nhưng cô không hề rên lên một tiếng, ngay cả một tiếng hừ cũng không có.

Anh nghiêng răng, trên trán gân xanh nổi hết cả lên, oán hận nhìn cô, nhìn người con gái trong lòng dần trượt xuống, cô nói không hề sai, anh thực sự muốn đánh cô, nếu như có thể, bóp chết là hay nhất, xong hết mọi chuyện.

Cô ngồi ở trên mặt đất, cảm giác được sự mát lạnh giữa hai chân, lạnh đến mức khiến cô run lên, vài lần muốn chống đỡ để đứng lên, trên trán mồ hôi lạnh vã ra, đột nhiên cả người nhẹ bẫng, anh ôm cô vào trong lòng, lấy áo khoác ngoài bao bọc cô lại, có lẽ cô thực sự mệt mỏi, không giãy dụa nữa, cúi đầu vùi chặt vào trong ngực anh, mặc anh ôm lấy trở về toa xe.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tôn Phụ cầm điện báo khẩn trương gõ cửa, nhỏ giọng gọi: “Thiếu soái? Thiếu soái?” Chỉ chốc lát sau thấy Tiêu Hữu Thành mở cửa, đưa ngón tay lên ý bảo anh ta chớ có lên tiếng, Tôn Phụ đưa điện báo lên, Tiêu Hữu Thành nhìn thoáng qua, lại quay đầu nhìn trên giường một chút, Tôn Phụ không dám nhìn nhiều, cúi đầu lùi lại mấy bước.

Nửa giờ sau, Tiêu Hữu Thành bưng ly sữa nóng lên, khi đẩy cửa ra, ly sữa rơi vỡ tung tóe trên mặt đất.

Trên giá treo thiếu bộ quần áo của anh, chiếc rèm cửa màu xanh lam bị gió lớn thổi vào qua cửa sổ, bay phấp phật.

39. Chương 39: Ngoại Truyện 5: Những Năm Tháng Hồn Nhiên Trong Sáng

Edit: chijiro

Beta: p3104

Những hồi ức trong trí nhớ

Tạm biệt những năm tháng hồn nhiên trong sáng ấy

Trong khoang thuyền vừa tối vừa ẩm ướt, dường như từ trước đến nay chỉ dùng để đặt đồ dùng đi đánh cá, trong không gian ngột ngạt này tràn đầy mùi hôi thối, có điều cái này không phải vấn đề quan trọng, khổ sở nhất chính là lạnh, cô là một cô bé hiếu động, mùa đông lạnh như vậy, mà chỉ mặc một chiếc áo len màu vàng nhạt, ở trong nhà với hệ thống lò sưởi thì không sao, thế nhưng bị nhốt ở chỗ này, chỉ có sự lạnh lẽo lan tràn đến tận lục phủ ngũ tạng.

Cô bé cuộn tròn ở góc khoang thuyền chật chội, không biết đã qua bao lâu, cả người cũng đã tê dại đi, không cảm giác được đâu là tay, đâu là chân, nói rằng không sợ thì là nói dối, nhưng mà lạ là không thể khóc được, dần dần cũng trở nên bình tĩnh hơn, chỉ cảm thấy từng cơn sóng ập đến khiến cả đầu quay cuồng chóng mặt, trong ý thức mơ hồ kia cô bé chỉ nghĩ, không biết còn có thể được ăn bánh chéo của mẹ nữa không...

Trong giấc mơ anh Tiểu Dẫn cùng cô bé đốt pháo, những âm thanh hỗn độn “bùm bùm” vang lên, sau đó cô bé rơi vào một cái ôm ấm áp, có một dòng nước ấm chảy vào cổ họng, có người lo lắng gọi tên cô bé, “Lê Lê? Lê Lê?”

Cô bé dùng hết sức lực để mở mắt ra, thấy mẹ đang ôm cô bé, khóc đến khàn cả cổ họng. Cô bé thấy sống mũi ề ẩm, cũng muốn khóc to, thế nhưng chỉ có bàn tay nhỏ bé lau đi những giọt nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt mẹ, hàng lông mi kéo căng ngăn cho nước mắt không chảy xuống, cô bé run run nói: “Mẹ, con không sợ.” Vậy mà mẹ cô bé càng khóc to hơn, vòng tay ôm cô bé càng chặt hơn.

Sáu tuổi Đại Lê tựa trên đầu vai mẹ, ngẩng lên ngắm bầu trời đầy sao, học được cách không ỷ lại vào người khác.

Trên tường là những ngọn đèn treo tường, ánh sáng màu vàng nhạt chiếu vào những hoa văn trên đèn tạo thành những cái bóng, nhưng không thể cảm giác được sự ấm áp, một bé trai mặc áo phục màu trắng lẳng lẳng đi dọc hành lang, trước cổ áo thắt nơ bướm cẩn thận tỉ mỉ, cậu dừng lại trước cánh cửa lớn đầu hành lang, nhẹ nhàng gõ cửa, “Ông nội.”

Không lâu sau có một giọng nói già nua truyền ra, “Vào đi.”

Cậu bé đẩy cửa ra, ngọn đèn mờ mờ chiếu xuống thân hình già nua, những nếp nhăn hằn trên mặt, phong thái uy nghiêm không thể che giấu đi sự tang thương, ông lão chậm rãi mở miệng, “Sáng sớm mai đi Luân Đôn, sang bên đó sẽ có người sắp xếp, con phải học hành chăm chỉ, đừng để cho Dung gia ta mất mặt.”

Bé trai gật đầu, “Vâng, ông nội.”

Ông lão lại thở dài rồi nói tiếp, “Con cũng biết, cha con không thể lo được chuyện làm ăn, gia nghiệp của Dung gia lớn như vậy, sau này đều trông cậy hết ở con.”

Bé trai ngẩng đầu, trong đôi mắt là sự trầm ổn không hợp với lứa tuổi, “Ông nội yên tâm, con nhất định sẽ làm tốt.”

Trở lại phòng ngủ, bọn người hầu đang chuẩn bị những đồ dùng để cậu đi xa, mẹ cậu ngồi ở sofa rơi nước mắt, nức nở những câu oán giận, “Đều tại cha con, bản thân không chịu cố gắng... Ông cụ cũng thật quyết đoán, đứa trẻ còn nhỏ như vậy, tuổi này vẫn phải lo lắng trông nom... Con sang bên kia rồi, mọi chuyện đều phải cẩn thận, qua mùa hè mẹ và cha sẽ sang thăm con...”

Bé trai mỉm cười, khuyên nhủ: “Con sẽ tự chăm sóc bản thân, mẹ đừng quá lo lắng.”

Chín tuổi Dung Đình Hiền vỗ nhẹ bờ vai mẹ cậu, qua cửa sổ thủy tinh nhìn ra bầu trời nơi những ngôi sao đang lấp lánh, cho rằng những thứ mình muốn thì đều có thể có được.

Mùa đông buổi tối đến sớm, gió lạnh thổi vù vù, những ngọn cỏ nghiêng ngả tưởng chừng như đổ xuống, phía sau lò bếp, một cô bé gầy yếu đang nhóm lửa, trên người là một chiếc áo màu xanh chằng chịt mảnh vá, mỏng đến mức không thể ngăn cái lạnh rét.

Bên ngoài có tiếng pháo nổ, cũng có tiếng bọn trẻ vui đùa âm ỉ, nhưng cô bé chỉ thỉnh thoảng để tâm đến, quay đầu nhìn, lập tức bị mẹ quát mắng. Sau khi chuẩn bị cơm tối xong, mẹ cô bé đi ra ngoài tìm anh trai nghịch ngợm của cô, còn cô từ tầng đá, mặc cái lạnh cắt da cắt thịt đi ra khỏi phòng, lấy nước giếng lau mặt, nước trong chậu lạnh đến thấu xương.

Quay về phòng vẫn chưa thấy mẹ cô trở về, trên bàn có mấy miếng thịt rang, cô ra sức hít vào, muốn ngửi kỹ hơn mùi thịt, miếng thịt rang vàng rộm bóng loáng, lại thêm ngọn đèn dầu tỏa ra thứ ánh sáng cực kỳ mê người, đã bao lâu rồi cô không được ăn thịt? Nửa năm? Một năm? Cô không nhớ rõ, có thể là chưa bao giờ được ăn, mùi vị kia chắc là chỉ ở trong tưởng tượng.

Cô rốt cục không thể cưỡng lại sự mê hoặc, bò lên trên ghế, cầm lấy một miếng bỏ vào miệng... A... Thực sự rất ngon...

“Em gái ăn vụng thịt! Mẹ mau tới đây đi! Em gái ăn vụng thịt này!”

Cô còn chưa phản ứng được là chuyện gì đang xảy ra, cả người đã bị xô ngã trên mặt đất, mẹ cô bé cầm lấy cái chổi, những cái đánh rơi xuống tới tấp, “Cho mày ăn vụng này! Cho mày đền tiền! Cho mày ăn vụng này!” Cô bé từ từ nhắm hai mắt, cắn chặt miếng thịt trong miệng.

Buổi tối ngồi ở lò bếp, nhớ lại hương vị của miếng thịt, quên cả nỗi đau đớn. Cô bé nhớ lúc ban ngày len lén chạy đến đầu thôn, ngồi xỏm bên ngoài trường tư thực nghe thầy giáo kể chuyện xưa, nói về phụ nữ nhan với thủy gì đó, bởi vì quá đẹp, nên hoàng đế mang tất cả tài sản của đất nước ra để sủng ái cô gái đó, kết quả là đất nước diệt vong. Cô vô cùng ước ao, trở thành một người phụ nữ như vậy, có lẽ, ngày nào cũng có thể được ăn thịt!

Năm tuổi, Bạch Nguyệt Nhi nhìn qua khung cửa sổ của gian nhà tranh, nhìn những ngôi sao mờ trong đêm đông, chỉ hy vọng xa vời được ăn no.

Ban đêm ở nước Nhật, đèn thờ ở xa xa vang lên những tiếng chuông, đứa bé trai được bốn thiếu nữ khóa thân hầu hạ tắm rửa xong, sau đó được bốn thiếu nữ khác mặc ki mô nô màu hồng anh đào dẫn đi, chậm rãi bước vào trong đền.

Cha là Cận Vệ Gia Vũ toàn thân trong bộ trang phục màu đen, nhắm mắt ngồi giữa chính đường, trước mặt là khung đựng đao màu vàng kim được điêu khắc những bông hoa mẫu đơn, trên khung là những thanh đao y hệt nhau, những lưỡi đao sắc bén.

Bé trai quỳ xuống trước thanh đao, cúi xuống bái lạy, nghe thấy cha cậu cất cao giọng nói: “Thanh đao này đúc từ thời Chiến quốc, là bảo vật gia truyền của gia tộc Cận Vệ, trong đao kết tụ linh hồn cả trăm năm của gia tộc!” Hai tay ông cẩn thận nâng đao lên, “Ngày hôm nay cha đem truyền lại cho con, con phải thu nhận nó trở thành một bộ phận trên người con, con phải nhớ kỹ tinh thần của võ sĩ đạo, tuân thủ gia quy của gia tộc Cận Vệ, thề tận hiến vì Thiên hoàng bề hạ! Thề tận hiến cho đế quốc Nhật Bản.”

Cậu bé quỳ lạy lần nữa, “Vâng.” Hai tay giơ lên cao, tiếp nhận thanh đao từ trong tay cha.

Bốn thiếu nữ mặc ki mô nô mang một chiếc hòm sắt lên, bên trong là một con cáo trắng với đôi mắt đen sì, chỉ thấy cậu bé đứng lên, hai tay cầm đao dùng sức đâm xuống, máu tươi chảy tại chỗ.

Cận Vệ Gia Vũ thoả mãn gật đầu, đưa tay chỉ về đại lục phía Tây, “Sau này đối mặt với kẻ thù, phải hạ thủ quyết đoán như vậy!”

Tám tuổi, Cận Vệ Tín Thụ quay đầu lại, nhìn lên bầu trời đêm đầy sao phía xa, mằm mống của sự điên cuồng nảy sinh trong lòng.

Khách sạn Hoa Viên nổi tiếng nhất ở Quảng Châu đêm nay lại có trạm gác nghiêm ngặt, hóa ra là Tiết gia bao trọn toàn bộ khách sạn, ở nơi này tổ chức tiệc nhà.

Tiệc nhà đương nhiên không mời khách lạ, nhiều người dù không đến được, nhưng quà tặng lại được đưa vào tới tấp, trong đó hơn phân nửa là tặng cho Tiết ngũ tiểu thư. Việc này không hề kỳ quái, ví dụ như phía Bắc nhà họ Tiêu có một cậu ấm, còn ở phía Nam này, không ai là không biết đến Tiết ngũ tiểu thư, là viên ngọc quý của Tiết tư lệnh, ai có thể khiến cho Tiết ngũ tiểu thư vui vẻ, đó là khiến cho Tiết tư lệnh hài lòng.

Cô bé mặc một bộ váy màu hồng kiểu Tây Âu, mái tóc là kiểu tóc xoăn một nhất, khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn, hai cô người hầu đi theo cô đưa từng món quà lên, cô bé chậm rãi ăn bánh kem, không hề có dáng vẻ hiếu kỳ của trẻ nhỏ, chỉ là buồn chán.

Rốt cục có một chiếc vương miện khảm thạch anh kiểu Tây Âu khiến cô chú ý, người hầu gái bảo cô đội thử, chiếc vương miện nhìn rất long lanh lộng lẫy, cô bé liền gật đầu đồng ý.

Dì Ba ở bên cạnh rất khoa trương, “Ngũ tiểu thư của chúng ta là một tiểu mỹ nhân, đội cái này vào, giống như một công chúa, ai tặng vậy? Thật là có lòng.”

Người hầu đáp là Dung gia, Dì Tư mới cưới vào nhà ở đối diện trên ghẹo nói, “Dung gia quả nhiên là có lòng, nhìn chiếc vương miện này đi, sinh lễ thật là tốt nha.”

Cô bé đỏ mặt, đột nhiên tháo chiếc vương miện ném xuống, “Ai thích thì đi mà gả.”

Dì Tư năm nay cũng mới có mười sáu tuổi, da mặt rất mỏng, nói như vậy khiến lòng tự ái trỗi dậy, khuôn mặt thoáng cái trắng bệch, lại nhìn lướt qua thấy dì Ba ở đối diện đang cười trộm, nhin không được nói bóng gió, “Đó là đương nhiên, Ngũ tiểu thư của chúng ta có thân phận như vậy, đừng nói là Dung gia, ngay cả cậu ấm Tiêu gia, sợ là cũng hận không thể vội tới Tiết gia chúng ta xin làm con rể đấy!”

Cô bé hơi ngắc đầu, “Chỉ cần tôi vừa ý, cũng không có gì là không thể.”

Dì Tư không nhin được nữa, chui vào trong lòng Tiết Trường Phục làm nũng, “Lão gia người xem nha. . . .”

Tiết Trường Phục chỉ cười to, “Được! Quả nhiên là con gái của Tiết Trường Phục ta! Có khí phách! Ha ha ha!”

Bảy tuổi Tiết Phi Dao được mọi người tung hô nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, nhìn mặt trăng trên bầu trời cùng với những ngôi sao sáng, tin chắc bản thân mình là ánh trăng sáng duy nhất.

Côn Minh bốn mùa đều như mùa xuân, đầu năm mới mà không hề thấy lạnh, nhưng trong một ngôi nhà ở phía Nam lại vô cùng quanh quẽ, nói tiếp cũng là chuyện cười, đôi vợ chồng này vốn rủ nhau bỏ trốn, năm năm trước đến Côn Minh này, người đàn ông nhả nhặn tuần tú, lại từng đi học mấy năm, là một giáo viên dạy ở trường trung học, người phụ nữ là một cô gái được hết sức cưng chiều, là người nhanh nhẹn tháo vát, hai năm đầu vợ chồng ân ái ngọt ngào, quả đúng là không sai.

Nhưng người đàn ông không biết gia nhập hội gì đó, đầu tiên là cứ hai ba ngày ra ngoài một lần, sau đó lại biến thành quanh năm suốt tháng không về nhà, người phụ nữ không chịu nổi cảnh tịch mịch, cuối cùng tháng trước đã chạy trốn cùng với một anh thợ mộc. Chỉ là khổ thân cho đứa con bốn tuổi của họ, không nơi nương tựa, người thân để nhờ cậy cũng không có, cũng may có hàng xóm láng giềng tốt bụng chăm sóc, mới không rơi vào cảnh lưu lạc đầu đường xó chợ.

Sau bữa tối, thím Dương vừa cất bát đĩa, đang muốn đóng cửa, thấy một đứa trẻ đang tựa trên cửa, dáng người so với hàng rào cửa không cao hơn là mấy, quần áo trên người không biết đã bao lâu chưa được giặt

sạch, bản đến nỗi không nhìn thấy màu sắc, trong tay cầm một chiếc bát trống không, lông mày dài, khuôn mặt thanh tú.

Thím Dương cười nói: “Tiểu Thuần ăn xong rồi hả? Trong nồi vẫn còn cơm. Thím xới thêm cho con nhé!”

Đứa bé lắc đầu, cẩn thận đặt chiếc bát trên mặt đất, nhanh chóng chạy mất, thím Dương nhặt chiếc bát lên nhìn, đúng là đã được rửa sạch, không khỏi thở dài, đứa trẻ hiểu chuyện như thế, đáng tiếc là không được thương yêu.

Đứa bé trở lại căn nhà chỉ có bốn bức tường, giẫm lên băng ghế bò lên giường, quần áo cũng không cởi ra, đem cả người nhỏ nhắn chui vào ổ chăn lạnh giá, vừa mới ngủ đã bị một người nào đó đánh thức, mở mắt ra thì thấy một người đàn ông, mặc áo dài màu xám, đeo kính.

Người đàn ông nói, “Tiểu Thuần, cha là cha con, cha tới đón con đi.”

Kỳ thực cậu không biết người đàn ông này có phải cha cậu hay không, cậu đã không còn nhớ chính xác cha có dáng vẻ như thế nào, thế nhưng cậu không có sự lựa chọn, chỉ có thể đi theo người đàn ông này.

Bốn tuổi, Chu Thuần rời nhà đi cố sức ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đầy sao mờ mịt, đối với những tháng ngày tiếp theo cũng chỉ có mờ mịt.

Ngày hôm đó là buổi tối của một ngày đầu năm mới, nhưng bởi vì có bộ phim được công chiếu, thế nên trong rạp chiếu phim đèn đuốc vẫn sáng trưng, âm ỉ bận rộn. Bộ phim được quay vào mùa hè, đại minh tinh Kim Mạn chỉ mặc một bộ sườn xám không tay bằng xa tanh màu bạc, đạo diễn vừa mới phát biểu xong xuôi, Kim Mạn lập tức bị một đám người vây quanh, người mặc quần áo, người bưng trà, người đưa nước, tất cả đều rất ân cần.

Trong đám người đột nhiên phát lên một tiếng thét chói tai, là tiếng gọi của Kim Mạn, “Linda? Linda đâu? Linda của tôi đang ở đâu?”

Tất cả mọi người đều hoảng hốt, nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, không bao lâu, liền thấy một cô bé ôm con mèo Ba Tư màu trắng tiến đến, “Kim tiểu thư, mèo của cô đây.”

Kim Mạn vội vàng cuống quýt ôm lấy con mèo, “Ai u tiểu bảo bối, vừa nãy con chạy đi đâu thế, hù chết mẹ con rồi.” Mọi người xung quanh cũng vui mừng theo, qua hồi lâu, Kim Mạn mới phát hiện bên cạnh còn có cô bé đứng đó, tỉ mỉ quan sát, cô bé này mặt mũi thanh tú, da mặt trắng nõn, là mầm mống của một mỹ nhân, vì vậy liền hỏi: “Em tên là gì? Sao từ trước đến giờ chưa thấy qua?”

Bên cạnh có người cướp lời nói, “Con bé tên là Thẩm A Hoa, là nha đầu quét rác ở rạp chiếu phim.”

Kim Mạn liếc xéo người kia, quay đầu lại đánh giá cô bé, “Là một nha đầu thông minh, nếu như em bằng lòng, sau này hãy đi theo tôi.”

Cô bé bất ngờ, giống như quá vui mừng mà bật khóc, lập tức quỳ xuống nói: “Cảm ơn Kim tiểu thư, cảm ơn Kim tiểu thư.”

Kim Mạn chỉ khoát tay, “Đứng lên đi, tên A Hoa này quê mùa quá, để tôi xem. . . .” Cô bé này trông khá mảnh khảnh, “Sau này gọi là Thẩm Tiêm đi.” Cô bé nhanh chóng vừa nói lời cảm ơn, vừa run run mà đứng dậy, là khấn trương cũng là kích động.

Bảy tuổi, trong lòng Thẩm Tiêm tràn đầy hưng phấn bước tới bãi đất trống cạnh rạp chiếu, nhìn bầu trời đầy sao nghĩ về tương lai đầy triển vọng, quyết tâm phải có được một mảnh trời thuộc về riêng mình.

Những hương thơm ngát tản ra trong gió, âm nhạc vang lên xen lẫn với những tiếng cười đùa, tất cả những nhân vật quan trọng ở phía Bắc, tất cả đều tụ tập về vũ hội năm mới của Tiêu gia.

Trên cầu thang xuất hiện một cậu bé, mặc một chiếc áo da màu đen, giày quân đội cùng màu, thẳng lưng híp mắt, đút tay vào túi quần, không nhanh không chậm bước xuống dưới.

Vừa bước xuống cầu thang liền thấy ngay một cô bé, đó là một cô bé vô cùng xinh đẹp, da trắng như tuyết, đôi mắt to tròn, mặc một bộ váy xòe màu hồng, cực kỳ giống búp bê.

Cậu bé liếc nhìn một cái, cô bé ngại ngùng cúi thấp đầu, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, hai gò ửng hồng, sợ hãi hỏi, “Tiêu thiếu gia, ngày mai cậu có thể dạy tôi cưỡi ngựa không?”

Trong mắt cậu bé hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn, nhưng lại nhanh chóng cong khóe môi mỉm cười, “Được.”

Đi quanh đại sảnh một vòng, đang chuẩn bị đi ra ngoài hít thở không khí, cậu liền gặp con trai của ông chủ công ty tàu thủy Hồng Vận —— Trình Kế Nghiệp, đem một khay bánh quy lên cho cậu, cậu bé nhướng mày, “Không phải là con gái, ăn cái này làm gì.”

Trình Kế Nghiệp hí mắt cười: “Đây chính là của Trương Mỹ Đình nhờ tôi tặng cho cậu.”

Cậu bé từ nhướng mày thành cau mày, “Ai là Trương Mỹ Đình?”

Trình Kế Nghiệp lập tức mở to mắt nhìn, như không thể tin được, “Vừa nãy không phải cậu đã đồng ý sẽ dạy cô bé cưỡi ngựa à?”

Cậu bé “A” lên một tiếng, cũng không nhìn khay bánh quy mà bước ra ngoài luôn, “Cho cậu đó.” Lại bị Trình Kế Nghiệp ưỡn ngực vừa cười vừa cãi, “Vậy ngày mai để tôi đi dạy cô bé nhé.”

Cậu bé chỉ cười một tiếng, “Tùy thôi.” Sau đó bước ra khỏi phòng tiệc.

Tám tuổi, Tiêu Hữu Thành nhàn nhã dựa trên cửa, ngắm sao trời xa xa, không biết có người đáng giá để cậu thật lòng đối xử không.

40. Chương 40: Ngoại Truyện 6: Tự Bạch Của Tôi

Edit: chijiro

Beta: p3104

Sau cùng của cuối cùng

Đều do tôi tưởng tượng lại

Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua bên tai, mang theo cả âm thanh của tiếng kèn tây từ phương xa, uyển chuyển mà du dương, trong không khí phảng phất mùi hương cà phê, hương thơm nồng đậm, tuy rằng không thích uống, nhưng tôi lại rất thích mùi cà phê này. Ánh sáng mặt trời ngày càng gay gắt hơn, tôi nằm duỗi phơi nắng, ầm ập mà nhẹ nhàng khoan khoái, sau mười hai giờ ngày xuân là lúc thích hợp để lười biếng, thích hợp để hoài niệm.

Tôi tới nơi này đã bao lâu rồi? Mười năm hay là mười một năm? Đã không nhớ rõ nữa, có lẽ bởi vì ngày tháng trôi qua nhàn nhã, nhàn nhã đến mức quên luôn cả thời gian. Tôi chỉ còn nhớ đó là một ngày mưa, sắc trời âm u, vì lúc đó tôi còn nhỏ, tính tình lại nhút nhát hay xấu hổ, khung cảnh lạ lẫm khiến tôi hoảng sợ, chỉ có thể chui vào góc tường, mặc cho người ta gọi thế nào cũng không động đậy. Nhưng ngay khoảnh khắc tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy như một tiên nữ giáng trần, nghiêng đầu nhìn tôi, sau đó cười, toàn bộ thế giới đều bừng sáng.

Cô gái quay đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: “Gọi là gì nhỉ?”

“Kitty.”

Cô gái quay đầu lại nhìn tôi, thoáng cụp đuôi lông mày, không biết vì sao biểu tình này khiến tôi vừa vui vừa sợ, vì thế tôi liền rụt cổ lại, bàn tay cô gái đưa ra xoa đầu tôi, bàn tay ấy vừa trắng nõn vừa thon dài, giống như bạch ngọc được điêu khắc thành một tác phẩm nghệ thuật, cảm giác rất mềm mại, nhưng hơi lạnh, lại có mùi hương nhàn nhạt, khiến tôi xúc động hồi hộp, vì thế lại rụt cả đầu xuống.

Đuôi lông mày của cô gái lại hạ xuống, tôi nghĩ tôi đã đọc được biểu tình của cô gái ấy, là ghét bỏ. Lúc đó tôi hoảng sợ một cách lạ lùng, tôi nghĩ mặc dù mình xấu, thế nhưng tôi rất hiền lành, tôi cũng muốn nói tôi rất dễ nuôi, mỗi ngày chỉ ăn hai bữa cơm, thế nhưng không có tiền đồ, tôi mở miệng ra, nhưng không nói được lời nào, chỉ là lại rụt đầu một lần nữa.

Cuối cùng cô gái mở miệng, “Mặt to quá, nhìn qua rất ngốc nghếch.”

. ? _? To @_@ ! _! Mặt to ? O_O
. . .

Tốt quá. T_T. Không phải là muốn đuổi tôi đi >_< . = “ ” . = “ ” . = “ ” . = “ ” . = “ ” >

Vì vậy tôi ở lại nơi này, cũng dần dần không ai nhớ rõ tôi tên là gì, bọn họ đều gọi tôi là Mặt Bự. Mà cô gái ấy, trở thành chủ nhân của tôi, nữ vương bệ hạ của tôi.

Phía sau có tiếng động, cắt ngang dòng hồi ức của tôi, tôi có chút tức giận quay đầu lại, trông thấy A Miêu. A Miêu thực ra là một chú chó săn, thế nhưng tôi không sợ cậu ta chút nào cả, bởi vì chủ nhân của cậu ta là Đại Trấn Tây, là hoàng tử nhỏ, mà chủ nhân của tôi, không chỉ là nữ vương bệ hạ của tôi, mà cũng là nữ vương bệ hạ của cả toà thành này.

Là trưởng bối, tôi ít nhiều cũng có chút khoan dung độ lượng, sau khi liếc mắt trông A Miêu một cái, tôi lười biếng đứng lên, chậm chậm đuổi thắt lưng, nhường lại chỗ phơi nắng ở phía sau vườn hoa rồi đi ra ngoài.

Trang viên vô cùng rộng lớn, lúc trước khi mới đến đây, tôi mất một tháng mới có thể dò được hết tất cả những con đường ở nơi này, nếu như cha mẹ hoặc anh chị của tôi mà biết chuyện này, họ nhất định sẽ mắng tôi là đồ ngốc, dù sao tôi cũng đến từ gia tộc lâu đời ở Phương Đông, mà gia tộc tôi có một sở trường vô cùng đặc biệt, đó chính là nhận biết đường đi.

Khi đi qua cây tường vi cạnh hành lang, tôi nghe thấy tiếng con gái nhõng nhẽo truyền từ phía bụi hoa, “Anh yêu, anh nói xem, em có phải người phụ nữ đẹp nhất trên đời này không?”

Tôi nhú mày, gu thưởng thức của Tiêu Hạ Châu từ lúc nào lại kém như vậy, con gái như thế mà cũng mang về nhà? Đang muốn chạy qua ngó xem đó là dạng “Quốc sắc thiên hương” gì thì tôi nghe thấy giọng nói lười biếng của cậu thiếu niên, “Đương nhiên không phải, người phụ nữ đẹp nhất là mẹ của anh.”

Ừ thì, tuy rằng tôi không quen tác phong công tử phong lưu thay bạn gái xoành xoạch của Tiêu Hạ Châu, nhưng mà ít ra cũng có điểm tán thưởng, ít nhất cậu ta là một đứa trẻ thật thà.

Trên xích đu màu trắng sau bụi hoa, cô gái tóc vàng đang ngồi ở trong lòng cậu thiếu niên, sắc mặt có phần kinh ngạc, dường như cảm thấy câu trả lời này không thể phản bác được, vì vậy liền chuyển ngay sang câu thứ hai, cong miệng làm nũng, “Vậy em với Emily thì sao, ai đẹp hơn?”

“Đương nhiên là em.” Cậu thiếu niên trả lời ngay không chút do dự, nụ cười của cậu sáng như ánh mặt trời nhưng lại có chút xấu xa, cậu cúi đầu hôn lên môi cô gái, cô gái nhắm hai mắt, có vẻ như bị mê hoặc đến điên đảo.

Tôi trở lại bên cây hoa tường vi ở hành lang, tiếp tục bình tĩnh đi trên đường của mình, mong rằng cô gái này mà có bị bỏ rơi thì hãy bình tĩnh, chỉ ít đừng có náo loạn đòi tự sát. Tiêu Hạ Châu này nổi tiếng khắp nơi, không thiếu những cô gái xinh đẹp nguyện làm thiêu thân lao đầu vào lửa, từng người chen lấn sau sa vào, chẳng qua là cũng không kỳ quái.

Trong ngày sinh nhật của bạn, cậu ta có thể sẽ bày một bữa ăn dưới ánh nến, cố ý đánh đàn dương cầm tặng bạn một bản nhạc, làm trò trước mặt tất cả các khách khứa trong nhà hàng, chúc bạn sinh nhật vui vẻ; vào sáng sớm của một ngày nào đó chẳng phải ngày lễ, cậu ta có thể len lén đặt trên bậc cửa nhà bạn chín trăm chín mươi chín đóa hồng đỏ tươi, chỉ để cho bạn có một buổi sáng lãng mạn; vào những lúc bạn chán khi chờ xem hát, cậu ta có thể làm một trò ảo thuật nho nhỏ chọc cười bạn, sau đó biến ra một thanh chocolate tặng bạn; cậu ta có thể cho bạn đọc thư khiêu chiến, sau đó tiêu sái giải quyết tình địch trong hai phút; vào một đêm nào đó, cậu ta có thể đưa bạn đi máy bay, chỉ vì muốn dẫn bạn đi ngắm sao . . . Cho dù là bỏ qua thân thể của cậu ta, chỉ bằng đôi mắt của cậu ta, đôi mắt xinh đẹp y hệt mắt của mẹ cậu ta, khi hơi nheo lại thì cực kỳ mê người, khó có thiếu nữ nào có khả năng cự tuyệt . . .

Thực sự là đứa con khiến cho người khác phải lo âu, làm cho nữ vương bệ hạ của tôi chỉ biết thở dài .

Đi qua cây hoa tường vi ở hành lang, xuyên qua cửa Đông của trang viên thì thấy bà Tiêu, đang đứng ngay cạnh cửa lo lắng nhìn ra xung quanh bên ngoài, vì vậy tôi biết ngay là Đại Tình Từ lại lén dắt ngựa ra ngoài dạo chơi, mấy ngày nay cô bé bị cảm mạo, rõ ràng tối hôm qua còn khóc ầm ỹ làm nũng trong lòng mẹ cô bé, nói đau chỗ này chỗ kia, bộ dáng nhỏ bé vô cùng ảm ức, mới qua một đêm thôi, mà đã không yên phận thành cái dạng này.

Xung quanh cũng không có gì, tôi đi đến bên cạnh bà Tiêu, ngồi xuống cùng chờ với bà. Vì quá buồn chán nên tôi nhìn hai chú hoạ mi đầu võ mồm, bà Tiêu đột nhiên kích động đứng lên, tôi quay đầu lại, xa xa thấy một tiểu kỹ sĩ đang cưỡi ngựa trắng Ách, chính xác mà nói, đó là một cô bé có quý danh là búp bê, đang chậm chậm về nhà. Búp bê rốt cuộc còn biết mình đang bị cảm mạo, bên ngoài chiếc áo vàng có choàng thêm một chiếc áo khoác màu đỏ, căng phồng, quanh cổ quàng một chiếc khăn dày màu đen, nếu không biết thì còn tưởng rằng cô bé đang sống trong mùa đông đấy.

Búp bê còn chưa đi đến trước mặt, trước cửa xuất hiện một người đưa thư, cầm một bó hoa bách hợp màu trắng, hỏi bà Tiêu đường phía Tây đi như thế nào, thế nhưng bà Tiêu chỉ cần nhìn thấy Đại Tình Từ thì trong mắt sẽ không có người khác, bà không hề để ý đến anh ta, tuy rằng tôi rất muốn nói cho anh ta rằng anh đi nhầm hướng rồi kìa, đáng tiếc ngôn ngữ không giống nhau, nên chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Búp bê đi đến gần, lại đột nhiên ghì lại dây cương, đứng yên ở nơi đó. Mắt tôi rất tinh, thấy cô bé lộ ra khuôn mặt nhăn nhó, đưa tay che mũi, qua một hồi lâu, đột nhiên “Ah chool!” một tiếng, cả đầu lẫn cơ thể đều run lên, hắt xì một cái, sau đó vành mắt đỏ nhìn bà Tiêu với vẻ mặt vô tội, bà Tiêu đau lòng chạy nhanh đến, “Ôi tiểu tổ tông của bà, gió lạnh như thế này!”

Người đưa thư chờ mãi không được bà Tiêu trả lời, lại thấy có người xuất hiện, anh ta nhanh chóng chạy tới hỏi, còn chưa kịp hỏi câu nào, bó hoa bách hợp trong tay bị búp bê lấy mất, động tác vừa tự nhiên vừa lưu loát, thái độ như là đương nhiên. Người đưa thư đứng sững sờ tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải.

Haizz, kỳ thực cũng trách không được búp bê, từ lúc cô bé sang mười tuổi, thỉnh thoảng sẽ có mấy cậu bé đứng dưới cửa sổ nghe trộm cô bé hát, cách ba tháng trước còn có cậu vì cô mà đánh nhau, còn về sổ thư tình nhận được thì có thể chất đầy nửa gian nhà, hoa thì hầu như ngày nào cũng nhận được, thế cho lúc này đây, cô bé nhìn thấy hoa tường vi đưa ình....

Người đưa thư thấp giọng lầm bầm tôi chỉ là hỏi đường thôi, vừa vặn bà Tiêu nghe thấy, ngay lập tức đỏ mặt ngượng ngùng, “Ai u tiểu tổ tông của bà, hoa này không phải là tặng cho con đâu.”

Búp bê vốn đã từng gặp người đưa thư này rồi, nghe vậy quay đầu lại, hai mắt đen láy, mở thật to nhìn người đưa thư, “Không phải tặng cho tôi à?”

Người đưa thư có lẽ chưa thấy búp bê gần như vậy, hay là nói bởi vì ánh mắt nhìn thẳng, ấp úng hồi lâu mới đỏ mặt nói, “Phải... Đúng vậy...”

Búp bê nhếch môi, túm dây cương cưỡi ngựa, ôm bó hoa về nhà. Chỉ khổ thân người đưa thư ngơ ngẩn đứng ở nơi đó, chắc hẳn vĩa đã trôi về nơi phương xa nào đó.

Cũng là một đứa trẻ khiến người khác phải lo âu, lại làm cho nữ vương bệ hạ của tôi thở dài.

Đi từ cửa sau tiến vào toà thành, trước mắt là một hành lang dài và rộng, trần nhà cực cao, đèn thủy tinh in bóng xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch, cũng phản chiếu bóng dáng của tôi. Gian phòng thứ ba bên tay trái là thư phòng, quả nhiên nữ vương bệ hạ của tôi đang ở chỗ này.

Hướng Nam là cửa sổ sát đất, rèm cửa bằng nhung chỉ buộc hờ một nửa, ánh sáng chiếu vào sáng bóng lấp lánh, rèm cửa sổ màu trắng lộ ra ánh vàng kim, mấy quay đĩa chậm chậm chuyển động vang lên bản nhạc du dương, nhẹ nhàng vang khắp căn phòng. Cô nhắm mắt tựa trên cửa sổ, cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh rộng thùng thình dài tới đầu gối, bàn chân trần, khẽ nâng cánh tay, ngón tay thon dài gõ theo nhịp, đánh đàn trong khoảng không.

Tôi cẩn thận đi vào phòng, tựa vào ghế sofa nằm xuống, lẳng lặng ngắm nhìn nữ vương bệ hạ của tôi. Kỳ thực cô ấy không còn trẻ nữa, nhưng dường như giống với rượu lâu năm, ăm ục như ngọc, càng ủ càng thơm Ánh sáng mặt trời hạ xuống tạo thành một vòng sáng màu vàng nhạt quanh người, ánh

sáng mờ mờ Thời gian yên tĩnh như vậy, với tôi mà nói là khoảng thời gian đẹp nhất, nếu như không có giọng nói của người đàn ông vang lên.

Người đàn ông từ phòng bên cạnh bước vào, trong tay bưng một tách cà phê, nhưng giống tôi không hề đến gần cô ấy, chỉ tựa vào cánh cửa, yên lặng nhìn cô Âm nhạc xen lẫn với mùi hương cà phê tràn ngập trong phòng, phảng phất làm bùng lên phản ứng hóa học kỳ diệu, khiến cho người ta mơ màng như say, giống như đặt mình vào một giấc mơ. . . Cảnh trong mơ lại bị cô cắt ngang, cô hơi ngắc đầu, từ từ nhắm hai mắt cười hỏi: “Mời em uống cà phê đá sao?”

Người đàn ông cũng cười, tuy rằng tôi không thích lắm, nhưng cũng phải thừa nhận, tiếng cười của người đàn ông rất êm tai, trầm lắng như biển sâu. Anh đi tới bên người cô, ôm lấy thắt lưng cô, “Không nóng không lạnh, vừa ấm.” Sau đó anh cúi đầu hôn cô.

Trước mắt là một hình ảnh rất đẹp, rất lãng mạn, tôi cup mắt ngáp một cái, nhìn cái bóng khê di động trên sàn nhà, thầm nghĩ nhắc nhở người đàn ông, chờ anh hôn xong rồi thì sẽ không còn vừa ấm nữa.

Chuyện như vậy dù sao tôi cũng không xen vào, nhiệt độ trong phòng dần nóng lên, đầu ghế sofa pha đột nhiên lún xuống, còn chưa được mấy giây, chiếc áo khoác màu xanh rơi xuống, vừa vụn rơi vào người tôi, trên áo khoác còn vương lại mùi hương của cô, vừa ấm áp vừa dịu nhẹ, mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, tôi tham lam hít vài hơi, chậm chậm từ dưới áo khoác đi ra ngoài, chậm chậm từ bệ cửa sổ nhảy ra, tuy rằng tôi không đọc sách nhiều lắm, nhưng mà “Phi lễ chớ nhìn”, đạo lý này tôi hiểu. Cũng không biết tách cà phê kia, cuối cùng cô có uống không nữa.

Ngẩn ngơ đi tới vườn hoa ở phía Nam, trên thực tế cũng không phải vườn hoa, mà là một sân tập bắn, tôi kiễng đầu ngón chân nhìn ra, quả nhiên Đại Trấn Tây đang ở bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh đang tập bắn. Đứa trẻ này năm nay chưa đến mười tuổi, thể nhưng khác hẳn với những đứa trẻ khác, cậu ta thích đeo gọt hí hoáy với các loại vũ khí, không phải là loại mô hình bọn trẻ con hay chơi đầu nhé, là vũ khí thật. Đứa bé này cực kỳ giống với người cha không hề nguyên tắc của bé, cất dấu đầy đồ ở dưới tầng hầm, có thể giấu chén đĩa của mẹ bé, giấu rượu của cha bé nữa. Nhưng trong chuyện này, biểu hiện của nữ vương bệ hạ lại không lý trí hiếm thấy, cô ấy nuông chiều Đại Trấn Tây không có nguyên tắc, bởi vì trong bốn đứa con, Đại Trấn Tây là đứa trẻ duy nhất giống cha Người phụ nữ này có suy nghĩ riêng a

Lại là một đứa trẻ khiến người khác phải lo âu, làm cho nữ vương bệ hạ của tôi thở dài.

Tôi lắc đầu, dọc theo góc tường đi về phía cửa lớn, muốn thừa dịp trước khi trời tối mà đi ra ngoài chơi, mới bước ra cửa được một hai bước, bụi hoa ven đường bất ngờ lóe ra một cái gì đó! Lá gan của tôi không hề lớn, sợ đến mức tất cả lông trên người đều dựng đứng lên! Là một đứa trẻ gần sáu tuổi, mặc áo len mỏng, màu đen lấm tấm trên quần yếm, trên đầu còn đội một chiếc mũ trắng tròn tròn, nhưng làn da vừa trắng vừa nõn nà, tròng mắt đen láy. Nhưng trên mặt có mấy vết nhỏ, trên quần áo còn dính cỏ xanh, phía sau là Mị Nhi*, là một chú chó chăn dê ở Anh, đây là con gái út của nữ vương bệ hạ, Tiêu Đình Nhi.

() từ “Mị” ở đây có nghĩa là tiếng mèo kêu “meo meo”*

Cô bé cười hì hì nhìn tôi, tôi cảm thấy nhúm lông trước ngực dựng cả lên, không biết tiểu ma vương quây phá này lại nghĩ ra thứ quỷ quái gì, cô bé lấy ra một cây kẹo que từ túi quần đưa cho tôi, “Làm mày sợ rồi Mắt Bự.”

Tôi xin cô! Tôi chỉ ăn cá hấp thôi có được không?! Xin lỗi có cần không thành ý như vậy không à?!

Có lẽ sắc mặt của tôi không tốt lắm, tiểu ma vương nhếch môi, giống như là tôi không có thành ý xin lỗi, “Đừng đi.” Cô bé lột giấy gói kẹo nhét vào miệng Mị Nhi, tên kia nịnh nọt còn sữa một tiếng, đúng là không có nguyên tắc.

Phía sau trang viên truyền đến tiếng gọi lo lắng của bọn người hầu, “Công chúa nhỏ? Công chúa nhỏ cô ở đâu vậy?” Bọn họ cố gắng nhỏ giọng, chỉ sợ để nam nữ chủ nhân nghe được, tiểu ma vương còn có thời gian để bóc một cây kẹo nhét vào miệng, sau đó nói với tôi không rõ ràng: “Đừng nói là đã thấy tao nhé!” Sau đó cô bé lại chui vào bụi hoa, mất hút. Chẳng biết lại đi đâu nữa.

Thêm một đứa trẻ khiến người khác phải lo âu, lại làm cho nữ vương bệ hạ của tôi thở dài.

Không ai hỏi tôi tiểu ma vương đi về phía nào, tôi cũng chẳng còn hứng thú mà đi ra ngoài chơi, quay về ổ ngủ một giấc, sau đó chờ món cá hấp của tôi Gần đây hình như càng ngày tôi càng lười biếng . . .

Hình như từ khi mùa xuân này bắt đầu, lúc nào tôi cũng muốn ngủ, thời gian ngủ ngày càng nhiều, thời gian thức giấc ngày càng ít, nữ vương bệ hạ dần dần cũng phát hiện ra, có lúc tôi tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trong lòng cô, mà cô lại nhìn tôi với vẻ thương xót, giống như hồ nước sâu thẳm, khiến cho người khác phải ngã vào Tôi nghĩ với tôi mà nói, tôi không hề khổ sở, tôi rất hạnh phúc, tôi đã rất hạnh phúc rồi...

Tuổi thọ của mèo từ mười hai đến mười bảy tuổi, ngày bước sang sinh nhật mười hai tuổi của tôi là một ngày đông, một buổi sáng, gia đình nữ vương bệ hạ thức dậy rất sớm, bọn họ muốn ra ngoài săn thú, mà ta đúng là khó có được lúc tinh thần tốt, liền tiễn bọn họ ra cửa, nữ vương bệ hạ ôm lấy tôi, hôn lên trán tôi , “Ngoan ngoãn ở nhà nhé, đã bảo bà Đồng nấu cá sốt ày ăn.”

Một khắc kia, tôi rất muốn nói tôi thích món cá hấp do cô làm.

Một khắc kia, tôi rất muốn nói hãy ở cùng với tôi.

Một khắc kia, tôi rất muốn nói tôi luyện tiếu.

Thế nhưng tôi không nói gì cả, bởi vì cho dù tôi nói cái gì, cô ấy cũng nghe không hiểu, cô cũng sẽ không biết.

Nhìn bóng lưng của cô khuất xa dần, cuối cùng ở trong lòng tôi cất lên —— tạm biệt. Sẽ chia tay tạm biệt.

Tôi yêu cô.

-HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-minh-em>